

PRIMA ZI

VINERI, 3 DECEMBRIE

Submarinul *Octombrie Roșu*

Comandantul Marko Ramius din Marina Militară sovietică era îmbrăcat pentru condițiile de temperatură arctică, normale pentru baza de submarine de la Poliarnii, care aparținea Flotei Nordului. Îl protejau cinci straturi de îmbrăcăminte din bumbac și o manta din pînză impermeabilă. Un remorcher murdar din port împingea prova submarinului său către nord, în josul canalului. Docul unde stătuse submarinul *Octombrie Roșu*, timp de două luni – parcă interminabile –, era acum un spațiu bine delimitat, plin cu apă, unul dintre multele construite special pentru a proteja submarinele strategice de orice probleme. Pe marginea docului, un grup de marinari și muncitori de la șantierul naval urmăreau traiectoria navei lui, placid, în obişnuitul stil rusesc, fără ovații sau alte semne de bucurie.

– Motoarele încet înainte, Kamarov! ordonă el.

Remorcherul se strecură într-o parte și Ramius privi în urmă la apa care se agita din cauza celor două elice din bronz. Comandantul de pe remorcher le făcu semn cu mîna. Ramius îi răspunse. Remorcherul făcuse o treabă ușoară, dar o făcuse repede și bine. *Octombrie Roșu*, un submarin din clasa Typhoon, se mișca acum prin forțe proprii către canalul naval principal din fiordul Kola.

Iat-o pe *Purga*, tovarășe comandant, spuse Gregori Kamarov arătându-i un spărgător de gheață care avea să-i însoțească în larg. Ramius încuviință.

Cele două ore, cât avea să dureze trecerea prin canal, vor pune la încercare nu priceperea marinarilor, ci răbdarea lui. Bătea un vînt nordic, foarte rece, singurul de altfel prin această parte a lumii. Sfirșitul de toamnă fusese foarte blînd anul acesta și aproape că nici nu ninsese în părțile acestea, unde, de obicei, zăpada se măsoara în metri; brusc, eu o săptămînă înainte, o furtună violentă lovise coasta Murmansk desprinzînd bucăți de gheață din banchiză. Prezența spărgătorului de gheață nu era doar o formalitate. *Purga* avea să înlătore din drumul lor orice gheturi care ar fi putut fi purtate de curent în canal. Nu se cuvenea ca submarinul strategic cel mai nou al Marinei Militare sovietice să fie avariat de o bucată de gheață, rătăcind la întîmplare. Apa din fiord era agitată în bătaia vîntului rece; începu să lipăie pe prova sferică a submarinului, căzînd apoi pe suprafața plană a punții de lansare a rachetelor din fața chioșcului negru al cărui profil se ridica îndrăzneț. Apa era acoperită de mizeria scursă din santinele a nenumărate nave, care nu se putea evapora la temperaturile mici de aici și care marcase cu un cerc negru pereții stîncoși ai fiordului, ca și cum ar fi rămas așa după ce un uriaș murdar ar fi făcut baie. „O comparație destul de potrivită, la urma urmelor, își spuse Ramius. Uriașului sovietic nu prea-i pasă de mizeria pe care o lasă pe fața pămîntului“, își zise el nemulțumit. Învățase arta navigației de cînd era copil și lucra pe vasele pentru pescuit de coastă și știa ce înseamnă armonia cu natura.

– Măriți viteza la o treime, spuse el.

Kamarov repetă ordinul comandantului prin stația de la bord. În apă se făcură valuri și mai mari în timp ce *Octombrie* se mișca în urma lui *Purga*. Căpitanul Kamarov era navigatorul vasului, ultimul lui post fiind de pilot în port pentru navele mari de luptă aflate de o parte și de alta a golfului. Cei doi ofițeri urmăreau cu atenție spărgătorul de gheață, care se afla acum la trei sute de metri în fața lor. Pe puntea din spate a navei *Purga* era un mic echipaj care se deplasa cu greutate prin frigul de afară; unul dintre ei purta un șorț alb, semn că el era bucătarul navei. Voiau să fie martori la prima misiune pe mare al lui *Octombrie Roșu* și, în afară de asta, marinarii ar fi făcut aproape orice să scape de monotonia îndatoririlor lor obișnuite.

În mod normal, faptul că nava lui era însoțită la plecare l-ar fi iritat pe Ramius — aici canalul era larg și adânc —, însă nu și acum. Gheața era un motiv puternic de îngrijorare. Și nu era singurul pentru Ramius.

— Așadar, comandante, mergem din nou pe mare pentru a sluji și a proteja *Rodina!* spuse căpitanul secund Ivan Iurievici Putin scoțind capul prin trapă — fără să fi cerut permisiunea, ca de obicei — și se cățăară pe scară cu mișcări stângace, nemari-nărești. Postul de comandă, și așa minuscul, era deja aglomerat, aici aflându-se comandantul, ofițerul cu navigația și marinarul de cart. Putin era *zampolit*¹-ul navei. Tot ce făcea era în slujba *Rodinei*², un cuvânt ce avea conotații mistice pentru un rus și care, alături de numele lui V.I. Lenin, luase locul divinității absolute la comuniști.

— Așa este, Ivan, îi răspunse Ramius arătând o voie bună pe care nu o simțea cu adevărat. Două săptămîni în larg. E plăcut să lași în urmă docurile. Locul marinarului e în larg, nu țintuit la țărm sau invadat de birocrați și muncitori cu cizmele murdare. Și o să ne fie cald.

— Ți se pare că acum e frig? întrebă Putin neîncrezător.

Ramius își spuse din nou, de fapt pentru a suta oară, că Putin era un ofițer politic perfect. Vorbea mereu mai tare decît trebuia, glumea mereu pe un ton afectat. Nu permitea nimănui să uite cine e el. Acest ofițer politic perfect era un om de care era lesne să-ți fie frică.

— Sînt obișnuit cu submarinele de prea multă vreme, prietene! Mă obișnuiesc repede cu temperaturile moderate și cu o punte sub tălpi.

Putin nici nu observă insulta mascată. Fusese însărcinat să se ocupe de submarine după ce prima cursă pe un distrugător fusese curmată de un rău de mare cronic și poate pentru că nici nu-i displăcea spațiul înghesuit de la bordul submarinelor, lucru pe care mulți îl găseau insuportabil.

— Ei, Marko Alexandrovici, în Gorki într-o zi ca asta înfloresc și bobocii!

— Și ce boboci ar fi aceia, tovarășe ofițer politic? întrebă Ramius în timp ce privea atent fiordul prin binoclu.

¹) Ofițer politic (n.tr.)

²) „Patria mamă” (n.tr.)

La prînz soarele abia se ridica deasupra orizontului la sud-est, colorînd în portocaliu și purpuriu umbrele stîncilor.

– Păi ale florilor de gheață, firește, spuse Putin și rîse tare. Într-o zi ca asta chipurile copiilor și ale femeilor prind bujori, cînd respiri faci dire de aburi ca niște norișori, iar votca are un gust și mai buni. Ehe, ce bine e-n Gorki într-o zi ca asta!

„Ticălosul ar trebui să lucreze pentru Intourist, zise în gînd Ramius, numai că străinii nu au acces în Gorki.“ Fusesse și el acolo de două ori. I se păruse de la început un oraș sovietic tipic, plin de clădiri șubrede, cu străzi murdare și oameni prost îmbrăcați. Ca majoritatea orașelor rusești, Gorki arăta cel mai bine iarnă, cînd zăpada acoperea toată mizeria. Ramius, pe jumătate lituanian, își amîntea din copilărie și locuri mai frumoase, un sat de pe coastă a cărui origine hanseatică lăsase numeroase clădiri prezentabile.

Era neobișnuit ca un individ care nu era rus din Rusia să fie la bordul unei nave din Marina Militară sovietică și cu atît mai puțin în calitate de comandant. Tatăl lui Marko, Alexandr Ramius, fusese un erou al Partidului, un comunist sincer și devotat care îl slujise pe Stalin cu credință și cu succes. Cînd sovieticii au ocupat Lituania prima oară, în 1940, bătrînul Ramius a avut un rol hotărîtor în adunarea disidenților politici, a proprietarilor de magazine, a preoților și a tuturor celor care ar fi putut reprezenta un pericol pentru noul regim. Destinele lor acum erau greu de dezlegat, chiar și pentru Moscova. Cînd nemții i-au invadat un an mai tîrziu, Alexandr a luptat în calitate de comisar politic, iar apoi s-a distins în bătălia de la Leningrad. În 1944, s-a întors pe meleagurile natale în fruntea Armatei a 11-a de Gardă pentru a se răzbuna crunt pe cei care colaboraseră cu nemții sau erau suspectați că ar fi făcut-o. Tatăl lui Marko fusese un adevărat erou sovietic, iar Marko se simțea copleșit de rușinea de a fi copilul său. Sănătatea mamei lui suferise grav în timpul interminabilului asediu asupra Leningradului. Murise la nașterea lui și îl crescuse bunica din partea tatălui, în Lituania, în timp ce acesta se fălea prin Comitetul Central al Partidului la Vilnius și aștepta să fie promovat la Moscova. A obținut și această promovare și ajunsese candidat al *Politburo*, cînd viața i-a fost curmată de un atac de cord.

Mai erau însă și lucruri de care lui Marko nu-i era rușine. Renumele tatălui său îi făcuse posibilă împlinirea visului, iar acum el plănuia să se răzbune pe Uniunea Sovietică, în amintirea

tuturor compatrioților lui care muriseră înainte ca el să vină pe lume.

– Acolo unde mergeți dumneavoastră, Ivan Iurievici, va fi și mai frig.

Putin puse mîna pe umărul comandantului. Oare afecțiunea pe care o arăta adevărată sau doar mimată? se întreba Marko. Probabil că era adevărată. Ramius era un om cinstit și admise că prostănacul ăsta bondoc și sforăitor mai avea și sentimente umane.

– Tovarășe comandant, cum se face că mereu pari fericit să părăsești *Rodina* și să ieși în larg?

Ramius zîmbi, ascuns în spatele binoculului.

– Marinarul are o singură patrie, dar are două neveste, Ivan Iurievici. Niciodată nu înțelegeți asta. Acum mă duc la cealaltă soție, cea rece și nemiloasă, care a pus stăpînire pe sufletul meu.

Ramius făcu o pauză. Și zîmbetul îi pieri de pe buze. Ofițerul politic fusese acolo și plînsese cu adevărat cînd sicriul de pin lustruit intrase în celula crematoriului. Pentru Putin, moartea Nataliei Bogdanova Ramius însemnase o suferință adevărată, dar, mai presus de asta, un act divin, deși existența lui Dumnezeu o nega mereu. Pentru Ramius, fusese o crimă comisă nu de Dumnezeu, ci de Stat. O crimă inutilă și monstruoasă, una care trebuia pedepsită.

– Ghețuri, spuse marinarul de veghe. Ghețuri în derivă pe canal, la tribord, sau poate e o bucată desprinsă din partea de est a ghețarului. O să trecem fără probleme, spuse Kamarov.

– Tovarășe comandant! se auzi o voce metalică la difuzorul de pe punte. Avem un mesaj de la cartierul general al flotei.

– Citește-!l!

– „Zona de exercițiu e liberă. Nu sînt vase inamice prin apropiere. Procedați conform ordinelor. Semnat, Korov, comandantul flotei.“

– Am recepționat, spuse Ramius.

Canalul de transmisie se închise.

– Deci nu-s americani pe aproape?

– Puneți la îndoială cuvîntul comandantului flotei? întreba Putin.

– Sper numai că are dreptate, răspunse Ramius, mai sincer decît ar fi crezut ofițerul politic. Dar vă amintiți ce scria în rapoartele de pregătire a misiunii.

Putin se foi puțin. Poate că-i era frig.

– Submarinele americane, clasa 688, tip *Los Angeles*. Vă amintiți ce i-a spus unul dintre ofițeri spionului nostru? Că pot să se furișeze prin spatele unei balene și să-i intre în fund înainte ca ea să-și dea seama? Mă întreb cum de a obținut KGB-ul informația asta. Un agent sovietic frumuseț, instruit în stilul occidental și depravat, cam rahitic, cum le plăce imperialiștilor să fie femeile lor, cu părul blond...

Comandantul mormăia ceva, parcă amuzat.

– Poate că ofițerul american era un puștan cu aere, care încerca să se dea la agentul nostru, nu? Și îmbibat puțin în alcool, ca orice marinar. Totuși, submarinele din clasa *Los Angeles*, ca și cele englezești mai noi, *Trafalgar*, de alea trebuie să ne păzim. Ele sînt o amenințare pentru noi.

– Americanii se pricep la tehnică, tovarășe comandant, dar nu-s decît niște oameni și ei. Tehnica lor nu e așa de strălucită. *Nașa lucia*, conchise el. A noastră-i mai bună.

Ramius făcu un gest de încuviințare, căzut pe gânduri, spunîndu-și că *zampoliti* ar trebui să știe ceva despre navele pe care le supervizează, așa cum cerea și doctrina partidului.

– Ivan, țărani din jurul orașului Gorki nu ți-au spus povestea cu lupul pe care nu-l vezi, dar de care trebuie să te temi? Dar nu-ți face prea multe griji! Cu nava asta, o să le dăm o lecție, eu așa cred.

– Așa cum le-am zis și celor din Comitetul Politic al Flotei, spuse Putin și-l apucă din nou de umăr pe Ramius, *Octombrie Roșu* e pe mîini bune, mai bune nici că se putea!

Ramius și Kamarov zîmbiră în același timp. „Nenorocit ce ești! își spuse în gînd comandantul, să zici în fața oamenilor mei că tu ești cel care trebuie să confirme capacitatea mea de a conduce nava! Și asta din partea unuia care nu poate să conducă nici o barcă de cauciuc într-o zi cu soare! Mare păcat că n-o să apuci tu ziua în care să-ți înghiți vorbele, tovarășe ofițer politic, și să îți petreci restul zilelor tale în gulag pentru că n-ai cunoscut adevărata valoare a lucrurilor. Mai că ar merita să te las să trăiești numai s-apuci ziua aia.”

După cîteva minute, elicea se puse în mișcare și odată cu ea și submarinul. Mișcarea era accentuată de înălțimea la care se aflau deasupra punții și Putin găsi o scuză să coboare. Era totuși teribil de nepriceput. Fără să spună nimic, Ramius îl privi cu subînțeles pe Kamarov, care zîmbi în semn că e de aceeași

părere. Disprețul lor pentru *zampolit* era un gând cînt se poate de nesovietic.

Ora care urmă trecu foarte repede. Apa era din ce în ce mai înghețată pe măsură ce se apropiau de mare și escorta lor însărcinată cu spartul gheții începu să se deplaseze greoi pe valuri. Ramius o privea cu atenție. Nu fusese niciodată pe un spărgător de gheață; toată cariera lui se desfășurase la bordul submarinelor. Erau mai confortabile, dar mai periculoase. Cu toate astea, era obișnuit cu riscurile de tot felul și experiența lui de ani întregi îi era acum de folos.

– O geamandură marină la orizont, tovarășe comandant, spuse Kamarov și indică zona.

Geamandura cu lumină roșie se ridica la fiecare val.

– Postul de comandă, ce adîncime indică sonarul? întrebă Ramius prin stația de la bord.

– O sută de metri sub nivelul chiliei, tovarășe comandant.

– Măriți viteza pînă la două treimi, 10 grade la stînga.

Ramius se uită la Kamarov.

– Transmite schimbările noastre de curs către *Purga* și să sperăm că nu o să o ia într-o direcție greșită.

Kamarov se întinse după micul proiector de semnalizare fixat de balustrada punții. *Octombrie Roșu* începu să accelereze, greutatea lui de peste 30 000 de tone opunînd rezistență puterii motoarelor. Valul despicat de etravă se transformă în jerbe de trei metri înălțime. Apa oceanului mătura puntea rachetelor, spărgîndu-se de chioșc. *Purga* își schimbă cursul la tribord, permițîndu-i astfel submarinului să treacă.

Ramius se uită în urmă la crestele fiordului Kola. Forma lor de acum se datora presiunii exercitate de ghețarii semeți de-a lungul mileniilor. De cîte ori nu privise acea formă plată, în formă de U, în cei douăzeci de ani de serviciu în slujba Flotei Nordului? Și aceasta avea să fie ultima oară cînd o mai vedea. Orice întorsătură aveau să ia lucrurile, el tot nu se mai întorcea. Și oare ce întorsătură vor lua? În sinea lui, Ramius admise că nu-i păsa prea tare. Poate că poveștile pe care i le spusese bunica lui erau adevărate, că Dumnezeu exista, la fel și răsplata pentru o viață cinstită. Nu-i rămînea decît să spere că așa e – ar fi frumos ca Natalia să nu fi murit cu adevărat. Oricum, nu mai exista cale de întoarcere. Lăsase o scrisoare în ultimul sac poștal care plecase înainte ca ei să iasă în larg. Iar după asta nu mai exista decît un drum de urmat.

– Kamarov, transmite către *Purga*: „Scufundare la ora..., spuse el și făcu o pauză să se uite la ceas, ora 13.20. Exercițiul OCTOBER FROST începe la ora stabilită. Din acest moment sînteți liberi să îndepliniți celelalte sarcini pe care le aveți. Ne vom întoarce conform programării“.

Kamarov manevra butonul semnalizatorului luminos pentru a transmite mesajul. *Purga* răspunse imediat, iar Ramius decodă singur mesajul lor: „Dacă nu vă înghite balena. Mult noroc lui *Octombrie Roșu!*“

Ramius ridică din nou receptorul și formă interiorul pentru stația radio. Transmise același mesaj și la cartierul general al flotei, la Severomorsk. Apoi sună la postul de comandă.

– Ce adîncime avem sub chilă?

– O sută patruzeci de metri, tovarășe comandant.

– Pregătiți-vă de scufundare!

Se întoarse către marinarul de veghe și-i ordonă să coboare. Băiatul se îndreaptă spre trapă. Probabil că se întorcea bucuros la căldura de acolo, însă înainte să coboare mai aruncă o privire la cerul acoperit de nori și la stîncile din depărtare. Plecarea pe mare la bordul unui submarin era întotdeauna incitantă și, în același timp, tristă.

– Eliberați puntea! Fii atent cînd cobori, Gregori.

Kamarov făcu un gest de încuviințare și închise trapa, lăsîndu-l pe comandant singur.

Ramius se mai uită o dată atent la orizont. În urma lor, soarele abia se mai vedea, cerul părea de plumb, marea era o întindere întunecată brăzdată de valurile înspumate. Se întreba dacă acum era ultima oară cînd vedea lumea. Căci, dacă era așa, ar fi preferat să rămînă cu o imagine mai veselă a acesteia.

Înainte să coboare inspectă trapa de închidere, asigurînd-o cu un lanț și verificînd dacă mecanismul automat al acesteia funcționa cum trebuie. Apoi coborî cei opt metri ai chioșcului și încă doi în camera de comandă. Un marinar închise și cea de-a doua trapă și roti cu putere mecanismul de blocare pînă la maximum.

– Gregori! strigă Ramius.

– Puntea exterioară e închisă, răspunse tare marinarul.

Becurile de control care indicau etanșeitarea corpului navei erau verzi, indicînd că totul era bine.

– Toate sistemele verificate și pregătite pentru scufundare. Am introdus coeficientul de compensație. Sîntem gata pentru scufundare.

Comandantul verifică la rîndul său din priviri indicatoarele sistemelor mecanice, electrice și hidraulice. Făcu un gest de confirmare cu capul și miciman-ul turei deblocă supapele.

– Începem scufundarea! ordonă Ramius.

Se duse apoi spre periscop, unde luă locul lui Vasili Borodin, care era secundul navei. Kamarov porni sirena de scufundare și tot corpul navei vibră la acel zgomot puternic.

– Umpleți rezervoarele principale pentru balast. Pregătiți cîrmele de adîncime. Asietă: 10 grade, ordonă Kamarov, urmărind încordat ca fiecare dintre membrii echipajului să-și execute sarcina exact așa cum trebuie.

Ramius asculta totul cu atenție, dar fără să-i mai urmărească cu privirea. Kamarov era cel mai bun dintre tinerii ofițeri pe care îi avusese sub comandă și cîștigase de mult încrederea comandantului.

Corpul navei *Octombrie Roșu* vibra de vuietul aerului evacuat prin supapele de deasupra rezervoarelor și de zgomotul apei care intra cu viteză împingînd aerul afară. Era un proces care lua timp, pentru că submarinul avea mai multe asemenea rezervoare, fiecare dintre ele împărțit prin pereți etanși în mai multe compartimente. Ramius reglă periscopul pentru a urmări ce se întimpla și văzu cum apa întunecată se transformă repede în spumă.

Octombrie Roșu era cea mai mare și mai frumoasă navă pe care o comandase Ramius vreodată, însă avea un dezavantaj major. Avea multă energie de la motoare și un sistem de propulsie revoluționar și spera că asta va depăși submarinele americane și sovietice deopotrivă, însă era atît de mare, încît își schimba adîncimea greu, ca o balenă grav rănită. Se ridica foarte încet la suprafață și se scufunda încă și mai încet.

– Periscopul sub nivelul mării!

Ramius se dădu la o parte din dreptul instrumentului după un răstimp parcă prea mare.

– Coboriți periscopul!

Trecem de 40 de metri, spuse Kamarov.

– Opriți coborîrea la 100 de metri.

Ramius își urmărea oamenii. Prima scufundare îi putea face chiar și pe cei mai experimentați să se înfioare, iar jumătate dintre

membrii echipajului pe care-l conducea era țărani tineri, veniți direct din centrul de instrucție. Corpul navei începu să pocnească și să scîrție sub presiunea apei și era nevoie de timp să te obișnuiești cu asta. Cîțiva dintre cei mai tineri se îngălbeniră la față, dar rămaseră în picioare, neclintii.

Kamarov începu procedura de oprire a scufundării la adîncimea dorită. Ramius îl privea cu mîndrie, de parcă ar fi fost propriul fiu, în timp ce locotenentul dădea ordinele care se impuneau cu maximă precizie. Fusesse primul ofițer pe care îl recrutase Ramius. Echipa din camera de comandă mergea strună sub comanda lui. După cinci minute, submarinul începu să-și reducă viteza de scufundare cînd ajunse la 90 de metri și se opri cu precizie în următorii 10 metri.

– Foarte bine, tovarășe locotenent. Ai prins șmecheria. Trebuie redusă viteza la o treime. Spune-le celor de la sonar să asculte cu sistemele pasive.

Ramius se întoarse pentru a ieși din camera de comandă, făcîndu-l și pe Putin să-l urmeze.

Și așa începu totul.

Ramius și Putin meraseră la pupa, la popota ofițerilor. Comandantul ținu ușa deschisă, făcîndu-i loc ofițerului politic să treacă, apoi intră și el și încuie ușa în urma lor. Popota de pe *Octombrie Roșu* era o încăpere mare pentru un submarin, amplasată chiar în fața bucătăriei, în spatele cabinelor ofițerilor. Era izolată fonic, iar ușa se putea încuia datorită faptului că proiectanții navei știau că nu tot ce spuneau ofițerii trebuia să ajungă și la urechile echipajului. Era o încăpere suficient de mare ca toți ofițerii să ia masa acolo – deși întotdeauna trei dintre ei aveau să fie de serviciu. Aici se afla și seiful cu ordinele navei, nu în cabina oficială a comandantului, unde cîeva ar fi putut să-și alunge plictiseala încercînd să deschidă seiful pe cont propriu. Avea două cifruri. Ramius cunoștea una din combinații, Putin – pe cealaltă. Ceea ce era cam inutil, din moment ce Putin știa fără îndoială care sînt ordinele pentru misiunea lor. Și Ramius le știa, dar nu în detaliu.

Putin își turnă niște ceai, în timp ce comandantul își verifică ceasul de la mînă după cronometrul montat pe peretele etanș. Mai avea de așteptat un sfert de oră pînă la deschiderea seifului. Politețea exagerată a lui Putin îl stînjea.

– Mai avem două săptămîni de captivitate, spuse *zampolit*-ul amestecînd cu lingurița în ceașca de ceai.

– Americanii stau și două luni, Ivan. E drept că și submarinele lor sînt mai confortabile.

În ciuda dimensiunilor mari ale submarinului, cabinele echipajului de pe *Octombrie Roșu* l-ar fi făcut de rîs pe temnicerul unui gulag. Echipajul era format din cinsprezece ofițeri, care stăteau în niște cabine destul de acceptabile la pupa, și o sută de marinari, ale căror paturi erau înghesuite peste tot prin colțuri, la prova, în fața compartimentului rachetelor. Dimensiunile lui *Octombrie Roșu* erau descurajante. Interiorul carenei duble era ticsit cu rachete, torpile, la care se adăuga un reactor nuclear și echipamentul lui auxiliar, o imensă instalație electrică diesel și o grămadă de baterii de nichel și cadmiu în afara cocii presurizate, care era de zece ori mai mare decît pe submarinele americane. Conducerea navei și întreținerea ei erau o sarcină foarte grea pentru un echipaj atît de mic, deși era în mare măsură automatizată, fapt pentru care era considerată cea mai modernă navă din flota sovietică. Poate că oamenii nici nu aveau nevoie de paturi normale. Oricum nu dormeau decît șase ore pe zi. Asta era în avantajul lui Ramius. Jumătate din echipajul lui era format din recruți aflați în prima lor misiune reală și, de fapt, nici cei care aveau mai multă experiență nu știau prea multe. Spre deosebire de echipajele occidentale, forța subordonatilor lui sătea în cei unsprezece maiștri militari mai degrabă decît în subofițeri. Erau genul de oameni care ar fi făcut – și așa erau și instruiți – tot ce le spuneau ofițerii. Iar ofițerii erau aleși de Ramius.

– Vrei să navighezi două luni? întrebă Putin.

– Am și făcut-o cu submarine diesel. Un submarin e făcut să navigheze, Ivan. Misiunea noastră e să sădim frica în inimile imperialiștilor. Iar asta nu se poate face stînd mereu la țarm în Poliarnîi, dar nici pe mare nu putem rămîne mai mult de două săptămîni, pentru că echipajul ar deveni din ce în ce mai puțin eficient. În două săptămîni, toată armata de puștani de aici va deveni o grămadă de roboți fără vlagă.

Ramius chiar pe asta miza.

– Și crezi că luxul capitalist ar fi o soluție? rînji disprețuitor Putin.

– Un marxist adevărat trebuie să fie obiectiv, tovarășe ofițer politic, îl apostrofă Ramius, savurînd această ultimă discuție în contradictoriu cu Putin. Și, obiectiv vorbind, orice ne ajută să ne îndeplinim misiunea e ceva bun, iar ceea ce ne stă în cale e rău. Orice încercare ar trebui să ne ascută voința și priceperea, nu să

le slăbească. Iar a fi la bordul unui submarin e în sine o încercare, nu-i așa?

– Pentru tine nu e, Marko, rînji Putin și mai sorbi din ceai.

– Eu sînt marinar. Dar membrii echipajului nu sînt și mulți dintre ei nici nu vor ajunge marinari. Nu sînt decît o adunătură de băieți de la țară și puști care nădăjduiesc să ajungă muncitori în vreo fabrică. Trebuie să ne adaptăm la vremurile de acum, Ivan. Tinerii ăștia nu mai sînt cum eram noi odată.

– Și asta e adevărat, încuviință Putin. Ești un om foarte exigent, tovarășe comandant. Presupun că toți cei asemenea dumitale fac progresul cu puțință pentru noi, ceilalți.

Cei doi bărbați știau foarte bine de ce submarinele strategice sovietice petreceau atît de puțin timp pe mare – nici 15% –, și nu era vorba deloc de confortul oamenilor. *Octombrie Roșu* avea la bord 26 de rachete SS-N-20 (Seahawk), fiecare cu cîte 8 focoaie nucleare multiple de 500 kilotone – suficiente pentru a șterge de pe fața pămîntului 200 de orașe. Bombardierele cu baza la sol nu puteau să zboare mai mult de cîteva ore, după care se întorceau la bază. Rachetele strategice desfășurate de-a lungul rețelei de cale ferată de la est la vest în URSS erau poziționate astfel încît KGB-ul să poată interveni imediat în cazul în care vreunul dintre comandanții de regiment descoperea cîtă putere deținea de fapt. Submarinele strategice erau, prin definiție, în afara controlului exercitat de la țarm. Misiunea lor consta în a fi de negăsit.

În condițiile astea, Marko era surprins că guvernul le menținea în serviciu. Echipajele unor asemenea nave trebuiau să fie de încredere. Așa se făcea că ei ieșeau în larg mai rar decît omologii lor occidentali, iar cînd se întîmpla să iasă totuși, operațiunea se făcea sub supravegherea unui ofițer politic care conducea nava alături de comandant, un al doilea comandant fiind mereu gata să transmită aprobarea oricărei acțiuni.

– Crezi că ai putea să o faci, Marko? Ai putea să navighezi două luni cu copiii ăștia de țărani?

– Prefer să lucrez cu marinari profesioniști. Așa pot să îi învăț eu să devină marinari adevărați, așa cum știu eu. O fi cultul personalității?

Putin rise și-și aprinse o țigară.

– S-a mai remarcat asta cu ceva vreme în urmă, Marko. Dar ai rămas cel mai bun instructor și se știe că ești un om de încredere.

Și asta era adevărat. Ramius trimisese sute de ofițeri și marinari pe alte submarine ai căror comandanți erau foarte

mulțumiți de subordonații lor. Asta era alt paradox: un om putea sădi încrederea într-o societate care abia dacă mai avea conceptul de încredere. Se înțelege că Ramius era un membru de partid loial și, în același timp, fiul unui erou al Partidului care fusese purtat pe ultimul drum de trei membri ai *Politburo*. Putin îl apostrofă:

– Ar trebui să conduci una dintre cele mai înalte școli navale de la noi, tovarășe comandant. Talentul dumitale ar servi cauza statului mai bine într-un asemenea loc.

– Eu rămân la urma urmelor un marinar, Ivan Iurievici. Un marinar și nimic mai mult, nu director de școală – orice s-ar zice despre mine. Un om înțelept trebuie să-și cunoască limitele.

Iar unul curajos trebuie să știe să profite de ocaziile ivite. Toți ofițerii de la bord mai lucraseră sub comanda lui, cu excepția a trei sublocotenenți, care aveau să urmeze ordinele cu verva oricărui începător, la care se adăuga și doctorul de pe vas, inutil de altfel.

Cronometrul sună de patru ori.

Ramius se ridică în picioare și formă codul de trei cifre pe care îl știa. Putin făcu același lucru, apoi comandantul apăsă pe pîrghia care deschidea ușa rotundă a seifului. Înăuntru se afla un plic de hîrtie și patru registre cu numerele de cifru și coordonatele țintelor. Ramius scoase plicul, apoi închise ușa seifului, răsuci ambele cifruri și se așeză.

– Cam ce crezi că zic ordinele, Ivan? întrebă Ramius destul de teatral.

– Zic să ne facem datoria, tovarășe comandant.

Putin zîmbi.

– Așa e.

Ramius rupse sigiliul de ceară și scoase lista de patru pagini cu ordinele pentru misiune. O citi rapid. Nici nu era prea greu.

– Așadar, trebuie să înaintăm către locația 54-90 și să ne întâlnim acolo cu submarinul nostru de atac *V.K. Konovalov* – care acum se află sub comanda comandantului Tupolev. Îl știi pe Viktor Tupolev? Nu? Viktor ne va păzi de orice imperialiști care ar putea interveni și noi vom face exercițiul de interceptare și urmărire de patru zile, în timp ce el va fi pe urmele noastre – dacă o să țină pasul, mai spuse Ramius și rîse ușor. Băieții de la comanda submarinului de atac nu au găsit încă o soluție să identifice sistemul nostru de propulsie. Și nici americanii n-o să se prindă. Vom limita aria noastră de acțiune la 54-90 și în zonele adiacente. Asta ar trebui să-i ușureze sarcina lui Viktor.

– Dar nu-i vei lăsa să ne găsească?

– Bineînțeles că nu, spuse Ramius disprețuitor. Să-i las eu? Viktor mi-a fost student. Nu lași nimic de la tine în fața inamicului, Ivan, nici măcar când e vorba de un simplu exercițiu de instrucție. Imperialiștii n-o să lase de la ei, asta e sigur! Când încearcă să ne găsească pe noi, vor exersa și în găsirea submarinelor balistice. Vor avea șanse să ne găsească, cred. Exercițiul este planificat pe patru sectoare, adică 40 de km². Vom vedea ce a învățat de când a lucrat alături de noi – a, așa e, atunci nu lucrezi cu mine. Eram pe *Suslov* atunci.

– Mi se pare mie sau ești dezamăgit?

– Nu, nu chiar. Exercițiul de patru zile cu *Konovalov* va fi o experiență interesantă.

„Nemernicule, își spunea în sinea lui, știai dinainte care erau ordinele și îl știi prea bine și pe Viktor Tupolev.“

Acum era momentul.

Putin își termină mai întâi țigara și ceaiul, apoi se ridică.

– Așadar mi se oferă din nou ocazia să îl urmăresc pe maestru în acțiune – bătându-și joc de un biet puști, zise el întorcându-se către ușă. Cred că...

Ramius îl lovi pe Putin la picioare, făcându-l să piardă contactul cu podeaua chiar în momentul când pleca de lângă masă. Putin căzu pe spate și în același moment Ramius sări în picioare și cu mâinile lui puternice de pescar îl prinse de cap pe ofițerul politic. Comandantul îl țiri pînă cînd gîtul acestuia ajunse în dreptul mesei cu colțuri metalice, ascuțite. Îl lovi. În aceeași fracțiune de secundă, Ramius apăsă cu putere și pe pieptul lui. Un gest inutil – gîtul lui Ivan Putin se frînse cu acel trosnet înfiorător al oaselor, iar coloana lui vertebrală se rupse la nivelul celei de-a doua vertebrelor cervicale, o fractură tipică pentru spînzurați.

Ofițerul politic nici nu avusese timp să reacționeze în vreun fel. Conexiunea nervilor care coordonau organele și mușchii din corp se întrerupse. Putin încercă să strige, să spună ceva, dar gura se deschise și se închise la fel de repede fără nici un sunet, doar cu zgomotul aerului care ieșea din piept pentru ultima oară. Încercă să mai tragă niște aer în piept, ca un pește pe uscat, dar nu reuși. Apoi își fixă privirea asupra lui Ramius, cu ochii cășcați de uimire – nu se citea în ei nici urmă de durere sau altă emoție, doar mirarea. Comandantul îl întinse ușor pe puntea acoperită cu dale.

Ramius văzu cum chipul străluci o secundă, iluminat ca și cum ar fi recunoscut ceva, apoi se întunecă. Se aplecă să-i ia pulsul lui Putin. Mai trecură aproape două minute pînă cînd inima încetă să mai bată. Cînd Ramius fu sigur că ofițerul politic era mort, luă ceașca de pe masă și turnă vreo două cești de ceai pe jos, avînd grijă să cadă cîteva picături și pe pantofii celui mort. Apoi ridică trupul acestuia, îl puse pe masa din vestiar și trînti ușa strigînd:

– Să vină doctorul Petrov la popotă. Imediat!

Pe navă, cabinetul medical era la cîteva metri mai în față. Petrov ajunsese acolo în cîteva secunde, însoțit de Vasili Borodin, care venise în grabă de la camera de comandă.

– A alunecat pe jos, vărsasem niște ceai, spuse Ramius cu răsufierea întretăiată în timp ce-i făcea un masaj toracic lui Putin. Am încercat să-l prind, dar a căzut și s-a lovit cu capul de masă.

Petrov îl dădu la o parte pe comandant, răsuci corpul inert și se urcă pe masă ca să stea în genunchi deasupra cadavrului. Îi sfîșie cămașa, apoi se uită la ochii lui Putin. Pupilele, mărite, nu se mai mișcau. Doctorul îi pipăi capul, apoi mîinile îi coborîră pe linia gîtului. Acolo zăboviră mai mult, cercetînd atent zona. Medicul clătină încet din cap:

– Tovarășul Putin e mort. Și-a frînt coloana vertebrală.

Mîinile doctorului se mișcară de pe gît spre fața celui mort; îi închise ochii *zampolit*-ului.

– Nu se poate! strigă Ramius. Acum un minut încă mai trăia! Comandantul suspina.

– A fost vina mea. Am încercat să-l prind, dar n-am reușit. A fost numai vina mea!

Se prăbuși pe un scaun și-și acoperi chipul cu mîinile.

– A fost vina mea, spunea întruna plîngînd și scuturîndu-și capul cu o furie neputincioasă, făcînd eforturi vizibile să-și revină.

O reprezentare excelentă, la urma urmelor.

Petrov îi puse o mînă pe umăr.

– A fost un accident, tovarășe comandant. Lucrurile de genul ăsta li se pot întîmpla chiar și celor mai experimentați. Nu a fost vina dumneavoastră. Sincer, tovarășe.

Ramius înjură, abia respirînd, revenindu-și parcă în fire.

– Nu mai poți face nimic, doctore?

Petrov clătină din cap.

– Nici dacă era la cel mai bun spital din Uniunea Sovietică, tot nu se mai putea face nimic pentru el. Odată afectată măduva spinării, nu mai există nici o speranță. Moartea survine aproape instantaneu – dar măcar nu e dureroasă, spuse doctorul ca o consolare.

Ramius se apropie, inspiră adânc, își compuse o expresie a feței adecvată și spuse:

– Tovarășul Putin a fost un bun membru al echipajului, un membru de partid credincios cauzei și un ofițer foarte bun.

Observă cu colțul ochiului un zâmbet al buzelor lui Vorodin.

– Tovarăși, noi ne vom continua misiunea! Tovarășe doctor Petrov, vom duce trupul neînsuflețit al camaradului nostru în congelator. Este ceva... sinistru, știu, însă el merită o ceremonie de înmormântare cu onoruri militare și o va primi, să fie însoțit pe ultimul drum de colegii săi, așa cum se cuvine, când ne reîntoarcem în port.

– Vom raporta acest incident la cartierul general al flotei? întrebă Petrov.

– Nu putem face asta. Ordinele spun să nu emitem absolut nici un mesaj radio.

Ramius îi dădu doctorului mai multe pagini cu ordinele pentru misiune, scoase din buzunar. Altele decât cele din seif.

– Scrie la pagina 3, tovarășe doctor.

Petrov făcu ochii mari când citi documentul.

– Eu aș prefera să raportăm ce s-a întâmplat, dar ordinele sînt foarte clare: după scufundare, nu se mai fac transmisii de nici un fel, sub nici un pretext.

Petrov îi dădu înapoi foile.

– Asta-i foarte rău. Colegul nostru ar fi dorit să putem face asta. Dar ordinele sînt ordine.

– Și le vom respecta.

– Așa ar fi vrut și Putin, căzu de acord Petrov.

– Borodin, ia seama: iau cheile tovarășului ofițer politic pentru comanda rachetelor strategice, așa cum scrie în regulament, spuse Ramius lăgînd în buzunar lanțul și cheia.

– Am luat notă și voi scrie în jurnalul de bord, spuse secundul pe un ton grav.

Petrov chemă infirmierul. Ridică cadavrul împreună și-l duseră la cabinetul medical, unde fu introdus într-un sac de plastic special. Infirmierul și încă doi marinari îl luară și-l duseră spre prova, prin camera de comandă și compartimentul cu

rachete. Intrarea în congelator era pe puntea inferioară a acestuia din urmă. Bărbații intrară cu cadavrul. Doi bucătari scoaseră o parte din mâncare pentru a-i face loc în congelator, iar corpul neînsuflețit fu lăsat jos, în colț, cu niște gesturi pline de respect. La pupa, doctorul și secundul făceau un inventar al efectelor personale, o copie pentru registrul medical al navei, o alta pentru jurnalul de bord și o a treia pentru a fi depusă într-o cutie care avea să fie sigilată și încuiată în cabinetul medical.

În postul central, Ramius preluă comanda. Ordonă ca submarinul să urmeze un curs de 2-9-0 grade, vest-nord-vest. Locația 54-90 rămânea acum la est de submarin.

A DOUA ZI

SÎMBĂTĂ, 4 DECEMBRIE

Submarinul *Octombrie Roșu*

În Marina Militară sovietică exista obiceiul ca membrii echipajului să fie anunțați de către comandantul navei care sînt ordinele de misiune, cerîndu-li-se, în același timp, să le îndeplinească în spirit sovietic. Apoi ordinele se afișau, așa încît să poată fi văzute de toată lumea – și să fie un îndemn permanent – în fața sălii Lenin. Pe navele mari, sala Lenin era întotdeauna o încăpere ca o clasă, unde se țineau cursuri de informare politică. Pe *Octombrie Roșu* era o bibliotecă mică, cît un dulap, aflată lîngă vestiar; acolo se țineau cărțile Partidului și alte materiale despre ideologia lui, destinate lecturii. Ramius deschisese ordinele lor în ziua scufundării, încît să le poată oferi ocazia celor din echipaj să se învețe cu rutina de pe submarin. În același timp, le ținu și un discurs foarte încurajator. Ramius ținea mereu discursuri reușite. Avea și multă experiență. La ora 08.00, cînd se schimbă, intră în cabina de comandă și luă cîteva foi din buzunarul hainei.

– Tovarăși, începu el la microfon, vă vorbește comandantul navei. Știți toți că tovarășul și prietenul nostru drag, căpitanul Ivan Iurievici Putin, a murit ieri, într-un tragic accident. Ordinele nu ne permit să-i informăm pe cei de la cartierul general al flotei despre cele întîmplate. Tovarăși, vom închina efortul și munca

noastră memoriei camaradului nostru, Ivan Iurievici Putin – un bun coleg, un membru de onoare al Partidului și un curajos ofițer.

Tovarăși! Membri ai echipajului și ofițeri de pe *Octombrie Roșu*! Am primit ordine de la Comandamentul Flotei Nordului și sînt ordine demne de acest vas și de echipajul său!

Tovarăși! Ordinele noastre spun să facem testul final al sistemului nostru de propulsie silențios. Ne vom îndrepta spre vest, pe lîngă Capul Nord al statului marionetă al imperialismului american, Norvegia, apoi o vom lua spre sud-vest spre Oceanul Atlantic. Vom trece de toate rețelele de detecție sonar ale imperialiștilor fără să fim descoperiți! Acesta va fi adevăratul test pentru submarinul nostru și capacitățile lui. Navele noastre vor fi implicate într-un exercițiu de proporții în care vor avea sarcina să ne localizeze și în același timp să-și bată joc de arogantele flote imperialiste. Misiunea noastră va fi, înainte de toate, să evităm să fim detectați. Le vom da americanilor o lecție despre tehnologia sovietică, o lecție pe care n-o vor uita prea curînd! Ni s-a ordonat să continuăm deplasarea spre sud-vest, înconjurînd coasta americană, să fim o provocare pentru cele mai noi și mai bune submarine americane, pe care le vom înfrînge. Vom merge de la frații noștri socialiști din Cuba și vom fi *prima navă* care va folosi noua bază nucleară, ultrasecretă, care s-a construit în ultimii doi ani chiar sub nasul imperialiștilor pe coasta de sud a Cubei. Un vas de realimentare al flotei a plecat deja într-acolo, unde ne vom și întîlni.

Tovarăși, dacă vom reuși să ajungem în Cuba fără să fim detectați de imperialiști – și așa va fi! –, ofițerii și echipajul de pe *Octombrie Roșu* vor primi o săptămînă liberă – o săptămînă întreagă – pentru a ne vizita frații noștri socialiști de pe frumoasa insulă a Cubei. Eu am mai fost acolo, tovarăși, și veți vedea că este exact așa cum se scrie, un paradis de brize calde, cu palmieri și oameni foarte primitivi.

Prin asta Ramius se referea la femei.

– După aceea, ne vom întoarce în patria mamă pe același traseu. Între timp, firește, imperialiștii vor afla cine sîntem și despre ce e vorba de la spionii lor furișați pe cine știe unde și de la lașele lor aeronave de recunoaștere. Asta e și intenția noastră, ca ei să afle, pentru că noi vom trece din nou nedetectați la întoarcerea acasă. Aceasta va însemna pentru imperialiști că ei nu pot să se joace cu cei din marina sovietică, că ne putem

apropia de țărmul lor oricînd vrem și că ei trebuie să respecte Uniunea Sovietică!

Tovarăși, vom face ca prima cursă a submarinului *Octombrie Roșu* să fie de neuitat!

Ramius își ridică privirea din foile unde avea scris discursul. Cei care erau în tură în cabină de comandă se uitau unul la altul, zîmbind satisfăcuți. Marinarilor sovietici nu li se întîmpla prea des să viziteze o țară străină, iar să mergi în vizită în străinătate cu un submarin nuclear, chiar și într-o țară aliată, era de-a dreptul inedit. Mai mult, pentru ruși insula Cubei era la fel de exotică precum Tahiti, un tărîm al făgăduinței, cu întinderi de nisip alb și fețe ciocolatii. Ramius știa mai multe. Citise articolele din *Steaua Roșie* și din alte ziare comuniste despre cît era de bine să lucrezi în Cuba. El însuși fusese acolo.

Ramius lăsa deoparte foile pe care le citise și luă altele. Le dăduse vestea bună.

– Tovarăși, ofițeri și marinari de pe *Octombrie Roșu*! Acum urmează și vestea proastă pe care o așteptați. Această misiune nu va fi deloc ușoară. Ea va pune la încercare toată puterea noastră, toate eforturile. Va trebui să menținem o tăcere radio absolută și sarcinile obișnuite vor trebui îndeplinite perfect! Nu vor fi răsplătiți decît cei care merită. Fiecare ofițer, fiecare om de la bord, de la comandant și pînă la cel mai proaspăt recrut, toți vor trebui să își facă datoria de comuniști și să o facă așa cum se cuvine! Dacă lucrăm împreună, ca tovarăși, ca oameni noi ai Sovietelor, vom izbîndi. Tovarășilor mai tineri, care acum fac cunoștință cu marea: urmați instrucțiunile ofițerilor voștri, ale miciman-ilor și pe ale *starsin*-ilor. Învățați care vă sînt îndatoririle și îndepliniți-le întocmai. Pe acest vas nu există sarcini mai puțin importante decît celelalte sau responsabilități mai mici pentru unii. Viața fiecăruia depinde de a celorlalți, tovarăși. Faceți-vă datoria, urmați ordinele pe care le primiți și, atunci cînd această călătorie se va încheia, veți fi cu adevărat marinari ai Uniunii Sovietice! Asta e tot ce am avut de spus.

Ramius închise microfonul de la buton și îl puse în suport. „Deloc rău discursul, conchise el – un cașcaval mare și o capcană prea mică.“

În cambuză un subofițer stătea nemișcat, ținînd în mînă o piine caldă și uitîndu-se nedumerit la microfonul din perete. Nu prea erau ordinele la care se așteptau. Intervenise cumva o schimbare de plan? Miciman-ul îi atrase atenția să se întoarcă la

treburile lui, mustăcind și chicotind la gîndul că vor petrece o săptămînă în Cuba. Auzise tot felul de povești despre Cuba și fetele cubaneze și abia aștepta să afle dacă erau adevărate.

În camera de comandă, Ramius era căzut pe gînduri: „Mă întreb dacă sînt submarine americane prin apropiere“.

– Chiar așa, tovarășe comandant, încuviință secundul Borodin, care era de cart. Să punem în funcțiune „șenilele“?

– Da, tovarășe.

– Stop motoarele! ordonă Borodin.

– Motoarele stop!

Timonierul-șef, un *starșina* (subofițer), puse telegraful pe poziția STOP. Într-o secundă ordinul fu confirmat și după alte cîteva secunde zgomotul monoton al motoarelor încetă.

Borodin ridică receptorul și formă interiorul de la sala motoarelor:

– Tovarășe inginer-șef, pregătiți-vă pentru pornirea „șenilelor“.

Nu era denumirea oficială a noului sistem de propulsie. Nici nu avea un nume propriu-zis, ci numai un număr de identificare în proiect. I se spusese „șenilă“ de către un inginer tînăr care fusese implicat în construirea submarinului. Nici Ramius, nici Borodin nu știau de ce, dar, așa cum se întîmplă de atîtea ori cînd e vorba de niște denumiri oarecare, așa îi rămăsese numele.

– Pregătit, tovarășe Borodin, raportă după cîteva clipe inginerul-șef.

– Deschideți trapele la prova și la pupa! ordonă apoi Borodin.

Miciman-ul cartului respectiv se aplecă deasupra panoului de control și apăsă pe trei comutatoare. La fiecare, culoarea ledului se schimbă din roșu în verde.

– Ușile sînt deschise, tovarășe comandant.

– Porniți „șenilele“. Accelerați ușor pînă la 13 noduri.

– Accelerați ușor pînă la unu-trei noduri, tovarășe, repetă inginerul.

În corpul navei, unde s-a lăsat liniștea pentru cîteva clipe, se auzea acum un zgomot diferit. Zgomotele motorului erau de frecvență joasă și foarte diferite de cele dinainte. Zgomotele de la reactor, îndeosebi de la pompele de răcire, erau aproape imperceptibile. „Șenilele“ nu consumau multă energie. La pupitrul miciman-ului indicatorul de viteză, care scăzuse la cinci noduri, începu să se ridice din nou. Lîngă compartimentul cu rachete, într-un spațiu care se învecina cu dormitoarele echipajului, cîțiva bărbați care dormeau s-au răsucit cînd au auzit

duduitul intermitent de la pupa și zumzăitul motoarelor electrice la aproape un metru de ei, de care-i separa doar coca navei. Erau prea obosiți chiar din prima zi în larg ca să ignore zgomotul acela, dar încercau din răspuțeri să se bucure de porția lor de odihnă.

– „Șenilele“ funcționează normal, tovarășe comandant, raportă Borodin.

– Excelent. Curs, doi-șase-zero, ordonă Ramius.

– Doi-șase-zero, tovarășe comandant.

Și timonierul roți cirna spre stînga.

Submarinul american *Bremerton*

La cincizeci de kilometri nord-est, nava americană *Bremerton*, care abia ieșise de sub banchiză, avea cursul doi-doi-cinci. Acest submarin de atac clasa 688 se întorcea dintr-o misiune ELINT – supraveghere și spionaj electronic – în Marea Kara, cînd a primit ordine să se îndrepte spre vest, către Peninsula Kola. În mod normal, submarinul sovietic nu ar fi trebuit să iasă în larg înainte de o săptămînă și comandant vasului era nemulțumit de această ultimă „joacă de-a spionajul“. Dacă ar fi navigat conform programării, acum ar fi fost poziționat unde trebuia pentru a urmări submarinul *Octombrie Roșu*. Chiar și așa, oamenii săi detectaseră submarinul sovietic cu cîteva minute înainte, în ciuda faptului că navigau cu o viteză de paisprezece noduri.

– Sonarul către Comandă!

Comandantul Wilson ridică receptorul:

– Comanda, ascult!

– Am pierdut contactul, domnule! Elicele navei s-au oprit de cîteva minute și nu au mai pornit. Sonarul indică o altă activitate la est, dar submarinul strategic a dispărut.

– Foarte bine. Probabil că a rămas la o adîncime mai mare. O să coborîm deasupra lui. Rămii pe recepție.

În timp ce cobora cele două trepte către masa unde se aflau hărțile, comandantul Wilson chibzui puțin asupra lucrurilor pe care le auzise. Cei doi ofițeri de la controlul tirului care tocmai stabiliseră traiectoria țintei își ridicară privirile să vadă care este părerea comandantului.

– Dacă ar fi după mine, m-aș duce aproape de fundul mării și i-aș încercui pe aici.

Wilson trasă cu aproximație un cerc în jurul locației lui *Octombrie Roșu*.

– Așa că hai să ne apropiem ușor de el! Reducem viteza la cinci noduri și vedem dacă putem să îl detectăm din nou după zgomotul reactorului nuclear.

Wilson se întoarse apoi către ofițerul de pe punte:

– Reduceți viteza la cinci noduri!

– Am înțeles, comandante.

Severomorsk, URSS

În clădirea centrală a Poștei din Severomorsk un poștaș privea cu o figură acră cum șoferul unui camion a lăsat un sac mare de pînză pe masa lui și apoi s-a îndreptat spre ușă. Întîrziase – de fapt nu întîrziase propriu-zis, se corectă funcționarul, din moment ce idiotul nu ajunsese niciodată la timp în cinci ani. Era simbată și nu-i plăcea deloc că era la serviciu. Cu numai cîțiva ani înainte se trecuse și în Uniunea Sovietică la săptămîna de lucru de patruzeci de ore. Din păcate, această schimbare nu avusese nici un efect asupra serviciilor publice de o asemenea însemnătate precum poșta. Așa că el era aici, muncind în continuare șase zile pe săptămîna și fără să fie plătit suplimentar! „Ce rușine!” își spuse el în gînd și și-o repetase de atîtea ori cu voce tare acasă cînd era cu tovarășii de muncă, la un joc de cărți, cu votcă și castraveți.

Desfăcu sacul cu scrisori și-l răsturnă. Din el se rostogoliră niște săculețe mai mici. N-avea nici un rost să se grăbească. Abia era începutul lunii și mai aveau cîteva săptămîni să mute norma lor de scrisori și pachete dintr-o parte a clădirii în cealaltă. În Uniunea Sovietică fiecare muncitor e un salariat al guvernului și au și o vorbă: „Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim“.

Deschise un pachet mic și scoase un plic ce părea oficial, adresat Comitetului Politic al Flotei, de la Moscova. Funcționarul se opri și pipăi plicul. Probabil era de pe unul dintre submarinele din Poliarnii, de pe partea cealaltă a fiordului. „Ce spune oare scrisoarea asta? se întrebă sortatorul intrînd în acel joc al imaginației pe care îl joacă orice poștaș din lume. Să fie un anunț care spune că sînt gata pentru atacul final împotriva imperia-liștilor din vest? Sau o listă cu membri ai Partidului care nu-și făceau datoria sau doar o cerere să primească mai multă hîrtie igienică?” N-avea de unde să știe. Aștia de pe submarine! Toți

erau primadone – chiar și băiețașii de țărani care erau recruți, prima generație încălțată, făceau paradă de parcă ar fi făcut parte din elita Partidului.

Funcționarul avea șaiszeci și doi de ani. În Marele Război pentru Apărarea Patriei fusese tanchist în regimentele de gardă pe primul front ucrainean al lui Konev. „Asta da slujbă pentru un bărbat adevărat!” își spunea el. Să te avinți în luptă pe un tanc mare, să-i vinezi pe infanteriștii germani când se chirceau prin tranșee. Nu era nimic ce meritau amorițiții ăia și n-au primit! Și uite ce se alesese acum din luptătorii sovietici! Stăteau la bordul unor transatlantice de lux, având mereu mâncare din belșug și un pat moale. Singurul pat cald și moale pe care-l avusese el vreodată era la ieșirea de evacuare a motorului de pe tancul lui – și chiar și pentru ăla a trebuit să se zbată! Era de necrezut cum ajunseseră toate acum. Marinarii se purtau ca niște prințese țariste și tot scriau tone de scrisori, zicându-și că asta înseamnă muncă. Băiețașii ăștia cocoloșiți nici nu știau ce înseamnă greutatea. Și privilegiile lor! Orice cuvântel nenorocit pe care-l așterneau pe hîrtie era o corespondență cu prioritate. Niște scrisorele mieunate – către iubite, de cele mai multe ori – asta erau; și uite că el venea simbăta să le sorteze, să vadă ce au mai trimis către muieruștile lor – chiar dacă ei nu puteau primi răspunsul la scrisoare timp de două săptămîni. Pur și simplu nu mai era ca pe vremuri.

Sortatorul zvîrli plicul cu o mișcare neglijentă a încheieturii în sacul de scrisori pentru Moscova, aflat în capătul celălalt al mesei. Nu nimeri sacul și plicul căzu pe jos. Scrisoarea va fi transportată cu trenul următor, după o zi de așteptare. Nici că-i păsa. Era un meci de hockey în seara aia, cel mai mare din sezon, Armata de Uscat contra echipei Aviației. El pariase o sticlă de votcă pe Aviație.

Morrow, Anglia

„Marele succes de public al lui Halsey a fost și marea lui greșeală. Devenind eroul popular cu agresivitate excesivă, amiralul pune în umbră generațiile ce aveau să-i urmeze prin impresionantele sale calități intelectuale și instinctul său infailibil de jucător la noroc...” În fața computerului, Jack Ryan se încrunță. Suna mai degrabă ca o lucrare de doctorat și, în ceea ce-l privea, el încheiase capitolul ăsta. Se gîndea să șteargă tot paragraful, dar se răzgîndi. Trebuia să urmărească argumentația

părții introductive. Deși nu era prea bună, urmărirea totuși firul gândurilor lui. Oare de ce introducerile erau mereu partea cea mai grea a lucrărilor de istorie? Lucra deja de trei ani la *Fighting Sailor*, biografia oficială a amiralului William Halsey. Era stocată aproape toată pe șase dischete, care acum erau împrăștiate pe lângă computerul său.

- Tati! strigă fetița lui Ryan privindu-l lung.
- Cum se simte azi mica mea Sally?
- Foarte bine.

Rămânând în scaunul cu rotile, Ryan o luă în brațe depărtându-se grijuliu de birou și, implicit, de tastatură. Sally era deja expertă în jocuri și programe educative și uneori își imagina că asta era de ajuns ca să poată lucra și cu Wordstar. Odată se ștersese un document de 2 000 de cuvinte din cauza asta. Și fusese pedepsită.

Fetița își rezemă capul de umărul tatălui.

- Păi nu prea arăți așa de bine. Ce ai tu pe suflet?
- Ă... tati, știi, vine Crăciunul și... nu prea sint sigură că știe Moșul unde să ne găsească. Nu mai stăm unde stăteam anul trecut.

- A, da. Și te gîndești că n-o să vină aici?
- Mhm.
- Și de ce nu mi-ai zis pînă acum? Bineînțeles că vine. Ai cuvîntul meu.
- Pe cuvînt?
- Pe cuvînt.
- Bine.

Îl sărută pe obraz și fugi, întorcîndu-se în camera unde se uita la desene animate. Ryan se bucura că venise și-l întrerupsese. Nu i-ar fi plăcut să uite să cumpere cîte ceva cînd se ducea la Washington. Pe unde era... a, da. Scoase o dischetă din sertar și o introduse în unitate. Aproape instantaneu ieși la imprimantă o copie a listei de cumpărături. Ryan rupse foaia și o îndesă în portofel. Nu prea avea chef de lucru în această dimineață de duminică. La urma urmelor, era suficient că o să stea la Washington mai toată săptămîna următoare.

Submarinul V.K. Konovalov

Submarinul sovietic V.K. Konovalov se deplasa încet deasupra fundului nisipos al Mării Barents cu o viteză de trei

noduri. Se afla în colțul din sud-vest al coordonatelor 54-90 și în ultimele zece ore se tot mișcase înainte și înapoi pe o linie nord-sud, așteptînd ca *Octombrie Roșu* să sosească, pentru a începe exercițiul OCTOBER FROST. Comandantul său, căpitanul de rangul doi, Viktor Alexievici Tupolev, se învîrtea încet în jurul suportului pentru periscop în camera de comandă a submarinului său de atac, mic, dar rapid. Aștepta să vină mentorul său, sperînd să poată să-i arate niște trucuri. Lucrase sub comanda maestrului timp de doi ani. Își amintea cu plăcere de perioada aceea, cînd, deși găsea că maestrul său era un cinic, mai ales în privința Partidului, ar fi băgat mîna în foc oricînd pentru capacitatea și priceperea lui.

Dar și el era foarte capabil. Tupolev, care era comandant de trei ani, fusese unul dintre studenții cei mai străluciți ai maestrului. Vasul aflat sub comanda sa era un *Alfa* nou-nouț, cel mai rapid submarin din toate timpurile. Cu o lună înainte, pe cînd Ramius se îngrijea de submarinul *Octombrie Roșu* după prima verificare detaliată a acestuia, Tupolev și trei dintre ofițerii lui se deplasaseră special pentru a vedea prototipul care fusese folosit la experimentarea noului sistem de propulsie. Avea o lungime de treizeci și doi de metri și era alimentat de la un motor electric diesel; baza lui era în Marea Caspică, departe de privirile spionilor imperialiști, unde era ținut într-un doc acoperit, la adăpost de sateliții lor. Ramius avusese un cuvînt de spus la construirea „șenilei” și Tupolev putea recunoaște mîna maestrului. Avea să fie un submarin foarte greu de detectat. Dar nu imposibil. După ce-l urmărise o săptămînă prin partea de nord a Mării Caspice cu o șalupă electrică, remorcînd cel mai performant sonar pasiv ce fusese construit în țara lor, credea acum că îi găsise o deficiență. Una minoră, dar care putea fi exploatată.

Sigur că nu exista nici o garanție că va reuși. Nu era în competiție numai cu o mașinărie, ci și cu cel care o comanda. Aici Tupolev cunoștea bine terenul. Apa era aproape perfect izotermă; nu exista un strat termal sub care să se poată ascunde submarinul. Erau suficient de departe de gurile de vărsare ale râurilor de pe coasta de nord a Rusiei și nu avea de ce să-și facă griji privind vîrtejurile și valurile de salinitate variabilă care să le afecteze rezultatele obținute de sonar. *Konovalov* fusese echipat cu cele mai bune sisteme de detecție sonar care fuseseră construite vreodată în Uniunea Sovietică, copii foarte bune ale

dispozitivelor DUUV-23, de producție franceză, și chiar îmbunătățite față de acestea, din câte spuneau tehnicienii.

Tupolev plănuia să imite tactica americană de a se îndepărta încet, atît cît să poată menține cursul, așteptînd în tăcere să își intersecteze traiectoria cu cea a lui *Octombrie Roșu*. Apoi va putea să-și urmărească vînatul de aproape și să observe orice schimbare de direcție sau de viteză, așa încît, după cîteva săptămîni, cînd el și maestrul vor compara jurnalele de bord, să vadă și acesta că fostul său elev avusese propriul plan de succes. Era și timpul să-l învingă cineva.

– A mai apărut ceva pe sonar?

Tupolev începea să devină agitat. Îi era greu să fie calm.

– Nimic nou, tovarășe comandant.

Secundul său bătut ușor cu degetul X-ul de pe ecran care marca poziția lui *Rokossovski*, un submarin balistic pe care îl urmăriseră timp de cîteva ore în aceeași zonă de exerciții.

– Prietenul nostru se deplasează încă lent, în cerc. Credeți că *Rokossovski* ar putea să încerce să ne deruteze? Oare comandantul *Ramius* a aranjat să fie și ei aici, să ne complice sarcina?

Și lui Tupolev îi trecuse prin minte posibilitatea asta.

– Se poate, dar e puțin probabil. Exercițiul a fost planificat chiar de Korov. Ordinele noastre privind misiunea au fost sigilate și așa ar fi trebuit să fie și cele ale lui Marko. Dar, pe de altă parte, amiralul Korov este un vechi prieten al lui Marko, spuse Tupolev și făcu o scurtă pauză, clătînd din cap. Nu. Korov este un om de onoare. Cred că *Ramius* se îndreaptă încoace la viteză foarte mică. Să ne facă să fim agitați, să ne facă să ne îndoim. Va ști că noi trebuie să-l urmărim și își va adapta planurile în funcție de asta. Ar putea să încerce să intre în zona asta dintr-o direcție neprevăzută – sau doar să ne facă să credem că așa procedează. Tu nu ai lucrat cu *Ramius*, tovarășe locotenent. E un vulpoi șiret omul ăsta, un vulpoi bătrîn și șiret. Cred că vom continua să patrulăm aici încă patru ore. Dacă nu-l vedem pînă atunci, vom trece în colțul de sud-est al zonei noastre și ne vom apropia de centru. Da.

Tupolev nu-și imaginase că va fi ușor. Nici un comandant de pe un submarin de atac nu reușise să-i ridice dificultăți lui *Ramius*. Era hotărît să fie cel mai bun, și dificultatea și complexitatea sarcinii nu aveau decît să-i confirme priceperea. Într-un an sau doi, Tupolev își propusese să devină, la rîndul său, maestru.

A TREIA ZI

DUMINICĂ, 5 DECEMBRIE

Submarinul *Octombrie Roșu*

Pentru *Octombrie Roșu*, timpul se opri. Soarele nu mai răsărea, nu mai apunea, iar zilele săptămînii nu aveau prea mare importanță. Spre deosebire de navele care pluteau la suprafața apei și care, pe unde treceau, își schimbau ceasul în funcție de ora locală, submarinele optau în general pentru un singur timp de referință. Pentru submarinele americane era Zulu (ora GMT). La bordul lui *Octombrie Roșu* se folosea ora oficială a Moscovei, care era, de fapt, cu o oră înainte față de cea standard, dar era mai simplu așa.

Dimineața, pe la zece, Ramius a intrat în camera de comandă. Cursul navei era 2-5-0, viteza de treisprezece noduri și submarinul naviga la treizeci de metri deasupra fundului Mării Barents, în extremitatea vestică a acesteia. În numai cîteva ore fundul mării avea să devină o cîmpie abisală, permițindu-le astfel să se scufunde la adîncimi mult mai mari. Ramius examină mai întîi harta, apoi numeroasele instrumente care acopereau pereții, și de o parte, și de cealaltă. În cele din urmă, făcu niște însemnări în jurnalul de bord.

– Locotenent Ivanov! strigă el la ofițerul care era de cart.

– Da, tovarășe comandant!

Ivanov era cel mai tânăr dintre ofițerii de la bord, proaspăt absolvent al școlii Lenin Komosomol din Leningrad, un băiețandru palid, slăbuț și foarte ager.

– Vreau să convoc ofițerii superiori la o întâlnire la popotă. De acum tu vei fi ofițerul de cart. Pentru tine e prima cursă, Ivanov. Cum ți se pare?

– Chiar mai bine decât speram, tovarășe comandant, răspunse Ivanov cu un elan care depășea cu siguranță ceea ce simțea.

– Asta e bine, tovarășe locotenent. Am obiceiul să le încreditez ofițerilor tineri atâtea responsabilități cîte pot duce. În timp ce noi, ofițerii superiori, vom avea dezbaterea politică săptămînală, tu vei rămîne la comanda acestui vas. Siguranța vasului și a echipajului său este acum în sarcina ta! Ai învățat ce trebuia învățat, iar instrucțiunile mele sînt în jurnalul de bord. Dacă detectăm un alt submarin sau o navă de suprafață mă vei informa imediat și vei iniția pe loc procedura de ocolire. Ai întrebări?

– Nu, tovarășe comandant.

Ivanov îl asculta încrăcînit.

– Perfect, spuse Ramius zîmbind. Pavel Ilici, trebuie să păstrezi mereu amintirea acestui moment, ca unul dintre cele mai importante din viața ta. Eu unul îmi amintesc prima oară cînd am fost de cart. Nu uita de ordinele pe care le-ai primit și de toate responsabilitățile tale!

În ochii băiatului se citea mîndria. „Păcat de el“, se gîndea Ramius, care încă mai juca rolul maestrului. La prima vedere, Ivanov părea să aibă stofă de ofițer adevărat.

Ramius se îndreptă cu pași repezi spre pupa, la cabinetul medical.

– Bună dimineată, doctore!

– Bună dimineată, tovarășe comandant. A și venit timpul pentru dezbaterea noastră politică?

Petrov citea manualul noului dispozitiv cu raze X de pe submarin.

– Da, tovarășe doctor, dar nu țin să participăți. Am o altă sarcină pentru dumneavoastră. Cît sînt la întâlnire ofițerii politici, am pus trei ofițeri tineri să fie de cart în cabina de control și la motoare.

– A! făcu Petrov, căscînd ochii de uimire.

Era prima oară cînd se întîmpla așa ceva pe un submarin în ultimii ani.

Ramius zîmbi.

– Stai liniștit, tovarășe. Eu pot să preiau controlul de la popotă în 20 de secunde, după cum știi, iar tovarășul Melekhin poate să ajungă la prețiosul său reactor la fel de repede. Mai devreme sau mai târziu trebuie să învețe și tinerii noștri ofițeri cum să se descurce pe cont propriu. Eu prefer ca asta să se întâmple mai devreme, nu mai târziu. Aș vrea să îi țineti sub supraveghere. Sînt convinși că știu toți să își îndeplinească sarcinile. Ce vreau să aflați e dacă au și curajul să o facă. Dacă îi supraveghez eu sau Borodin, nu vor reacționa așa cum ar face-o în mod normal. Și, în orice caz, aici avem și evaluarea unui medic, nu-i așa?

– Aha, deci vreți să urmăresc cum se comportă cînd sînt confrunțați cu responsabilitățile lor.

– Și fără presiunea psihică de a fi supravegheați de un ofițer superior, îi confirmă Ramius. Trebuie să le lăsăm și celor tineri posibilitatea să se dezvolte – însă nu prea mult. Dacă observați ceva ce vi se pare ciudat, informați-mă imediat. N-ar trebui să apară probleme. Sîntem în largul mării, nu e trafic deloc împrejur, iar reactorul funcționează la o fracțiune din capacitatea lui. Primul test pentru tinerii ofițeri ar trebui să fie ușor. Găsiți vreo scuză să vă deplasați pe acolo tot timpul și țineti copiii sub supraveghere. Și mai întrebați-i ce fac.

Petrov pufni în rîs:

– Hm... și așa m-ați face și pe mine să învăț cîte ceva, tovarășe comandant? Mi s-a povestit despre dumneavoastră la Severomorsk. Bun, așa vom face. Dar asta va fi prima dezbateră politică de la care am lipsit în ultimii ani.

– Din ce scrie în dosarul duminale, ai putea să le predai doctrina Partidului și celor din *Politburo*, Evgheni Konstantinovici.

„Iar în dosar se spunea foarte puțin despre competența lui ca medic“, se gîndi Ramius.

Comandantul se duse spre popotă, la ofițerii lui, care-l așteptau. Un steward le aduse cîteva ceainice, niște pîine neagră și unt. Ramius se uită la colțul mesei. Petele de sînge fuseseră șterse de mult, dar el își amintea foarte bine cum arătau. Iar asta era principala deosebire dintre el și omul pe care-l omorîse. Ramius avea conștiință. Înainte de a lua loc, se întoarse să încuie ușa în urma lui. Pe scaune, ofițerii își îndreptară spatele fiindcă încăperea nu era suficient de mare încît să le permită să se ridice în picioare după ce scaunele fuseseră lăsate.

Pe mare, duminica era ziua când se obișnuia să se facă informările politice. În mod normal, Putin ar fi fost cel care conducea întâlnirea, citind câteva editoriale din *Pravda*, urmate de câteva citate din lucrările lui Lenin, bine alese, și de o discuție privind învățămintele pe care trebuia să le tragă din cele citite. Semăna destul de bine cu o slujbă religioasă.

După decesul *zampolit*-ului, această sarcină îi revenea comandantului navei, dar Ramius se îndoia că regulamentele ar fi putut anticipa genul de discuție care era acum pe agenda de zi. Toți ofițerii din încăpere erau implicați în conspirația lui. Ramius le-a descris planul în linii mari – mai interveniseră câteva schimbări mărunte, care nu fuseseră anunțate nimănui pînă atunci. Apoi le-a spus de scrisoare.

– Deci nu mai e cale de întoarcere, observă Borodin.

– Am căzut toți de acord în privința evoluției evenimentelor. Acum avem un angajament.

Reacția lor la aceste cuvinte fu exact așa cum se aștepta: sobră. Și aveau și de ce să fie așa. Nici unul nu avea familie; nici unul nu lăsa în urmă o soție sau un copil. Toți erau membri ai Partidului, bine văzuți, cu toate cotizațiile plătite pînă la sfîrșitul anului, cu carnetele de partid la locul lor, „aproape de inimă“. Și fiecare dintre ei împărțasea acea adîncă nemulțumire, în unele cazuri chiar ură, față de guvernul sovietic.

Planul se născuse la puțin timp după moartea iubitei lui, Natalia. Furia mocnită, aproape neștiută, pe care o simțise toată viața izbucnise cu o violență și o patimă pe care încercase să le țină în frîu. O viață de om trăită în spiritul autodisciplinei îl ajutase să ascundă această furie, o viață de instruire în marina militară îl ajutase să găsească un țel mai demn de ea.

Ramius nu începuse încă școala, cînd a auzit de la ceilalți copii primele istorii despre tatăl său, Alexandr, și despre ce făcuse el în Lituania, în 1940, și după eliberarea dubioasă de sub ocupația germană, în 1944. Acestea erau istoriile pe care părinții lor le tot repetaseră în șoaptă. O fetiță îi spusese lui Marko o întîmplare pe care el i-o povestise lui Alexandr și, spre oroarea băiatului rămas fără grai, tatăl fetei dispăruse. Pentru greșeala sa involuntară, Marko fusese stigmatizat cu numele de informator. Rănit de porecla care-i fusese dată ca răsplată pentru comiterea unei crime – și care pentru stat nu era deloc o crimă –, a cărei enormitate nu încetase niciodată să-i chinuie conștiința, el nu a mai furnizat niciodată o astfel de informație.

În primii ani de viață, în timp ce Ramius tatăl conducea Comitetul Central al Partidului Lituanian la Vilnius, băiatul orfan de mamă fusese crescut de bunica din partea tatălui, o practică destul de obișnuită într-o țară sălbăticită după patru ani de război nemilos. După ce unicul său fiu plecase de acasă la o vîrstă fragedă să se înroleze în Gărzile Roșii ale lui Lenin, ea rămăsese fidelă vechilor obiceiuri, ducîndu-se la slujbă în fiecare zi, pînă în 1940, și păstrînd mereu în suflet educația religioasă pe care o primise. Ramius și-o amintea ca fiind o bătrînică blindă cu părul argintiu, care-i spunea mereu povești înainte de culcare. Erau de fapt povești religioase. Ar fi fost prea periculos pentru ea să îl ducă pe Marko la slujbele religioase, care nu dispăruseră niciodată, dar reușise să-l boteze ca romano-catolic la puțină vreme după ce tatăl lui îl adusese la ea. Bunica nu-i spusese niciodată lui Marko lucrul ăsta. Riscul ar fi fost mult prea mare. Romano-catolicismul fusese suprimat cu brutalitate în statele baltice. Era o religie și, cînd Marko se făcuse mai mare, aflase că marxism-leninismul era un Dumnezeu gelos, care nu tolera statormicia față de concurență.

Bunica Hilda îi citea din Biblie înainte de culcare, fiecare poveste – cu învățături privind lucrurile bune și pe cele rele, virtutea și răsplata. Pe cînd era copil, găsea că sînt frumoase și nimic mai mult, dar nu-i spusese niciodată tatălui lui despre ele, pentru că, încă de pe atunci, știa că Alexandr ar fi fost împotriva lor. După ce Ramius tatăl nu mai avu atîta putere asupra vieții fiului său, educația religioasă păli în amintirea lui Marko, nici pe deplin uitată, dar nici vie.

Cînd era doar un puști, Ramius simțea – mai mult decît gîndea – că acest comunism sovietic ignora o nevoie umană fundamentală. Ca adolescent, îndoielile lui începură să prindă contur. Binele celor mulți era un scop destul de laudabil, dar să negi cu totul existența unui suflet, o parte trainică a ființei lui, însemna că marxismul zguduia însăși fundația demnității umane și a valorilor individuale. Mai mult, înlătura orice măsură obiectivă a dreptății și a moralei care, hotărîse el, erau principala moștenire a religiei într-o viață civilizată. De la începutul vieții lui de adult, Marko își clădise o imagine proprie despre bine și despre rău, o imagine care nu semăna cu cea propovăduită de stat. Pentru el era un mod de a cumpăni acțiunile lui și pe ale celorlalți. Era ceva ce el tănuia cu mare grijă. Era ca o ancoră pentru sufletul lui și, exact ca o ancoră, era ascunsă în adîncuri,

mult sub oglinda apei. Chiar în perioada în care băiatul se lupta cu primele lui îndoieli legate de țara lui, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte ce simțea el. Ca toți copiii sovietici, Ramius devenise pionier. Mărșăluia cu ceilalți la obișnuitele altare ale luptelor, încălțat cu ghete lustruite și purtînd eșarfă roșie la gît, stătea dreptî lingă rămășițele vreunui soldat necunoscut, în timp ce strîngea la piept o armă tip PPSH – nefuncțională – cu spatele drept, cu fruntea ridicată către flacăra nemuritoare. Solemnitatea unei astfel de sarcini nu era întîmplătoare. Cînd era copil, Marko era sigur că acei viteji ale căror morminte le păzea el pătruns de importanța acelor clipe își îndepliniseră misiunea cu același eroism dezinteresat cu care erau înzestrați eroii nenumăratelor filme de război de la cinematograful din oraș. Luptaseră împotriva inamicilor nemți pentru a-și apăra soțiile și copiii și pe bătrînii care erau în spatele frontului. Și, ca un fiu de nobil dintr-o Rusie apusă, se simțea foarte mîndru că era fiul unei căpetenii din Partid. Partidul, după cum auzise de sute de ori înainte de a fi împlinit cinci ani, era „sufletul poporului“; unitatea Partid-Popor-Națiune era Sfînta Treime a Uniunii Sovietice, chiar dacă unul dintre cele trei era mai important decît celelalte două. Tatăl lui se potrivea foarte bine cu imaginea din filme a membrului de partid. Sever, dar cîstit, pentru Marko el era mai degrabă un bărbat mai mult absent, aspru, care-i aducea fiului său ce cadouri putea și acesta avea să se bucure de toate avantajele care se cuveneau odraslei unui secretar de partid.

Deși la prima vedere era un copil sovietic model, se întrebă cum se face că tot ce a învățat de la tatăl lui și de la școală contravenea celorlalte învățături din copilărie. De ce unii părinți nu-și lăsau copiii să se joace cu el? De ce, cînd trecea pe lingă colegii lui de clasă, îi auzea șoptind *stukatci*, un sinonim mai crud și mai amar pentru „informator“? Tatăl lui și Partidul spuneau că a fi informator e un act de patriotism, dar el era marginalizat pentru faptul că făcuse asta o singură dată. Îl deranjau ironiile băieților de vîrsta lui, dar nu se plînsese niciodată tatălui său, știind că ar fi fost ceva rău.

Ceva nu era deloc în regulă. Dar ce anume? Se hotărîse să afle singur. Marko optase pentru o gîndire independentă, iar prin asta comisese, fără s-o știe, cel mai grav păcat din panteonul comunist. Era, aparent, exemplul clasic de fiu al unui membru de partid, însă juca acest rol cu mare grijă și-i respecta toate regulile. Își făcea datoria față de toate organizațiile de partid și

era mereu primul care se oferea voluntar pentru tot felul de sarcini umilitoare ce le reveneau copiilor care aspirau să devină membri de partid, și știa că aceasta era singura cale către succes și chiar confort în Uniunea Sovietică. Devenise un bun sportiv. Nu în sporturile de echipă; participă la acele evenimente sportive la care putea concura individual și îi putea măsura performanțele cu ale celorlalți. De-a lungul anilor, învățase că e bine să procedeze astfel în toate strădaniile lui, să urmărească acțiunile compatrioților săi și ale ofițerilor care-i erau colegi, să le judece detașat, în spatele unei figuri inexpresive care nu lăsa să se vadă concluziile.

În vara celui de-al optulea an în viața lui, cursul acesteia a cunoscut o cotitură majoră. Când îi meni nu mai voia să se joace cu micul *sukatci*, el obișnuia să se plimbe pe docurile pescărești ale sătucului unde locuia bunica lui. O adunătură prăpădită de bărci de lemn, foarte vechi, pleca în larg în fiecare dimineață, înaintea cărora erau întotdeauna câteva vase de patrulă armate de MGB – cum se numea pe atunci KGB-ul –, vase grănicer, pentru a culege recolta modestă din Golful Finlandei. Captura lor suplimenta dieta locală cu proteinele necesare și asigura și un venit mărunț pentru pescari. Unul dintre comandanții de vas era bătrînul Sașa. Fost ofițer în marină țaristă, se revoltase – alături de întregul echipaj de pe crucișătorul *Aurora* – fiind astfel și el o scînteie în evenimentele care schimbaseră fața pămîntului. Marko nu aflase decît cu mulți ani mai tîrziu că echipajul de pe *Aurora* se dezisese de Lenin – și fusese reprimat cu brutalitate de Gărzile Roșii. Sașa petrecuse douăzeci de ani prin lagăre de muncă pentru a-și ispăși rolul pe care-l juase în acea greșeală colectivă și nu fusese eliberat decît la începutul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. *Rodina* rămăsese fără marinari experimentați care să poată conduce navele în porturile din Murmansk și Arhangel, unde aduceau aliații armament, mîncare și alte lucruri fără de care o armată modernă nu putea funcționa. Sașa își învățase lecția în gulag: își făcea munca bine și eficient, fără să ceară nimic în schimb. După război, el primise un fel de libertate pentru serviciile sale, dreptul de a nu fi pe brînci și fusese tratat mereu cu suspiciune.

Cînd îl cunoscuse Marko, Sașa era trecut de șaiszeci de ani, era chel, dar avea o constituție atletică, ochi ageri de marinăr și era talentat la a spune povești care-i lăsa u pe cei mai tineri muți de uimire. Fusese aspirant de marinăr pe timpul faimosului amiral

Makarov, la Port Arthur, în 1906. Probabil cel mai bun marinăr din istoria Rusiei, Makarov avea o reputație de patriot și de ofițer de marină foarte ingenios, o reputație nepătată, datorită căreia guvernul comunist avea să ia decizia ca un crucișător purtător de rachete să-i poarte numele. La primul avertisment privind reputația băiatului, Sașa văzuse totuși la el ceva ce alții nu observaseră. Băiatul singuratic și marinărul deveniseră camarazi. Sașa își petrecea ore întregi povestindu-i și repovestindu-i cum fusese pe vasul amiral, pe *Petropavlovsk*, și luase parte la o victorie a rușilor împotriva ticăloșilor de japonezi – ca pînă la urmă să-i fie scufundat vasul, iar amiralul își găsisse sfîrșitul la întoarcerea în port, ucis de o mină. După asta, Sașa își condusesese marinarii ca infanteriști, cîștigînd trei decorații pentru curaj în timpul luptelor. Această experiență – și spunea asta făcîndu-i semn cu arătătorul băiatului – îl învățase ce însemna corupția absurdă a regimului țarist și-l determinase să se înroleze în una dintre primele soviete din flotă, într-o vreme cînd asemenea gesturi însemnau moartea sădită de poliția secretă a țarului, *ohrana*. Spunea versiunea lui asupra Revoluției din Octombrie, din perspectiva fascinantă a unui martor ocular. Dar Sașa avea mereu grijă să uite ultima parte a povestirii.

Îl lăsase pe Marko să navigheze cu el și îl învățase secretele marinăriei, ceea ce-l făcuse pe băiatul de nici nouă ani să simtă că destinul lui era legat de mare. Marea îi oferea un soi de libertate pe care n-o avea niciodată pe țarm. Era un fel de idilă care îl învăluia pe bărbatul care creștea înlăuntrul copilului. Existau și pericole, dar, pe parcursul unor lecții simple și eficiente, ce se întinseseră pe toată perioada verii, Sașa îl învățase pe băiat că precauția, competența și disciplina pot să-l ajute să înfrunte orice pericol din lume; că omul nu trebuia să se teamă de un pericol, dacă îl trata cum se cuvine. În anii ce aveau să urmeze, Marko reflectase adesea asupra însemnătății pe care o avusese pentru el această vară și se întrebese ce ar fi ajuns Sașa dacă anumite evenimente nu i-ar fi curmat cariera.

Marko îi spusese tatălui său despre Sașa spre sfîrșitul acelei veri lungi la Marea Baltică și chiar îl dusesese la o întîlnire cu bătrînul lup de mare. Ramius tatăl fusese suficient de impresionat de acesta și de ceea ce făcuse el pentru fiul lui, încît să aranjeze ca Sașa să treacă la comanda unui vas mai mare, nou-nouț, și să îl avanseze pe listele pentru un apartament nou. Marko aproape că era convins că Partidul putea face și lucruri bune și că el însuși

făcuse prima lui faptă demnă de un bărbat adevărat. Dar bătrînul Saşa murise în iarna următoare şi nu se alesese nimic din fapta lui bună. Abia după mulţi ani, Marko şi-a dat seama că el nu ştia care era numele de familie al prietenului său. Chiar după atîtea ani de slujire a patriei, Saşa era o nonpersoană.

La treisprezece ani, Marko se duse la Leningrad să se înscrie la şcoala Nakimov. Aici luă hotărîrea să devină şi el ofiţer de carieră în marina militară. Marko avea să-şi urmeze chemarea către aventură pe care o simţiseră în faţa mării atîtea tineri de-a lungul timpului. Nakimov era o şcoală pregătitoare de trei ani, destinată tinerilor care aspirau la o carieră în marina militară. Marina Militară sovietică din vremea aceea abia dacă era ceva mai mult decît nişte forţe de apărare de coastă, dar Marko îşi dorea foarte mult să facă parte din ea. Tatăl lui îl împingea către o carieră politică în Partid, promiţîndu-i o ascensiune rapidă, o viaţă de confort şi privilegii. Dar Marko voia să obţină totul prin forţe proprii, nu să rămînă pentru ceilalţi un appendice al „eliberatorului” Lituaniei. Iar viaţa pe mare îi oferea romantismul şi aventura care făceau şi din slujirea statului ceva suportabil. Marina nu avea prea multe tradiţii de care să se lege. Marko simţea că acolo avea loc să se dezvolte şi văzu că mulţi alţi cadeţi aspiranţi erau asemenea lui – dacă nu chiar rebeli, atunci ceva suficient de apropiat de nişte rebeli într-o societate atît de controlată ca a lor. Adolescentul ieşi învingător în prima lui integrare într-un grup.

Cu puţin timp înaintea absolvirii, clasa lui fusese deja familiarizată cu diferitele componente ale flotei ruseşti. Ramius se îndrăgosti la prima vedere de submarine. La acea vreme, vasele erau mici, murdare şi impregnate de mirosul din santină, pe care marinarii o foloseau drept latrină. Pe de altă parte, submarinele erau singura armă de atac de care dispunea marina, şi, de la bun început, Marko îşi dorise să fie implicat în ce era mai nou. Avusese parte de suficiente prelegeri despre istoria marinei militare, încît să ştie că submarinele aproape că reuşiseră în două rînduri să-i vină de hac imperiului naval britanic şi că fusese o lovitură fatală pentru economia japoneză. Asta îi făcea mare plăcere; era bucuros că americanii aproape că distruseseră marina japoneză care fusese la un pas de a-i lua viaţa mentorului său.

Absolvise Institutul Nakimov ca şef de promoţie, cîştigase sextantul de aur pentru cunoştinţele sale teoretice despre navigare. Ca şef de clasă, lui Marko i se permisese să aleagă

unde își va continua studiile. A optat pentru Academia de Studii Navale, Secția de navigație subacvatică, numită VVMUPP pentru Comsomolul lui Lenin, care era principala școală de submarine din Uniunea Sovietică.

Cei cinci ani petrecuți la VVMUPP au fost cei mai grei din viața lui, cu atât mai mult cu cât pentru el a reuși nu era suficient, ci doar a reuși cu brio. Era primul în clasă la toate materiile, în fiecare an. Eseul lui privind semnificația politică a puterii navale sovietice a fost înaintat către Serghei Georgievici Gorșkov, care era pe atunci comandant-șef al Flotei Baltice și care era, fără îndoială, cea mai mare speranță a marinei sovietice. Gorșkov văzuse eseul publicat în *Morskoj Sbornik*, cea mai importantă revistă de specialitate. Era un model de gândire progresistă în spiritul Partidului, unde Lenin era citat în șase locuri.

Între timp, tatăl lui Marko ajunsese candidat la Prezidiu, așa cum s-a numit mai târziu *Politburo*, și era foarte mândru de fiul său. Bătrînul Ramius nu era deloc prost. Recunoscuse, în cele din urmă, că Flota Roșie era în plină ascensiune și că fiul său va avea într-o bună zi un loc foarte important în cadrul ei. Influența lui a sprijinit cariera fiului său, care a evoluat foarte rapid.

La 30 de ani, Marko era pentru prima oară la comanda unei nave și era înșurat. Natalia Bogdanova era fiica unui alt membru al Prezidiului, ale cărui îndatoriri diplomatice înlesniseră multe călătorii alături de familie prin toată lumea. Natalia nu fusese niciodată un copil sănătos. Împreună nu avuseseră copii, toate cele trei tentative sfârșind cu pierderea sarcinii, iar ultima dintre ele o adusese pe mamă la un pas de moarte. Era o femeie draguță, delicată, sofisticată în stil rusesc; îi șlefua cunoștințele de limba engleză soțului ei, cu ajutorul unor manuale de engleză britanică și americană – cărți aprobate de conducerea politică, majoritatea exprimând cugetările adepților stângii din lumea occidentală, dar și o spoială de literatură adevărată, printre care Hemingway, Twain și Upton Sinclair. Pe lângă cariera în marină, Natalia fusese centrul vieții lui. Căsătoria lor, punctată de absențe îndelungate și revederi pline de bucurie, făcea ca iubirea să le fie și mai intensă.

Cînd începuse construirea primelor submarine nucleare sovietice, Marko se trezi că învață pe șantier cum se proiectează și se construiesc rechinii de oțel. Nu trecu mult și toți aflară că este un om foarte exigent inspector la controlul calității. Știa foarte bine că însăși viața lui va depinde de munca acestor

mecanici și sudori care erau, nu de puține ori, beți. A devenit expert în ingineria nucleară, secund timp de doi ani, apoi a primit pentru prima oară comanda unui submarin nuclear. Era un submarin de atac clasa *November*, prima tentativă nefinisată a sovieticilor de a face o navă de atac cu rază mare de acțiune, care să poată fi o amenințare pentru flotele occidentale și pentru liniile lor de comunicație. La nici o lună mai târziu, o navă asemănătoare a suferit un accident major la reactor, dincolo de coasta Norvegiei, iar Marko a fost primul care a ajuns la locul accidentului. A salvat toți membrii echipajului, conform ordinelor, apoi a scufundat și a scos din luptă submarinul, pentru a nu le permite specialiștilor occidentali să-i afle secretele. A dus la bun sfârșit ambele sarcini – un tur de forță notabil pentru un tânăr comandant. Rezultatele bune erau, în opinia lui, un motiv să-i răsplătească pe subordonații săi, și comandantul de atunci al flotei era de aceeași părere. Marko fu mutat pe un submarin nou, *Charlie*, clasa I.

Numai cei ca Ramius reușeau să-i pună la încercare pe americani și pe britanici. Marko nu își făcea prea multe iluzii. Americanii, știa foarte bine, aveau o experiență îndelungată în domeniul războiului naval – unul dintre cei mai buni combatanți, *Jones*, făcuse parte din marina rusească în timpul țarinei Caterina. Submarinele lor erau legende vii datorită „vicleniei” lor, iar Ramius descoperi că este pus să se confrunte cu ultimii americani instruiți în război, oameni care înduraseră groaza luptei subacvatice și care zdrobiseră pur și simplu o flotă modernă. Jocul mortal de-a v-ați ascunselea pe care-l juca cu ei nu era deloc ușor, mai ales că ei aveau submarine mult mai avansate față de modelele sovietice. Dar reputase victoriile lui, chiar și în condițiile astea.

Ramius învățase cu timpul să joace după regulile americanilor și-și instruia ofițerii și echipajul cu multă atenție. Subordonații lui erau rareori atât de bine pregătiți cât ar fi vrut el – asta era încă cea mai mare problemă a marinei sovietice – dar, în timp ce alți comandanți își înjurau marinarii pentru orice greșală, Marko prefera să corecteze greșelile oamenilor lui. Primul lui submarin din clasa *Charlie* s-a numit *Academia Vilnius*. Acesta era, parțial, un reproș la adresa originii lui pe jumătate lituanian – cu toate că el avea pașaport intern, fiindcă se născuse în Leningrad, în Rusia Mare –, dar, mai ales, o recunoaștere a faptului că ofițerii veneau la el prost instruiți și plecau demni de o avansare și chiar de a

conduce propria navă. La fel stăteau lucrurile și cu recruții din echipaj. Ramius nu tolera bătaia de joc și umilințele care se practicau la nivelul eșaloanelor inferioare. Considera că sarcina lui e să facă marinari adevărați și, dintre toți comandanții, el era în spatele celui mai mare procent de reînrolări. A noua parte din micimani de pe submarinele din Flota Nordului erau profesioniști instruiți de Ramius. Ceilalți comandanți erau fericiți să aibă la bord *starșini* formați de el și nu o dată s-a întâmplat ca aceștia să-și continue studiile ca ofițeri.

După optsprezece luni de muncă asiduă și instruire serioasă, Marko și submarinul său, *Academia Vilnius*, erau pregătiți să înceapă jocul de-a vinătoarea. Au dat întâmplător peste nava americană USS *Triton* în Marea Norvegiei și au hăituit-o fără milă timp de douăsprezece ore. Mai târziu avea să observe, nu fără o oarecare plăcere, că *Triton* a fost retras pentru că, ziceau ei, era un vas de dimensiuni prea mari și care se dovedise incapabil să facă față noilor modele sovietice.

Submarinele cu propulsie diesel ale englezilor și ale norvegienilor, pe care le întâlnea ocazional, sforăind ușor, erau urmărite nemilos și adesea prinse în rețeaua sonarului. Odată chiar surprinsese un submarin strategic american și reușise să mențină contactul cu nava aproape două ore înainte să dispară ca o nălucă în apele negre.

Dezvoltarea rapidă a marinei sovietice și nevoia de ofițeri calificați la începutul carierei lui l-au împiedicat pe Ramius să urmeze cursurile Academiei Frunze. În mod normal, aceasta ar fi fost o condiție *sine qua non* a avansării în armata sovietică. Academia Frunze, aflată la Moscova, lângă vechea mănăstire Novodevici, purta numele unui erou al revoluției. Era prima școală destinată celor care aspirau să devină comandanți și, deși Ramius nu o urmărea, priceperea lui în calitate de comandant activ i-a prilejuit numirea ca instructor. Era ceva obținut exclusiv prin merit, ceva care nu depinsese de statutul privilegiat al tatălui său. Iar asta era foarte important pentru Ramius.

Șefului Catedrei de imagine navală îi plăcea să-l prezinte pe Marko drept „pilotul nostru de încercare pentru submarine”. Cursurile lui deveniră un punct de atracție nu numai pentru ofițerii din academie, ci și pentru mulți alții care veneau să asiste la prelegerile lui despre istoria marinei militare și despre strategia navală. În weekendurile petrecute la *dacia*¹ oficială a tatălui său, din satul Zhukova-1, scria manuale pentru operațiunile pe

submarine și pentru instruirea echipajelor, precum și specificații pentru submarinul de atac ideal. Unele dintre ideile sale fuseseră suficient de controversate pentru a-l deranja pe cel mai în vîrstă dintre sponsori, Gorșkov, care era acum comandantul-șef al întregii Marine Militare sovietice –, însă bătrînului amiral nu i-a dispăcut cu totul proiectul.

Ramius a propus atunci ca ofițerii de pe submarine să lucreze cu singura clasă de nave – ba, mai mult, pe o singură navă – timp de cîțiva ani, pentru a-și însuși mai bine profesia și capacitățile vaselor lor. Comandanții pricepuți, sugerase el, nu ar trebui să fie forțați să-și părăsească navele pentru a fi promovați în slujbe la birou. Apoi laudase obiceiul din Armata Roșie, potrivit căruia un comandant de trupe putea să-și păstreze postul atît cît dorea, și făcu intenționat comparația dintre părerile lui pe această temă și ce se obișnuia în marinele occidentale. Insistase asupra necesității de a avea o instruire mai îndelungată în flotă, personal angajat pe o perioadă mai lungă și condiții de viață mai bune pe submarin. Unele dintre ideile sale au ajuns la niște urechi înțelegătoare în rîndul celor de rang înalt. Altele însă, nu – și Ramius simți că este sortit să nu poarte niciodată steagul de amiral. Deja nu-i mai păsa. Iubea submarinele și nu le-ar fi părăsit pentru un escadron și nici măcar pentru comanda flotei întregi.

După ce a terminat la Frunze, a devenit într-adevăr pilot de încercare pentru submarine. Marko Ramius, care era acum căpitan de rangul întîi, avea să scoată pe mare prima navă din fiecare clasă de submarine, să fie primul care-i verifică punctele slabe și punctele tari, să dezvolte operațiuni de rutină și indicații de instruire a echipajului. Primul submarin de tip *Alfa* a fost sub comanda lui; la fel ca și primul *Delta* și primul *Typhoon*. În afară de ghinionul nemaipomenit de pe *Alfa*, cariera lui fusese un lung șir de succese.

De-a lungul acestor ani, devenise mentorul multor ofițeri tineri. Se întreba ce ar fi zis Sasa de faptul că el învăța noi generații de tineri entuziaști arta dificilă a conducerii submarinelor. Mulți dintre aceștia au devenit la rîndul lor comandanți de nave; dar majoritatea n-o făcuseră. Ramius era genul de comandant care avea mare grijă de cei care corespundeau standardelor lui, dar avea grijă și de cei care îl dezamăgeau. Un alt motiv pentru care nu a ajuns amiral a fost îndîrjirea lui de a

¹⁾ Locuința de vară (n.red.)

nu promova ofițeri ai căror tați erau figuri la fel de impunătoare ca tatăl său, dar și mai puțin capabili. Niciodată nu făcea favoritisme când era în joc datoria lui și vreo șase odrasle ale unor înalți oficiali ai Partidului au primit rapoarte nefavorabile, în ciuda participării lor active la dezbaterile săptămânale din sinul Partidului. Majoritatea deveniseră *zampoliti*. Această integritate de care dădea dovadă îi făcuse pe mai mulți de la comanda flotei să aibă încredere în el. Când apărea vreo sarcină neobișnuit de grea, numele lui Ramius era primul adus în discuție.

Și, tot astfel, își adunase un număr de tineri ofițeri pe care el și Natalia aproape că-i adoptaseră. Era un surrogat pentru familia pe care cei doi nu o avuseseră. Ramius ajunsese să îndrume bărbați care-i semănau, oameni care aveau de multă vreme îndoieli privind cei care le conduceau țara. Era ușor de abordat, după ce îi dovedeai că meriți atenția. Celor care aveau îndoieli politice sau chiar și numai niște nemulțumiri, el le dădea același sfat: „Intrați în Partid“. Aproape toți erau deja membri ai Comsomolului, bineînțeles, și Marko i-a încurajat insistent să facă și pasul următor. Acesta era prețul pentru o carieră în marina militară și majoritatea ofițerilor îl plătiseră, împinși de gustul lor pentru aventură. Lui Ramius însuși i se permisesse să intre în Partid la numai optsprezece ani, cea mai fragedă vîrstă la care s-ar fi putut înscrie cineva, asta numai datorită influenței tatălui său. Discuțiile sale ocazionale la ședințele de Partid săptămânale erau citate perfecte din doctrina Partidului. Nu era greu, avea să le povestească mai tirziu, cu răbdare, ofițerilor. Nu trebuia decît să repeți ce spunea Partidul – schimbînd ordinea cuvintelor ici și colo. Era ceva mult mai ușor decît să navighezi – asta se vedea cu ochiul liber dacă luai orice ofițer politic! Ramius ajunsese cunoscut drept un comandant ai cărui ofițeri erau și excelent pregătiți, dar și modele de atitudine politică. Era printre primii din toată marina la recrutarea membrilor de partid.

Apoi a murit soția lui. Ramius se afla atunci în port, ceva deloc neobișnuit pentru un comandant de submarin balistic strategic. Avea și el o *dacia* în pădurea de la vest de Poliarnîi, un automobil Jiguli, o mașină oficială cu șofer de care se bucurau cei din postul lui de comandă și tot felul de alte lucruri de care avea parte un om de rangul și cu descendența lui. Făcea parte din elita Partidului, așa încît, atunci când Natalie s-a plîns de dureri abdominale, a căzut în capcana de a merge la spitalul privilegiatilor. Era și o vorbă în Uniunea Sovietică: „Au parchet pe

jos, deci nici doctorii nu-s răi“. Ultima oară cînd o văzuse în viață era întinsă pe un pat cu roțile și-i zîmbea, în timp ce infirmierii o duceau către sala de operație.

Chirurgul care era de serviciu a ajuns tîrziu la spital, mai era și beat pe deasupra, așa că s-a bucurat de răgazul de a respira oxigen pur ca să-și mai revină înainte de a începe procedura simplă de scoatere a apendicelui. Organul umflat se sparge chiar cînd medicul atinse țesutul pentru a ajunge la apendice. A urmat imediat peritonita, complicată și de intestinele pe care le perforase medicul nepriceput în graba de a repara greșeala.

Nataliei îi fusese prescris tratament cu antibiotice, dar cele din import (de obicei franțuzești) tocmai se terminaseră la Spitalul Partidului. Au fost înlocuite cu medicamente autohtone, dar în industria sovietică era ceva obișnuit ca muncitorii să primească bonusuri pentru faptul că-și depășiseră norma, iar aceste depășiri nu mai erau supuse controlului de calitate. Acest lot de medicamente nu fusese niciodată inspectat sau testat. „Probabil că fiolele fuseseră umplute cu apă distilată în loc de antibiotice“ i se spusese a doua zi lui Marko. Natalia intrase în stare de șoc și apoi în comă, murind înainte ca șirul de erori să poată fi corectat.

Funeraliile s-au desfășurat într-o atmosferă solemnă, așa cum se cuvenea. Participaseră ofițeri care-i erau colegi și chiar subordonați și peste o sută de alți oameni, care făceau parte din marină și pe care-i ajutase și-i considerase prieteni de-a lungul anilor, plus rudele Nataliei și reprezentanții Comitetului Central al Partidului. Marko fusese plecat în larg cînd murise tatăl lui și, pentru că știuse foarte bine grozăvia crimelor pe care le comisese Alexandr, pierderea nu-l afectase prea mult. Moartea soției lui însă era o adevărată catastrofă. Cînd se căsătoriseră, Natalia spusese în glumă că orice marinar are nevoie de cineva la care să se întoarcă și că fiecărei femei îi place să tînjească după cineva care e departe. Atît de simplă fusese, și infinit mai complicată, căsătoria a doi oameni inteligenți, care avuseseră cincisprezece ani la dispoziție să-și învețe reciproc punctele tari și punctele slabe și care se apropiaseră tot mai mult, cu fiecare zi.

Marko Ramius privea sicriul care intra în crematoriu în sunetele sumbre ale unui recviem clasic și sobru ce devenea tot mai tensionat, dorindu-și să poată să se roage pentru sufletul Nataliei, sperînd că bunica Hilda avusese dreptate, că nu se încheia totul acolo, după ușa de oțel, în vîlvătaia focului. Statul

nu numai că-i răpise soția, îi luase și posibilitatea de a-și alina durerea cu o rugăciune, îi răpise orice speranță – chiar și iluziile – de a o revedea vreodată. Natalia, blindă și dulce, fusese singura lui oază de fericire după vara petrecută cu mulți ani în urmă pe malul Mării Baltice. Acum fericirea aceea se risipise pentru totdeauna. În săptămânile și lunile care au urmat, amintirea ei i-a sfîșiat sufletul; o anumită coafură, un anume fel de a păși, un anume rîs întîlnite pe stradă sau prin magazinele din Murmansk nu făceau decît să i-o readucă în minte pe Natalia, iar cînd se gîndea la pierderea pe care o suferise, nu mai păstra nimic din rigoarea de ofițer de marină de carieră.

Viața Nataliei Bogdanova Ramius se pierduse din cauza unui chirurg beat în timpul serviciului – o ofensă demnă de Curtea Marțială la adresa marinei sovietice –, dar Marko nu putea să ceară pedepsirea doctorului. Acesta era, la rîndul lui, fiul unui membru de Partid cu rang înalt și avea un statut asigurat de susținătorii săi. Viața ei ar fi putut fi salvată dacă primea tratamentul care trebuia, dar nu fuseseră suficiente medicamente străine, iar produsele farmaceutice sovietice nu erau demne de încredere. Nu i se putea cere doctorului să plătească și nici muncitorilor din industria farmaceutică, iar gîndul acesta îi tot stăruia în minte, alimentîndu-i furia pînă la punctul în care hotărî că statul ar trebui să fie pus să plătească.

Ideea se conturase în răstimpul a cîteva săptămîni și fusese produsul unei cariere bazate pe planificarea și instructajul în vederea evenimentelor neprevăzute. Cînd, după o pauză de doi ani, se reluase construirea navei *Octombrie Roșu*, Ramius știa că el va fi la comanda navei. Se implicase în proiectarea sistemului său revoluționar de propulsie și inspectase prototipul, care a navigat prin Marea Caspică vreme de cîteva ani în secret absolut. Ceruse să fie eliberat din funcția de comandant de pe nava de atunci, pentru a se putea concentra asupra construcției și echipării lui *Octombrie Roșu*, își selectase și-și instruisese dinainte ofițerii pentru a putea pune în funcțiune cît mai devreme submarinul strategic. Cererea îi fusese aprobată de comandantul Flotei Nordului, un tip sentimental care suferise și plînsese la moartea Nataliei.

Ramius știa deja cu ce ofițeri va lucra. Toți erau absolvenți ai Academiei Vilnius, mulți dintre ei erau „fiii” lui Marko și ai Nataliei, erau oameni care-și cîștigaseră prin merit locul și rangul în fața lui Ramius; oameni care urau incapacitatea țării lor de a

construi submarine demne de competența lor; oameni care intra-seră în Partid, așa cum le spusese, și ajunseseră și mai nemulțumiți de „patria mamă” pe măsură ce aflaseră că prețul oricărei avansări era prostituția minții și a sufletului, că trebuiau să devină niște papagali bine plătiți, îmbrăcați într-o haină albastră, pentru care fiecare recitare în fața Partidului să fie un exercițiu de auto-control. Majoritatea erau oameni care nu urmaseră acest drum degradant. În marina sovietică erau trei variante de avansare. Puteai deveni *zampolit* și să fii un paria printre profesioniști. Puteai să fii ofițer de marină și să avansezi, devenind, în cele din urmă, comandant pe propria navă. Sau puteai fi mutat la o specialitate unde puteai fi avansat în grad și plătit mai bine, însă nu deveneai niciodată comandant de vas. Așa încît un inginer-șef sau un angajat al marinei sovietice putea fi mai mare în grad decît comandantul de vas și totuși să-i fie subordonat.

Ramius se uită în jurul mesei la ofițerii lui. Celor mai mulți dintre ei nu li se permisesese să își îndeplinească visurile în viața profesională în ciuda pregătirii excelente și a faptului că erau membri de partid. Diverse infracțiuni minore din tinerețe – în cazul unuia era vorba de un act comis la numai opt ani – îi făceau persoane nedemne de încredere. Ofițerul responsabil cu rachetele era evreu; și, deși părinții lui fuseseră întotdeauna susținători convinși ai comunismului, nici ei, nici fiul lor nu puteau fi demni de încredere. Fratele mai mare al unui alt ofițer demonstrase împotriva invadării Cehoslovaciei în 1968 și astfel întreaga familie căzuse în dizgrație. Lui Melekin, inginerul-șef și egalul în rang al lui Marko, nu i se permisesese niciodată să urmeze cariera prin care putea deveni comandant, pentru simplul motiv că superiorii lui voiau ca el să rămînă inginer. Borodin, care era pe punctul de a deveni comandant de vas, acuzase odată un *zampolit* că era homosexual, iar cel căruia îi spusese asta era fiul *zampolit*-ului-șef al Flotei Nordului. Căile care duceau către trădare erau multe și diferite.

– Și dacă ne localizează? întrebă Kamarov.

– Mă indoiesc chiar și de americani că vor reuși să ne găsească atunci cînd funcționează „șenila”. Oricum, sînt sigur că submarinele noastre nu ne vor găsi. Tovarăși, eu am contribuit la proiectul navei, spuse Ramius.

– Și ce se va întîmpla cu noi? rosti în șoaptă ofițerul de atac.

– Mai presus de orice, trebuie să ne ducem la bun sfârșit sarcina pe care o avem. Un ofițer care se uită prea mult în zare riscă să se împiedice de propriile șireturi.

– Ne vor căuta, spuse Borodin.

– Bineînțeles că ne vor căuta, zise Ramius zîmbind, dar nu vor ști unde să ne caute și, cînd vor afla, va fi prea tîrziu. Tovarăși, misiunea noastră este să evităm să fim detectați. Și așa vom face.

A PATRA ZI

LUNI, 6 DECEMBRIE

Sediul CIA

Ryan străbătea coridorul ultimului etaj al sediului CIA din Langley, Virginia. Trecuse deja de trei filtre de securitate și la nici unul nu i se ceruse să deschidă geanta diplomat; era încuiată și acoperită de cutele hainei cu croială sofisticată, de culoarea pielii de căprioară. Cadou de la un ofițer din Royal Navy.

De vestimentația lui era responsabilă soția, fiind vorba de un costum scump, cumpărat de la Savile Row, cu o croială englezască, nici prea conservatoare, dar nici după ultimele tendințe ale modei. Avea mai multe costume ca acesta așezate în perfectă ordine în dulapul lui, după culori, și le purta cu cămăși albe și cravate în dungă. Ca bijuterii, nu avea decât verigheta, inelul specific universității pe care o absolvise și un ceas digital scump, cu o brățară de aur și mai scumpă. Ryan nu acorda prea mare atenție înfățișării. E drept că meseria lui consta tocmai în a vedea dincolo de aceste aparențe, încît să descopere adevărul gol-goluț.

Nu era genul de bărbat care să-ți atragă atenția, avea puțin peste 1,80 m și o constituție fizică ce fusese ușor afectată, la nivelul toracelui, de lipsa de exercițiu fizic, la care se mai adăuga și vremea nenorocită din Anglia. Ochii săi albaștri te dezamăgeau cu inexpresivitatea lor; adesea avea o privire pierdută, de parcă își lăsa mimica pe pilotul automat în timp ce gîndurile erau

absorbite de materialul de cercetare și de datele cărții la care lucra. Nu dorea să facă o impresie bună decât celor care-l cunoșteau deja, de restul nu prea-i păsa. Nu aspira la celebritate. Viața lui era și-așa destul de complicată – reflecta el – și chiar ceva mai complicată ar fi crezut mulți. Din ea făceau parte soția pe care o iubea și copiii pe care-i adora, o slujbă care-i punea mereu inteligența la încercare și o oarecare independență financiară, cât să-și aleagă singur drumul. Iar drumul pe care-l alesese Jack Ryan ducea la CIA. Motto-ul oficial al agenției era: „Numai adevărul ne aduce adevărata libertate“. Secretul însă – își spunea el cel puțin o dată pe zi – era să mai și afli adevărul și, deși se îndoia că el va atinge personal acea stare de grație, se mândrea totuși cu abilitatea lui de a ciuguli din el, fărîmă cu fărîmă.

Biroul directorului adjunct de la spionaj ocupa tot colțul de la ultimul etaj și avea vedere la valea râului Potomac, acoperită de păduri. Ryan mai avea de trecut de un singur filtru de securitate.

– Bună dimineța, domnule Ryan.

– Bună dimineța, îi răspunse Ryan și-i zîmbi.

Nancy Cummings era secretară de douăzeci de ani, lucrase în subordinea a opt directori adjuncți și, adevărul era că ea avea probabil un simț tot atît de ascuțit cînd era vorba de spionaj cît personajele numite pe criterii politice în biroul de alături. Era ca în orice altă afacere serioasă: șefii veneau și plecau, dar persoanele bine pregătite care ocupau postul de secretar executiv rămîneau neclintite.

– Ce mai face familia dumneavoastră, domnule Ryan? Se pregătește de sărbători?

– Bineînțeles. Doar că Sally e cam îngrijorată. Nu e sigură dacă Moșul a aflat că ne-am mutat și se gîndește că n-o să ajungă tocmai în Anglia, la ea. Dar o să ajungă, o asigură el.

– Sînt atît de drăgălași la vîrsta asta, spuse ea în timp ce apăsa pe un buton. Puteți intra, domnule doctor Ryan.

– Mersi, Nancy.

Ryan răsuci mînerul cu protecție electronică și intră în biroul directorului adjunct.

Din scaunul lui cu spătar înalt, viceamiralul James Greer, care citea un dosar, se lăsă pe spate. Biroul de mahon, o piesă supradimensionată, era acoperit cu teancuri de dosare, așezate în ordine. Acestea aveau marginile tivite cu roșu, iar pe coperte erau diferite nume de cod.

– Salutare, Jack! strigă el din colțul celălalt al încăperii. Vrei o cafea?

– Da, mulțumesc.

Ofițerul de marină în retragere James Greer avea șaizeci de ani și continua să muncească la fel de competent, în genul lui Hyman Rickover, deși era mai ușor să lucrezi pentru Greer. Era un „mustang“, era omul care intrase în marină ca recrut, își croise drum spre Academia Militară numai prin forțe proprii și petrecuse patruzeci de ani luptând să obțină cele trei stele de amiral, fiind la început comandant pe submarine, apoi specialist în munca de informații. Greer era un șef exigent, dar unul care avea grijă de cei care îi făceau o impresie bună. Iar Ryan era unul dintre aceștia. Spre nefericirea lui Nancy, lui Greer îi plăcea să-și facă singur cafeaua cu automatul marca West Bend, care stătea mereu pe măsuta din spatele biroului; era suficient să se întoarcă și ajungea la el. Ryan își turnă o ceașcă de cafea, de fapt o cană fără toartă, în genul celor marinărești. Era o cafea tradițională pentru cei din marină, cu aromă puternică și cu puțină sare.

– Ți-e foame, Jack? întrebă Greer și scoase dintr-un sertar o cutie cu produse de patiserie. Uite, am niște cornuri cu miere.

– A, mulțumesc. Chiar n-am prea mâncat în avion.

Ryan luă un corn și un șervețel.

– Tot nu-ți place să zbori cu avionul? întrebă Greer amuzat. Ryan se așeză pe scaunul din fața biroului șefului său. Păi, cred că ar trebui să te înveți cu el. Mie-mi plac alea tip Concorde mai mult decât cele mari. Nu mai trebuie să fii îngrozit decât pe jumătate. Ce mai fac ai tăi?

– Foarte bine, mulțumesc. Sally e în clasa întâi și îi place foarte mult. Iar micuțul Jack a început să meargă de-a bușilea prin casă. Cornurile astea sînt chiar bune.

– S-a deschis o patiserie aproape. Trec pe lângă ea în fiecare dimineață, spuse amiralul, apoi se ridică în picioare. Așadar, cu ce treabă pe la noi?

– E vorba de fotografiile cu noul submarin sovietic, *Octombrie Roșu*, spuse Ryan într-o doară, între două înghițituri de cafea.

– Ooo, și ce-ar dori verii noștri englezi în schimbul lor? întrebă Greer suspicios.

– Ar vrea să arunce o privire la dispozitivele noi ale lui Barry Somers. Nu la utilajele propriu-zise – cel puțin nu la început –, numai la produsul finit. E un tîrg cinstit, domnule amiral.

Ryan știa că CIA nu are nici o imagine cu noul submarin. Departamentul operațiunii nu avea nici un om pe șantierul de construcții de la Severodvinsk și nici la baza de submarine de la Poliarnii. Ba mai mult, adăposturile construite pentru a ascunde submarinele strategice, după modelul celor germane din cel de-al Doilea Război Mondial făceau imposibilă fotografierea din satelit.

– Avem zece cadre de aproape, cîte cinci de la pupa și de la prova; una din fiecare perspectivă este nedezvoltată încă pentru ca Sommers să poată lucra pe original. Nu am făcut nici un angajament deocamdată, dar i-am spus lui Sir Basil că veți reflecta asupra acestei variante.

Amiralul mormăi ceva. Sir Basil Charleston, șeful Serviciilor Secrete Britanice, era maestru în *quid pro quo*, oferindu-se, din cînd în cînd, să împartă sursele cu verii lor mai bogați, pentru ca după o lună să ceară ceva în schimb. Jocul de-a spionajul era adesea ca o piață primitivă.

– Jack, pentru a putea folosi noul sistem, avem nevoie de camera cu care s-au făcut fotografiile.

– Știu.

Ryan scoase camera din buzunarul de la haină.

– Este o cameră Kodak adaptată. Sir Basil spune că lor le aparține viitorul camerelor pentru spionaj, fiind mici și plate. Asta a fost ascunsă, din cîte zice el, într-un pachet de țigări.

– De unde ai știut? De unde ai știut că ne trebuie camera?

– Cum folosește Sommers laserele pentru a...

– Ryan! strigă Greer ieșindu-și din fire. Cît știi tu de fapt?

– Stați liniștiți. Ați uitat că în februarie eu am fost acolo pentru a discuta despre noile amplasamente de rachete SS-20 de la granița cu China? Sommers era și el acolo și mi-ați spus să-l duc cu mașina la aeroport. Pe drum a început să zică ceva despre ce idee nouă are el și cum o să lucreze la ea în Occident. A vorbit numai despre asta tot drumul pînă la Dulles. Din puținul pe care l-am înțeles, m-am prins că vrea să emită raze laser prin lentilele camerei pentru a afla modelul matematic al lentilei. De aici, mă gîndesc eu, poate lua negativul și să obțină din imagine razele de lumină care intrau inițial și, după aceea, bănuiesc că folosește un computer să treacă *asta* prin lentilele generate teoretic pentru a ajunge la o imagine perfectă. Probabil că n-am înțeles prea bine.

Dar Ryan își dădea seama după expresia feței lui Greer că înțelesese exact ce trebuia.

– Sommers vorbește al naibii de mult.

– Și eu i-am spus la fel, domnule amiral. Dar, cînd se pornește, cum dracu' să-l mai oprești?

– Și englezii cît știu? întrebă Greer.

– Păi eu sînt de aceeași părere ca dumneavoastră, domnule amiral. Sir Basil mi-a pus întrebări despre asta și i-am zis că întrebă pe cine nu trebuie. Vreau să zic că eu sînt licențiat în economie și istorie, nu în fizică. I-am spus că avem nevoie de cameră, dar el știa asta dinainte. A scos-o imediat dintr-un strat și mi-a îndesat-o în geantă. Dar eu nu am spus nimic despre asta.

– Mă întreb față de cîți o mai fi ciripit. Geniile astea! Trăiesc în lumea lor bizară. Uneori Sommers e ca un copil mic. Și știi care e regula de bază în spionaj: probabilitatea ca un secret să iasă la iveală e proporțională cu *pătratul* numărului de oameni care știu despre asta.

Era maxima favorită a lui Greer.

Telefonul de pe birou începu să sune.

– Greer la telefon... Sigur, mai spuse el și puse receptorul în furcă. Charlie Davenport e pe drum încoace, după cum ți-ai sugerat, Jack. Ar fi trebuit să ajungă de juma' de oră. Probabil că zăpada e de vină, zise amiralul și făcu semn cu mîna către garaj.

Zăpada se așternuse într-un strat de vreo cinci centimetri și, pînă la lăsarea nopții, stratul de nea avea să treacă, se pare, de șapte centimetri.

– Cum cade un fulg în orașul ăsta, cum se duc naibii toate.

Ryan începu să ridă. Unui tip din est, ca Greer, care era din Maine, îi era peste poate să priceapă anumite lucruri.

– Jack, să înțeleg că pînă la urmă tu crezi că merită?

– Domnule amiral, alergăm după pozele astea de ceva vreme, cu toate datele contradictorii pe care le primim despre submarin. Hotărîrea vă aparține, dumneavoastră și judecătorului, dar, în ceea ce mă privește, cred că tîrgul merită. Imaginile sînt foarte interesante.

– Ar trebui să avem și noi oamenii noștri pe șantierele ăla afurisit, mormăi Greer.

Nici Ryan nu știa cum de dăduseră greș cei de la Operații în privința asta. Nu prea-l interesau operațiunile pe teren. Ryan era analist. Pe el nu-l privea cum ajungeau datele pe biroul lui și chiar avea grijă să nu afle.

– Bănuiesc că Basil nu v-a spus nimic de tipul ăsta, nu! Ryan zîmbi clătînînd din cap.

– Nu, domnule amiral. Și nici nu am întreat.

Greer încuviință în tăcere.

– Bună dimineața, James!

Ryan se întoarse și-l văzu pe contraamiralul Charles Davenport, directorul spionajului în domeniul naval, urmat de un comandant care abia se țira de somn.

– Salut, Charlie. Îl cunoști pe Jack Ryan, nu-i așa?

– Bună ziua, Ryan.

– Am făcut deja cunoștință, spuse Ryan.

– Iar el e căpitanul Casimir.

Ryan dădu mîna cu cei doi. Făcuse cunoștință cu Davenport cu vreo cîțiva ani în urmă, cînd își susținea o lucrare la Naval War College, în Newport, Rhode Island. Davenport îi făcuse zile fripte în sesiunea de discuții, cînd trebuia să răspundă la întrebări. S-ar fi zis că e groaznic să lucrezi în subordinea lui, el fiind un fost aviator care-și pierduse dreptul de a pilota după un accident pentru care, cel puțin așa ziceau unii, el încă le purta pică. Cui anume? Nimeni nu prea știa.

– Probabil că și-n Anglia vremea e la fel de urîtă, Ryan.

Davenport își scoase haina și o puse peste a lui Ryan.

– Văd că ai șterpelit o haină de la Royal Navy.

Ryan chiar ținea la haina lui.

– Am primit-o cadou, domnule contraamiral, și vă asigur că este călduroasă.

– Dumnezeu mare, ai ajuns să și vorbești ca un englez. James, trebuie să-l aducem acasă pe băiatul ăsta!

– Ai grijă cum te porți cu el, Charlie. Are un cadou pentru tine. Ia-ți și tu o cafea.

Casimir se grăbi să-i toarne o cană de cafea șefului său, apoi se așeză în dreapta lui. Ryan îi lăsă să mai aștepte cîteva clipe înainte să deschidă diplomatul. Scoase de acolo patru dosare, dintre care păstră unul și pe celelalte le dădu celor de față.

– Se zice că ai făcut o treabă destul de bună, Ryan, spuse Davenport.

Jack știa despre acesta că e un tip schimbător, ba amabil, ba nesigur pe el. Poate pentru a-și ține mereu în priză subordonații.

– Și... Dumnezeu mare! spuse Davenport cînd deschise dosarul pe care tocmai îl primise.

– Domnii mei, vi-l pun la dispoziție pe *Octombrie Roșu*, prin amabilitatea Serviciilor Secrete Britanice, spuse Ryan pe tonul cel mai formal.

În dosare, fotografiile erau dispuse în perechi, câte patru fotografii de dimensiuni 10/10. În spate erau mărite toate la 25/25. Fotografiile fuseseră executate dintr-un unghi jos și oblic, probabil de la marginea docului unde stătea vasul în timpul reparațiilor. Imaginile erau dispuse pe perechi, de la pupa și de la prova.

– După cum puteți observa, lumina nu era foarte bună. Nu sînt de expoziție. Era o minicameră cu film color și sensibilitate 400. Prima pereche de fotografii a fost prelucrată normal pentru a obține o calitate foarte bună. Pentru cea de-a doua pereche s-a mărit luminozitatea cu ajutorul procedurilor obișnuite. Cea de-a treia pereche a fost prelucrată digital pentru a îmbunătăți culorile, iar cea de-a patra – pentru rezoluția punctelor. Pentru fiecare cadru, am și filmul nedevelopat, să se joace și Barry Sommers cu ele.

– Da? spuse Davenport ridicînd privirea pentru cîteva clipe.

– Foarte frumos din partea englezilor. Și care ar fi prețul? întrebă Greer. Să-l plătești, că merită!

– Așa spune și Jack.

– Și cu prețurile astea... spuse Davenport chicotind. Știi că el chiar lucrează pentru ei.

Ryan se ridică. Îi plăceau englezii, îi plăcea să lucreze cu specialiștii lor în spionaj, dar știa foarte bine care era țara lui. Jack trase aer în piept. Lui Davenport îi plăcea să-i tachineze pe ceilalți și, dacă el ar fi avut vreo reacție, nu făcea decît să-i dea apă la moară.

– Să înțeleg că Sir John Ryan are încă relații sus-puse de cealaltă parte a oceanului? mai spuse Davenport, ca să-l ațte.

Titlul lui Ryan era onorific. Reprezenta răsplata pe care o primise după ce reușise să împiedice un atac terorist asupra familiei regale, pe cînd se afla la Londra, în parcul St. James. La momentul acela era un simplu turist, un american oarecare într-o țară străină, chiar cu mult înainte să facă parte din CIA. Faptul că împiedicase asasinarea a două personalități importante fără să știe cine erau îi făcuse mai multă reclamă decît și-ar fi dorit, însă îl pusese și în legătură cu multe persoane din Anglia, majoritatea sus-puse. Aceste relații îl făcuseră atît de apreciat, încît cei de la CIA i-au cerut să facă parte dintr-un grup de colaborare americano-britanic. Așa stabilise relații profesionale foarte bune cu Sir Basil Charleston.

– Avem mulți prieteni acolo, domnule, iar unii dintre ei au fost atât de amabili încît să vă ofere aceste informații, spuse Ryan moderat.

Davenport s-a mai înmuiat.

– Bine, Jack, atunci fă-mi și mie un serviciu! Ai grijă ca acela care ni le-a oferit să primească ceva de la Moș Crăciun. Merită cu vîrf și îndesat. Revenind, ce avem noi aici mai exact?

Pentru un observator nepriceput, fotografiile ilustrau un submarin nuclear obișnuit. Corpul de oțel al navei era teșit la un capăt și ascuțit la celălalt. Muncitorii care stăteau pe docuri erau și un reper pentru dimensiunile imense ale navei. Avea două elice de bronz la pupa, de o parte și de alta ale accesoriului plat căruia rușii îi spuneau „coadă de castor“, cel puțin așa zic rapoartele serviciilor de informații. Pupa părea obișnuită, cu excepția unui mic detaliu.

– Trapele astea pentru ce sînt? întrebă Casimir.

– Hm. E al dracului de mare!

Davenport nu auzise întrebarea.

– Are cu 12 metri mai mult decît ne așteptam noi, din cîte se pare.

– Aproape cu 13 metri. Lui Ryan nu-i plăcea prea mult Davenport, dar măcar se pricepea. Sommers poate să-l măsoare. E mai mare, are cu doi metri mai mult decît celelalte din clasa *Typhoon*. E clar că e o versiune îmbunătățită, dar...

– Aveți dreptate, domnule căpitan, îl întrerupse Davenport. Ce e cu trapele alea?

– Păi tocmai pentru ele am venit.

Ryan se întreba cît o să mai dureze. El le observase din primele cinci secunde.

– N-am idee. Și nici englezii nu știu.

Octombrie Roșu avea două trape la prova și două la pupa, de cîte doi metri în diametru fiecare, ușor ovale. Erau închise în momentul în care fuseseră făcute fotografiile și nu se vedeau bine decît în cel de-al patrulea grup de fotografii.

– Să fie tuburi pentru torpile? întrebă Greer deschizînd un sertar al biroului.

Scoase o lupă. Dat fiind că acum se folosea prelucrarea digitală pentru vizualizarea detaliilor, lui Ryan i se păru teribil de anacronic și simpatic în același timp.

– Tu ești specialistul în submarine, James, observă Davenport.

– Asta se întîmpla acum douăzeci de ani, Charlie.

Făcuse trecerea de la ofițer în marina militară la spion profesionist pe la începutul anilor 1960.

Căpitanul Casimir, își dădu seama Ryan, deși purta însemnele marinei militare, avea prudența să nu zică nimic. Nu era specialitatea lui...

– Păi nu se poate să fie tuburi pentru torpile. Au patru obișnuite la prova, în spatele ieșirilor ăstora... care, după toate aparențele, au vreo doi metri în secțiune. Să fie vorba de tuburile de lansare pentru noile rachete de croazieră la care lucrează acum?

– Așa cred cei de la Royal Navy. Am avut ocazia să discut și cu tipii de la serviciul lor de informații. Dar pune bază pe asta! Însă n-aș prea crede. De ce să pui o armă împotriva navelor de suprafață pe o platformă strategică? Noi nu o facem și tragem la o distanță mult mai mare decît ei. Trapele sînt simetrice față de axa navei. Nu se pot lansa proiectile din corpul navei. Ieșirile abia dacă evită elicele.

– În direcția sonarului, spuse Davenport.

– Și să ținem cont că ei ar putea merge cu o elice. Dar la ce le trebuie două? întrebă și Ryan.

Davenport îi aruncă o privire destul de tăioasă.

– Le place lor redundanța.

– Două trape în față, două în spate, aș putea zice că sînt tuburi pentru rachete de croazieră. Poate pentru sonar. Dar de ce au toate trapele exact aceleași dimensiuni? întrebă Ryan clătînd din cap. Sînt prea multe coincidențe. Eu cred că e vorba de ceva nou. Asta a și făcut să întîrzie construcția navei așa de mult. S-au gîndit la ceva nou și au stat doi ani să reconstruiască și să adapteze arhitectura unui *Typhoon*. Și fiți atenți la cele șase rachete în plus pentru echilibrare!

– Asta e doar o presupunere, observă Davenport.

– Pentru asta sînt plătit.

– Bine, Jack, tu ce crezi că este? întrebă Greer.

– N-aș putea spune. Nu sînt inginer.

Amiralul Greer își studie musafirii timp de cîteva secunde. Zîmbi și se rezemă de spătarul scaunului.

– Domnii mei, ce avem noi de fapt? Nouăzeci de ani de experiență în construcția navelor militare, la care se adaugă și un tînăr amator, zise el făcînd un semn spre Jack. Bun, Jack, ne-ai adus ce ne trebuia. De ce te-ai ostenit să le aduci personal?

– Vreau să i le mai arăt cuiva.

– Cui? întrebă Greer suspicios, înclinînd capul.

– Lui Skip Tyler. Îl cunoașteți cumva? îi întrebă Ryan pe cei trei.

– Eu îl cunosc, încuviință Casimir. Era cu un an mai mic la Annapolis. Dar parcă fusese rănit sau ceva de genul ăsta?

– Așa e, zise Ryan. Și-a pierdut un picior după un accident de mașină acum patru ani. Se pregătea să devină comandantul lui *Los Angeles* și un șofer beat i-a distrus visul. Acum predă ingineria la Academia Navală și oferă consultanță la *Sea Systems Commands*; analizează tehnică, le verifică proiectul navelor. Și-a luat doctoratul la MIT și știe să gîndească dincolo de convențional.

– Cum stă din punctul de vedere al securității informațiilor? întrebă Greer.

– E autorizat pentru documente ultrasecrete și chiar mai mult, datorită muncii lui la Crystal City.

– Charlie, ai ceva împotrivă?

Davenport se încruntă. Tyler nu făcea parte din lumea spionajului.

– El e tipul care a făcut evaluarea lui *Kirov*?

– Da, aveți dreptate, uitasem, zise și Casimir. El și Saunders de la Sea Systems.

– A fost o treabă bună. Atunci sînt și eu de acord.

– Aș vrea să le văd astăzi, dacă nu aveți nimic împotrivă. Oricum trebuie să ajung în Annapolis, să iau ceva de acasă și... în sfîrșit, să fac și eu niște cumpărături de Crăciun.

– Zău? Niște păpușele cumva?

Ryan s-a întors să-l privească pe amiral direct cînd îi dădea răspunsul:

– Da, domnule Davenport, chiar despre niște păpuși este vorba. Fetița mea vrea o Barbie care schiază și niște hăinuțe pentru păpuși de la Jordache. Dumneavoastră nu faceți pe Moș Crăciun niciodată, domnule amiral?

Davenport înțelese că Ryan nu mai avea de gînd să dea înapoi nici un pas. Nu era un subordonat pe care să-l terorizezi după bunul-plac. Ryan putea oricînd să facă stînga împrejur și să plece. Schimbă tactica:

– Ți-au spus cumva că *Octombrie* a ieșit în larg vinerea trecută?

– Da? Nu mi-au spus, răspunse Ryan luat pe nepregătite. Credeam că era planificat să plece abia vinerea asta.

– Și noi credeam la fel. Comandantul navei e Marko Ramius. Știi ceva de el?

– Numai ce am auzit de la alții. Englezii spun că e foarte bun.

– Puțin spus, încuviință Greer. E probabil cel mai bun comandant de submarine pe care-l au, un adevărat luptător. Aveam un dosar măricel pentru el când era la DIA. Pe cine o să trimiți pe urmele lui, Charlie?

– *Bremerton* a primit sarcina asta. Era în afara traseului obișnuit de patrulare, în cadrul unei misiuni ELINT, când Ramius a ieșit în larg, și l-am chemat înapoi. Comandantul navei e Bud Wilson. Ți-l mai aduci aminte pe tatăl lui?

Greer rise puternic:

– Pe Red Wilson? Aia da comandant de submarin, un om curajos! Fii-su-i bun de ceva?

– Așa se zice. Ramius e cel mai bun din tabăra sovieticilor, dar Wilson are un 688. Până la sfârșitul săptămânii o să începem un capitol nou din viața lui *Octombrie Roșu*, zise Davenport și se ridică în picioare. Trebuie să mă întorc, James.

• Casimir se duse repede să ia paltoanele.

– Pot să păstrez fotografiile? întrebă Davenport.

– Cred că da, Charlie. Nu le afișa pe pereți, nici măcar dacă vrei să arunci cu săgeți în ele. Ryan, bănuiesc că și tu trebuie să pleci, nu-i așa?

– Da, domnule amiral.

Greer ridică receptorul.

– Nancy, domnul Ryan are nevoie de o mașină și un șofer peste un sfert de oră.

Puse receptorul în furcă și așteaptă să plece Devenport.

– N-are nici un sens să te împotmolești în zăpadă pe vremea asta. Și, oricum, cred că o să conduci pe celălalt sens după ce ai stat un an în Anglia. Și zi așa, o Barbie care schiază?

– Dumneavoastră ați avut numai băieți, nu-i așa? Cu fetele e altfel, zise Ryan zîmbind. Nu ați cunoscut-o încă pe micuța mea Sally.

– E fata lui tati?

– Mda. Mă rog pentru cel care o să se-nsoare cu ea. Pot să las fotografiile astea la Tyler?

– Eu sper că nu te înșeli în privința lui, băiete. Da, poate să le țină, dar numai dacă are un loc unde să le ascundă cum trebuie.

– Am înțeles, domnule amiral.

– Când te întorci, probabil o să fie târziu la cum arată șoselele. Stai la Marriott?

– Da.

Greer rămase puțin pe gînduri.

– Probabil că și eu o să stau pînă tîrziu. Treci puțin pe aici înainte să te duci la culcare. S-ar putea să avem cîteva lucruri de discutat.

– Așa voi face. Mulțumesc pentru mașină.

Ryan se ridică în picioare.

– Du-te și ia păpușile alea, băiete!

Greer îl urmări cu privirea la plecare. Îl plăcea pe Ryan. Băiatului nu-i era teamă să spună ceea ce gîndea. Iar asta se datora parțial faptului că avea o situație financiară bună și se căsătorise cu una și mai bună. Avea genul de independență care era avantajos. Nu putea fi cumpărat, mituit sau dus de nas. Putea oricînd să se întoarcă la scrisul cărților de istorie și atît. Ryan cîștiga singur de patru ani ca jucător la bursă, punînd la bătaie propriii bani la riscuri mari și dînd lovitura înainte să renunțe, pentru că – zicea el – nu voia să-și forțeze norocul. Greer nu credea în povestea asta. Era mai degrabă de părere că Jack se plictisise de moarte să facă bani. Clatină din cap. Talentul cu care alegea afacerile profitabile se valorifica acum în CIA. Devenea cu fiecare zi unul dintre analiștii cei mai străluciți ai lui Greer, iar relațiile lui din Anglia îl făceau de două ori mai valoros. Ryan avea capacitatea să pună ordine într-o mulțime haotică de date și să scoată în evidență două sau trei aspecte care erau cu adevărat semnificative. La CIA întîlneai prea rar așa ceva. Agenția încă mai cheltuia prea mult pe colectarea datelor și nu pe colanționarea lor. Analiștii nu aveau deloc aura pe care ar fi trebuit să o aibă – după imaginea creată la Hollywood – un agent secret într-o țară străină. Dar Jack știa cum să analizeze rapoartele primite de la asemenea persoane și din sursele tehnice. Știa cum să ia o decizie și nu-i era teamă deloc să spună ce gîndea, indiferent dacă șefului său îi plăcea sau nu. Uneori asta-l deranja pe bătrînul amiral, dar la urma urmelor îi plăcea să aibă subordonați pe care să-i poată respecta. În CIA erau prea mulți pricepuți la un singur lucru: lingușeala.

Academia Navală

Pentru Oliver Wendell Tyler, pierderea piciorului drept nu însemnase pierderea farmecului ștregăresc și nici a poftei de viață. Soția lui putea s-o confirme. De cînd nu mai făcea parte din serviciul activ, de patru ani, familia lor se înmulțise cu trei copii, pe lîngă cei doi pe care-i aveau, iar acum se pregăteau și

de al șaselea. Ryan îl găsisse la birou, într-o sală de clasă goală, la Rickover Hall, clădirea Academiei Navale. Corecta niște lucrări.

– Ce mai faci, Skip? întrebă Ryan rezemîndu-se de cadrul ușii.

Șoferul de la CIA îl aștepta pe hol.

– Salutare, Jack! Te credeam în Anglia.

Tyler sări în picioare – așa obișnuia să se exprime – și merse șchiopătat pînă la Ryan să-l prindă de mîna. Picioarul infirm se termina cu un pătrat și o bandă de cauciuc în loc de o labă a piciorului, chiar și de lemn. Se îndoaia la genunchi, dar nu mult. Cu șaisprezece ani în urmă Tyler făcuse parte din a doua echipă de liga *All American*, și restul corpului era dur ca metalul și fibra de sticlă din care era făcut piciorul stîng. După cum îți strîngea mîna, ar fi zgîlțit bine și o gorilă.

– Și cu ce treburi pe la noi?

– A trebuit să vin cu avionul să rezolv niște probleme și să fac niște cumpărături. Ce mai fac Jean și cei... cinci copii?

– Cinci și trei sferturi.

– Altul? Jean ar fi trebuit să te ducă la doctor.

– Așa a zis și ea, dar și-așa nu-mi mai funcționează destule, spuse Tyler rîzînd. Cred că îmi iau revanșa pentru toți anii pe care i-am petrecut ca un călugăr. Hai, vino și ia-ți un scaun!

Ryan se așeză pe colțul mesei și-și deschise diplomatul. Îi dădu lui Tyler un dosar.

– Am niște poze la care vreau să te uiți și tu.

– Bine.

Tyler deschise repede dosarul.

– Al cui... E rusesc! Mare! Asta e configurația tipică pentru clasa *Typhoon*. Totuși are multe modificări, 26 de rachete în loc de 20. Pare și ceva mai lung. Carena e mai hidrodinamică și diametrul e mai mare, nu?

– Cu doi sau trei metri.

– Am auzit că lucrezi pentru CIA. Nu ai voie să vorbești despre asta, nu?

– Cam așa ceva. Să nu uiți că tu n-ai văzut niciodată fotografiile astea, Skip. Ai înțeles?

– Sigur.

Îi apărură o strălucire în ochi.

– Atunci pentru ce mi le-ai adus ca „să nu le văd“?

Ryan scoase imaginile mărite de la sfîrșitul dosarului.

– Uită-te la trapele astea, la prova și la pupa!

– Hm.

Tyler le puse jos una lângă alta.

– Sînt destul de mari. Au vreo doi metri și par să corespundă la prova și la pupa. Par simetrice în raport cu axa longitudinală. Nu sînt tuburi pentru rachete de croazieră?

– Cum să pui așa ceva pe un submarin strategic?

– Rusnacii sînt un popor nonconformist, Jack, și le place să proiecteze navele după cum au chef. Tot ei au echipat clasa *Kirov* cu un reactor nuclear și cu motoare pe bază de petrol. Hm... elice pereche. Trapele de la pupa nu pot fi pentru sonar. Ar afecta elicele.

– Dar dacă ar opri o elice?

– Așa procedează cu navele de suprafață pentru a economisi combustibil, uneori chiar și la vasele de atac. Dar să ai o navă de atac cu o singură elice în funcțiune ar fi destul de dificil pe jucăria asta. *Typhoon* se presupune că are probleme de manevrabilitate și navele care se manevrează greu au tendința să fie sensibile la problemele de energie. Ajungi să țopăi de colo-colo și nu mai poți controla imersiunea. Ai observat că ușile converg la pupa?

– Nu.

Tyler ridică privirea.

– Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. E un sistem de propulsie. N-ar fi trebuit să mă întrerupi de la corectatul tezelor, Jack! Asta te timpește.

– Un sistem de propulsie?

– Ne-am uitat la asta... oho, trebuie să fi fost acum vreo douăzeci de ani, pe cînd făceam școala aici. Dar nu l-am aplicat. Era inefficient.

– Bun, acum zi-mi și mie despre ce-i vorba.

– I se spune sistem de propulsie de tip tunel sau hidrodinamică. Știi că în vest au o groază de centrale hidroelectrice? Baraje, în cea mai mare parte. Apa cade pe turbinele care antrenează generatoarele de curent. Acum sînt unele mai noi care se instalează în rîurile subterane, apa pune în mișcare turbinele și ele rotesc generatoarele. O turbină e ca o elice, numai că în cazul ei apa e cea care-l pune în mișcare și nu invers. Există mici deosebiri tehnice, dar nimic important. Pînă aici m-ai urmărit?

– Propulsia hidrodinamică asta face. Absorbi apa pe la prova și turbinele o scot afară la pupa în felul ăsta deplasînd nava.

Tyler făcu o pauză și se încruntă.

– Din cîte îmi aduc aminte se plasează mai multe turbine, una după alta în fiecare tunel. Au analizat posibilitatea asta prin anii

1960 și au ajuns pînă la prototip înainte să abandoneze proiectul. Unul dintre lucrurile pe care le-au descoperit e că o singură turbină nu funcționează la fel de bine ca mai multe așezate „în cascadă”. Ceva legat de presiunea de retur. Era un principiu nou, ceva care a fost descoperit pe neașteptate. Pînă la urmă au folosit patru, din cîte îmi amintesc, și ar fi trebuit să arate ca treptele de compresor dintr-un motor cu reacție.

– Și de ce am renunțat la el? întrebă Ryan, care-și nota cu viteză noutățile.

– În principal, a fost problema eficienței. Cantitatea de apă pe care o putem aduce prin conducte e limitată, indiferent cît de puternice ar fi motoarele. Și sistemul de propulsie ocupa mult spațiu. Au reușit să găsească o soluție parțială cu un tip nou de motor electric, dar chiar și așa te trezești în cele din urmă cu o mașinărie bizară în interiorul monștrului. Limita superioară a vitezei ar fi trebuit să ajungă la zece noduri, și asta nu era suficient, deși teoretic se eliminau sunetele de cavitație.

– Cavitație?

– Cînd ai o elice care se învîrte în apă cu viteză mare, se creează o zonă de joasă presiune pe intradosul palei. Asta poate duce la evaporarea apei. Apar multe bule mici. Nu rezistă mult sub presiunea apei, iar, cînd cedează, apa revine cu forță spre pale. Asta are trei efecte. Unu, face zgomot, iar nouă, celor de pe submarine, nu ne place deloc zgomotul. Doi, poate cauza vibrații, și nici astea nu ne plac. Vechile vapoare de pasageri, spre exemplu, aveau în mers o vibrație măsurabilă de cîțiva centimetri la pupa, numai din cauza cavitației și a patinării. E nevoie de o forță a naibii de mare pentru a face să vibreze o navă de 50 000 de tone; o asemenea forță poate rupe în două un vas. Trei, poate rupe palele elicei. Cele mari nu rezistau decît cîțiva ani. De-aia pe vremuri palele erau fixate cu un bulon de centru, în loc să fie turnate dintr-o bucată. Vibrația e în principal o problemă pentru vasele de suprafață, iar degradarea elicei a fost rezolvată în cele din urmă prin îmbunătățirea tehnologiei metalurgice.

Sistemul de propulsie de tip tunel evită problema cavitației. Ea nu e înlăturată, numai că zgomotul ei se disipă în tunel. E logic. Problema e că nu poți genera o viteză suficient de mare fără ca tunelele să devină prea mari pentru a mai fi practice. În timp ce o echipă lucra la problema asta, alta se ocupa de perfecționarea formei elicei. Acum elicea tipică pentru submarine e destul de mare, așa încît se poate roti mai încet la o viteză dată.

Cu cât se rotește mai încet, cu atât se reduce cavitația. Problema este atenuată și de adâncime. La câteva sute de metri adâncime, creșterea presiunii apei diminuează formarea bulelor.

– Și atunci de ce nu copiază rușii modelul nostru de elice?

– Din mai multe motive, probabil. Forma unei elice este aleasă pentru o anumită combinație între corpul navei și motor, așa încât, dacă le-ar copia pe ale noastre, nu înseamnă automat că ar funcționa și la ei. Mare parte din munca asta se face încă empiric. Sînt multe verificări și erori. E mult mai greu decît proiectarea profilului unei aripi, spre exemplu, pentru că în secțiune pala elicei arată diferit de la o porțiune la alta. Bănuiesc că un alt motiv este faptul că tehnologia lor metalurgică nu e așa de bună ca a noastră – din același motiv pentru care motoarele lor cu reacție sînt mai puțin eficiente. Proiectele noi pun accent pe aliajele cît mai rezistente. E o specializare foarte îngustă și eu nu cunosc decît lucrurile mai generale.

– Bun, deci tu zici că ăsta e un sistem de propulsie fără zgomot și că are o limită de viteză de zece noduri, zise Ryan, vrînd să se lămurească.

– La o primă estimare. Trebuie să facem o modelare pe computer pentru mai multă precizie. Mai avem încă probabil datele la Laboratorul Taylor.

Tyler se referea la centrul de proiectare al Sea Systems Command, în partea de nord a râului Severn River.

– Probabil că e încă informație secretă și va trebui să o înghit cu multă sare.

– Cum așa?

– Toată munca asta a fost acum douăzeci de ani. Nu au ajuns decît la modele de trei metri și ceva – destul de mici pentru genul ăsta de proiect. Nu uita că ei s-au împiedicat deja de un principiu nou, acela al presiunii de întoarcere. S-ar putea să fi fost mai mult. Aș crede că au încercat și niște modele pe computer, dar, și dacă au făcut-o, tehnicile de modelare matematică de pe atunci erau destul de simpliste. Pentru a le copia, ar trebui să am programele și datele vechi de la Taylor, să le verific din nou și apoi să scriu un nou program bazat pe configurația asta, zise el indicînd fotografiile de pe masă. După aceea am nevoie de acces la un computer foarte performant pe care să-l pot rula.

– Și chiar poți s-o faci?

– Sigur. Am nevoie de dimensiunile exacte ale jucăriei ăsteia înainte de a ajunge la Crystal City. Partea cu adevărat grea e computerul. Am nevoie de unul mare.

– Probabil că aş putea să aranjez să ai acces la al nostru.

Tyler rise ușor.

– Și probabil că nu e suficient de bun. Asta e o treabă specializată. Eu mă refer la un Cray-2, și unul dintre cele mai mari. Pentru a face asta trebuie să simulezi matematic comportamentul a milioane de particule de apă și trecerea apei peste și – în cazul nostru – prin tot corpul navei. Genul de simulare pe care-l face NASA pentru naveta spațială. Munca propriu-zisă nu e așa de grea – scara la care o faci e problema. Sînt calcule simple, dar sînt necesare milioane de asemenea operații pe secundă. E vorba de un Cray serios, și nu există decît cîteva de talia asta prin zonă. NASA are unul la Houston, parcă. Marina militară are cîteva la Norfolk pentru proiectele ASW – nici să nu te gîndești la ele. • Aviația are unul la Pentagon, din cîte știu, și toate celelalte sînt în California.

– Dar poți s-o faci?

– Sigur.

– Bun, atunci pune-te pe treabă, Skip, și eu o să văd dacă putem să rezolvăm cu accesul la un computer. Cît durează?

– Depinde de ce găsim la Taylor – dacă e „marfă” bună, o săptămînă. Poate și mai puțin.

– Și cît vrei pentru munca asta?

– Ei, ce naiba, Jack! zise Tyler făcîndu-i un semn s-o lase baltă.

– Skip, azi e luni. Fă rost de datele astea pînă vineri și asta-i treabă de douăzeci de mii de dolari. Îi meriți, iar noi avem nevoie de datele astea. De acord?

– Adjudecat.

Bătură palma.

– Pot să păstrez eu fotografiile?

– Aș putea să ți le las, dar numai dacă ai un loc sigur unde să le ții. Nimeni nu trebuie să le vadă, Skip. Dar nimeni.

– E un seif drăguț în biroul administratorului.

– Foarte bine, dar să nu le vadă.

Administratorul lucrase cîndva pe un submarin.

– N-o să-i convină, spuse Tyler. Da' treacă.

– Spune-i să-l sune pe amiralul Greer dacă are ceva de comentat. Uite numărul, zise Ryan și-i dădu o carte de vizită. Poți

să mă găsești aici dacă ai nevoie de mine. Dacă nu sînt eu, întreabă de amiral.

– Cît de importantă e, de fapt, afacerea asta?

– Foarte importantă. Tu ești primul care a oferit o explicație plauzibilă pentru trapele astea. De-aia am și venit aici. Dacă poți să ne faci un model, ne-ar fi al naibii de util. Skip, îți repet: e o problemă de maximă importanță. Dacă lași pe cineva să le vadă, mă bagi pe mine la apă.

– Am înțeles, Jack. Bun, mi-ai dat și un termen limită... Ar trebui să mă apuc de treabă. Pe curînd!

După ce au dat mîna, Tyler scoase un caiet liniat și începu să scrie o listă a lucrurilor pe care trebuia să le facă. Ryan ieși din clădire, urmat de șofer. Își aminti de un magazin de jucării Toys-R-Us chiar pe Route 2 dinspre Annapolis și voia neapărat să cumpere păpușa pentru Sally.

Sediul CIA

Ryan se întoarse la CIA înainte de opt seara. Trecu repede de garzile care-l despărteau de biroul lui Greer.

– Cum e, ai găsit o Barbie care face surfing? întrebă Greer ridicînd privirea spre cadrul ușii.

– O Barbie care să schieze, îl corectă Ryan. Da, domnule amiral. Ei, nu se poate să nu fi făcut pe Moș Crăciun niciodată...

– Au crescut prea repede, Ryan. Pînă și nepoții mei au trecut de vîrsta aia.

Se întoarse să toarne niște cafea. Ryan se întrebă dacă omul din fața lui dormea vreodată.

– Am aflat mai multe despre *Octombrie Roșu*. Se pare că rușii au un exercițiu antisubmarin ASW foarte important în nord-estul Mării Barents. Șase avioane de căutare, cîteva fregate, un submarin de atac din clasa *Alfa*, toate dau tîrcoale.

– Probabil e un exercițiu de interceptie. Skip Tyler zice că ușile alea sînt de la un nou sistem de propulsie.

– Așa e, întări Greer rezemîndu-se de spătarul scaunului. Povestește-mi!

Ryan scoase notițele și expuse pe scurt prelegerea pe care o ascultase la rîndul lui în legătură cu tehnologia submarinelor.

– Skip susține că el poate genera o simulare pe computer care să indice eficacitatea sistemului, adăugă el în încheiere.

Greer ridică brusc o sprînceană.

– În cît timp?

– Pînă la sfîrșitul săptămînii, se pare. I-am spus că, dacă termină pînă vineri, îl plătim. Vi se pare rezonabil douăzeci de mii?

– Va însemna ceva?

– Dacă obține datele de intrare de care are nevoie, ar trebui să însemne foarte mult. Skip e un tip strălucit. Vreau să spun că nu dau ei titlul de doctor așa de ușor la MIT, și a fost printre primii cinci în clasa lui la academie.

– Merită douăzeci de mii din banii noștri? întrebă din nou Greer, cunoscut pentru cît era de strîns la punga.

Ryan știa cum să răspundă la asemenea întrebări.

– Domnule amiral, dacă am urma procedura obișnuită în cazul nostru și am face contract cu cineva de la bandiții de pe centură... zise Ryan referindu-se la firmele de consultanță care se țineau lanț în jurul Washingtonului, ne-ar costa de cinci sau zece ori mai mult și am fi tare norocoși dacă am primi datele pînă la Paști. În felul ăsta măcar putem să le avem cît timp nava e pe mare. În cel mai rău caz, voi plăti personal. Mi-am imaginat că doriți să primiți aceste date urgent și el e omul cel mai potrivit.

– Ai dreptate.

Nu era prima oară cînd Ryan scurtcircuita procedura obișnuită. Și în celelalte rînduri totul mersese foarte bine. Greer era omul care urmărea rezultatele.

– Bun. Sovieticii au o navă nouă de atac cu un sistem de propulsie fără zgomot. Ce înseamnă asta?

– Nimic bun pentru noi ținînd cont că depindem în totalitate de capacitatea noastră de a detecta submarinele lor cu vasele noastre de atac. Fir-ar să fie, de-aia au fost de acord acum cîțiva ani cu propunerea noastră de a menține distanța sute de kilometri de față de coasta celorlalți și de-aia își țin submarinele de atac mai tot timpul în port! Apropo de carcasa lui *Octombrie Roșu* n-am văzut din ce e făcută.

– Din oțel. E prea mare să fie din titan, măcar din punctul de vedere al cheltuielilor. Îți amintești cît de mult i-au costat submarinele *Alfa*.

– Mult prea mult față de cît au. Cheltuiești atît pentru a-i face structura foarte rezistentă, ca după aceea să-i pui un motor zgomotos. Tîmpenie!

– Se poate. Dar pe mine nu m-ar deranja să am viteza aia. Oricum, dacă sistemul lor de propulsie chiar e silențios, am putea să ne trezim cu ei pe continentul nostru.

– Lansarea unui proiectil cu traiectorie foarte joasă, zise Ryan.

Acesta era unul dintre cele mai rele scenarii de război nuclear, în care racheta inamică era lansată de pe mare de la mai puțin de cîteva sute de kilometri de țintă. Washingtonul se află la aproximativ o sută cincizeci de kilometri de Oceanul Atlantic. Cu toate că o rachetă lansată pe o traiectorie joasă și cu viteză mare nu mai are aceeași precizie, cîteva puteau să explodeze deasupra Washingtonului după un zbor de numai cîteva minute, un răgaz mult prea mic pentru ca președintele să poată reacționa. Dacă sovieticii erau capabili să-l ucidă pe președinte atît de repede, ruperea lanțului de comandă le va da suficient timp pentru a scoate din luptă rachetele cu baza la sol și nimeni nu ar mai avea autoritatea să tragă. „Scenariul nu e decît o versiune strategică la scară mare a unui jaf obișnuit, se gîndi Ryan. Un hoț nu lovește în mîinile victimei, ci la cap.“

– Și credeți că *Octombrie Roșu* a fost construit cu scopul ăsta?

– Nu mă îndoiesc că le-a trecut prin minte varianta asta, observă Greer. Nouă ne-ar fi trecut cu siguranță. În fine, îl avem pe *Bremerton* acolo să stea cu ochii pe submarin și, dacă datele astea se dovedesc folositoare, vom vedea atunci dacă putem veni cu un răspuns clar. Tu cum te mai simți?

– Eu sînt pe drumuri de la 5.30 ora Londrei. A fost o zi lungă, domnule amiral.

– Te cred. Bun, ne ocupăm de problema Afganistanului mîine dimineată. Să te odihnești și tu, băiete!

– Am înțeles, domnule.

Ryan își luă haina.

– Bună seara!

Hotelul era la o distanță de un sfert de oră cu mașina. Ryan făcu greșeala să deschidă televizorul și dădu peste o emisiune de fotbal – *Monday Night Football*. Cincinnati cu San Francisco, cele mai bune echipe din sferturile de finală puse față în față. Ducea dorul fotbalului de cînd locuia în Anglia și reuși să rămînă treaz aproape trei ore, după care adormi cu televizorul deschis.

Centrul de ascultare SOSUS

Dacă n-ar fi fost toată lumea în uniformă, un vizitator oarecare ar fi putut să creadă că încăperea era un centru de comandă al NASA. Erau cinci rînduri de console, fiecare cu cite un monitor și o tastatură însoțite de leduri de plastic, cadrane, mufe

pentru căști și comenzi analogice și digitale. Tehnicianul-șef Deke Franklin, specialist în oceanografie, stătea la consola 15.

Încăperea nu era altceva decât centrul de ascultare SOSUS (Sistemul de Supraveghere prin Sonar) din Atlantic. Era o clădire ștearsă, o construcție neinspirată a guvernului, cu ziduri lipsite de ferestre, cu un dispozitiv mare de aer condiționat pe acoperiș și cu un semn albastru, un acronim codificat, pe un spațiu verde (acum galben) bine păzit. Pușcași marini înarmați stăteau de pază în interior, la toate cele trei intrări. Subsolul adăpostea două supercomputere Cray-2 întreținute de 20 de informaticieni, iar în spatele clădirii trei antene de satelit trimiteau și primeau date. Cei de la console și computere erau conectați electronic prin satelit și prin rețea terestră la sistemul SOSUS.

Pe toate oceanele lumii și mai cu seamă prin strîmtorile prin care trebuiau să treacă submarinele sovietice pentru a ieși în larg, SUA și țările din NATO plasaseră grupuri de receptori sonar foarte sensibili. Sutele de senzori SOSUS primeau și trimiteau mai departe o cantitate de informații inimaginabil de mare, iar pentru analiza și clasificarea acestora operatorii sistemului erau ajutați de o întreagă familie de supercomputere de ultimă oră, concepute special în acest scop. SOSUS își îndeplinea admirabil sarcina. Aproape nimic nu putea trece de o asemenea barieră fără să fie detectat. Chiar și submarinele de atac americane și britanice ultrasilentioase erau în general depistate. Senzorii, plasați pe fundul mării, erau înlocuiți periodic; acum mulți aveau propriile dispozitive de prelucrare a semnalului pentru o primă sortare a datelor pe care le transmiteau mai departe, diminuînd cantitatea de informații care ajungea la computerele centrale și permițînd o identificare a țintelor mult mai rapidă și mai precisă.

Consola tehnicianului-șef Franklin primea date de la un șir de senzori plasați pe coasta Islandei. El era responsabil cu o zonă de peste 40 de mii de marine, iar sectorul lui se suprapunea cu cele din est sau vest, așa încît, teoretic, erau în permanență cîte trei operatori pentru monitorizarea fiecărui segment al barierei. Dacă primea un contact, îi arunța mai întîi pe colegii care se ocupau de zona respectivă, apoi scria un raport de contact pe computerul la care lucra, raport ce avea să fie afișat pe ecranul computerului principal, în camera de comandă de la capătul culoarului. Ofițerul de serviciu avea autoritatea să urmărească un contact, ceea ce și făcea adesea, cu ajutorul navelor de suprafață și al avioanelor antisubmarin. Două războaie mondiale le arătaseră ofițerilor

americani și britanici cît e de necesar să mențină deschise rutele maritime, în care tăcerea era lege.

Deși acest centru liniștit ca un mormînt nu fusese niciodată arătat publicului și deși nu se întîmplaseră acolo drame de genul celor legate de obicei de viața militară, cei care lucrau aici erau unii dintre cei mai importanți slujitori ai țării. În cazul unui război, lipsa lor ar fi afectat o națiune întreagă.

Franklin se rezemă de spătarul scaunului turnant, trăgînd din pipă contemplativ. În cameră se lăsase o liniște de mormînt. Și dacă n-ar fi fost așa, căștile de cinci sute de dolari l-ar fi izolat foarte bine de restul lumii. După 26 de ani în care fusese tehnician-șef, Franklin lucrase de-a lungul carierei lui pe fregate și distrugătoare. Pentru el, submarinele și cei care lucrau pe ele erau inamicul, indiferent de pavilion și de uniformă.

Deodată i se ridică o sprînceană, iar capul mai degrabă chel se roti brusc într-o parte. Fumul ieșea din pipă din ce în ce mai neregulat. Întinse mîna dreaptă spre panoul de comandă și opri dispozitivele de prelucrare a semnalului pentru a auzi sunetul fără ca acesta să fie prelucrat de computer. Dar fără nici un folos. Era prea mult zgomot de fond. Puse din nou în funcțiune filtrele. Încercă apoi să schimbe niște parametri de azimut. Senzorii SOSUS erau concepuți pentru a calcula poziția țintei prin triangulație folosind receptorii individuali pe care-i putea manevra electronic. Contactul era foarte slab, dar nu prea departe, estimă el. Franklin lansă o căutare automată prin computer. USS *Dallas* se afla în zona aceea. „Te-am prins!” spuse el cu un zîmbet subțire. Urmă încă un zgomot, un uruit de joasă frecvență care se stinse în cîteva secunde. Totuși nu era atît de slab. De ce nu-l auzise și înainte de a schimba azimutul la receptare? Lăsă jos pipa și începu să schimbe niște setări la panoul de control.

– Franklin! auzi el o voce în căști.

Era vocea ofițerului de serviciu.

– Da, domnule comandant!

– Poți să vii în camera de control? Vreau să ascuți și tu ceva.

– Vin imediat.

Franklin se ridică ușor. Comandantul Quentin fusese cîndva comandant de vas pe un distrugător, pentru o scurtă perioadă de timp după ce cîștigase lupta împotriva cancerului. Chimioterapia a învins boala, dar cu prețul pierderii podoabei capilare, iar pielea se transformase parcă într-un soi de pergament transparent. „Păcat, se gîdea el, Quentin e un om bun.”

Nivelul camerei de control era mai ridicat cu vreo jumătate de metru față de restul, așa încât ocupanții ei îi puteau vedea pe operatorii care lucrau, precum și ecranul de pe cel mai îndepărtat peretele. Era separată de restul etajului printr-un perete de sticlă, ceea ce le permitea să discute fără să-i deranjeze pe operatori. Franklin îl găsi pe Quentin la stația de comandă, de unde putea să treacă pe oricare dintre consolele de jos.

– Vă salut, domnule comandant!

Franklin observă că ofițerul începuse să mai ia în greutate. Era și cazul.

– Ce voiați să îmi arătați?

– Uite rețeaua din Marea Barents, zise Quentin și-i dădu niște câști.

Franklin ascultă câteva minute, dar fără să se așeze. Ca mulți alții, avea și el teama că boala ar putea fi contagioasă.

– Par foarte ocupați pe acolo. Am detectat niște *Alfa*, un *Charlie*, un *Tango* și mai multe nave de suprafață. Ce se întâmplă, domnule comandant?

– E și un *Delta* acolo, dar tocmai a ieșit la suprafață și a oprit motoarele.

– A ieșit la suprafață la ordin?

– Mda. Îl urmăreau cu sonarul activ, apoi unul dintre escorteare a comunicat prin fonic cu submarinul.

– Mhm. Un exercițiu de interceptare în care a pierdut submarinul.

– Se poate, spuse Quentin ștergându-se la ochi.

Arăta obosit. Făcea prea mult efort și rezistența lui era de două ori mai mică.

– Dar navele *Alfa* încă mai fac zgomot și acum s-au îndreptat spre nord, după cum am auzit.

– Aha.

Franklin reflectă puțin asupra problemei.

– Atunci înseamnă că sint în căutarea unui alt vas. Se poate ca *Typhoon* să fi fost nevoit să navigheze ieri?

– Și eu m-am gândit la asta – numai că s-a îndreptat spre vest, și zona de exercițiu e la nordul fiordului. Ieri l-am pierdut pe *SOSUS. Bremerton* îl caută chiar acum.

– Comandantul o fi vrut să se mai plimbe, conchise Franklin. A oprit motoarele și se lasă dus de curent.

– Da, încuviință Quentin. Ce vreau eu e să preiei consola de supraveghere pentru bariera de la Capul Nord și să încerci să-l

găsești. Ar trebui să aibă reactorul încă în funcțiune și ar face ceva zgomot. Operatorii pe care-i avem în sectorul ăla sînt cam tineri. O să-l iau pe unul dintre ei și o să-l trec în locul tău o vreme.

– Am înțeles, domnule comandant, spuse Franklin făcînd un gest de încuviințare.

Acea parte a echipei era formată din oameni cu mai puțină experiență și care lucraseră pe nave de suprafață. Munca SOSUS presupunea o mai mare finețe a observațiilor. Quentin nu mai era nevoie să spună că aștepta de la Franklin să verifice toate consolele echipei care se ocupa de Capul Nord și poate chiar să-i învețe cîte ceva în timp ce asculta pe canalele lor.

– Ai dat de *Dallas*?

– Da, să trăiți! Foarte slab, dar cred că a trecut prin sectorul meu și se îndrepta spre Toll Booth. Dacă trimitem acolo un avion Orion, am putea să îi încolțim. Avem voie să îi zgîlțim puțin?

Quentin rîse ușor. Nici el nu era mare iubitor de submarine.

– Nu, exercițiul NIFTY DOLPHIN s-a terminat. Îl înregistram și-l informăm pe comandant la întoarcere. La drept vorbind, noi nici nu ar trebui să-l auzim.

– N-a venit încă ziua aia! spuse Franklin disprețuitor.

– Ține-mă la curent, Deke.

– Am înțeles, domnule. Iar dumneavoastră să nu vă obosiți prea tare, da?

A CINCEA ZI

MARTI, 7 DECEMBRIE

Moscova

Nu era cel mai mare birou din Kremlin, dar pentru el era exact ce avea nevoie. Amiralul Iuri Ilici Padorin veni la lucru, ca de obicei, la ora 7.00. Venea cu mașina de la apartamentul cu șase camere din Kutuzovski Prospekt. Prin ferestrele mari ale biroului se vedeau zidurile Kremlinului, care îl împiedicau să vadă riul Moscova, acum complet înghețat. Oricum, Padorin nu ducea dorul aceluia peisaj, deși avansase în carieră lucrând la comanda canonierelor fluviale, în urmă cu patruzeci de ani, transportând marfă pe Volga pînă la Stalingrad. Acum Padorin era ofițer politic cu rangul cel mai înalt în Marina Militară sovietică. El trebuia să se ocupe de oameni, nu de nave.

În drum spre birou, îl salută politicos pe secretarul lui, un bărbat de patruzeci de ani care sări imediat în picioare și-l urmă pe amiral în biroul acestuia să-l ajute să-și scoată paltonul. Vestonul de culoare albastru-marin a lui Padorin era acoperit de panglicile colorate ale medaliilor și de cea mai râvnită distincție din Armata Sovietică, Steaua de Erou al Uniunii Sovietice. O câștigase într-o luptă pe cînd era un puști pistruiat de douăzeci de ani, navigînd în susul și în josul Volgăi. „Ce vremuri bune“, își spunea el, cînd se ferea din calea bombelor lansate din „Stukas“-urile germane și de focurile de artileriei trase

la întimplare de fasciștii care încercau să oprească escadronul lui. Ca majoritatea oamenilor, el nu-și mai putea aminti teroarea dementă din timpul luptelor.

Era marți dimineată și Padorin avea biroul plin cu scrisori. Soldatul îi aduse un ceainic și o ceșcuță – din cele tipic rusești, cu toartă metalică, argintie în cazul de față. Padorin muncise din greu pentru toate aceste bunuri de lux de la birou. Se așază și citi mai întâi rapoartele serviciilor de informații trimise în fiecare dimineată și în fiecare seară la statul-major. Un ofițer politic trebuia să fie la curent mereu, să știe ce pun la cale imperialiștii, încît să-i poată preveni pe oamenii lui la orice amenințare.

Urmă corespondența oficială dintre Comisariatul Poporului din cadrul marinei și Ministerul Apărării. Avea acces nelimitat la corespondența din marină, pe cînd cea de la minister trebuia examinată cu mare atenție pentru că armata dădea cît mai puține informații posibil. Azi nu avea prea multă corespondență nici de la una, nici de la cealaltă. Întîlnirea pe care obișnuiau să o țină luni trecuse în revistă cam tot ce trebuia să facă în săptămîna aceea și, în orice caz, tot ce îl privea pe Padorin cădea în sarcina personalului din subordine. Își turnă încă o ceașcă de ceai și deschise un pachet nou de țigări fără filtru – un vechi obicei de care nu reușise să se dezbrace în ciuda faptului că suferise un infarct cu trei ani în urmă. Verifică agenda de pe birou. Foarte bine; n-avea nici o întrevvedere pînă la zece.

La fundul teancului de scrisori era și un plic de la Flota Nordului, o scrisoare oficială, după toate aparențele. Numărul de cod din colțul din stînga sus indica faptul că scrisoarea era de pe *Octombrie Roșu*. Dar parcă tocmai citise ceva legat de asta.

Padorin verifică din nou mesajele privind operațiunile militare. Ramius nu-și făcuse apariția în zona de exercițiu. Ridică din umeri. Submarinele militare chiar așa trebuiau să fie – să-ți scape printre degete, și nu l-ar fi surprins deloc pe bătrînul amiral dacă Ramius le dădea unora de furcă. Fiul lui Alexandr Ramius era ca o primadonă care avea teribilul obicei de a-și construi cultul personalității: pe unii dintre cei pe care-i instruia îi păstra, pe ceilalți îi ignora. Padorin se gîndi că majoritatea celor respinși pe linie profesională deveniseră niște ofițeri politici excelenți și păreau să aibă cunoștințe profesionale peste medie. Oricum, Ramius era un comandant care trebuia urmărit. Uneori, Padorin suspecta că acesta era mai mult un marinar și prea puțin un comunist adevărat. Pe de altă parte, tatăl lui fusese un membru

de partid model și erou al Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Firește că fusese bine privit, chiar dacă era lituanian. Iar de fiu, ce să mai zică? Avea o carieră încununată de succese și de tot atîția ani era membru destoinic al Partidului. Era cunoscut pentru participarea entuziastă la dezbateri și, ocazional, scria eseuri strălucite. Departamentul care se ocupa de marină din cadrul GRU (Serviciul de Informații al Armatei)-raporta mereu că imperialiștii îl considerau un inamic periculos și foarte priceput. „Strășnic, își spuse Padorin, așa și trebuie. Ticăloșilor ar trebui să le fie frică de oamenii noștri.“ Apoi își îndreptă atenția din nou spre plicul sigilat.

Octombrie Roșu – asta era un nume bun pentru o navă sovietică! Purta în același timp numele revoluției care schimbase istoria omenirii și pe cel al uzinei de tractoare Octombrie Roșu. În cîte seri nu stătuse Padorin la gearn spre apus să vadă dacă fabrica era tot acolo, un simbol al soldaților sovietici care s-au luptat cu tîlharii hitleriști... Pe plic scria că e confidențial, așa că secretarul lui nu-l deschisese, cum se întîmpla cu corespondența obișnuită. Amiralul scoase cuțitul pentru scrisori din sertar. Era un obiect cu valoare sentimentală, fiindcă fusese cuțitul lui de serviciu ani de zile. De cînd se scufundase sub el prima canonieră, într-o noapte toridă de august, în 1942, și înotase pînă la mal, unde fusese atacat de un infanterist neamț care nu se așteptase să mai întîmpine rezistență de la un marinăr aproape înecat. Padorin îl luase prin surprindere și îi împîlntase cuțitul în piept cu atîta putere, încît lama cuțitului se rupsesse de la jumătate în corpul rămas fără viață. Mai tîrziu, un mecanic i-a ascuțit lama, care acum era mai scurtă. Nu mai era cu adevărat un cuțit, dar lui Padorin nici prin gînd nu-i trecea să arunce un asemenea suvenir.

„Tovarășe amiral“, începea scrisoarea, dar ce fusese scris la mașină era acum șters și deasupra scria de mîna: „Unchiule Iuri“.

Ramius îi spusese așa în glumă cu ani în urmă, pe cînd Padorin era ofițer politic șef în Flota Nordului.

„Vă mulțumesc pentru încredere și pentru șansa pe care mi-ați dat-o să fiu la comanda acestui vas extraordinar!“

„Păi are și de ce să fie recunoscător Ramius“, își spuse Padorin. Oricît ar fi fost el de capabil, nu dai pe mîna comanda unei asemenea nave unui...

Cum?! Padorin se opri din citit și o luă de la capăt. Uitase și de țigara din scrumieră cînd terminase de citit prima pagină. Era o glumă. Ramius era cunoscut pentru glumele lui, dar pentru

asta tot o să plătească. De data asta chiar sărise calul! Trecu la pagina următoare.

„Nu e nici o glumă, unchiule Iuri. Marko“

Padorin se opri și se uită pe geam. În dreptul ferestrelor lui zidul Kremlinului arăta ca un stup cu nișe pentru cenușa celor devotați Partidului. Nu, era imposibil ca scrisoarea să spună ce a înțeles el. O luă de la capăt. Mîinile începură să-i tremure.

Avea legătură telefonică directă cu amiralul Gorșkov, fără să se mai împiedice de secretare și de funcționari.

– Tovarășe amiral, Padorin la telefon.

– Bună dimineata, Iuri, spuse Gorșkov amabil.

– Trebuie să vă văd urgent. Avem o problemă.

– Ce fel de problemă? întrebă Gorșkov precaut.

– Trebuie să discutăm față în față. Vin acum.

Nici nu se punea problema să discute la telefon; știa foarte bine că era ascultat.

USS Dallas

Ofițerul observă că Ronald Jones, specialistul de la sonar, era în transă, ca de obicei. Acest tânăr, care își ratase studiile, stătea aplecat cu totul peste pupitrul cu instrumente, corpul îi era nemișcat, ochii închiși, iar expresia feței la fel de neutră ca atunci cînd asculta una dintre numeroasele casete cu Bach la casetofonul personal, unul foarte scump. Jones era genul de om care își clasifica după defecte casetele, ba tempoul pianului era vai de el, ba flautul se auzea prost, ba era cornul fără vlagă. Și zgomotele mării le asculta cu aceeași intensitate discriminatoare. În orice flotă din lume, submarinele erau privite ca o specie bizară, dar pînă și cei care lucrau pe submarine îi priveau pe operatorii de sonar ca pe niște ciudați. Cu toate astea, excentricitățile lor erau tolerate în serviciul militar. Ofițerului îi plăcea să spună o istorioară despre un șef de sonar pentru care lucrase vreo doi ani, un tip care patrulase prin aceleași zone cu submarinele de atac toată cariera lui. Se obișnuise atît de mult cu zgomotele împerecherii balenelor care-și petreceau verile în zona aceea, încît ajunsese să le strige pe nume. După ce s-a pensionat, s-a dus să lucreze la Institutul Oceanografic Woods Hole, unde talentul lui nu mai era privit cu amuzament.

Cu trei ani în urmă, lui Jones i se ceruse să părăsească Institutul de Tehnologie din California înainte să încheie primul

an acolo. Făcuse o năzdrăvănie dintre cele care au dus pe bună dreptate faima studenților de la institut, numai că de data asta se terminase prost. Acum lucra în marină pentru a-și plăti taxele și să se poată reîntoarce. Intenția lui declarată era de a urma un doctorat în cibernetică și prelucrarea semnalelor. În schimbul terminării mai devreme a serviciului militar, după ce își va lua diploma, urma să lucreze la Laboratorul de Cercetări al Marinei. Locotenentul Thompson chiar îl credea. Când venise la bordul lui *Dallas*, cu șase luni în urmă, citise atent dosarul fiecăruia dintre oamenii săi. Jones avea un coeficient de inteligență de 158, de departe cel mai mare de pe navă. Avea o figură placidă, iar ochii lui căprui aveau mereu un aer trist, pe care femeile îl găseau irezistibil. Și la țarm, Jones era teribil de activ. Locotenentului îi era cu neputință să înțeleagă cum era posibil așa ceva. El fusese un fotbalist foarte cunoscut în Annapolis, iar Jones nu era decât un puști slăbănog care asculta Bach. Părea lipsit de sens.

USS *Dallas*, un submarin de atac din clasa 688, se afla la peste 60 de kilometri de coasta Islandei, apropiindu-se de locul de patrulare numit codificat Toll Booth. Întârziaseră două zile. Cu o săptămână în urmă au participat la exercițiul comun al NATO, NIFTY DOLPHIN, care fusese aminat cu câteva zile din cauza condițiilor meteorologice – cele mai grele înregistrate în ultimii douăzeci de ani. În acel exercițiu, *Dallas*, alături de *HMS Swiftsure*¹ se folosiseră de starea vremii pentru a pătrunde în formația inamică și a o distruge. Era un nou succes pentru *Dallas* și comandantul ei, Bart Mancuso, unul dintre cei mai tineri comandanți de submarin din Marina Militară americană. Misiunea fusese urmată de o invitație la baza Royal Navy din Scoția, de care aparținea *Swiftsure*, iar marinarii americani nu le trecuse încă mahnirea de după petrecere... Acum aveau o misiune diferită, ceva nou pentru submarinele din Atlantic. Timp de trei săptămâni, *Dallas* trebuia să raporteze traficul în ambele sensuri pe Ruta Roșie URU.

În ultimele paisprezece luni, submarinele sovietice mai noi folosiseră o tactică ciudată și eficace pentru a scăpa de urmăritorii lor americani sau britanici. La sud-vestul Islandei, navele rusești navigau de-a lungul munților Reykjanes, o creastă subacvatică ascuțită care ducea spre fundul Atlanticului. Aflați la distanțe de la un kilometru până la 8 kilometri, acești munți de rocă

¹ Her Majesty Ship, navă a Marinei Militare britanice (n.red.)

vulcanică fragilă aveau o înălțime care rivaliza cu a Alpilor. Culmile lor erau la circa 300 de metri sub nivelul apelor agitate ale Atlanticului de Nord. Înainte de sfârșitul anilor 1960, submarinele abia dacă se puteau apropia de aceste culmi, cu atât mai puțin s-ar fi aventurat să treacă prin nenumăratele lor văi. În anii 1970, mai multe nave de cercetare au fost văzute patrulând în zona creștelor – în toate anotimpurile, în orice condiții meteorologice, făcând mii de relevee ale fundului oceanului. După aceea, cu paisprezece luni înaintea misiunii lui *Dallas*, USS *Los Angeles* identificase un submarin de atac sovietic din clasa *Victor II*. *Victor* navigase pe lângă coasta Islandei și apoi se scufundase pe măsură ce se apropiase de aceste culmi. *Los Angeles* îi urmărise. *Victor* navigase cu opt noduri pînă trecuse de prima pereche de culmi subacvatice, loc căruia i se mai spunea și Thor's Twins. Apoi brusc accelerase la viteză maximă și se îndreptase spre sud-vest. Comandantul de pe *Los Angeles* făcuse un efort inimaginabil să urmărească nava sovietică și s-a întors destul de șifonat. Deși submarinele din clasa 688 erau mai rapide decît vechile nave *Victor*, submarinul rusesc pur și simplu nu încetinisese deloc – timp de cinsprezece ore, după cum reieșise mai tîrziu.

La început nu fusese nici pe departe așa de periculos. Submarinele aveau sisteme de navigație inerțiale foarte precise, capabile să stabilească de la o secundă la alta poziția lor cu o eroare mai mică de cîteva zeci de metri. Numai că *Victor* trecuse atît de aproape de acele stînci, ca și cum comandantul lui le putea vedea, ca un avion de vînaătoare care s-ar strecura printr-un canion pentru a evita rachetele antiaeriene. *Los Angeles* nu putea să facă manevre la fiecare stîncă. La o viteză mai mare de douăzeci de noduri, sonarul activ și cel pasiv deveneau practic inutilizabile. *Los Angeles* se trezise navigînd orbește. Era ca și cum ai fi condus o mașină cu parbrizul vopsit, avea să spună ulterior comandantul, ghidîndu-te numai după o hartă și un cronometru. Teoretic era posibil, însă comandantul și-a dat seama că sistemul de navigație inerțial avea din construcție un factor de eroare de cîteva zeci de metri; perturbațiile gravitaționale la „verticala locului“ agravau eroarea și împiedicau calculul corect al poziției submarinului. Cel mai rău era că hărțile de care dispunea erau concepute pentru navele de suprafață. Era știut că informațiile topografice privind relieful submarin puteau conține erori de pînă la cîțiva kilometri. Asta nu deranjase pe nimeni pînă atunci, dar, cînd distanța dintre munți a devenit brusc mai mică

decît eroarea de navigație cumulată, a înțeles că mai devreme sau mai tîrziu submarinul lui avea să se ciocnească de un perete muntos, avînd o viteză de peste treizeci de noduri. Comandantul se hotări să renunțe. Și astfel *Victor* a scăpat.

Inițial s-a crezut că rușii își marcaseră o rută anume, iar submarinelor lor erau capabile să urmăzeze acel traseu la viteză foarte mare. Comandanții ruși erau cunoscuți pentru cascadoriile lor și poate că ei se bazau pe o combinație de sisteme inerțiale, girocompase și busole magnetice adaptate pentru un curs anume. Dar s-a renunțat repede la această teorie cînd, după numai cîteva săptămîni, se știa cu siguranță că submarinele sovietice care navigau la viteză maximă prin acea zonă aveau un număr mare de traiectorii. Singurul lucru pe care puteau să-l facă submarinele americane și britanice era să se oprească din cînd în cînd pentru a-și verifica poziția cu ajutorul sonarului și apoi să pornească din nou cu viteză după cei urmăriți. Numai că submarinele sovietice nu încetineau, iar navele din clasa 688 sau *Trafalgar* rămîneau în urmă.

Dallas își luase în primire postul Toll Booth pentru a monitoriza traficul submarinelor rusești, urmărind intrarea în pasajul pe care Marina SUA îl numea Ruta Roșie Unu. De asemenea, erau în misiune de ascultare, conținînd orice dovadă a unui dispozitiv nou care le-ar fi putut permite rușilor să navigheze atît de agresiv prin regiunea aceea muntoasă. Pînă cînd ar fi putut americanii să copieze acel dispozitiv, nu le rămîneau decît trei variante, una mai neplăcută decît cealaltă. Puteau continua să tot piardă contactul cu rușii, puteau plasa submarine de atac foarte bune la ieșirile cunoscute din acel traseu sau puteau să realizeze o nouă linie SOSUS.

Trasa lui Jones dură zece minute, ceva mai mult decît de obicei. În mod normal, ar fi depistat un contact într-un interval de timp mult mai mic. Marinarul se sprijini de spătarul scaunului și-și aprinse o țigară.

– Am găsit ceva, domnule Thompson.

– Ce e? întrebă Thompson rezemîndu-se și el de perete.

– Nu știu.

Jones luă niște căști de pe masă și i le dădu ofițerului.

– Ascultați și dumneavoastră!

Thompson, care își pregătea masteratul în domeniul ingineriei mașinilor electrice, era expert în construcția sistemelor sonar. Închise ochii în timp ce se concentra asupra sunetului. Era

un zgomot foarte slab de frecvență joasă, ca un huruit sau un vîjiit. N-ar fi putut spune. Asculă mai multe minute, apoi scoase căștile și le puse pe masă clătînd din cap.

– L-am interceptat și eu acum o jumătate de oră printr-un dispozitiv auxiliar, spuse Jones.

Se referea la o componentă a sonarului multifuncțional BQQ-5 al submarinului. Elementul său principal era o calotă cu diametrul de șase metri aflat la prova. Domul era folosit atît de sonarul pasiv cît și de cel activ. O noutate a sistemului era setul de senzori pasivi suspendați la 60 de metri sub corpul navei, de ambele părți. Era echivalentul electric al organelor senzoriale ale rechinului.

– L-am pierdut, l-am găsit din nou, apoi l-am pierdut, iar l-am găsit, spuse Jones. Nu e zgomot de elice, nu-s nici balene sau pești. Pare mai degrabă zgomotul apei care trece printr-o conductă, cu excepția huruitului āstuiā ciudat care tot apare și dispare. Oricum, coordonatele sînt 2-5-0. Asta înseamnă că e între noi și Islanda, deci nu poate fi prea departe.

– Hai să vedem cum arată! Poate că o să ne dea niște indicii.

Jones luā un cablu cu două mufe din suport. O mufă a fost introdusă într-o intrare din panoul sonarului, cealaltă – într-un osciloscop din apropiere. Cei doi au lucrat cîteva minute la comenzile sonarului pentru a izola semnalul. În cele din urmă, au obținut o sinusoidă neregulată pe care nu o puteau vedea decît pentru cîteva secunde, din cînd în cînd.

– E neregulată, spuse Thompson.

– Da, ciudat. După cum sună, ai zice că e regulat, dar nu arată așa. Mă înțelegeți?

– Nu, tu ai auzul mai fin.

– Asta pentru că ascult muzică mai bună, domnule. Rockul āla vā strică auzul.

Thompson știa că are dreptate, dar unui absolvent de la Annapolis nu prea-i face plăcere să audă asta de la un simplu marinar. Neprețuita lui colecție de casete cu Janis Joplin era treaba lui.

– Mai departe!

– Da, să trăiți.

Jones scoase mufa din osciloscop și o fixă într-un panou din stînga bordului sonarului, lîngă un computer.

În timpul ultimei revizii generale, *Dallas* primise o jucărie foarte isteată care să funcționeze împreună cu sistemul sonar

BQQ. Numită BC-10, era cel mai puternic computer instalat pînă acum la bordul unui submarin. Deși avea dimensiuni ceva mai mici decît un birou, costase mai bine de cinci milioane de dolari și făcea optzeci de milioane de operații pe secundă. Folosea procesoare pe 64 de biți, de ultimă generație, și beneficia de cel mai noul algoritm de prelucrare a informațiilor. Memoria dispozitivului putea să se adapteze ușor pentru necesitățile de calcul ale unei întregi flote de submarine. În cinci ani, toate submarinele de atac din flota americană vor avea unul la bord. Scopul lui, ca și al sistemului SOSUS, era să prelucraze și să analizeze semnalele detectate de sonar, BC-10 elimina zgomotul ambiental și alte sunete din natură, pentru a identifica și a clasifica zgomotele produse artificial. Putea identifica navele după „semnăturile” lor acustice, așa cum se făceau identificări pe baza amprentelor digitale sau a vocii umane.

La fel de important precum computerul era și programul pe care-l folosea. Cu patru ani înainte, un doctorand în geofizică, care lucra la Laboratorul de Geofizică Cal Tech, a pus la punct un program de șase sute de mii de instrucțiuni conceput pentru a prezice cutremurele. Problema pe care o rezolva programul era distincția între semnal și zgomot. Programul elimina dificultățile pe care le întâmpinau seismologii pentru a separa semnalele care anticipează un seism de zgomotele de fond, prezente permanent.

Prima utilizare a programului de către Departamentul Apărării a fost în Air Force Technical Applications Command (AFTAC), care l-a considerat cu totul satisfăcător în misiunea lui de a monitoriza evenimentele nucleare din lume în raport cu tratatele de control al armamentului. Laboratorul de cercetare al marinei militare l-a adaptat la rîndul lui la propriile obiective. Deși inadecvat pentru predicțiile seismologice, funcționase foarte bine în analiza semnalelor cu sonarul. Programul era cunoscut în marină ca Sistemul de Prelucrare Algoritmică a Semnalului (SPAS).

„Introduce semnal SPAS”, tastă Jones la calculatorul său.

„Pregătit”, afișă BC-10 aproape instantaneu.

„Pornește programul.”

„Programul rulează.”

Cu toată viteza extraordinară a lui BC-10, programul cu 600 000 de instrucțiuni, conținînd numeroase cicluri GO TO, dură o vreme, timp în care calculatorul elimina sunetele naturale conform criteriilor sale de stabilire a profilului semnalului, apoi izola semnalul atipic. Totul se făcea în douăzeci de secunde, ceea

ce pentru computer era o eternitate. Pe ecran apăru răspunsul. Jones apăsă o tastă pentru a comanda o copie la imprimantă.

– Mda, făcu Jones și scoase foaia.

„Semnal atipic evaluat ca deplasare de magmă.“ Asta e modul lui SPAS de a ne spune să mai iei două aspirine și să-l cauți la sfârșitul programului.

Thomson rîse. După tot tam-tamul care se făcuse pentru el, noul sistem nu se bucura de popularitate în interiorul marinei.

– Îți amintești ce scria în ziare cînd eram în Anglia? Ceva despre o activitate seismică în apropierea Islandei, ca la cutremurul din anii 1960.

Jones își mai aprinse o țigară. Îl cunoștea pe studentul care crease avortonul căruia ăștia-i spuneau SPAS. Una dintre probleme era că avea prostul obicei să analizeze alt semnal decît cel care trebuia și nici nu puteai să-ți dai seama decît după rezultate. În afară de asta, din moment ce fusese conceput inițial pentru a identifica activitatea seismică, Jones îl suspecta de o oarecare tendință de a interpreta anomalii de orice fel ca pe activități seismice. Nu-i plăceau erorile sistematice și considera că laboratorul de cercetare nu le înlăturase complet. Una e să folosești calculatorul drept instrument și alta să-l lași să gîndească în locul tău. În plus, se descopereau întruna noi sunete specifice vieții marine, sunete pe care nimeni nu le mai auzise pînă atunci, nici vorbă să mai fie și clasificate.

– Domnule comandant, frecvența nu e corectă măcar pentru simplul fapt că nicăieri nu este atît de joasă pe cît ne așteptam. Ce părere aveți dacă încerc să prind semnalul cu R-15?

Jones se referea la dispozitivul cu senzorii pasivi pe care *Dallas* îl trăgea după el.

În momentul acela intră pe ușă comandantul Mancuso, avînd, ca de obicei, o cană de cafea în mînă. „Dacă e ceva care să-ți inspire teamă la el, își spuse Thompson, e talentul de a apărea brusc exact atunci cînd se întîmplă ceva important. Ce făcuse, pusese microfoane prin toată nava?“

– Tocmai eram în trecere pe la voi, spuse el ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Ce mai e nou într-o zi frumoasă ca asta?

Comandantul se rezemă de peretele despărțitor. Era un bărbat măruntel, și toată viața se luptase cu organismul care avea tendințe de îngrășare, ca acum să fie biruit de mîncarea bună și de lipsa de exercițiu fizic – ceva tipic pentru viața pe un submarin. În jurul ochilor săi negri, pielea îi era brăzdată de linii

fine, mai degrabă o expresie a veseliei, care se adînceau atunci cînd le întindea o capcană altor submarine.

„Oare chiar e zi?” se întreba Thompson. Carturile de cîte șase ore erau potrivite ca program de muncă, dar, după cîteva schimburi, ajungeai să te uiți la ceas ca să afli ce zi e, altfel nu puteai completa corect jurnalul de bord.

— Domnule, Jones a prins un semnal ciudat. Computerul zice că ar fi deplasări de magmă.

— Iar Jones nu e de acord cu el, spuse Mancuso, fără să mai fie nevoie de o intonație interogativă.

— Nu, domnule comandant, nu sînt de acord. Nu știu ce e, dar sînt sigur că nu e vorba despre magmă.

— Iar te lupți cu tehnologia?

— Domnule comandant, SPAS funcționează destul de bine în majoritatea cazurilor, dar uneori e un adevărat hîrb.

Cuvîntul pe care-l folosisese Jones era peiorativul cel mai dur în rîndul electroniștilor.

— În primul rînd, ne dă o frecvență greșită.

— Bun. Și tu ce părere ai?

— N-am idee. Nu e un zgomot de elice și nici sunete naturale pe care să le mai fi auzit. Și-n afară de asta...

Jones își dădu seama de tonul formal al discuției pe care tocmai o purta cu ofițerul superior, chiar dacă lucrase trei ani pe submarine nucleare. Echipajul de pe *Dallas* era ca o mare familie, chiar dacă era o familie cu greutate, căci toți munceau al naibii de mult. Comandantul era capul familiei. Secundul, oricine ar fi recunoscut-o, era mama. Ceilalți ofițeri erau copiii mai mari, iar marinarii erau frații mai mici. Cel mai important era că, atunci cînd aveai ceva de spus, comandantul era gata să te asculte. Pentru Jones, asta însemna foarte mult.

Mancuso încuviință îngîndurat.

— Da, urmărește semnalul în continuare. N-are sens să aruncăm la gunoi dispozitivul asta care-i foarte scump.

Jones zîmbi. Îi spusese comandantului la un moment dat că el ar fi capabil să convertească acest echipament tehnic în cel mai bun dispozitiv stereo din lume. Mancuso i-a atras atenția că n-ar fi o ispravă așa de mare, întrucît numai sonarul din camera aceea costase peste douăzeci de milioane de dolari.

— Fir-ar să fie! spuse asistentul tehnicianului sărind de pe scaun. Cineva tocmai a apăsat pe pedală!

Jones era șef de cart la sonar. Ceilalți doi care lucrau acolo au observat și ei semnalul care tocmai apăruse. Jones trecu pe semnalul de la dispozitivul remorcat, iar cei doi ofițeri se dădură la o parte ca să nu-i stea în cale. Luă un carnet și notă ora înainte să înceapă să lucreze la reglaje. BQR-15 era cel mai sensibil sonar de pe vas, dar pentru acest contact sensibilitatea lui nu era necesară.

– Al naibii, bombăni Jones încet.

– *Charlie*, spuse asistentul tehnicianului.

Jones clătină din cap.

– *Victor*. Sigur e din clasa *Victor*. Are 30 de noduri, zgomot de cavitație enorm, face găuri în apă și nici că-i pasă dacă-l aude cineva. Coordonatele 0-5-0. Domnule comandant, semnalul e destul de slab. Nu e aproape de noi.

Doar atât putea estima Jones. Faptul că nu era prea aproape însemna că era la cel puțin 15 kilometri. Se întoarse la pupitrul de comandă.

– Cred că-l cunoaștem pe tipul ăsta. E ala care are elicea cu pale profilate în arc de cerc; după cum sună, s-ar zice că are și un lanț în jurul ei.

– Pune-l în difuzoare! îi spuse Mancuso lui Thompson.

Nu voia să-i deranjeze pe operatori. Locotenentul introducea deja semnalul în computer.

Difuzorul montat în perete ar fi avut un preț cu patru zerouri în magazinele de specialitate, datorită clarității sale și dinamicii perfecte; ca toate celelalte dotări de pe un submarin din clasa 688, era cel mai bun și cel mai scump la ora aceea. În timp ce Jones lucra la reglajele semnalului, auziră zgomotul de înaltă frecvență al cavitației elicei, scârțâitul subțire caracteristic unei pale curbe de elice și cu zgomotul mai jos al reactorului de pe *Victor*, care funcționa la putere maximă. Apoi Mancuso auzi zgomotul imprimantei.

– E din clasa *Victor-I*, numărul 6, anunță Thompson.

– Așa e, încuviință și Jones. Un *Vic-6* relevment neschimbat 0-5-0.

Conectă microfonul la căști.

– Alertă sonar, avem un contact. Clasa *Victor*, relevment 0-5-0, viteza estimată a țintei 30 de noduri.

Mancuso se aplecă spre culoar să-i spună ceva locotenentului Pat Mannion, ofițerul de cart.

– Pat, anunță echipa de tragere.

– Am înțeles, domnule!

– Stai puțin! strigă Jones ridicînd o mînă. A apărut încă unul! Apăsă cîteva butoane.

– Țasta-i un *Charlie*. Măi să fie, și el merge nestingherit. E mai la est, la 0-7-3, viteză aproximativ 28 de noduri. Și p-asta-l știm. Clar, e *Charlie II*, numărul 11.

Jones dădu la o parte casca de pe una din urechi.

– Domnule, rusnăci au cumva o întrecere de submarine programată azi?

– Eu nu știu să aibă. Da' e drept că la noi nu prea mai ajunge pagina sportivă, chicoti Mancuso, agițînd cafeaua din cană și trecînd sub tăcere ceea ce gîndea cu adevărat în acele momente.

Ce naiba se întîmpla?

– Cred că o să mă duc în față și o să mă uit mai atent la toate datele. Ați făcut o treabă bună băieți.

Se îndreptă spre postul de comandă. Aici atmosfera era deja încinsă. Mannion era de cart împreună cu un ofițer și șapte marinari. Un tehnician, specialist de clasa I, introducea datele furnizate de sonar într-un computer Mark 117 conceput special pentru controlul tirului. Un altul declanșase procedura de achiziție a țintei. Toate acestea erau manevre de rutină și cei care erau de cart își făceau treaba rapid, cu mișcări relaxate, pe care le deprinseseră de-a lungul anilor de instructaj și experiență. Pe cînd celelalte arme făceau exerciții, avîndu-i ca adversari pe aliații lor sau chiar pe unii dintre ei imitînd tactici militare specifice Blocului de Est, marina militară ordonase submarinelor din subordinea sa să facă exerciții împotriva adevăratului lor inamic, iar asta se întîmpla în permanență. Submarinele operau mereu în misiune de luptă reală.

– Așadar, avem musafiri, spuse Mannion.

– Nu-s chiar la noi acasă, observă locotenentul Charles Goodman și poziția lor a rămas aceeași.

– Comanda, aici sonarul, se auzi vocea lui Jones.

Mancuso îi răspunse:

– Aici comandantul. Ce e, Jonesy?

– Am mai găsit unul, domnule comandant. Un *Alfa 3*, la 0-5-5. Cu motoarele în plin. Sună ca un cutremur, dar, slabe, și departe, domnule.

– Un *Alfa 3*? E vechea noastră cunoștință, „Politovski“. Nu l-am mai întîlnit de ceva vreme. Ce îmi mai spui?

– O bănuială. Semnalul de la ei a avut o frecvență înaltă, apoi a coborât, ca și cum ar fi executat o schimbare de direcție. Cred că vine spre noi – e destul de instabil. Și mai avem un zgomot de la nord-est. Acum e prea neregulat să ne dăm seama ce e. Dar ne ocupăm de el.

– Ați făcut o treabă bună. Continuăți.

– Da, domnule.

Mancuso încă mai zîmbea după ce încheiase convorbirea și se uită la Mannion.

– Știi, Pat, uneori mă întreb dacă Jonesy n-o fi vrăjitor, măcar pe jumătate.

Mannion se uită la traiectoriile pe care le trasa Goodman pentru a verifica procesul de identificare computerizată a țintei.

– E foarte bun. Problema e că el crede că noi sîntem cei care lucrăm pentru el.

– Acum așa și e.

Jones era pentru ei ochii și urechile, iar Mancuso era al naibii de fericit că-l avea la bord.

– Chuck! îl strigă Mancuso pe locotenentul Goodman.

– Relevmentul este constant pentru toate țintele, domnule.

Asta însemna probabil că se îndreptau spre *Dallas*. Mai însemna și că ei nu puteau să obțină datele necesare privind distanța, încît să poată deschide focul. Nu că ar fi vrut careva să tragă, dar asta era rostul exercițiului.

– Pat, hai să ne deplasăm cu vreo 16 kilometri spre est! ordonă Mancuso relaxat.

Avea două motive să ia decizia asta. În primul rînd, pentru a stabili un relevment de bază de la care să poată calcula automat distanța pînă la țintă. În al doilea rînd, la o adîncime mai mare aveau condiții acustice mai bune, permițîndu-le să folosească sonarul la capacitatea maximă. Comandantul se uită pe hartă, evaluînd situația din punct de vedere tactic, în timp ce navigatorul dădea ordinele necesare.

Bartolomeo Mancuso era fiu de frizer. În fiecare toamnă tatăl său își încheia prăvălia din Cicero, statul Illinois, pentru a merge la vânătoare de cerbi în Peninsula de Nord a Michiganului. Bart îl însoțise pe tatăl său la vânătoare, la doisprezece ani înapoi, pentru prima oară un cerb și apoi continuase în fiecare an, pînă cînd intrase la Academia Navală. După aceea nu se mai obosisese să vîneze. De cînd devenise ofițer pe un submarin nuclear, învățase un joc mult mai palpitant. Acum vîna oameni.

Două ore mai târziu, sună alarma care anunță primirea unui mesaj ELF în camera de comunicații a submarinului. Ca toate submarinele nucleare, *Dallas* trăgea după el un cablu foarte lung, de fapt o antenă care primea semnale de la un emițător de frecvență foarte joasă, aflat în zona centrală a Statelor Unite. Canalul avea o lățime de bandă frustrant de mică. Spre deosebire de un canal TV, care transmite mii de biți la fiecare cadru și treizeci de cadre pe secundă, ELF transmitea lent datele, cam un caracter la fiecare treizeci de secunde. Operatorul de serviciu aștepta cu răbdare să se înregistreze pe bandă tot mesajul. Când acest proces era încheiat, asculta banda la viteză mărită și transcria mesajul pe care-l înmâna ofițerului de comunicații care aștepta să îl decodifice.

Semnalul nu era un cod propriu-zis, ci un cifru cu cheie de unică folosință. Există o carte care se publica la fiecare șase luni și era distribuită pe toate submarinele nucleare, unde erau date, pentru fiecare literă, transpoziții generate aleatoriu. Fiecărui grup de trei litere fără noimă din carte îi corespundea un cuvânt sau o expresie dinainte stabilite dintr-o altă carte. Descifrarea de mână dura mai puțin de trei minute, iar atunci când era încheiată, era dusă la comandantul centrului de atac.

NHG	JPR	YTR
COMSUBLANT	CĂTRE SUBMARINELE	FIȚI PREGĂTITE
	ÎN MISIUNE	
OPY TBD	QEQ	GER
POSIBIL	ORDIN DE DESFĂȘURARE	DE PROPORȚII
MAL	ASF	NME
O NEAȘTEPTATĂ	Operațiune a	ÎN DESFĂȘURARE
	FLOTEI ROȘII	
TYQ	ORV	
NATURĂ	URMĂTORUL MESAJ ELF	
NECUNOSCUTĂ		
HWZ		
COMUNICĂ SSIX		

COMSUBLANT, comandantul submarinelor din Atlantic, era șeful cel mare al lui Mancuso, viceamiralul Vincent Gallery. Bătrînul plănuia să-și adune în grabă forțele, deci nu era o problemă minoră. Următorul semn de avertizare, codificat în AAA, avea să le ordone să urce la adâncimea antenei periscop

pentru a primi instrucțiuni mai detaliate de la SSIX, satelitul de comunicații geosincron folosit numai de submarine.

Situația tactică devenea tot mai limpede, deși implicațiile sale strategice îl depășeau deocamdată. Deplasarea cu 16 kilometri spre est le oferise informațiile necesare privind distanța față de primele trei contacte și un alt *Alfa*, care a apărut după câteva minute. Primul contact, *Vic 6*, se afla acum în raza de acțiune a torpilelor. O torpilă Mark 48 era ținută asupra lui, dar comandantul submarinului sovietic nu avea de unde să știe că *Dallas* era prin preajmă. Pentru Mancuso, *Vic 6* era ca un cerb în bătaia puștii, numai că sezonul de vânătoare nu începuse încă.

Nu cu mult mai rapid decât submarinele *Victor* sau *Charlie*, chiar cu zece noduri mai puțin decât *Alfa*-urile mici, *Dallas* și submarinele din clasa lui aveau avantajul că se deplasau aproape fără zgomot chiar și la viteza de douăzeci de noduri. Era un triumf al ingineriei navale americane, rezultatul a zeci de ani de muncă. Însă deplasarea fără zgomot era importantă numai dacă vânătorul putea să-și urmărească prada. Sonarele nu mai erau eficace dacă nava își mărea viteza. BQQ-ul de pe *Dallas* atingea doar 20% din eficacitatea sa la o viteză de douăzeci de noduri, ceea ce nu era prea grozav. Submarinele care se deplasau cu viteză mare dintr-un punct în altul erau practic oarbe și incapabile să atace. Drept urmare, modul de operare tipic pentru un submarin de atac era asemănător unui infanterist. Pentru pușcași se chema salt înainte și culcat; pentru un submarin – țîșnește-și-stopază. După ce detectează o țintă, un submarin se va deplasa cu viteză maximă spre o poziție mai avantajoasă, va opri să ochească din nou, apoi va țîșni iar pentru a găsi o altă poziție de tragere. Și ținta submarinului e în mișcare, iar dacă submarinul poate să ajungă chiar în fața ei, atunci nu-i rămîne decît să aștepte, ca o felină ghemuită și gata de atac.

Comanda unui submarin însemna mai mult decât pricepere. Era nevoie de un instinct bun și de finețe de artist; de încredere absolută și de agresivitatea unui boxer profesionist. Mancuso avea toate calitățile acestea. Își petrecuse cincisprezece ani din viață învățînd această meserie, urmărind atent o generație de comandanți pe cînd era subofițer, ascultînd cu mare atenție deseale discuții „la masă rotundă” care făceau din conducerea submarinelor o profesie mai pămîntească, iar lecțiile ei treceau de la cei experimentați la începători printr-o tradiție orală. Timpul petrecut la țarm fusese investit în antrenamentul pe mai multe simulatoare

complexe, în participarea la seminarii și schimbul de idei cu colegii săi. La bordul navelor de suprafață și al unei aeronave ASW învățase care sînt mișcările „inamicului” – navele de suprafață.

Marinarii de pe submarine erau călăuziți de un motto simplu: „Există doar două feluri de nave: submarinele și... țintele lor”. „Care era ținta lui *Dallas*? se întreba Mancuso. Niște submarine rusești?” Bun, dacă asta era jocul și rușii o să tot gonească pe acolo, atunci va fi destul de ușor. El și *Swiftsure* tocmai învinseseră o echipă de la NATO expertă în lupta antisubmarin, oameni ale căror țări depindeau cu totul de capacitatea lor de a menține deschise rutele maritime. Nava și echipajul lui erau cît se poate de bine pregătite. Jones era printre primii zece operatori la sonar din toată flota. Mancuso era pregătit, oricare ar fi fost jocul și regulile lui. Ca și în prima zi a sezonului de vînătoare, orice alte considerații păleau. El însuși era o armă de atac.

Sediul CIA

Era 4.45 dimineata și Ryan aștepta din cînd în cînd pe bancheta din spate a mașini CIA, un Chevrolet, care-l ducea de la Marriott la Langley. Cît stătuse aici? Să fi fost douăzeci de ore? Timp suficient pentru o întrevedere cu șeful, o discuție cu Skip, cumpărături de Crăciun, pentru Sally, și verificarea casei. Casa arăta destul de bine. I-o închiriasse unui profesor de la Academia Navală. Ar fi putut obține un preț de cinci ori mai bun dacă ar fi închiriat-o altcuiva, dar nu a vrut să riste să-i zgîlție casa în petreceri. Ofițerul era un cititor împătimit al Bibliei și, în același timp, un chiriaș acceptabil.

Cinci ore jumătate de somn în ultimele treizeci... treizeci să fie oare? Pe aproape, oricum; era prea obosit să se mai uite la ceas. Nu era drept. Somnul rațiunii naște monștri. Dar nu mai avea sens să-și spună asta, cu atît mai puțin să i-o spună amiralului.

Cinci minute mai tîrziu se afla în biroul lui Greer.

– Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc din somn, Jack.

– A, nu-i nimic, domnule amiral, minți și Jack. Ce e nou?

– Vino și ia-ți niște cafea! O să fie o zi lungă.

Ryan își lăsa haina pe canapea și se duse să-și toarne o cană de cafea marinărească. Hotărî să nu-și mai pună nici Coffee Mate, nici zahăr. Mai bine să simtă gustul neîmblinzit al cafelei, să-și facă efectul cofeina.

- Aș putea să mă bărbieresc undeva aici?
- După ușa, prima după colț.
- Greer îi dădu o foaie galbenă de la un telex.
- Ia uită-te aici!

STRICT SECRET

102200Z*****38976

RAPORTUL NSA SIGINT

OPERAȚIUNILE FLOTEI ROȘII

URMEAZĂ MESAJUL

LA 083145Z STAȚIILE DE ASCULTARE (ȘTERS) ALE NSA (ȘTERS) ȘI (ȘTERS) AU INTERCEPTAT UN MESAJ ELF DE LA CENTRUL ELF DIN SEMIPOLIPINSK AL FLOTEI ROȘII XX DURATA MESAJULUI 10 MINUTE XX 6 ELEMENTE XX

SEMNALUL ELF ESTE EVALUAT CA MESAJ „PREGĂTITOR” PENTRU TOATE SUBMARINELE FLOTEI ROȘII AFLATE ÎN LARG XX

LA 090000Z UN MESAJ „CĂTRE TOATE NAVELE” A FOST TRIMIS DE STATUL-MAJOR AL FLOTEI SOVIETICE PRIN BAZĂ DE LA TULA ȘI SATELIȚI XX FOLOSIND BENZI DE TREI ȘI CINCI: HF VFH UHF XX DURATA MESAJULUI 39 SECUNDE CU DOUĂ REPETĂRI IDENTICE ALE MESAJULUI LA 091000Z ȘI 092000Z XX GRUPURI CIFRATE DE 475-5 ELEMENTE XX

ARIA DE DIFUZARE A SEMNALULUI E URMĂTOAREA: FLOTA NORDULUI, FLOTA BALTICĂ ȘI GRUPUL DE NAVE DIN ESCADRONUL MEDITERAN XX ATENȚIE FLOTA EXTREMULUI ORIENT NU REPET NU ESTE AFECTATĂ DE ACEST MESAJ XX

NUMEROASE SEMNALE DE CONFIRMARE TRIMISE DE LA ADRESE DIN ZONELE SUS-MENȚIONATE XX ANALIZA ORIGINII ȘI A TRAFICULUI ÎN CURS XX DE LA 100000Z LA STAȚIILE DE MONITORIZARE NSA (ȘTERS), (ȘTERS) ȘI (ȘTERS) AU ÎNREGISTRAT CREȘTEREA UNUI TRAFIC HF ȘI VHF LA BAZELE FLOTEI ROȘII DIN POLIARNÎ SEVEROMORSK PECHEGA TALLINN KRONSTADT ȘI DIN ZONA EST-MEDITERANEANĂ XX TRAFIC SUPLIMENTAR DE HF ȘI VHF DE LA NAVELE FLOTEI ROȘII AFLATE ÎN LARG XX VOM DETALIA XX

EVALUARE: O OPERAȚIUNE IMPORTANTĂ NEPLANIFICATĂ A FLOTEI ROȘII A FOST ORDONATĂ IAR NAVELE DIN FLOTĂ AU RAPORTAT UNDE SÎNT ȘI DACĂ SÎNT DISPONIBILE XX

SFÎRȘITUL RAPORTULUI NSA

102215Z

TERMINAT. TERMINAT.

Ryan se uită la ceas.

– Repede mai lucrează băieții de la NSA și ofițerii noștri de serviciu care i-au pus pe toți la curent. Bău toată cana de cafea și se duse să-și mai toarnă încă una. Analiza traficului radio între nave ce spune?

– Uite-o aici, spuse Greer și-i dădu și un al doilea telex.

Ryan citi în grabă.

– Sînt multe nave aici. Cam tot ce au disponibil în larg. E liniște la cele aflate în porturi.

– Rețea terestră, observă Greer. Navele din porturi pot comunica prin telefon cu Moscova, unde se stabilesc operațiunile flotei. Apropo, astea chiar sînt toate navele pe care le au în emisfera vestică. Una nu lipsește. Ai vreo idee?

– Păi, să vedem, mai întîi avem o prezență crescută în Marea Barents. Pare un exercițiu antisubmarin de amploare medie. Dar asta nu explică activitatea intensă din Marea Baltică și din Mediterană. Simulează cumva un război? Să fie o aplicație majoră?

– Nu. Abia acum o lună au încheiat CRIMSON STORM.

Ryan făcu un gest de încuviințare.

– Da, în general le ia vreo două luni pînă evaluează un număr atît de mare de date. Și-n fond, cine ar vrea să intre în asemenea jocuri în perioada asta a anului? Toți se așteaptă ca vremea să fie nemiloasă. Au mai făcut vreodată un exercițiu important în decembrie?

– Unul important nu. Numai că toate confirmările trimise aici sînt de pe submarine, fiule, și pe submarine nu prea contează cum e vremea.

– Dacă ținem cont și de alte condiții preliminare, am putea spune că e semn rău. N-avem idee ce conțin comunicațiile dintre nave?

– Nu. Folosesc cifruri generate de computer, la fel ca noi. Dacă experții de la NSA¹ pot să le citească, atunci mie nu mi-au zis nimic până acum.

Teoretic, NSA se afla în subordinea directorului CIA. De fapt, agenția își făcea propria lege.

– Asta e esența analizei traficului radio, Jack. Încerci să ghicești care sînt intențiile din spatele mesajului văzînd cine cu cine vorbește.

– Așa e, domnule amiral, dar cînd toți vorbesc cu toată lumea...

– Mda.

– Mai e în stare de alertă și altcineva? Armata de uscat? Voyska PVO? întrebă Ryan referindu-se la rețeaua sovietică de apărare aeriană.

– Nu, numai flota. Submarinele, vasele de suprafață și aviația marinei militare.

Ryan forță.

– Atunci s-ar părea că e doar un exercițiu, domnule amiral. O să cerem totuși mai multe date legate de activitatea lor propriu-zisă. Ați discutat deja cu amiralul Davenport?

– Țasta-i pasul următor. Pînă acum n-am avut timp. N-am reușit nici eu decît să mă rad și să pregătesc cafeaua.

Greer se așeză și selectă pe telefon opțiunea „*speaker*” înainte să formeze numărul.

– Viceamiralul Davenport, se auzi o voce repezită.

– Bună dimineața, Charlie, sînt James. Ai primit raportul NSA 976?

– Sigur, dar nu asta m-a pus în alertă. Rețeaua noastră SOSUS a căzut acum cîteva ore.

– Cum?! făcu Greer rămînînd cu ochii la receptor, apoi aruncă o privire spre Ryan.

– Da, aproape toate submarinele pe care le au în larg au apăsător pedala de accelerație la fund, toate odată.

– Charlie, mai exact, ce fac? insistă Greer.

– Asta încercăm să aflăm acum. Se pare că un număr mare de nave se îndreaptă către Atlanticul de Nord. Unitățile pe care le aveau în Marea Norvegiei se îndreaptă cu viteză spre sud-vest. Alte trei unități din Marea Mediterană se deplasează în aceeași

¹) National Security Agency (n.tr.)

direcție, dar încă nu avem o imagine de ansamblu a situației. Mai avem nevoie de câteva ore.

– Ce submarine în misiune au sovieticii lângă coasta Americii, domnule amiral? întrebă Ryan.

– Te-au trezit și pe dumneata, Ryan? Au două unități mai vechi din clasa *November*. Unul e într-o misiune ELINT¹ în apropierea Capului, celălalt stă ca nenorocitul la King's Bay și ne dă de furcă.

Ryan zîmbi. Orice navă americană sau aliată era o „ea”; rușii foloseau genul masculin pentru nave; iar comunitatea spionilor se referea la navele sovietice folosind neutrul, ca pentru niște obiecte.

– E și un *Yankee*, continuă Davenport, la 1 600 de kilometri sud de Islanda, iar raportul inițial spune că se îndreaptă spre nord. Probabil se înșală. Poziția relativă, eroare de transcriere, ceva de genul ăsta. Facem verificări. Probabil e o greșeală, că mai devreme se duceau spre sud.

Ryan ridică privirea.

– Despre submarinele lansatoare de rachete ce se știe?

– Navele tip *Delta* și *Typhoon* sînt în Marea Barents și în Marea Okhotsk, ca de obicei. N-avem noutăți despre ele. A, avem vase de atac acolo, bineînțeles, dar Gallery nu dorește ca ele să rupă tăcerea radio, pentru a nu fi reperate, și are dreptate. Așa că la momentul ăsta n-avem decît raportul despre *Yankee*, care s-a abătut de la cursul stabilit.

– Ce vom face, Charlie? întrebă Greer.

– Gallery a trimis un mesaj de alertă generală pentru toate navele sale. Sînt pregătite pentru o eventuală desfășurare pe alte poziții. Și NORAD a ridicat gradul de alertă, din cîte mi s-a spus.

Davenport se referea la North American Aerospace Defence Command².

– Statul-major al flotei din Atlantic (CINCLANT) precum și cel al flotei din Pacific (CINCPAC) sînt pregătite și să intervină, așa cum vă așteptați. A fost suplimentat și numărul de avioane de recunoaștere P-3 cu baza în Islanda. Cam atît deocamdată. Mai întîi trebuie să ne dăm seama ce intenții au.

– Bun, ține-mă la curent!

¹) Spionaj electronic (n.red.)

²) Comandamentul Nord-american de Apărare Aeriană și în Spațiu (n.red.)

– Confirm, de îndată ce mai aflăm ceva, vă spunem și sint convins că...

– Și noi la fel, spuse Greer și închise.

Îi făcu semn cu arătătorul lui Ryan.

– Să nu îndrăznești să adormi, Jack!

– Cu atita cafea la bord? răspunse Ryan arătându-i cana.

– Tu nu-ți faci griji din câte-mi dau seama.

– Domnule, deocamdată nu avem motive să ne facem griji. E ora 1.00 după-amiază la ei? Probabil vreunui amiral, poate chiar venerabilului Serghei, i s-a năzărit să le dea de lucru băieților lui. Nici nu avea de ce să fie prea încântat de cum a mers CRIMSON STORM și poate și-a zis să-i mai zgâlție puțin, și pe noi, firește. Ce naiba, nici armata și nici aviația lor nu sînt implicate și e limpede că, dacă ar fi pus la cale ceva urît, și celelalte arme ar fi știut. Trebuie să-i urmărim atent, dar pînă acum eu nu văd nimic pentru care să merite să... – era cît pe ce să spună „să facem nopți albe“ – să ne îngrijorăm.

– Cam cîți ani aveai cînd a fost atacul de la Pearl Harbor?

– Tatăl meu avea nouăsprezece ani. Nu s-a însurat decît după terminarea războiului și eu am fost primul lor copil, zise Ryan zîbind, conștient că Greer știa toate astea. Din câte îmi dau seama, nici dumneavoastră nu erați prea în vîrstă.

– Eram marinăr pe bătrînul cuirasat *Texas*.

Greer nici nu apucase să lupte în războiul acela. La puțin timp după ce izbucnise, fusese admis la Academia Navală. Pînă cînd și-a terminat studiile și perioada de instrucție într-o școală de submarine, războiul era aproape încheiat. Ajunsese și el pe coasta Japoniei în prima lui cursă, la o zi după terminarea războiului.

– Dar știi ce vreau să spun.

– E adevărat, domnule amiral, de-asta avem atîtea agenții de informații: CIA, DIA, NSA, NRO și altele. Dacă rusnăcii pot să le păcălească pe toate, atunci n-avem decît să-l citim și noi pe Marx.

– Toate submarinele alea care vin spre Atlantic...

– Eu deja mă simt mai liniștit acum că *Yankee* se îndreaptă spre nord. Au avut suficient timp să adune toate datele necesare. Probabil că Davenport nu vrea să o creadă pînă nu are o confirmare oficială. Dacă Ivan ar fi vrut să ne jucăm serios, *Yankee* ar fi navigat spre sud. Rachetele cu care e echipat nu au o rază de acțiune prea mare. Așa că... stăm cu ochii pe ei și

vedem ce se mai întâmplă. Din fericire, domnule amiral, faceți o cafea foarte bună.

– Ce-ai zice de un mic dejun?

– Am putea să facem și asta. Dacă terminăm și problema cu Afganistanul, poate că mă întorc acasă mîi... adică azi.

– Ai putea. Poate așa o să te înveți să dormi în avion.

Micul dejun sosi după douăzeci de minute. Amîndoi erau obișnuiți cu o masă copioasă dimineata, iar mîncarea era surprinzător de bună. În mod normal, mîncarea de la bufetul CIA era mediocră și Ryan se întreba dacă schimbul de noapte, care avea mai puțini oameni de servit, își făcea treaba cum se cuvine. Sau poate că o comandaseră la rîndul lor din altă parte. Cei doi au mai stat de vorbă o vreme, pînă cînd se făcu 6.45 și îi sună Davenport.

– E clar. Toate submarinele strategice se întorc în port. Avem informații precise despre două *Yankee*, trei *Delta* și un *Typhoon*. *Memphis* a raportat cînd a plecat *Delta* spre casă cu douăzeci de noduri după ce staționase timp de cinci zile, iar Gallery l-a reperat și pe *Queenfish*. Aceeași treabă: se pare că toate vin acasă. Am primit și niște fotografii de deasupra fiordului – măcar de data asta n-a fost înnorat – și avem mai multe nave de suprafață cu niște semnături în infraroșu, semn că porneau la drum.

– Ce se mai știe despre *Octombrie Roșu*? întrebă Ryan.

– Nimic. Poate că informațiile noastre erau greșite și nici nu a plecat în larg. N-ar fi fi prima oară.

– Nu credeți c-ar fi posibil să fi pierdut submarinul? se întrebă Ryan cu voce tare.

Și Davenport se gîndise la posibilitatea asta.

– Asta ar fi o explicație pentru activitatea din nord, dar cum rămîne cu agitația din Marea Baltică și din Mediterană?

– Acum doi ani am avut alarma aceea cu *Tullibee*, le reaminti Ryan. Și CNO era atît de furios, că a lansat o operațiune de salvare pe ambele oceane.

– Se poate, admise Davenport.

Se vărsase atîta singe în Norfolk cu acel fiasco, încît se spunea că acolo îți ajunge pînă la glezne. Despre *Tullibee*, prototipul unui submarin de atac, unic în flota americană, se spunea că e urmărită de neșansă. În cazul respectiv, ghinionul ei se răsfîrînsese și asupra multor altora.

– Oricum, situația e mai puțin înspăimântătoare decît părea acum două ore. Nu și-ar chema navele dacă ar pune la cale ceva împotriva noastră, nu? spuse Ryan.

– Văd că Ryan tot mai are globul magic, James.

– Pentru asta-l plătesc, Charlie.

– Totuși, e ceva ciudat, comentă Ryan. De ce să rechemi toate submarinele strategice? Au mai făcut-o vreodată? Cele din Pacific ce fac?

– N-am aflat nimic deocamdată, îi răspunse Davenport. Le-am cerut informații celor de la CINCPAC, dar nu mi-au răspuns încă. Cît despre cealaltă întrebare, nu, niciodată nu și-au mai chemat toate submarinele aflate în larg, dar din cînd în cînd mai schimbă pozițiile tuturor navelor în același timp. Probabil că asta se întîmplă și acum. Ziceam că se îndreaptă spre port, nu și că rămîn acolo. Vor mai trece vreo două zile pînă cînd vom afla cu siguranță.

– Și dacă teama lor e că au pierdut o navă? speculă Ryan.

– N-avem noi norocul ăsta, rinji Davenport. N-au mai pierdut un submarin de cînd le-am ridicat de pe fundul mării un *Golf* care s-a scufundat în Hawaii, pe vremea cînd tu erai la liceu, Ryan. Ramius e un comandant prea bun să se întîmple așa ceva.

„Și comandantul Smith de pe *Titanic* era foarte bun“, se gîndi Ryan.

– Mulțumim pentru informații, Charlie, zise Greer și închise.

– Se pare că ai avut dreptate, Jack. Deocamdată nu avem nici un motiv să ne facem griji. Hai să ne ocupăm de datele alea despre Afganistan și doar așa, de chestie, să aruncăm și o privire asupra fotografiilor de la Charlie cu Flota Nordului, după ce terminăm.

După zece minute sosi un curier de la arhiva centrală cu dosarele cerute. Greer era genul de persoană căreia îi place să aibă contact direct cu datele. Lui Ryan îi convenea de minune. Cunoscutese cîțiva analiști care făceau rapoarte pe baza unor date selective și pe care omul din fața lui îi dăduse afară. Informațiile care sosiseră erau din mai multe surse, dar cea mai semnificativă pentru Ryan erau interceptările transmisiilor radio privind deciziile tactice, obținute de la posturile de ascultare de la granița Pakistanului și, din cîte își dădea seama, chiar și din interiorul Afganistanului. Felul și ritmul operațiunilor sovietice nu indicau un recul cum sugerau două articole recente din *Steaua Roșie*,

precum și două surse de spionaj din interiorul Uniunii Sovietice. Parcurgerea materialului le luă trei ore.

– Cred că Sir Basil pune prea mult preț pe spionajul politic și prea puțin pe ceea ce obțin posturile noastre de ascultare de pe teren. N-ar fi pentru prima oară când sovieticii nu și-ar informa comandanții de pe teren cu privire la ce se întâmplă la Moscova, e adevărat, dar per ansamblu eu nu prea văd cum se leagă lucrurile, conchise Ryan.

Amiralul îi aruncă o privire.

– Eu te plătesc să vezi, Jack.

– Domnule amiral, adevărul e că Moscova a ajuns aici dintr-o greșeală. Știm asta atât din rapoartele spionajului militar, cât și din ale celui politic. Ideea generală din aceste date e destul de clară. Din punctul meu de vedere, aş zice că nici ei nu știu ce intenții au. În asemenea cazuri, gândirea birocratică ajunge la concluzia că e cel mai lesne să nu faci nimic, pur și simplu. Așa încît, comandanților lor de pe teren li se spune să-și continue misiunea, în timp ce conducătorii de Partid bijbiie după vreo soluție ca să-și acopere fundul pentru că s-a ajuns aici.

– Bun, deci știm ce nu știm.

– Așa e, domnule amiral. Nici mie nu-mi place, dar dacă v-aș spune că lucrurile stau altfel ar însemna să vă mint.

Amiralul pufni disprețuitor. Asta era tipic pentru Langley, unde spionii dădeau răspunsuri cînd nici măcar nu știau prea bine care-i întrebarea. Ryan era încă un începător în jocul ăsta, dar măcar cînd nu știa ceva o recunoștea. Greer se întrebă dacă va fi la fel și după ce va mai trece timpul. Spera că da.

După prînz, sosi un pachet trimis prin curier de la National Reconnaissance Office. În el au găsit fotografiile făcute în cursul dimineții la două treceri succesive ale satelitului KH-11. Nu sperau să primească prea curînd asemenea fotografii din cauza restricțiilor impuse de mecanica orbitală, dar și din cauza vremii infecte din Peninsula Kola. În primul set de fotografii la lumină naturală, executate la o oră după semnalul dat de Moscova, se vedea flota ancorată în docuri. În fotografiile în infraroșu multe dintre nave apăreau cu niște pete incandescente de la temperatura ridicată din interior, indicînd că motoarele sau cazanele erau puse în funcțiune. Cel de-al doilea rînd de fotografii fusese făcut la următoarea trecere și aveau un unghi foarte jos.

Ryan se uită atent la imaginile mărite.

– Mamă! *Kirov, Moskva*, trei *Kara*, cinci *Kresta*, patru *Krivak*, opt *Udaloy* și cinci *Sovremenii*.

– Operațiune de căutare și salvare ziceai? spuse Greer uitându-se la Ryan nemulțumit. Uită-te aici! Toate petrolierele de realimentare rapide pe care le au se îndreaptă spre ieșirea din port. Iar aici e grosul forței de atac al Flotei Nordului și, dacă au nevoie de tancurile petroliere, probabil că-și închipuie că o să fie în larg destul timp.

– Davenport ar fi putut să ne spună mai exact. Dar submarinele strategice se îndreaptă totuși spre bază. Nu apar vase amfibie în fotografie, numai nave de luptă. Și doar cele noi, cu viteză și rază de acțiune mari.

– Și armament de ultimă oră.

– Da, încuviință Ryan. Și toate adunate în câteva ore. Domnule amiral, dacă ar fi planificat toate astea dinainte, am fi aflat. Probabil că s-a întâmplat ceva azi. Interesant.

– Te-ai molipsit și tu de obiceiul englezilor de a vorbi pe ocolite, zise Greer ridicându-se în picioare. Vreau să mai rămâi aici o zi.

– Am înțeles, domnule, răspunse Ryan și se uită la ceas. Îmi permiteți să-i dau un telefon soției? N-aș vrea să mergă pînă la aeroport ca să afle că nu sînt în avion.

– Sigur. După ce termini, vreau să cobori să te întâlnești cu cineva de la DIA care a lucrat o vreme în subordinea mea. Află ce informații au despre afacerea asta. Dacă e vorba de un exercițiu, o să aflăm cît de curînd și mîine o să poți s-o duci acasă pe Barbie care face surfing.

„Barbie care schiază“, îl corectă Ryan în gînd.

A ȘASEA ZI

MIERCURI, 8 DECEMBRIE

Sediul CIA

Ryan mai fusese în biroul directorului agenției de câteva ori pentru a-i aduce domniei sale, DCI-ul, rapoarte și mesaje personale de la Sir Basil Charleston. Biroul era mai mare decît cel al lui Greer și avea o vedere mai frumoasă spre Valea Potomac; după toate aparențele, fusese decorat de un profesionist, într-un stil compatibil cu originile DCI-ului. Arthur Moore era un fost jucător la Curtea Supremă a statului Texas, iar încăperea trăda proveniența din sud-vest. El și amiralul Greer stăteau pe canapea în apropierea ferestrei. Greer îi făcu un semn lui Ryan să intre și îi dădu un dosar.

Din plastic roșu și închis cu o capsă, dosarul avea marginile tivite cu bandă albă, iar pe copertă – o etichetă simplă, albă, pe care scria: „EYES ONLY“ și „WILLOW“. Nici una din notații nu era neobișnuită. Un computer de la subsolul sediului din Langley selecta nume la întîmplare printr-o simplă apăsare pe o tastă; astfel, eventualii agenți străini erau împiedicați să deducă ceva din numele operațiunii. Ryan deschise dosarul și se uită mai întîi la pagina cu indexul. Existau trei copii ale documentului WILLOW, fiecare însemnată cu inițialele posesorului. Aceasta îi aparținea chiar directorului. Un document CIA care nu avea decît trei copii era ceva destul de neobișnuit pentru Ryan, pentru

care cel mai ridicat grad de autorizare fusese NEBULA. Judecînd după expresia gravă pe care o aveau figurile lui Greer și Moore, presupuse că ei erau doi dintre ofițerii care aveau acces la dosar. Cel de-al treilea era, după cîte-și dădea seama, directorul adjunct – DDO –, un alt texan, pe care-l chema Robert Ritter.

Ryan întoarse pagina cu indexul. Raportul era o fotocopie a unui text care fusese redactat la o mașină de scris și avea multe greșeli pe care le făcuse cine știe ce secretară de ocazie. Dacă lui Nancy Cummings și celorlalte secretare de elită ale executivului nu le fusese permis să vadă acest text... Ryan ridică privirea.

– E în regulă, Jack, spuse Greer. Tocmai ai primit și tu autorizația de a citi dosarul.

Ryan se rezemă și, în ciuda curiozității, începu să citească documentul încet și atent.

Numele de cod al agentului era de fapt CARDINAL. Era agentul cu cel mai înalt rang pe care-l avusese vreodată cineva din CIA, genul de tip care devine el însuși o legendă. CARDINAL fusese recrutat cu mai bine de douăzeci de ani înaintea lui Oleg Penkovski. La rîndul lui o legendă – acum plecat dintre cei vii –, Penkovski era pe atunci colonel în GRU, agenția de spionaj sovietică, corespondentul mai mare și mai activ al DIA (America's Defence Intelligence Agency). Statutul lui îi permisesese să aibă acces la toate fațetele armatei sovietice, de la structura de conducere a Armatei Roșii și pînă la statutul operațional al rachetelor intercontinentale. Informația pe care reușise să o obțină neoficial prin relațiile sale din Anglia, de la un anume Greville Wynne, era de o valoare inestimabilă, iar țările occidentale ajunseseră să depindă de ea într-o măsură mult prea mare. Penkovski a fost descoperit în timpul crizei rachetelor din Cuba, în 1962. Datele obținute de el, ordonate și transmise în grabă sub presiunea timpului, i-au adus la cunoștință președintelui Kennedy că rachetele strategice sovietice nu erau încă pregătite pentru un război. Aceste informații i-au permis președintelui Kennedy să îl încolțească fără milă pe Hrușciiov. Clipitul nervos al lui Kennedy – sau, cel puțin, așa se credea – i-a dat posibilitatea, cum s-a mai întîmplat de atîtea ori de-a lungul istoriei, să vadă ce cărți avea adversarul. Acest avantaj i-a fost oferit de un agent curajos, pe care nu l-a cunoscut niciodată personal. Răspunsul prompt al lui Penkovski la cererea de informații venită de la Washington a fost prea în pripă. Fiind deja suspectat, asta a fost lovitura finală. A plătit cu viața pentru înaltă

trădare. CARDINAL a fost primul care a aflat că Penkovski era urmărit mai mult decât ceilalți într-o societate unde toată lumea e urmărită. L-a prevenit, dar era prea târziu. Când și-au dat seama că nu era nici o șansă să-l scoată pe colonel din Uniunea Sovietică, Penkovski însuși l-a convins pe CARDINAL să-l denunțe. Era o ultimă glumă ironică pe care o făcea un om curajos, și anume că moartea lui va fi un pas înainte pentru un agent pe care îl recrutase chiar el.

Munca lui CARDINAL era la fel de secretă ca numele lui. În calitate de consilier și, în același timp, confident al unui membru *Politburo*, CARDINAL acționa adesea ca reprezentant al acestuia în sistemul militar sovietic. Așa putea intra în contact cu surse politice și militare de cel mai înalt rang. Acesta era motivul pentru care informațiile pe care le obținea erau de o valoare inimaginabilă și, paradoxal, extrem de suspecte. Acelor câțiva ofițeri cu experiență din CIA care îl cunoșteau li se părea imposibil ca el să nu fi fost „păcălit” undeva pe parcurs de unul dintre miile de agenți de contrainformații ai KGB-ului cu unica sarcină de a ști totul despre toți. Din această cauză, materialul codificat „CARDINAL” era verificat și comparat cu rapoartele altor surse și spioni. Dar el le-a supraviețuit multor agenți de anvergură mai mici.

Numele de „CARDINAL” era cunoscut la Washington numai de primii trei oameni de la conducerea CIA. Începînd cu prima zi a fiecărei luni, se alegea un cod nou pentru datele primite de la el, un nume cunoscut numai unui număr foarte redus de ofițeri și analiști de rangul cel mai înalt din CIA. În luna aceasta numele era WILLOW. Înainte de a fi încredințate cu mare zgîrcenie unor persoane din afara agenției, informațiile transmise de CARDINAL erau „curățate” cu aceeași grijă cu care Mafia își spală banii, încît să nu li se mai cunoască proveniența. Mai erau o serie de măsuri de securitate pentru protecția agentului, care erau folosite numai în cazul lui. De teamă să nu-i fie expusă criptografic identitatea, materialul codificat CARDINAL era înmînat numai personal și niciodată nu era transmis prin radio sau prin alte rețele de comunicații. La rîndul său, CARDINAL era un om foarte precaut – soarta pe care o avusese Penkovski îl învățase să fie așa. Informațiile lui erau transmise printr-un șir de intermediari șefului postului CIA de la Moscova. Cunoșcuse în timpul carierei lui 12 astfel de șefi; unul dintre aceștia, un ofițer ieșit la pensie, avea un frate care era

iezuit. În fiecare dimineață acesta, preot și profesor de filozofie și teologie la Universitatea Fordham din New York, se ruga pentru sufletul și siguranța unui om al cărui nume nu avea să-l afle niciodată. Era o explicație la fel de bună ca oricare alta pentru longevitatea lui CARDINAL.

De patru ori i se oferise posibilitatea să fie scos din Uniunea Sovietică. Și de fiecare dată a refuzat. Pentru unii, gestul lui era dovada că trecuse de partea cealaltă, pentru alții, că, asemenea majorității spionilor străluciți, CARDINAL avea propriile resurse interioare și, ca mai toți spionii străluciți, probabil era puțin nebun.

Documentul pe care îl citea Ryan era în tranzit de 20 de ore. Filmul a ajuns în cinci ore la Ambasada SUA din Moscova, unde a fost predat imediat șefului de post. Acesta, un ofițer de teren experimentat și fost reporter la *New York Times*, lucra sub acoperire, fiind aparent atașat de presă. A dezvoltat filmul personal în propria cameră obscură. La 30 de minute de când ajunsese la ei filmul, deja analiza cu lupa cele cinci cadre și a trimis un mesaj cu prioritate la Washington, în care anunța că urma un semnal de la CARDINAL. Apoi a transcris mesajul de pe film pe o hîrtie care arde fără să lase nimic în urmă, folosind mașina de scris personală și traducînd din mesajul rusesc pe măsură ce înainta. Era o măsură de siguranță încît să nu trădeze nici scrisul de mînă al agentului și, prin parafrazările automate din traducere, să nu se poată decoda particularitățile limbajului lui. După aceea, filmul a fost ars pînă n-a mai rămas decît cenușa, raportul a ajuns într-o cutie metalică asemănătoare unui pachet de țigări. Înăuntru era un material inflamabil care se aprindea instantaneu dacă nu se deschidea cum trebuie cutia sau dacă era zgîlțuită; două informări de la CARDINAL se pierduseră fiindcă recipientele au fost scăpate din greșală. Următorul pas a fost să ia cutia și să meargă la curierul ambasadei, care avea deja rezervare la cursa Aeroflot spre Londra. Ajuns pe aeroportul din Heathrow, curierul a alergat să prindă legătura pentru cursa spre Aeroportul Kennedy din New York, un Pan Am 747, iar de acolo s-a dus la aeroportul național din Washington. Pînă la 8.00, pachetul diplomatic ajunsese deja la Departamentul de Stat, unde un ofițer de la CIA a scos cutia și a plecat imediat spre Langley, unde i-a înmînat-o directorului CIA. A deschis-o un instructor de la serviciile tehnice. Directorul a făcut trei copii xerox chiar în biroul lui și a ars imediat mesajul original. Toate aceste măsuri

de siguranță li s-au părut ilare unora dintre cei care au ocupat postul de director la CIA. Dar nimeni nu a mai rîs după primul raport de la CARDINAL.

Cînd a terminat de citit raportul, Ryan s-a întors la pagina doi și a parcurs-o din nou, clătînînd din cap. Prin documentul WILLOW primea cea mai bună confirmare a faptului că într-adevăr e mai bine să nu știe cum ajung la el rapoartele de spionaj. În final, a închis dosarul și i l-a înapoiat amiralului Greer.

– Ce pot să mai zic, domnule amiral?

– Jack, știu că nu e nevoie să-ți mai zic, dar ceea ce ai citit adineauri nu trebuie să afle nici președintele, nici Sir Basil, nici Dumnezeu dacă te întreabă, nimeni nu trebuie să afle de raportul ăsta fără permisiunea directorului. Ai înțeles? Întrebă Greer pe obișnuitul lui ton de comandă.

– Da, să trăiți, încuviință Ryan școlărește.

Moore scoase o țigară din buzunarul hainei și o aprinse fără să-și ia ochii de la Ryan. Se spunea despre judecător că fusese un agent operativ extraordinar pe vremuri. A lucrat cu Hans Tofte în timpul Războiului din Coreea și avut un rol crucial în îndeplinirea unei misiuni CIA legendare legate de dispariția unei nave norvegiene care transporta personal medical și medicamente pentru chinezi. Fără ea, ofensiva chinezilor a întîrziat cu cîteva luni și astfel au fost salvate viețile a mii de americani și ale aliaților lor. Dar a fost o operațiune sîngeroasă. Tot personalul de naționalitate chineză și toți marinarii norvegieni au dispărut fără urmă. Un chilipir, dacă ținem cont de calculele matematice specifice războiului, însă dimensiunea morală a misiunii era altă problemă. Din cauza asta, sau poate din alte motive, Moore a părăsit armata și s-a făcut avocat în Texas, de unde era originar. Cariera lui s-a bucurat de un succes ieșit din comun, iar el dintr-un avocat bogat a devenit un distins judecător de apel. Cu trei ani în urmă, a fost rechemat în rîndurile CIA, avînd, în același timp, o integritate incontestabilă, dar și experiență în operațiunile ilegale. Licențiatul de la Harvard avea o gîndire extrem de ordonată și totul se ascundea în spatele înfațișării de cowboy texan, ceva ce n-a fost niciodată, dar simula fără probleme.

– Deci, domnule Ryan, ce părere aveți despre toată situația? Întrebă Moore în timp ce intra și directorul adjunct. Salut, Bob, ia loc. Tocmai i-am arătat domnului Ryan dosarul WILLOW.

– Da? Întrebă Ritter trăgîndu-și un scaun, astfel încît Ryan se simți prins la colț. Și cum i se pare puștiului blond al amiralului?

– Presupun că porniți de la premisa că toate aceste informații sînt adevărate, începui Ryan, la care toți au încuviințat. Și dacă ne-ar fi adus mesajul ăsta Arhanghelul Mihail, tot mi-ar fi fost greu să cred ce spune. Dar, dacă ziceți că e mai presus de orice îndoială...

Au vrut să știe ce părere are. Problema era că ajungea la niște concluzii de-a dreptul incredibile. „Ei bine, își spuse el, dacă tot am ajuns pînă aici spunînd cîstit ceea ce cred...”

Ryan inspiră adînc și le prezintă ipoteza lui.

– Foarte bine, domnule doctor Ryan, încuviință Moore cu un aer înțelept, mai întîi vreau să ascult și alte variante, apoi o să vă cer să vă susțineți analiza cu argumente.

– Domnule Moore, posibilitatea cea mai plauzibilă nu mai trebuie dezbătută mult. Oricum, ar fi putut să o facă de vineri și nu au făcut-o, spuse Ryan, păstrînd un ton calm.

Trecuse în revistă cele patru variante pe care le luase în calcul, avînd grijă să o examineze pe fiecare în detaliu. Nu era deloc momentul să permită impresiilor personale să-i afecteze evaluarea lucidă a faptelor. Luă cuvîntul și vorbi zece minute.

– Cred că mai există o posibilitate, domnule judecător, spuse el în încheiere. Ar putea fi o dezinformare care are ca scop discreditarea sursei. Nu pot evalua această posibilitate.

– Și noi ne-am gîndit la asta. Bun, dacă tot ai ajuns aici, ai putea să ne oferi recomandările tale din punct de vedere operațional.

– Domnule, amiralul ar putea să vă spună cel mai bine cum privește marina militară situația.

– Păi noi am cam rezolvat problema asta, prietene, zise Moore rîzînd. Părerea ta care e?

– Domnule judecător, stabilirea ierarhiei decizionale va fi dificilă în cazul ăsta. Sînt prea multe variabile, prea multe lucruri care ar putea interveni. Dar răspunsul meu ar fi unul afirmativ. Dacă e posibil, dacă putem să punem la punct detaliile, ar trebui să încercăm. Întrebarea crucială e legată de resursele de care dispunem. Avem navele desfășurate unde trebuie?

Greer fu cel care îi răspunse:

– Resursele noastre sînt modeste. Un singur portavion, *Kennedy*. Am verificat personal. *Saratoga* e în șantier la Norfolk pentru reparații. Pe de altă parte, HMS *Invincible* tocmai a fost aici pentru un exercițiu NATO, a venit de la Norfolk luni seara.

Domnul amiral White este, din câte știu, la comanda unui mic grup de luptă.

– Vă referiți la lordul White? întrebă Ryan. Contele de Weston?

– Îl cunoașteți? întrebă Moore.

– Da, domnule. Soțiile noastre sînt în relații foarte bune. Am fost cu domnia sa la vînătoare în septembrie, în Scoția, la ierunci. Pare un vînător bun; din câte mi s-a spus are o reputație foarte bună.

– James, crezi că s-ar pune problema să folosim niște nave britanice? întrebă Moore. Dacă da, va trebui să le spunem și de ce. Dar mai întii trebuie să le comunicăm versiunea noastră. La ora 1.00 după-amiază va fi o întîlnire a Consiliului Național pentru Securitate. Ryan, pregătește o informare pe care o vei prezenta tot tu.

Ryan clipi luat prin surprindere.

– Nu prea mai e mult timp pînă atunci.

– James ne-a zis că știi să lucrezi foarte bine sub presiune. Dovedește-mi că așa e, spuse el, apoi își îndreptă privirile către Greer. Fă o copie după textul lui și pregătește-te să iei avionul spre Londra. Asta este decizia președintelui. Dacă vrem să le cerem englezilor să ne împrumute nave, sîntem nevoiți să le spunem și pentru ce. Asta înseamnă un raport către prim-ministru, ceea ce cade în sarcina ta. Bob, vreau ca tu să autentifici acest raport. Fă orice e nevoie, numai să nu fie menționat niciăieri WILLOW.

– Am înțeles, răspunse Ritter.

Moore se uită la ceas.

– Ne revedem aici la 3.30, în funcție de cum merge întrevederea. Ryan, ai 90 de minute la dispoziție. La lucru!

„Pentru ce mă testează?” se întrebă Ryan. Prin CIA umblau zvonuri cum că judecătorul Moore va trece peste puțin timp la un confortabil post de ambasador, poate la Curtea din St. James, o răsplată foarte bună pentru un om care a muncit din greu atîta timp să restabilească o relație strînsă cu englezii. Dacă pleacă judecătorul, în biroul lui o să se mute probabil amiralul Greer. Avea toate calitățile care vin odată cu vîrsta – nici nu mai avea mult de trăit – și în plus avea și prieteni la Capitol Hill. Ritter nu avea nici unul din aceste două avantaje. Se plînsese prea mult și prea fățiș de kongresmenii care divulgau informații secrete privind operațiunile lui și agenții de teren, iar unii își pierduseră

viața doar pentru că cineva își dăduse importanță sporovăind la un cocteil. Mai avea și niște răfuieți cu președintele de la Select Intelligence Committee¹.

Aceste mișcări în sferile puterii și accesul neașteptat la informații complet noi și incredibile... „Ce înseamnă asta în ceea ce mă privește?” se întreba Ryan. Nu se putea ca ei să-l aibă în vedere pentru postul de director adjunct (DDI). Știa foarte bine că nu avea nici pe departe experiența necesară unei astfel de funcții, deși în patru, cinci ani lucrurile ar putea sta altfel...

Reykjanes Ridge

Ramius inspectă datele care indicau poziția navei. *Octombrie Roșu* se îndrepta spre sud-vest pe ruta opt, cea mai vestică rută din ceea ce comandanții de submarine din Flota Nordului numeau „Calea Ferată a lui Gorșkov“. Viteza era de 13 noduri. Nu îi trecuse prin minte că era o cifră care nu purta noroc, după cum spunea o superstiție anglo-saxonă. Cursul și viteza aveau să rămână neschimbate încă douăzeci de ore. Chiar în spatele lui, Kamarov stătea în fața gravitometrului, cu o hartă mare în spate. Tinărul locotenent fuma țigară după țigară și era vizibil tensionat pe măsură ce urmărea poziția lor pe hartă. Ramius nu-l deranja. Kamarov își cunoștea bine meseria, iar Borodin avea să-i ia locul în numai două ore.

În chila submarinului era instalat un dispozitiv extrem de sensibil numit gravimetru. Sistemul consta, în principal, din două greutăți mari între care era o distanță de 90 metri. Un sistem computerizat cu laser controla permanent distanța dintre cele două greutăți cu o precizie de o fracțiune de angstrom. Orice variații ale distanței sau mișcarea laterală a greutăților indicau variații ale câmpului gravitațional. Ofițerul cu navigația compara aceste valori locale extrem de precise cu valorile pe care le avea înscrise pe hartă. Folosind gravimetrul integrat în sistemul de navigație inerțial al navei, el putea determina poziția navei cu o eroare sub o sută de metri, ceea ce era echivalent cu jumătate din lungimea submarinului.

Numit și sistem de evaluare a masei, acest dispozitiv urma să echipeze orice navă care dispunea de spațiul necesar pentru asta. Ramius știa că mai tinerii comandanți de pe navele de atac îl

¹ Comitetul Special pentru Informații (n.red.)

foloseau pentru a parcurge „Calea Ferată“ cu viteză mare. „Gidilă vanitatea comandantului, se gîndi Ramius, dar îi face viața grea navigatorului.“ El nu simțea nevoia de bravadă. Poate că scrisoarea fusese o greșeală... Nu, era un mod de a exclude orice pas înapoi. Iar sonarele de pe submarinele de atac nu erau atît de bune încît să-l poată detecta pe *Octombrie Roșu* dacă folosea în continuare sistemul de deplasare silențios. Ramius nu avea nici o îndoială asupra acestui fapt; în decursul timpului le folosise pe toate. Va ajunge acolo unde și-a propus și nimeni – nici compatrioții lui, nici americanii – nu va putea face absolut nimic ca să-l împiedice. De aceea, mai devreme, cînd ascultase cum trece un *Alfa* la vreo cîncizeci de kilometri spre est, nu putuse să-și rețină un zîmbet.

Casa Albă

Mașina de serviciu a directorului de la CIA era o limuzină Cadillac cu șofer și o gardă de corp care avea o mitralieră Uzi ascunsă sub bord. Șoferul părăsi Pennsylvania Avenue și se înscrise pe Executive Drive. Mai degrabă parcare decît stradă propriu-zisă, era folosită de înalții oficiali și de reporterii acreditați la Casa Albă sau la executiv. Aceasta din urmă, poreclită *old state*, era un exemplu strălucit de ceea ce poate fi mai grotesc la o clădire guvernamentală. Șoferul a parcat cu grijă pe unul dintre locurile libere din parcare VIP și a sărit imediat să deschidă portiera, nu înainte ca garda de corp să se asigure că nu există nici un pericol. Judecătorul a ieșit primul, iar Ryan l-a ajuns din urmă și s-a așezat în stînga lui, cu un pas în urmă. După o fracțiune de secundă, și-a dat seama că se așezase exact unde-l învățase marina militară că trebuie să stea un ofițer de rang inferior în prezența unui superior. Ryan se întrebă cît de mare era diferența în grad față de „superiorul“ de acum.

– Ai mai fost pe aici, Jack?

– Nu, domnule.

Moore se amuza.

– Normal, că doar ești din locurile astea. Că dacă ai fi venit din altă parte, ai fi venit tu și pe aici din cînd în cînd.

Un infanterist de marină le deschise ușa. Înăuntru, un agent de la Serviciul Secret le-a trecut numele într-un registru. Moore salută din mers cu o scurtă mișcare a capului.

– Domnule, mergem în Sala de Consiliu?

– Nu. În Camera de Urgențe, la subsol. E mai confortabilă și mai bine echipată pentru genul ăsta de întrevederi. Materialul pentru proiecții este pregătit, pus acolo în ordine. Ai emoții?

– Da, domnule. Sigur că am.

Moore chicoti.

– Stai liniștit, băiete. Președintele voia de mult să te cunoască. I-a plăcut raportul pe care i l-ai făcut cu privire la terorism, acum câțiva ani, iar eu i-am mai arătat câteva dintre lucrările tale – cea cu operațiunile militare ale submarinelor de atac sovietice și cealaltă, pe care tocmai ai scris-o, despre managementul industriei lor de armament. În fine, cred că o să fii și tu de părere că e un tip ca oricare altul. Numai să fii pregătit să-i răspunzi la întrebări. E foarte atent la detalii și are talentul să-ți pună întrebări incuietoare când vrea.

Moore se îndreptă spre scări. Ryan coborî în urma lui, trei etaje, apoi ajunseră la o ușă care dădea spre un coridor. Judecătorul coti la dreapta și merse spre altă ușă, care de data asta era păzită de un agent de la Serviciul Secret.

– Bună ziua, domnule judecător. Coboară imediat și domnul președinte.

– Mulțumesc. Dumnealui este doctor Ryan. Garantez pentru el.

– Am înțeles, spuse agentul și le făcu semn să intre.

Nu era atît de spectaculos pe cît se aștepta Ryan. Camera de Urgențe era ceva mai mică decît Biroul Oval de la etaj. Pereții de beton erau acoperiți cu lambriuri din lemn de esență scumpă. Această parte a Casei Albe data din perioada restaurării complete a clădirii efectuată în timpul guvernării lui Truman. Intrînd, Ryan văzu în stînga pupitrul de unde avea să vorbească. Poziționat în capul mesei, ușor spre dreapta de fapt, iar în spatele lui era un ecran de proiecție. În biletul lăsat pe pupitru scria că proiectorul din mijlocul mesei era pregătit și erau enumerate paginile care urmau să fie proiectate, aduse de la National Reconnaissance Office.

Majoritatea participanților la întrunire ajunseseră deja, toți membrii Statului-Major al Armelor Reunite și secretarul apărării. Secretarul de stat, din cîte își aducea aminte Ryan, făcea naveta între Atena și Ankara pentru a calma ultimele evenimente apărute în Cipru. Acest stăruitor ghimpe din coasta flancului de sud al NATO își făcuse simțită prezența cu cîteva săptămîni în urmă, cînd un student grec călcase cu mașina un băiețel turc și fusese omorît apoi de mulțimea furioasă. La sfîrșitul acelei zile

puteau fi numărați cincizeci de răniți și presupusele țări aliate erau din nou gata să se sugrume una pe cealaltă. Acum două portavioane americane patrulau în Marea Egee, iar Secretarul de stat făcea eforturi să calmeze spiritele. „Era foarte grav că muriseră doi tineri, se gîdea Ryan, însă nu era atît de grav încît să se ajungă la un conflict între cele două țări.“

La masă se mai afla și generalul Thomas Hilton, șeful Statului-Major al Armelor Reunite, Jeffrey Pelt, consilierul prezidențial în probleme de securitate națională, un individ afectat pe care Ryan îl cunoscuse cu cîțiva ani în urmă la Centrul pentru Studii Strategice și Internaționale ale Universității din Georgetown. Pelt răsfoia niște documente. Oficialii discutau amical între ei, cînd comandantul Corpului de Infanterie Marină și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Ryan. Se ridică în picioare și veni către el.

– Tu ești Jack Ryan? întrebă generalul David Maxwell.

– Da, domnule.

Maxwell era un tip scund și îndesat, a cărui frizură ca o miriște dădea impresia unui om cu o energie debordantă. Îl privi preț de o clipă pe Ryan înainte de a da mîna cu el.

– Mă bucur să te cunosc, tinere. Mi-a plăcut cum te-ai descurcat la Londra. Punct lovit pentru armată.

Se referea la incidentul terorist în care Ryan fusese la un pas de moarte.

– Ai luat decizii bune și foarte rapide, locotenente.

– Vă mulțumesc, domnule general. Am avut și noroc.

– Ofițerii buni se presupune că au noroc. Am auzit că ne spui niște noutăți interesante.

– Da, domnule general. Cred că veți fi de acord că merită să le ascultați.

– Ai emoții? întrebă generalul văzînd pe chipul lui că răspunsul era afirmativ. Stai liniștit, fiule! spuse el zîbind. Toți de aici sînt din carne și oase, la fel ca tine.

Îl înghionti în glumă pe Ryan, după care se întoarse la locul lui. Generalul se uită pentru un moment la Ryan, apoi își văzu de treburi.

Președintele sosi un minut mai tîrziu. Toți cei din încăpere s-au ridicat în picioare în timp ce nou-venitul se îndrepta spre locul său, chiar în dreapta lui Ryan. Președintele îi spuse ceva grăbit lui Pelt, apoi se uită fix la DCI.

– Domnii mei, dacă se poate să facem puțină liniște, cred că domnul judecător Moore are ceva să ne comunice.

– Vă mulțumesc, domnule președinte. Stimați domni, astăzi s-au întâmplat niște evenimente interesante legate de operațiunea marinei sovietice, începută ieri. Îi voi da cuvîntul domnului doctor Ryan, care ne va face o scurtă prezentare.

Președintele se întoarse spre Ryan. Tânărul simți cum devine important în ochii celorlalți.

– Puteți începe.

Ryan bău puțină apă cu gheață dintr-un pahar ascuns în pupitrul de unde urma să ia cuvîntul. Proiectorul putea fi manevrat cu ajutorul unei telecomenzi și avea la dispoziție mai multe indicatoare luminoase. O lampă era focalizată pe notițele lui. Paginile erau pline de tăieturi și corecturi făcute în grabă. Nu mai fusese timp și pentru pregătirea versiunii corectate.

– Vă mulțumesc, domnule președinte. Stimată asistentă, mă numesc Jack Ryan, iar subiectul acestei informări este activitatea din ultimele ore a marinei sovietice în Atlanticul de Nord. Înainte de a trece la acest aspect, trebuie să fac o prezentare generală a problemei. Nădăjduiesc că îmi veți permite să fac acest lucru în cîteva minute, timp în care orice întrebări sau comentarii sînt bine-venite.

Ryan pormi proiectorul. Luminile din apropierea ecranului au scăzut automat în intensitate.

– Am intrat în posesia acestor fotografii prin amabilitatea colegilor noștri englezi, spuse Ryan. Acum chiar le captase tuturor atenția. Nava pe care o vedeți este submarinul nuclear strategic *Octombrie Roșu* din flota sovietică, fotografiat de un agent britanic în docul uscat de la baza sovietică din Poliarnîi, aproape de Murmansk, în nordul Rusiei. După cum puteți observa, este o navă foarte mare, de aproximativ 200 de metri lungime, un diametru de 25 de metri și un deplasament estimat la 32 000 de tone. Ca dimensiuni este comparabil cu un cuirasat din Primul Război Mondial. Ryan indică partea de sus a fotografiei, precizînd: Pe lângă faptul că este mult mai mare decît submarinele noastre din clasa *Ohio*, *Octombrie Roșu* prezintă și o serie de deosebiri tehnice. Transportă 26 de rachete în loc de 24, cum au submarinele noastre. Proiectul a fost preluat și dezvoltat de la clasa *Typhoon*, care avea numai 20. *Octombrie Roșu* are la bord noua rachetă balistică SS-N-20, *The Seahawk*. Este vorba de o rachetă purtătoare cu combustibil solid, cu raza

de acțiune de aproximativ 11 000 de kilometri. Fiecare rachetă transportă opt focoașe nucleare independente, cu o putere de 500 de kilotone. Aceste focoașe sînt identice cu cele de pe SS-18, dar revin mai puține pentru o rachetă purtătoare.

După cum puteți observa, lansatoarele de rachete sînt localizate la prova și nu la pupa, ca la dispozitivele noastre. Cîrmele de adîncime de la prova se repliază în corpul navei, aici, în timp ce ale noastre sînt fixe. Are două elice, ale noastre au doar una. Și, în fine, corpul navei, spre deosebire de ale noastre, care sînt cilindrice, este aplatizat în partea superioară și în cea inferioară.

Ryan trecu la imaginea următoare, care proiecta două fotografii suprapuse, prova peste pupa.

– Am primit aceste imagini nedezvelopate. Au fost prelucrate la National Reconnaissance Office. Vă rog să vă uitați atent la trapele acestea de la prova și la pupa. Colegii noștri britanici au fost puși în încurcătură de configurația aceasta și de aceea mi-au permis să aduc fotografiile la începutul săptămînii. Nici la CIA nu am reușit să găsim o explicație și s-a hotărît să cerem părerea unui consultant extern.

– Cine a hotărît asta? întrebă nemulțumit secretarul apărării. Ce naiba, eu acum le văd prima oară!

– Și noi le-am văzut abia luni, Bert, îi răspunse pe un ton amabil Moore. Iar cele două imagini suprapuse au fost gata abia acum patru ore. Ryan a sugerat să consultăm un expert din afară, iar James Greer a fost de acord. Și eu de asemenea.

– Expertul nostru se numește Oliver W. Tyler. Domnul doctor Tyler este fost ofițer în marina militară, acum conferențiar la Academia Navală Militară și consultant la Sea System Command. Este expert în analiza tehnologiei navale sovietice. Skip... Domnul Tyler a ajuns la concluzia că aceste uși sînt de fapt orificiile de admisie și de evacuare ale unui sistem de propulsie nou, silențios. Acum lucrează la modelarea matematică a sistemului și sperăm să avem rezultatele pînă la sfîrșitul săptămînii. Sistemul însuși este destul de interesant, spuse Ryan și le explică pe scurt teoria lui Tyler.

– Bun, domnule doctor Ryan, spuse președintele aplecîndu-se către el. Tocmai ne-ați dat vestea că rușii au construit un submarin balistic pe care oamenii noștri îl vor localiza cu mare greutate. Presupun că nu e chiar o noutate. Continuăți.

– Comandantul lui *Octombrie Roșu* se numește Marko Ramius. Este un nume lituanian, deși credem că pe pașaportul lui scrie că este de naționalitate rusă. Este fiul unui înalt oficial din Partidul Comunist și în același timp cel mai bun comandant de submarine pe care îl au sovieticii la ora aceasta. În ultimii zece ani a comandat prototipul fiecărei clase de submarine pe care le-a avut flota sovietică.

Octombrie Roșu a plecat în misiune vinerea trecută. Nu știm exact ce ordine primise, dar, în mod normal, submarinele lor nucleare – și mă refer la cele cu rachete cu rază mare de acțiune – își limitează activitatea la Marea Barents și zonele adiacente, unde pot fi protejate de nave de suprafață și submarine de atac, împotriva navelor și a avioanelor noastre antisubmarin. Duminică, la ora prinzului, ora locală, am detectat o intensă activitate de căutare în Marea Barents. La momentul acela am crezut că este vorba despre un exercițiu de antrenament, dar luni seara părea mai degrabă o testare a capacității noului sistem de propulsie de pe *Octombrie Roșu*.

După cum știți, ieri dimineată s-a constatat că există o activitate navală de proporții în cadrul flotei sovietice. Aproape toate vasele de suprafață care fac parte din Flota Nordului sînt acum în larg, însoțite de cele mai rapide nave de realimentare cu combustibil. Alte nave auxiliare au sosit de la bazele din Flota Baltică și din vestul Mediteranei. Ceea ce este îngrijorător este că aproape toate submarinele nucleare din Flota Nordului – cea mai importantă flotă sovietică – par să se îndrepte spre Atlanticul de Nord. Inclusiv trei din Mediterana, dat fiind că submarinele de acolo provin din Flota Nordului, nu din Flota Mării Negre. Credem că acum avem și o explicație pentru toate astea.

Ryan trecu la următoarea imagine, unde se putea vedea Atlanticul de Nord, din Florida și pînă la Polul Nord, iar pe hartă erau marcate cu roșu navele sovietice.

– În ziua în care a plecat în larg, comandantul navei, Ramius, a expediat o scrisoare către amiralul Iuri Ilici Padorin. Padorin este comandantul politic al marinei sovietice. Încă nu avem informații despre conținutul scrisorii, dar putem observa care au fost consecințele ei. După nici patru ore de la deschiderea scrisorii, 58 de submarine nucleare și 28 de nave importante de suprafață s-au îndreptat în direcția noastră. Este o reacție neobișnuită într-un răstimp atît de scurt. În această dimineată am aflat și ce ordine au primit.

Domnilor, aceste nave au primit ordinul să localizeze submarinul *Octombrie Roșu* și, dacă este necesar, să-l scufunde.

Ryan făcu o pauză pentru a obține un efect mai puternic.

– După cum puteți observa, forțele de suprafață ale sovieticilor sînt aici, cam la jumătatea distanței dintre continentul european și Islanda. Submarinele lor, în mod special, se îndreaptă către sud-vest, spre coasta Statelor Unite. Vă rog să observați că nu există nici o activitate neobișnuită pe țărmurile Pacificului, în nici una dintre țări, cu excepția informațiilor pe care le deținem referitor la chemarea la bază a submarinelor strategice sovietice din ambele oceane.

Prin urmare, nu cunoaștem cu exactitate care au fost cuvintele comandantului Ramius, dar putem trage niște concluzii din reacțiile pe care le-a declanșat. Se pare că sovieticii cred că submarinul se îndreaptă spre noi. Dată fiind viteza sa, estimată între zece și treizeci de noduri, ar putea să se afle în orice loc, între sudul Islandei și coasta SUA. Ați înțeles desigur că, oricare ar fi poziția lui, a reușit să nu fie detectat de toate cele patru bariere SOSUS...

– Stați puțin. Susțineți că sovieticii au ordonat navelor lor să-și scufunde propriul submarin?

– Da, domnule președinte.

Președintele se întoarse către directorul de la CIA.

– Cît de sigură este această informație, domnule judecător?

– Foarte sigură, domnule președinte, avem motive să credem că este cît se poate de sigură.

– Bun, domnule Ryan, așteptăm concluziile. Ce pune la cale acest Ramius?

– Domnule președinte, evaluarea noastră pe baza informațiilor de pînă acum este că *Octombrie Roșu* încearcă să dezerteze în Statele Unite.

Pentru o clipă se lăsă liniștea. Era atît de liniște, încît Ryan avea senzația că auzea ventilatorul din proiector în momentele în care Consiliul de Securitate Națională cîntărea cele auzite. La rîndul lui, își sprijinea mîinile de masă să nu tremure sub privirile celor zece oameni din fața lui.

– Concluzia la care ați ajuns este foarte interesantă, domnule doctor Ryan, spuse președintele zîbind. Vă rog să o susțineți.

– Domnule președinte, din datele pe care le avem e singura concluzie posibilă. Ceea ce e esențial, se înțelege, este faptul că sovieticii și-au chemat la bază toate celelalte submarine

strategice. Nu au mai procedat niciodată astfel. În plus, au ordonat să fie scufundat cel mai nou și mai puternic submarin de atac, îl urmăresc și se deplasează spre noi, așa încît singura ipoteză valabilă este că ei cred că submarinul a dezertat și că vine încoace.

– Foarte bine. Ce altă variantă ar mai fi?

– Domnule președinte, există posibilitatea să le fi spus că va folosi rachetele. Că va trage în noi, în chinezi sau în oricine altcineva.

– Dar dumneavoastră sînteți de părere că nu e adevărat, nu-i așa?

– Așa este, domnule președinte. SS-N-20 are o rază de acțiune de 11 000 kilometri. Asta înseamnă că avea capacitatea de a lovi orice țintă din emisfera nordică chiar din clipa în care a părăsit baza. Au trecut șase zile și nu s-a întîmplat așa ceva. Mai mult, dacă el ar fi amenințat cu lansarea proiectilelor, probabil sovieticii ne-ar fi cerut ajutorul ca să-l localizăm și să-l scufundăm. La urma urmelor, dacă sistemele noastre de supraveghere ar detecta lansarea în orice direcție a unei rachete nucleare, atmosfera ar deveni imediat foarte încordată.

– Sînteți conștient că ar putea să lanseze rachetele alea și să înceapă cel de-al treilea război mondial, îi atrase atenția secretarul apărării.

– Bineînțeles, domnule. În cazul acesta am avea de-a face cu un nebun de legat și, de fapt, nu doar cu unul. Pe submarinele noastre sînt cinci ofițeri care trebuie să fie de acord în unanimitate pentru a lansa rachetele. Și rușii au aceeași procedură pe navele lor. Din motive politice, procedurile de securitate în operațiunile nucleare sînt chiar mai complicate decît ale noastre. Cel puțin cinci oameni care să intenționeze să declanșeze sfîrșitul lumii? spuse Ryan clătînînd din cap neîncrezător. Mi se pare puțin probabil, domnule secretar, și vă repet, în eventualitatea că ar fi așa sovieticii ne-ar informa și ne-ar cere ajutorul.

– Chiar credeți că ne-ar informa? întrebă Pelt, iar tonul vocii îi trăda convingerile proprii.

– Domnule, întrebarea dumneavoastră este mai degrabă de ordin psihologic decît tehnic, iar eu mă ocup cu spionajul tehnologic. Unii dintre cei care se află aici astăzi i-au cunoscut pe omologii lor sovietici și sînt mai îndreptățiți să vă răspundă la această întrebare. Oricum, în ceea ce mă privește, v-aș răspunde că da. Ar fi singura reacție logică și, deși nu sînt de părere că

pentru sovietici este logic întotdeauna ceea ce este logic pentru noi, au și ei o logică. Nu sînt amatori de jocuri atît de periculoase.

– Parcă cine e?! întrebă retoric președintele. Mai există vreo variantă?

– Da, domnule președinte, mai sînt cîteva posibilități. Ar putea fi un exercițiu naval de proporții cu scopul de a testa capacitatea lor de a închide liniile noastre de comunicație, precum și capacitatea noastră de a reacționa, totul contra cronometru. Nu susținem această variantă din mai multe motive. A trecut prea puțin timp de la exercițiile navale de toamnă, **CRIMSON STORM**; în plus, în operațiune sînt implicate numai submarinele nucleare, nu și cele convenționale. În mod cert este crucială pentru operațiunea lor. Practic vorbind, sovieticii nu au obiceiul să planifice exerciții importante în această perioadă a anului.

– Și de ce credeți că stau așa lucrurile? întrebă președintele.

Amiralul Foster răspunse în locul lui Ryan:

– Domnule președinte, condițiile meteorologice în zonă sînt extrem de grele în această perioadă a anului. Nici noi nu programăm exercițiile în aceste condiții.

– Dacă nu mă înșel, tocmai am avut un exercițiu NATO, domnule amiral, observă Pelt.

– Așa este, domnule Pelt, în sudul Bermudelor, unde vremea e mult mai frumoasă. Cu excepția unui exercițiu anti submarin în apropierea insulelor britanice, **NIFTY DOLPHIN** s-a ținut în întregime în zona noastră.

– Hai să ne întoarcem la planurile posibile ale flotei sovietice, ceru președintele.

– De acord. Domnule președinte, este posibil să nu fie vorba despre nici un exercițiu. Ar putea fi o operațiune reală. Ar putea fi începutul războiului convențional împotriva NATO, primul pas fiind interzicerea comunicațiilor maritime. Dacă e așa, atunci ei au reușit să ne ia pe nepregătite din punct de vedere strategic, dar acum pierd acest avantaj operînd la vedere, încît e cu neputință să nu observăm și să reacționăm în forță. Dar nu s-a constatat o activitate similară în celelalte segmente ale forțelor militare sovietice. Armata de uscat și aviația – cu excepția avioanelor de recunoaștere – și flota din Pacific desfășoară numai operațiuni de rutină.

În sfîrșit, ar putea fi o încercare de a ne provoca sau de a ne distra atenția în timp ce plănuiesc o capcană altundeva. Dacă

așa stau lucrurile, au un mod bizar de a proceda. Atunci cînd încerci să provoci pe cineva, nu o faci așa evident, chiar în fața gardului... Atlanticul încă ne aparține, domnule președinte. După cum puteți vedea aici, pe hartă, avem baze în Islanda, în Azore, în susul și-n josul coastei americane. Avem aliați de o parte și de cealaltă a Oceanului și dacă vrem putem avea supremația aeriană deasupra întregului Atlantic. Marina sovietică e superioară numeric, e mai mare decît a noastră în cîteva sectoare importante, dar nu au posibilitatea de a desfășura forțele comparabile cu ale noastre – cel puțin deocamdată – și în mod sigur nu chiar în apropierea coastei Statelor Unite.

Ryan făcu o pauză să bea puțină apă.

– Așa încît, domnilor, știm că un submarin strategic sovietic se află în larg în timp ce toate celelalte sînt chemate acasă de pe ambele oceane. Mai știm că flota lor a primit ordine să scufunde acel submarin și e evident că urmăritorii vin în direcția noastră. După cum spuneam, nu putem trage decît o singură concluzie din toate astea.

– Cîți oameni sînt pe submarin? îl întrebă președintele.

– În jur de 110, după estimările noastre, domnule președinte.

– Prin urmare, sînt 110 oameni care au hotărît să dezerteze toți odată în Statele Unite. Nu-i deloc o idee rea, observă președintele cu o strîmbătură, dar e cam greu de crezut.

Ryan era pregătit pentru o reacție ca asta.

– Există și un precedent, domnule președinte. Pe 8 noiembrie 1975, fragata *Storojevoi*, navă purtătoare de rachete din clasa *Krivak*, a părăsit portul Riga, din Letonia, cu intenția de a ajunge în insula suedeză Gotland. Ofițerul politic de la bordul navei, Valeri Sablin, a condus o revoltă în rîndul marinarilor. I-au încuiat în cabine pe ofițeri și au ridicat ancora în mare viteză. N-a lipsit decît foarte puțin ca să reușească. Unități navale și aeriene i-au atacat și i-au forțat să se oprească la optzeci de kilometri de apele teritoriale ale Suediei. Nu ar mai fi avut nevoie decît de două ore ca să reușească ce-și propuseseră. Sablin și ceilalți 26 de oameni implicați au fost judecați de Curtea Marțială și împușcați. Mai recent, am primit rapoarte despre revolte pe diverse nave sovietice – mai cu seamă pe submarine. În 1980, un submarin de atac sovietic din clasa *Echo* a ieșit la suprafață în apele Japoniei. Comandantul a susținut atunci că izbucnise un incendiu la bordul navei, dar în fotografiile făcute din avioanele de recunoaștere – și ale noastre, și cele japoneze – nu se vedea

nici urmă de fum sau resturi incendiate aruncate de la bordul submarinului respectiv. În orice caz, membrii echipajului aveau suficiente traumatisme care să susțină ipoteza că ar fi avut loc un incendiu. Am mai avut și alte rapoarte de genul ăsta, mai succinte, în ultima vreme. Chiar dacă admit că este un exemplu extrem, concluziile noastre nu sînt, cu siguranță, fără precedent.

Amiralul Fester căută în buzunarul hainei ceva, că apoi să scoată o țigară cu filtru de plastic. Ochii îi străluceau în spatele chibritului.

– Știți, eu chiar aș crede teoria asta.

– Atunci m-aș bucura să ne spuneți și motivul, domnule amiral, spuse președintele, pentru că eu tot nu sînt convins.

– Domnule președinte, majoritatea revoltelor de acest gen sînt conduse de ofițeri, nu de recruți. Și asta pentru simplul motiv că recruții oricum nu ar ști cum să conducă o navă. În plus, ofițerii au și avantajele ierarhice și instruirea necesară să știe că în asemenea act de rebeliune chiar are oarecare șanse să izbîndească. Cele două motive sînt cu atît mai puternice în cadrul Marinei Militare sovietice. Și dacă sînt implicați numai ofițerii?

– Iar restul echipajului pur și simplu li se alătură? interveni Pelt. Știind bine ce se va întîmpla cu ei și cu familiile lor?

Foster trase cîteva fumuri înainte să îi răspundă.

– Ați fost vreodată la bordul unei nave, domnule Pelt? Hai să ne imaginăm pentru cîteva clipe că faceți o călătorie în jurul lumii cu vasul *Queen Elizabeth 2*, să zicem. Într-o zi însorită sînteți în mijlocul Oceanului Pacific – dar cum puteți ști cu exactitate unde vă aflați? Nu puteți ști. Știți numai ce vă spun ofițerii. Bine, dacă aveți oarecare cunoștințe de astronomie, poate ați reuși să stabiliți latitudinea cu o aproximație de cîteva sute de kilometri. Dacă aveți o busolă bună și ceva cunoștințe de geometrie sferică ați reuși poate să estimați longitudinea cu o aproximație de cîteva sute de kilometri.

– Vorbim de niște oameni care se află pe un submarin. Nu prea vezi mare lucru. Și dacă ofițerii au pus la cale totul? Și poate nici măcar toți ofițerii de la bord. De unde ar putea să-și dea seama echipajul ce se întîmplă cu adevărat? întrebă Foster clătînd din cap neîncrezător. Nu știe nimic. Și n-are de unde să știe. Chiar și pe navele noastre s-ar putea întîmpla și ai noștri sînt mult mai bine instruiți decît ai lor. Nu uitați că marinarii lor sînt mai toți recruți. Pe un submarin nuclear ești complet rupt de lumea din afară. Nu există comunicare prin radio în afară de

frecvențele joase – și alea sînt codificare; toate mesajele trec pe la ofițerul de comunicații. Deci acesta trebuie să fie implicat. Și comandantul la fel. Și ei folosesc sisteme de navigație inerțiale, ca ale noastre. Chiar avem unul al lor de pe nava *Golf* pe care am capturat-o în Hawaii. Datele sînt cifrate și în dispozitivul sovietic. Ofițerul de cart citește cifrele de pe dispozitiv, iar navigatorul obține poziția navei dintr-o carte. În Armata Roșie, hărțile terestre sînt considerate documente secrete. În marină e la fel. Echipajul nici nu ajunge să le vadă și nu este încurajată ideea că ar trebui să știe unde se află. Iar asta se aplică mai ales pe submarinele balistice, nu-i așa?

În plus, marinarii sînt oameni care muncesc. Cînd ești în larg, ai niște sarcini și trebuie să te ocupi de ele. Pe navele sovietice asta înseamnă între paisprezece și optsprezece ore pe zi. Puștii ăștia sînt recruți cu o instrucție modestă. Știu să ducă la bun sfîrșit o sarcină sau două și să urmeze ordinele întocmai. Sovieticii își instruiesc oamenii să-și facă treaba ca niște roboți, iar partea cu gînditul, cît mai puțin posibil. De aceea la reparațiile importante îi vezi pe ofițeri cu sculele la muncă. Oamenii lor nu au nici timp și nici instinctul de a-i întreba pe ofițeri ce se întîmplă. Îți faci treaba și depinzi de ceilalți să și-o facă pe-a lor. La asta se reduce în fond disciplina pe o navă, mai spuse Foster scuturîndu-și țigara într-o scrumieră. Într-adevăr, nu trebuie decît să ai consimțămîntul ofițerilor, și poate nici măcar al tuturor ofițerilor, și reușești. E mult mai ușor să aduni 10-12 disidenți decît o sută.

– Comparativ e mai ușor, dar nu chiar așa de ușor, Dan, obiectă generalul Hilton. Ce Dumnezeu, au cel puțin un ofițer politic la bord, plus cîrțile din spionaj. Chiar crezi că un membru de partid înfocat s-ar lăsa dus?

– Și de ce nu? L-ai auzit pe Ryan – revolta de pe fregată a fost condusă chiar de un ofițer politic.

– Da, dar de atunci au scuturat bine toată conducerea, îi răspunse Hilton.

– Am înregistrat dezertări din KGB tot timpul, și toți erau membri de partid model, zise Foster.

Era limpede că-i surîdea ideea dezertării unui submarin rusesc.

Președintele ascultă toate aceste păreri, apoi se întoarce către Ryan.

– Domnule doctor Ryan, ați reușit să mă convingeți că scenariul pe care l-ați expus este o posibilitate, cel puțin teoretic.

Care este părerea celor de la CIA despre cum ar trebui noi să acționăm?

– Domnule președinte, eu sînt analist, nu...

– Știi foarte bine ce sînteți, domnule doctor Ryan. V-am citit destule lucrări. Cred că v-ați făcut o părere despre ce trebuie făcut. Vreau s-o știu și eu.

Ryan nici nu se mai uită la judecătorul Moore.

– Să punem mîna pe navă, domnule președinte!

– Pur și simplu?

– Nu, domnule președinte, probabil că nu e atît de simplu. Cu toate astea, Ramius ar putea ieși la suprafață în apropierea statului Virginia peste o zi, două și să ceară azil politic. Ar trebui să fim pregătiți pentru o asemenea eventualitate, iar părerea mea e că ar trebui să-l primim cu brațele deschise.

Ryan văzu cum toți ceilalți oameni de seamă încuviințau. În sfîrșit, era cineva și de partea lui.

– Aveți o dispoziție destul de îndrăzneată în această problemă, spuse amabil președintele.

– Domnule președinte, mi-ați cerut să vă spun ce cred. Probabil că nu va fi așa de ușor. Toate submarinele *Alfa* și *Victor* par să se îndrepte spre noi și e aproape sigur că au intenția de a stabili o forță de interdicție – să creeze o adevărată blocadă aici, pe coasta Atlanticului.

– Blocadă, repetă președintele, ce cuvînt urît!

– Domnule judecător, spuse generalul Hilton, bănuiesc că v-ați pus problema că aceasta este o încercare de dezinformare menită să zdruncine scaunul care a lansat acest raport.

Judecătorul Moore îi întoarse un zîmbet de om pe jumătate adormit.

– M-am gîndit și la asta, domnule general. Dacă e o cacealma, atunci recunosc că-i al naibii de bine lucrată. Domnul doctor Ryan a fost însărcinat să pregătească expunerea de azi pornind de la presupunerea că faptele sînt reale, nu o înscenare. Dacă ne-am înșelat, atunci eu sînt răspunzător.

„Fii binecuvîntat, Moore“, își spuse Ryan întrebîndu-se dacă e posibil să fie implicată sursa WILLOW.

Judecătorul adăugă:

– În orice caz, domnii mei, va trebui să acționăm într-un fel sau altul ca răspuns la activitatea sovietică înregistrată, indiferent dacă analiza noastră este bună sau nu.

– Domnule judecător, ați primit o confirmare la toate acestea? întrebă președintele.

– Da, ne ocupăm de asta.

– Foarte bine, spuse președintele îndreptându-și ținuta, iar Ryan observă că vocea i se învioră. Domnul judecător are dreptate. Trebuie să avem o reacție oficială, indiferent care sînt intențiile lor reale. Domnilor, marina sovietică se îndreaptă spre coasta americană. Ce facem?

Primul care răspunse fu amiralul Foster:

– Domnule președinte, flota noastră iese în larg chiar în acest moment. Tot ce poate naviga este în marș pe mare sau va fi pînă mîine seară, cel tîrziu. Am chemat portavioanele din Atlanticul de Sud și concentrăm submarinele nucleare în zonă pentru a face față amenințării. Azi-dimineață am trimis un număr mare de avioane de recunoaștere *Orion* P-3C care patrulează deasupra flotei sovietice de suprafață, împreună cu cele britanice *Nimrod* cu baza în Scoția. Domnule general, ce ne mai puteți spune? îi dădu Foster cuvîntul lui Hilton.

– În momentul de față avem avioane de supraveghere electronică AWACS E-3A Sentry care survolează zona alături de avioanele *Orion* de care a vorbit Dan, protejate de avioanele de vînațoare *Eagle* F-15 cu baza în Islanda. Vineri la ora asta vom avea la baza aeriană Loring din Maine o escadrilă de bombardiere B52 echipate cu rachete aer-mare Harpoon. Ele vor patrula în cerc în jurul flotei sovietice. Nimic agresiv, se înțelege, spuse Hilton zîmbind. Nu vrem decît să vadă că nu sîntem indiferenți. Dacă vor continua să se îndrepte spre noi, vom suplimenta forțele tactice aeriene de pe Coasta de Est și, dacă veți fi de acord, putem mobiliza discret efective din Garda Națională.

– Și cum anume veți reuși să faceți asta fără să atrageți atenția? întrebă Pelt.

– Domnule Pelt, este prevăzut să înceapă o serie de exerciții ale Gărzii Naționale la baza Red Flag din Nellis (Nevada). Antrenamente de rutină. Baza aparține Comandamentului Aerian Strategic (CAS) și oferă securitatea necesară.

– Cite portavioane sînt disponibile? vru să știe președintele.

– În momentul de față, numai unul. *Saratoga* are o defecțiune la una din turbine și va dura o lună să o înlocuim. *Nimitz* și *America* sînt în Atlanticul de Sud în acest moment, *America* se întoarce din Oceanul Indian, iar *Nimitz* se îndreaptă spre Oceanul

Pacific. Ghinion, pur și simplu. Să chemăm un portavion din estul Mediteranei?

– Nu, răspunse președintele clatinînd din cap. Situația din Cipru este încă destul de tensionată. Avem neapărat nevoie? Dacă intervine ceva, putem să facem față forțelor lor navale cu ce avem acum la dispoziție?

– Da, domnule președinte! răspunse fără ezitare generalul Hilton. Așa cum a spus și domnul Ryan, Oceanul Atlantic ne aparține. Aviația dispune de cinci sute de aparate pregătite pentru această operațiune și vor mai fi încă trei sau patru sute de la marina militară. Dacă se va ajunge la conflict deschis, flota sovietică va avea o viață scurtă și plină de aventuri.

– Vom încerca să evităm să ajungem pînă acolo, se înțelege, spuse încet președintele.

Primele informații în presă au apărut în cursul acestei dimineți. Am fost căutați de Bud Wilkins de la *The Times* chiar înainte de ora prinzului. Dacă americanii vor afla prea devreme de amplasarea acestui incident... Jeff?

– Domnule președinte, să presupunem deocamdată că analiza domnului doctor Ryan este corectă. Nu prea vād ce ne rămîne de făcut, spuse Pelt.

– Cum să nu? interveni Ryan fără să-și dea seama. A, vă rog să mă scuzați.

– Nu putem să furăm pur și simplu un submarin rusesc.

– De ce nu? replică Foster. Ce naiba, doar avem destule tancuri și aeronave rusești.

Ceilalți au fost de acord cu el.

– Una e un avion cu un pilot sau doi, și alta avem acum, domnule amiral. Un submarin nuclear cu 26 de rachete și un echipaj de peste o sută de oameni e cu totul altceva. Firește, putem să le acordăm azil politic ofițerilor care dezertează.

– Deci vrei să spui că, dacă nava e purtată de valuri pînă la Norfolk, intră în discuție și Hilton, le-o dăm înapoi! Dumnezeule mare, pîi sînt peste două sute de focoaase nucleare pe ea! Ar putea, la un moment dat, să folosească blestemățiile alea împotriva noastră! Chiar ești sigur că vrei să înapoiezi nava?

– E vorba de o navă de un miliard de dolari, domnule general, spuse Pelt mai puțin hotărît.

Ryan observă că președintele zîmbea. Se spunea despre el că-i plăceau discuțiile aprinse.

– Domnule judecător, care sînt implicațiile juridice ale incidentului?

– Intră sub incidența legii dreptului maritim, domnule președinte, spuse Moore, acum destul de neliniștit. Eu nu am experiență în acest domeniu, nu cunosc decît ceea ce am învățat în timpul facultății. Legea militară este *jus gentium* – se aplică același cod juridic în toate țările. Curțile americane și britanice se citează reciproc privind hotărârile pe care le iau. Dar în ceea ce privește drepturile unui echipaj care s-a răzvrătit – aici n-am nici o idee cum se procedează.

– Domnule judecător, noi nu avem de-a face cu revolte sau piraterie, punctă Foster. Termenul corect este baraterie, din cîte știu. Avem de-a face cu un act de rebeliune atunci cînd echipajul se ridică împotriva autorității legale. Abaterile grave ale ofițerilor se numesc baraterie. În orice caz, nu sînt de părere că trebuie să ne legăm de cine știe ce dedesubturi juridice într-o situație în care este implicat armament nuclear.

– Am putea să o facem, domnule amiral, spuse președintele gînditor. Așa cum spune și Jeff, este vorba de un echipament militar de mare valoare, care din punct de vedere juridic este proprietatea statului sovietic, iar ei vor ști că a ajuns în posesia noastră. Cred că sîntem cu toții de acord că, probabil, nu toți oamenii de la bord sînt implicați. Iar lucrurile stau așa: cei care nu sînt implicați în revoltă sau baranterie sau ce-o fi o să vrea să se reîntoarcă acasă după ce se va încheia totul. Iar noi trebuie să-i lăsăm să plece, de acord?

– Chiar trebuie? întrebă generalul Maxwell mîzgălind foaia din fața lui. Chiar trebuie?

– Domnule general, spuse președintele pe un ton hotărît, nu vom accepta – repet, nu vom accepta – să fim părtași la încarcerarea sau uciderea unor oameni care nu vor decît să se întoarcă acasă, la familiile lor. Ne-am înțeles? întrebă el uitîndu-se pe rînd la cei de la masă. Dacă ei știu că am intrat în posesia navei, o s-o vrea înapoi. Și vor afla că e la noi de la acei membri ai echipajului care vor vrea să se întoarcă acasă. În orice caz, la dimensiunile pe care le are, cum am putea să o ascundem?

– Am putea să o facem, spuse Foster pe un ton neutru, dar, așa cum ați remarcat, echipajul este o complicație în plus. Bănuiesc totuși că vom avea măcar ocazia să o cercetăm puțin, nu?

– Vrei să spui să facem o inspecție de rutină, spre exemplu, să ne asigurăm că nu încearcă să introducă droguri în țară? spuse

președintele zîmbind satisfăcut. Cred că am putea aranja ceva de genul ăsta. Dar deja ne grăbim. Mai sînt multe de rezolvat pînă să ajungem noi acolo. În legătură cu aliații, ce informații aveți?

– Englezii au avut un portavion chiar în zonă. Am putea să ne folosim de el, Dan? întrebă generalul Hilton.

– Dacă vor să ni-l împrumute, da. Tocmai s-a încheiat un exercițiu comun antisubmarin în Bermude și britanicii s-au comportat foarte bine. Am putea folosi portavionul *Invincible*, cele patru nave de escortă și trei submarine de atac. Navele britanice au fost rechemate de urgență tocmai din cauza acestui incident.

– Au fost informați în legătură cu evenimentele, domnule judecător? dori să știe președintele.

– Nu, numai dacă nu au aflat singuri. Nu avem aceste informații decît de cîteva ore.

Moore trecu sub tăcere faptul că Sir Basil avea un informator al lui în Kremlin. Nici Ryan nu știa prea multe despre asta; nu-i ajunseseră la urechi decît zvonuri din mai multe surse.

– I-am solicitat, cu permisiunea dumneavoastră, domnului amiral Greer să fie gata să ia avionul către Londra pentru a-i face o scurtă prezentare a situației prim-ministrului britanic, continuă acesta.

– De ce să nu-i trimitem pur și simplu...

Moore clătină din cap înainte de a auzi și restul.

– Domnule președinte, o informație de o asemenea importanță nu se transmite decît personal.

Toți cei de la masă s-au arătat mirați.

– Și cînd pleacă?

– Chiar în seara asta, dacă sînteți de acord. Două curse VIP pleacă din Andrews la noapte. Sînt curse pentru kongresmenii.

Era perioada de distracție de la sfîrșitul sesiunii. Își petrecuse Crăciunul în Europa, în misiuni de informare la fața locului.

– Domnule general, nu avem ceva mai rapid? îl întrebă președintele pe Hilton.

– Putem face rost de un VC-141. Un JetStar Lockheed, aproape la fel de rapid ca un 135, și chiar putem să-l avem la dispoziție în jumătate de oră.

– Atunci treceți la treabă!

– Am înțeles, domnule președinte, îi sun chiar acum.

Hilton se ridică și se îndreptă spre telefonul din colțul încăperii.

– Domnule judecător, spuneți-i lui Greer să-și facă bagajele. Îi pregătesc o scrisoare oficială pe care o s-o găsească în avion și pe care va trebui să i-o înmîneze prim-ministrului. Domnule amiral, vreți să cerem nava *Invincible*?

– Da.

– O să le scriu și e rezolvat. Bun, ce le spunem oamenilor noștri care sînt în larg?

– Dacă *Octombrie* intră în apele noastre, nu va mai fi necesar, dar trebuie să putem comunica cu submarinul...

– Scuzați-mă, domnule judecător, spuse Ryan, este foarte probabil că lucrul ăsta va trebui să se întîmple. Probabil că submarinele de atac vor ajunge înaintea lui *Octombrie Roșu*. În cazul ăsta, va trebui să îi prevenim pe cei de pe submarin că ceilalți au misiunea să îl localizeze și să îl scufunde, măcar pentru a-i salva pe ofițerii care vor să dezerteze.

– Noi nu am localizat încă submarinul. Ce vă face să credeți că o să reușească ei? întrebă Foster deranjat de implicația intervenției lui.

– Ei sînt cei care l-au construit, domnule amiral. Așa încît ar putea ști unele lucruri legate de el care să-i ajute să-l localizeze mai ușor decît noi.

– Pare logic, spuse președintele. Înseamnă că trebuie să meargă cineva să-i informeze pe comandanții flotei. Nu putem scrie în presă asta, nu-i așa, domnule judecător?

– Domnule președinte, sursa noastră este prea valoroasă ca să o compromitem în vreun fel. Asta e tot ce pot să vă spun.

– Foarte bine, deci o să se ducă cineva acolo. Mai departe va trebui să discutăm cu sovieticii despre asta. Deocamdată pot spune că fac operațiuni în apele lor teritoriale. Cînd o să treacă de Islanda?

– Mîine-seară, dacă își mențin cursul, îi răspunse Foster.

– Bun, să le mai dăm douăzeci și patru de ore pentru a renunța la operațiune, iar noi să avem confirmarea acestui raport. Domnule judecător, am nevoie de date care să susțină această povestioară în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Dacă pînă mîine la miezul nopții navele sovietice nu se întorc la bază, o să îl convoc pe ambasadorul Arbatov la mine în birou vineri dimineată, mai spuse președintele, apoi se întoarse spre ceilalți. Domnii mei, aștept să văd pînă mîine după-amiază planurile pentru a rezolva această criză. Mîine la două ne întîlnim tot aici. Și încă ceva: *fără scurgeri de informații!* Ce s-a discutat nu

trebuie să treacă de cei care sînt aici acum fără aprobarea mea personală. Dacă se întîmplă să ajungă în presă, o să cadă niște capete, vă asigur. Vă ascult, domnule general, îi dădu el cuvîntul.

– Domnule președinte, pentru a pune în aplicare aceste planuri, spuse Hilton rezemîndu-se de spătatul scaunului, trebuie să ne asigurăm de cooperarea comandanților noștri și a celor de la planificarea operațiunilor. În mod sigur vom avea nevoie de domnul amiral Blackburn.

Blackburn era CINCLANT, comandantul forțelor americane din Atlantic.

– Lăsați-mă să analizez puțin aspectul ăsta. Vă sun eu într-o oră. Cîți din CIA știu despre incidentul respectiv?

– Patru oameni, domnule președinte. Ritter, Greer, Ryan și eu. Atît.

– Atîția să rămînă, spuse președintele, care avusese probleme majore în ultimele luni din cauza scurgerilor de informații.

– Am înțeles, să trăiți.

– Ședința se suspendă.

Președintele se ridică în picioare. Moore ocoli masa pentru a-l împiedica să plece imediat. Și Pelt rămase pe loc cînd ceilalți părăseau încăperea. Ryan aștepta afară, la ușă.

– A fost foarte bine, îi spuse generalul Maxwell strîngîndu-i mîna.

Apoi așteptă puțin, pînă cînd toți ceilalți ajunseră la cîțiva metri distanță pe hol, după care continuă:

– Personal cred că ești cam dus, băiete, dar e clar că i-ai pus o piuneză pe scaun lui Dan Foster. Ba chiar mai mult, un cui, spuse bărbatul scund și chicotî. Iar dacă punem mîna pe submarin, poate reușim să-l facem și pe președinte să se răzgîndească și aranjăm să dispară echipajul. Judecătorul a mai făcut asta, știi.

Ryan simți un fior pe șira spinării la gîndul ăsta, în timp ce-l privea pe Maxwell îndepărtîndu-se țațoș.

– Jack, vrei să te întorci peste un minut? auzi el vocea lui Moore.

– Ești istoric de profesie, nu? întrebă președintele răsfoindu-și notițele.

Ryan nici nu observase că acesta avea un pix în mînă.

– Da, domnule președinte. Sînt licențiat în istorie, zise Ryan dînd mîna cu el.

– Ai un simț al dramatismului deosebit, Jack. Ai fi fost un avocat pe cînte.

Președintele avea reputația unui avocat foarte dur. Supraviețuise unui atentat al Mafiei, care avusese loc la începutul carierei lui și care eșuase, dar nu-i afectase cîtusi de puțin aspirațiile în viața politică.

– Ai făcut o prezentare foarte bună.

– Vă mulțumesc, domnule președinte, îi răspunse Ryan strălucind parcă de fericire.

– Moore mi-a spus că îl cunoașteți pe comandantul flotei britanice.

Remarca îl lovi ca un sac de nisip, drept în moalele capului.

– Așa este, domnule președinte. Este vorba de domnul amiral White. Am fost la vînațoare cu domnia sa, iar soțiile noastre sînt în relații foarte strînse. Sînt apropiați ai familiei regale.

– Bravo. Cineva va trebui să se ducă să-l informeze pe comandantul flotei noastre, apoi să discute cu britanicii dacă putem conta pe portavionul lor – și eu cred că vom putea. Moore spune că ar trebui să îl lăsăm și pe amiralul Davenport să te însoțească. Așa încît în seara asta vei zbura către portavionul *Kennedy* și apoi vei merge pe *Invincible*.

– Domnule președinte, eu...

– Domnule doctor Ryan, ce Dumnezeu... interveni Pelt cu un zîmbet slab. Ești singurul om care poate îndeplini misiunea asta. Ai deja acces la informațiile lor, îl cunoști pe comandantul englez, ești specialist în operațiuni de spionaj militar naval. Pur și simplu ești omul de care avem nevoie. Ia spune-mi, cît de nerăbdători crezi că sînt cei din marina militară să pună mina pe *Octombrie Roșu*?

– Bineînțeles că sînt foarte interesați. Numai șansa de a arunca o privire pe navă, ba încă să o și conduci, să o desfaci în bucăți și apoi să o refaci și să navighezi din nou cu ea. Ar fi cea mai mare lovitură de spionaj din toate timpurile.

– Așa este. Dar poate că ei sînt puțin prea grăbiți să pună mina pe ea.

– Nu înțeleg la ce vă referiți, spuse Ryan, deși înțelesese foarte bine.

Pelt era favoritul președintelui. Dar nu era și favoritul Pentagonului.

– E posibil ca ei să forțeze nota în situații în care noi am fi de altă părere.

– Domnule doctor Pelt, dacă vreți să-mi spuneți că un ofițer american ar...

– Nu asta voia să spună. Cel puțin nu chiar așa. Ceea ce voia el să zică era că ar putea fi util ca eu să am pe cineva acolo care să-mi asigure un punct de vedere independent, punctul de vedere al unui civil.

– Dar nici măcar nu mă cunoașteți.

– Am citit o serie de rapoarte semnate de tine.

Șeful executivului zîmbi. Se spunea despre el că poate fi absolut fermecător atunci cînd vrea, pentru ca în clipa următoare să împrășteie vraja într-o clipă. Ryan era subjugat și o știa prea bine, dar nu putea face nimic să se opună.

– Apreciez munca ta. Ai un simț al realității foarte dezvoltat. O judecată foarte bună. Unul dintre motivele pentru care am ajuns unde sînt acum este că am la rîndul meu o judecată foarte bună și cred că poți face față situației pe care o prevăd. Problema este dacă ești dispus să o faci sau nu.

– Mai exact, la ce vă referiți?

– După ce ajungi acolo, stai liniștit cîteva zile și-mi raportezi direct ce se întîmplă. Nu prin intermediari, mie personal. Te vei bucura de toată cooperarea necesară. Mă voi asigura că lucrurile vor sta așa.

Ryan nu spuse nimic. Tocmai devenise un spion, un ofițer implicat în muncă de teren, printr-o dispoziție prezidențială. Mai grav era că urma să-i spioneze pe ai lui.

– Nu-ți face plăcere ideea de a face rapoarte despre colegii tăi, nu-i așa? Nici nu va fi vorba de asta, de fapt. După cum spuneam, nu vreau decît să am opinia unui civil independent. În mod normal, am prefera să trimitem un ofițer experimentat în străinătate, dar vrem ca numărul celor implicați în afacerea asta să fie cît mai mic posibil. Dacă-i trimitem pe Ritter sau pe Greer, ar fi prea bătător la ochi, pe cînd, în cazul tău, e vorba practic de un...

– De un nimeni? întrebă Jack.

– Din punctul lor de vedere, da, veni răspunsul lui Moore. Sovieticii ți-au făcut dosar. L-am văzut și eu, parțial. Ei cred că ești un trîntor burghez, Jack.

„Chiar sînt un trîntor, își spuse Ryan, netulburat deloc de provocarea nerostită. În compania pe care o am nici vorbă că sînt un trîntor.“

– Am înțeles, domnule președinte. Vă rog să treceți cu vederea ezitățile mele. Nu am mai fost agent de teren.

– Înțeleg foarte bine.

Președintele, victorios, își permitea să fie generos.

– Mai e ceva. Dacă am înțeles eu bine cum stă treaba cu submarinele, Ramius ar fi putut să plece fără să zică nimic. De ce i-a pus în gardă? De ce a fost nevoie de scrisoare? Din punctul meu de vedere, a fost un gest contraproductiv.

Acum era rîndul lui Ryan să zîmbească atotștiutor.

– Ați cunoscut vreodată un comandant de submarin? Nu? Dar un astronaut?

– Asta, da. Am cunoscut cîțiva dintre piloții de pe naveta spațială.

– Sînt cam din aceeași stofă, domnule președinte. Și, în privința scrisorii, sînt două aspecte. În primul rînd, probabil că este furios în legătură cu ceva anume, o să aflăm ce cînd o să-l vedem. În al doilea rînd, el și-a făcut socoteala că poate duce totul la bun sfîrșit indiferent ce scamatorii încearcă ei să facă să-l oprească și vrea să le-o demonstreze și lor. Domnule președinte, cei care sînt comandanți de submarin sînt agresivi, siguri pe ei și foarte, foarte inteligenți. Nimic nu le face mai mare plăcere decît să-i facă pe ceilalți, spre exemplu pe operatorii de pe navele de suprafață, să pară niște imbecili.

– Ai mai cîștigat o rundă, Jack. Astronauții pe care i-am cunoscut erau, în general, de-a dreptul umili, dar, cînd venea vorba de pilotat, se credeau zei. O să țin minte ce mi-ai spus. Jeff, hai să ne întoarcem la treabă! Jack, ține-mă la curent!

Ryan dădu din nou mîna cu el. După ce președintele și consilierul lui plecară, se întoarse către judecătorul Moore.

– Domnule judecător, ce naiba ai putut să-i spui despre mine?

– Adevărul și numai adevărul, Jack.

Realitatea era că judecătoul își dorise ca această operațiune să fie condusă de unul dintre ofițerii superiori de la CIA. Ryan nu intrase în planurile lui, dar președinții sînt celebri pentru modul în care strică planurile atît de minuțios puse la cale. Judecătorul o luă pur și simplu ca pe o problemă de meditație filosofică.

– E un mare salt pentru tine, așa că fă-ți treaba cum se cuvine. Ce naiba, ai putea să descoperi că-ți și place.

Ryan era sigur că lucrul ăsta nu se va întîmpla și chiar avea dreptate.

Sediul CIA

Nu a scos nici un cuvînt tot drumul către Langley. Automobilul directorului a intrat în parcare de la subsol, unde au coborît din mașină și au luat un lift privat care i-a dus direct la biroul lui Moore. Liftul era mascat, pîrînd un perete oarecare, ceea ce era convenabil, dar cam melodramatic, în opinia lui Ryan. Directorul a intrat imediat în birou și a pus mîna pe telefon.

– Bob, vino, te rog, acum în biroul meu.

Apoi se uită lung la Ryan, care rămăsese în picioare în mijlocul încăperii.

– Ești nerăbdător, Jack?

– Sigur, domnule judecător, spuse Ryan fără prea mult entuziasm.

– Îmi imaginez cam ce simți față de sarcina cu spionajul, dar per ansamblu situația ar putea să devină critică. Ar trebui să te simți al naibii de flatat că ți s-a acordat încrederea să fii implicat în așa ceva.

Ryan decodă și mesajul implicit al acestei replici, cînd intră Ritter.

– Ce se întîmplă, domnule judecător?

– Pornim o operațiune. Ryan va pleca spre *Kennedy* împreună cu Charlie Davenport pentru a informa comandantii flotei cu privire la operațiunea *Octombrie Roșu*. Președintele a fost de acord.

– Cred și eu. Greer tocmai a plecat la Andrews cînd ați ajuns aici. Deci Ryan va face o mică plimbare, hm?

– Da, Jack, regula de bază este următoarea: poți să le faci o prezentare comandanților din flotă și lui Davenport, dar asta-i tot. La fel și cu britanicii – numai șefului flotei lor. Dacă Bob ne poate confirma raportul *WILLOW*, putem transmite mai departe datele pe care le avem, dar numai atît cît este absolut necesar. Ne-am înțeles?

– Da, să trăiți! Bănuiesc că președintele a fost informat că este greu să faci așa ceva dacă nimeni nu știe ce Dumnezeu se întîmplă de fapt. Mai cu seamă cei care trebuie să acționeze.

– Știu la ce te referi, Jack. Va trebui să ducem muncă de convingere cu președintele în privința asta. O vom face, dar pînă atunci nu uita că el e șeful. Bob, avem nevoie să facem rost de niște haine care să-i vină.

– O uniformă de ofițer de marină? Hai mai bine să-l facem comandant, cu trei trese, șireturi și tot dichisul. Îl echipăm într-o oră, așa zice eu. Are și un nume operațiunea asta?

– De asta mă ocup.

Moore ridică din nou receptorul și formă un număr de cinci cifre.

– Am nevoie de două cuvinte. Da, mersi, spuse el notîndu-și ceva. Bun, domnii mei, va purta numele: „Operațiunea MANDOLINA“. Iar tu, Ryan, ești Magul. Ar trebui să fie ușor de ținut minte, dat fiindcă acum sînt sărbătorile de iarnă. O să găsim o serie de coduri bazate pe astea în timp ce voi vă ocupați de uniformă. Bob, condu-l tu jos! Eu îl sun pe Davenport să facă el aranjamentele legate de cursa cu avionul.

Ryan îl urmă pe Ritter. Liftul mergea prea repede; toți de-acolo erau prea deștepți. Această operațiune MANDOLINA se declanșase și începuse mult prea repede, înainte să afle și el care îi era sarcina – nici vorbă să afle și cum s-o ducă la bun sfîrșit. Iar numele de cod i se păru total inadecvat. Nu era înțeleptul nimănui. Ar fi trebuit să-l cheme Halloween sau așa ceva.

A ȘAPTEA ZI

JOI, 9 DECEMBRIE

Atlanticul de Nord

„Cînd Samuel Johnson¹ a comparat viața pe mare cu închisoarea, cu deosebirea că te poți îneca, putea măcar să se consoleze că pînă la vapor mergea într-o trăsurică sigură“, se gîdea Ryan. Și el urma să călătorească pe mare, dar, înainte de a ajunge la nava lui, pentru Ryan mai exista posibilitatea să-și găsească sfîrșitul într-un accident aviatic. Jack stătea ghemuit în scaun într-un Grumman Greyhound, poreclit, fără nici o urmă de afecțiune, „camion de marfă zburător“. Scaunele erau orientate către spate, erau prea înghesuite, iar Jack își simțea bărbia împungîndu-i genunchii. Cabina era potrivită mai degrabă pentru transportul de marfă decît de persoane. În partea din spate erau trei tone de piese de motor și componente electronice, ambalate în cutii, puse acolo cu siguranță ca, în eventualitatea unui accident, echipamentele atît de valoroase să fie protejat de impact de cele patru corpuri omenești din porțiunea cu pasageri. Cabina nu era încălzită. Nu erau nici geamuri. Numai un perete subțire de aluminiu îl despărțea de vîntul de cîteva sute de kilometri la oră care urla în același timp cu cele două turbopropulsoare. Mai rău decît orice era că treceau printr-o furtună la o altitudine de

¹ Scriitor englez din sec. al XVIII-lea (n.red.)

1 500 de metri și „camionul“ se zgâlțîia în goluri de aer de cite 30 de metri ca într-un uriaș montagne russe. „Bine măcar că nu e lumină, se gîndi Ryan, să vadă și alții ce vînat sînt de groază.“ Chiar în spatele lui se aflau cei doi piloți, care vorbeau tare, cît să poată să se audă în ciuda zgomotului de la motoare. Și se mai și distrau pe deasupra, nenorociți!

Zgomotul deveni parcă mai slab, cel puțin așa i se păru lui. Ar fi fost greu de spus cu siguranță. I se dăduseră niște căști de protecție odată cu echipamentul de salvare galben și prea puțin încurajator și-i mai făcuseră și o listă lungă de sfaturi legate de ce ar trebui să facă în cazul unui accident. Instructajul fusese de mîntuială, așa încît nu era nevoie de un coeficient de inteligență prea mare să estimezi ce șanse ar fi avut să supraviețuiască în cazul unui accident într-o noapte ca asta. Ryan avea oroare de călătoriile cu avionul sau cu elicopterul. Fusese sublocotenent în trupele de infanterie marină, dar cariera lui activă se încheiase după numai trei luni, cînd elicopterul în care se afla împreună cu plutonul său se prăbușise pe insula Creta în timpul unui exercițiu NATO. Atunci avusese probleme cu coloana, rămînînd cu sechele, și, din clipa aceea, a simțit că orice călătorie cu avionul sau cu elicopterul trebuie evitată cu orice preț. După părerea lui, avionul se zgâlțîia pierzînd tot mai mult din altitudine. Probabil că asta însemna că se apropie de *Kennedy*. Nici nu merita să se gîndească la cealaltă posibilitate. Nu trecuseră decît nouăzeci de minute de cînd decolaseră de la baza aeriană a marinei de la Oceana, în Virginia Beach. Lui i se păruse că trecuse o lună întreagă și-și jură că de acum n-o să-i mai fie frică de avioanele civile obișnuite.

Botul aeronavei se înclină cu douăzeci de grade și avionul părea că se îndreaptă spre un punct fix. Urmau să apunteze, iar asta era partea cea mai periculoasă a zborului. Îi veni în minte un studiu făcut în timpul Războiului din Vietnam în care piloții de pe portavioane fuseseră echipați cu niște electrocardiografe care să monitorizeze nivelul stresului și mulți fuseseră surprinși să constate că momentul cel mai stresant pentru piloți nu era atunci cînd se trăgea spre ei, ci la aterizare, în special noaptea.

„Ce Dumnezeu, chiar că-s plin de optimism!“ își spuse Ryan. Închise ochii. Într-un fel sau altul, totul o să se termine în cîteva secunde.

Puntea urca și cobora, alunecoasă din cauza ploii: o gaură neagră înconjurată de un șir de lumini. Apuntarea a fost, de fapt,

o prăbușire controlată. Trenul de aterizare masiv și amortizoarele atenuară înspăimântătorul șoc. Aeronava ricoșă de punte, apoi cablul de frinare o făcu să se oprească. Ajunseseră pe puntea portavionului. Erau în siguranță. Probabil. După o pauză de o clipă, „camionul de marfă“ începu din nou să se miște. Ryan auzi niște zgomote bizare în timp ce avionul se deplasa și își dădu seama că venea de la aripile care se pliau. Iată un pericol pe care nu-l luase în calcul: să zboare cu un avion ale cărui aripi se mișcau. „Acum nu mai contează“, conchise el. Avionul se opri în sfârșit și se deschise trapa din spate.

Ryan își desfăcu centura de siguranță și se ridică imediat în picioare, lovindu-se cu capul de tavanul aflat la mică înălțime. Nici nu-l mai așteptă pe Davenport. Strânse geanta la piept și se repezi spre ieșire. Aruncă o privire în jur și un membru al echipajului, îmbrăcat într-o cămașă galbenă, îi făcu semn spre suprastructura în formă de insulă a lui *Kennedy*. Afară turna cu găleata și el mai degrabă intuie decât văzu că portavionul se deplasa pe o mare foarte agitată cu valuri de peste cinci metri. Se îndreptă spre o ușă deschisă și luminată care se afla la câteva zeci de metri, apoi trebui să-l aștepte pe Davenport. Amiralul nu se grăbea așa de tare. Mergea cu pasul măsurat, demn, așa cum se cuvine din partea unui ofițer superior, iar Ryan își spuse că acesta era probabil nemulțumit de sosirea lui semisecretă care nu permitea ceremonialul tradițional cu gardă de onoare și siflee. Un caporal din infanteria marină îi aștepta la intrare, arătos în pantalonii albaștri cu dungă, purtind cămașă kaki, cu cravată și cu o centură de un alb-strălucitor, de care atârna tocul pistolului. Îi salută și le ură bun venit la bordul navei.

– Caporal, doresc să-l văd pe domnul amiral Painter.

– Domnul amiral se află în cabina sa, să trăiți. Doriți să fiți însoțit până acolo?

– Nu, băiete. Pe vremuri am fost comandantul acestei nave. Hai cu mine, Jack!

Acesta ducea acum ambele bagaje.

– O, domnule amiral, chiar ai avut o asemenea slujbă? întrebă Ryan.

– Să aterizez noaptea pe portavioane? Bineînțeles, cred c-am făcut-o de vreo două sute de ori. Ce mare scofală? răspunse el, părînd surprins de aerul mirat al lui Ryan.

Jack era sigur că juca teatru.

Înăuntru, *Kennedy* arăta la fel ca *Guam*, nava portelicopter pe care fusese imbarcat Ryan în timpul scurtei lui cariere militare. Regăsi obișnuitul labirint de pereți despărțitori din oțel și tot felul de țevi, totul vopsit în nuanța aceea de gri specifică marinei. Țevile erau marcate cu benzi adezive colorate în tot felul de acronime ștanțate – probabil însemnau ceva pentru marinari. Pentru Ryan puteau la fel de bine să fie cuneiforme. Davenport îl conduse pe culoar, apoi pe o „scară” făcută numai din oțel și atât de abruptă încît puțin lipsi să cadă, după care merseră pe un alt culoar și mai dădură un colț. Deja Ryan se rătăcise. Ajunseră în fața unei uși păzite de un pușcaș marin. Sergentul execută un salut perfect și le deschise ușa.

Ryan intra după Davenport și rămase uimit de ce văzu. Cabina amiralului părea decupată în întregime dintr-o reședință de pe Beacon Hill. În dreapta, o pictură murală acoperea tot peretele, suficient de mare încît să domine întregul living. Vreo șase tablouri în ulei – unul dintre ele înfățișîndu-l pe cel al cărui nume îl purta și nava însăși, președintele John Fitzgerald Kennedy – împodobeau ceilalți pereți, îmbrăcați în lambriuri. Podeaua era acoperită cu un covor stacojiu, foarte gros, iar mobilierul era de-a dreptul din afara universului militar, în stil franțuzesc din stejar și brocart. Ai fi putut chiar să uiți că te afli pe un vas, dacă n-ar fi fost „tavanul” înțesat cu nelipsitele țevi. Făcea un contrast neobișnuit cu restul încăperii.

– Salutare, Charlie! spuse contraamiralul Joshua Painter, ieșind din camera de alături, în timp ce se ștergea pe mîini cu un prosop. Cum a fost drumul pînă aici?

– Cam zdruncinat, recunosc Davenport dînd mîna cu el. El este Jack Ryan.

Ryan nu-l mai întîlnise pe Painter, dar auzise de el. Fost pilot pe avioane *Phantom* în timpul Războiului din Vietnam, acesta scrisese o carte, *Paddystrides*, despre conducerea operațiunilor aeriene. Cartea conținea multe adevăruri, nu era doar un volumaș cu care să-ți mai faci niște prieteni. Autorul era un bărbat scund și plin de energie, care cu siguranță cîntărea cel mult șazeci și cinci de kilograme. Un strateg talentat și, în același timp, un om de o rară integritate.

– E unul dintre oamenii tăi, Charlie?

– Nu, domnule amiral, lucrez sub comanda lui James Greer. Nu sînt un ofițer de marină. Vă rog să mă scuzați, dar nu-mi

place să pozez în ceva ce nu sînt. Uniforma aceasta a fost ideea celor de la CIA.

Ultimul detaliu îl făcu pe interlocutorul său să se încrunte.

– Așa? Păi atunci înseamnă că o să-mi spuneți ce mai pune la cale Ivan. Foarte bine! Sper din tot sufletul să știe careva ce pune la cale. E prima vizită pe un portavion? Cum a fost zborul?

– Ar fi un mod eficient de a smulge mărturisiri de la prizonierii de război, veni răspunsul pe nepregătite.

Cei doi amirali au rîs din tot sufletul, iar Painter ordonă să le fie adusă masa.

Ușile duble către culoar se deschisera după cîteva minute și doi stewarzi – „specialiști în serviri” – aduseră unul o tavă cu bunătăți, iar celălalt două căni pline cu cafea. Cei trei bărbați au fost serviți în conformitate cu rangul lor. Pe farfuriile smălțuite cu argint, mîncarea i se păru lui Ryan simplă, dar foarte îmbietoare, mai ales că nu mai mîncase nimic în ultimele douăsprezece ore. Își puse pe farfuria lui niște salată de varză și salată de cartofi și-și alese și două bucăți de friptură de vacă.

– Mulțumesc. Puteți pleca, spuse Painter.

Cei doi stewarzi luară poziție de drepti și apoi ieșiră.

– Bun, acum să ne vedem de treburile noastre!

Ryan înghiți friptura fără să mai mestece.

– Domnule amiral, informațiile pe care le avem sînt proaspete, nu au mai mult de douăzeci de ore vechime.

Scoase dosarele din geantă și i le dădu amiralului. Vorbi timp de douăzeci de minute, timp în care reuși să mînceze cele două fripturi și mare parte din salată, dar și să-și verse cafeaua peste notițele scrise de mînă. Cei doi ofițeri erau un auditoriu desăvîrșit, nu l-au întrerupt deloc, ci doar i-au aruncat din cînd în cînd niște priviri neîncrezătoare.

– Dumnezeuule mare, zise Painter după ce Ryan încheie.

Davenport rămăsese cu privirea în gol, de parcă ar fi avut o surpriză de proporții la o partidă de poker, tot gîndindu-se la posibilitate de a examina din interior un submarin sovietic cu rachete nucleare. Jack își spuse că individul din fața lui ar fi fost un partener de milioane la poker.

Painter insistă:

– Chiar credeți că se poate așa ceva?

– Da, domnule amiral, răspunse Ryan și-și mai turnă o ceașcă de cafea.

Ar fi preferat o bere în locul ei, mai ales după friptură. Nu fusese deloc rea mîncarea; specialități de vită în genul ăsta nu găsea el la Londra.

Painter se rezemă pe scaun și se uită la Davenport.

– Charlie, să-i zici lui Greer să-i mai dea niște lecții puștiului, cum că birocrații n-ar trebui să scoată capul pe geam prea mult, că-i periculos. Ție nu ți se pare cam exagerată povestea?

– Josh, Ryan este cel care a făcut în iunie raportul despre tiparele de patrulare ale submarinelor strategice sovietice.

– A, da? Aia a fost o treabă foarte reușită. A confirmat ce tot zic eu de doi sau trei ani.

Painter se ridică și se îndreaptă spre colțul încăperii, să arunce o privire afară, la marea agitată.

– Și ce credeți că ar trebui să facem în condițiile astea?

– Nu am stabilit încă detaliile operațiunii. Bănuiesc că veți primi ordin să localizați nava *Octombrie Roșu* și să încercați să stabiliți contactul cu comandantul submarinului. După aceea... va trebui să vedem cum poate ajunge într-un loc anume fără probleme. Șiti, președintele nu crede că vom reuși să o păstrăm după ce punem mina pe ea. Asta dacă punem mina pe ea.

– Cum? izbucni Painter răsucindu-se în loc chiar înainte ca Davenport să fi terminat propoziția.

Ryan interveni cu o explicație care dură cîteva minute.

– Dar, pentru Dumnezeu, întîi îmi dați o sarcină imposibilă, apoi îmi spuneți că, dacă totuși reușim, trebuie să li-l dăm înapoi?!

– Domnule amiral, sfatul meu ar fi – și domnul președinte mi l-a solicitat – să păstrăm submarinul. Cel puțin șefii de stat-major sînt de partea dumneavoastră; la fel și CIA. În situația de față însă, dacă membrii echipajului vor voi să se întoarcă acasă, sîntem nevoiți să procedăm în consecință, iar atunci sovieticii vor ști sigur că vasul e la noi. Practic vorbind; eu mă pun și în locul celuilalt. Nava aceasta valorează o avere și este, în fond, proprietatea lor. Și apoi, cum am putea să ținem ascuns un submarin de 30 000 de tone?

– Îl scufunzi, așa ascunzi un submarin, zise Painter furios. Sînt făcute pentru așa ceva, să știi. Auzi, proprietatea lor! Aici nu e vorba de un vapor nenorocit. E o navă construită special pentru a ucide oameni – pentru a ucide americani!

– Domnule amiral, eu sînt de partea dumneavoastră, șopti Ryan. Ați spus că vi s-a trasat o sarcină imposibilă. De ce?

– Ryan, să găsești un submarin care nu vrea să fie găsit nici pe departe floare la ureche. Am încercat și cu ale noastre. Și în mai toate cazurile am dat greș, plus că ai zis că asta a trecut deja de toate liniile SOSUS din nord-est. Atlanticul e un ocean în care amprenta fonică a unui submarin balistic e foarte slabă.

– Așa este, domnule, răspunse Ryan gîndindu-se că poate a fost prea optimist în legătură cu șansele lor de a izbîndi.

– Care e starea de pregătire a flotei, Josh? întrebă Davenport.

– Foarte bună. Exercițiul pe care l-am făcut, NIFTY DOLPHIN, a mers excelent. Mai bine zis, în ceea ce ne privește, se corectă el, *Dallas* a avut mari probleme. Echipajele antisubmarin s-au comportat foarte bine. La ce fel de sprijin ne așteptăm?

– Cînd am plecat de la Pentagon, cei de la CNO tocmai verificau dacă avem P-3-uri în Pacific, deci probabil că vom avea destule. Tot ce poate naviga va fi în larg. Voi sînteți singurul portavion, așa că tu vei avea comanda tactică a operațiunii. Haide, Josh, ești cel mai bun specialist cunoscător al luptei antisubmarin.

Painter își turnă o cafea.

– Bun, dispunem de un portavion. *America* și *Nimitz* sînt la mai bine de o săptămînă distanță. Ryan, tu ziceai că te duci pe *Invincible*. O să vină și britanicii, nu?

– Președintele tocmai se ocupa de asta cînd am plecat. V-ar plăcea să participe?

– Bineînțeles. Amiralul White se pricepe la procedurile antisubmarin și băieții lui s-au descurcat de minune în timpul exercițiului NIFTY DOLPHIN. N-au distrus două submarine de atac și Vince Gallery chiar a fost supărat pe chestia asta. Are și norocul un cuvînt de spus în tot jocul ăsta. Așa am avea două portavioane. Mă întreb dacă putem face rost de mai multe S-3-uri.

Painter se referea la Lockheed Viking, un avion antisubmarin care operează de pe portavioane.

– De ce? vru să știe Davenport.

– Pot să-mi transfer avioanele de vînătoare F-18 la țarm, iar asta ar însemna să facem loc pentru încă 20 Viking. Nu-mi place să pierd din forța de atac, dar acum avem nevoie de cît mai mult echipament antisubmarin. Iar asta înseamnă mai multe S-3-uri. Jack, să știi că, dacă te înșeli, rusnacii de la suprafață o să ne dea de furcă. Ai idee cîte rachete mare-mare au la bord?

– Nu, domnule amiral, răspunse Ryan, convins că erau oricum prea multe.

– Iar noi sîntem un portavion, adică ținta lor principală. Dacă încep să tragă în noi, mai întîi că o să ne simțim singuratici, și-apoi va fi foarte palpitant.

Telefonul începu să sune.

– Sînt Painter... Da. Mulțumesc. Ei bine, *Invincible* tocmai și-a schimbat cursul și vine spre noi. Bun, deci ni-l pun la dispoziție împreună cu două mici nave auxiliare. Celelalte nave de escortă și trei submarine de atac își văd de drum spre casă, spuse el încruntîndu-se puțin. Nu pot să-i condamnm pentru asta. Înseamnă că trebuie să le asigurăm noi nave de escortă, dar tot e un tîrg bun. Eu vreau acest portavion.

– Putem să-l trimitem acolo pe Ryan cu un elicopter? interveni Davenport, iar Ryan se întrebă dacă acesta știa ce îi ordonase lui președintele.

Amiralul părea foarte pornit să-l facă să plece de pe *Kennedy*. Painter clătină din cap:

– E prea departe să ajungă cu un elicopter. Poate doar să trimită ei un Harrier după el.

– Dar Harrier e avion de vînațoare, domnule, interveni Ryan.

– Au și o versiune experimentală cu două locuri făcută pentru misiuni de recunoaștere. Se presupune că operează foarte bine și în afara perimetrului de bază. Așa ne-au surprins un submarin de atac, cînd ai noștri probabil ațipiseră.

Painter termină de băut și ultima ceașcă de cafea.

– Bun, domnii mei, hai să mergem la centrala antisubmarin și să pregătim numărul ăsta de circ. CICLANT o să vrea să știe ce planuri am. Cred că ar fi mai bine să mă gîndesc singur la un plan de luptă. O să-i sunăm pe cei de pe *Invincible* și le zicem să trimită un avion după tine, Ryan.

Ryan îi urmă pe cei doi amirali care ieșeau din încăpere. Apoi se uită două ore cum Painter muta navele pe ocean ca un maestru de șah cu piesele lui.

Nava *Dallas*

Bart Mancuso era în postul de comandă de mai bine de 24 de ore. Iar înainte de asta nu avusese parte decît de cîteva ore de somn de la ultima tură. Mîncase sendvișuri și băuse multă cafea, la care se mai adăugau și două castronele de supă pe care i le

aduseseră bucătării pentru o mică variație. Acum se uita la ultimul castron fără prea mult interes.

– Domnule comandant! se auzi din spatele lui.

Era Roger Thompson, ofițerul de la sonar.

– Da, ce este? întrebă Mancuso, depărtându-se de ecranul care îi captase atenția în ultimele zile.

Thompson stătea în capătul celălalt al încăperii. Lângă el se afla și Jones, cu o mapă și un casetofon, sau cel puțin asta părea să fie.

– Domnule comandant, Jonesy are aici ceva ce cred că merită să vedeți.

Mancuso nu voia să fie deranjat – programul de muncă prelungit îi afecta mereu răbdarea. Dar Jones părea nerăbdător și foarte încântat de ce găsisese.

– Bun, vino aici, lângă hartă!

Harta de la bordul lui *Dallas* era un dispozitiv modern conectat la un BC-10, proiectată pe un mare display de formă pătrată cu latura de 1,20 metri. Imaginea de pe ecran se actualiza pe măsură ce *Dallas* își schimba coordonatele. Hărțile din hirtie erau depășite, dar erau încă păstrate. Măcar acestea nu se puteau sparge.

– Mulțumesc, dom' comandant, spuse Jones, mai umil decât îi stătea în obicei. Știu că sînteți destul de ocupat, dar cred că am găsit ceva important aici. Contactul atipic pe care l-am avut ieri m-a pus pe gânduri. A trebuit să-l las deoparte după scandalul cu celelalte submarine rusești, dar am reușit să mă întorc la el de vreo trei ori, să mă asigur că e tot acolo. A patra oară cînd m-am uitat, dispăruse. Voiam să vă arăt la ce concluzii am ajuns. Puteți să afișați pe ecran traiectoria pe care o aveam atunci?

Ecranul hărții era conectat prin BC-10 la sistemul de navigare inerțială al navei, SINS¹. Mancuso introduse comanda. Ajunseseră să nu mai poată face nici o mișcare fără să apese vreun buton al calculatorului... Traectoria lui *Dallas* apărură ca o linie roșie unduitoare, cu niște semne care marcau poziția la fiecare 15 minute.

– Grozav! spuse Jones. Eu n-am mai văzut asta pînă acum. Bun. Foarte bine, făcu el scoțînd din buzunar un pumn de creioane. Deci eu am avut primul contact pe la 09.15, iar coordonatele erau 2-6-9.

¹ *Ship's inertial navigation system* (n.tr.)

Așeză un creion acolo, apoi radiera în dreptul poziției lui *Dallas*, orientată spre vest, către țintă.

– La 09.30 avea poziția 2-6-0. La 09.48 era la 2-5-0. Astea au un factor de eroare, domnule comandant. Era un semnal destul de greu de depistat, dar erorile ar trebui să se fi compensat. În momentul ăla, am identificat altă activitate în alt punct și trebuia să-i urmăresc, dar m-am întors pe la 10.00 și poziția lor era 2-4-2.

Jones mai puse un creion pe linia estică descrisă când *Dallas* se îndepărta de coasta Islandei.

– La 10.15 era la 2-3-4, iar la 10.30 era la 2-2-7. Ultimele două sînt cam confuze, domnule comandant. Semnalul era foarte slab și nu l-am putut urmări prea bine.

Jones ridică privirea către comandant. Părea destul de agitat.

– Deocamdată totul e în regulă. Stai calm, Jonesy. Poți să-ți aprinzi o țigară, dacă vrei.

– Mulțumesc, domnule.

Jones se scotoci prin buzunare după o țigară și o aprinse. Niciodată nu mai împărtășise o asemenea atmosferă cu comandantul. Știa despre Mancuso că e un comandant tolerant și simpatice, asta dacă aveai într-adevăr ceva de spus. Era genul de om căruia nu-i plăcea să piardă timpul cu nimicuri, iar acum mai puțin ca oricînd.

– Bun, presupunem că nu poate să fie prea departe de noi. Asta înseamnă că e undeva între noi și coasta Islandei. Hai să zicem că-i la jumătate! Asta ar însemna că are un curs de genul ăsta, zise Jones așezînd pe hartă alte creioane.

– Stai puțin, Jonesy. De unde îți dai seama care e traiectoria exactă?

– A, da, făcu el deschizînd imediat mapa cu care venise. Ieri-dimineață, sau ieri-noapte, sau cînd a fost asta, am ieșit din cort și mă tot gîndeam la chestia asta, așa că am pornit de la deplasarea noastră dinspre țărm ca referință pentru a încerca să-i identific traiectoria. Știu și cum, domnule comandant. Am citit în manual. E ușor, așa cum făceam la *Cal Tech* cînd studiam deplasarea astrelor. Am făcut un curs de astronomie în primul an.

Mancuso își înăbuși un mormăit de neîncredere. Era prima oară cînd auzea de la cineva că e ușor să calculezi un curs, dar, uitîndu-se mai bine la calculele și la diagramele lui Jones, părea că totul era bine lucrat.

– Continuă!

Jones scoase un calculator de buzunar marca Hewlett Packard și o hartă National Geographic plină de însemnări cu creionul și mizgălituri.

– Vreți să verificați calculele, domnule comandant?

– O să le verificăm, dar deocamdată mergem pe mîna ta. Care-i harta?

– Domnule, știu că e o încălcare a regulamentului, dar eu țin o evidență personală a traiectoriilor pe care le folosesc inamicii. Informațiile astea n-o să părăsească nava, domnule comandant, vă jur. S-ar putea să greșesc un pic, dar din ce am aici rezultă că traiectoria este aproximativ 2-2-0 și au o viteză de 10 noduri. Ceea ce înseamnă că se duce direct către intrarea în Ruta 1. Corect?

– Continuă, spuse Mancuso, care ajunsese și singur la aceeași concluzie.

Jones chiar avea o teorie.

– Bun, după ce am ajuns la punctul ăsta, chiar n-am mai putut să adorm, așa că m-am întors la sonar și am pus din nou înregistrarea cu respectivul contact. Am prelucrat-o pe calculator și am extras tot felul de aiureli – zgomotele specifice mării, cele ale altor submarine – și apoi am trecut-o cu o viteză de zece ori mai mare decît cea normală, spuse el punînd pe masă casetofonul. Ascultați puțin...

Sunetul avea o calitate slabă, dar la intervale regulate de cîteva secunde se auzea un zgomot jos. După ce ascultară vreo două minute, ajunseră la concluzia că era vorba de un interval de aproximativ cinci secunde. Între timp, locotenentul Mannion se uita peste umărul lui Thompson, ascultînd atent și încuviințînd speculativ.

– Domnule comandant, ăsta e sigur un sunet produs artificial. E prea regulat să fie altceva. La viteza normală nu părea să ducă nicăieri, dar, cînd l-am dat mai repede, l-am prins!

– Bun, Jonesy, spune concluziile, interveni Mancuso.

– Domnule comandant, ceea ce ați ascultat e semnătura acustică a unui submarin rusesc. Se îndreaptă spre Ruta 1, de-a lungul coastei Islandei. Pot să pun pariu că e așa, domnule.

– Roger, ce zici?

– Pe mine m-a convins, domnule comandant, îi răspunse Thompson.

Mancuso mai aruncă o privire la traiectoria propusă de Jones, încercînd să găsească o altă variantă. Dar așa ceva nu exista.

– Și pe mine. Roger, de azi Jonesy devine operator sonar clasa I. Pînă la sfîrșitul cartului vreau să fie consemnat și în jurnalul de bord, precum și într-o scrisoare de recomandare pe care s-o semnez personal. Ron, spuse el bătîndu-l pe umăr, bună treabă. Foarte bună treabă!

– Mulțumesc, domnule, îi răspunse Jones, numai zîmbet.

– Pat, te rog să-l chemi pe locotenentul Butler în camera de comandă.

Manion merse la stație să-l cheme pe inginerul-șef al navei.

– Ai vreo idee ce e, Jonesy? îl întrebă Mancuso întorcîndu-se spre el.

Operatorul clătină din cap.

– Nu sînt zgomotele unei elice. Eu n-am mai auzit ceva asemănător.

Derulă caseta și o ascultă din nou.

După două minute, locotenentul Earl Butler își făcu apariția la centrul de atac.

– M-ați chemat, domnule comandant?

– Ia ascultă aici, Earl! îi spuse Mancuso derulînd iarăși caseta înapoi și ascultînd-o pentru a treia oară.

Butler absolvise Universitatea din Texas și toate cursurile din marina militară despre submarine și ingineria lor.

– Asta ce-ar trebui să mai fie?

– Jones spune că e un submarin rusesc. Cred că are dreptate.

– Vreau să știu mai multe despre înregistrare, zise Butler întorcîndu-se spre Jones.

– Domnule inginer, am obținut-o mărind de zece ori viteza normală și am filtrat zgomotul trecînd de vreo cinci ori prin BC-10. La viteză normală nu e nimic interesant, spuse Jones cu o modestie care nu-i stătea în caracter, nemaiprecizînd că lui i se păruse totuși ceva interesant.

– E un sunet armonic? Vreau să zic – dacă ar fi vorba de elice, ar trebui să fie la cel mult 30 de metri și am auzit palele elicei pe rînd. Intervalul regulat sugerează un fel de armonică, zise Butler, apoi se încruntă. Dar ce fel de armonică?

– Orice ar fi, se îndreaptă în zona asta, îi zise Mancuso indicînd cu creionul Thor's Twins.

– Atunci e clar că-i rusesc, fu de acord și Butler. Deci folosesc un sistem nou. Iar.

– Domnul Butler are dreptate, zise Jones. Chiar pare un uruit regulat. Interesant e și un zgomot de fond, ca atunci cînd trece apa printr-o conductă. N-aș putea spune mai mult, nu am izolat

zgomotul ăsta. Cred că l-a filtrat calculatorul. În primul rînd, era foarte slab și... oricum, nu e specialitatea mea.

– Bun. Ai făcut destule azi. Cum te simți? îl întreabă Mancuso.

– Puțin obosit, dom' comandant. Am lucrat ceva la asta.

– Dacă ne mai apropiem de el o dată, crezi că-l poți identifica? întreabă Mancuso, cu toate că știa deja răspunsul.

– Sigur că da, dom' comandant! Acum, că știu ce să urmăresc, puteți fi sigur că-l prind pe ticălosul ăsta.

Mancuso se uită din nou la harta de pe ecran.

– Bun, dacă submarinul avea cap-compas Twins și naviga cu douăzeci și opt sau poate treizeci de noduri, apoi a revenit la cursul de bază și la vreo zece noduri... înseamnă că e cam pe-aici. Destul de departe. Dacă noi mergem cu viteză maximă, în 48 de ore ajungem aici, adică înaintea lui. Pat, ce zici?

– Pare corect, domniule comandant, confirmă locotenentul Mannion. Presupuneti că a parcurs Ruta 1 cu viteză maximă, apoi a încetinit – da, e logic. Nici n-ar avea nevoie de un sistem de propulsie silențios în labirintul ăla blestemat. Pentru el înseamnă o rezervă serioasă pentru 600-800 de kilometri, așa că de ce n-ar menaja puțin motoarele? Eu așa aș face.

– Chiar asta o să încercăm să facem. O să cer prin radio permisiunea de a părăsi zona de patrulare pentru a urmări submarinul. Jonesy, dacă mergem cu viteză maximă, înseamnă că indivizii de la sonar n-o să aibă de lucru o vreme. Puneți caseta cu contactul pe simulator și aveți grijă să știe toți operatorii care-i zgomotul specific navei ăsteia, dar după aceea odihniți-vă puțin. Toți. Vreau să fiți în formă cînd dăm din nou de el. Faceți un duș, unul ca la Hollywood, că doar îl meritați, și relaxați-vă. Cînd o să-l găsim, o să fie o urmărire lungă și grea.

– Nu vă faceți griji, dom' comandant. O să-l prindem. Fac pariu. Vreți să păstrați caseta?

– Da, îi răspunse Mancuso, scoțînd-o din casetofon și uitîndu-se surprins la ea. Ai sacrificat un Bach pentru asta?

– Unul mai puțin bun, dom' comandant. Îl am și pe Christopher Hogwood cu aceeași bucată și-i mult mai bun.

Mancuso puse caseta în buzunar.

– Poți pleca, Jonesy. Ai făcut o treabă excelentă!

– Mi-a făcut plăcere, dom' comandant.

Jones plecă din camera de comandă, socotind în gînd dacă mărirea soldei ca urmare a avansării lui în grad îl va ajuta să sară peste o rată.

– Roger, ai grijă ca oamenii tăi să se odihnească bine în următoarele două zile. Când o să dăm de urma tipului, va fi foarte greu.

– Am înțeles, domnule.

– Pat, urcăm la adâncime periscopică. O să luăm legătura cu Norfolkul chiar acum. Earl, vreau să te gîndești ce anume poate produce zgomotul ăla.

– Am înțeles, dom' comandant.

În timp ce Mancuso își redacta mesajul, locotenentul Mannion aduse *Dallas* la adâncimea suficientă pentru antena periscopului, poziționînd cîrmele de adâncime la unghi pozitiv. În numai cinci minute ajunseră de la 180 de metri adâncime la cîțiva metri sub suprafața agitată a Atlanticului. Submarinul era influențat de mișcarea valurilor, plăcută după criteriile navelor de suprafață, dar echipajul submarinului simți imediat diferența. Mannion ridică periscopul și antena ESM (*Electronic Support Measures*), pe care o folosea pentru recepția în bandă lungă cu scopul de a detecta eventuale emisii radar. Văzut prin periscop, oceanul era gol, cel puțin pe o rază de vreo opt kilometri, iar instrumentele ESM nu indicau decît emisii de pe aeronave, suficient de îndepărtate pentru a nu crea probleme. Atunci Mannion ridică alte două antene. Una era o antenă UHE (frecvențe ultraînalte). Cealaltă antenă era de fapt un nou transmițător laser. Acesta se roti și captă semnalul purtător al satelitului de comunicații SSIX, rezervat submarinelor. Cu ajutorul laserului puteau transmite mesaje comprimate fără a trăda poziția submarinului.

– Totul este pregătit, domnule, raportă operatorul radio.

– Începeți transmisia!

Radiofonistul apăsă pe un buton. Semnalul trimis în numai o fracțiune de secundă era receptat de celulele optice ale satelitului, preluat de transmițătorul UHF al acestuia și era retrimis spre Pămînt printr-o antenă parabolică, la Centrul de Comunicații al Flotei din Atlantic. La Norfolk, operatorul de serviciu observă semnalul primit și apăsă pe un buton pentru a retransmite același semnal din nou la satelit și înapoi pe *Dallas*. Era un mod simplu de a identifica distorsionările mesajului.

Operatorul de pe *Dallas* compară semnalul recepționat cu cel pe care tocmai îl emisese.

– E o copie bună, domnule.

Mancuso îi ordonă lui Mannion să coboare toate dispozitivele, mai puțin ESM-ul și antena UHF.

Centrul de Comunicații al Flotei din Atlantic

La Norfolk prima linie a mesajului indică pagina și rîndul unei secvențe cu cifru unic, care era păstrată pe computer în zona de maximă securitate a complexului de comunicații. Un ofițer introduse codul necesar în computerul lui și aproape instantaneu văzu pe ecranul acestuia textul în clar. Ofițerul verifică din nou mesajul să nu aibă erori. Mulțumit de faptul că nu găsise nimic de acest gen, scoase foaia din imprimantă și se duse în capătul celălalt al încăperii, unde era telexul. Ofițerul îi dădu mesajul operatorului.

Acesta tastă destinatarul și transmite mesajul printr-o linie dedicată către Centrul pentru Operațiuni COMSUBLANT, la o distanță de jumătate de kilometru. Conexiunea era prin fibră optică, aflată într-o conductă de oțel sub o stradă asfaltată. Era verificată de mai multe ori pe săptămînă pentru a evita problemele de securitate. Comunicațiile tactice cu submarinele erau mai bine păzite chiar decît secretul performanței armelor nucleare.

Centrul pentru Operațiuni al COMSUBLANT

O sonerie începu să sune în încăpere cînd mesajul ajunsese la imprimanta „pentru urgențe“. Avea prefixul Z, ceea ce însemna că era de prioritate maximă.

Z090414ZDEC

THEO STRICT SECRET

EXP: USS DALLAS

DEST: COMSUBLANT

SUBIECT: CINCLANTFLT

//NOOOOO//

SUBOPERAȚIUNILE FLOTEI ROȘII

1. RAPORTĂM CONTACT ATIPIC PRIN SONAR LA APROXIMATIV 0900Z 7 DEC PIERDUT DUPĂ CREȘTEREA ACTIVITĂȚII SUBMARINELOR DIN FLOTA ROȘIE. PRIN URMARE AM INTERPRETAT CONTACTUL CA UN SSN/SSBN DIN FLOTA ROȘIE TRANZITÎND COASTA ISLANDEI PE RUTA 1. SE ÎNDREAPTĂ SPRE SUD-EST CU VITEZA ZECE ADÎNCIME NECUNOSCUTĂ.

2. CONTACTUL A AVUT CARACTERISTICI ACUSTICE NEOBIȘNUTE. REPETĂM NEOBIȘNUTE. SEMNĂTURA ACUSTICĂ DIFERĂ DE A ORICĂRUI SUBMARIN DIN FLOTA ROȘIE CUNOSCUT DE NOI.

3. CEREM PERMISIUNEA SĂ PLECĂM DIN TOLL BOOTH ÎN URMĂRIREA NAVEI PENTRU IDENTIFICARE. PRESUPUNEM CĂ ACEST SUBMARIN ARE UN SISTEM DE PROPULSIE NOU CU CARACTERISTICI ACUSTICE NEOBIȘNUTE. ESTIMĂM ȘANSE MARI SĂ ÎL LOCALIZĂM ȘI SĂ ÎL IDENTIFICĂM.

Un sublocotenent luă mesajul și-l duse viceamiralului Vincent Gallery. COMSUBLANT era în stare de alarmă de la începutul activității submarinelor sovietice. Viceamiralul era într-o foarte proastă dispoziție.

– Un mesaj de maximă prioritate de pe *Dallas*, domnule.

– Mda.

Gallery luă pagina galbenă și o citi de două ori.

– Ce crezi că poate să însemne asta?

– N-avem de unde să știm, domnule viceamiral. Se pare că indivizii de pe *Dallas* au auzit ceva, au căutat o vreme să afle ce poate fi și vor să îi dea de urmă. Se pare că ei cred că e vorba de ceva neobișnuit.

– Bun, și ce să-i răspund? Spune-mi, domnul meu. Poate într-o bună zi vei fi tu însuși amiral și va trebui să iei asemenea decizii.

„Prea puțin probabil“, își spuse în gând Gallery.

– Domnule viceamiral, *Dallas* este în poziția ideală pentru a se opune forțelor sovietice de suprafață atunci când o să ajungă în Islanda. Avem nevoie de submarin acolo unde este acum.

– Ai răspuns ca la carte, îi zise Gallery zîmbindu-i tînărului și pregătindu-se să-i dea o replică usturătoare. Dar, pe de altă parte, *Dallas* este sub comanda unui om foarte competent care nu ne-ar mai fi deranjat dacă nu ar fi sigur că e ceva serios. Nu intră în detalii, probabil pentru că este prea complicat pentru un mesaj cu prioritate maximă, dar și pentru că își imaginează că îi cunoaștem capacitățile destul de bine încît să-l credem pe cuvînt. „Un sistem de propulsie nou cu niște caracteristici acustice neobișnuite.“ Poate nu-i decît o furtună în paharul cu apă, dar el e omul care se află la locul faptei și vrea să afle exact ce se întîmplă. Răspunsul nostru este afirmativ.

– Am înțeles, să trăiți, zise sublocotenentul, întrebându-se dacă nu cumva moșneagul ăsta uscățiv lua decizii dînd cu banul cînd era întors cu spatele.

Dallas

Z090432ZDEC

STRICT SECRET

EXP: COMSUBLANT

DEST: USS DALLAS

A. USS DALLAS Z090414ZDEC

B. COMSUBLANT INST 2000.5

ORDIN PRIVIND ZONA OPERAȚIONALĂ //N04220//

1. CEREREA SE APROBĂ.

2. ZONELE BRAVO ECHO GOLF B APROBATE PENTRU OPERAȚIUNI NELIMITATE DE LA 090500Z LA 140001Z. RAPORTAȚI DUPĂ CAZ. SEMNAT VICEAMIRALUL GALLERY.

– Măi să fie! chicoti Mancuso.

Asta era calitatea dinții a lui Gallery. Dacă-l întrebai ceva, era clar, îți răspundea imediat, afirmativ sau negativ, dar atât de repede că nici nu mai apucaai să strîngi antena. Se înțelege, își spuse el, că dacă Jonesy se înșală totuși și umblă după cai verzi pe pereți, atunci va trebui să dea niște explicații. Gallery mai tăiasse cîteva capete în rîndul comandanților de submarin și le lăsase să se rostogolească pe cine știe ce plajă.

Și pe el îl aștepta aceeași soartă, oricum ar fi fost, Mancuso o știa prea bine. Încă de cînd era în primul an la Annapolis, nu-și dorise decît să aibă comanda propriului vas de atac. Acum avea ceea ce visase și știa că pe viitor cariera lui nu mai putea fi decît descendentă față de punctul ăsta. Restul carierei în marina militară după prima misiune în calitate de comandant nu era nimic mai mult. Ar fi putut să urce în ierarhie și să ajungă poate să comande o flotă în larg, dar pentru asta trebuia să fii foarte bun și să ai mult noroc. Lucrurile nu stăteau la fel și cu comanda submarinelor. Și dacă se descurca excelent cu *Dallas*, și dacă o făcea lată, tot avea să piardă comanda navei destul de curînd. Nu rămînea decît șansa de acum. După aceea, ce mai urma? Putea

cel mult să spere că va ajunge la comanda unui submarin strategic. Mai fusese imbarcat pe o asemenea navă și era sigur că a fi comandant acolo, chiar și pe un *Ohio* nou, era la fel de incitant ca atunci când stai și aștepti să se usuce o ușa proaspăt vopsită. Misiunea unui submarin cu rachete nucleare era să stea ascuns. Lui Mancuso îi plăcea să fie vânătorul, nu prada, și asta era cu adevărat extraordinar în meseria lor. Dar după comanda unui submarin strategic? Ar primi să ajungă comandantul unei nave de suprafață importante, poate un petrolier drăguț, ceea ce ar fi fost ca trecerea de la munca de conducere la coada vacii. Sau ar fi putut să preia comanda unei flotile și să zacă într-un birou, dansînd cu hîrtoagele. Într-un asemenea post nu poate să iasă în larg decît o dată pe lună, singurul lui obiectiv fiind să le dea bătaie de cap comandanților de submarin care ar fi regretat amarnic un șef ca el. Ar mai fi putut să capete un post la Pentagon – asta da distracție! Mancuso înțelegea foarte bine cum de unii astronauți cedaseră nervos după ce fuseseră pe Lună. Și el muncise mulți ani pentru a ajunge comandant, iar peste un an va trebui să părăsească această navă și să o încredințeze altcuiva. Dar pentru moment el era comandantul.

– Pat, hai să retragem toate antenele și să coborîm la 350 de metri adîncime!

– Am înțeles. Coboriți antenele, ordonă Mannion.

Un subofițer trase de manetele comenzilor hidraulice.

– Am coborît antenele ESM și UHF, raportă electricianul.

– Foarte bine. Ofițer de scufundări, coboară la 350 de metri.

– Confirm. 350 de metri, îi răspunse ofițerul. Asietă minus 15.

– Confirm. 15 grade.

– Să mergem, Pat!

– Am înțeles. Cu toată viteza înainte.

– Confirm. Cu toată viteza înainte.

Pilotul întinse mîna după microfon.

Mancuso își privea echipajul care trecuse la treabă. Toți își îndeplineau sarcinile cu o precizie mecanică. Totuși nu erau roboți. Erau oameni. Mai mult, erau oamenii lui.

În spațiul de la pupa, la reactor, locotenentul Butler le-a adus la cunoștință celorlalți ultimele ordine și dădea la rîndul lui toate instrucțiunile necesare. Pompele din circuitul de răcire al reactorului au trecut la viteză mare. O cantitate sporită de apă fierbinte sub presiune intră în schimbătorul de căldură, unde temperatura ridicată transformă în vapori apa din circuitul extern.

Cînd lichidul de răcire se întoarce în reactor, este mai rece și, prin urmare, mai dens. Fiind mai dens, blochează mai mulți neutroni în interiorul reactorului, intensificînd reacția de fisiune și generînd mai multă putere. Tot la pupa, dar mai în spate, vaporii saturați din circuitul extern neradioactiv țîșnesc prin supapele de control, antrenînd palele turbinei de înaltă presiune. Imensa elice de bronz de pe *Dallas* începu să se învîrtească din ce în ce mai repede, deplasînd nava care înainta și se scufunda în același timp.

Inginerii își vedeau calm de treaba lor. Zgomotul de la motoare deveni din ce în ce mai puternic pe măsură ce produceau mai multă putere, iar tehnicienii monitorizau acest proces urmărind încontinuu numeroasele instrumente din fața lor. Totul era o rutină precisă și fără prea multe vorbe. Nici o conversație inutilă, nimic care să le poată distra atenția. În comparație cu sala mașinilor unui submarin, atmosfera unei săli de operații, la spital, era un spectacol de varietăți.

La prova, Mannion urmărea indicatorul de adîncime coborînd la 180 de metri. Ofițerul de scufundări trebuia să mai aștepte pînă cînd ajungeau la 270 de metri pentru a începe manevrele de stabilizare. Comandantul Mancuso voia ca *Dallas* să coboare sub termoclin. Aceasta era granița dintre două temperaturi diferite. Apele formau straturi izotermice într-o stratificare uniformă. Granița relativ plană unde se întîlneau apele cu temperaturi mai ridicate, de la suprafață, și apele reci, din adîncuri, era o barieră semipermeabilă care avea tendința de a reflecta undele sonore. Undele care reușeau să treacă de termoclin erau „închise” sub nivelul acesteia. Astfel, deși *Dallas* se deplasa acum sub termoclin cu peste 30 de noduri și făcea tot zgomotul de care era capabil, ar fi fost dificil de detectat cu un sonar aflat la suprafață. Dar, la rîndul său, submarinul nu putea „vedea” în jur mai nimic; din fericire în acea zonă nu existau multe obstacole.

Mancuso ridică microfonul sistemului de amplificare.

— Vă vorbește comandantul navei. Am trecut la o viteză pe care o vom menține în următoarele 48 de ore. Destinația noastră este punctul în care sperăm să localizăm un submarin rusesc care a trecut pe lângă noi acum două zile. E limpede că rusnacul folosește un sistem de propulsie nou, silențios, care nu a mai fost utilizat de nimeni pînă acum. Vom încerca să-i ieșim în față și să-l identificăm atunci cînd va trece din nou pe lângă noi. Acum știm însă ce caracteristici acustice urmărim și o să-l identificăm cu exactitate. Deocamdată vreau ca toți cei de pe navă să se

odihnească bine. Când vom ajunge acolo, va urma o vinătoare lungă și istovitoare. Vreau să fie toată lumea în formă. Probabil vom avea parte de o experiență interesantă.

Apoi închise microfonul și zise:

– Ce film avem în seara asta?

Ofițerul de la scufundări se uită mai întâi cum indicatorul de adâncime se oprește. Ca „șef“ la bord, avea în responsabilitate sistemul de televiziune prin cablu de pe *Dallas*, compus din trei aparate video dispuse în sala de mese, care deserveau careul ofițerilor și compartimentele și cușetele echipajului.

– Dom' comandant, aveți de unde alege. *Întoarcerea cavalerilor Jedi* sau două înregistrări cu meciuri de fotbal: Oklahoma – Nebraska și Miami – Dallas. Ambele s-au ținut când noi aveam exerciții militare. Ar fi ca și cum le-am vedea în direct, zise el și începu să râdă. Au reclame și tot tacîmul. Bucătarii au început deja să facă floricele.

– Perfect. Vreau ca toți să se simtă bine.

„Cum de nu reușesc niciodată să pună mîna pe casetele cu meciurile echipei marinei? se întrebă Mancuso. E clar, ne-au bătut cei din armată și anul ăsta.“

– Bună dimineața, dom' comandant, îi spuse Wally Chambers, ofițerul secund, care tocmai intra în camera de comandă. Ce mai e nou?

– Hai să ne întoarcem în careu, Wally! Vreau să ascuți și tu o înregistrare.

Mancuso scoase caseta din buzunarul de la piept și îl conduse pe Chambers la pupa.

V.K. Konovalov

La peste trei sute de kilometri de *Dallas*, la nord-est, în Marea Norvegiei, *Konovalov* gonia spre sud-vest cu 41 de noduri. Comandantul Tupolev stătea singur în careul ofițerilor, recitind mesajul pe care-l primise cu două zile în urmă. Era când furios, când întristat. Cum putuse maestrul lui să facă *asta?! Era pur și simplu uluit.*

Ce era de făcut? Ordinele pe care le primise Tupolev erau foarte clare, cu atît mai mult cu cît, așa cum îi atrăsese atenția și *zampolit*-ul, el era un fost elev al lui Ramius trădătorul. Și el se afla acum într-o situație foarte neplăcută. Mai ales dacă fugarul își atinge scopul.

Așa deci, Marco îi păcălise pe toți, nu doar pe cei de pe *Konovalov*. Tupolev se furișase în Marea Barents ca un prost, în timp ce Ramius se îndrepta chiar în direcția opusă. Rîzînd de ei sfidător, Tupolev era sigur de asta. O asemenea trădare, o amenințare atît de diabolică la adresa iubitei lui *Rodina*. Era de neconceput... și în același timp atît de posibil. La avantajele pe care le avusese Marko... Un apartament cu patru camere, o *dacia*, propriul Jiguli. Tupolev încă nu avea un automobil personal. Ajunsese prin merite proprii comandant ca acum totul să se poată nărui din cauza unei asemenea fapte! Ar trebui să se considere *nerocoș* dacă va reuși să păstreze ce izbutise să obțină pînă acum.

„Am ordin să-mi omor un prieten, își spuse el în gînd. Oare chiar îmi e prieten? Da, admise el în fața conștiinței lui, Marko mi-a fost într-adevăr un prieten bun și un profesor minunat. Unde oare a greșit?”

Natalia Bogdanova.

Da, asta trebuia să fie. Ce mizerie că se putuse întîmpla așa ceva! De cîte ori nu luase masa la ei, de cîte ori nu vorbise Natalia rîzînd despre fiii ei minunați, mari și puternici... Clătîna din cap, nevenindu-i parcă să creadă cum se întîmplaseră toate. O femeie minunată omorîtă de un nenorocit de chirurg prost. Nu mai era nimic de făcut, fiind vorba de fiul unui membru al Comitetului Central. Era scandalos cum de se puteau întîmpla asemenea lucruri, chiar și după trei generații de clădire a socialismului. Totuși nimic nu justifică demența de acum!

Tupolev se aplecă peste harta pe care o adusese înapoi. Cinci zile avea să stea în același loc dacă motorul rezista și Marko nu era prea grăbit – și nici nu avea să fie. Marko era vulpoi bătrîn, în nici un caz un prost. Celelalte submarine *Alfa* vor ajunge acolo înaintea lui, Tupolev știa asta, dar nu avea nici o importanță. Simțea că trebuia s-o facă pe cont propriu. O să-i iasă în față lui Marko și o să-l aștepte. Cînd Marko va încerca să se strecoare, *Konovalov* va fi acolo. Și acesta va fi sfîrșitul lui *Octombrie Roșu*.

Atlanticul de Nord

Avionul britanic, un Sea Harrier FRS.4, își făcu apariția cu un minut mai devreme. Zbură puțin deasupra lui *Kennedy*, în timp ce pilotul studia locul de apunare, starea mării, direcția și

viteza vîntului. În timp ce menținea o viteză constantă de 30 de noduri, al cărei vector era îndreptat înainte pentru a compensa viteza de înaintare a portavionului, pilotul a coborît într-o mișcare lină avionul de vînătoare spre dreapta, pentru a ateriza la mijlocul navei, puțin în fața suprastructurii lui *Kennedy*, chiar în centrul punții pentru portavioane. Aproape instantaneu, un grup de mecanici a început să alerge spre aeronavă: trei dintre ei cărau piedici metalice grele, altul ducea o scară metalică pe care o fixă de carlinga care începuse să se deschidă. Alți patru oameni trăiau spre avion un furtun de combustibil, dornici să demonstreze cît de rapid realimentau o aeronavă cei din U.S. Navy. Pilotul era îmbrăcat într-un costum de zbor portocaliu, peste care avea o vestă de salvare galbenă. Își lăsă casca în spatele scaunului din față și începu să coboare pe scară. Mai aruncă o privire să se asigure că avionul lui era pe mîini bune, înainte de a porni cu pas vioi către „însulă”. Îl găsi pe Ryan la trapă.

– Sînteți domnul Ryan? Eu sînt Tony Parker. Unde-i buda?

Jack îi dădu indicațiile necesare și pilotul o zbughi într-acolo, lăsîndu-l pe Ryan pironit locului în costumul de zbor, cu bagajul în mînă, simțîndu-se foarte prost. În mîna cealaltă ținea o cască albă de plastic. Îi privea pe cei care se ocupau de realimentarea aeronavei Harrier. Se întrebă dacă ei știau ce fac.

Parker se întoarse după trei minute.

– Domnule comandor, spuse el, e ceva ce nu pun niciodată pe un avion de vînătoare: o toaletă nenorocită. Te umplu de cafea și de ceai și te trimit la plimbare, da' n-ai unde să te duci să-ți faci nevoile.

– Știu cum e. Mai aveți alte urgențe?

– Nu. Am pălăvrăgit pe drum, prin stație, cu șeful dumneavoastră, amiralul. Se pare că oamenii voștri mi-au hrănit bine pasărea. Putem pleca.

– Și cu asta ce fac? îl întrebă Ryan arătîndu-i geanta, gîndindu-se că va fi nevoit să o țină pe genunchi.

Dosarul cu raportul era la piept, în costumul de zbor.

– Le punem în ladă, bineînțeles. Urmați-mă, domnule Ryan!

Parker se îndreptă spre avion cu un aer vesel. Zorii începeau să se ivească. Se adunaseră norii pe la 500-1 000 de metri. Încă nu ploua, dar părea că se va întîmpla curînd. Valurile mării, înalte de doi metri și ceva, brăzdau cu alb suprafața apei. Ryan simțea cum se deplasează *Kennedy*, uimit că o navă atît de mare putea să se miște. Cînd ajunseră lîngă avion, Parker luă geanta lui Ryan

întinzându-se în același timp după o manetă ascunsă. Când trase de ea, ieși la iveală un spațiu îngust, cam de mărimea unei lăzi frigorifice. Parker înghesui geanta și trînti ușița, asigurîndu-se că se închisese bine și că piedica era trasă. Un mecanic de pe port-avion, îmbrăcat într-o cămașă galbenă, schimbă cîteva cuvinte cu pilotul. Mai în spate, un elicopter făcea verificarea motoarelor și un avion de vînătoare Tomcat rula către catapulta de lansare. Pe deasupra, bătea un vînt de 30 de noduri. Portavionul era un loc foarte zgomotos.

Parker îi făcu semn lui Ryan să urce scara. Lui Jack îi plăceau scările de avion cam la fel de mult ca zborul cu avionul, așa că aproape s-a prăbușit pe scaun cînd a ajuns. S-a tot foit să găsească o poziție confortabilă și un membru al echipajului i-a strîns centura de siguranță. Apoi i-a pus casca și i-a arătat cum să se cupleze la sistemul de comunicații. Poate că militarii americani cunoșteau cîte ceva despre avioanele Harrier. Ryan văzu un buton lîngă fișă. Apăsă pe el.

– Mă auzi, Parker?

– Da, dom' comandor. Sînteți gata?

– Cred că da.

– Foarte bine, zise el întorcînd capul să verifice admisia de la motor. Pornim.

Carlinga era deschisă. Trei marinari stăteau în apropiere avînd pregătite extintoare mari cu dioxid de carbon, în eventualitatea unui incident. Alți zece stăteau lîngă „insulă”, urmărind cu atenție aeronava bizară în timp ce motoarele Pegasus uruiău îngrozitor. Apoi carlinga se închise.

– Sînteți gata, domnule?

– La dispoziția dumitale.

Aeronavele Harrier nu sînt niște avioane de vînătoare de dimensiuni mari, dar sigur sînt cele mai zgomotoase. Ryan simțea cum zgomotul motorului îi făcea tot corpul să intre în rezonanță în timp ce Parker manevra tracțiunea vectorială. Avionul se clătină, botul i se lăsă în jos, apoi se ridică în aer tremurător. Ryan văzu cum un om le făcea semn cu mîna. Aeronava se deplasă ușor spre stînga, depărtîndu-se de „insulă” pe măsură ce se ridica.

– N-a fost rău deloc, spuse Parker, modificînd tracțiunea vectorială.

Harrier-ul începu să zboare cu adevărat înainte. Senzația de accelerație era modestă, dar Ryan vedea cum *Kennedy* rămîne în

urmă foarte repede. După alte câteva secunde, avionul depăși escortoarele din ecranul de protecție.

– Hai să ne ridicăm deasupra porcăriei ăsteia, zise Parker.

Trase de manșă și avionul se îndreptă spre nori.

Jack se uită în jurul lui, unde erau tot felul de instrumente și comenzi de zbor. Viteza cu care zburau era de 150 de noduri și încă mai creștea, iar altitudinea era de 120 de metri. Acest Harrier fusese aparat de antrenament, era clar. Panoul de bord fusese modificat încît să includă și eventuale instrumente de citire pentru o platformă de cercetare care putea fi montată sub fuzelajul avionului. O improvizație de ultim moment, dar, din cîte spunea amiralul Painter, sistemul funcționase pînă acum destul de bine. Se uită la monitorul din fața sa și presupuse că e pentru detecția în infraroșu. Vitezometrul arăta acum o viteză de 300 de noduri, cu un unghi de urcare de 20 de grade. Lui i se părea chiar mai mult de atît.

– O să ajungem deasupra norilor curînd, zise Parker. Uite, acum!

Altimetrul indica 780 de metri, cînd Ryan se simți inundat de o lumină puternică. Un lucru tipic pentru zborul cu avionul și cu care nu se obișnuise era că, oricît de proastă părea vremea de la sol, dacă te ridicai la o altitudine suficient de mare, găseai mereu razele soarelui. Lumina era puternică, iar culoarea cerului mult mai intensă decît azuriul-deschis pe care îl vedea de pe pămînt. Călătoria deveni tot mai liniștită, ca și cînd ar fi fost într-un avion de pasageri, după ce trecură de turbulențele de jos. Stîngaci, Ryan încercă să-și tragă casca să se protejeze de lumina puternică.

– Acum e mai bine, dom' comandor.

– E foarte bine, domnule locotenent. E mai bine decît mă așteptam.

– Cum adică? vru să știe Parker.

– Cred că e mai bine decît cînd zbori cu un avion de pasageri. Ai și vedere mai bună. Asta mai ajută.

– Îmi pare rău că nu avem combustibil în plus, că v-aș arăta niște acrobații. Un Harrier poate să facă aproape orice îi ceri.

– Nu-i nimic.

– Iar amiralul a zis că nu vă place prea tare să călătoriți cu avionul, adăugă Parker ca pentru a face conversație.

Ryan se încheștă de brațele scaunului cînd aeronava se roti de trei ori în jurul axului pentru ca apoi să revină la poziția inițială. Fu surprins cînd se auzi rîzînd:

– Asta e celebrul simț al umorului britanic.

– Așa am primit ordin de la șeful dumneavoastră, amiralul, se scuza cumva Parker. N-am vrea să credeți că un Harrier e doar un autobuz nenorocit.

„Care amiral, se întreba Ryan, Painter sau Davenport? Probabil că amîndoi.“ Deasupra norilor era ca un lan de bumbac. Nu mai apreciasse pînă acum lucrul ăsta cînd se uita pe gemulețul minuscul al navelor de pasageri. De pe locul din spate mai că se simțea în siguranță.

– Pot să vă întreb ceva?

– Bineînțeles.

– Care-i șmecheria?

– Cum adică?

– Vreau să zic că portavionul s-a întors din drum. După-aia am primit ordin să transport o persoană importantă de pe *Kennedy* pe *Invincible*.

– A, da, N-aș putea spune, domnule Parker. Eu nu fac decît să îi transmit un mesaj șefului duminale. Sînt doar un curier, minți Ryan.

„Asta e pentru acrobațiile tale!“

– Domnule comandor, vă rog să mă scuzați, dar, vedeți dumneavoastră, soția mea e gravidă, e primul nostru copil, și trebuie să nască după Crăciun. Sper să fiu și eu acolo.

– De unde știți?

– Din Chatham, din...

– Știu unde e. Și eu locuiesc în Anglia acum. Noi stăm în Marlow, aproape de Londra. Fetita noastră cea mică acolo a venit pe lume.

– S-a născut acolo?

– Acolo a început travaliul. Soția zice că e din cauza paturilor de hotel, foarte ciudate. Mereu o pătește. Dacă aș face pariuri de astea, aș zice că ai șanse destul de mari, domnule Parker. Oricum, primul copil vine întotdeauna mai tîrziu.

– Și acum ziceați că stați în Marlow?

– Exact, ne-am construit o casă la începutul anului.

– Știți Jack Ryan, adică John Ryan? Tipul care...

– Corect. Dar nu trebuie să mai spuneți și altcuiva despre asta, domnule locotenent.

– Am înțeles, domnule. Din cîte știu, ați lucrat ca ofițer în marină.

– Tocmai de aceea nu trebuie să mai afle și alții.

– Da, domnule comandor. Îmi pare rău pentru cascadoria de mai devreme.

– Nu-i nimic. Trebuie să se mai distreze și amiralii cumva. Din cîte am înțeles, niște colegi ai voștri tocmai au terminat un exercițiu cu niște colegi ai noștri.

– Așa este, dom' comandor. Chiar eu am scufundat unul dintre submarinele voastre, *Tullibee*. Adică eu și operatorul meu. L-am surprins cu detectorul în infraroșu noaptea, aproape de suprafața apei, și l-am bombardat cu petarde. Nu știa nimeni despre noul nostru echipament. În luptă totul e permis. Am înțeles că spumegă de furie comandantul submarinului. Am sperat să-l întîlnesc la Norfolk, dar nu sosise pînă la plecarea noastră.

– Băieții s-au distrat bine la Norfolk?

– Da, dom' comandor. Am avut și o zi de vînătoare în golful Chesapeake, cred că-i spune Eastern Shore.

– Serios? Păi acolo mergeam și eu la vînătoare. Cum a fost?

– Destul de bine. Eu am nimerit trei gîște în jumătate de oră. Asta era și limita maximă, trei... o prostie.

– Cum așa, abia ai ajuns și ai și lovit trei gîște în juma' de oră la sfîrșitul sezonului?

– Așa-mi cîștig existența mea umilă, domnule comandor, ca vînător, comentă Parker.

– Am fost la o vînătoare de ierunci cu amiralul vostru anul trecut, în septembrie. M-au obligat să folosesc o pușcă dublă. Dacă apari pe acolo cu arma pe care o folosesc eu de obicei – un Remington automat –, se uită la tine de parc-ai fi terorist. Așa că m-am ales cu două Purdey prost reglate. Am nimerit cincisprezece bucăți. Totuși, mi s-a părut un mod de-a vîna destul de inefficient – unul îmi încărca arma și un pluton întreg urmărirea vînatul. Aproape am decimat păsărețul de acolo.

– Oricum, noi avem mai mult vînat pe kilometru pătrat decît este la voi.

– Așa a zis și amiralul. Cît mai avem pînă la *Invincible*?

– Patruzeci de minute.

Ryan se uită la indicatorii nivelului de combustibil. Consumaseră aproape jumătate. Dacă ar fi fost în mașină, s-ar fi

gîndit deja să-i facă plinul. Atîta petrol consumat în doar o jumătate de oră. Oricum, Parker nu părea să-și facă probleme.

Apuntarea pe *Invincible* a fost altfel decît cea de pe *Kennedy*. Aeronava a început să se miște neregulat cînd coborau printre nori și Ryan și-a dat seama că erau în mijlocul furtunii prîn care trecuseră cu o noapte mai înainte. Ploaia lovi plexiglasul carlingii și se auzi brusc ropotul picăturilor pe fuzelajul avionului... sau poate grindină? Parker stabilizează avionul în zbor orizontal la 300 de metri, încă învăluîți de nori, apoi pierdu lent din altitudine, ieșind din nou la lumină la nici 30 de metri deasupra mării. *Invincible* era de două ori mai mic decît *Kennedy*. Îl urmări pentru cîteva clipe cum se mișcă pe marea agitată de valuri de cinci metri. Parker folosi aceeași tehnică de apuntare. Se poziționează în laterala port-avionului, apoi glisă ușor spre dreapta, coborînd avionul de vînătoare exact în interiorul marcajului circular. Apuntarea fu dură, dar nu îl mai luă prin surprindere pe Ryan. Carlinga se deschise imediat.

– Puteți coborî, zise Parker. Eu trebuie să rulez pînă la lift.

Scara era deja pregătită. Ryan își desfăcu centura de siguranță și ieși. Un marinar îi recuperase geanta. Ryan îl urmări spre „insulă“, unde era așteptat de un sublocotenent.

– Bine ați venit la bordul navei noastre! spuse tînărul care părea să aibă cel mult douăzeci de ani, după părerea lui Ryan. Permiteți-mi vă rog să vă ajut cu echipamentul de zbor.

Sublocotenentul rămase alături, în timp ce Ryan își desfăcea casca și haina. Își luă din nou șapca pe care o ținuse în geantă. În timpul acestei operații fusese de mai multe ori pe punctul de a se lovi de pereți. Din cîte se părea, *Invincible* își croia drum printr-o mare foarte agitată. Vînt din prova și valuri de la pupa? Orice era posibil iarna în Atlanticul de Nord.

Ofițerul îi luă geanta și Ryan rămase cu dosarul în mînă.

– Arată-mi drumul, îi ceru Ryan făcîndu-i semn cu mîna.

Tînărul urcă agil vreo trei rînduri de scări, iar Jack abia-i ținea urma, gîfiind din cauza joggingului āstuiā, care-l luase pe nepregătite. Combinația dintre mișcarea navei și dezechilibrul urechii interne provocat de zbor îi dădea o senzație de amețală și se trezi împiedicîndu-se ba de una, ba de alta. Cum Dumnezeu se descurcau piloții de meserie?

– Aici este puntea amiralului, zise sublocotenentul ținînd ușa deschisă.

– Bună Jack! se auzi vocea puternică a viceamiralului John White, al optulea conte de Weston.

Era un bărbat înalt, robust, de vreo cincizeci de ani, cu un ten strălucitor, scos în evidență de eșarfa albă de la gât. Jack îl cunoscuse la începutul anului și de atunci soția lui, Cathy, și contesa, Antonia, deveniseră prietene foarte apropiate, frecventând același cerc de muzicieni amatori. Cathy Ryan cânta la pian clasic. Toni White, o femeie foarte atrăgătoare, de 44 de ani, avea o vioară Guarnieri del Jesu. Descendența soțului ei era tratată ca o hachiță tîrzie, dar convenabilă. Cariera lui în Royal Navy fusese clădită integral pe merite proprii.

Jack a înaintat puțin și a întins mîna.

– Bună ziua, domnule amiral.

– Cum ai călătorit pînă la noi?

– În mai multe feluri. N-am mai zburat niciodată cu un avion de vînătoare, cu atît mai puțin cu unul atît de mic, zise Ryan zîmbind.

Era foarte cald pe punte și îi plăcea.

– Foarte bine. Hai să mergem la pupa, în cabina mea!

White îi făcu un semn sublocotenentului că poate pleca, iar acesta îi dădu geanta lui Jack înainte să se retragă. Amiralul îl conduse la pupa printr-un fel de coridor și apoi ajunseră într-o încăpere foarte mică.

Era surprinzător de austeră, mai ales că englezilor le place confortul, iar White era de viță nobilă. Avea două hublouri acoperite cu perdele, un birou și două scaune. Singurul element personal era o fotografie color a soției lui. O hartă a Atlanticului de Nord acoperea un perete întreg.

– Pari obosit, Jack, îi spuse White făcîndu-i semn să se așeze pe scaunul tapisat.

– Chiar sînt obosit. Sînt pe drumuri de la – de ieri, de la 6 dimineata. Nu mai știu fusele orare, cred că ceasul meu a rămas pe ora Europei.

– Am un mesaj pentru tine, zise celălalt, scoțînd din buzunar o bucată de hîrtie și întinzîndu-i-o.

„Greer către Ryan. WILLOW a fost confirmat, citi Ryan. Basil îți transmite salutări. Terminat.“

Cineva confirmase planul WILLOW. Dar cine? Poate chiar Sir Basil, poate Ritter. Ryan n-ar fi putut paria care fusese. Puse mesajul în buzunar.

– Sînt vești bune, domnule amiral.

– Și cu uniformă ce e?

– N-a fost ideea mea, domnule amiral. Știți pentru cine lucrez eu. S-au gândit că așa ar fi mai puțin bătător la ochi.

– Măcar îți vine bine.

Amiralul ridică receptorul și ordonă să fie servită masa.

– Ce mai faci ai tăi, Jack?

– Foarte bine, mulțumesc. Cu o zi înainte să plec, Cathy și Toni au cîntat la Nigel Ford. N-am putut să mă duc. Să știți că, dacă mai exersează, chiar vom avea un record în familie. Nu sînt mulți care să cînte la vioară așa bine ca soția dumneavoastră.

Un steward le aduse o farfurie cu sendvișuri. Jack nu putea să înțeleagă de ce le plăceau așa de mult englezilor sendvișurile cu castraveți.

– Așadar, care-i ideea?

– Domnule amiral, semnificația mesajului pe care mi l-ați dat este că vă pot spune ce știu dumneavoastră și altor trei ofițeri. Este ceva extrem de important, domnule amiral. Va trebui să luați o decizie pe măsura importanței sale.

– Suficient de important să-mi întoarcă flota din drum, zise White, apoi se gândi puțin înainte de a ridica receptorul să le ordone la trei dintre ofițerii săi să vină în cabină.

Puse receptorul la loc în furcă.

– Domnii căpitani Carstairs și Hunter și comandantul Barclay sînt comandantul navei *Invincible*, ofițerul de operații și, respectiv, ofițerul de informații al flotei.

– Nu este și șeful de stat-major?

– S-a întors acasă cu avionul, a avut un deces în familie. Bei cafeaua simplă? îl întreabă White scoțînd din sertar o sticlă care părea de brandy.

– Vă mulțumesc.

Îi era recunoscător pentru brandy. Singură, cafeaua n-avea nici un haz. Urmări atent cum amiralul toarnă generos din sticla de brandy, intenționînd poate să-l tragă de limbă mai tîrziu. White fusese mai întîi marinăr englez, și abia după aceea prietenul lui Ryan.

Cei trei ofițeri ajunseră în același timp, iar doi dintre ei își aduseră scaune pliante metalice.

– Domnule amiral, începu Ryan, poate n-ar fi rău să țineți la îndemînă sticla aceea. După ce o să auziți povestea asta s-ar putea să ne prindă bine tuturor puțină tărie.

Le dădu ofițerilor cele două dosare de rezervă cu raportul și începu să vorbească liber. Discursul lui dură cincisprezece minute.

– Stimăți domni, zise el în încheiere, sînt nevoit să insist asupra faptului că datele pe care le-ați aflat trebuie să rămînă strict secrete. Deocamdată nu trebuie să le știe nimeni altcineva decît cei de față.

– Mare păcat, spuse Carstairs. Ar fi o poveste marinărească pe cînte.

– Și cu misiunea noastră cum rămîne? întrebă White, uitîndu-se la fotografii.

Îi turnă lui Ryan un pahar de brandy, apoi privi lung la sticlă și o puse din nou în sertarul biroului.

– Mulțumesc, domnule. Deocamdată, misiunea noastră este să localizăm *Octombrie Roșu*. Îmi închipui că va fi destul de dificil.

– O observație corectă, domnule Ryan, interveni și Hunter.

– Vestea bună e că amiralul Painter a ordonat ca CINCLANT să pună sub comanda dumneavoastră mai multe unități din U.S. Navy – probabil e vorba de trei fregate din clasa 1052 și două FFG *Perry*. Fiecare are cîte un elicopter sau două.

– Ce zici, Geoffrey? îl întrebă White.

– Pentru început, e bine, consimți și Hunter.

– Vor sosi într-o zi, două. Domnul amiral Painter mi-a solicitat să vă transmit că are mare încredere în grupul dumneavoastră și în personalul acestuia.

– Un afurisit de submarin rusesc cu totul... șopti Barclay ca pentru sine.

Ryan izbucni în ris.

– Nu v-ar surîde ideea, domnule comandant?

Deci îl ciștigase de partea lui cel puțin pe unul dintre ei.

– Și dacă submarinul se îndreaptă spre Marea Britanie? Atunci devine o operațiune britanică? întrebă Barclay insinuant.

– Presupun că da, dar, din cîte îmi dau seama de pe hartă, dacă Ramius ar fi vrut să se îndrepte spre Anglia, ar fi ajuns la destinație pînă acum. Am văzut o copie a scrisorii adresate de președinte prim-ministrului. În schimbul ajutorului dumneavoastră, Royal Navy va avea acces în aceeași măsură ca noi la datele pe care le obținem. Sîntem de aceeași parte a baricadei, domnii mei. Singura problemă e dacă reușim să facem față acestei provocări.

– Hunter, ce părere ai? vru să știe amiralul.

– Dacă informațiile din spionaj sînt corecte... atunci aș zice că avem șanse destul de mari, poate chiar 50%. Pe de o parte, avem un submarin strategic care nu vrea să fie detectat. Pe de alta, o flotă impresionantă care-l urmărește. Nu poate să se îndrepte decît spre una dintre puținele locații discrete: Norfolk, bineînțeles, Newport, Groton, King's Bay, Port Everglades, Charleston. Un port civil precum New York este mai puțin probabil, după părerea mea. Problema e: dacă Ivan trimite cît poate de repede toate *Alfa*-urile spre coasta americană, atunci vom ajunge acolo înaintea lui *Octombrie*. Poate deja au ales o destinație anume. Vom ști și noi peste două zile. Deci aș zice că și sovieticii au tot atîtea șanse ca noi. Vor putea să opereze la suficientă distanță de coasta americană, încît guvernul dumneavoastră să nu aibă nici un temei legal să obiecteze față de orice ar întreprinde. La urma urmelor, aș spune chiar că sovieticii au un as în mîneacă. Ei au o idee mai exactă asupra capacităților submarinului și o misiune mai simplă, în ansamblu. Asta compensează foarte bine faptul că au senzori mai puțin performanți.

– De ce nu vine Ramius cu viteză mai mare? întrebă Ryan. Eu nu reușesc să-mi dau seama. După ce trece de liniile SOSUS de pe coasta Islandei, e deja într-un bazin adînc – ce motiv ar avea să nu apese pe accelerație și să gonească înapoi?

– Are cel puțin două motive, îi răspunse Barclay. Cu cîte informații operative vă confrunțați în mod normal?

– Eu mă ocup de sarcini individuale. Adică trec foarte des de la una la alta. Știu destul de multe despre submarinele strategice, de exemplu, dar mai puțin despre navele lor de atac.

Ryan nu avea de ce să le spună că este agent CIA.

– Bun, atunci știți cît de compartimentată este puterea sovietică. Ramius probabil că nu știe unde sînt submarinele lor de atac, oricum, nu toate. Așa că, dacă ar merge cu viteză, ar risca să dea peste vreun *Victor* care să-l scufunde înainte să-și dea măcar seama ce se întîmplă! În al doilea rînd, dacă sovieticii solicită ajutorul americanilor, zicîndu-le, spre exemplu, că submarinul a fost deturnat de un echipaj de contra-revoluționari maoiști și apoi marina militară americană detectează un submarin balistic care se deplasează cu viteză prin Atlanticul de Nord, către coasta americană, ce ar face atunci președintele american?

– Mda, încuviință și Ryan. L-am spulbera.

– Poftim. Ramius știe cum se fac operațiunile secrete și probabil că va face numai ce știe sigur că e bine, conchise Barclay. Din fericire sau din nefericire, se pricepe foarte bine la asta.

– Cît de curînd vom avea informații privind performanțele acestui sistem de propulsie silențios? vru să știe Carstairs.

– În cel mult două zile, noi așa sperăm.

– Și domnul amiral Painter unde vrea să ne deplasăm? întrebă White.

– În planul pe care l-a înaintat la Norfolk sînteți pe flancul drept. Îl vrea pe *Kennedy* mai aproape de coastă pentru a putea face față forțelor de suprafață. Navele dumneavoastră ar fi, conform planului lui, mai în larg. Domnul Painter consideră că e posibil ca Ramius să vină spre sud prin prăpastia GIUK¹, direct în bazinul Atlanticului, și să rămînă acolo o vreme. Sint mari șanse să nu fie detectat, iar dacă sovieticii trimit flota pe urmele lui, are și răgazul și proviziile necesare să rămînă acolo pentru o perioadă de timp mai mare decît cea în care pot rușii să-și mențină forțele în apropierea coastei americane, atît din cauze tehnice, cît și politice. În plus, ar vrea ca forțele britanice să fie aici și să le amenințe flancul. Planul mai trebuie aprobat de comandantul-șef al Flotei Atlantice și mai rămîn o serie de detalii de pus la punct. De pildă, amiralul Painter a solicitat avioane E-3 Sentry care să vină în sprijinul dumneavoastră.

– O lună întreagă în mijlocul Atlanticului de Nord, iarna?! sări Carstairs simțind parcă un frison.

Fusese secund pe *Invincible* în timpul războiului insulelor Falklands și navigase prin violentul Atlantic de Sud săptămîni de-a rîndul.

– Bucurați-vă de E-3-urile alea! le zise amiralul zîmbind. Hunter, vreau să văd un plan de folosire a tuturor navelor pe care ni le dau americanii și cum putem acoperi cu ele o zonă cît mai mare. Barclay, aștept evaluarea ta privind acțiunile prietenului nostru, Ramius. Pornește de la premisa că a rămas același șmecher pe care ai ajuns să-l cunoști și să-l simpatizezi.

– Am înțeles, domnule, zise Barclay și se ridică odată cu ceilalți doi.

– Jack, tu cît mai rămii cu noi?

¹ Groelanda-Islanda-United Kingdom (n.red.)

– Nu știu, domnule amiral. Pînă cînd voi fi rechemat pe *Kennedy*, bănuiesc. Din punctul meu de vedere, toată operațiunea a fost pornită prea rapid. Nimeni nu știe de fapt ce ar trebui să facem.

– Bun, atunci, dacă ești de acord, o să ne ocupăm noi de asta o vreme. Pari foarte obosit. Du-te și odihnește-te puțin!

– Aveți mare dreptate, domnule amiral.

Ryan începea să simtă efectul alcoolului.

– Este o cușetă în compartimentul alăturat. O să-i spun cuiva să ți-l pregătească și poți dormi chiar aici deocamdată. Dacă vin ordine pentru tine, te trezim.

– Sînteți foarte amabil, domnule amiral.

„Amiralul White e un om de treabă, își spuse Jack în gînd, iar soția lui cu totul deosebită.“ În zece minute, Ryan dormea deja dus pe patul de campanie.

Octombrie Roșu

La fiecare două zile, *starpom*-ul colecta ecusoanele de radiație. Făcea parte din inspecția regulamentară. După ce se asigura că bocancii tuturor membrilor echipajului erau perfect curățați și lustruiți, toate paturile erau așezate cum trebuie și toate dulapurile ordonate ca la carte, secundul lua ecusoanele care aveau deja două zile și le dădea marinarilor altele, noi, care erau, în general, însoțite de cîteva sfaturi concise: să fie la înălțime, așa cum trebuie să fie omul nou sovietic. Borodin transformase într-o adevărată știință această procedură. Astăzi, ca în fiecare zi, inspecția fiecărui compartiment dură două ore. Cînd termină, geanta de pe șoldul stîng era plină de ecusoanele vechi, pe cînd cea de pe șoldul drept rămăsese fără ecusoane noi. Le duse pe cele vechi la medicul navei.

– Tovarășe Petrov, v-am adus un cadou, îl informă Borodin punînd geanta de piele pe masă.

– Foarte bine, zise doctorul zîmbindu-i secundului. Cu toți băieții ăștia sănătoși, mie nu-mi rămîne decît să stau și să citesc revistele.

Borodin îl lăsă pe Petrov să-și vadă de ale lui. Mai întîi, doctorul pune ecusoanele în ordine. Fiecare avea un cod de trei cifre. Prima codifica seria ecusonului, așa încît, dacă era detectat un grad de radiație, se putea face o plasare în timp. Cea de-a doua cifră indica locul unde lucra marinarul, iar cea de-a treia – unde

dormea. Se lucra mai ușor cu sistemul ăsta față de cel vechi, în care i se atribuia fiecărui marinăr câte un număr.

Procesul de dezvoltare era simplu, ca dintr-o carte de bucate. Petrov putea s-o facă și mecanic. Mai întâi stingea becul alb și aprindea unul roșu. Apoi încuia ușa cabinetului. După aceea lua un stativ pentru dezvoltat din suportul de pe perete, rupea foliile de protecție și introducea filmele în stativ.

Petrov luă stativul, îl duse în laboratorul alăturat și îl puse la uscat în singurul clasor existent. Umplu trei bazine cu soluții chimice. Deși era medic practicant, uitase cam tot ce știuse din chimia anorganică și nu-și mai amintea care erau soluțiile chimice pentru dezvoltat. Bazinul nr. 1 se umplea cu soluția din sticla nr. 1. În bazinul nr. 2 se turna conținutul sticlei nr. 2, iar bazinul nr. 3, din câte își amintea, trebuia umplut cu apă. Petrov nu se grăbea. Prânzul urma să fie servit abia peste două ore și toate celelalte sarcini ale lui erau cât se poate de plictisitoare. În ultimele două zile citise lucrări de specialitate despre bolile tropicale. Doctorul aștepta cu nerăbdare să viziteze Cuba, ca toți ceilalți de la bordul submarinului. Dacă avea noroc, poate vreun membru al echipajului venea la el cu cine știe ce maladie obscură și în sfârșit va avea și el ceva interesant de făcut.

Petrov fixă cronometrul din laborator la 75 de secunde și scufundă filmele în primul bazin, apăsând în același timp pe butonul de start. Urmărea cronometrul sub lumina roșie, întrebându-se dacă or mai face cubanezii rom, așa cum știa. Fusese acolo cu câțiva ani în urmă și de atunci avea o slăbiciune pentru lichiorul exotic. Ca orice bun cetățean sovietic, își iubea votca, dar, din când în când, mai ținea după o variație.

Cronometrul ajunsese la 75 și atunci el ridică stativul, scuturându-l ușor deasupra rezervorului. N-avea rost să-și murdărească uniforma cu soluția aia – azotat de argint parcă. Stativul se scufundă și în cel de-al doilea rezervor și Petrov reporni cronometrul. Păcat că ordinele erau așa de secrete – și-ar fi adus și el uniforma tropicală. Așa o să transpire ca un porc sub soarele cubanez. Bineînțeles că sălbaticii aia oricum nu se sinchiseau să se spele. Poate că or mai fi învățat una, alta în ultimii cincisprezece ani... O să vadă.

Cronometrul bipăi din nou și Petrov ridică stativul și a doua oară, îl scutură ușor și-l puse în bazinul cu apă. Și cu asta pusesese capăt unei munci plicticoase. De ce nu aluneca nici un

marinar pe vreo scară, să-și rupă o mână sau un picior? Își dorea să folosească aparatul cu raze X, pe care îl avea din Germania de Est, pe un pacient în viață. Nu avea încredere în nemți, marxiști sau nu, dar ei produceau echipamente medicale bune, inclusiv aparatul lui cu raze X, autoclava și majoritatea medicamentelor pe care le avea. Sosise clipa. Petrov ridică stativul și îl ținu așa în dreptul dispozitivului de citire cu raze X, pe care îl și porni.

– *Nicevo!* exclamă Petrov.

Trebuia să se gindească puțin. Ecusonul era voalat. Era numărul 3-4-8: seria 3, numărul 54 (însemnând cabinetul medical și bucătăria), cabinele de la prova (adică ale ofițerilor).

Deși nu aveau decît 2 centimetri lățime, semnele aveau sensibilitate variabilă. Cele zece coloane verticale erau folosite pentru măsurarea nivelului de expunere. Petrov observă că ecusonul lui era voalat pînă la coloana patru. La cei care lucrau în sala motoarelor era pînă la coloana cinci și la cei de la camera torpilelor, care-și petreceau mai tot timpul la prova, contaminarea era numai în dreptul primei coloane.

– Fir-ar să fie!

Știa pe dinafară nivelurile de sensibilitate. Cu toate astea, luă manualul să le caute din nou. Din fericire, segmentarea era logaritmică. La fel, expunerea era de 12 rad. Pentru ingineri, 15 pînă la 25 rad. Între 12 și 25 de rad în numai două zile nu era suficient pentru a fi considerat într-adevăr periculos. Nu le punea în pericol viața, dar...

Petrov se întoarse în cabinetul lui, avînd grijă să lase filmele în laborator. Se duse direct la telefon.

– Tovarășe comandant Ramius? Sînt Petrov. Ați putea veni la cabinetul meu, vă rog?

– Vin acum, tovarășe doctor.

Ramius nu se grăbi. Știa despre ce era vorba. Înainte să plece în larg, în timp ce Petrov era în port să își procure medicamentele necesare pentru cabinet, Borodin contaminase ecusoanele la aparatul cu raze X.

– Da, Petrov, ce se întîmplă? îl întrebă Ramius intrînd în cabinet și închizînd ușa după el.

– Tovarășe comandant, avem o scurgere de radiații.

– Aiurea. Instrumentele noastre ar fi detectat-o imediat.

Petrov aduse filmele din laborator și i le dădu comandantului.

– Uitați-vă la astea!

Ramius le ridică în dreptul becului și se uită atent la ele de la un capăt la altul. Apoi se încruntă.

– Cine mai știe despre problema asta?

– Numai eu și dumneavoastră, tovarășe comandant.

– Nu trebuie să mai spuneți nimănui, dar nimănui, insistă Ramius și făcu o pauză. E posibil ca filmele să fi fost... să fi avut vreo defecțiune sau să fi făcut dumneavoastră vreo greșeală în timpul dezvoltării?

Petrov dădu din cap cu convingere:

– Nu, tovarășe comandant. Numai dumneavoastră, eu și tovarășul Borodin avem acces la ele. După cum știți, am făcut teste pe câteva ecusoane luate la întâmplare din fiecare grupă cu trei zile înainte să plecăm.

Petrov n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că și el, ca majoritatea, luase niște ecusoane de deasupra din cutia în care erau depozitate. Asta nu prea însemna că a fost aleator.

– Maximum de expunere pe care îl văd aici este de 10 până la 20? zise Ramius subvaluându-le intenționat. Ale cui sînt numerele?

– Ale lui Bulganin și Surzpoi. Cei de la torpile, la prora, sînt toți sub trei rad.

– Foarte bine. Tovarășe doctor, se pare că avem o scurgere minoră – repet minoră, Petrov – în zona reactorului. În cel mai rău caz, e vreo scurgere de gaz. Nu e prima oară cînd se întîmplă așa ceva și pînă acum nimeni nu a murit de la asta. O să găsim sursa și o să rezolvăm problema. Dar trebuie să păstrăm acest mic secret. Nu avem nici un motiv să-i alarmăm pe oamenii noștri fără motiv.

Petrov dădu din cap ca și cum era de acord, gîndindu-se însă că în 1970, într-un accident de pe *Voroșilov*, muriseră oameni, iar pe spărgătorul *Lenin* chiar mai mulți. Ambele accidente avuseseră loc cu mult timp în urmă și el era sigur că Ramius avea situația sub control. Dar dacă se înșela?

Pentagon

Inelul E era inelul exterior și cel mai mare dintre inelele concentrice ale Pentagonului. Întrucît de aici se putea vedea pe geam și altceva decît interioare mohorîte, era locul unde se aflau birourile înalților oficiali din Departamentul Apărării. Unul dintre birouri era cel al directorului pentru operațiuni al

Statului Major ale Armelor Reunite, numit J-3. Acum biroul era gol. Ocupantul său se afla într-o cameră de la subsol căreia i se spunea „tancul“, din cauza pereților de metal împănati cu dispozitive de bruiaj.

J-3 se afla acolo de 24 de ore, deși n-ai fi zis, uitându-te la el. Pantaloni verzi își păstrasera dunga, pe cămașa kaki se vedeau cutele de la călcat, iar gulerul era alb, bine scrobit, și cravata – fixată de un ac auriu, cu însemnele pușcașilor marini. Generalul Edwin Harris nu era nici diplomat, nici absolvent al Academiei Militare, dar juca rolul de mediator. O postură destul de bizară pentru un militar din infanteria marină.

– Fir-ar să fie! se auzi vocea amiralului Blackburn, CICLANT.

Mai era de față și subordonatul lui, șeful de operațiuni, contraamiralul Pete Stanford.

– Așa se conduce o operațiune?

Toți șefii de stat-major erau acolo și nici unul nu era de părere că așa se conduce o operațiune.

– Blackie, uite ce e, ți-am spus de unde vin ordinele, zise obosit generalul Hilton, șeful Statului Major ale Armelor Reunite.

– Eu înțeleg lucrul ăsta, domnule general, dar aici e vorba de o operațiune în principal pentru submarine, nu-i așa? Am nevoie de Vince Gallery pentru asta și ar trebui ca și dumneavoastră să-l puneți pe Sam Dodge să lucreze aici. Eu și Dan sîntem specializați în operațiuni aeriene, Pete este expert în lupta anti-submarin. Avem nevoie și de un comandant de submarine.

– Domnii mei, spuse Harris calm, deocamdată planul pe care trebuie să i-l prezentăm președintelui nu trebuie să se ocupe decît de pericolul sovietic. Să lăsăm deoparte povestea asta cu submarinul care dezertează, nu credeți?

– Sînt de acord, încuviință Stanford. Avem destule probleme și așa.

Atenția celor opt ofițeri superiori se concentra din nou asupra hărții. 58 de submarine sovietice și 28 de vase de război de suprafață, la care se adaugă o mulțime de petroliere și vase de realimentare care se îndreptau fără doar și poate spre coasta americană. Pentru a le face față, U.S. Navy avea un singur portavion disponibil. *Invincible* nu putea fi considerat un portavion adevărat. Amenințarea era serioasă. Una dintre probleme era că pe vasele sovietice se aflau în total peste 300 de rachete

mare-mare. Proiectate ca armă antinavă, o treime dintre ele puteau transporta focoase nucleare, suficiente pentru a devasta orașele de pe Coasta de Est. Lansate din largul coastei New Jersey, aceste rachete aveau capacitatea să lovească orice țintă aflată între Norfolk și Boston.

– Josh Painter propune să-l păstrăm în apropierea țărmului pe *Kennedy*, zise amiralul Blackburn. El vrea să conducă operațiunea antisubmarin de pe acest portavion, să transfere escadrilele de vânătoare pe uscat ca să aducă în loc aparate antisubmarine S-3. În același timp, vrea ca *Invincible* să îi acopere flancul dinspre mare.

– Mie nu-mi place deloc, interveni generalul Harris.

Nici lui Pete Stanford nu-i plăcea și ei căzuseră de acord mai devreme că J-3 va propune un alt plan.

– Stimați domni, dacă nu avem decât un singur portavion, atunci ar trebui să rămână portavion, nu să-l transformăm în navă antisubmarin.

– Te ascultăm, Eddie, zise Hilton.

– Să îl mutăm pe *Kennedy* aici, spuse el indicînd o poziție la vestul Insulelor Azore. Josh poate păstra escadrilele de atac. Îl aducem pe *Invincible* în apropierea coastei pentru a se ocupa de submarine. Pentru asta l-au construit englezii, nu? Se pare că face treabă bună. *Kennedy* este o armă ofensivă, misiunea lui e să amenințe. Bun, dacă hotărîm să dispunem forțele așa, el chiar constituie o amenințare. De aici le poate lovi navele de suprafață fără să intre în raza de acțiune a rachetelor rusești.

– Mai mult de atît, remarcă Stanford arătîndu-le niște vase de pe hartă, amenințăm și forțele de aici. Dacă sovieticii pierd petrolierele astea, nu se mai întorc acasă. Ca să evite pericolul ăsta, o să își schimbe dispunerea forțelor. În primul rînd, îl vor muta pe *Kiev* departe de țărm pentru a oferi ceva protecție aeriană contra aviației de pe *Kennedy*. Aparatele S-3 pot decola și de la bazele de pe uscat și acoperă aceeași zonă, mai spuse el și trasă o linie la vreo 700 de kilometri de țărm.

– Asta înseamnă să-l lăsăm pe *Invincible* singur, observă amiralul Foster.

– Josh a cerut S-3-uri ca acoperire pentru englezi.

Blackburn se întoarce către șeful de stat-major de la aviație, generalul Claire Barnes.

– Ați cerut ajutor, o să-l primiți, zise Barnes. Mîine-seară un Sentry să fie pe deasupra lui *Invincible* pe care, dacă-l mutați

aproape de țarm, o să-l putem proteja zi și noapte. Trimit și o escadrilă de F-16 ca escortă, dacă vreți.

– Și ce vrei în schimb, Max? îl întreabă Foster.

Nimeni nu-i spunea Claire.

– Din câte știu, escadrilele de pe *Saratoga* stau degeaba. Pînă sîmbătă o să avem cinci sute de avioane de vînătoare desfășurate de la Dover pînă la Loring. Băieții mei nu știu prea multe despre lupta împotriva vaselor de suprafață. Vor trebui să învețe repede. Aș dori să-i trimiteți pe băieții voștri să lucreze cu ai mei și mai vreau și Tomcat-urile. Îmi place ideea de avion de vînătoare înarmat cu rachete. O escadrilă va opera în zona Islandei, alta în New England pentru a urmări ce ne pregătește Ivan. O să am grijă să îndulcesc situația. Dacă vreți, o să trimit cîteva petroliere la Lajes pentru ca avioanele lui *Kennedy* să continue să zboare.

– Blackie? întreabă Foster.

– S-a făcut! încuviință Blackburn. Singurul lucru care mă îngrijorează e că *Invincible* nu are o capacitate antisubmarin prea mare.

– O să facem să aibă, spuse Stanford. Domnule amiral, ce ziceți dacă aducem *Tarawa* de la Little Creek, pentru a completa escadra *New Jersey* cu vreo douăsprezece elicoptere antisubmarin și vreo șase-șapte nave *Harrier* pe care le are la bord.

– Îmi place ideea, veni imediat răspunsul lui Harris. În acest fel, o să avem două portavioane mici, cu o forță de luptă considerabilă chiar înaintea lor, *Kennedy* va fi leul puternic care îi va încolți de la est, iar cîteva sute de avioane de vînătoare vor veni dinspre vest. Asta îi va obliga pe ruși să-și împartă forțele în trei direcții, iar nouă ne va mări capacitatea de patrulare antisubmarin.

– *Kennedy* e capabil să își îndeplinească misiunea singur? întreabă Hilton.

– Pe asta contăm, îi răspunse Blackburn. Noi putem distruge unul, poate chiar două dintre cele patru grupuri într-o oră. Cel care sînt mai aproape de țarm rămîn în sarcina ta, Max.

– Cît timp ați repetat voi doi scena asta? întreabă în glumă generalul Maxwell, comandantul trupelor de infanterie marină, uitîndu-se la ofițerul de operații.

Toată lumea rîse.

Octombrie Roșu

Inginerul-șef Melekin curăță compartimentul reactorului înainte de a începe să caute scurgerea. Ramius și Petrov erau și ei de față, la care se mai adăugau și ofițerii de serviciu la motoare și unul dintre tinerii locotenenți, Sviadov. Trei dintre ofițeri aveau contoare Geiger.

Reactorul se afla într-o incintă destul de mare pentru a putea adăposti uriașul recipient cilindric din oțel. Deși nu era în funcțiune, obiectul era cald. În fiecare colț al încăperii se afla câte un detector automat de radiații, înconjurat de un cerc roșu. Pe perețele din față și din spate se aflau alte detectoare. Dintre toate compartimentele de pe submarin, acesta era cel mai curat. Podeaua și pereții despărțitori din oțel inoxidabil erau vopsiți în alb. Motivul era limpede: chiar și cea mai mică scurgere a lichidului de răcire din reactor devenea instantaneu vizibilă chiar dacă nici unul dintre detectoare nu o semnala.

Sviadov se urcă pe o scară de aluminiu fixată lateral pe vasul reactorului pentru a plimba sonda contorului Geiger peste fiecare îmbinare de țevi. Difuzorul aparatului era dat la maxim, ca să poată fi auzit de toți cei din încăpere, iar Sviadov avea la rîndul lui o cască. Tînărul era foarte încordat. Numai un nebun s-ar fi putut crede în siguranță atunci cînd căuta o scurgere de radiații. Este și o glumă în marina sovietică: „Cum deosebești un marinăr din Flota Nordului? Strălucește în întuneric“. Cînd erau la țarm, se distraseră pe cînte la gluma asta, dar acum nu mai simțea la fel. Știa că el avea rolul principal în această operațiune pentru că era cel mai tînăr, cel mai puțin experimentat și, practic, ofițerul de care se puteau lipsi cel mai ușor. Era un adevărat efort pentru el să împiedice tremuratul genunchilor, în timp ce se întindea de colo-colo pe țevăria reactorului.

Aparatul făcea din cînd în cînd zgomot și Sviadov simțea stomacul cum i se strînge la fiecare clicăit care se auzea la trecerea unei particule aleatoare prin tubul de gaz ionizat. La fiecare cîteva secunde, se uita la indicatorul care arăta intensitatea radiației. Era în valorile normale, abia măsurabile. Învelișul reactorului era format din patru straturi de oțel înalt aliat, fiecare gros de cîteva centimetri. Cele trei spații intermediare erau umplute cu un amestec de apă cu bariu

izolate apoi cu un strat de plumb și un strat de polietilenă, totul menit să împiedice pierderea de neutroni sau particule gama. Această combinație de materiale (oțel, bariu, plumb și plastic) reușea să oprească elementele periculoase ale reacției, la exteriorul reactorului regăsindu-se doar o încălzire locală, cu câteva grade. Spre liniștea lui Sviadov, contorul indica un nivel de radiație mai mic chiar decît cel de pe plaja de la Soci. Cel mai mare nivel a fost măsurat lîngă un bec. Locotenentul surise.

– Toate măsurătorile sînt între limitele normale, tovarăși, raportă Sviadov.

– Ia-o de la capăt, ordonă Melekin, fă-le din nou!

După alte 20 de minute, Sviadov, care transpira de la aerul cald care se adunase în partea de sus a compartimentului, raportă același lucru. Coborî cu mare greutate, căci mîinile și picioarele îi erau vlăguite.

– Ia o țigară, îi sugeră Ramius. Te-ai descurcat foarte bine, Sviadov!

– Vă mulțumesc, tovarășe comandant. E cald acolo sus, din cauza becurilor și a țevilor de răcire.

Locotenentul îi dădu tahimetrul lui Melekin. În partea de jos, acesta indica o măsurătoare cumulativă, care era lejer în limitele normale.

– Probabil au fost niște ecusoane contaminate, comentă destul de acru inginerul-șef. Nici nu ar fi prima oară cînd se întîmplă. Vreun glumeț de la fabrică sau de la serviciul de aprovizionare de pe șantier, ca să aibă activitate și prietenii noștri de la GRU. „Sabotorii!“ O glumă de-asta ar trebui să fie răsplătită cu un glonț în cap.

– Poate că da, zise Ramius rîzînd. Vă amintiți incidentul de pe *Lenin*?

Se referea la un spărgător de gheață nuclear care stătuse doi ani în doc din cauza unui incident la reactor.

– Bucătarul navei avea niște tigăi pătate și un inginer dement i-a zis să folosească aburul încins să le curețe. Și idiotul s-a dus la generatorul de aburi și a deschis o supapă de inspecție și a pus sub ea tigăile!

Melekin dădu ochii peste cap.

– Acum îmi amintesc! Eram ofițer tehnic. Comandantul ceruse un bucătar cazac...

– Îi plăcea *kașa* cu carne de cal, zise Ramius.

– ... Și prostul n-avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă o navă. A murit și au mai murit încă trei pe lângă el, a contaminat naibii tot compartimentul pentru două luni. Comandantul a ieșit din gulag abia anul trecut.

– Fac pariu că tigăile s-au curățat bine, spuse Ramius.

– Sigur, Marko Aleksandrovici, le vor putea folosi abia peste vreo cincizeci de ani, rîse răgușit și Melekin.

„Grozavă treabă să spui așa ceva în fața unui ofițer tînăr“, se gîndi Petrov. Nu era nimic, dar nimic amuzant la o scurgere de la un reactor. Dar Melekin era cunoscut pentru umorul lui, și doctorul își imagină că acei 20 de ani în care muncise la reactoare le permiteau și lui, și comandantului să trateze flegmatic pericolele potențiale. Și-apoi era și o morală implicită a istorioarei: să nu se apropie de reactor decît cei care știu ce au de făcut.

– Foarte bine, zise Melekin, acum o să verificăm țevile din compartimentul generatorului. Hai, Sviadov, încă ne sînt de mare folos picioarele unui tînăr!

Următorul compartiment de la pupa conținea schimbătorul de căldură și generatorul de aburi, alternatoarele și echipamentul auxiliar. Turbinele principale se aflau în compartimentul de alături și acum erau inactive, în timpul funcționării șenilelor electrice. În orice caz, aburul care le punea în mișcare ar fi trebuit să nu fie contaminat. Numai circuitul primar era radioactiv. Lichidul de răcire al reactorului conținea radioactivitate de scurtă durată, potențial periculoasă, dar nu se transforma niciodată înapoi. Apa necontaminată din circuitul secundar prelua căldura de la circuitul primar și se transforma în abur.

Cele două circuite de apă se întîlneau în interiorul schimbătorului de căldură, dar nu se amestecau niciodată, circulînd prin țevi separate.

Sistemul de țevi al circuitului secundar era mult mai complex și inspecția lui dură mai mult de 50 de minute. Aceste țevi nu erau la fel de bine izolate ca acelea de mai devreme. Sviadov fusese la un pas de a se opri în vreo două rînduri, iar

fața îi era scaldată în transpirație înainte de a termina prima verificare.

– Din nou, toate valorile sînt normale, tovarăși.

– Bun, zise Melekin. Vino și te odihnește puțin înainte să le verifici și a doua oară!

Sviadov mai că i-ar fi „mulțumit” șefului lui pentru asta, dar nu s-ar fi cuvenit. Ca tînăr ofițer al Comsomolului, dedicat acestuia, nici o sarcină nu ar fi trebuit să fie peste puterile lui. Coborî cu multă grijă și Melekin îi mai dădu o țigară. Inginerul-șef, un bărbat cu părul grizonat, era un perfecționist prin excelență, căruia îi plăcea să aibă grijă de oamenii lui.

– O, mulțumesc, tovarășe, spuse Sviadov.

Petrov luă un scaun pliant și i-l întinse:

– Luați loc, tovarășe locotenent, mai odihnește-ți picioarele.

Locotenentul se așeză imediat și-și întinse picioarele amorțite. Ofițerii de la VVMUPP îi spusese că este foarte norocos că a plecat în această cursă. Ramius și Melekin erau cei mai buni instructori pe care îi avea flota, niște oameni a căror bunătate și competență erau apreciate de subalternii lor.

– Ar trebui să izoleze mai bine țevile alea, zise Ramius.

Melekin clătină din cap.

– Atunci ar fi prea greu de inspectat, zise el și-i dădu comandantului contorul Geiger.

– Valorile sînt sigure, spuse comandantul citind indicația totală. Cînd uzi grădina, ești mai expus decît aici.

– Așa e, făcu Melekin. Minerii sînt mai expuși decît noi din cauza scurgerilor de radon din mine. Niște ecusoane proaste, asta e răspunsul. Ce-ar fi să verificăm tot lotul?

– Am putea face și asta, tovarășe Melekin, veni răspunsul lui Petrov. Dar, în condițiile duratei prelungite a cursei noastre, va trebui să stăm cîteva zile fără nici un ecuson. Contravine regulamentului. Din păcate.

– Aveți dreptate. În orice caz, ecusoanele nu au decît rolul de a face o verificare suplimentară a instrumentelor noastre, admise Ramius și făcu semn către detectoarele marcate cu cercuri roșii prin tot compartimentul.

– Chiar vreți să mai verificăm țevăraia încă o dată? întrebă Melekin.

– Cred că așa ar trebui, zise Ramius.

Sviadov înjură în gînd, cu ochii în podea.

– Nu putem niciodată fi prea precauți cînd e vorba de siguranța oamenilor, cită el din doctrină. Îmi pare rău, tovarășe sublocotenent.

Doctorului nu-i părea rău de loc. El chiar se îngrijorase din cauza asta și acum se simțea mult mai liniștit.

După o oră, se termină și cea de-a doua verificare. Petrov îl luă pe Sviadov cu el în cabinet, la prova, să îi dea niște pastile cu sare și ceai pentru hidratare.

Ofițerii superiori plecară și ei, iar Melekin ordonă să fie repornit reactorul.

Recruții se întoarseră în posturi uitîndu-se unul la altul. Ofițerii lor tocmai verificaseră compartimentele „fierbinți” cu instrumente de măsurare a radiației. Doctorul navei arăta destul de palid dinainte și nu voia să spună de ce. Nu doar unul dintre supraveghetorii de la motoare își pipăi îngrijorat ecusonul de radiație și se uită la ceas să vadă cît mai are pînă iese din tură.

A OPTA ZI

VINERI, 10 DECEMBRIE

HMS Invincible

Ryan se trezi în o ~~obs~~curitate. Draperiile de la cele două mici hublouri erau trase. Scutură din cap ca să-și revină și să-și dea seama ce se întâmplă în jurul lui. *Invincible* era în marș, dar cu o viteză mai mică acum. Se ridică să se uite prin hublou și văzu ultimele străluciri roșetice ale apusului printre norii mînați de vînt. Se uită la ceas și făcu niște calcule îndoielnice în minte, ajungînd la concluzia că ora locală e șase seara. Asta însemna că dormise vreo șase ore. Se simțea destul de bine în condițiile date. Avea o oarecare durere de cap de la brandy – și avea și infirmarea teoriei că o băutură de calitate nu se lasă cu mahmureală – și-și simțea mușchii întepeniți. Făcu niște genuflexiuni să mai scape de amorteală.

Baia cabinei era mică. Minusculă, mai bine zis. Ryan își dădu cu apă rece pe față și-și clăți gura, hotărît să nu se uite în oglindă. Dar conchise că trebuia să se uite. O fi fost el un impostor, dar purta uniforma țării lui și trebuia să arate prezentabil. Într-un minut își așeză părul și uniforma. Cei de la CIA făcuseră niște haine pe cinste, dacă ne gîndim că totul fusese contra cronometru. După ce termină, se duse la ușa dinspre puntea pavilionului.

– Te simți mai bine, Jack? îl întreabă amiralul White și îi făcu semn spre o tavă plină cu cești.

Numai ceai, dar tot era un început.

– Mulțumesc, domnule amiral. Cele câteva ore de somn mi-au făcut bine. Cred că am ajuns numai bine pentru masa de seară.

– Adică pentru micul dejun, îl corectă White rîzînd.

– Cum... ă, vreți să repetați? se bîlbîi Ryan și-și scutură puternic capul, simțindu-se încă amețit.

– Ți-a ieșit un răsărit, nu un apus, domnule comandor. Am primit alte ordine; acum mergem din nou spre vest. *Kennedy* se îndreaptă cu viteză maximă spre est și noi vom patrula lângă coastă.

– Cine a ordonat asta, domnule amiral?

– CINCLANT. Din cîte înțeleg, Joshua nu a fost deloc încîntat. Potrivit ordinilor, vei mai rămîne cu noi o vreme și, în condițiile astea, părea rezonabil să te lăsăm să dormi. Se pare că aveai mare nevoie de odihnă.

„Atunci înseamnă că au fost optsprezece ore“, se gîndi Ryan. Nici nu e de mirare că amorțise tot.

– Arăți mult mai bine, observă amiralul White din scaunul lui de piele.

Se ridică, îl luă de braț și îl conduse la pupa.

– Și acum să ne ocupăm de micul dejun! Te-am așteptat. Capitanul Hunter o să-ți facă o scurtă prezentare a noilor ordine. Vremea va fi mai frumoasă în următoarele zile, din cîte am auzit. Ordinele privind escorta s-au mai schimbat. Vom opera în cooperare cu grupul *New Jersey*, pe care-l știi prea bine. Operațiunile antisubmarin încep efectiv peste vreo douăsprezece ore. E foarte bine că ai dormit mai mult, băiete. O să-ți prindă al naibii de bine.

Ryan își trecu o mînă peste obraz.

– Pot să mă rad?

– În marina britanică încă este permis portul bărbii. Hai s-o lăsăm pînă după micul dejun.

Cabina amiralului de pe *HMS Invincible* nu se ridica la nivelul celei de pe *Kennedy*, dar era pe aproape. White avea un separeu pentru servirea mesei. Un steward în livrea albă le asigură o servire fără cusur, pregătind și un al treilea scaun pentru Hunter, care își făcu apariția după cîteva minute. Cînd au început discuțiile, White i-a făcut semn stewardului că poate pleca.

– Urmează să ne întîlnim cu două fregate noi din clasa *Knox* peste două ore. Deja se văd pe radar. Alte două 1052, un petrolier

și două nave *Perry*, ni se vor alătura în următoarele 36 de ore. Tocmai se întorceau acasă din Mediterană. Dacă luăm în calcul și vasele noastre de escortă, avem în total nouă nave de luptă. O forță deloc neglijabilă. Vom opera la 800 kilometri de țărm, iar grupul *New Jersey – Tarawa* va fi la circa 400 kilometri vest de noi.

– *Tarawa*? La ce ne trebuie un regiment de pușcași marini? întrebă Ryan.

Hunter explică pe scurt:

– Nu e deloc o idee rea. Chestia e că, dacă *Kennedy* se îndreaptă cu viteză maximă spre Azore înseamnă că noi vom fi cei care vor păzi coasta americană. S-ar putea, zise el zîmbind, să fie prima oară cînd Royal Navy face acest lucru; oricum, e prima oară de cînd a ieșit de sub stăpînirea britanică.

– Ce adversari avem?

– Primele *Alfa*-uri vor ajunge în apropierea coastei la noapte, dintre care patru sînt cu mult înaintea celorlalte. Forțele sovietice de suprafață au trecut de Islanda azi-noapte. Sînt împărțite în trei grupuri. Dintr-unul fac parte portavionul *Kiev*, două crucișătoare și patru distrugătoare; al doilea, probabil liderul, cu un *Kirov*, încă trei crucișătoare și șase distrugătoare, iar cel de-al treilea îl are pe *Moskva*, alte trei crucișătoare și șapte distrugătoare. Presupun că rușii ar fi vrut grupurile *Moskva* și *Kiev* aproape de țărm, iar pe *Kirov* în larg, dar schimbarea poziției lui *Kennedy* o să-i oblige să-și refacă socotelile. Oricum, au un număr mare de rachete mare-mare și, teoretic, sîntem foarte expuși. Ca să rezolvăm problema asta, aviația ne trimite un E-3 Sentry într-o oră, să coopereze cu Harrier-ele noastre, iar cînd o să mai înaintăm mult spre vest, o să avem mai mult sprijin aerian de la bazele terestre. Per total, nu prea avem o poziție de invidiat, dar nici Ivan n-o duce mai bine. În ceea ce privește găsirea lui *Octombrie Roșu*... continuă Hunter ridicînd din umeri, căutările noastre depind de modul în care Ivan hotărăște să-și desfășoare forțele. Deocamdată menținem contactul. *Alfa* care e în fruntea grupului se află la peste 100 de kilometri de noi, cu o viteză de peste 40 de noduri, și un elicopter îl urmărește. Cam asta e tot ce avem, conchise șeful operațiunilor flotei. Vrei să cobori cu noi?

– Domnule amiral, îmi permiteți?

Ryan dorea mult să vadă centrul de comandă al navei *Invincible*.

– Sigur.

Treizeci de minute mai târziu, Ryan se afla într-o cameră cufundată în întuneric, ai cărei pereți erau acoperiți cu instrumente electronice și cu ecrane de monitorizare. Oceanul Atlantic era plin de submarine rusești.

Casa Albă

Ambasadorul URSS intră în Biroul Oval la 10.59, cu un minut mai devreme decât era fixată întâlnirea. Era un bărbat scund și obez, cu fața rotundă, cum o au slavii, și o privire de care un jucător profesionist ar fi fost tare mândru. Nu se putea citi nimic în ochii lui. Era diplomat de carieră și ocupase mai multe posturi în lumea occidentală; de treizeci de ani lucra în Ministerul Afacerilor Externe al Partidului Comunist.

– Bună dimineata, domnule președinte, domnule Pelt, îi salută politicos Alexei Arbatov, înclinând capul spre unul, apoi spre celălalt.

Observă imediat că președintele stătea pe scaunul din spatele biroului. Înainte, de fiecare dată, președintele obișnuia să ocolească biroul să-și întâmpine oaspetele și să dea mâna cu el, abia după aceea se așeza.

– Vă rog să serviți o cafea, domnule ambasador, îi spuse Pelt.

Arbatov îl cunoștea foarte bine pe acest consilier al președintelui în probleme de securitate națională. Jeffrey Pelt absolvise Centrul de Studii Strategice și Internaționale al Universității din Georgetown; era un inamic, însă unul manierat, un *kulturnii*. Arbatov era sensibil la amabilitățile formalităților. Astăzi Pelt sătea lângă șeful său, evitând să se apropie de ursul sovietic. Arbatov nu servi cafea.

– Domnule ambasador, începu Pelt, am constatat existența unei activități navale sovietice neobișnuite în Atlanticul de Nord.

– Adevărat? făcu Arbatov, ridicând sprâncenele a uimire, dar expresia feței lui nu păcăli pe nimeni. Eu nu știu nimic în acest sens. După cum bine știți, nu am fost marinar niciodată.

– N-am putea să trecem peste rahaturile astea, domnule ambasador? spuse președintele.

Arbatov nu-și îngădui să se arate surprins de vulgaritatea limbajului. Așa, președintele american părea foarte asemănător cu rușii și, asemenea oficialilor sovietici, părea să aibă nevoie de un profesionist ca Pelt, care să mai îndulcească atmosfera.

– Este clar că aproape o sută de nave sovietice operează în Atlanticul de Nord sau se îndreaptă într-acolo. Președintele Narmonov și predecesorul meu au căzut de acord, cu niște ani în urmă, ca asemenea operațiuni să nu aibă loc decît în urma unei notificări. Scopul acestui acord era, după cum știți, prevenirea actelor care ar putea parea că provoacă în mod nejustificat pe unul sau pe celălalt. Acest acord a fost respectat, cel puțin pînă la evenimentele de acum. Consilierii mei în probleme militare spun că ceea ce se întîmplă acolo seamănă foarte mult cu un exercițiu militar, dar poate și să preceadă un război. După ce ar trebui să le deosebim? Navele sovietice se află acum la est de Islanda și cîrînd se vor afla într-o poziție din care pot amenința rutele noastre comerciale către Europa. Situația este cel puțin neliniștitoare și poate merge pînă la o provocare în toată regula, nejustificată și extrem de gravă. Amploarea acestor acțiuni nu a fost făcută publică pînă acum. Lucrurile nu pot rămîne așa, iar cînd va fi publică, Alex, poporul american îmi va cere să acționez la rîndul meu.

Președintele făcu o pauză în așteptarea unui răspuns, dar interlocutorul lui doar dădu din cap. Pelt fu cel care continuă:

– Domnule ambasador, țara dumneavoastră a găsit că se cuvine să încalce un acord care a fost ani de zile un model de cooperare între Est și Vest. Cum ați putea crede că vom privi actul dumneavoastră altfel decît ca pe o provocare?

– Domnule președinte, domnule Pelt, într-adevăr eu nu știu nimic despre toate astea, minți Arbatov cu aerul cel mai nevinovat. Voi contacta imediat Moscova pentru a stabili care este starea de fapt. Doriți să le transmit ceva cu această ocazie?

– Da. După cum veți înțelege prea bine și dumneavoastră, și superiorii dumneavoastră de la Moscova, spuse președintele, vom desfășura forțe navale și aeriene care să le țină sub observație pe cele sovietice. Prudența ne obligă să o facem. Nu avem nici cea mai mică intenție de a ne amesteca în operațiile legitime – oricare ar fi ele – desfășurate de forțele sovietice. Nu vrem să lansăm la rîndul nostru o provocare, dar, potrivit acordului, avem dreptul să știm și noi ce se întîmplă, domnule ambasador. Pînă cînd aflăm, nu sîntem în măsură să dăm oamenilor noștri ordinele care se impun. Ar fi bine ca guvernul dumneavoastră să ia în calcul faptul că, la atîtea vase, și sovietice, și americane, și cu atîtea aeronave concentrate în aceeași zonă avem inevitabil o situație foarte riscantă. Oricînd pot avea loc

accidente. Orice acțiune a unei părți implicate și care, în alte condiții, ar părea inofensivă ar putea acum să pară cu totul altceva. Domnule ambasador, multe războaie au început așa.

Președintele se rezemă și lăasă ideea să mai plutească în aer cîteva clipe. Cînd începu din nou să vorbească, tonul lui deveni mult mai blînd:

– Se înțelege, cred, că această posibilitate este destul de mică, dar nu ar fi de-a dreptul iresponsabil să ne asumăm asemenea riscuri?

– Domnule președinte, v-ați argumentat foarte bine punctul de vedere, ca întotdeauna, dar, după cum știți, navigația pe mare este permisă tuturor și...

– Domnule ambasador, îl întrerupse Pelt, gîndiți-vă puțin la o analogie simplă. Vecinul dumneavoastră începe să patruleze prin curtea lui cu o pușcă de vînătoare și în timpul asta copiii dumneavoastră se joacă în fața casei. O asemenea acțiune nu ar fi ilegală din punct de vedere tehnic, să zicem. Chiar și așa, nu v-ar îngrijora situația?

– Așa este, domnule Pelt, dar situația pe care tocmai ați descris-o nu seamănă deloc cu...

Acum președintele era cel care interveni:

– Nu seamănă, aveți dreptate. Situația cu care ne confruntăm este incomparabil mai periculoasă. Este vorba de încălcarea unui acord și tocmai lucrul acesta mi se pare foarte alarmant. Am sperat că am intrat într-o nouă etapă a relațiilor americano-sovietice. Am stabilit deja care sînt diferențele de strategii economice. Tocmai am încheiat un acord privind comerțul cu cereale. Și ați jucat un rol foarte important în semnarea acestui acord. Relațiile au evoluat, domnule ambasador, să fie acesta sfîrșitul lor? întrebă președintele și clătină insistent din cap. Eu nădăjduiesc că nu, dar decizia vă aparține. Relațiile dintre țările noastre trebuie să se bazeze pe încredere. Domnule ambasador, cred că nu v-am alarmat. După cum știți foarte bine, am obiceiul să vorbesc deschis. Personal, îmi displace toată disimularea alunecoasă din diplomatie. În momente ca acesta trebuie să comunicăm rapid și fără ascunzișuri. Ne confruntăm cu o situație periculoasă și trebuie să conlucrăm, și foarte rapid, pentru a o rezolva. Comandanții armatelor noastre sînt foarte îngrijorați și trebuie să află – chiar azi – ce pun la cale forțele navale ale țării dumneavoastră. Aștept răspunsul în seara asta,

pînă la șapte. Dacă nu va veni, voi apela la linia directă cu Moscova pentru a-l obține.

Arbatov se ridică în picioare.

– Domnule președinte, voi transmite mesajul dumneavoastră în cel mult o oră. Vă rog totuși să aveți în vedere diferența de fus orar dintre Moscova și Washington...

– Știu că tocmai a început sfîrșitul de săptămînă și că Uniunea Sovietică e paradisul muncitorilor, dar bănuiesc că unii dintre conducătorii țării dumneavoastră sînt încă la datorie. În orice caz, nu vă mai rețin. Vă doresc o zi bună.

Pelt îl conduse pe Arbatov pînă la ușă, apoi se întoarse și se așeză pe scaun.

– Poate am fost totuși cam dur cu el, spuse președintele.

– Poate că da.

Pelt era de părere că fusese al naibii de dur. Nu-l plăcea din cale-afară pe rus, însă, la rîndul lui, aprecia amabilitățile întîlnirilor diplomatice.

– Cred că am putea spune că ați reușit să-i transmiteți mesajul dorit.

– Știe.

– Știe. Însă nu știe că știm și noi.

– Așa credem noi, zise președintele făcînd o grimasă. Ce joc dement mai e și ăsta! Și cînd te gindești ce carieră frumoasă și sigură aveam eu cînd trimiteam mafioții la închisoare... Crezi că o să muște din momeala pe care i-am aruncat-o?

– Cu „operațiunile legitime”? Ați văzut cum i-au zvicnit mîinile cînd i-ați spus asta? O să-nghită momeala cu undiță cu tot.

Pelt se duse să-și toarne puțină cafea. Îi plăcea foarte mult porțelanul ăsta smălțuit cu aur.

– Mă întreb cum o să-i spună. Operațiuni legitime... probabil o să spună că e o misiune de salvare. Dacă afirmă că era un exercițiu al flotei ar însemna să recunoască faptul că au încălcat protocolul cu notificarea. O operațiune de salvare ar justifica un asemenea nivel de activitate, viteza cu care a fost inițiată și lipsa oricăror declarații publice. Presa lor niciodată nu raportează cazuri de genul ăsta. Bănuiala mea e că-i vor spune operațiune de salvare, cum că a dispărut un submarin, poate chiar o să ajungă să spună că era un submarin strategic.

– Ei, n-ar merge ei pînă acolo. Avem și acordul ăla prin care ne angajăm să ținem submarinele la cel puțin 800 de kilometri de țarm. Arbatov probabil că a primit deja instrucțiuni despre ce

să ne spună, dar încearcă să tragă de timp. E puțin probabil să nu cunoască nimic. Știm și noi cum compartimentează rușii informațiile. Crezi că dăm prea mare importanță talentului său de a se arăta rănît pe nedrept?

– Nu cred, domnule președinte. Este un principiu al diplomației care spune că trebuie să știe cineva măcar o parte din adevăr, încît să poată minți convingător, observă Pelt.

Președintele zîmbi.

– Păi atunci au avut destul timp să joace rolul ăsta. Sper că reacția mea întîrziată nu îi va dezamăgi.

– Nu, domnule președinte. Alex probabil că se aștepta să-l și dați afară.

– Mi-a trecut și mie prin minte s-o fac, chiar de mai multe ori. Farmecul lui diplomatic a dat greș mereu în cazul meu. Așa-i cu toți rușii – îmi aduc aminte de capii Mafiei pe care îi urmăream în justiție. Aceeași spoială de cultură și bune maniere și aceeași lipsă de moralitate.

Președintele clătină din cap. Vorbea din nou ca un tip dur:

– Rămii pe-aproape, Jeff. I-am zis lui George Farmer să vină în cîteva minute, dar vreau să fii și tu pe-aici cînd se întoarce amicul nostru.

Pelt se duse la el în birou, reflectînd asupra remarcii președintelui. Avea dreptate, oricît de crud ar fi părut, recunoscuse el. Cea mai mare insultă adusă unui rus școlit era să-i zici *nekulturiî*, „necivilizat“ – cuvîntul nu putea fi tradus exact; totuși, aceiași oameni care stăteau în lojele Operei de Stat din Moscova și plîngeau la sfîrșitul unei reprezentanții din *Boris Godunov* puteau să se întoarcă în același moment și să ordone execuția sau condamnarea la închisoare a o sută de oameni fără să clipească. Erau un popor ciudat, iar filosofia lor politică era și mai ciudată. Dar președintele era prea ascuțit la limbă și Pelt și-ar fi dorit să se mai îmblînzească puțin. Una era să ții un discurs în fața Legiunii Americane și alta să discuți cu ambasadorul unei mari puteri.

Sediul CIA

– CARDINAL are probleme, domnule judecător, zise Ritter luînd loc.

– Mă așteptam, spuse Moore scoțîndu-și ochelarii și începînd să se frece la ochi.

Ryan încă nu ştia de nota oficială pe care o primise de la şeful de post din Moscova, unde scria că, pentru a trimite ultimul mesaj, CARDINAL scurtcircuitase jumătate din şirul de curieri care făceau legătura între Kremlin şi Ambasada Statelor Unite. Agentul devenea tot mai îndrăzneţ pe măsură ce înainta în vîrstă.

— Şi ce spune mai exact şeful antenei de la Moscova?

— CARDINAL se pare că ar fi la spital, din cauza unei pneumonii. Poate că e adevărat, numai că...

— El e bătrîn, acolo e iarnă, dar cine mai crede în coincidenţe? se întrebă Moore plecînd privirea. Ce crezi că o să se întîmple dacă l-au trădat?

— O să moară fără zgomot. Depinde cine l-a trădat. Dacă e vorba de KGB, atunci s-ar putea să vrea să obţină nişte informaţii de la el, mai ales că plecarea amicului nostru Andropov le-a ştirbit prestigiul. Dar nu cred să fie aşa. Dacă ţinem cont de cine e sponsorul lui, ar fi prea mult scandal. La fel şi dacă îl dă în primire GRU. Nu, o să-l chinuiască vreo cîteva săptămîni şi apoi îi fac felul cît mai discret. Un proces public ar fi contraproductiv.

Judecătorul se încruntă. Parcă erau nişte medici care discutau soarta unui pacient muribund. Nici măcar nu ştiau cum arăta acest CARDINAL. Undeva prin dosar era şi o fotografie, dar el n-o văzuse pînă acum. Aşa era mai simplu. Ca judecător la Curtea de Apel, nu fusese niciodată obligat să-l privească în ochi pe acuzat; nu făcea decît să aplice legea cît mai detaşat. Încerca să facă la fel şi în colaborarea lui cu CIA. Moore ştia că atitudinea lui putea fi interpretată ca o laşitate şi că de la directorul CIA se aştepta la mai mult, dar şi spionii mai îmbătrîneau, iar bătrîni ajungeau să aibă conştiinţă şi îndoieli, ceea ce tinerilor nu prea le dădea bătaie de cap. Venise momentul să părăsească „compania”. Trecuseră aproape trei ani, era de ajuns. Înfăptuise lucrurile pentru care ajunsese acolo.

— Spune-i şefului de post să renunţe. Să nu pună nici un fel de întrebări despre CARDINAL. Dacă e într-adevăr bolnav, o să mai primim veşti de la el. Dacă nu, iarăşi o să aflăm.

— Aşa e.

Ritter reuşise să confirme rapoartele lui CARDINAL. Un agent raportase că navele din flotă pleacă în larg cu mai mulţi ofiţeri politici decît înainte, altul că forţele de suprafaţă sînt comandate de cineva care absolvise Academia şi era prieten intim al lui Gorşkov, care luase avionul pînă la Severomorsk şi

apoi se imbarcase pe *Kirov* cu câteva minute înainte de plecare. Se mai spunea că inginerul care-l proiectase pe *Octombrie Roșu* ar fi plecat cu el. Un agent britanic raportase că focoarele pentru diferite arme de pe navele de suprafață au fost luate în grabă din depozitele lor de la țarm. În fine, un raport neconfirmat spunea că amiralul Korov, comandantul Flotei Nordului, nu era la postul de comandă; nu se știa unde se află cu exactitate. Toate aceste informații erau suficiente pentru a confirma raportul WILLOW și continuau să sosească.

Academia Navală

– Skip!

– O, vă salut, domnule amiral! Vreți să stați lângă mine? Întrebă Tyler făcându-i semn către un scaun liber din fața lui.

– Am un mesaj pentru tine din partea Pentagonului.

Comandantul Academiei Navale, fost ofițer pe submarin, se așeză.

– Ai o întâlnire în seara asta la 19.30. Atît mi-au zis.

– Foarte bine! zise Tyler, care tocmai termina de mîncat.

De luni lucrase la programul de simulare aproape non-stop. Întîlnirea respectivă însemna că va avea acces la acel Cray-2 al Forțelor Aeriene (USA F) chiar în seara asta. Era pregătît.

– Pînă la urmă, de ce e atîta agitație?

– Îmi pare rău, nu pot să spun nimic. Știi cum e.

Casa Albă

Ambasadorul sovietic se întoarse la 4.00 după-amiaza. Pentru a evita să afle presa, fusese condus în clădirea Trezoreriei, de peste drum de Casa Albă, și apoi venise printr-un tunel de a cărui existență știau foarte puțini. Președintele sperase că și asta îi dăduse ambasadorului sentimentul că lucrurile nu sînt chiar în regulă. Pelt veni și el în ultimul moment ca să fie prezent la sosirea lui Arbatov.

– Domnule președinte, spuse Arbatov luînd poziția de salut militar.

Președintele nu știa ca acesta să fi fost vreodată în armată.

– Am primit ordin să vă transmit regretele guvernului sovietic pentru faptul că nu am avut timp să vă informăm asupra acestei probleme. Unul dintre submarinele noastre nucleare a

dispărut și se presupune că s-a pierdut. Am inițiat o operațiune de salvare de urgență.

Președintele încuviință sobru, făcându-i semn ambasadorului să ia loc. Alături stătea Pelt.

– Este destul de stînjenitor, domnule președinte. Știți, în marina noastră, ca și în cea americană, datoria pentru cei care lucrează pe un submarin nuclear este o sarcină de cea mai mare importanță și, în consecință, cei selectați pentru a o îndeplini sînt dintre cei mai bine instruiți și de încredere oameni ai noștri. În cazul acesta, în mod special, mai mulți membri ai echipajului – mai precis, ofițerii – sînt fii ai unor înalți oficiali ai Partidului. Unul dintre ei este chiar fiul unui membru al Comitetului Central – firește, nu pot să vă spun care anume. Efortul considerabil al Marinei Militare sovietice de a-și regăsi fiii este de înțeles, deși admit că este ușor neregulamentar.

Arbatov își juca foarte bine rolul de stînjenit, vorbind ca și cum ar fi incredințat cuiva un secret de familie.

– De aceea, toată această situație s-a transformat într-o operațiune „totală”. După cum știți, fără îndoială, ea a fost inițiată practic peste noapte.

– Înțeleg, zise președintele cu compasiune. Atunci mă simt ceva mai bine, Alex. Jeff, cred că orele sînt destul de înaintate. Ce-ar fi să ne pregătești ceva de băut. Alex, un Bourbon?

– Da, domnule președinte, mulțumesc.

Pelt se duse către un dulap din lemn de trandafir montat în perete. Prețiosul obiect de mobilier avea înăuntru un mic bar, la care se adăuga o frapieră cu gheață, schimbată în fiecare după-amiază. Președintelui îi plăcea adesea să bea un pahar, două înainte de masa de seară, iar lui Arbatov asta îi aducea aminte din nou de compatrioții săi. Pelt avea o experiență îndelungată de „barman” al președintelui. În numai cîteva minute se întoarse aducînd trei pahare.

– Să fim sinceri, noi chiar bănuiam că este vorba de o operațiune de salvare, zise Pelt.

– Eu nu știu cum de-i facem pe tinerii noștri să se inhame la o asemenea muncă.

Președintele goli paharul. Arbatov încă se chinuia să și-l termine pe-al lui. Avea obiceiul să spună pe la dineuri că îi plăcea mai mult Bourbonul american decît votca rusească. Poate chiar așa era.

– Noi am pierdut două unități, din câte știu. La voi al citelea ar fi, al treilea, al patrulea?

– Nu știu, domnule președinte. Cred că dumneavoastră cunoașteți mai bine decît mine lucrurile acestea.

Președintele se gîndi că era prima oară cînd interlocutorul lui spunea adevărul în ziua aceea.

– Eu nu pot decît să fiu de acord cu dumneavoastră că un asemenea serviciu este periculos și foarte greu.

– Cîți oameni sînt la bordul navei, Alex?

– Nu am nici cea mai vagă idee. În jur de o sută, poate mai mulți, poate mai puțini, așa cred. Eu nu am fost niciodată la bordul unei nave militare.

– Majoritatea puști, probabil, ca și în echipajele noastre. E trist cu adevărat pentru țările noastre că suspiciunile pe care le avem unii față de alții condamnă pe atîția dintre cei mai buni tineri ai noștri la situații cu totul neprevăzute, mai ales cînd știm că unii nu se vor mai întoarce niciodată. Dar nu există altă soluție, se pare.

Președintele făcu o pauză și se uită pe geam. Zăpada începuse să se topească. Era momentul să-și plaseze următoarea replică.

– Poate că am putea să vă ajutăm și noi, veni oferta speculativă a președintelui. Da, poate vom trage foloase din această tragedie ca o posibilitate de a reduce un pic suspiciunile. Poate reușim să scoatem, ceva bun din toate astea, să demonstrăm că relațiile dintre noi s-au îmbunătățit cu adevărat.

Pelt se întoarce, făcîndu-și de lucru stîngaci cu pipa. După atîția ani de prietenie, încă nu putea înțelege cum de președintele își permitea atît de multe. Pelt îl cunoscuse la Washington University, pe cînd studia științele politice. Viitorul președinte era pe atunci șeful unei trupe de teatru. Era limpede că experiența de actor amator îi fusese de mare ajutor în cariera juridică. Se spunea că cel puțin unul dintre capii Mafiei îi căzuse în capcană numai datorită retoricii. Președintele vorbea despre episodul respectiv ca despre Scena Sincerității.

– Domnule ambasador, vă pun la dispoziție ajutorul și resursele Statelor Unite pentru căutarea compatrioților dumneavoastră.

– Este un gest extrem de amabil din partea dumneavoastră, domnule președinte, dar...

Președintele ridică o mînă.

– Fără nici un „dar“, Alex. Dacă nu putem coopera într-o situație de genul ăsta, cum putem spera să cooperăm în probleme mai importante? Dacă îmi aduc bine aminte, anul trecut, cînd unul dintre avioanele noastre de patrulare s-a prăbușit în apropierea insulelor Aleutine, un vas de pescuit rusesc – de fapt fusese un trauler de spionaj – a salvat echipajul, le-a salvat viața. Alex, vă sîntem datori pentru ajutorul de atunci, e o datorie de onoare, iar americanilor nu le place să fie considerați nerecunoscători, zise el și făcu o pauză teatrală. Probabil că au murit toți, știți și dumneavoastră cum e. Cred că șansele de supraviețuire sînt la fel de mici în cazul unui accident de submarin ca și într-un accident de avion. Dar cel puțin familiile membrilor echipajului vor ști ce s-a întîmplat. Jeff, parcă noi avem niște echipamente speciale pentru operațiunile de salvare a submarinelor.

– La cîți bani le dăm celor din marina militară? Sigur că avem. O să-l sun pe Foster să-l întreb.

– Bun, spuse președintele. Alex, ar fi prea mult dacă ne-am închipui că suspiciunile pe care le avem fiecare dintre noi se vor calma cu totul după ceva atît de mărunt. Istoria rușilor și a americanilor conspiră împotriva voinței noastre. Dar hai să clădim un nou început acum. Dacă ne putem da mîna în spațiu și la masa tratativelor în Viena, o putem face și aici. Le voi da toate instrucțiunile necesare comandanților mei imediat ce încheiem întîlnirea noastră de astăzi.

– Vă mulțumesc, domnule președinte, zise Arbatov fără să trădeze situația dificilă în care se afla.

– Și vă rog să îi transmiteți respectele mele președintelui Narmonov și toată compasiunea mea familiilor celor dispăruți. Apreciez efortul Domniei Sale, ca și al dumneavoastră, de a ne da aceste informații.

– Da, domnule președinte, mai zise Arbatov și se ridică.

După ce au dat mîna din nou, acesta plecă. Oare ce puneau la cale americanii de fapt? Îi prevenise pe cei de la Moscova: dacă le ziceți că e o misiune de salvare, o să ceară să contribuie și ei. Crăciunul lor nenorocit era de vină, cînd toți americanii vedeau numai finaluri fericite la orice poveste. Era o nebunie să nu îi spună altfel – la naiba cu tot protocolul!

În același timp, nu putea decît să-l admire pe președintele american. Un om ciudat, foarte deschis, și totuși foarte viclean. Un tip prietenos de cele mai multe ori, dar mereu gata să se

folosească de o conjunctură favorabilă. Își amintea poveștile pe care i le spunea bunica despre ȝiganii care-și schimbau copiii. Președintele american era cît se poate de rus.

– Așadar, zise președintele după ce închise ușa, acum putem să stăm cu ochii pe ei și nici măcar nu au de ce să se plîngă. Mint și noi știm asta, dar ei nu știu că știm. Și noi mințim și ei sigur bănuiesc ceva, dar nu și de ce mințim. Doamne! Și eu care spuneam azi-dimineață că e periculos să nu știi ce se întîmplă! Jeff, m-am mai gîndit. Nu-mi place faptul că o parte atît de mare a marinei lor militare este implicată în operațiuni chiar lîngă coasta americană. Ryan avea dreptate, Atlanticul e oceanul nostru. Vreau ca aviația și marina noastră să-i înconjoare pe afurisiții ăștia din toate părțile! E oceanul nostru și vreau s-o știe și ei! mai zise președintele și bău și ultima picătură din pahar. În ceea ce privește submarinul, vreau ca oamenii noștri să-l studieze atent și vom avea grijă de marinarii care vor să dezerteze. Discret, se înțelege.

– Se înțelege. Practic, să-i avem pe ofițerii lor e o captură la fel de grozavă ca submarinul însuși.

– Dar cei din marină vor totuși să-l păstreze.

– Nu prea vād cum am putea să facem asta dacă nu-i elimină pe membrii echipajului, și nu poate fi vorba de așa ceva.

– De acord, zise președintele.

Apoi își sună secretara:

– Fă-mi legătura cu generalul Hilton.

Pentagon

Centrul de Informații al aviației militare era la subsolul Pentagonului. Temperatura era menținută sub 21 de grade. Suficient pentru ca pe Tyler să-l doară piciorul la contactul cu proteza din metal și plastic. Dar era obișnuit.

Tyler stătea la un pupitru. Tocmai terminase prima versiune a programului, pe care-o numise MORAY, după anghila ce trăia în recifele oceanelor. Skip Tyler era foarte mîndru de talentul lui de programator. Luase programul vechi din fișierele laboratorului Tyler Lab, îl adaptase la limbajul de programare folosit de obicei la Departamentul Apărării, ADA – purta numele lui Lady Ada Lovelace, fiica lordului Byron –, și apoi îl finisase. Pentru majoritatea, ar fi fost o muncă de cel puțin o lună de zile. El o făcuse în patru zile, muncind non-stop, nu numai datorită banilor, care erau un stimulent foarte atractiv, dar și pentru că proiectul

fusese o provocare din punct de vedere profesional. Când l-a terminat, a avut și satisfacția că încă mai putea face față lejer unui termen de predare absurd și chiar îi mai rămânea și timp de rezervă. Era 8.00 seara. MORAY făcuse un test cu o variabilă și funcționase. Era gata.

Nu mai văzuse pînă acum un supercomputer Cray-2 decît în fotografii și era fericit că are șansa să folosească unul. Această versiune avea cinci unități, fiecare cu o formă pentagonală, înalte de 3 metri și late de 2 metri. Cea mai mare dintre unități era procesorul; celelalte patru erau unități de memorie, așezate în jurul celei dinții în formă de cruce. Tyler introduse de la tastatură seturile de variabile. Pentru fiecare dintre dimensiunile principale ale lui *Octombrie Roșu* – lungimea, diametrul și înălțimea – introducea zece valori numerice discrete. Urmau șase valori ușor diferite pentru formă corpului navei și pentru arhitectura acestuia. Erau cinci seturi pentru tunelul prin care circula apa de mare. Toate acestea însemnau peste 30 000 de permutări posibile. Mai introduse și 18 variabile de putere pentru a acoperi toate posibilitățile sistemului de propulsie. Cray-2 absorbea aceste informații și insera fiecare număr în grupa respectivă de valori. Acum putea să ruleze programul.

– E gata, îl anunță el pe operatorul de sistem, un sergent-major de la aviație.

– Am înțeles, îi răspunse acesta și tastă secvența KQT la calculatorul lui.

Cray-2 începu să lucreze.

Tyler se duse la pupitrul de comandă al sergentului.

– E destul de mare programul pe care l-ați adus, dom' profesor.

Sergentul scoase o bancnotă de 10 dolari și o puse pe pupitru.

– Fac pariu că jucăria noastră îl rulează în maxim zece minute.

– N-are nici o șansă, zise Tyler și puse și el o bancnotă lângă cea a sergentului. Cincisprezece minute, în cel mai bun caz.

– Facem pe din două diferență?

– Batem palma. Unde-i șeful?

– Ieșiți, faceți la dreapta, mergeți puțin pe hol și e o ușă la stînga.

Tyler se întoarse spre ușă. Îl enerva faptul că nu putea să iasă cu un mers impunător, dar, după patru ani de la accident, asta era cea mai mică dintre neplăcerile legate de el. Trăia și numai

asta conta. Accidentul avusese loc într-o noapte rece și senină, la Groton, în Connecticut, aproape de poarta principală a șantierului. Într-o vineri, la trei dimineața, se ducea acasă cu mașina după ce muncise 24 de ore să pregătească vasul la comanda căruia urma să plece în larg. Muncitorul civil de pe șantier avusese și el o zi lungă și trecuse și pe la o bodegă să bea ceva, după cum avea să stabilească poliția ulterior. Urcase în mașină, o pornise și trecuse pe roșu lovind Pontiac-ul lui Tyler din lateral cu 80 de kilometri la oră. Pentru el, accidentul fusese fatal. Skip a avut noroc. Era la o intersecție și el avea verde; când văzuse botul Ford-ului la nici jumătate de metru de portiera din dreapta era deja prea târziu. Nu-și amintea cum trecuse prin vitrina unui magazin și nici toată săptămîna următoare, cît fusese la spitalul Yale-New Haven, zbătîndu-se între viață și moarte. Cele mai puternice amintiri le păstra din ziua în care se trezise la opt zile după accident, avea să afle mai târziu, și o văzuse pe soția lui, Jean, care îl ținea de mîna. Pînă atunci mariajul lor avusese destule probleme, ceea ce nu era deloc neobișnuit în rîndul ofițerilor de pe submarinele nucleare. Prima imagine a soției lui era departe de a fi perfectă – avea ochii injectați de plîns și părul ciufulit – însă lui niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Pînă atunci, niciodată nu-și dăduse seama cît de importantă era pentru el. Mult mai importantă decît jumătate de picior.

– Skip? Skip Tyler!

Fostul ofițer de submarin s-a întors cu greutate și a văzut un ofițer din marina militară care alergia spre el.

– Johnnie Coleman! Ce mai faci?

Era căpitanul Coleman, abia acum și-a dat seama. Lucraseră împreună într-o vreme, un an pe *Tecumseh* și altul pe *Shark*. Coleman, expert în armament, fusese și el la comanda a două submarine nucleare.

– Ce-ți mai face familia, Skip?

– Jean e bine. Avem cinci copii și mai așteptăm unul.

– Măi să fie!

Au dat mîna cu mult entuziasm.

– Mereu ai fost mare crai. Am auzit că predai la Annapolis.

– Da, mai lucrez din cînd în cînd la proiecte de inginerie.

– Și pe aici ce cauți?

– Rulez un program pe computerul forțelor aeriene. Verific o configurație nouă pentru Sea System Command.

Era destul de aproape de adevăr.

– Pe tine la ce te-au mai pus?

– Sînt la biroul OP-02. Sînt șef de stat-major al amiralului Dodge.

– Serios? făcu Tyler impresionat.

Viceamiralul Sam Dodge era actualul OP-02. Adjunctul de la operațiunile flotei însărcinat cu analiza conflictelor militare cu submarine deținea controlul administrativ asupra tuturor aspectelor legate de operațiunile cu submarine.

– Bănuiesc că ai ceva de lucru!

– Așa e! Acum chiar că au luat-o razna toate.

– Cum adică?

Tyler nu mai citise nici un ziar de luni de zile și nici nu deschisese televizorul.

– Te faci că nu știi?

– Am lucrat cîte 20 de ore pe zi la programul ăsta de luni încoace și nici nu mi se mai trimit mesaje privind starea operațiunilor...

Tyler se încruntă. Ieri îi trecuse lui ceva pe la ureche la academie, dar nu-i dăduse prea multă atenție. Era genul de om care reușea să se concentreze cu totul asupra unei singure probleme.

Coleman se uită în lungul coridorului. Era vineri și era târziu, așa că erau singuri.

– Păi cred că pot să-ți zic. Amicii noștri, rușii, au început un fel de exercițiu de proporții. Toată Flota Nordului e în larg sau gata să plece. Submarinele lor sînt peste tot.

– Și ce fac?

– Nu prea sîntem siguri. Se pare că e o operațiune de căutare și salvare, dar una foarte importantă. Problema e ce anume caută. Au patru submarine *Alfa* care gonesc cu viteză maximă spre coasta americană, un grup de nave *Victor* și *Charlie* care vin și ele din urmă. La început, ne-am gîndit că vor să blocheze rutele comerciale, dar au trecut pe lîngă ele fără să le pese. E clar că se îndreaptă spre noi, orice ar căuta ei, și acum sîntem bombardați cu informații din toate părțile.

– Ce-au trimis în larg?

– 58 de submarine și vreo 30 de vase de suprafață, ce zici de asta?

– Mamă! Probabil că CINCLANT e înnebunit!

– Să știi că ai dreptate, Skip. Flota e toată în larg. Toate submarinele nucleare sînt în curs de desfășurare. Toate avioanele antisubmarin Lockheed P-3 care s-au construit pînă acum sînt fie

deasupra Atlanticului, fie pe drum, mai zise Coleman și făcu o pauză. Tu ai încă autorizare pentru informații, nu?

– Da, pentru munca pe care o fac la Crystal City. Am făcut și o evaluare a noului model de *Kirov*.

– Mă gîndeam eu că tu erai. Mereu ai fost un inginer bun. Știi, bătrînul încă mai vorbește de cît de frumos ai lucrat pentru el la vechiul *Tecumseh*. Poate pot să te duc înăuntru să vezi și tu ce se întîmplă. Da, uite, chiar o să-l întreb.

Prima cursă a lui Tyler după ce a absolvit cursurile din Idaho a fost împreună cu Dodge. Efectuase o reparație foarte dificilă la echipamentul auxiliar al unui reactor și le terminase cu două săptămîni mai devreme decît se estimase, cu puțin efort creativ și aprovizionîndu-se pe sub mină cu piese de schimb. În contrapartidă, el și Dodge primiseră o scrisoare de recomandare nemaipomenită.

– Sînt sigur că bătrînul s-ar bucura grozav să te vadă. Tu cînd termini treaba la subsol?

– Cam în jumătate de oră.

– Știi unde să mă găsești?

– Au mutat cumva OP-02-ul?

– Nu, e tot acolo. Sună-mă cînd termini. Am interiorul 78730, da? Acum trebuie să plec.

– Sigur.

Tyler se uită în urma lui pînă dispăru, apoi își văzu și el de drum către toaletă, întrebîndu-se ce puneau la cale rușii.

Orice ar fi fost, era suficient de grav încît să țină la lucru într-o seară de vineri un amiral și un căpitan plini de galoane, plus că erau sărbătorile de iarnă.

– Unsprezece minute și 53 de secunde, îi raportă sergentul bîgînd repede în buzunar ambele bancnote.

Documentul scos la imprimantă avea mai mult de două sute de pagini. Pe prima pagină era un grafic cu o curbă a soluțiilor privind viteza submarinului, iar sub ea era graficul predicțiilor de zgomot. Soluțiile particulare erau imprimate fiecare separat, pe celelalte foi. Curbele graficelor erau neregulate, ceea ce era previzibil. Conform graficului pentru viteză, majoritatea soluțiilor se plasau între 10 și 12 noduri, per ansamblu, intervalul fiind cuprins între 7 și 18 noduri. Curba zgomotului ilustra valori surprinzător de mici.

– Sergent, ai un calculator pe cînte.

– Să știi c-așa e. Unul pe care te poți baza. Nu a avut nici o defecțiune electronică toată luna.

– Pot să dau un telefon?

– Sigur, e acolo.

– Mersi, sergent.

Tyler se duse la cel mai apropiat telefon, apoi își aduse aminte de ceva:

– A, să ștergi programul.

– Am înțeles, îi răspunse sergentul și introduse niște comenzi. Din acest moment... MORAY nu mai există. Sper că v-ați făcut o copie.

Tyler încuviință și formă numărul.

– OP-02A, căpitanul Coleman.

– Johnnie, sînt Skip.

– Ce bine! Hei, bătrînul vrea să vă vedeți. Vino acum.

Tyler puse documentul în servietă. Îi mulțumi încă o dată sergentului și ieși schiopătînd, nu înainte de a-i mai arunca o privire lui Cray-2. Trebuia să mai vină pe aici.

Nu găsi nici un lift care să funcționeze și o luă încetîșor pe rampa ușor înclinată. După cinci minute, dădu peste un caporal din infanteria marină care asigura paza pe coridor.

– Sînteți cumva domnul comandor Tyler? întrebă acesta. Vă rog să prezentați un act de identitate.

Tyler îi arătă caporalului permisul de acces în Pentagon, întrebîndu-se dacă mai puteau fi și alți foști ofițeri de submarine schiopi.

– Vă mulțumesc, domnule comandor. Vă rog să mergeți pe coridorul acesta. Știți unde este biroul?

– Bineînțeles. Vă mulțumesc, caporal.

Viceamiralul Dodge stătea într-un colț al biroului și se uita peste niște mesaje. Era un bărbat scund, intransigent, care-și clădise reputația fiind, pe rînd, comandantul a trei nave, făcînd constant eforturi ca submarinele de atac din clasa *Los Angeles* să parcurgă anevoiosul lor program de dezvoltare. Acum era „Grand Dolphin“, amiralul-șef care se lupta cu Congresul.

– Skip Tyler! Arăți foarte bine, băiete! zise Dodge uitîndu-se numai o fracțiune de secundă la piciorul lui Tyler cînd acesta se apropie ca să-i strîngă mîna. Am auzit că te descurci excelent la academie.

– Binișor, domnule amiral. Uneori mă mai lasă să recrutez jucătorii pentru cîte un meci de fotbal.

– Hm, păcat că nu te lasă să fii în echipa tehnică a armatei.

Tyler împinse bărbia înainte într-un gest teatral:

– Am fost și la ei. Dar anul ăsta au fost prea duri. Ați auzit de fundașul lor, bănuiesc.

– Nu, ce s-aud? întrebă Dodge.

– Și-a ales blindajele ca temă și l-au trimis mai devreme decât spera la Fort Knox, dar nu ca să învețe despre tancuri. Ca să devină un tanc.

– Ha-ha! făcu Dodge. Johnnie zice că ai făcut o grămadă de copii de când nu ne-am mai văzut.

– Numărul șase trebuie să vină pe la sfârșitul luni februarie, zise Tyler cu mândrie.

– Șase?! Parcă nu erai nici catolic, nici mormon? Ce clociți atîtea ouă?

Tyler se uită strîmb la fostul lui șef. Nici în vremea cînd lucra la nave nucleare n-a înțeles niciodată ce-i cu prejudecata asta. Rickover o lansase, el inventase termenul defăimător de „cloctitori de ouă” pentru cei care aveau mai mult de un copil. Ce naiba era așa rău să ai copii?

– Domnule amiral, dacă tot nu mai lucrez la nucleare, trebuie să-mi găsesc și eu ceva de lucru noaptea și în weekenduri.

Tyler ridică din sprîncene cu un aer insinuant:

– Am auzit că rușilor le arde de joacă.

Brusc, Dodge deveni serios.

– Păi le cam arde. Cincizeci și opt de submarine nucleare de atac – adică tot ce are Flota Nordului – vin înapoi cu un grup mare de suprafață și în urma lor cam tot ce mai are marina sovietică.

– Ce fac, mai exact?

– Poate-mi spui tu mie. Hai în camera mea de taină!

Dodge îl conduse pe Tyler într-o încăpere unde, pe un ecran de proiecție, putea vedea Atlanticul de Nord de la Tropicul Cancerului la Cercul Polar. Pe hartă erau reprezentate sute de nave. Cele comerciale erau albe și aveau stegulețe care să indice naționalitatea fiecăreia; navele sovietice erau roșii și aveau o formă care sugera tipicul navelor lor, cele americane și ale aliaților erau albastre. Oceanul era cam aglomerat.

– Dumnezeu mare...

– Și eu zic la fel, băiete.

Tyler încuviință încruntat.

– Ce autorizare de acces ai?

– „Strict Secret“ și am participat la câteva proiecte speciale. Văd toate dispozitivele noi pe care le au rușii și muncesc foarte mult pentru Sea Systems.

– Johnnie spunea că tu ai făcut evaluarea noului *Kirov* pe care tocmai l-au lansat în Pacific. Nu te-ai descurcat deloc rău, dacă tot veni vorba.

– *Alfa*-urile astea se întrepătrund spre Norfolk?

– Așa se pare. Și ard mulți neutroni ca s-o facă. Asta, zise Dodge arătându-i o navă pe ecran, se îndreaptă spre Long Island Sound ca și cum ar vrea să blocheze intrarea către New London, iar astălaltă se întrepătrund spre Boston, cred. *Victor*-ii ăștia nu-s nici ei prea departe. Majoritatea au trecut de linia porturilor britanice. Până luni o să aibă în largul fiecărui port important de-al nostru câte două submarine sau mai multe.

– Nu-mi place deloc ce se vede aici, domnule amiral.

– Nici mie nu-mi place. După cum observi, și noi sîntem aproape în totalitate în larg. Mai interesant e totuși că nu se leagă nicidecum operațiunile lor. Eu cred...

În momentul acela intră căpitanul Coleman.

– Văd că l-ați primit în casă pe fiul răătăcitor, zise Coleman.

– Să te porți frumos cu el, John! Din câte îmi amintesc, a fost un comandant de submarin foarte bun. Oricum, la început s-ar fi zis că încearcă să ne blocheze căile maritime, dup-aia am văzut c-au trecut pur și simplu pe lîngă ele. Totuși *Alfa*-urile astea ar putea să încerce o blocadă chiar lîngă coasta americană.

– Și la vest cum stăm?

– E liniște. Liniște și pace, numai activități de rutină.

– Dar n-are nici o logică, obiectă Tyler. Nu poți să ignori jumătate de flotă. Și, iarăși, dacă pornești un război, nici nu-l trîmbezi așa, plecînd cu toate navele la viteză maximă.

– Rușii sînt o rasă ciudată, Skip, îi atrase atenția Coleman.

– Domnule amiral, dacă deschidem focul...

– O să-i lovim crunt, zise Dodge. Datorită zgomotului pe care-l fac, le cunoaștem foarte exact poziția. Ei știu asta, desigur. Și asta-i singurul lucru care mă face să cred că nu pun la cale ceva grav. Sînt destul de deștepți să nu se dea în stambă chiar așa, doar dacă nu vor să ne transmită și un alt mesaj.

– Au spus ei ceva? întrebă Tyler.

– Ambasadorul lor zice că le-a dispărut un vas și, fiindcă sînt copiii multor mahări la bordul lui, s-au lansat într-o amplă misiune de salvare. Așa zic ei.

Tyler lăsă jos servieta și se apropie de ecran.

– Chiar recunosc mișcările specifice unei operațiuni de salvare, dar ce rost au blocadele din porturile noastre?

Făcu o pauză evaluând rapid în minte toate posibilitățile, nedezipindu-și privirea de hartă.

– Domnule amiral, eu nu văd nici un submarin strategic aici.

– Sînt în porturi toate, pe ambele oceane. Ultimul *Delta* a intrat în port cu cîteva ore în urmă. E ciudat, zise Dodge uitîndu-se din nou la harta de pe ecran.

– Chiar toate, domnule amiral? întrebă din nou Tyler cu un ton cît mai degajat.

Tocmai îi venise o idee. Pe ecran se vedea *Bremerton* în Marea Barents, dar nu și vreo navă pe care ar fi putut să o urmărească. Răspunsul întîrzia. Văzînd asta, Tyler se întoarse spre cei doi ofițeri care îl priveau foarte atent.

– Dar de ce mă întrebi, băiete? întrebă Dodge încet.

La Sam Dodge, blîndețea putea să fie un semnal de alarmă.

Tyler reflectă cîteva clipe. Îi făcuse o promisiune lui Ryan. Cum putea să își formuleze răspunsul astfel încît să nu-și încalce promisiunea și totuși să afle ce-l intreresea? „Există o soluție“, conchise el. Skip Tyler avea talentul de a investiga și, atunci cînd îl frămînta ceva, se simțea împins să dezlege misterul.

– Domnule amiral, rușii au cumva un submarin strategic în larg, un model nou?

Dodge își îndreptă spatele. Chiar și așa, trebuia să-și ridice privirea pentru a se uita la tînarul din fața lui. Cînd începu în sfîrșit să vorbească, tonul lui era foarte rece:

– De unde ai această informație, domnule comandor?

Tyler clătină din cap.

– Domnule amiral, regret, dar nu vă pot răspunde. Cred că e ceva ce dumneavoastră ar trebui să știți și încercam doar să vă sugerez...

Dodge păru că dă înapoi și încercă o altă tehnică.

– Tu ai lucrat pentru mine cîndva, Skip.

Amiralul era mohorît. Încălcase o regulă pentru a-i arăta unui fost subordonat ceva, numai pentru că îl știa bine și îi părea rău că el nu ajunsese să aibă funcția pentru care muncise din greu. Practic, Tyler era însă un civil, chiar dacă purta o uniformă albastră. Grav era faptul că mai știa ceva. Dodge îi oferise o informație și acum Tyler nu-i dădea nimic în schimb.

– Domnule amiral, mi-am dat cuvîntul de onoare, se scuză Tyler. O să încerc să fac să vă parvină această informație. Vă promit solemn. Îmi permiteți să dau un telefon, vă rog?

– Da, din biroul celălalt, zise Dodge pe un ton egal.

Și în încăperea unde erau acum erau patru telefoane.

Tyler ieși și se așeză la biroul secretarei. Își scoase carnetul din buzunarul hainei și formă numărul pe care i-l lăsase Ryan.

– Acres, bună ziua, îi răspunse o voce de femeie.

– Aș dori să vorbesc cu domnul doctor Ryan, vă rog.

– Domnul Ryan este plecat momentan.

– Atunci... aș putea vorbi cu domnul amiral Greer?

– Un moment, vă rog.

– James Greer? Întrebă Dodge, care era chiar în spatele lui.

Pentru el lucrezi?

– Greer la telefon. Sînteți domnul Skip Tyler?

– Da, domnule amiral.

– Aveți informații noi pentru mine?

– Da, domnule amiral.

– Unde sînteți în acest moment?

– La Pentagon.

– Bun, vreau să veniți chiar acum la biroul meu. Știți unde?

Paza de la poarta principală va fi anunțată. Felicitări, băiete! mai zise Greer și închise.

– Lucrezi pentru CIA? Întrebă Dodge.

– Domnule amiral, nu pot să vă răspund la această întrebare.

Cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să plec să dau un raport.

– Despre ce ai aflat *de la mine*? vru să știe amiralul.

– Nu, domnule amiral. E vorba de niște informații pe care le dețineam deja cînd am venit la dumneavoastră. Asta este adevărul, domnule amiral. Și o să fac tot ce pot să vă transmit informația de care vă spuneam mai devreme.

– Să mă suni neapărat! îi ordonă Dodge. Eu sînt aici toată noaptea.

Sediul CIA

Drumul pînă la parcare George Washington a fost mai ușor decît se așteptase. Autostrada era veche și plină de oameni care se întorceau cu mașina de la cumpărături, dar șirul de automobile înainta cu viteză mică și constantă. Coborî din mașină la ieșirea

din dreapta și ajunse chiar la postul de pază al intrării principale în clădirea CIA. Bariera era coborâtă.

– Sînteți domnul Tyler, Oliver W. Tyler? întrebă paznicul. Un act de identitate, vă rog.

Tyler îi dădu permisul de acces de la Pentagon.

– E-n regulă, domnule comandor. Aduceți mașina la intrarea principală. O să vină cineva să vă conducă.

Au mai trecut două minute pînă a ajuns cu mașina la intrarea principală, trecînd peste locurile de parcare, majoritatea goale, unde strălucea gheața de la zăpada topită. Paznicul înarmat care îl aștepta încercă să îl ajute să coboare din mașină. Lui Tyler nu-i plăcea să fie ajutat. Se scutură atunci cînd străinul întinse mîna să-l sprijine. Un alt bărbat îi aștepta sub intrarea acoperită. Le făcu semn să meargă direct la lift.

Îl găsi pe amiralul Greer stînd în fața șemineului din biroul său, aparent pe jumătate adormit. Skip nu știa că directorul adjunct se întorsese din Anglia de cîteva ore. Amiralul veni și-i ordonă paznicului să se retragă.

– Tu trebuie să fii Skip Tyler. Intră și ia loc!

– E foarte frumos căminul pe care îl aveți aici.

– N-a fost o idee bună. Cînd mă uit la foc, mi se face somn. E drept că mi-ar prinde bine puțin somn acum. Așadar, ce informații mi-ai adus?

– Dacă nu vă supărați, îmi puteți spune unde este Jack?

– Nu mă supăr. E plecat.

– Am înțeles.

Tyler deschise servieta și scoase documentul scos la imprimantă.

– Domnule amiral, am rulat programul cu modelul de funcționare al acestui submarin rusesc. Îmi permiteți să vă întreb cum se numește submarinul?!

Greer chicoti.

– E, hai că meriți să știi lucrul ăsta. Se numește *Octombrie Roșu*. Te rog să mă scuzi, băiete. Am avut cîteva zile foarte agitate și oboseala mă face să fiu nepoliticos uneori. Jack spune că ești foarte priceput. Așa rezultă și din dosarul tău personal. Acum te ascult. Ce știe să facă nava asta?

– Păi, domnule amiral, avem un spectru larg de date și...

– Mai pe scurt, domnule comandor. Eu nu prea mă joc cu calculatoarele. Fac alții asta pentru mine.

– În plaja de viteze de la 7 pînă la 18 noduri, intervalul cel mai probabil este 10-12. La o asemenea viteză, nivelul zgomotului este cam ca la un *Yankee* la 6 noduri, dar trebuie să punem la socoteală și zgomotul reactorului. În plus, caracteristicile zgomotului vor fi diferite de cele cu care ne-am obișnuit noi. Modelele acelea cu turbine multiple nu fac zgomot ca sistemele de propulsie obișnuite. Se pare că ele generează o armonică neregulată, ca un uruit. V-a povestit cumva Jack despre asta? Se produce o undă de retur care se opune curgerii fluidului și de aici apare zgomotul. E clar că nu poate fi evitat. Oamenii noștri au muncit doi ani încercînd să găsească o soluție. Ceea ce au descoperit ei a fost un nou principiu al hidrodinamicii. Apa se comportă aproximativ asemănător cu aerul într-un motor cu reacție la viteză mică, numai că apa nu poate fi comprimată, ca aerul. Așa încît băleții noștri vor putea detecta ceva, dar va fi diferit. Vor trebui să se obișnuiască cu o semnătură acustică absolut nouă. Dacă ținem seama și că semnalul este foarte slab, vorbim despre o navă care e mai greu de detectat decît oricare altă navă a lor.

– Deci asta vrea să zică raportul, murmură Greer răsfoind paginile aduse de Tyler.

– Da, domnule amiral. Probabil că veți dori să se uite și specialiștii dumneavoastră la datele astea. Modelul – adică programul pe care l-am făcut – ar mai putea fi îmbunătățit puțin. Nu am avut prea mult timp. Jack mi-a spus că voiati să aveți datele în cel mai scurt timp posibil. Pot să vă întreb ceva?

– Poți să încerci măcar, răspunse Greer rezemîndu-se pe spătarul scaunului și ștergîndu-se la ochi.

– E cumva... în larg acest *Octombrie Roșu*? Asta e problema, nu-i așa? Se încearcă chiar acum localizarea navei? întrebă Tyler cu un ton nevinovat.

– Mhm. Cam așa ceva. Nu ne dădeam seama ce rol aveau trapele astea. Ryan a zis că tu ai putea să ai o explicație și cred că a avut dreptate. Vă meritați onorariul, domnule comandor. Datele astea s-ar putea să ne ajute să găsim nava.

– Domnule amiral, eu cred că *Octombrie Roșu* pune la cale ceva, poate chiar încearcă să dezerteze și să vină în Statele Unite. Greer se răsuci brusc spre el.

– Și ce te face să crezi asta?

– Rușii au lansat o operațiune de amplasare. Au submarine prin tot Atlanticul și se pare că încearcă să creeze o blocadă

în apropierea coastei americane. Ei zic că e o misiune de salvare, ceva legat de un vas dispărut. Foarte bine, dar luni apare Jack cu pozele unui nou submarin strategic și azi aflu că toate submarinele lor strategice au primit ordin să intre în port, zise Tyler zîmbind. E un șir de coincidențe cam bizar, domnule amiral.

Greer se întoarse și se uită la focul din șemineu. Tocmai intrase în DIA¹ cînd armata și aviația militară porniseră raidul îndrăzneț legat de lagărul închisorii din Song Tay, la 30 de kilometri de Hanoi. Raidul eșuase pentru că nord-vietnamezii îi mutaseră cu cîteva săptămîni înainte pe toți piloții luați prizonieri, un lucru pe care ei nu au avut cum să-l vadă în fotografiile făcute de pe aeronave. În rest, totul fusese perfect. După ce reușiseră să înainteze sute de kilometri într-un teritoriu ostil, comandoul apărut ca din senin i-a surprins pe gardienii din lagăr cu pantalonii în vine. Beretele Verzi au acționat ca la carte pentru a intra și a ieși din perimetrul vizat. În timpul operațiunii au omorît cîteva sute de soldați inamici, iar ei nu au avut decît un rănit, un soldat cu fractură la picior. Cea mai impresionantă parte a misiunii a fost însă tocmai caracterul ei secret. Operațiunea KINGPIN a fost pregătită luni întregi și, în ciuda naturii și a obiectivului ei, nu fusese nici măcar bănuită de aliați sau de inamici pînă în ziua raidului. Atunci un tînăr căpitan din serviciul de informații al aviației s-a dus la șeful lui în birou și a întrebat dacă s-a inițiat un raid în Vietnamul de Nord, în lagărul de prizonieri de război din Song Tay. Comandantul, uluit, l-a luat la întrebări pe căpitan și, în cele din urmă, și-a dat seama că tînărul ofițer, foarte inteligent de altfel, făcuse legătura între informații disparate și-și contruisese o imagine destul de exactă asupra lucrurilor care aveau să se întîmple chiar în ziua aceea. De la situații de genul ăsta făceau ulcer ofițerii de informații.

– *Octombrie Roșu* vrea să dezerteze, nu-i așa? insistă Tyler.

Dacă amiralul ar fi fost puțin mai odihnit, ar fi jucat teatru fără să clipească. Dar, în condițiile de față, răspunsul lui nu a fost cel care trebuia.

– Ryan ți-a spus asta?

– Domnule amiral, n-am mai vorbit cu Jack de luni. Vă asigur că ăsta-i adevărul.

¹ Defence Intelligence Agency (n.tr.)

– Atunci de unde ai această informație? cedă Greer.

– Domnule amiral, și eu am lucrat cîndva în marina militară. Majoritatea prietenilor mei lucrează acolo și acum. Mi-au mai trecut și mie pe la urechi una, alta, se eschivă Tyler. Acum o oră au început să se lege lucrurile. Rușii nu și-au rechemat niciodată toate submarinele strategice în același timp. Știu sigur, că doar i-am urmărit atîta vreme pe cînd lucram în marină.

Greer oftă.

– Și Jack e de aceeași părere. Acum e plecat în larg. Dacă mai spui cuiva, oricui, lucrul ăsta o să-ți fac lemn de foc și celălalt picior. Ne-am înțeles?

– Am înțeles, să trăiți. Și ce veți face cu submarinul?

Tyler se bucură în sinea lui la gîndul că, în calitate de consultant șef la Sea Systems Command, ar avea șansa să se uite foarte atent la un submarin rusesc adevărat.

– Li-l dăm înapoi. După ce aruncăm și noi o privire, bineînțeles. Dar se pot întîmpla multe lucruri care ne-ar împiedica s-o facem.

Skip a stat cîteva clipe să înțeleagă ce voia să spună.

– Să li-l dăm înapoi? Dar, pentru Dumnezeu, de ce?

– Comandante, cît de probabil ți se pare un asemenea scenariu? Chiar crezi că tot echipajul de pe submarin e hotărît să vină la noi, așa, deodată? zise Greer și clătină din cap. Mai sigur e că doar ofițerii vor, și poate nici ei toți, și că încearcă să ajungă aici fără ca membrii echipajului să-și dea seama ce pun la cale.

– Mhm.

Tyler se gîndi puțin.

– Cred că e logic, dar de ce să-l dăm înapoi? Nu vorbim de Japonia. Dacă cineva ar ateriza cu un Mig-25 aici, nu l-am da înapoi.

– Dar e altceva decît să păstrezi vreun avion de vînătoare rătăcit cine știe cum. Submarinul valorează un miliard de dolari, chiar mai mult dacă punem la socoteală și rachetele și focoasele. Iar, din punct de vedere juridic, președintele spune că este proprietatea lor. Așa că, dacă află că e la noi, îl vor cere înapoi și noi va trebui să li-l dăm. Bun, cum o să afle că e la noi? Membrii echipajului care nu vor să dezerteze o să ceară să se întoarcă acasă. Trebuie să respectăm această cerere oricui o va face.

– Știți, domnule amiral, cine o să vrea să se mai întoarcă o să fie în mare rahat – pardon de expresie.

– O să fie chiar îngropat în rahat.

Tyler nici nu ar fi bănuît că Greer era om de lume și că înjura ca un marinar adevărat.

– Unii o să vrea să plece, dar majoritatea o să rămână. Au familii. O să mă întrebi acum dacă nu putem să aranjăm să dispară tot echipajul.

– Mi-a trecut și asta prin minte, zise Tyler.

– Și nouă ne-a trecut prin minte. Dar n-o s-o facem. Să omorâm o sută de oameni? Și dacă am vrea s-o facem, nu ai cum să păstrezi un asemenea secret în zilele noastre. Ce dracu', nici rușii nu cred c-ar putea. Și-n afară de asta, nu e un lucru pe care să-l faci în vreme de pace. Noi nu sîntem ca ei. Poți să-iei toate motivele astea în ce ordine vrei.

– Deci, dacă n-ar fi problema echipajului, l-am păstra...

– Da, dacă avem cum să-l ascundem. Și porcul ar zbura, dacă ar avea aripi.

– Păi avem destule locuri unde să-l ascundem. Numai acum îmi vin în minte cîteva chiar aici, pe Chesapeake, și, dacă puteam să-l trecem de Horn, sînt un milion de insulițe unde putem să-l ținem ascuns și toate sînt teritoriu american.

– Dar membrii echipajului vor ști asta și, cînd îi trimitem acasă, o să le spună și șefilor lor, îi explică Greer cu multă răbdare. Iar Moscova îl va cere înapoi. Da, sigur, o să avem o săptămînă, două să întreprindem inspecții de carantină și siguranță, să ne asigurăm că nu încearcă să aducă în țară cocaină, mai spuse amiralul și începu să rîdă. Un amiral britanic ne-a sugerat să invocăm vechiul tratat referitor la traficul de sclavi. Cineva a făcut-o în timpul celui de-al Doilea Război Mondial ca să pună mîna pe un fugar din tabăra nemților, înainte să ajungem noi. Așa vom obține o groază de informații.

– Ar fi mai bine să-l păstrăm, să vedem cum funcționează, să-l demontăm pe tot... zise Tyler încet, uitîndu-se fix la lemnul de stejar care ardea cu flăcări alb-aurii.

„Dar cum am putea să-l păstrăm?” se întreba și el. Gîndul începu să-i dea fircoale, obsesiv.

– Domnule amiral, dacă am reuși să evacuăm echipajul fără ca ei să-și dea seama că avem submarinul?

– Numele tău întreg e Oliver Wendell Tyler, dacă nu mă înșel. Ei bine, băiete, dacă te-ar fi chemat Harry Houdini în loc să te cheme ca pe un procuror de la Curtea Supremă, atunci... Greer se opri și se uită în ochii inginerului. La ce te-ai gîndit?

În timp ce Tyler îi explica, Greer îl urmărea parcă absorbit.

– Ca să facem asta trebuie să implicăm marina cât mai repede. Mai exact, trebuie să obținem acordul amiralului Dodge și, dacă cifrele pe care le-am obținut pentru viteza submarinului sînt cît de cît corecte, va trebui să acționăm foarte inteligent.

Greer se ridică și ocoli canapeaua de mai multe ori, ca să-și pună sîngele în circulație.

– Interesant. Dar e aproape imposibil să fie totul gata la timp.

– N-am spus că va fi ușor, domnule amiral, dar *putem* s-o facem.

– Sună acasă, Tyler! Spune-i soției că nu ajungi în noaptea asta. Dacă eu nu dorm la noapte, n-o să dormi nici tu. În spatele biroului e niște cafea. Mai întîi, trebuie să-l sun pe judecător, după aceea o să vorbim cu Sam Dodge.

USS Pogy

– *Pogy*, aici Black Gull 4. Nu mai avem prea mult combustibil. Trebuie să ne întoarcem la bază, raportă coordonatorul tactic de pe Orion¹.

Începu să se întindă după cele zece ore de lucru la postul său.

– Vreți să vă aducem ceva? Terminat.

– Da, trimiteți-ne cîteva lăzi de bere, îi răspunse comandantul Wood.

Era gluma pe care o făceau de obicei P-3C cu echipajele de pe submarine.

– Mulțumim pentru date. Continuăm noi de aici.

Deasupra, avionul Lockheed Orion mări viteza și se îndreptă spre sud-vest. Echipajul avea să ciocnească o bere, două în plus la masă, în cinstea prietenilor lor de pe submarin.

– Domnule Dyson, coborîm la 60 de metri. Reduceți viteza la o treime.

Ofițerul de pe punte dădu mai departe ordinele necesare, în timp ce comandantul Wood se îndreptă spre harta electronică.

Submarinul se afla la aproximativ 500 de kilometri nord-est de Norfolk și aștepta sosirea a două submarine sovietice din clasa *Alfa*, detectate de mai multe avioane de patrulare antisubmarin încă de cînd erau în largul Islandei. *Pogy* purta numele unui cunoscut submarin din cel de-al Doilea Război Mondial, care, la

¹ Avion de patrulare antisubmarin – Lockheed P-3C Orion (n.red)

rîndul lui, purta numele unui pește necunoscut. Se afla în larg de 18 ore și tocmai ieșise dintr-o revizie generală amănunțită la șantierul Newport News. Aproape tot ce avea la bord era fie adus direct de la producători, fie realizat integral de mecanicii foarte pricepuți de pe James River. Asta nu însemna și că totul mergea cum trebuie. Multe piese avuseseră probleme la proba de după revizia generală, cu o săptămână înainte, ceea ce nu era chiar neobișnuit, dar, oricum, lamentabil, se gîdea comandantul Wood. *Pogy* avea un echipaj complet nou. Wood era la prima misiune în calitate de comandant al navei, după un an de muncă la birou în Washington, dar un număr parcă prea mare de recruți erau boboci, abia ieșiți din școala de submarine de la New London, și care încă se străduiau să se acomodeze cu prima lor cursă pe un submarin. E nevoie de ceva timp pentru ca oamenii obișnuiți cu cerul senin și aerul curat să se obișnuiască să trăiască într-un cilindru de 10 metri în diametru. Chiar și cei cu mai multă experiență făceau eforturi să se adapteze la noua navă și la ofițerii ei.

Pogy atinsese viteza ei maximă, de 33 de noduri, în timpul probelor de după revizie. Era destul de rapidă, dar ceva mai lentă decît *Alfa*-urile pe care le urmărea. Ca la toate submarineele americane, atuul său era discreția. Cei de pe navele *Alfa* nu aveau de unde să știe că se afla acolo și că armele vor fi niște ținte ușoare pentru ea, cu atît mai mult cu cît avionul Orion care patrula în zonă îi furnizase lui *Pogy* informații exacte privind poziția lor, un lucru pe care îl aflai tirziu dacă foloseai sonarul pasiv.

Locotenent-colonelul Tom Reynolds, ofițer secund și responsabil cu armele, stătea liniștit în fața hărții electronice.

– Cea mai apropiată țintă e la aproximativ 60 de kilometri, cealaltă la 65.

Pe ecran se vedeau indicațiile *Nada 1* și *Nada 2*. Tuturor li se părea foarte amuzantă metafora.

– Viteza e de 42? întrebă Wood.

– Da, domnule.

Reynolds se ocupase de comunicațiile radio, pînă în momentul în care *Black Gull 4* își anunțase întoarcerea la bază.

– Submarinele alea merg cu viteză maximă. Nouă ne convine. Avem soluții de tir pentru ambele ținte. Ce credeți că pun la cale?

– CINCLANT zice că ambasadorul lor a declarat că sînt într-o misiune de salvare a unei nave sovietice dispărute.

Vocea lui trăda și ce gîdea el despre toate astea.

– Căutare și salvare, hm? făcu Reynolds ridicînd din umeri. Mda, poate că-și închipuie c-au pierdut vreo navă prin Point Confort, că, dacă nu cumva încetinesc brusc, cam pe-acolo o să ajungă. Eu nu știu să mai fi avut niște *Alfa*-uri misiuni atît de aproape de coasta americană. Dumneavoastră știți de vreuna?

– Nu.

Wood se încrunță. *Alfa*-urile erau rapide și zgomotoase. Doctrina tactică a sovieticilor părea să le plaseze mereau în roluri de apărare; în calitate de „interceptoare de submarine” își puteau apăra propriile submarine lansatoare de rachetă, iar cu viteza lor puteau angaja submarinele de atac americane și apoi să evite riposta acestora. Wood nu credea că doctrina e eficace, dar îi era indiferent:

– Poate că vor să creeze o blocadă în largul coastelor Norfolkului, sugeră Reynolds.

– S-ar putea să ai dreptate aici, zise Wood. În orice caz, noi o să rămînem pe poziții și o să ne uităm cum trec cu viteză pe lîngă noi. Vor fi nevoiți să mai reducă atunci cînd vor intra pe platforma continentală și în momentul ăla o să venim și noi frumuseț în urma lor.

– Am înțeles, răspunse Reynolds.

„Dacă ar fi nevoiți să lanseze torpile, se gîndeau cei doi, atunci ar afla cît de rezistente sînt *Alfa*-urile cu adevărat.” Se vorbea mult despre duritatea titaniului folosit pentru carena lor, dacă rezistă sau nu la forța cîtorva sute de kilograme de explozibil brizant. Se construise un focos nou pentru torpilele Mark 48 în acest scop, cît și pentru a perfora roca deosebit de rezistentă a submarinelor din clasa *Typhoon*. Dar amîndoi ofițerii alungară gîndul acesta. Misiunea pe care o primiseră era să identifice și să urmărească navele străine.

E.S. Politovski

Nada 2 purta în flota sovietică numele de *E.S. Politovski*. Acest submarin de atac din clasa *Alfa* purta numele inginerului-șef din flota rusească care făcuse în 1905 ocolul lumii pentru a-și întîlni destinul în strîmtoarea Tșuşima. Evgheni Sigismondavici Politovski servise în marina țaristă, cu talent și devotament, asemenea celor mai buni ofițeri din istorie. Cu toate astea, în jurnalul lui, descoperit la Leningrad, cu cîțiva ani mai tîrziu, strălucitul ofițer condamna în termenii cei mai violenți corupția

și excesele regimului țarist, într-un contrast dur cu patriotismul altruist pe care îl arătase atunci când plecase în larg știind că va fi ultimul lui drum. Aceasta îl transformase într-un adevărat erou pentru marinarii ruși, iar Statul sovietic își botezase cu numele lui cea mai mare realizare în domeniul ingineriei navale. Din nefericire, nava *Politovski* nu a avut nici ea mai mult noroc decât avusese ofițerul rus în fața tunurilor amiralului Togo.

Semnătura acustică a lui *Politovski* avea codul *Alfa 3* la americani. Nu era întrutotul corect, fiindcă fusese de fapt prima dintre navele *Alfa*. Submarinul de atac avea dimensiuni reduse, era fusiform și atinsese 43 de noduri în primele trei ore ale probelor inițiale după construcție. Acele probe au fost întrerupte un minut mai târziu din cauza unui ghinion incredibil: o balenă de 50 de tone a intersectat traiectoria submarinului și *Politovski* a lovit nefericita făptură cu partea laterală. Impactul a distrus zece metri pătrați din etravă, a sfărâmat cupola sonarului, a strîmbat un tub de lansare și a inundat aproape în întregime compartimentul torpilor, fără a mai vorbi de avariile suferite de cvasitotalitatea echipamentelor de la bord, începînd cu instalațiile electrice și terminînd cu bucătăria, și se spunea că, dacă la comanda navei nu s-ar fi aflat faimosul maestru de la Vilnius, submarinul ar fi fost cu siguranță pierdut. Un segment de doi metri din coasta balenei orna de atunci clubul ofițerilor din Severomorsk, spectaculoasă mărturie a robusteții submarinelor sovietice; reparațiile au durat mai mult de un an și, cînd *Politovski* a ieșit din nou în larg, deja erau în serviciu alte două submarine *Alfa*. La două zile după ce ieșise pentru a doua oară în larg, nava a suferit încă un accident major, turbina de înaltă presiune s-a defectat. Au trecut alte șase luni pînă cînd a fost înlocuită. După aceea au mai avut loc trei incidente de mai mică importanță, iar submarinul a fost văzut de atunci ca o navă urmărită de ghinion.

Inginerul mecanic Vladimir Petciukocov era membru devotat al Partidului și ateu convins, dar era marinăr și, prin urmare, foarte superstițios. Pe vremuri, navele cu care pleca în larg erau botezate la lansare și, la fiecare ieșire în larg un preot cu barbă rostea imnuri care pluteau în aer în nori de tîmîie. Petciukocov navigase mereu fără asemenea ceremonii și descoperi că ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Avea nevoie de puțin noroc. Petciukocov avea probleme cu reactorul nuclear.

Reactorul de pe *Alfa* era de dimensiuni mici pentru că trebuia să încapă într-o carenă relativ îngustă. Era însă puternic pentru dimensiunile lui și funcționase la capacitate maximă în ultimele patru zile. Se îndreptau cu viteză spre coasta americană, cu 42,3 noduri, adică valoarea maximă pe care o permitea o instalație veche de opt ani. *Politovski* urma să intre în revizie generală: va fi dotat cu un sonar nou, calculatoare și un alt reactor; toate erau programate pentru lunile următoare. Petciukocov considera că este iresponsabil – și periculos – să forțezi un submarin atât de mult, chiar dacă totul funcționa perfect. Nici un reactor de pe navele *Alfa* nu fusese solicitat atât de mult, nici chiar unul nou. Iar în cazul ăstuia, lucrurile începuseră deja să scârție.

Pompa de răcire din circuitul primar al reactorului începuse să vibreze îngrijorător. Inginerul își făcea griji știind ce implica asta. Există o pompă secundară, dar cu putere mai mică, ceea ce însemna să reducă viteza cu opt noduri. Reactorul de pe *Alfa* atingea puterea maximă folosind nu sistemele de răcire cu sodiu – cum credeau americanii –, ci funcționând la o presiune mult mai ridicată decât orice alt reactor folosit pe o navă și cu ajutorul unui schimbător de căldură revoluționar, care-i creștea eficiența termică cu 41%, cu mult mai mult decât avea orice alt submarin. Dezavantajul era că la putere maximă se declanșau toate luminile roșii de avertizare care, în cazul asta, semnalau un pericol real.

Aceste lucruri împreună cu vibrația pompei îl îngrijorau foarte tare pe Petciukocov; cu o oră înainte, într-o discuție cu comandantul, pledase pentru reducerea puterii timp de câteva ore, astfel încât să se poată face reparațiile necesare. Probabil că era doar un lagăr defect și aveau piese de schimb. Pompa fusese astfel construită încât să poată fi ușor reparată. Comandantul a ezitat, vrînd să-i aprobe cererea, dar a intervenit ofițerul politic și a insistat că ordinele lor erau nu doar urgente, ci și explicite: trebuia să ajungă la poziția indicată în cel mai scurt timp posibil; orice altă variantă era „suspectă politic”. Și cu asta discuția s-a încheiat.

Petciukocov își amintea cu amărăciune privirea comandantului. Care mai era rostul unui comandant de navă dacă ordinele lui trebuiau aprobate de un lacheu politic? Petciukocov era un comunist devotat de cînd devenise octombrist, cînd era doar un puști, dar – la naiba! – pentru ce mai aveam ingineri și specialiști? Chiar credea Partidul că legile fizicii puteau fi schimbate

de capriciile unui *aparatcik* cu un birou masiv și o casă de vacanță la marginea Moscovei? Inginerul înjură în gînd.

Stătea singur în fața tabloului de comandă aflat în sala mașinilor, în spatele compartimentului unde se aflau reactorul și schimbătorul de căldură, ultimul amplasat chiar în centrul de greutate al submarinului. Reactorul era presurizat la 20 kgf/cmp. Și numai o fracțiune din presiunea aceasta se datora pompei. Creșterea presiunii ducea la ridicarea punctului de fierbere al lichidului de răcire. În acest caz, apa fierbea la peste 900 de grade Celsius, o temperatură suficientă pentru producerea vaporilor, care se ridicau în partea de sus a vasului reactorului; aburii aplicau o presiune asupra apei de dedesubt, împiedicînd producerea altor vapori. Vaporii și apa se reglau reciproc într-un echilibru destul de fragil. Apa era periculos de radioactivă din cauza reacției de fisiune care avea loc în barele de uraniu. Funcția barelor de control era de a regulariza reacția. Echilibrul nu era stabil. Barele de control puteau absorbi aproape 1% din fluxul de neutroni, dar era suficient cît să permită reacției să aibă loc sau să stopeze.

Petciukocov putea să spună și-n somn toate datele astea. Era capabil să deseneze din memorie o diagramă exactă a funcționării întregului reactor și să își dea seama pe loc care este semnificația celei mai mici schimbări indicate de aparatele de măsură. Stătea drept în fața pupitrului de comandă, cu privirea ațintită asupra multitudinii de cadrane și indicatoare, ținea o mîna pe butonul de oprire, iar cealaltă deasupra comenzilor pentru răcirea de urgență.

Putea să audă distinct vibrația aceea. Cu siguranță era un lagăr care nu mai mergea cum trebuie și se defecta tot mai rău pe măsură ce zgomotul era mai neregulat. Dacă se rupea și arborele, pompa se gripa și ar fi fost nevoiți să se oprească. O situație de urgență, deși nu una cu adevărat periculoasă. În cazul ăsta, reparația pompei – dacă reușeau – ar fi durat cîteva zile în loc de cîteva ore, ceea ce însemna timp prețios și piese de rezervă. Era destul de grav și așa. Dar ceea ce Petciukocov nu știa încă era că vibrația pompei genera o undă de presiune în lichidul de răcire.

Pentru a putea folosi schimbătorul de căldură de ultimă generație, reactorul de pe *Alfa* trebuia să împingă apa rapid prin numeroasele coturi și țevi. Pentru asta era nevoie de o pompă care să asigure o presiune ridicată în întregul sistem adică

10,5 kgf/cmp la întregul sistem de presurizare, aproape de zece ori mai mare decât limita considerată sigură la reactoarele occidentale. Cu o pompă atât de puternică, toată sala motoarelor, care era oricum foarte zgomotoasă la viteze mari, devenise ca o locomotivă, iar vibrația pompei afecta instrumentele de control. Ea făcea să tremure acele aparate de măsură, observă Peciukokov. Avea dreptate, dar numai parțial. Aparatele care măsurau presiunea oscilau de fapt din cauza unde de suprapresiune care circula prin tot sistemul. Inginerul mecanic însă nu și-a dat seama de acest lucru. Era de cart de prea multe ore, fără întrerupere.

În interiorul reactorului, aceste unde de presiune se apropiau de frecvența la care o parte a echipamentului intra în rezonanță. Aproape de centrul suprafeței interioare a recipientului se afla o piesă de titan, parte componentă a sistemului de răcire în caz de avarie. În cazul unor pierderi de lichid de răcire sau după o oprire controlată a reacției nucleare, supapele din interiorul și din exteriorul recipientului se deschideau, realizând răcirea reactorului, fie cu un amestec de apă și bariu, fie, în ultimă instanță, cu apă de mare, dar cu prețul distrugerii acestuia. Lucrul acesta se întâmplase o dată și, deși fusese foarte costisitoare, prezența de spirit a unui tânăr inginer împiedicase pierderea prin topire a unui submarin de atac din clasa *Victor*.

În acest moment supapa internă era închisă, ca și evacuarea corespunzătoare din carenă. Supapele erau făcute din titan pentru că trebuiau să continue să funcționeze cât mai bine după expunerea îndelungată la temperaturi foarte mari, dar și pentru că titanul era anticoroziv. Dar nu se luase în calcul faptul că metalul era expus la o radiație nucleară intensă, iar aliajul de titaniu folosit în cazul de față nu era stabil la bombardamentul prelungit cu neutroni. În decursul timpului metalul devenise casant. Undele repetate de presiune hidraulică loveau clapeta supapei. Pe măsură ce se schimba frecvența vibrației, aceasta intra în rezonanță, lovind din ce în ce mai tare în inelul de reținere. Inelul începu să se fisureze.

Un miciman dintr-un compartiment de la prova a fost primul care a auzit zomotul ca un huruit, prin peretele etanș. Crezînd că e un semnal parazit care se auzea de la difuzor, a zăbovit prea mult înainte să verifice dacă avea dreptate. Clapeta se rupse și ieși din locașul său. Nu era prea mare, avea un diametru de numai zece centimetri și cinci milimetri grosime. Tipul acesta de supapă se numește supapă fluture, pentru că arată ca un fluture

care este suspendat în apă și se rotește la trecerea apei. Dacă ar fi fost confectionată din oțel inoxidabil, ar fi fost suficient de grea încît să cadă pe fundul recipientului. Dar acesta era din titan, material mai rezistent decît oțelul, dar și mult mai ușor. Lichidul de răcire o purtă spre colectorul de evacuare.

Lichidul aflat în mișcare antrenă supapa în colector, al cărui diametru interior era de 15 centimetri. Tubulatura era din oțel inoxidabil, realizat din tronsoane sudate de către doi metri, pentru a fi mai ușor de înlocuit. Clapeta a fost purtată cu viteză spre schimbătorul de căldură. Aici țeava forma un unghi de 45 de grade în jos și, pentru o clipă, garnitura s-a blocat. În felul ăsta s-a blocat jumătate din secțiunea conductei și, înainte ca presiunea să poată disloca clapeta, s-au întîmplat foarte multe. Apa aflată în mișcare a avut propriul punct critic. Din cauza blocării s-a transmis înapoi un val de presiune prin conductă. Presiunea totală a crescut în acel moment la 240 kgf/cmp, ceea ce a dus la o deplasare a conductei cu cîțiva milimetri. Creșterea presiunii și mișcarea laterală a țevii, precum și efectul cumulat al coroziunii oțelului de-a lungul anilor au făcut ca racordul să cedeze. A apărut un orificiu de dimensiunea unui vîrf de creion. Jetul de apă care țîșni se transformă instantaneu în aburi ce declanșară sistemele de alarmă din compartimentul reactorului și din încăperile alăturate. Presiunea exercitată asupra îmbinării celor două conducte a agravat rapid situația, încît lichidul de răcire curgea nestăvilit, ca dintr-o fîntîna orizontală. Un jet de aburi a lovit instalația electrică de comandă a reactorului.

Era începutul unui accident catastrofal, cu pierderea lichidului de răcire. Reactorul s-a depresurizat complet în numai trei secunde. Zeci de litri de lichid de răcire s-au transformat în aburi, răspîndindu-se în spațiile adiacente. Instantaneu, zeci de alarme au început să sune pe tabloul de comandă și, într-o fracțiune de secundă, Vladimir Petciukocov își văzu cu ochii cel mai înfiorător coșmar. Reacția automată a inginerului, dobîndită în urma instructajului, a fost să apese pe butonul de oprire, dar aburii din reactor distruseseră sistemul de comandă al barelor și nu mai era timp să rezolve problema. Instantaneu, Petciukocov fu conștient că nava lui era condamnată. Acțiunea comenzilor de urgență pentru lichidul de răcire, lăsînd să intre în reactor apa oceanului. Efectul imediat a fost pornirea tuturor alarmelor din corpul navei. La postul de comandă, comandantul

a înțeles pe loc gravitatea situației. *Politovski* naviga la 150 de metri adâncime. Trebuia să o aducă imediat la suprafață și începu să dea ordine să se evacueze tot balastul și să se acționeze cîrmele de adâncime.

Starea de criză de la reactor asculta însă legile fizicii. În lipsa lichidului de răcire care să absoarbă temperatura barelor de uraniu, reacția nucleară se opri complet – nu mai exista apa care să atenueze fluxul de neutroni. Nu rezolva însă situația, din moment ce căldură degajată de distrugerea instalației era suficientă pentru a topi totul în compartiment. Apa rece care intra scădea temperatura, dar încetinea în același timp prea mulți neutroni, menținându-i în centrul reactorului. A urmat o reacție care producea și mai multă căldură, mult mai multă decît ar fi putut ține sub control oricît lichid de răcire. Ceea ce începuse ca un accident din cauza pierderii de lichid de răcire se transforma în ceva și mai grav: un accident din cauza temperaturii prea scăzute a apei. Nu mai erau decît cîteva minute pînă cînd tot reactorul se topea și între timp *Politovski* trebuia să ajungă la suprafață.

Petciukocov a rămas în postul lui, în sala mașinilor, făcînd tot ce îi stătea în putere. Viața lui, o știa prea bine, era aproape sigur pierdută. Trebuia să îi asigure comandantului răgazul să aducă nava la suprafață. Exista și o anumită procedură pentru genul ăsta de urgențe și dădu ordine cît putu de tare ca să se urmeze procedura. Dar nu făcu decît să înrăutățească situația.

Electricianul de serviciu se mișcă febril la tabloul de comenzi electrice comutînd de la sursa principală la alimentarea de urgență, din moment ce energia reziduală a aburilor din turbinele alternatoarelor avea să dispară în cîteva secunde. Peste cîteva clipe toate sistemele submarinului erau alimentate doar de bateriile de avarie. În postul de comandă nici o sursă de energie nu mai alimenta instalațiile de purjare a balastului și cîrmele de adâncime. Acestea au trecut automat pe control hidroelectric. Suprafețele de comandă s-au bracad la 15 grade în momentul în care submarinul păstra viteza de 39 de noduri.

Avînd tancurile de balast golite de apă cu ajutorul aerului comprimat, submarinul era foarte ușor așa că se ridică precum un avion la decolare. În cîteva secunde, echipajul a simțit uluit cum nava lor urcă la un unghi de 45 de grade și unghiul tot creștea. În momentele imediat următoare, efortul de a rămîne în picioare a fost atît de mare, încît n-au mai reușit să facă și altceva.

Submarinul *Alfa* se ridică aproape vertical cu 50 de kilometri pe oră. Toți oamenii și toate obiectele care nu erau bine prinse s-au prăbușit cu viteză spre pupa.

În sala mașinilor de la pupa, un marinar căzu pe panoul electric principal, pe care îl scurtcircuită cu propriul corp, și toată alimentarea cu electricitate se întrerupse. Un bucătar care căutase orice echipament de salvare în sala torpiloarelor de la prova se zbătea să intre în sasul de evacuare, în timp ce se chinuia să-și pună un costum de protecție împotriva radiațiilor. Deși avea numai un an de experiență pe nave, a înțeles fulgerător semnificația alarmelor asurzitoare și a evoluțiilor neobișnuite ale navei. A zăvorât ușa și a început să apese pe comenzile pentru începerea evacuării, după cum învățase la școala de submarine.

Politovski se ridică brusc la suprafața oceanului ca o bale-rină infuriată, ieșind trei sferturi din apă înainte să se prăbușească înapoi.

Pogy

- Comanda, aici sonarul.
- Aici comanda, te ascult.
- Domnule comandant, fiți atent. *Nada 2* a luat-o razna, a raportat operatorul-șef.

Comandantul Wood ajunsese la sonar în câteva secunde și-și puse o pereche de căști conectate la un casetofon cu decalare de două minute. Auzi cum era evacuat balastul. După care motoarele se opriră. La câteva secunde urmă o purjare de aer comprimat și o succesiune de trosnituri pe măsură ce adâncimea submarinului se schimba foarte rapid.

- Oare ce se întâmplă? se întrebă Wood.

E.S. Politovski

În reactorul submarinului *Politovski*, reacția de fisiune anihilase practic pătrunderea apei oceanului în navă. Barele de uraniu s-au fragmentat și resturile s-au depus pe peretele din spatele reactorului. Într-un minut, totul s-a transformat într-o baltă de reziduuri radioactive, de un metru în diametru, suficientă ca să formeze propria masă critică. Reacția continuă nestingerită, de data asta atacând direct oțelul inoxidabil al pereților

reactorului. Nici un aliaj nu rezistă la expunerea directă la 5 000 de grade Celsius. În zece secunde peretele cedă și masa de uraniu căzu liber pe peretele etanș dinspre pupa.

Petciucokov știu că asta e sfârșitul. Văzu cum vopseaua de pe perete se înnegrește și ultimul lucru zărit de el fu o masă întunecată înconjurată de un halo albastru incandescent. Corpul inginerului se vaporizat într-o fracțiune de secundă și masa de reziduuri căzu pe următorul perete despărțitor dinspre pupa.

Între timp, ascensiunea aproape verticală al submarinului se atenua. La prova aerul comprimat din tancurile de balast scăpă și fu înlocuit de apă, schimbînd brusc unghiul navei și scufundînd-o. Oamenii din echipaj urlau deznădăduiți. Comandorul se chinua să rămînă în picioare, în ciuda faptului că avea un picior rupt; încerca să recapete controlul asupra navei, să își organizeze oamenii și să-i scoată din submarin înainte să fie prea tîrziu, dar destinul sumbru al lui Evgheni Sigismondavici Politovski avea să-i urmărească și de această ultimă dată. Un singur om a scăpat cu viață. Bucătarul a deschis trapa sasului de evacuare și a ieșit. Conform instructajului, a început să încuie trapa, să o poată folosi și cei din urma lui, dar chiar atunci l-a izbit un val și l-a dus departe de navă, în timp ce aceasta începu să se scufunde.

În sala mașinilor, schimbarea de asietă a navei a dirijat masa topită spre punte. Ea a atacat mai întîi planșeul de oțel, l-a străpuns și a ajuns la coca de titan. În numai cinci secunde, sala mașinilor era descoperită în fața apelor oceanului. Cel mai mare compartiment de pe *Politovski* s-a umplut rapid cu apă. Așa s-a irosit și ultima rezervă de flotabilitate a navei și deplasarea a reînceput, dar în jos. Submarinul începea ultima lui scufundare.

Pupa s-a rupt tocmai cînd comandantul recăpătase controlul asupra echipajului. El a fost izbit cu capul de un panou cu instrumente. Oricît de slabe erau speranțele oamenilor lui înainte, s-au stins odată cu el. *Politovski* se scufunda cu repeziciune, iar elicea îi grăbea pieirea în timp ce nava se ducea spre fundul oceanului.

Pogy

– Domnule comandant, eu am fost pe *Chopper* în 1969, spuse operatorul de la sonar, referindu-se la un teribil accident petrecut pe un submarin nuclear diesel.

– Păi cam așa pare să fie și aici, zise comandantul.

Acum asculta în direct ce se petrecea. Nu mai era nici o îndoială. Submarinul se scufunda. Toți au auzit cum apa umplea din nou tancurile de balast. Asta nu putea însemna decât că și compartimentele din interior se inundau. Dacă ar fi fost mai aproape, ar fi putut auzi chiar și strigătele oamenilor din nava condamnată. Wood se bucura că nu erau mai aproape. Zgomotul continuu al apei care pătrundea în navă era suficient de îngrozitor. Acolo mureau niște oameni. Erau ruși, inamicii lor, dar erau oameni, la fel ca el, și nu puteau să îi ajute în nici un fel.

Nada 1, observă el, își continua drumul, fără să-i pese de ceea ce se întâmplase cu nava soră din urma ei.

Politovski

În numai nouă minute, *Politovski* a atins fundul oceanului, la 700 de metri adâncime: A lovit cu putere nisipul tare de la marginea platformei continentale. Dovadă a solidității construcției, pereții despărțitori din interiorul navei au rămas întregi. Toate compartimentele de la reactor pînă la pupa erau inundate și jumătate din echipaj murise acolo, dar compartimentele de la prova erau intacte. Acest lucru reprezenta mai degrabă un blestem decât o binecuvîntare. Dat fiind că rezervele de aer de la pupa erau inutilizabile și sistemele de climatizare erau alimentate doar de bateriile de rezervă, cei 40 de oameni aveau la dispoziție rezerve limitate de aer. Au scăpat de la impactul cu fundul oceanului doar pentru a înfrunta o moarte lentă, prin asfixiere.

A NOUA ZI

SÂMBĂȚĂ, 11 DECEMBRIE

Pentagon

O femeie tehnician de rangul I i-a deschis ușa lui Tyler. Înăuntru se afla generalul Harris, singur, în fața unei hărți mari, studiind dispunerea machetelor ce reprezentau navele.

– Dumneata ești probabil Skip Tyler, zise Harris când își ridică privirea.

– Da, domnule.

Tyler a luat poziția de drepti, atât cât îi permitea proteza de la picior. Harris a venit imediat să-i strângă mâna.

– Greer mi-a spus că ai jucat fotbal într-o vreme.

– Da, domnule general, am fost atacant la Annapolis. Frumoase vremuri, zise Tyler zîmbind și flexîndu-și în acest timp degetele.

Harris chiar arăta ca un pachet de mușchi.

– Păi, dacă ai fost jucător de fotbal, poți să-mi spui El, îl informă Harris împungîndu-l cu degetul în piept. Ai avut numărul 78 în All Americans, nu-i așa?

– A doua din selecționata A, să trăiți. E plăcut că își mai aduce aminte cineva de asta.

– Am lucrat temporar la academie vreo cîteva luni în vremea aia și am prins două meciuri. Niciodată nu uit un atacant

bun. Eram în liga All la Montana, da' asta a fost demult. Ce-ai pățit la picior?

– Mi l-a scurtat un bețiv. Eu am avut noroc. Bețivul n-a supraviețuit.

– A primit ce merita.

Tyler încuviință gîndindu-se totuși la bețiv, un muncitor la șantierul naval care avea soție și copii, din cîte îi spusese ofițerii de poliție.

– Ceilalți unde sînt?

– Păi șefii sînt la obișnuita ședință de informare... e drept, ceva „obișnuit“ pentru o zi normală, din timpul săptămînii, nu chiar sîmbăta. Ar trebui să se întoarcă în cîteva minute. Am înțeles că predai inginerie la Annapolis, nu?

– Da, domnule Harris. Între timp am făcut un doctorat în inginerie.

– Ți-am zis să-mi spui Ed, Skip. Și azi ne înveți cum să păstrăm afurisitul ăla de submarin rusesc?

– Da domn... da, Ed.

– Ia spune-mi și mie cum, dar mai întîi hai ne luăm cîte o cafea!

Cei doi s-au dus la o masă din colțul încăperii, unde erau gogoși și cafea. Harris l-a ascultat atent pe tînărul din fața lui, bîndu-și liniștit cafeaua și mîncînd cu poftă două gogoși cu jeleu. Era nevoie de multă mîncare pentru o asemenea constituție.

– Ce șmecherie! exclamă J-3 cînd Tyler termină de povestit. Se duse la hartă.

– Interesant. Reușita ideii depinde mult de camuflarea operațiunii. Trebuie să-i ținem pe ruși la distanță cînd facem chestia asta. În zona asta zici? întrebă el lovind ușor harta.

– Da, domnule general. Problema e că, după cum par să opereze ei, putem s-o facem înspre larg și...

– Și să-i păcălim și pe unii, și pe ceilalți. Îmi place. Da, chiar îmi place, dar lui Dan Foster n-o să-i surîdă ideea de-a pierde una dintre navele noastre.

– Eu aș zice că merita.

– Și eu aș zice la fel, încuviință Harris. Numai că nu sînt navele mele. Și, după ce facem chestia asta, dacă reușim să punem mîna pe el, unde-l ascundem?

– Domnule general, ar fi niște locuri numai bune chiar aici în Golful Chesapeake. Există zone cu adîncime mare pe York River sau pe Patuxent, ambele în proprietatea marinei militare și

amîndouă marcate pe hărți ca interzise. Ce-i frumos la submarine e că sînt făcute să fie invizibile. N-ai decît să găsești o zonă cu adîncimea potrivită și să-l ții acolo. Temporar, desigur. Dacă vrei ceva pe termen lung, poți să-l duci la Truk sau Kwajalein, în Pacific. Locul ideal, departe de orice probleme.

– Și sovieticii nu o să observe niciodată baza plutitoare și cei 300 de tehnicieni care au apărut acolo peste noapte? Și apoi insulele alea nici nu mai sînt în proprietatea noastră, ai uitat?

Tyler știa că omul din fața lui nu e prost.

– Și dacă pînă la urmă o să afle peste cîteva luni? Ce-o să facă, o să dea anunț în presă?!? N-aș prea crede. Pînă atunci noi o să avem toate informațiile dorite și putem oricînd să îi prezentăm public pe ofițerii dezertori într-o conferință de presă. Și-atunci ce imagine o să-și facă? Oricum, e probabil că, după ce o să studiem submarinul, o să-l dezmembrăm. Reactorul o să meargă în Idaho, pentru teste. Rachetele și focoarele nucleare vor fi duse în altă parte, iar CIA, NSA¹ și marina militară o să se bată pe echipamentul de criptare. Coca goală va fi dusă într-o zonă de mai mare adîncime și scufundată. Nu rămîne nici urmă de el. Nici nu trebuie să ținem secretul o veșnicie, numai cîteva luni.

Harris puse pe masă ceașca de cafea.

– Să mă ierți că fac pe avocatul diavolului. Văd că te-ai gîndit la toate. Bun, atunci cred că merită să analizăm atent varianta asta. Necesită coordonarea unor resurse importante, dar asta nu afectează deloc ceea ce facem deja în momentul ăsta. Bun, atunci ai cîștigat votul meu.

Șefii de stat-major intrară după trei minute. Tyler nu mai văzuse atîtea stelute într-o cameră.

– Voi ai să discutăm ceva, Eddie? întrebă Hilton.

– Da, domnule general. Vi-l prezint pe domnul Skip Tyler, doctor în inginerie navală.

Amiralul Foster veni primul să dea mîna cu el.

– Ne-ai cucerit pe toți cu raportul privind *Octombrie Roșu*, despre care tocmai am fost informați la o ședință restrînsă. Felicitări!

– Domnul Tyler este de părere că ar trebui să păstrăm submarinul dacă punem mîna pe el, zise Harris cu o figură lipsită de orice expresie. Și mai crede că avem mijloacele s-o facem.

¹ National Security Agency, Agenția pentru Securitate Națională a SUA (n.tr.)

– Deja ne-am gândit la varianta să lichidăm echipajul, spuse comandantul Maxwell. Dar președintele nu e de acord.

– Domnii mei, dacă v-aș spune că există o variantă ca să-i trimitem acasă pe toți membrii echipajului fără ca ei să știe că noi avem submarinul? Că asta-i problema de fapt, nu-i așa? Trebuie să trimitem echipajul acasă, în patria mamă. Iar eu zic că putem, singura întrebare este unde ascundem submarinul.

– Te ascultăm, zise Hilton fără să fie convins.

– Păi, domnule Hilton, va trebui să acționăm foarte rapid să pregătim totul. O să avem nevoie de *Avalon* aflat pe Coasta de Vest. *Mystic* e deja la bordul lui *Pidgeon*, în Charleston. Avem nevoie de amândouă și ne mai trebuie un submarin vechi, de care să ne putem dispensa. Asta în ceea ce privește resursele materiale. Dar secretul e sincronizarea perfectă și mai trebuie să-l găsim pe *Octombrie Roșu*. S-ar putea ca asta să fie partea cea mai dificilă.

– Sau poate că nu, zise Foster. Amiralul Gallery a raportat azi-dimineață că *Dallas* ar putea fi pe urmele lui. Descrierile din rapoartele lor se potrivesc foarte bine cu modelul de propulsie pe care ni l-ați descris. O să avem mai multe informații în zilele următoare. Continuati!

Tyler le prezintă propunerea lui. Dură zece minute, pentru că trebui să răspundă la întrebări și să folosească grafice pentru a ilustra mai bine condițiile coordonării optime a elementelor de timp și spațiu. Când termină, generalul Barnes lua deja legătura prin telefon cu comandantul aviației de transport strategic. Foster ieși ca să dea un telefon la Norfolk, iar Hilton plecă spre Casa Albă.

Octombrie Roșu

Cu excepția celor care erau de cart, toți ofițerii erau în careu. Pe masă se aflau pregătite mai multe ceainice, care au rămas neatinsse, iar ușa era din nou încuiată.

– Tovarăși, raportă Petrov, cel de-al doilea set de ecusoane a fost contaminat, chiar mai puternic decât primul.

Ramius observă că Petrov era destul de îngrozit. Și nici nu era primul set, nici al doilea, ci al treilea sau al patrulea de când plecaseră. Îl alesese bine pe doctorul ăsta.

– Ecusoane proaste, mormăi Melekin. Vreun imbecil glumeț din Severomorsk sau – cine știe? – un spion imperialist care s-a

găsit să ne facă figura asta. Când l-or prinde pe nenorocit, eu îl împuşc, oricine ar fi! Asta e trădare!

– Regulamentul spune că trebuie să raportezi această situație, preciză Petrov. Chiar dacă instrumentele indică niveluri de radiație nepericuloase.

– Am luat notă de respectul dumneavoastră față de regulament, tovarășe doctor. Ați procedat corect, spuse Ramius. Cum regulamentul stipulează să mai facem o verificare, Melekin, vreau ca tu și Borodin să vă ocupați de asta personal. Mai întâi verificați instrumentele de măsură. Dacă funcționează bine, atunci vom fi siguri că ecusoanele nu sînt bune sau că a umblat cineva la ele. În cazul ăsta, raportul meu asupra acestui incident va cere să cadă capul cuiva.

Nu era ceva neobișnuit ca muncitorii surprinși beți pe șantierul naval să fie trimiși în gulag.

– Tovarăși, după părerea mea, nu avem nici un motiv de îngrijorare. În eventualitatea în care ar fi vorba despre vreo scurgere de radiații, tovarășul Melekin ar fi descoperit-o acum câteva zile. Bun. Acum să trecem la treburile noastre!

După jumătate de oră erau iar în careul ofițerilor. Marinarii care mai trecuseră pe acolo observaseră lucrul ăsta și oamenii începuseră deja să-și pună întrebări.

– Tovarăși, îi anunță Melekin, ne confruntăm cu o problemă majoră.

Ofițerii, mai ales cei tineri, deveniseră palizi. Pe masă era un contor Geiger, desfăcut în bucăți. Lîngă el se afla și un detector de radiații luat de pe peretele despărțitor de la reactor căruia îi îndepărtaseră sigiliul de inspecție.

– E sabotaj, șuiera Melekin.

Un cuvînt atît de înfiorător, încît orice cetățean sovietic tremura la auzul lui. În încăpere se lăsă o tăcere de mormînt, iar Ramius observă că Sviadov avea o expresie foarte crispată.

– Tovarăși, din punct de vedere mecanic, aceste instrumente sînt destul de simple. După cum știți, acest instrument are zece moduri de lucru diferite. Putem alege una dintre cele zece trepte de sensibilitate, folosind același instrument pentru detectarea unei scurgeri minore, și pentru una foarte gravă. Putem face asta acționînd comutatorul de aici, care selectează una dintre cele zece rezistențe cu valori din ce în ce mai ridicate. Și un copil ar putea să conceapă un aparat de genul ăsta, să îl întrețină și să-l repare.

Inginerul-șef apăsă pe comutator.

– În cazul nostru, rezistențele au fost deconectate și au fost sudate altele în locul lor. Toate valorile de la 1 la 8 au aceeași impedanță. Toate aparatele noastre de măsură au fost inspectate de același tehnician de la docuri, cu trei zile înainte de plecare. Avem aici și fișa de inspecție, zise Melekin și o aruncă pe masă cu dispreț. El sau un alt spion a sabotat și aparatul ăsta, și celelalte la care m-am mai uitat. Unui specialist nici nu-i trebuia mai mult de o oră s-o facă. În cazul instrumentului de față.

Inginerul porni detectorul fix.

– Puteți observa că au fost deconectate toate componentele, mai puțin circuitul de test, care funcționează. Eu și Borodin l-am scos de pe peretele despărțitor de la prova. Aici avem de-a face cu mina unui profesionist. Cine a făcut asta nu poate fi un amator. Eu cred că un agent imperialist ne-a sabotat nava. Mai întâi a scos din funcțiune instrumentele de monitorizare a nivelului radiațiilor, apoi a provocat o scurgere de radiații minoră la țevărie. Oameni buni, se pare că tovarășul Petrov a avut dreptate. E posibil să existe o scurgere. Vă rog să acceptați scuzele mele, tovarășe doctor.

Petrov făcu un gest smucit de încuviințare. S-ar fi lipsit cu dragă inimă de amabilități de genul ăsta.

– Cît de mare a fost iradierea, tovarășe Petrov? întrebă Ramius.

– Cea mai mare e la tehnicieni, bineînțeles. Valoarea maximă e de 50 de razi, la tovarășii Melekin și Sviadov. Ceilalți din sala mașinilor au valori cuprinse între 20 și 45 de razi, și nivelul cumulativ scade mult pe măsură ce ne îndepărtăm de sursă. În compartimentul torpilelor nu sînt decît cinci razi, chiar mai puțin de afit. Ofițerii, cu excepția inginerilor, au primit între 10 și 25 de razi.

Petrov făcu o pauză, spunîndu-și că ar trebui privească lucrurile mai optimist.

– Tovarăși, nu e vorba de doze letale. De fapt, un om poate tolera o radiație de pînă la 100 de razi fără nici un efect fiziologic pe termen scurt și poate supraviețui după o expunere de cîteva sute. Ne confruntăm cu o problemă gravă, dar, deocamdată, nu este vorba de o situație care să ne pună viața în pericol.

– Melekin, ce părere ai? întrebă comandorul.

– E reactorul meu, așa că responsabilitatea-i tot a mea. Încă nu știm cu siguranță dacă avem de-a face cu o scurgere reală. Ecusoanele ar putea să fie defecte sau sabotate. E posibil ca totul să fie doar o înscenare ordinară pusă la cale de inamic ca să ne

afecteze moralul. Borodin o să mă ajute. O să facem chiar noi reparația echipamentelor defecte și o să întreprindem o inspecție amănunțită a întregului reactor. Eu sînt prea în vîrstă să mai am copii. Pentru moment, recomand să dezactivăm reactorul și să trecem pe baterii. Inspecția o să ne ia cel mult patru ore. În plus, recomand să reducem durata cartului la reactor la numai două ore. Sînteți de acord, tovarășe comandant?

– Sigur, tovarășe. Știu că dumneata poți repara orice.

– Vă rog să mă scuzați, tovarășe comandant, interveniți și Ivanov. Nu ar trebui să raportăm cele întîmplate la bază?

– Ni s-a ordonat să păstrăm tăcere absolută, i-a răspuns Ramius.

– Dacă imperialiștii au reușit să ne saboteze instrumentele, atunci... Dacă știau dinainte și care sînt ordinele noastre și acum încearcă să ne forțeze să folosim radioemîțătorul să ne localizeze? întrebă și Borodin.

– Și asta e posibil, zise Ramius. Mai întîi vom afla dacă există într-adevăr o problemă, apoi care este gravitatea ei. Tovarăși, avem un echipaj extraordinar și cei mai buni ofițeri din flotă. Ne vedem de problemele noastre, le rezolvăm și ne continuăm misiunea. Sîntem așteptați în Cuba, iar eu intenționez să fac față și chiar să dejoc orice stratagemă imperialistă.

– Bine spus, îl aprobă Melekin.

– Tovarăși, vom păstra acest secret. Nu avem nici un motiv să îi alarmăm pe cei din echipaj pentru un lucru care se poate dovedi neadevărat și pe care, în orice caz, ne stă în puteri să-l rezolvăm, spuse Ramius în încheiere.

Petrov nu era așa sigur de asta, iar Sviadov făcea eforturi mari să nu tremure vizibil. El avea o iubită acasă și își dorea să aibă copii într-o bună zi. Tînărul locotenent învățase cu mare efort cum funcționau sistemele reactorului și ce să facă în cazul în care apar probleme. Îl consola întru cîțva faptul că majoritatea soluțiilor din manual la astfel de probleme erau chiar opera unor oameni care acum se aflau în această încăpere. Chiar și așa, ceva nevăzut și impalpabil punea stăpînire pe corpul lui și nici o ființă rațională nu ar fi putut să se bucure de acest lucru.

Ședința se suspendă. Melekin și Borodin merseră la pupa la magazia de piese de schimb. Un miciman electrician îi însoți să aducă cele necesare. Îi observă pe cei doi citind instrucțiunile pentru detectorul de radiații. Cînd ieși din tură, o oră mai tîrziu, tot echipajul știa că reactorul fusese iarăși oprit. Electricianul

discutase cu vecinul său de cușetă, un tehnician de la rachete. Analizaseră împreună motivele posibile pentru care s-a lucrat la șase aparate Geiger și la alte instrumente, iar concluzia lor fusese cea previzibilă.

Un maestru auzise discuția și trăsese singur concluziile. Lucra pe submarine nucleare de zece ani. În ciuda acestui fapt, nu avea studii de specialitate și considera orice activitate în apropierea reactorului ca pe un soi de vrăjitorie. Punea nava în mișcare, nu știa cum anume, dar era sigur că la mijloc era ceva neortodox. Acum începuse să se întrebe dacă drăcușorii ăia pe care el nu-i văzuse, dar care erau în cilindrul de oțel, nu cumva ieșeau afară. În mai puțin de două ore, tot echipajul știa că era ceva în neregulă și că ofițerii lor încă nu găsiseră soluția problemei.

Și bucătarii care veneau la prova să le aducă mîncarea membrilor echipajului au fost văzuți zăbovind pe-acolo fără rost cît se putea. Cei care erau de cart la postul de comandă se foiau mai mult decît de obicei, observă și Ramius, pentru ca apoi, cînd ieșeau din tură, să plece în grabă.

USS *New Jersey*

„Ai nevoie de ceva timp să te obișnuiești cu gîndul ăsta“, reflectă contraamiralul Zachary Eaton. Cînd era în construcție nava care-i purta acum pavilionul, el se juca cu bărcuțele de hîrtie în cadă. Pe atunci rușii erau aliații lor, dar aliați de ocazie, de care-i lega mai degrabă un inamic comun decît un țel comun. „Așa cum ne sînt azi chinezii“, descoperi el. Inamicii lor de atunci erau nemții și japonezii. De-a lungul carierei lui de 26 de ani, fusese de mai multe ori în ambele țări, iar primul vas comandat de el, un distrugător, avea ca port de înregistrare orașul Yokosuka. Ce lume ciudată!

Nava-amiral pe care o comanda avea mai multe avantaje. În ciuda dimensiunilor considerabile, felul în care se legăna pe valurile de trei metri înălțime îi aducea aminte că era pe mare și nu la vreun birou, în cine știe ce instituție. Vizibilitatea era de cincisprezece kilometri și, undeva în față, la aproximativ 1 300 de kilometri, se afla flota sovietică. Cuirasatul său îi va înfrunta ca în vremurile bune cînd nu apăruseră încă portavioanele. Distrugătoarele *Caron* și *Stump* se vedeau la opt kilometri de prova, respectiv, pupa. Mai în față, crucișătoarele *Biddle* și *Wainwright* se aflau în misiune de supraveghere radar. Grupul de nave mai

degrabă bătea pasul pe loc în loc să înainteze cu adevărat, așa cum ar fi vrut el. În apropierea coastei, la New Jersey, nava purtătoare de elicoptere *Tarawa* și două fregate veneau cu viteză pentru a li se alătura, aducând 10 avioane de atac Harrier AV-8B și 14 elicoptere antisubmarin pentru a întări forțele de care dispunea. Pentru Eaton, asta însemna ceva util, dar nu de o importanță majoră. Escadrila de pe *Saratoga* opera din Maine, împreună cu o colorată adunătură de avioane ale forțelor aeriene care încercau să învețe abc-ul atacului naval. HMS *Invincible* se afla la 320 de kilometri est, menținând o agresivă patrulare antisubmarin, iar la 1 300 de kilometri mai spre est era *Kennedy*, ascunzându-se după un front atmosferic din apropierea Insulelor Azore. Pe contraamiral îl cam irita implicarea englezilor. De când avea nevoie U.S. Navy de ajutor ca să apere coasta americană? Dar e drept că englezii le erau datori.

Rușii se împărțiseră în trei grupări, portavionul *Kiev* ocupând poziția de la extrema estică, făcând față grupului de atac *Kennedy*. Grupul *Moskva* cădea în responsabilitatea lui Eaton, iar *Invincible* urma să se ocupe de *Kirov*. Informațiile despre cele trei grupări de nave îi erau trimise permanent și erau prelucrate de personalul de la postul de comandă al navei-amiral. „Ce puneau la cale sovieticii?” se întreba el.

Știa versiunea conform căreia rușii căutau un submarin pierdut, dar pentru Eaton era la fel de plauzibil ca și când i-ar fi explicat că au un pod de vânzare. „Probabil, își spunea el, voiau să demonstreze că pot să se plimbe pe lângă Coasta de Est oricând vor ei, să ne arate că au o flotă care se poate deplasa pe apele internaționale, să creeze un precedent și s-o mai facă și altă dată.”

Lui Eaton nu-i plăcea deloc situația asta. Și nici nu-i păsa prea mult de misiunea pe care o primise acum. Avea două misiuni destul de puțin compatibile. Ținerea sub observație a activității submarinelor rusești era și-așa destul de dificilă. Avioanele Viking de pe *Saratoga* nu acopereau încă zona lui de acțiune, în ciuda solicitărilor repetate, și mai toate aeronavele Orion aveau misiuni în altă parte, mai aproape de *Invincible*. Arsenalul antisubmarin de care dispunea abia dacă ajungea pentru acoperirea proprie, cu atât mai puțin pentru urmărirea activă a submarinelor. Sosirea lui *Tarawa* avea să mai îmbunătățească situația, dar interfera cu ordinele privind operațiunile de acoperire. Cealaltă sarcină era să stabilească și să mențină contactul cu gruparea *Moskva* și să raporteze imediat

orice activitate neobișnuită la CINCLANTFLT, comandantul-șef al Flotei Atlanticului. Într-un fel, era și logic să fie așa. Dacă navele de suprafață inițiau o acțiune nefavorabilă, Eaton dispunea de mijloacele necesare să le răspundă pe măsură. Acum trebuia să ia o hotărâre privind distanța de la care va urmări flota sovietică.

Se întrebă cum era mai bine să fie, mai aproape sau mai degrabă la mare distanță. Aproape ar fi însemnat la 30 de kilometri, raza de acțiune a tunurilor principale. *Moskva* era însoțită de zece nave de escortă, dintre care nouă ar fi putut supraviețui la mai mult de două proiectile de 405 milimetri. La 30 de kilometri putea să hotărască dacă să recurgă la proiectile de calibru mare sau redus, în ultimul caz proiectilele fiind ghidate de un laser montat deasupra turelei principale. Testele făcute cu un an în urmă arătaseră că putea menține cadență constantă de o salvă la fiecare 20 de secunde, în timp ce laserul dirija focul de la o țintă la alta, pînă cînd nu mai rămînea nici una. Dar asta ar fi însemnat ca *New Jersey* și navele de escortă să fie expuse torpilelor și rachetelor rusești.

Dacă ar fi păstrat o distanță mare, tot putea să tragă proiectile supracalibru de la o distanță de 80 de kilometri și care puteau fi dirijate către țintă de un elicopter dotat cu laser. Asta ar fi însemnat să expună elicopterul tirului rachetelor antiaeriene și atacului elicopterelor sovietice dotate cu rachete aer-aer. Pentru asemenea cazuri, *Tarawa* urma să alocă două elicoptere de atac Apache, dotate cu lasere, rachete aer-aer și rachete aer-sol; erau arme antitanc și spera să fie foarte eficiente contra navelor mici.

Dacă navele lui aveau să fie expuse tirului inamic, Eaton nu se temea pentru nava-amiral. Cu excepția cazului în care rușii ar fi avut focoase nucleare, proiectilele lor nu puteau să provoace avarii importante – *New Jersey* avînd un blindaj clasa B de 30 centimetri grosime. Dar ar fi putut să îi distrugă radarul și echipamentele de comunicații și puteau fi chiar fatale pentru navele de escortă cu blindaj subțire. Navele de sub comanda lui aveau propriile rachete antinavă, de tip Harpoon și Tomahawk, nu atît de multe pe cît și-ar fi dorit.

Dar dacă ajungeau să fie ei urmăriți de un submarin rusesc? Lui Eaton i se spusese că nu exista nici unul în zonă, dar nu știa niciodată pe unde se ascund. Asta e, pînă la urmă nu putea să anticipeze totul. Un submarin ar fi putut să-l scufunde pe *New Jersey*, dar șansele erau reduse. Dacă rușii chiar puneau la cale

ceva urît de tot, ei aveau să tragă primii, iar Eaton ar fi fost avertizat încît să lanseze propriile rachete și să tragă cîteva salve de tun în timp ce o să cheme în sprijin aviația, ceea ce nu va fi cazul, era sigur.

Într-un final, își zise că rușii erau probabil în vreo expediție la pescuit. El avea sarcina să le arate că era periculos să pescuiască în zona aceasta.

Baza navală din North Island, California

Autotrenul de dimensiuni impresionante se strecură cu 3 kilometri pe oră în avionul de transport tip C-5A Galaxy, sub supravegherea atentă a responsabilului cu încărcarea pe aeronavă, a doi ofițeri din aviație și a încă șase din marina militară. Ce era ciudat, numai cei din urmă, fără ca vreunul să poarte și însemnele de aviator, aveau cu adevărat experiență cu această procedură. Centrul de greutate al vehiculului era marcat cu precizie și ei urmăreau cum semnul acela ajungea în dreptul unei cifre anume, marcată în cala avionului. Operațiunea trebuia realizată cu precizie. Orice eroare putea strica centrajul avionului și astfel să pună în pericol viețile membrilor echipajului și pe ale pasagerilor.

– OK, oprește-te exact acolo! strigă ofițerul.

Șoferul abia aștepta să se oprească. A lăsat cheile în contact, a tras toate frînele și a scos din viteză înainte să coboare. Altcineva urma să scoată vehiculul din avion, după ce ajungeau în colțul celălalt al țării. Responsabilul cu încărcătura și trei mecanici au trecut imediat la treabă, fixînd cu cabluri camionul și remorca sa. O încărcătură care se desprinde în zbor e un lucru grav, iar C5-A nu avea scaune de catapultare.

Responsabilul cu încărcătura s-a asigurat că echipa de la sol își făcuse treaba cum trebuie înainte să meargă la pilot. Era un sergent de 25 de ani, căruia îi plăceau C-5-urile, în ciuda proastei lor reputații.

– Dom' căpitan, ce naiba mai e și asta?

– Se cheamă DSRV¹, sergent, adică e un vehicul de salvare pentru mare adîncime.

– Pe spatele lui scrie *Avalon*, să trăiți, îi atrase atenția sergentul.

¹ *Deep submergence rescue vehicle* (n.tr.)

– Da, bun, are și un nume. E un soi de barcă de salvare pentru submarine. Coboară la mare adâncime ca să salveze echipajul dacă se întâmplă ceva.

– Aha.

Sergentul mai reflectă o vreme. Transportase tancuri, elicoptere, mărfuri obișnuite, o dată chiar un batalion întreg cu avionul lui – îi plăcea să-l considere a lui. Dar era prima oară când transporta o navă. „Dacă are un nume, își spunea el, atunci înseamnă că e navă în toată regula.” Ce naiba, Galaxy era capabil să facă orice!

– Și unde-o ducem, domnule?

– La baza navală din Norfolk. Nici eu n-am mai fost acolo pînă acum.

Pilotul urmărea îndeaproape operațiunile de asigurare a încărcăturii. Deja erau legate 12 cabluri. După încă 12 o să inducă o tensiune prin cabluri să împiedice orice deplasare nedorită.

– Am estimat durata zborului la 5 ore și 40 de minute, fără realimentare. Azi avem de partea noastră și curenții de aer. Vremea n-ar trebui să ne facă probleme pînă în zona coastei. Stăm acolo o zi și ne întoarcem luni dimineța.

– Băieții dumneavoastră lucrează foarte repede, zise locotenentul Ames, apropiindu-se.

– Da, locotenente, mai durează 20 de minute, îi răspuse pilotul uitîndu-se la ceas. Ar trebui să plecăm peste o oră.

– Nu e nici o grabă, domnule căpitan. Dacă se mișcă oricît de puțin chestia asta în timpul zborului, presupun că ne strică ziua. Unde să-i trimit pe oamenii mei?

– Pe puntea superioară, în față. E o cabină pentru cincisprezece persoane chiar în spatele cabinei piloților.

Locotenentul Ames știa locul, dar n-a zis nimic. Mai zburase cu DSRV-ul lui pe deasupra Atlanticului sau a Pacificului de mai multe ori și de fiecare dată cu alt C-5.

– Pot să întreb despre ce-i vorba? spuse pilotul.

– Nu știu, zise Ames. Doar că au nevoie de mine și de jucăria mea în Norfolk.

– Și chiar vă scufundați cu fărîmița asta, domnule locotenent? întrebă responsabilul cu încărcătura.

– Pentru asta sînt plătit. Am coborît împreună la 1 400 de metri adâncime. Aproape un kilometru și jumătate, zise Ames uitîndu-se cu drag la vasul lui.

– La o adîncime de un kilometru și jumătate?! Sfinte!... Mă scuzați domnule locotenent, dar... vreau să zic că ți se cam zburlește părul cînd te gîndești ce presiune e acolo, nu?

– Nu chiar. Am coborît și la 6 000 de metri cu *Trieste*. E foarte interesant acolo, în adîncuri. Vezi tot felul de pești ciudați.

Deși Ames era specializat în submarine, prima lui iubire era cercetarea. Își dăduse licența în oceanografie și comandase sau servise la bordul tuturor vehiculelor de mare adîncime din marina militară, cu excepția celui nuclear, NR-1.

– Se înțelege că presiunea apei ți-ar face rău dacă s-ar întîmpla ceva, vreun accident, dar atunci s-ar întîmpla atît de repede încît nici nu ai ști ce-i cu tine. Dacă vrei să faci o plimbare, aș putea să aranjez ceva. E o lume foarte diferită acolo, în adîncuri.

– Mulțumesc, nu prea cred, zise sergentul și se întoarse să-i zorească pe oamenii lui.

– Doar nu vorbești serios, spuse pilotul.

• – De ce nu? Nu-i cine știe ce. Tot timpul luăm civili cu noi la scufundări și, credeți-mă, e mult mai puțin înspăimîntător decît să te plimbi cu balena asta albă și să faci realimentarea în aer.

– Sigur că da, făcu pilotul fără convingere.

De-astea mai făcuse el de sute de ori. Nu era decît rutină și chiar era surprins că i se putea părea cuiva periculos. Nu trebuia decît să fii atent, asta era clar, dar, ce naiba, trebuia să fii atent și dimineata cînd mergeai cu mașina. Era sigur că un accident cu submarinul ăsta de buzunar n-ar mai lăsa dintr-un om nici cît un prînz pentru pești. „Mare-i grădina Domnului“, își zise el în gînd.

– Dar nu mergi singur pe mare cu chestia asta, nu?

– Nu, în mod normal lucrăm cu o navă de salvare pentru submarine, *Pigeon* sau *Ortolan*. Putem să mergem și cu un submarin obișnuit. Accesoriul ăla pe care-l vedeți pe remorcă e burduful de legătură. Ne cuplăm la submarin în spate chiar pe sasul de evacuare și el ne transportă oriunde e nevoie.

– Are legătură cumva cu povestea aia despre Coasta de Est?

– Se prea poate, dar nimeni nu ne-a spus nimic oficial. În ziare scrie că rușii au pierdut un submarin. Dacă o fi așa, putem să coborîm să aruncăm o privire, poate chiar să salvăm eventualii supraviețuitori. Putem lua la bord 20-25 de oameni o dată și burduful de legătură e făcut să se potrivească și la submarinele rusești, nu numai la ale noastre.

– Au aceleași dimensiuni?

- Destul de apropiate, oricum.
- Apoi Ames adăugă făcându-i cu ochiul:
- Sîntem pregătiți pentru orice situații neprevăzute.
- Foarte interesant.

Atlanticul de Nord

Avionul YAK-36 Forger decolase de pe portavionul *Kiev* de jumătate de oră, orientîndu-se la început după instrumente, iar apoi dirijat de un dispozitiv ESM fixat pe ampenajul masiv de vînătoare. Misiunea locotenentului Viktor Șavrov nu era deloc ușoară. El trebuia să se apropie de aeronava E-3A, în misiune de supraveghere radar, care urmărise în ultimele trei zile flota sovietică. Avionul AWACS¹ avusese grijă să păstreze o distanță mai mare decît raza de acțiune a rachetelor antiaeriene SAM, dar destul de aproape ca să urmărească permanent gruparea de nave și să raporteze orice manevră și transmisie radio la bază. Se simțeau de parcă un hoț le urmărea tot timpul casa și ei nu puteau să-l împiedice cu nimic.

Misiunea lui Șavrov era să facă ceva în privința asta. Era exclus să tragă, se înțelege. Ordinele amiralului Stralbo, de pe *Kiev*, fuseseră explicite în privința asta. Dar avea două rachete Atoll cu ghidare în infraroșu, pe care nu avea rețineri să le arate imperialiștilor. El și amiralul care-l trimisese în misiune se așteptau să le fie învățătură de minte: armatei sovietice nu-i plăcea să fie iscodită de spionii imperialiști, iar accidente nu erau ceva neobișnuit în asemenea situații. Iată o misiune care merita tot efortul.

Însă efortul era considerabil. Pentru a evita să fie detectat de radar, trebuia să zboare la o înălțime cît mai mică și cu o viteză cît mai redusă; adică la numai 20 de metri deasupra mării; numai așa prezența lui putea trece neobservată datorită reflexiei undelor electromagnetice de suprafața apei. Zbură cu 200 de noduri. Era un mod excelent de a face economie de combustibil, misiunea urmînd să solicite și ultima rezervă. Din aceleași motive cauză zborul era dificil, avionul de vînătoare zgîlțîindu-se din cauza curenților de aer de deasupra valurilor. Ceața de la nivelul mării

¹ Airborne Warning and Control System, sistem aerian de comandă și avertizare (n.tr.)

reducea vizibilitatea la câțiva kilometri. „Cu atât mai bine“, își spusese el. Misiunea îl alesese pe el și nu invers. Se număra printre puținii piloți sovietici cu experiență în zborurile la mică altitudine. Șavrov nu devenise pilot în marina militară peste noapte. A început prin a pilota elicoptere de atac în Afganistan, specializându-se, după un an de ucenicie grea, în aeronave cu aripă fixă. Șavrov era expert în zborurile la o palmă de pământ – nevoia îl învățase să se descurce atunci când urmărirea bandiții și contrarevoluționarii care se ascundeau sus, în munți, ca niște șobolani. Priceperea lui a trezit interesul celor din flotă și așa a fost transferat în marină, fără ca el să mai aibă vreun cuvânt de spus. După câteva luni de serviciu, nici nu-i trecea prin minte să se plîngă, primele și alte sporiuri pe care le primea în afara salariului fiind mult mai atractive decît fostul său post la granița cu China. Faptul că era unul dintre puținii piloți sovietici calificați pe portavioane îi mai alinase orgoliul cînd pierduse șansa de a zbura pe noul MIG-27, deși, cu puțin noroc, dacă se va termina vreodată portavionul cel mare, ar putea să piloteze versiunea navală a acelui avion minunat. Șavrov putea să aștepte și, cu câteva misiuni importante îndeplinite, în genul celei de acum, ar putea ajunge la comanda unei escadrile.

Se trezi din reverie, misiunea se anunța prea dificilă pentru așa ceva. Aici era zbor în toată regula. Niciodată nu întâlnise adversari americani, ci numai armele pe care aceștia le dăduseră bandiților afgani. Mulți prieteni ai lui muriseră din cauza acelor arme, unii supraviețuiseră cînd li se prăbușiseră avioanele ca apoi să fie omorîți de afganii sălbatici într-un mod care i-ar fi degustat și pe naziști. Avea ocazia să le dea personal o lecție imperialiștilor.

Semnalul radar devenea din ce în ce mai puternic. Sub scaunul de catapultare avea un casetofon care înregistra permanent caracteristicile semnalului de pe aeronava americană, așa încît cercetătorii ruși să poată să găsească o modalitate să bruieze și să inducă în eroare mult lăudatul ochi aerian al americanilor. Aparatul era un Boeing 707 modificat, la origine cunoscut avion de pasageri, nici vorbă de un adversar pe măsura unui pilot de vînătoare! Șavrov se uită pe hartă. Trebuia să fie pe aproape. Apoi verifică rezervele de combustibil. Desprinsese ultimul rezervor extern cu câteva minute în urmă, iar acum nu mai avea decît rezervorul intern. Turboreactorul înghițea mult combustibil

și trebuia să fie atent la asta. Își propusese să păstreze combustibil cât pentru cinci sau zece minute când va trebui să se întoarcă pe navă. Asta nu era o problemă pentru el. Aterizase de peste o sută de ori pe un portavion.

Ochii lui de vultur au surprins o scînteiere metalică la 60 de grade. Șavrov crescă ușor puterea motorului și Forger-ul începu ascensiunea. După numai un minut era la 2 000 de metri altitudine. Acum putea vedea avionul Sentry, azuriu asemenea cerului, cu care se confunda ușor. El venea în urma lor și, cu puțin noroc, ampenajul avea să-l mascheze în fața antenei radar care se rotea. Perfect! O să treacă fulgerător pe lângă ei de cîteva ori, lăsîndu-i pe cei din echipajul american să-i vadă rachetele Atoll și...

Într-o clipă, Șavrov își dădu seama că are o aeronavă pe flancul drept. Și alta pe flancul stîng. La 50 de metri în stînga și în dreapta lui îl flancau două avioane de vînațoare americane F-15 Eagle. Îi văzu chiar și fața pilotului, care îl fixa cu privirea.

– YAK-106, YAK-106 vă rugăm să confirmați contactul.

Vocea de pe circuitul radio vorbea rusește fără cusur. Șavrov nu răspunse. I-au citit numărul de pe carcasa dispozitivului de admisie înainte ca el să-și dea seama de prezența lor.

– 106, 106, vă vorbește aeronava Sentry de care vă apropiați. Vă rugăm să vă identificați și să precizați intențiile dumneavoastră. Ne neliniștește puțin când ne iese în față un avion de vînațoare, așa încît trei dintre avioanele noastre v-au urmărit pe ultima sută de kilometri.

Cum trei?! Șavrov se răsuci. Un al treilea Eagle dotată cu patru rachetele Sparrow zbura la 50 de metri în urma lui.

– Oamenii noștri vor să vă felicite pentru felul în care reușiți să zburați jos și lent, 106.

Locotenentul Șavrov tremura de furie, trecuse de 4 000 de metri și încă mai avea 8 000 pînă la AWACS-ul american. Se uitase în urmă la fiecare 30 de secunde de cînd venise. Americanii probabil că stătuseră în urma lui, ascunși în ceața de deasupra valurilor și îi urmaseră traiectoria cu instrucțiuni de pe Sentry. Înjură în gînd și menținu direcția. O să le arate el celor de pe AWACS.

– 106, degajează, îi spuse o voce glacială, fără urmă de emoție, poate cu excepția unei oarecare ironii. 106, dacă nu te îndepărtezi, vom considera că ai o misiune ostilă. Gîndește-te

bine, 106. Ai ieșit din raza de acțiune a radarelor de pe navele voastre și încă nu ai intrat în raza de acțiune a rachetelor noastre.

Șavrov întoarce capul spre dreapta. Avionul Eagle se îndepărta, la fel și cea din stînga. Era un mod de a-i spune că nu-l încolțesc și că așteaptă în schimb puțină amabilitate și din partea lui? Sau îi lăsa loc celui din spate – a verificat, era încă acolo – să tragă? Nu aveai de unde să știi ce au de gînd să facă imperialiștii ăștia nelegiuiți; se afla acum la cel puțin un minut de raza de acțiune a rachetelor lor. Șavrov nu era în nici un caz laș. Dar nici prost. Schimbă direcția cu cîteva grade spre dreapta.

– Mulțumim, 106, spuse vocea de mai înainte. Știi, avem operatori stagiați la bord. Dintre care două sînt femei și n-am vrea să le băgăm în sperieți de la prima lor cursă.

Brusc simți că e prea mult. Șavrov apăsă pe butonul radio:

– Să-ți spun eu ce să faceți cu femeile voastre, yankeule?

– Ești *nekulturnii*, 106, îi răspunse vocea cu blîndețe. Poate zborul prea lung deasupra apei ți-a dat o stare de agitație. Probabil că și combustibilul e pe sfîrșite. Ce baftă ai avut cu ziua asta, să zbori cu toți curenții ăștia schimbători și suciți. Ai nevoie să verifici direcția? Terminat.

– Nu, yankeule!

– 1-8-5 ca să te întorci pe Kiev, așa e. Trebuie să ai grijă cînd folosești compasul magnetic în zonele foarte nordice, să știi. Distanța pînă la Kiev e de 318,6 kilometri. Atenție! E un front atmosferic rece care vine foarte repede dinspre sud-vest. Asta o să-ți facă zborul foarte neplăcut în cîteva ore. Ai nevoie cumva de o escortă pînă la Kiev?

– Porc împutit, înjură Șavrov încet.

Închise radioemîțătorul, înjurîndu-se pentru lipsa de disciplină. Le permisesese americanilor să-i rănească orgonliul. Ca mai toți piloții de vînătoare, avea un orgoliu exacerbat.

– 106, nu am recepționat ultima ta transmisie. Două Eagle-uri ale noastre vin încoace. O să te conducă în formație pînă acasă, să fie siguri că ajungi cu bine. Îți dorim o zi minunată, tovarășe. Aici Sentry-November, terminat.

Locotenentul american se întoarce către colonelul de lîngă el. Abia reușea să păstreze o mimică neutră.

– Bun, credeam că o să mă sufoc tot vorbind așa, zise el și bău puțină Cola dintr-un pahar de plastic. Chiar credea că o să ne păcălească și n-o să-l vedem.

– Dacă nu ai observat, ajunsese aproape de raza maximă de acțiune a rachetelor Atoll, iar noi nu eram autorizați să tragem în el decât dacă trăgea el primul – ceea ce ar fi putut să ne cam strice ziua, zise colonelul morocânos. Te-ai descurcat foarte bine, locotentente.

– Plăcerea a fost de partea mea, domnule colonel, răspunse operatorul și se uită pe ecran. Păi văd că se întoarce la mămica, cu Cobra 3 și 4 în spate. O să fie un rusnac tare nefericit când o să ajungă acasă. Asta dacă mai ajunge acasă. Chiar cu rezervoare suplimentare, probabil că e la limită cu combustibilul.

După ce se gîndi o clipă, adăugă:

– Domnule colonel, dacă ei mai încearcă chestii de-astea, ce-ar fi să ne oferim să-l ducem la noi acasă?

– Să ne alegem c-un Forger? Pentru ce? Bănuiesc că indivizilor din marină le-ar plăcea să aibă unul cu care să se joace – nu prea au des ocazia să se joace cu aparatele lui Ivan – dar Forger-ele sînt depășite.

Șavrov era tentat să recurgă la postcombustie, dar făcu eforturi să se abțină. Dăduse dovadă de destulă slăbiciune pentru o zi. Oricum, Yak-ul lui putea să depășească viteza sunetului numai în picaj. Eagle-urile puteau depăși Mach 1 fără probleme și aveau combustibil la discreție. Observă că amîndouă erau echipate cu rezervoare suplimentare largabile¹. Cu ele puteau să traverseze oceanul. Să-i ia naiba pe americanii, cu aroganța lor cu tot! Să-l ia naiba și pe ofițerul care i-a spus că ar putea să treacă neobservat de un Sentry! N-are decât să-l vîneze escadrila de Backfires cu armament aer-aer. Ei puteau să-i vină de hac avionului de pasageri modificat înainte ca escorta de vînătoare să poată reacționa.

Americanii, văzu el acum, nu mințiseră în legătură cu frontul atmosferic. Cînd ajunsese aproape de Kiev, văzu un front de vînturi puternice care venea cu viteză spre nord-est. Eagle-urile rămaseră în urmă cînd avionul lui se apropie de formație. Unul dintre piloții americani se apropie și-i făcu un semn de rămas-bun. Clătină din cap cînd văzu gestul cu care îi răspunse Șavrov. Cele două Eagle-uri se întoarseră spre nord.

¹ Pachet tactic, cu senzori și combustibil (n.tr.)

Cinci minute mai târziu, era la bordul lui *Kiev*, încă palid de furie. Imediat ce se opriră roțile, pilotul sări pe puntea portavionului și se îndreptă cu mers apăsător către comandantul escadrilei.

Kremlin

Moscova era renumită pe bună dreptate pentru metrourile ei. Oamenii puteau ajunge aproape oriunde contra unei sume mici, folosind un mijloc de transport pe căi ferate electrificate, modern, sigur și frumos. În caz de război, tunelurile subterane puteau servi drept adăposturi pentru moscoviți. Această întrebuintare secundară era rodul strădaniilor lui Nikita Hrușciiov care, la mijlocul anilor 1930, când a început construcția, i-a sugerat lui Stalin ca sistemul de comunicație să fie la o adâncime mai mare. Stalin fusese de acord. Posibilitatea să fie folosit drept adăpost a fost astfel luată în calcul cu multe decenii înainte să fie nevoie cu adevărat. Fisiunea nucleară nu era decât o teorie, iar la fuziune nu se gîndea nimeni pe atunci.

La o ramificație a liniei care venea dinspre Piața Sverdlov spre vechiul aeroport, care era lângă Kremlin, muncitorii au săpat un tunel care mai târziu a fost blocat cu un dop de oțel și beton gros de zece metri. Spațiul rămas, lung de o sută de metri, a fost conectat la Kremlin prin două puțuri de lift și, în timp, a fost transformat într-un centru de comandă pentru situații de criză, de unde Biroul Politic putea controla tot imperiul sovietic. Tunelul era, în același timp, un mod convenabil de a traversa orașul fără să fii văzut, ajungînd la un aeroport mic, de unde cei din Biroul Politic puteau fi trimiși cu avionul către ultima redută, sub masivul de granit al Munților Jiguli. Nici unul din cele două posturi de comandă nu era necunoscut occidentalilor – ambele aveau o istorie prea lungă –, dar KGB-ului i se raporta fără ezitare că nimic din arsenalul militar occidental nu putea să treacă dincolo de sutele de metri de stîncă, în ambele locuri despărțind Biroul Politic de suprafață.

Acest fapt îl liniștea prea puțin pe amiralul Iuri Ilici Padorin. Se trezi în capul unei mese de conferințe, lungă de zece metri, uitîndu-se pe rînd la fețele încruntate ale celor zece membri ai Biroului Politic – cercul restrîns care putea lua singur decizii strategice privind soarta țării lui. Nici unul nu era ofițer. Dar în fața lor dădeau raportul militarilor. Undeva în stînga era amiralul

Serghei Gorșkov, care s-a decis de toată afacerea cu o extraordinară abilitate, reușind să prezinte și o scrisoare prin care el se opunea numirii lui Ramius la comanda lui *Octombrie Roșu*. Padorin, ca șef al Comitetului Central Politic, blocase transferul lui Ramius, arătând că favoritul lui Gorșkov pentru comanda submarinului întârziase întâmplător cu datoriile sale către Partid și nu lua cuvântul la întâlnirile obișnuite pe cât de des s-ar fi convenit din partea unui ofițer de rangul lui. De fapt, candidatul susținut de Gorșkov nu era un ofițer la fel de strălucit ca Ramius, pe care același Gorșkov urmărea să-l aducă în subordinea lui, la operațiuni, iar Ramius reușise să se eschiveze ani de-a rândul.

Secretarul general al Partidului și președintele Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, Andre Narmonov, zăbovi cu privirea asupra lui Pandorin. Nu se putea citi nimic pe fața lui. Așa era întotdeauna, cu excepția situațiilor – destul de rare – în care acesta chiar voia să se citească ceva pe chip. Narmonov îi luase locul lui Andropov după ce acesta din urmă suferise un infarct. Circulasera niște zvonuri în legătură cu toată întâmplarea asta, dar în Uniunea Sovietică mereu circulau zvonuri. De pe vremea lui Laventri Beria nici un șef al securității nu mai ajunsese atât de aproape de putere, iar înalții oficiali ai Partidului se prefăceau că nu observă. De acum nu avea să mai treacă neobservat. Punerea pe picioare a KGB-ului durase un an, o măsură necesară pentru a garanta privilegiile elitei Partidului în fața presupuselor reforme ale găstii lui Andropov.

Narmonov era un *aparaticik* prin excelență. La început ajunsese cunoscut ca director de fabrică, un inginer care se bucura de reputația că întotdeauna își îndeplinea planul înainte de termen, un om care avusese rezultate. Apoi avansase constant, datorită talentelor proprii sau ale altora, răsplătindu-i pe cei care se impunea să fie răsplătiți, ignorându-i pe ceilalți. Statutul lui ca secretar general al Partidului Comunist nu era întru totul sigur. El încă era la început, depindea de un soi de coalitție a colegilor de partid – nu puteai să le spui prieteni, asemenea oameni erau incapabili să devină prietenii cuiva. Ascensiunea lui spre această poziție se datora mai mult relațiilor sale din structura Partidului decât vreunei capacități personale deosebite, iar locul câștigat avea să se subordoneze încă mulți ani regulii consensului, pînă cînd el va putea în sfîrșit să dicteze.

Padorin observă că ochii negri ai lui Narmonov erau roșii de la fumul de țigară. Sistemul de ventilație nu funcționase niciodată bine în aceste subterane. De la celălalt capăt al mesei, secretarul general se uita cu coada ochiului la Padorin în timp ce se hotăra ce să spună, ce le-ar face plăcere să audă membrilor acestei uneltiri, celor zece bărbați lipsiți de sentimente.

– Tovarășe amiral, începui el pe un ton rece, am aflat de la tovarășul Gorskov ce șanse avem să găsim și să distrugem submarinul dezertor înainte să își ducă la îndeplinire inimaginabila lui trădare. Nu sîntem mulțumiți de ce am aflat. Nu sîntem mulțumiți nici de fantastica eroare de judecată de a-i da pe mîna comandă celei mai valoroase nave sovietice unui nememic. Ce aș vrea să aflu de la dumneavoastră, tovarășe, este ce s-a întîmplat cu *zampolit*-ul de la bordul navei și ce măsuri de siguranță ați luat pentru a preveni această infamie!

Vocea lui Narmonov nu trăda nici o urmă de teamă, dar Padorin știa că era ascunsă în adînc. „Fantastica eroare“ ar fi putut fi folosită de membrii Biroului Politic care doreau pe altcineva în locul lui. Dacă pentru a scăpa trebuia să-l sacrifice pe Padorin, atunci ghinionul acestuia. Narmonov mai hotărîse și alte eliminări.

Padorin se pregătea pentru momentul ăsta de mai multă vreme. Era un om trecut prin luni de zile de luptă crîncenă și supraviețuise după ce mai multe nave se scufundaseră cu el. Poate trupul nu-i mai era așa puternic acum, dar mintea – da. Orice decizie s-ar fi luat în legătură cu soarta lui, Padorin era hotărît să o primească cu demnitate. „Iar dacă ei își vor aminti de mine ca de un om tras pe sfoară, își zicea el, măcar să fiu un om tras pe sfoară, dar curajos.“ Oricum nu prea mai avea mult de trăit.

– Tovarășe secretar general, începui el, ofițerul politic de la bordul lui *Octombrie Roșu* era căpitanul Ivan Iurievici Putin, un om curajos și membru loial al Partidului. Nu pot să-mi imaginez...

– Tovarășe Putin, îl întrerupse Ustinov, ministrul Apărării, presupun că și înalta trădare a acestui Ramius vi se pare inimaginabilă. Poate vă așteptați să avem încredere în judecata dumneavoastră și în privința acestui om?

– Faptul cel mai tulburător, adăugă Mihail Alexandrov Suslov, teoreticianul Partidului care îi luase locul răposatului Mihail

Suslov, adeptul hotărît al ideologiei pure, e cît de tolerant se arată Comitetul Politic al Flotei față de acest renegat. Este uluitor, mai ales dacă avem în vedere eforturile lui vizibile de a-și construi cultul personalității cît a lucrat în domeniul submarinelor, chiar și în politică, se pare. Faptul că sîntem dispuși să trecem cu vederea toate astea, un fapt criminal, această sfruntată aberație a politicii Partidului, face ca judecata noastră să nu pară prea sănătoasă.

– Stimați tovarăși, aveți dreptate că am greșit aprobînd numirea lui Ramius la comanda submarinului, ca și atunci cînd i-am permis să își aleagă majoritatea ofițerilor superiori de la bordul lui *Octombrie Roșu*. Dar amintiți-vă, acum cîțiva ani am decis să permitem această procedură, pentru a menține ofițerii pe o singură navă mai mulți ani, și să lăsăm comandantului ultimul cuvînt în privința carierei lor. Aceasta este o problemă de procedură, nu una politică.

– Am analizat deja acest lucru, îi răspunse Narmonov. Este adevărat că în acest caz vina nu poate aparține unui singur om.

Gorșkov nici nu se clinti, dar mesajul era foarte clar: efortul lui de a se delimita de tot scandalul eșuase. Lui Narmonov nu-i păsa cîte capete trebuiau să cadă ca să-și sprijine pe ele tronul amenințat.

– Tovarășe președinte, obiectă Gorșkov, eficiența flotei...

– Care eficiență? îl întrerupse Alexandrov. Eficiență! Corcitura asta lituaniană e cea care dă dovadă de eficiență pentru a ne face flota de rîs împreună cu ofițerii lui aleși, în timp ce navele sovietice aleargă la întîmplare, ca niște vite abia castrate!

Alexander făcea aluzie la prima lui slujbă la o cooperativă de stat. Un început foarte potrivit, gîndeau toți, pentru omul care deținea postul de ideolog-șef, la fel de iubit la Moscova precum ciurma, dar Biroul Politic trebuia să aibă un asemenea individ. Ideologul avea întotdeauna ultimul cuvînt. Acum de partea cui era, în afară de faptul că-și ținea partea?

– Explicația cea mai probabilă e că Putin a fost omorît, continuă Padorin. El era singurul dintre ofițeri însurat și cu copii.

– Iar asta e o altă întrebare, tovarășe amiral, zise Narmonov prinzînd momentul. Cum se face că nici unul dintre acești bărbați nu e însurat? Ce v-am spus eu? Chiar trebuie ca eu și Biroul Politic să supraveghem totul? Chiar nu gîndiți deloc?

„De parcă ai vrea într-adevăr să mai și gîndim“, își spuse Padorin.

– Tovarășe secretar general, majoritatea comandanților de submarin preferă să aibă ofițeri tineri, necăsătoriți. Este foarte solicitant să lucrezi pe mare și bărbații singuri au mai puține griji. Mai mult, fiecare dintre ofițerii de la bordul acestei nave este membru de partid, și chiar membri remarcabili și cu un trecut demn de tot respectul. Ramius este trădător, e limpede ca lumina zilei, și, în ceea ce mă privește, l-aș omorî cu mâinile mele pe nenorocit; el nu i-a dezamăgit doar pe oamenii de seamă din această încăpere, ci pe mulți alții.

– Asta e adevărat, observă Alexander. Iar acum, că am intrat în încurcătura asta, cum reușim să ieșim la suprafață?

Padorin inspiră adînc. Așteptase mult acest moment.

– Tovarăși, avem un om de încredere la bordul lui *Octombrie Roșu*, pe care nu-l știa nici Putin, nici Ramius, un agent al Comitetului Politic al Flotei.

– Pofim?! izbucni Gorșkov. Și eu de ce n-am știut nimic?

Alexandrov zîmbi.

– Iată primul lucru inteligent pe care l-am auzit azi. Continuati!

– Acest om este acoperit ca membru al echipajului. El raportează direct biroului nostru, ocolind toate canalele militare sau politice. Numele lui este Igor Loginov. Are 24 de ani, este...

– Douăzeci și patru?! urlă Narmonov. Cum poți să ai încredere într-un copil cînd e în joc o asemenea responsabilitate?

– Stimați tovarăși, misiunea lui Loginov a fost să intre în rîndurile membrilor echipajului, să le asculte conversațiile, să identifice posibili trădători, spioni sau sabotori. În realitate, el arată chiar mai tînăr decît este. Lucrează printre tineri, trebuie să fie și el tînăr. De fapt, este absolvent al Școlii Navale pentru Ofițeri Politici din Kiev și a intrat la Academia de Spionaj a GRU. Este fiul lui Arkadi Ivanovici Loginov, directorul combinatului metalurgic din Kazan. Mulți dintre dumneavoastră chiar îl cunosc pe tatăl lui.

Narmonov încuviință și el, alături de alții, iar în ochii lui se citea că devenise brusc interesat.

– Numai cîțiva, elita, sînt aleși să ducă la capăt o asemenea datorie. L-am cunoscut personal și l-am intervievat.

Dosarul lui este curat, este un adevărat patriot, mai presus de orice îndoială.

– Îl cunosc pe tatăl lui, confirmă Narmonov. Arkadi Ivanovici este un om de onoare, care a crescut mai mulți fii demni de respect. Și care sînt mai exact ordinele pe care le-a primit băiatul?

– După cum spuneam, tovarășe secretar general, sarcina lui zilnică este să-i urmărească pe membrii echipajului și să raporteze tot ce observă. Face acest lucru de doi ani, este foarte priceput. Nu-i dă raportul *zampolit*-ului de la bordul navei, ci numai superiorilor de la Moscova sau unuia dintre reprezentanții mei. Dacă apare într-adevăr o situație de criză, are ordin să îi raporteze *zampolit*-ului de pe navă. Dacă Putin mai trăiește – dar eu nu cred că mai e în viață, tovarăși –, ar trebui să ia parte și el la conspirație, iar Loginov să nu știe. Prin urmare, în cazul unei crize adevărate, tînărul are ordin să distrugă nava și să se salveze.

– Este cu puțință una ca asta? întrebă Narmonov. Tovarășe Gorșkov, doriți să spuneți ceva?

– Tovarăși, toate navele noastre sînt dotate cu o încărcătură explozivă pentru sabordare, mai ales submarinele.

– Din nefericire, zise Padorin, aceasta în general nu este armată și numai comandantul o poate activa. De la incidentul de pe *Storojevoi*, noi, cei din Comitetul Politic al Flotei, a trebuit să luăm în calcul că un asemenea incident reprezintă o posibilitate reală și că lucrul cel mai grav ar fi să aibă loc pe un submarin strategic.

– Aha, observă Narmonov, deci e mecanic în compartimentul rachetelor.

– Nu, tovarășe secretar general, este bucătarul navei, îi răspunse Padorin.

– Perfect! Stă toată ziua să fiarbă cartofi! Își ieși din fire Narmonov, ridicînd mîinile în aer, dispărîndu-i și ultima fărîmă de bunăvoință, căreia îi luă locul imediat o furie indescritibilă. Padorin, doriți să vă împușcăm pe loc?

– Tovarășe președinte, este o misiune mai bine pusă la punct decît v-ați putea imagina.

Padorin nu se eschivă deloc; voia să le arate acestor oameni ce poate.

– Pe *Octombrie Roșu* cabinele ofițerilor și bucătăria sînt la pupa. Cușetele marinarilor sînt la prova și mănîncă tot acolo

pentru că nu au o sală de mese separată. Compartimentul cu rachete se află la mijloc. Fiind bucătar, trebuie să traverseze nava de mai multe ori pe zi, iar prezența lui nu ar fi considerată neobișnuită în nici un punct al navei. Frigiderul unde se ține mîncarea este localizat lîngă compartimentul rachetelor. Planul nostru nîci nu prevedea că el să activeze focoasele. Am luat în calcul posibilitatea să fie dezafectate de comandantul navei. Tovarăși, toate aceste măsuri au fost bine cîntărite.

– Continuăți, mormăi Narmonov.

– După cum v-a explicat tovarășul Gorșkov mai devreme, pe Octombrie Roșu sînt 26 de rachete Seahawk. Au combustibil solid, și una dintre ele e echipată cu un dispozitiv de securitate.

– Ce fel de dispozitiv e acesta? întrebă Narmonov încurcat.

Pînă în momentul acesta, toți ofițerii de carieră prezenți la întîlnire, dintre care nici unul nu era membru al Biroului Politic, păstrasera tăcerea. Padorin fu chiar surprins cînd generalul V.M. Vișenkov, șeful Comandamentului Rachetelor Strategice luă cuvîntul.

– Tovarăși, toate aceste detalii au fost discutate în biroul meu acum cîțiva ani. După cum știți, în cazul testelor cu rachete, există dispozitive de siguranță care să le detoneze în cazul în care urmează o traiectorie greșită. Altfel există posibilitatea să lovească unul dintre orașele noastre. Rachetele folosite în misiuni reale nu au asemenea dispozitive din motive evidente – imperialiștii ar putea învăța cum să le facă să explodeze în aer.

– Prin urmare, tînărul tovarăș din GRU va face să sară în aer acea rachetă. Și cum rămîne cu focoasele? întrebă Narmonov. De profesie inginer, putea fi oricînd distras de un discurs tehnic și întotdeauna impresionat dacă discursul era bine documentat.

– Tovarăși, continuă Vișenko, focoasele rachetelor sînt armate de accelerometre. Ca urmare, nu pot fi armate pînă cînd proiectilul nu atinge viteza maximă prevăzută. Americanii folosesc același sistem și din aceleași motive, pentru a preîntîmpina actele de sabotaj. Aceste sisteme de siguranță nu prezintă absolut nici un risc. Putem lăsa unul dintre focoasele nucleare să cadă din vîrfurile antenei televiziunii din Moscova pe o placă de oțel și nu va exploda.

Generalul se referea la enormul turn al televiziunii, a cărei construcție fusese supravegheată de Narmonov însuși pe cînd era președintele Directorului Central pentru Comunicații. Vișenko era un om politic foarte abil.

– În cazul rachetelor cu combustibil solid, continuă Padorin, recunoscînd în sinea lui că-i e dator lui Vișenko, întrebîndu-se ce va cere acesta în schimb și sperînd că va mai trăi suficient cît să poată să-și achite datoria, oricare ar fi ea, dispozitivul de siguranță aprinde simultan toate cele trei etaje ale rachetei purtătoare.

– Și racheta se lansează pur și simplu? întrebă Alexandrov.

– Nu, tovarășe academician. În cazul ultimei trepte ar putea să se întîmple acest lucru, dacă ar putea străpunge capacul tubului rachetei, ceea ce ar duce la inundarea compartimentului și la scufundarea submarinului. Dar și dacă nu se întîmplă așa, primele două trepte conțin suficientă energie termică pentru a transforma întregul într-o masă de oțel topit, de 20 de ori cantitatea necesară pentru a-l scufunda. Loginov a fost instruit să evite sistemul de alarmă al rachetei, apoi să armeze dispozitivul de securitate, să pornească cronometrul și să se salveze.

– Nu i se cere să distrugă nava, pur și simplu? întrebă Narmonov.

– Tovarășe secretar general, zise Padorin, este prea mult să îi cerem unui tînăr să-și facă datoria știind că asta înseamnă pentru el moarte sigură. Ar fi nerealist să ne așteptăm la așa ceva. Trebuie să aibă măcar o șansă să supraviețuiască, altfel slăbiciunea umană ar putea duce la eșecul misiunii.

– Este logic, spuse Alexandrov. Nu frica îi motivează pe tineri, ci speranța. În cazul nostru, Loginov al dumneavoastră ar putea primi o recompensă considerabilă.

– Și chiar să o primească, zise Narmonov. Vom face tot posibilul să-l salvăm pe acest tînăr, Gorșkov.

– Dacă este într-adevăr un om de încredere, ținu să adauge Alexandrov.

– Știu foarte bine că viața mea depinde de el, tovarășe academician, zise Padorin, cu o ținută ireproșabilă.

Nu a primit nici un răspuns verbal, însă jumătate din capetele de la masă încuviințară în același timp. Mai văzuse moartea cu ochii și oricum era la vîrsta la care era ultimul lucru pe care un om îl avea de înfruntat.

Casa Albă

Arbatov veni în Biroul Oval la 16.50. Președintele și consilierul Pelt erau confortabil instalați în fotoliile din fața biroului președintelui.

— Intră, Alex. Vrei o cafea? întrebă președintele arătându-i o tavă de pe colțul biroului.

„Azi nu bea“, observă Arbatov.

— Nu, mulțumesc, domnule președinte. Îmi permiteți să vă întreb...

— Cred că v-am găsit submarinul, Alex, îi răspunse Pelt. Tocmai am primit rapoartele și le citeam.

Consilierul îi arată teancul de hirtii drept confirmare.

— Îmi permiteți să vă întreb unde se află? întrebă ambasadorul cu o figură cât se poate de inexpresivă.

— La aproximativ 500 de kilometri nord-est de Norfolk. Încă nu l-am localizat cu exactitate. Una dintre navele noastre au semnalat o explozie subacvatică în zona respectivă... De fapt, explozia a fost înregistrată de dispozitivele de pe navă și, când a verificat înregistrările, după câteva ore, li s-a părut că este vorba despre un submarin care explodează și se scufundă. Îmi pare foarte rău, Alex, zise Pelt. N-ar fi trebuit să citesc singur toate mesajele astea, fără un translator. Și la voi cei din marina militară vorbesc pe limba lor?

— Ofițerilor nu le place să înțeleagă orice civil ce au ei de discutat, răspunse Arbatov zîmbind. Sînt sigur că-i așa de cînd e lumea.

— Oricum, am trimis în zonă nave și aeronave.

Președintele ridică și el privirea:

— Alex, acum câteva minute am vorbit cu șeful operațiunilor navale, Dan Foster. A spus că nu sînt șanse să avem supraviețuitori de pe submarin. Apele sînt foarte adînci în zonă și nu trebuie să-ți spun cum e vremea acolo. Se pare că s-a întîmplat chiar la marginea platformei continentale.

— În strîmtoarea Norfolk, domnule ambasador, adăugă Pelt.

— Am inițiat o amplă operațiune de căutare, continuă președintele. Marina militară o să aducă echipamente de căutare și salvare specializate și toate celelalte. Dacă localizează submarinul, va coborî o echipă, poate totuși mai există supraviețuitori. Din cîte

mi-a spus CNO¹, e posibil ca unele compartimente să fi rămas intacte. Problema care se pune este cea a rezervelor de aer, din câte am înțeles. Acum trebuie să luptăm cu fiecare secundă, din păcate. Avem în dotare echipamentele astea inimaginabil de scumpe și uite că nu pot să găsească ceva ce e sub nasul lor.

Arbatov păstră în minte exprimarea aceasta. Ar fi fost subiectul unui raport de spionaj demn de interes. Președintele a lăsat să se înțeleagă...

– Dacă tot veni vorba, domnule ambasador, ce căuta mai exact submarinul în zona respectivă?

– N-am nici cea mai vagă idee, domnule Pelt.

– Sper că nu era un submarin cu rachete nucleare, zise Pelt. Avem un acord care spune să le menținem la 800 de kilometri de coastă. Bineînțeles că nava de salvare va inspecta epava. Dacă aflăm că era vorba într-adevăr de un submarin strategic.

– Am înțeles mesajul dumneavoastră. Cu toate astea, e vorba de ape internaționale.

Președintele se întoarse și spuse cu un ton blînd:

– La fel e și în Golful Finlandei, dacă nu mă înșel, sau Marea Neagră.

Făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să mai plutească în aer câteva clipe.

– Sper din toată inima că nu ne întoarcem la genul ăsta de situații. E vorba într-adevăr de un submarin cu rachete nucleare, Alex?

– Vă spun sincer că nu știu, domnule președinte. Sper din toată inima că nu.

Președintele observă grija cu care interlocutorul își formulase răspunsul mincinos. Se întrebă dacă rușii ar admite posibilitatea ca un comandant să sfideze ordinele primite. Nu, probabil că vor pleda pentru o eroare de navigație.

– Perfect. În orice caz, vom întreprinde propriile operațiuni de căutare și salvare. Foarte curînd vom afla ce fel de navă era, zise președintele și deodată privirea lui păru să anunțe o problemă delicată. Foster mai spunea ceva. Dacă găsim cadavrele – iertare pentru o exprimare atît de crudă într-o zi de duminică –, presupun că veți dori să fie repatriate.

¹ *Commander of Naval Operations*, Șeful Statului-Major al Flotei (n.red.)

– Nu am primit nici un ordin în acest sens, zise spontan ambasadorul, prins nepregătit.

– Mi s-a explicat cu prea multe detalii ce se întâmplă cu trupul unui om care-și găsește moartea așa. Pe scurt, sînt striviți de presiunea apei și vederea lor nu e prea plăcută, din cîte am auzit. Dar oamenii trebuie tratați cu respect chiar și după moarte.

Arbatov admise:

– Atunci, dacă este posibil, sînt sigur că poporul sovietic ar aprecia un asemenea gest umanitar.

– Vom face tot ce ne stă în putere.

„Iar ce le stătea în putere americanilor, își aminti Arbatov, era să folosească o navă numită *Glomar Explorer*.“ Renumita navă de explorare fusese proiectată special de CIA cu obiectivul precis de a readuce la suprafață un submarin nuclear sovietic din clasa *Golf* de pe fundul Oceanului Pacific. Iar nava respectivă fusese bină păstrată, așteptînd, fără îndoială, o șansă ca asta. Uniunea Sovietică nu putea face nimic să împiedice operațiunea, desfășurată la doar cîteva sute de kilometri de coasta americană și la 500 de kilometri de cea mai mare bază navală a Statelor Unite.

– Nădăjduiesc că vor fi respectate prevederile dreptului internațional. Mă refer la rămășițele vasului și la trupurile marinarilor.

– Bineînțeles, Alex.

Președintele zîmbi și îi arătă un memorandum pe biroul lui. Arbatov se stăpîni cu greu. Fusese adus în punctul ăsta ca un puști naiv, uitînd că președintele american fusese un iscusit tactician în sala de tribunal, ceva pentru care viața în Uniunea Sovietică nu te pregătea, și știa totul despre subterfugurile legilor. De ce era subestimat atît de ușor un asemenea ticălos?

La rîndul lui, președintele încerca să nu-și trădeze adevărata stare de spirit. Nu avea prea des ocazia să-l vadă pe Alex agitat. Rusul era un inamic inteligent, nu era ușor să-l prinzi pe picior greșit. Dacă ar fi izbucnit în rîs, ar fi stricat totul.

Memorandumul de la procurorul general sosise chiar în dimineața aceea. Conținutul lui era următorul:

Domnule Președinte,

Ca urmare a solicitării dumneavoastră, l-am însărcinat pe șeful Departamentului de drept maritim

să analizeze problema abordării în dreptul internațional a dreptului de proprietate asupra navelor scufundate sau abandonate, dar și legislația privind ridicarea la suprafață a acestor nave. Există foarte multe precedente în acest sens. Un exemplu relativ simplu este cazul *Dalmas vs. Stathos* (84FSuff. 828, 1949 A.M.C. 770 [S.D.N.Y. 1949]):

Nu există probleme legate de legislația străină, întrucât este stabilit clar că „ridicarea la suprafață este izvorită din *jus gentium* care nu depinde de dreptul civil al unei țări anume“.

Temeiul internațional pentru această decizie este Convenția privind Recuperarea Epavelor încheiată la Bruxelles, în 1910, care reglementează statutul transnațional al dreptului maritim și al celui referitor la ridicarea la suprafață a navelor scufundate. Această convenție a fost ratificată de Statele Unite în Actul privind Salvarea Navelor în Primejdie, din 1912, 37 Stat. 242, (1912), 46 U.S.C.A. §§ 727-731; precum și în 37 Stat. 1658 (1913).

– Dreptul internațional va fi respectat, Alex, promise președintele. În toate privințele.

„Și orice o să găsim noi acolo, continuă el în gând, va fi dus în portul cel mai apropiat, Norfolk, unde îl predăm Recepției pentru Epave, un serviciu federal mult prea solicitat. Dacă sovieticii vor să mai recupereze ceva, n-au decît să înainteze o acțiune tribunalului maritim, adică Curții Federale a Statului unde se află Norfolkul, și, dacă vor câștiga procesul – *după* ce se evaluează proprietatea adusă la suprafață și *după* ce U.S. Navy va fi plătită în conformitate cu costul operațiunilor de salvare, evaluare făcută tot de tribunal, abia atunci epava va fi restituită proprietarilor ei de drept.“ Firește, tribunalul federal în discuție avea, după ultimele informații, atîtea cazuri pe rol încît lista de așteptare era de aproape un an.

Arbatov urma să informeze Moscova despre toate astea. Dacă mai conta. Era sigur că președintele va avea plăcerea perversă de a manipula grotescul sistem juridic american după

propriile interese, insistînd în tot acest timp că, datorită prevederilor constituționale, el, în calitate de președinte, nu poate să se implice în decizia tribunalului.

Pelt se uită la ceas. Sosise vremea celei de-a doua surprize. Trebuia să-l admire pe președinte. Pentru cineva care, cu cîțiva ani înainte, nu avea decît niște cunoștințe limitate de drept internațional, învățase spectaculos de repede. Acest om aparent simplu, care vorbea mai degrabă în șoaptă, își arăta adevărata valoare în confunțările directe și, avînd experiența de o viață ca procuror, îi plăcea să intre în jocul negocierii și al schimburilor de lovituri. Părea capabil să manipuleze oamenii într-o manieră aparent inofensivă și tocmai de aceea înfricoșătoare. Telefonul începu să sune, iar Pelt ridică imediat receptorul.

— Pelt la telefon. Da, domnule amiral. Unde? Cînd? Numai unul? Am înțeles. La Norfolk deci. Vă mulțumesc domnule amiral, ne-ați dat niște vești foarte bune. I le voi transmite domnului președinte chiar acum. Vă rugăm să ne țineți la curent.

Pelt se întoarce și le zise:

— Au găsit un supraviețuitor! O, Doamne!

— Un supraviețuitor de pe submarinul pierdut? Întrebă președintele ridicîndu-se în picioare.

— În orice caz, e un marinar rus. L-a descoperit un elicopter acum o oră și îl transportă la spitalul militar din Norfolk. A fost găsit la aproape 500 de kilometri nord-est de Norfolk, presupun că era normal să-l ducă acolo. Echipajul spune că starea sănătății lui nu e prea bună, dar medicii din spital îl așteaptă.

Președintele se duse pînă la biroul lui și ridică receptorul.

— Grace, fă-mi te rog legătura cu Dan Foster... Domnule amiral, președintele la telefon. În cît timp ajunge la Norfolk marinarul pe care l-ați găsit azi? Peste două ore? Întrebă el încruntat. Domnule amiral, vă rog să sunați la spital și să le spuneți că eu am spus să facă tot ce le stă în putință pentru omul acela. Vreau să fie tratat ca și cînd ar fi fiul meu, s-a înțeles? Bun. Și vreau rapoarte din oră în oră cu privire la starea lui. Vreau să se ocupe de el cei mai buni medici pe care-i avem. Vă mulțumesc, domnule amiral, mai spuse el și închise. Bun.

— Poate că am fost noi prea pesimiști, Alex, ciripi și Pelt.

— E clar că am fost prea pesimiști, îi răspunse președintele. Aveți un medic și la ambasadă, nu-i așa?

— Da, domnule președinte.

– Aduceți-l și pe el! O să i se ofere tot ce dorește. Mă ocup eu de asta. Jeff, se mai caută și alți supraviețuitori?

– Da, domnule președinte. Sînt șase avioane în zonă în acest moment și încă două nave pe drum.

– Foarte bine! zise președintele bătînd din palme, entuziasmat ca un copil într-un magazin de jucării. Dacă am găsi mai mulți supraviețuitori, am putea să-i oferim într-adevăr țării tale un cadou de Crăciun, Alex. O să facem tot ce ne stă în putință, îți dau cuvîntul meu de onoare.

– Sînteți foarte amabil, domnule președinte. Voi comunica imediat aceste vești îmbucurătoare compatrioților mei.

– Nu te grăbi, Alex, îi spuse șeful executivului. Sè cuvine să ciocnim un pahar în cinstea momentului.

A ZECEA ZI

DUMINICĂ, 18 DECEMBRIE

Centrul de ascultare SOSUS

La centrul de ascultare SOSUS din Norfolk lucrurile se agravau. Statele Unite nu dispuneau de tehnologia care să le permită să urmărească submarineele în bazinele adânci ale oceanului. Receptorii SOSUS erau plasați în principal în ape de mică adâncime, în punctele de trecere, pe șirurile de văi subacvatice și în zonele mai înalte. Strategia țărilor din NATO era o consecință directă a acestei limitări tehnologice. În cazul unei confruntări militare de proporții cu Uniunea Sovietică, NATO urma să folosească bariera SOSUS Groenlanda-Islanda-Marea Britanie ca pe un sistem de alarmare și o imensă capcană. Submarineele aliate și avioanele antisubmarin urmau să identifice, să atace și să distrugă submarineele sovietice atunci când acestea se vor apropia, dar înainte să treacă de linia respectivă.

Cu toate acestea, potrivit estimărilor lor, bariera nu ar fi reușit să oprească decât jumătate din submarineele inamice, iar pentru cele care reușeau să se strecoare exista o altă strategie. Bazinele oceanice erau prea întinse și prea adânci – media era de două mii – încât să poată fi împânzite cu senzori, ca în punctele de trecere de la adâncimi mai mici. Aceasta prezenta avanataje, dar și dezavantaje. Misiunea NATO ar fi fost să mențină deschise rutele transatlantice pentru a se continua schimbul de mărfuri, pe când

misiunea sovieticilor ar fi fost, evident, să împiedice acest trafic. Submarinele vor trebui să se împrăștie prin tot oceanul pentru a acoperi cît mai multe rute de transport. Strategia NATO din spatele barierei SOSUS era, în aceste condiții, să constituie convoaie mari, escortate de distrugătoare, elicoptere și avioane. Escortele aveau rolul de a stabili o zonă de protecție cu diametrul de peste 150 de kilometri. Submarinele inamice nu puteau penetra în aceste zone fără riscul de a fi urmărite și distruse sau, în cel mai fericit caz, îndepărtate atît cît să poată trece convoiul. Prin urmare, SOSUS era proiectat pentru a acoperi o suprafață imensă, strategia pentru bazinele de mare adîncime avea la bază ideea de mobilitate, o zonă de siguranță mobilă care să mențină deschis traficul naval vital din zona Atlanticului de Nord.

Per ansamblu, strategia părea logică, însă nu a putut fi testată în condiții reale și, din nefericire, deocamdată era, în mare parte, inutilizabilă. Deoarece ajunseseră atîtea submarine sovietice din clasele *Alfa* și *Victor* pe Coasta de Est, iar cele de tip *Charlie*, *Ecou* și *November* se pregăteau să li se alăture, harta la care comandantul Quentin se uita cu mare atenție nu mai era plină de punctulețe roșii, ci mai degrabă acoperită cu niște cercuri mari. Fiecare punct sau cerc indica poziția unui submarin sovietic. Cercul reprezenta o localizare aproximativă, calculată pe baza vitezei cu care se putea deplasa un submarin fără a face suficient zgomot pentru a fi depistat de senzori. Unele cercuri aveau un diametru de 15 kilometri, altele chiar și de 80. Dacă un submarin trebuia din nou localizat cu precizie, se iniția o căutare pe o suprafață de la 130 pînă la peste 3 000 de kilometri pătrați. Și erau al naibii de multe.

Urmărirea submarinelor revenea în principal avioanelor Orion P-3C. Fiecare Orion era echipat cu balize sonar, active sau pasive, care puteau fi largate din avion. Atunci cînd detecta ceva, baliza alerta avionul, apoi se scufunda automat pentru a nu ajunge în mîinile inamicului. Balizele funcționau cu baterii electrice de mică putere, ceea ce le restrîngea raza de acțiune. În plus, stocul de balize era deja pe sfîrșite și curînd aveau să fie nevoiți să raționalizeze consumul. Fiecare aeronavă P-3C avea la bord dispozitive FLIR¹ care identificau amprenta termică a unui submarin nuclear, precum și echipamente MAD² care localizau variațiile cîmpului magnetic terestru cauzate de o masă importantă de metal feros, precum submarinele. Echipamentul

¹ Scanare în infraroșu (n.tr.)

² Detectoare de anomalii magnetice (n.tr.)

MAD nu putea detecta variația temporară a câmpului magnetic decît pe o distanță de 200 de metri în stînga, respectiv dreapta traiectoriei aeronavei, iar aceasta trebuia să zboare la o înălțime mică, consumînd mai mult combustibil și limitînd raza vizuală a echipajului. FLIR avea același gen de limitări.

Astfel, tehnologia folosită pentru a localiza o țintă detectată mai întîi de SOSUS sau pentru a „curăța“ o anumită porțiune din ocean înainte de trecerea unui convoi nu era capabilă de o căutare aleatorie la mare adîncime.

Quentin se aplecă puțin. Unul dintre cercuri tocmai se transformase într-un punct. Un P-3C lansase o baliză care localizase un submarin de atac din clasa *Echo* la 800 de kilometri sud de Marile Bancuri. Timp de o oră urmau să aibă o soluție de tir sigură pentru acel *Echo*; numele submarinului era ca și scris pe torpilele antisubmarin Mark 46 de pe Orion.

Quentin mai bău puțină cafea. Stomacul lui se revoltă la această doză suplimentară de cofeină, cu amintirea încă proaspătă a tratamentului chimioterapeutic ce durase patru luni. Dacă avea să fie un război, asta putea fi începutul. Submarinele lor s-ar fi oprit toate odată, ca acela de acum. Nu s-ar mai fi furișat să distrugă convoaie în mijlocul oceanului, ci le-ar fi atacat mai aproape de țarm, cum procedaseră cîndva nemții... Și senzorii puși de americani ar fi devenit inutili. Odată ajunse pe poziție, submarinele se opresc, punctele se transformă în cercuri, din ce în ce mai mari, iar găsirea lor s-ar complica foarte mult. Cu motoarele oprite, submarinele ar fi capcane invizibile pentru vasele comerciale aflate în tranzit, ca și pentru navele de război care merg cu viteză să aducă indispensabile rezerve de hrană pentru cei din Europa. Submarinele erau asemenea cancerului. Erau ca boala pe care cu greu reușise să o înfrunte. Navele invizibile, amenințătoare vor găsi o zonă unde se vor opri și vor infecta totul, iar pe ecranul din fața lui toate tumorile maligne vor crește pînă cînd va putea să le atace cu avioanele pe care le comanda din această încăpere. Dar acum nu putea ataca. Putea numai să le privească.

„PK EST 1 HOUR-Rulează“, scrisese el la tastatura computerului.

„23“, veni imediat răspunsul acestuia.

Quentin se încruntă. Cu 24 de ore mai înainte PK¹ fusese de 40. Patruzeci de ținte inamice ar fi fost distruse în prima oră după

¹ PK = *Probability of Killing*, probabilitate de distrugere (n.ed.)

ce ar fi primit permisiunea să tragă. Acum abia dacă mai erau jumătate, iar numărul lor va scădea către mai puțin de 10. Asta fără să includă posibilele submarine aliate care urmăreau navele rusești, avînd ordine foarte stricte să nu-și dezvăluie poziția. Aliații de altădată, submarinele din clasele *Surgeon*, *Permit* și *Los Angeles*, jucau acum după reguli proprii. Erau altă specie. Încearca să-i considere amici, dar nu prea reușea. După 20 de ani de serviciu în care submarinele au reprezentat mereu inamicul, pentru el nu existau submarine prietenoase.

Un B-52

Echipajul de pe bombardier știa exact unde erau rușii. Avioanele Orion ale marinei militare și cele Sentry ale aviației le-au urmărit zile întregi, iar în ziua precedentă, din cîte i s-au spus, sovieticii au trimis un avion de vîntătoare de pe *Kiev* spre cel mai apropiat Sentry. Era posibil să fi fost o misiune de atac, probabil însă că nu, dar în orice caz fusese o provocare.

Cu patru ore mai devreme, escadrila de 14 aparate plecase din Plattsburg, statul New York, la ora 3.30, lăsînd în urmă dîre de fum gros care s-au pierdut în ceața care preceda zorii. Fiecare avion avea plinul făcut și douăsprezece rachete, greutatea totală fiind mai mică decît încărcătura de bombe pe care un B-52 o transporta în mod obișnuit. Aceasta le permitea o autonomie ridicată de care ei aveau nevoie. Cunoașterea pozițiilor navelor rusești era numai prima parte a luptei. Cealaltă consta în distrugerea lor. Misiunea părea teoretic simplă, dar mult mai greu de pus în practică. După cum învățaseră din misiunile în Hanoi – în care B-52 a participat la distrugerea bateriilor de rachete anti-aeriene SAM sol-aer –, cea mai bună metodă de atac în cazul unui obiectiv foarte bine apărat era să se apropie simultan din mai multe părți, „ca brațele unui urs furios“, după cum le-a zis comandantul, trădînd o fire de poet. În felul ăsta, jumătate din formație avea o traiectorie directă către țintă, iar cealaltă jumătate trebuia să descrie o curbă, avînd grijă să rămîna în afara razei de acțiune a radarului.

Avioanele B-52 au efectuat virajul cu zece minute mai devreme, cînd au primit ordin de la Sentry-ul care sprijinea misiunea de undeva din urmă. Pilotul adăugase încă o șmecherie. Traectoria lui către formația sovietică făcuse ca bombardierul să ajungă pe o rută aeriană comercială. Cînd schimbase cursul,

trecuse transponderul¹ IFF de pe frecvența militară pe cea internațională. Acum se afla în urma unui zbor comercial 747, la 80 de kilometri, și în fața altuia, la 50, iar pe radarele sovietice toate cele trei avioane Boeing arătau la fel, adică inofensive.

La suprafața apei era încă întuneric. Nici un indiciu că rușii ar fi intrat deja în alertă. Avioanele lor de vânătoare nu puteau zbura decât „la vedere” – decolarea și apunțarea pe un portavion aflat în întuneric erau destul de riscante, mai ales în condițiile atmosferice de acum.

– Comandante, se auzi prin stație vocea ofițerului însărcinat cu supravegherea electronică, am recepționat emisii în benzile L și S. Rușii sînt acolo unde ne așteptăm să fie.

– Confirm. Putem să ne retragem în siguranță acolo?

– Afirmativ. Probabil că ei cred în continuare că sîntem un Pan Am. Nu am detectat nici o pregătire de luptă, numai supravegherea aeriană de rutină.

– Care e direcția țintei?

– 1-3-0.

Era momentul să înceapă. Misiunea prevedea să intre toți odată în cercul cu raza de 200 de kilometri.

– Gata?

– Așteptați semnalul.

Pilotul se relaxă timp de un minut, în așteptarea semnalului.

– FLASHLIGHT! FLASHLIGHT! FLASHLIGHT! sosi semnalul prin canalul radio digital.

– Porniți! Să le arătăm că sîntem aici, ordonă comandantul aeronavei.

– Am înțeles, zise ofițerul cu contramăsurile electronice și îndepărtă capacul din plastic al panoului de bord plin de cadrane și butoane ce comandau sistemele de bruiaj ale aeronavei. Porni alimentarea electrică a sistemelor. A durat cîteva secunde. Dispozitivele electronice de pe aparatele B-52 erau echipamente vechi, din anii 1970, altfel escadrila n-ar fi fost folosită la antrenamente. Erau totuși foarte bune pentru instruire și locotenentul spera că vor trece și ei la noile B-1B care ieșeau de pe liniile de montaj ale uzinelor Rockwell din California. Timp de zece minute nacelele ESM din botul și de la extremitatea aripilor bombardierului recepționară semnalele radar ale sovieticilor, cu clasificarea exactă a frecvențelor acestora, a ratei de repetare a

¹ Dispozitiv de identificare pentru aeronave (n.red.)

pulsurilor, a puterii și a caracteristicilor fiecărei semnături a emițătoarelor. Locotenentul era începător în jocul acesta. Proaspăt absolvent al școlii de luptă electronică, el a fost șef de promoție. Se gândi care e primul pas, apoi selectă o opțiune de bruiaj, nu cea mai nimerită dintr-o serie de opțiuni presetate.

Nikolaev

La o distanță de 200 de kilometri, la bordul crucișătorului *Nikolaev* din clasa *Kara* un operator radar urmărea atent niște puncte care păreau să se adune în cerc în jurul formației lui. Brusc, ecranul radarului se umplu cu 20 de ținte care alergau în toate direcțiile. Porni alarma, care fu repetată după o secundă de un alt operator. Ofițerul care era de cart se grăbi să verifice ce se vedea pe ecranul radarului.

Pînă ajunsese el acolo, metoda de bruiaj se schimbă și apărură șase linii precum spițele unei roți care se învîrteau încet.

– Faceți-mi un releveu! ordonă ofițerul.

Acum se vedeau și pete, și linii, și stelute.

– Sînt mai multe ținte, tovarășe, zise micimanul și schimbă mai multe reglaje de frecvențe.

– Alarmă de luptă! Sîntem atacați! strigă un alt miciman.

Receptorul ESM tocmai detectase frecvențele specifice radarelor de achiziție a țintei de pe rachetele aer-sol.

B-52

– Avem ținte confirmate, raportă ofițerul cu armamentul de pe B-52. Am prins trei dintre ele.

– Recepționat, răspunse pilotul. Mai așteptăm încă zece secunde.

– Zece secunde, repetă ofițerul. Întrerupeți... Acum!

– Opriți bruiajul.

– Am oprit sistemele ECM¹.

Nikolaev

– Au dispărut radarele de achiziție ale rachetelor, îl informă ofițerul de cart pe comandantul crucișătorului, care tocmai venise pe punte.

¹ *Electronic Countermeasures*, ripostă electronică (n.red)

În jurul lor, marinarii de pe *Nikolaev* alergau către posturile de luptă.

– Și bruiajul s-a oprit.

– Ce se întâmplă? întrebă comandantul.

Ca din senin, minunatul lui crucișător a fost sub amenințare, iar acum totul încetase pur și simplu?

– Sînt cel puțin opt avioane inamice care ne-au înconjurat.

Comandantul privi ecranul radarului în bandă S unde totul revenise la normal. Erau multe spoturi, majoritatea aeronave civile. Totuși, celelalte care erau în semicerc erau probabil inamice.

– E posibil să fi lansat rachete?

– Nu, tovarășe comandant, le-am fi detectat. Au bruiat radarele timp de 30 de secunde și ne-au iluminat cu sistemele lor de căutare încă 20 de secunde. Apoi s-a oprit tot.

– Deci ne provoacă și acum se fac că nu s-a întâmplat nimic? mîrîi comandantul. Cînd o să intre în raza de acțiune a rachetelor antiaeriene?

– Acesta și următoarele două o să intre în raza de acțiune în următoarele patru minute, dacă nu-și schimbă traiectoria.

– Iluminează-le cu sistemele noastre de tragere! Să le dăm o lecție ticăloșilor.

Ofițerul dădu mai departe instrucțiunile necesare, întrebîndu-se cine cui dădea lecții. La 600 de metri deasupra lui B-52 era un EC-135 care înregistra toate semnalele de pe crucișătorul sovietic și le procesa pentru a îmbunătăți metodele de bruiaj. Pentru prima oară aveau ocazia să analizeze noul sistem SA-N-8 de apărare antiaeriană.

Două avioane F-14 Tomcat

Codul numeric 00 de pe fuzelaj indica faptul că acest Tomcat era avionul comandantului escadrilei, iar cei doi ași de pică de pe ampenajul dublu indicau faptul că aparținea Escadrilei 41 de vînătoare, *The Black Aces*¹. Era pilotat de comandorul Robby Jackson, iar codul său radio era As de Pică.

Jackson conducea o patrulă de două avioane după indicațiile unuia dintre avioanele Hawkeyes E-2C decolat de pe *Kennedy*, versiune redusă pentru marina militară a AWACS-urilor forțelor

¹ Așii de pică (n.tr)

aeriene și rudă apropiată a lui COD, o aeronavă cu două motoare turbopropulsoare a cărei instalație de radar în formă de cupolă o făcea să pară un avion urmărit de un OZN. Vremea era urâtă – din păcate, ceva normal pentru luna decembrie în Atlanticul de Nord –, dar se așteptau să se mai împlînzească pe măsură ce înaintau spre vest. Jackson și colegul lui, locotententul Bud Sanchez, zburau prin norii care erau destul de denși și din acest motiv relaxaseră formația. Vizibilitatea redusă le amintise amîndurora că fiecare Tomcat are un echipaj format din doi oameni și un preț de peste 30 de milioane de dolari.

Ei urmau să valorifice tot potențialul avioanelor Tomcat. Interceptor capabil să zboare pe orice vreme, autonomia lui F-14 îi permitea să traverseze oceanul fără realimentare. Avionul putea atinge Mach 2 și era dotat cu un sistem de tir controlat de computer, care putea prelucra coordonatele a șase ținte aeriene distincte pe care să le distrugă simultan cu rachete Phoenix cu rază mare de acțiune.

Pentru misiunea de acum, fiecare aparat era înarmat cu cîte două astfel de arme, în plus avînd și cîte două rachete cu ghidare în infraroșu AIM-9M Sidewinder. Ținta lor era o escadrilă de YAK-36 Forger, avioane de vînaoare V/STOL¹ care decolasera de pe portavionul *Kiev*. După ce hărțuise cu o zi înainte aeronavele Sentry, Ivan hotărîse să se apropie de gruparea *Kennedy*, ghidat fără îndoială de informațiile unui satelit de recunoaștere. Aparatele sovietice s-au apropiat, dar raza lor de acțiune era cu 80 de kilometri mai mică decît ar fi avut nevoie să ajungă pînă la *Kennedy*. Washingtonul hotărîse că Ivan a devenit puțin cam obraznic ținînd cont de zona unde se afla. Amiralul Painter primise permisiunea de a-i răspunde cu aceeași monedă.

Jackson era convins că el și Sanchez puteau să se ocupe de asta, chiar dacă rușii erau mai mulți. Nici un avion sovietic, cu atît mai puțin un Forger, nu putea rivaliza cu Tomcat, oricum nu cînd era el la mînsă.

– As de pică, ținta ta este drept înainte, aceeași altitudine, distanță de 32 de kilometri, raportă o voce de pe Hummer 1, aeronava Hawkeye care era la 160 de kilometri în spate.

Jackson nu răspunse.

– Ce-ai găsit, Chris? îl întrebă el pe ofițerul navigator, locotenent-comandorul Christiansen.

¹ Vertical / Short-Off and Landing, decolare și aterizare verticală (n.red.)

– O țintă din când în când, nimic util.

Încercau să identifice Forger-ele numai pe baza sistemelor pasive, în cazul de față, un detector în infraroșu.

Jackson ar fi dorit să ilumineze țintele cu puternicul radar al sistemului de tragere, dar dispozitivele ESM de pe aeronavele Forger ar fi sesizat imediat și ar fi transmis piloților lor că aveau niște certificate de deces pregătite, dar încă nesemnate.

– Dar pe Kiev?

– Nimic, grupul Kiev e sub EMCON¹ total.

– Ce draguț! comentă Jackson.

Bănuia că raidul Strategic Air Command asupra grupării Kiev-Nikolaev îi învățase pe ruși să fie mai atenți. Nu toți știau că navele de război uneori nici nu se foloseau de sistemele radar, o măsură de protecție numită EMCON, pentru controlul emisiilor. Motivul era că o undă radar putea fi detectată de la o distanță de câteva ori mai mare decât cea de la care genera un ecou și așa ar fi putut să le spună mai multe inamicilor decât propriilor operatori.

– Chiar crezi că ăștia ar putea să se întoarcă acasă fără să-i conducă nimeni?

– Dacă n-o fac, eu unul știu cine o să fie țapul ispășitor, chicoti Christiansen.

– Clar, confirmă Jackson.

– Am o țintă în infraroșu. Norii par să se mai risipească.

Christiansen se concentra asupra instrumentelor lui, fără să dea vreo atenție vremii de afară.

– As de Pică, aici Hummer 1, ținta e chiar în față, la aceeași altitudine, 16 kilometri.

Informația îi parvenea printr-un circuit radio securizat.

„Nu e deloc rău să obții semnătura termică a unui Forger prin toată supa asta pîcloasă“, își spuse Jackson, mai ales că aveau motoare de mică putere.

– Detecție radar! anunță Christiansen. Kiev face o scanare în bandă S și tocmai am intrat în raza lui. Au aflat că sîntem aici.

– Am înțeles, zise Jackson apăsînd butonul microfonului. As de Pică, iluminează țintele! Acum!

– Confirm! spuse Sanchez.

¹ Emission Control, limitarea emisiilor radar și a comunicațiilor radio (n.tr.)

Nu mai avea nici un rost să se ascundă. Cele două avioane de vînătoare au activat în același timp radarele AN/AWG-9. Mai erau două minute pînă la interceptie.

Semnalul radar a fost sesizat de echipamentul ESM din ampenajul aeronavelor Forger, care a declanșat o alarmă în căștile pilotului, sunet care trebuia oprit manual și a fost semnalizat de aprinderea unui bec roșu pe panoul de bord.

Escadrila Pescăruș

– *Escadrila Pescăruș*, aici *Kiev*, spuse ofițerul responsabil cu operațiunile aeriene al portavionului. Avem două avioane de vînătoare americane care se apropie de voi din spate, cu viteză foarte mare.

– Recepționat.

Comandantul escadrei rusești se uită în oglinda retrovizoare. Sperase să nu se ajungă aici, dar șansele erau foarte mici. Primise ordin să nu deschidă focul decît dacă se trăgea asupra lui. Tocmai ieșiseră la lumină. Păcat, se simțea mai în siguranță printre nori.

Pilotul lui Pescăruș 3, locotenentul Șavrov, se aplecă să armeze cele 4 rachete Atoll. „Nici să nu te gîndești, yankeule.”

Patrula Tomcat

– Mai aveți un minut, Asule, ar trebui să-i vedeți dintr-un moment într-altul, le transmise Hummer 1.

– Confirm... La atac!

Forger erau la cîțiva kilometri, iar viteza Tomcat-urilor era cu 250 de noduri mai mare și distanța se reducea rapid. Piloții ruși mențineau formația, observă Jackson, dar, vorba aceea, oricine poate să conducă un autobuz.

– Doi, pomim forțajul la semnalul meu. Trei, doi, unu... Acum!

Ambii piloți au acționat maneta de gaze și au activat postcombustia, care introduse combustibil în ajutajele motoarelor F-110, de ultimă generație. Avioanele de vînătoare au trecut brusc la o viteză de două ori mai mare depășind rapid viteza sunetului.

Escadrila Pescăruș

– Pescăruș! Atenție! Atenție! Americanii au accelerat, îi avertiză operatorul de pe *Kiev*.

Pilotul lui Pescăruș 4 se răsuci în scaun. Văzu avioanele Tomcat la un kilometru și ceva în urma lor, două săgeți care veneau cu viteză lăsînd în urmă dîre negre de fum. Lumina soarelui se reflecta în carlinga avionului și strălucirea aceea puternică semăna cu...

– Ne atacă!

– Cum?! sări conducătorul escadrilei și se uită din nou în oglindă. Alarmă falsă, alarmă falsă, mențineți formația!

Avioanele Tomcat sfîșiară aerul la 15 metri deasupra lor, cu un zgomot asurzitor, bangul sonic auzindu-se ca o explozie. Șavrov reacționează cu instinctele de luptător. Trase de manșă și lansă cele patru rachete către avioanele americane care se depărtau.

– Trei, ce faci? întrebă comandantul escadrilei rusești.

– Ne atacă, n-ai auzit? protestă Șavrov.

Patru Tomcat

– Drace! As de Pică, aveți patru rachete Atoll după voi, se auzi vocea supraveghetorului de pe Hawkeye.

– Doi, degajează la dreapta! ordonă Jackson. Chris, activează contramăsurile!

Jackson făcu o manevră bruscă de evitare la stînga, iar Sanchez – în partea cealaltă.

Pe scaunul din spatele lui Jackson, ofițerul de la radar comandă declanșarea sistemelor de apărare ale aeronavei. În timp ce avionul se răsucea în aer, din spatele său țîșniră rachete de semnalizare și baloane, fiecare fiind o țintă falsă pentru rachetele din urma lor. Avionul pilotat de Jackson era ținta tuturor celor patru rachete.

– Doi de Pică e în afara oricărui pericol, Doi de Pică e în afara oricărui pericol. As de Pică, încă te urmăresc patru, îi spuse vocea de pe Hawkeye.

– Recepționat.

Jackson era el însuși surprins de cît de calm rămăsese. Avionul său avea peste 1 200 de kilometri la oră și accelera în continuare. Se întrebă ce rază de acțiune aveau rachetele Atoll. Semnalizatorul radarului din spate începu să pîlpîie, anunțînd pericolul.

– Doi, urmărește-i! ordonă Jackson.

– Am înțeles.

Sanchez efectua un viraj în urcare, apoi se năpusti în picaj asupra avioanelor rusești, care se retrăgeau.

Cînd Jackson schimbă direcția, două dintre rachete îl pierdură și explodară în aer. Cea de-a treia lovi o țintă falsă și explodă fără să producă pagube. A patra rămase cu detectorul de infraroșu pe ajutajele incandescente ale lui As de Pică și se îndreptă direct spre el. Racheta lovi avionul la baza ampenajului vertical dreapta. În urma impactului, aparatul scăpă de sub control. Cea mai mare parte a forței exploziei se disipă la contactul cu fuze-lajul din baron¹ al aparatului. Deriva fu spulberată într-o clipă și, odată cu ea, și ampenajul orizontal de pe partea dreaptă. Cel de pe stînga fu ciuruit de schije rezultate în urma exploziei, care străpunseră spatele carlingii și lovira și casca lui Christiansen. Lămpile de avertizare de incendiu de la motorul dreapta se aprinseră instantaneu.

Jackson auzi un oftat prin stația de bord. Tăie alimentarea cu combustibil la motorul drept și activă exctinctorul de pe bord. După aceea reduce motorul din stînga, care era încă în regim de postcombustie. Între timp, Tomcat-ul se angajase într-o vrie pe spate. Aripile cu geometrie variabilă se plasară în configurația pentru zbor la viteză redusă. În felul ăsta, Jackson căpătă controlul asupra comenzilor și reveni la altitudinea normală. Se afla acum la 1 200 de metri. Nu avea prea mult avea timp la dispoziție.

– Bravo, scumpete, își alintă el avionul.

O scurtă creștere a puterii îi redă controlul asupra suprafetelor aerodinamice și fostul pilot de încercare execută o manevră rapidă, poate prea rapidă. Efectuă două tonouri înainte de a reintra în linie dreaptă.

– Te-am prins! Mă auzi, Chris?

Nici un răspuns. Nu putea să vadă nimic în jur și cele patru avioane inamice erau încă pe urmele lui.

– Doi de Pică, aici Asul.

– Recepționat, Asule.

Sanchez avea în colimator cele patru avioane de vânătoare care tocmai trăsese în comandantul lui.

¹ Material foarte ușor și deosebit de rezistent utilizat în construcțiile aeronautice începînd cu 1976 (n.red.)

Hummer 1

Pe Hummer 1, supraveghetorul analiza cu rapiditate situația creată. Aparatele Forger mențineau formația, iar prin circuitul radio se auzeau discuții aprinse în rusă.

– Doi de Pică, aici Hummer, retrage-te! *Repet: retrage-te!* Nu deschide focul! *Repet: nu deschide focul!* Renunță! Doi de Pică, Asul e la 90 de grade, la 600 de metri sub tine.

Ofițerul înjură printre dinți și se uită la un coleg recrut.

– S-a întâmplat totul prea repede, să trăiți. Al naibii de repede. Avem înregistrări cu rusnacii. Nu prea înțeleg ce spun, dar pare că e supărat foc Kiev-ul.

– Doar că nu sînt singurii, zise supraveghetorul, întrebîndu-se dacă făcuse bine cînd îi ordonase lui Doi de Pică să se retragă.

Tare ar fi vrut să poată lua altă decizie.

Patrula Tomcat

Sanchez tresări cînd auzi ordinul.

– Confirm, degajez.

Închise emisia.

„Fir-ar să fie!”

Trase de manșă executînd un looping rapid.

– Unde ești, domnule căpitan?

Aparatul lui Sanchez coborî sub cel condus de Jackson și evolua în jurul lui pentru a evalua avariile.

– Incendiul e stins. Deriva și stabilizatorul dreapta s-au dus. Profundorul stînga... Se vede prin el, dar cred că ține. Stai puțin. Chris e lovit. Poți vorbi cu el?

– Nu, am încercat. Hai să ne întoarcem!

Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere lui Sanchez decît să distrugă avioanele Forger, iar cu cele patru rachete pe care le avea n-ar fi avut probleme. Dar, ca majoritatea piloților, era foarte disciplinat.

– Am recepționat, domnule căpitan.

– As de Pică, aici Hummer 1, descrieți starea aparatelor!
Terminat.

– Hummer 1, cred că vom reuși dacă nu cedează și altceva. Spune-le să pregătească echipa medicală. Chris e rănit. Nu știu cît de grav.

Întoarcerea pe *Kennedy* dură o oră. Avionul lui Jackson zbura cu mare greutate și nu reușea să mențină traiectoria la nici o altitudine. Trebuia mereu să corecteze cursul. Sanchez raportă o mișcare în carlinga spate. Poate că era doar intercomunicația defectă, spera Jackson.

Lui Sanchez i se ordonă să aterizeze primul, încât să elibereze puntea pentru comandantul Jackson. La manevrele de apropiere, aeronava Tomcat se dovedi din ce în ce mai greu de stăpînit. Pilotul făcu eforturi să țină avionul sub control, aducîndu-l pe punte, aproape în cădere, și agățînd primul cablu de frînare. Trenul de aterizare dreapta cedă aproape instantaneu, iar aeronava de 30 de milioane de dolari glisă într-o parte către bariera de plasă ce se ridică instantaneu. O mulțime de oameni cu stîngătoare se repeziră spre avion din toate părțile.

Carlinga se ridică, acționată de mecanismele hidraulice de avarie. După ce-și desfăcu centura de siguranță, Jackson se zbatu să iasă și încercă să-l ia și pe colegul lui din spate. Doar era vechiul lui prieten.

Chris era în viață. Pierduse aproape un litru de sînge care șiroise pe partea din față a costumului de zbor și, cînd primul medic îi scoase casca, văzură că sîngele încă mai țîșnea. Un alt medic îl dădu pe Jackson la o parte și îi puse un guler cervical aviatorului rănit. Christiansen fu ridicat ușor și pus pe o targă, care fu dusă în grabă spre Insulă¹. Jackson ezită un moment, apoi alergă după ei.

Spitalul Militar din Norfolk

Căpitanul Randall Tait de la Spitalul Militar străbătea culoarul venind în întîmpinarea rușilor. Părea mai tînăr la cei 45 de ani ai săi, fiindcă părul brunet și bogat nu lăsa să se vadă nici un fir alb. Tait era mormon, absolvise Brigham Young University și apoi Stanford Medical School și intrase în marina militară pentru că își dorise să vadă lumea mai mult decît ar fi putut să o facă dacă ar fi lucrat într-un cabinet la poalele Munților Wasatch. Își împlinise acest vis, iar pînă în ziua de azi reușise și chiar să evite orice semăna a implicații diplomatice. Ca proaspăt șef al Departamentului de medicină al Spitalului Betheeda al Marinei, știa că va veni și ziua asta. Aterizase la Norfolk cu cîteva ore

¹ Suprastructura unui portavion (n.red.)

înainte pentru a se ocupa de noul caz. Rușii veniseră cu mașina fără a se grăbi prea tare.

– Bună dimineată, domnilor. Sînt doctorul Tait.

Dădura mîna pe rînd, iar locotenentul care-i adusese se întoarse la lift.

– Eu sînt doctorul Ivanov, spuse cel mai scund. Lucrez ca medic în cadrul ambasadei.

– Căpitanul Smimov.

Despre cel din urmă, Tait știa că era atașatul militar al ambasadei, la origine ofițer de carieră în serviciile de spionaj rusești.

În timpul călătoriei cu elicopterul, doctorul fusese pus în temă de un ofițer de contrainformații de la Pentagon, care acum bea o cafea la cantina spitalului.

– Vasili Pecikin, medic. Sînt secretarul II al ambasadei.

Era ofițer superior în KGB, un spion „legal” cu acoperire diplomatică.

– Putem să-l vedem acum pe omul nostru?

– Bineînțeles. Vă rog să mă urmați, zise Tait și-i conduse înapoi pe coridor.

Era de gardă de peste 20 de ore. Dar asta făcea parte din îndatoririle lui ca director la Bethesda. Se ocupa personal de toate cazurile dificile. Unul dintre primele lucruri pe care le învață un medic este să reziste fără somn.

Tot etajul era pregătit pentru terapie intensivă, Spitalul Militar din Norfolk fiind conceput pentru primirea răniților în eventualitatea unui conflict. Salonul 3 de terapie intensivă era o încăpere mică, singurele lui geamuri dădeau spre coridor, iar draperiile fuseseră trase. Înăuntru erau patru paturi. Tînărul care ocupa unul dintre ele era aproape complet acoperit, singurul lucru care se mai vedea pe lîngă masca de oxigen era o claie de păr blond. Restul corpului era învelit în întregime. Lîngă pat era un suport pentru perfuzii, iar cele două sticle cu fluide erau conectate la același tub, care se pierdea pe sub pături. O asistentă îmbrăcată la fel ca Tait, în salopetă verde, stătea la capul patului și urmărea atentă electrocardiograma, notînd din cînd în cînd cîte ceva în fișa pacientului. La celălalt capăt al patului era un dispozitiv a cărui funcționalitate nu era prea clară. Pacientul își pierduse cunoștința.

– Care e starea lui? întrebă Ivanov.

– Critică, îi răspunse Tait. E un miracol că mai trăia cînd a ajuns aici. A stat în apă cel puțin 12 ore, probabil chiar 20. Deși purta echipament de protecție din cauciuc, dată fiind temperatura apei, teoretic n-ar fi avut nici o șansă să supraviețuiască. La internare avea 23,8 grade, zise Tait și clătină din cap. Am mai citit despre cazuri extreme de hipotermie, dar asta e de departe cel mai grav.

– Și care ar fi prognosticul? întrebă Ivan uitîndu-se prin salon.

Tait ridică din umeri:

– E greu de spus. Șansele de supraviețuire pot fi de 50 la sută sau mai puțin. Este în stare de șoc puternic. Alminteri, este o persoană robustă și sănătoasă. De aici nu se poate vedea, dar are o constituție fizică excelentă, ca un infanterist. În special inima este foarte puternică. Probabil că asta l-a și ținut în viață pînă la spital. În momentul de față, hipotermia este sub control. Problema e că, odată cu hipotermia, sînt și multe alte dereglări. Trebuie să luptăm pe mai multe fronturi cu inamici sistemici, cărora sistemul lui de apărare natural ar putea să nu le mai facă față. Dacă e ceva ce ar putea să-l doboare, e însăși starea de șoc. Am recurs la electroliți, conform procedurii normale, dar o să fie în stare critică cel puțin cîteva zile și părerea mea e...

Tait ridică privirea. Se auzeau niște pași grăbiți pe hol. Era un bărbat mai tînăr decît Tait și mai înalt, cu o bluză albă peste salopeta verde. Ținea un dosar metalic în mînă.

– Dumnealui este doctor locotenent Jameson. El se ocupă de cazul acesta. El l-a internat. Ce noutăți ai, Jamie?

– Probele de spută indică pneumonie. Nu sînt vești bune. În plus, analizele de sînge nu arată vreo îmbunătățire și numărul leucocitelor e în scădere.

– Minunat...

Tait se rezemă de cadrul ferestrei și înjură în gînd.

– Am și rezultatele analizelor de sînge scoase la imprimantă, spuse Jameson și îi întinse foaia.

– Îmi permiteți, vă rog, să mă uit și eu? interveni și Ivanov.

– Sigur că da.

Tait deschise dosarul și îl ținu în așa fel încît toți cei de față să poată să vadă fișa. Ivanov nu mai făcuse niciodată analize de sînge computerizate și avu nevoie de cîteva secunde să se orienteze.

– Nu prea arată bine.

– N-arată bine deloc, zise și Tait.

– Va trebui să ne ocupăm serios de pneumonia asta, spuse Jameson. Puștiul are și-așa destule probleme. Dacă pneumonia se agravează..., începu el, apoi clătină din cap.

– Avem keflin? întrebă Tait.

– Sigur, îi răspunse Jameson scoțind o fiolă din buzunar. Cît de mult suportă. Cred că avea deja o formă ușoară înainte să stea atît în apa rece. Am auzit că în Rusia sînt niște tulpini rezistente la penicilină. Acolo folosiți în principal penicilină, nu-i așa?

– Exact. Ce este keflin?

– Este ceva foarte puternic, un antibiotic obținut pe cale sintetică și care are rezultate foarte bune la tulpinile rezistente.

– Du-te chiar acum, Jamie! îi ordonă Tait.

Jameson îi ocoli și intră în salon. Injectă antibioticul într-un flacon de 100 centilitri pe care îl puse pe suport.

– E foarte tînăr, observă Ivanov. El l-a tratat pe omul nostru de la început?

– Se numește Albert Jameson, noi îi spunem Jamie. Are 29 de ani, a terminat al treilea din promoția lui, la Harvard, și lucrează la noi de cînd a absolvit. S-a specializat în medicină internă și studiul virusilor. Mai bun nici că se putea.

Deodată Tait își dădu seama cît de stîmjenit se simțea în discuția cu rușii. În timpul școlii și în anii de serviciu militar i se spusese că ei sînt Inamicul. Acum nu mai conta. Trecuseră niște ani de cînd făcuse un jurămint că-și va trata pacienții indiferent de orice alte considerații. Oare ei îl credeau sau își imaginau că o să-l lase să moară pe omul lor doar fiindcă era rus?

– Domnii mei, aș vrea să clarificăm un lucru: compatriotul dumneavoastră va primi cea mai bună îngrijire medicală. Nu e nimic ce ne stă în putere să facem și nu facem. Dacă există o șansă oricît de mică să vi-l redăm viu și sănătos, vom găsi modul de a o pune în practică. Dar nu pot să vă promit nimic.

Sovieticii vedeau și singuri lucrul ăsta. În timp ce așteptau instrucțiunile de la Moscova, Pecikin îl verificase pe Tait și aflase că este un medic eficient, unul dintre cei mai buni din medicina militară și un om de onoare, dincolo de deosebirile de religie.

– A spus ceva pînă acum? întrebă Pecikin, oarecum în trecere.

– De cînd sînt eu aici, nu. Jamie zicea că, imediat după ce au început să-l încălzească, era semiconștient și a bolborosit ceva vreo cîteva minute. Am înregistrat totul, firește, și l-am pus pe

un ofițer care știa rusa să asculte. Era ceva despre o fată cu ochi câprui, n-avea nici o noimă. Probabil iubita lui – e un puști frumușel și probabil că are o iubită acasă. Oricum, era total incoerent. Nici un pacient în starea lui n-are idee ce se întîmplă cu el.

– Putem să ascultăm și noi înregistrarea? întrebă Pecikin.

– Bineînțeles. O să v-o trimit.

Jameson reveni.

– Gata. I-am fixat dozajul la un gram la șase ore. Sper să meargă bine.

– Mîinile și picioarele în ce stare sînt? întrebă Smirnov.

Căpitanul cunoștea pericolele expunerii la frig.

– Nu ne facem griji în privința asta, îi răspunse Jameson. I-am înfășurat cu vată degetele de la mîini și picioare, ca să prevenim macerarea. Dacă reușește să treacă de următoarele zile, o să facă bășicuțe și poate o să piardă niște țesuturi, dar asta ar fi cea mai mică dintre probleme. Știți cumva cum îl cheamă? mai întrebă el și Pecikin se răsuci brusc. Nu era în uniformă cînd a ajuns la spital. Pe haine nu era trecut numele navei. N-avea prin buzunare nici portofel, nici acte de identitate, nici măcar plăcuțele de identificare. Nu prea are importanță pentru tratamentul inițial, dar cred că ar fi bine dacă ați putea să faceți rost de fișa lui medicală completă. Ne-ar ajuta să știm dacă are vreo alergii sau dacă mai există alte probleme de sănătate. Nu vrem să intre în stare de șoc din cauza reacțiilor alergice la vreun medicament.

– Cu ce era îmbrăcat? întrebă Smirnov.

– Un costum de protecție din cauciuc, răspunse Jameson. Cei care l-au găsit l-au lăsat îmbrăcat așa, slavă Domnului. I l-am tăiat cînd s-a internat. Dedesubt avea o cămașă, pantaloni, batistă... La dumneavoastră nu se poartă uniforme specifice?

– Ba da, răspunse Smirnov. Și cum l-ați găsit?

– Din cîte am auzit, a fost întîmplarea. Un elicopter care patrula l-a văzut plutind. Nu aveau echipamente de salvare la bord, așa încît au marcat locul cu o vopsea specială și s-au întors pe nava lor. Un marinar s-a oferit voluntar să-i ajute. L-au urcat în elicopter, cu tot cu barca lui, în timp ce fregata se îndrepta spre sud cu viteză. Marinarul a aruncat barca, a sărit, a aterizat pe ea, dar a avut ghinion și și-a fracturat ambele picioare. Oricum, a reușit să-l aducă pe marinarul vostru pe plută. I-au luat pe amîndoi după o oră și i-au adus direct aici.

– Și omul vostru cum se simte acum?

– O să se facă bine. Picioarul stîng nu arăta așa rău, dar tibia de la dreptul era fracturată grav, continuă Jameson. O să se refacă în cîteva luni. Deși n-o să mai danseze o vreme.

Rușii se gîndeau că americanii înlăturaseră intenționat semnele de identificare ale omului lor. La rîndul lor, Jameson și Tait suspectau că rusul și le scosese singur, sperînd poate să dezerteze. Pe gîtul pacientului se vedea o urmă roșie, care indica scoaterea lor cu forța.

– Dacă îmi permiteți, zise Smirnov, mi-ar plăcea să îl văd pe americanul care l-a salvat, să-i mulțumesc.

– Permisiunea acordată, domnule căpitan, încuviință Tait. E un gest frumos din partea dumnevoastră.

– Sînt sigur că este un om foarte curajos.

– Pur și simplu e un marinar care și-a făcut datoria. Și oamenii dumnevoastră ar fi făcut același lucru, zise Tait, întrebîndu-se chiar în acele momente dacă era adevărat. Există dispute între noi, dar oceanului nu-i pasă de ele. Oceanul... la drept vorbind, oceanul tot încearcă să fure vieți fără deosebire de naționalitate.

Pecikin se uita în salon, încercînd să-și dea seama cum arăta pacientul.

– Am putea să-i vedem hainele și obiectele personale? întrebă el.

– Sigur că da, dar nu o să vă spună prea multe. E bucătar. Asta-i tot ce știm, zise Jameson.

– Bucătar? întrebă Pecikin întorcîndu-se brusc.

– Ofițerul care a ascultat înregistrarea era evident un ofițer de informații, nu? S-a uitat la numărul de pe cămașa lui și a spus că rezultă că e bucătar.

Numărul de trei cifre însemna că pacientul făcea parte din cartul de la babord și că postul său de luptă pe navă era la echipa de intervenție în caz de avarii. Jameson se întrebă de ce rușii le dădeau numere de identificare tuturor recruților. Să fie siguri că nu comit vreun delict? Oricum, observă el, Pecikin aproape că se lipise cu fața de geamul salonului tot uitîndu-se înăuntru.

– Domnule doctor Ivanov, doriți să urmăriți cazul? întrebă Tait.

– Este permis?

– Da.

– Cînd va fi externat? vru să știe Pecikin. Cînd pot vorbi cu el?

– Externat?! se enervă Jameson. Stimată domn, dacă pacientul părăsește spitalul în mai puțin de o lună, o va face numai fiindcă va pleca într-un sicriu. În orice caz, e clar pentru oricine cât e de conștient. Puștiul ăla e foarte grav bolnav.

– Dar trebuie să vorbim cu el! protestă agentul KGB.

Tait îi aruncă o privire și-i spuse:

– Domnule Pecikin, înțeleg foarte bine că doriți să comunicați cu omul dumneavoastră, dar acum este pacientul meu. Nu vom face nimic, *repet*: nimic care să afecteze tratamentul și însănătoșirea bolnavului. Eu am primit ordin să iau avionul și să vin aici special pentru a mă ocupa de el. Mi s-a spus că ordinele vin direct de la Casa Albă. Perfect. Domnii Jameson și Ivanov mă vor asista, dar pacientul este acum în responsabilitatea mea și sarcina mea este să fac tot ce pot ca el să părăsească spitalul viu și sănătos. Orice altceva este secundar față de acest obiectiv. Vi se va face orice favoare. Dar eu fac regulile aici, mai zise Tait și făcu o pauză.

Diplomația nu era punctul lui forte.

– Vă propun ceva: dacă vreți să stați aici cu schimbul, n-am nimic împotrivă. Dar trebuie să respectăm niște reguli. Asta înseamnă că trebuie să respectați carantina, să purtați uniforme sterile și să urmați instrucțiunile asistentelor de gardă. Vi se pare corect?

Pecikin încuviință. „Doctorii americani își imaginează că sînt Dumnezeu“, își spuse el.

Jameson, ocupat cu examinarea analizelor de sînge, ignorase toată predica.

– Ne puteți spune pe ce fel de submarin era?

– Nu, veni imediat răspunsul lui Pecikin.

– De ce, Jamie?

– Scăderea leucocitelor și diverși alți indici sugerează expunerea la radiații. Simptomele evidente ar putea fi mascate de hipotermie.

Deodată Jameson se întoarse către sovietici.

– Stimați domni, este necesar să știm lucrul acesta, a fost cumva pe un submarin nuclear?

– Da, răspunse Smirnov, era pe un submarin cu propulsie nucleară.

– Jamie, du hainele astea la radiologie! Spune-le să verifice nasturii, fermoarul, orice e din metal pentru a vedea dacă apar dovezi că a fost contaminat.

– Am înțeles, zise Jameson ducându-se să adune lucrurile pacientului.

– Putem să luăm și noi parte la test? întrebă Smirnov.

– Da, domnule doctor, îi răspunse Tait, întrebându-se ce fel de oameni erau cei din fața lui.

Pacientul fusese pe un submarin nuclear. Acum îi era clar? De ce nu i-au spus-o de la început? Nu voiau să fie însănătoșit?

Pecikin cîntări și el semnificația acestor informații. Americanii nu știau că marinarul salvat provenea de pe un submarin nuclear? Bineînțeles că știau; încerca doar să-l facă pe Smirnov să scape informația că provenea de pe un submarin cu rachete nucleare. Încercau să mascheze toată strategia cu poveștile astea despre contaminare. Nimic care să-l afecteze pe pacient, dar care putea să îi deruteze pe dușmanii lor de clasă. Istet. Întodeauna fusese de părere că americanii erau isteți. Iar el trebuia să dea raportul la ambasadă într-o oră. Ce să le raporteze?! Că el era cel care ar fi trebuit să știe identitatea marinarului?

Șantierul naval din Norfolk

Submarinul american *Ethan Allen* ajunsese la capătul resursei de funcționare. Construit în 1961, servise țara și echipajele ei peste 20 de ani, avînd la bord rachete balistice Polaris, în nenumărate patrulări, în mări fără soare. Acum era suficient de în vîrstă „ca să meargă la vot“, ceea ce însemna o vîrstă foarte înaintată pentru un submarin. Tuburile pentru rachete fuseseră umplute cu apă și sigilate acum cîteva luni. La bordul său rămăsese un echipaj de întreținere redus, în așteptarea deciziei pe care birocrații de la Pentagon urmau să o ia în privința viitorului ei. Se vorbea despre un sistem de rachete de croazieră care să îl transforme într-un SSGN¹, asemenea ultimelor submarine rusești clasa *Oscar*. S-a hotărît că soluția ar fi prea costisitoare. *Ethan Allen* avea o tehnologie depășită. Reactorul său S5W era prea vechi pentru a mai fi folosit. Radiația nucleară bombardase recipientul și țevăria cu miliarde de neutroni. Testele la care fusese supus recent arătaseră că, de-a lungul timpului, proprietățile metalului se schimaseră și acesta devenise periculos de

¹ *Submersible, Ship, Guided, Nuclear* (nuclear powered cruise missile submarine), submarin cu propulsie nucleară transportînd rachete de croazieră (n.red.)

casant. Sistemul ar mai fi putut fi folosit cel mult încă trei ani. Un reactor nou era prea costisitor. *Ethan Allen* era condamnat de propria vîrstă.

Echipajul de întreținere era alcătuit din membri ai ultimului echipaj, majoritatea din vremurile ei bune, așteptînd la rîndul lor pensionarea, restul fiind puști care aveau nevoie de instruire în domeniul reparațiilor. *Ethan Allen* încă putea funcționa ca navă-școală, mai ales o școală de reparații, din moment ce echipamentul era uzat în cea mai mare parte.

Amiralul Gallery sosise la bordul ei dis-de-dimineată. Cei de pe navă au văzut în gestul lui o prevestire. Fusese cu mulți ani înainte primul comandant al navei și s-ar fi zis că amiralii întotdeauna își vizitau prima navă pe care o comandaseră înainte de scoaterea ei din uz. Îi recunoscuse pe cîțiva dintre ofițerii mai vechi și îi întrebaseră dacă vechiul lor prieten mai avea vreun strop de viață. I se răspunsese că da. O navă devine mai mult decît o mașină pentru echipajul ei. Dintr-o sută de nave, construite de aceiași oameni pe același șantier, după aceleași planuri, fiecare va avea totuși propriile caracteristici – majoritatea defecte, dar, după ce echipajul se obișnuiește cu ele, ajungea să le pome-nească, mai ales retrospectiv, cu o anumită afecțiune. Amiralul înconjură carena pe toată lungimea ei, oprindu-se numai pentru ca mîinile lui artritice și noduroase să mai zăbovească pe periscopul folosit cîndva să vadă că există într-adevăr o lume dincolo de carena de oțel, să planifice rarele „atacuri” împotriva unei nave care o urmărea submarinul sau a vreunui petrolier, doar așa, pentru antrenament. Fusese la comanda lui *Ethan Allen* trei ani, alternînd echipajul său „auriu” cu echipajul „albastru” al unui alt ofițer, operînd în apropierea bazei de submarine Holy Loch din Scoția. „Ce vremuri bune erau pe atunci”, își spunea el. Își clătea ochii cu lucruri mult mai frumoase decît ce vedea la birou, înconjurat de o droaie de subalterni plicticoși. Dar acesta era vechiul joc al marinei militare: ori promovezi, ori pleci. Exact cînd ajungeai să faci ceva la care erai într-adevăr bun, ceva ce-ți plăcea cu adevărat, se termina tot. Din punct de vedere administrativ, exista o logică. Trebuia să le faci loc celor tineri, care veneau din urmă, dar – Dumnezeu mare! – să mai fie tînăr încă o dată, la comanda uneia dintre cele mai noi nave pe care ar avea șansa să o conducă pentru cîteva ore, asta era visul bătrînului uscățiv din Norfolk.

Gallery o să se descurce, o știa prea bine. O să se descurce de minune. Nu era finalul pe care l-ar fi ales el pentru prima sa navă de luptă, dar, dacă te gîndeai bine, arareori un submarin avea un sfîrșit respectabil. *Victory* a lui Nelson, *Constitution* din portul Boston, vechiul vas de luptă erau conservate datorită renumelui lor, toate avuseseră parte de un tratament demn. Majoritatea vaselor de război erau scufundate sau dezmembrate pentru a se face lame de ras din ele. Măcar *Ethan Allen* avea să piară într-o misiune. „O misiune nebunească, poate destul de nebunească încît să se și îndeplinească“, își spuse el întorcîndu-se la sediul COMSUBLANT.

Doă ore mai tîrziu, la docul unde se afla *Ethan Allen* opri un camion. Subofiterul de cart de pe punte observă că acel camion venea de la aeroportul militar Oceana. „Ciudat!“ își spuse el. Și mai ciudat, ofiterul care coborî nu purta nici însemnele marinei, nici pe cele ale aviației. Îl salută mai întîi pe marinarul de gardă, apoi tot echipajul aflat pe punte, în timp ce ofiterii lui *Ethan Allen* supravegheau o reparație la motoare. Ofiterul de la aeroportul militar organizează încărcarea la bordul submarinului a patru obiecte în formă de obuz, care fură duse în interiorul navei. Obiectele erau mari, abia dacă încăpeau prin spațiile pentru încărcarea torpilor; cu prețul multor manevre au reușit să le pună la locul lor. Urmară niște containere de plastic și curelele care să le fixeze. Arătau ca niște bombe, se gîndea electricianul șef în timp ce lucrătorii mai tineri trudeau din greu. Dar nu puteau fi așa ceva, căci erau prea ușoare, făcute, din cîte se părea, din plăci de metal obișnuite. După încă o oră, sosi un camion cu o cisternă sub presiune. Personalul de pe submarin fu evacuat și nava bine ventilată. Cei trei bărbați cuplară o conductă pe rînd la fiecare dintre cele patru obiecte. Cînd terminară, aerisiră din nou carena și lăsară niște detectoare de scurgeri lîngă fiecare obiect. Între timp, observă echipajul, docul lor și cel de alături erau păzite de infanteriștii de marină înarmați, astfel încît nimeni nu ar fi putut să se apropie de *Ethan Allen*.

Cînd se termină încărcarea, umplerea sau ce-o fi fost ea, un subofiter mecanic coborî să examineze mai atent obiectele din metal. Copie pe un carnețel codul scris cu vopsea PPB76A/J6713. Un subaltern căută codul într-un catalog și nu prea îi plăcu ce găsi: Pave Pat Blue 76 era o bombă, iar *Ethan Allen* avea patru astfel de bombe la bord. Nu erau mai puternice decît încărcăturile pe care le transportaseră cîndva, dar păreau

mai amenințătoare. Lampa care autoriza fumatul la bord fu stinsă de comun acord fără să fie nevoie de ordinul cuiva.

Gallery se întoarce la puțin timp după aceea și vorbește cu ofițerii vechi ai navei. Cei tineri au fost debarcați pe uscat, cu echipament cu tot, și avertizați că nu au știut, nu au văzut și nu au auzit nimic neobișnuit pe *Ethan Allen*. Urma să fie sabotată în larg. Atît. Era o decizie politică de la Washington și, dacă îți trecea prin minte să-i spui cuiva altceva, puteai deja să te pregătești să petreci următorii 20 de ani la McMurdo Sound¹, după cum a spus cineva.

A fost un omagiu adus lui Vincent Gallery faptul că fiecare dintre vechii ofițeri a rămas la bordul navei. Era într-un fel o șansă de-a face ultima călătorie cu nava lor, de a spune adio unui prieten. Dar o făcuseră mai cu seamă pentru că Gallery le spusese că era ceva importat și bătrînii lupi de mare își amintiseră cîtă dreptate avusese el de atîtea ori.

Ofițerii și-au făcut apariția seara. Cel mai mic în grad era locotentent-comandor. Doi căpitan-comandori aveau să se ocupe de reactor, alături de trei mecanici. Doi ofițeri de același rang urmau să se ocupe de navigație, iar alți doi – de partea electronică. Restul aveau să se împrăstie peste tot ca să se ocupe de tot felul de sarcini specializate, necesare pentru funcționarea unei nave de război complexe. În total, numărul lor nu reprezenta nici un sfert din echipajul normal și au fost proteste din partea mecanicilor, care nu știau cîtă experiență aveau acești ofițeri.

De cîrmele de scufundare urma să se ocupe un ofițer, află scandalizat timonierul. Mecanicul-șef cu care discutase problema asta nu păruse prea impresionat.

– În fond, zisese el, adevărata plăcere era să conduci nava.

Dar ofițerii nu ajungeau s-o facă decît la New London. După asta nu mai aveau decît să se plimbe fără rost și să-și dea importanță.

Așa e, încuviințase marinarul, dar puteau ei să facă față? Dacă nu puteau, atunci vor avea ei grijă de tot – altfel pentru ce mai existau maiștrii militari de pe navă, dacă nu pentru a-i apăra pe ofițeri de propriile greșeli? După aceea au discutat care dintre ei va „prelua” comanda navei. Ambii aveau cam aceeași experiență.

¹ Cunoscut penitenciar militar (n.red.)

Ethan Allen a ieșit în larg pentru ultima oară la 23.45. Nici un remorcher nu l-a ajutat să iasă din doc. Comandantul l-a condus cu îndemînare, făcînd manevre iscusite, pentru a nu forța motoarele, lucru pentru care șeful mecanic nu putea avea decît admirație. Mai lucrase în subordinea acestui comandant și înainte, pe *Skipjack* și pe *Will Rogers*.

– Fără remorcare, fără nimic, îi povestea el mai tîrziu colegului de cușetă. Bătrînul știe meserie.

După numai o oră, depășiseră capul Virginia și se pregăteau pentru scufundare. În zece minute dispărură în adîncuri. Acolo jos, pe curs 1-1-0, micul echipaj de ofițeri și marinari intra în rutina obositoare de a conduce vechiul submarin. *Ethan Allen* răspundea la comenzi de minune, navigînd cu 12 noduri fără ca instalațiile lui vechi să facă nici cel mai mic zgomot.

A UNSPREZECEA ZI

LUNI, 13 DECEMBRIE

Un avion de vânătoare A-10 Thunderbolt

Era mult mai plăcut decît pe un DC-9. Maiorul Andy Richardson avea peste 10 000 de ore de zbor pe aeronave DC-9 și numai 600 de ore pe avionul de asalt A-10 Thunderbolt II, dar acest bireactor îi plăcea. Richardson făcea parte din Regimentul 175 de Aviație de Vânătoare aparținînd Gărzii Naționale din Maryland. În mod normal, escadrila lui avea baza pe un aerodrom militar de la est de Baltimore. Dar, cu două zile înainte, cînd a fost mobilizată unitatea lui, Regimentul 175 și alte unități ale Gărzii Naționale aflate în rezervă s-au adunat la baza SAC, deja aglomerată, din cadrul Bazei Forțelor Aeriene Loring din Maine. Au decolat la miezul nopții și s-au realimentat cu combustibil în aer, cu numai jumătate de oră înainte, deasupra Atlanticului de Nord, la 1 600 de kilometri de țarm. Richardson și cele patru avioane din escadrila lui zburau acum la rasul apelor întunecate, cu o viteză de 400 de noduri.

La 160 de kilometri în spate și la 9 000 de metri altitudine erau urmați de o formație de 90 de avioane organizată astfel încît pentru sovietici apărea cu siguranță ca o grupare de asalt formată din avioane de vânătoare-bombardament.

Componenta era reală, dar misiunea lor era de diversivune. Adevărata misiune revenea celor patru aparate care zburau la 30 de metri deasupra mării.

Lui Richardson îi plăcea A-10. Piloții îi spuneau, cu afecțiune, „Mistrețul“. Aproape toate aparatele tactice aveau un design plăcut, cerut de condițiile de viteză și manevrabilitate în luptă. Dar nu și „porcul“ lor, care era cu siguranță cea mai urâtă aeronavă din istoria aviației militare americane.

Cele două turboreactoare aveau ca niște gânduri întințiate sub deriva dublă, ea însăși amintind de anii 1930. Aripile, drepte, fără unghi de sâgeată erau ușor curbate pentru a primi trenul de aterizare masiv. Partea inferioară a aripilor era plină cu puncte de acroșaj pe care se puteau atașa diferite categorii de armament, iar fuzelajul era construit în jurul armei principale de la bordul aeronavei, un tun rotativ GAU-8, de 30 de milimetri, proiectat special pentru a distruge tancurile rusești.

Pentru misiunea din seara asta, escadrila lui Richardson transporta încărcătură maximă de proiectile cu uraniu sărăcit pentru tunurile Avenger și cîte două bombe antipersonal Rockeye, plus armament antitanc suplimentar. Chiar sub fuzelaj se afla un container LANTIRN¹, restul punctelor de acroșaj fiind ocupate cu rezervoare suplimentare de combustibil. Regimentul 175 a fost primul din Garda Națională dotat cu LANTIRN. Acest ansamblu de sisteme optice și electronice îi permitea Mistrețului să vadă noaptea, în timp ce zbura la mică altitudine, în căutarea țintelor. Un afișaj era proiectat pe parbrizul avionului, făcînd din noapte zi și micșorînd gradul de risc al acestei misiuni. Lîngă fiecare container LANTIRN se găsea un obiect mai mic, care, spre deosebire de obuzele antitanc și de bombele Rockeye, era destinat a fi utilizat în aceeași noapte.

Pe Richardson riscurile misiunii nu-l deranjau, ba chiar îi făceau plăcere. Doi dintre cei trei coechipieri erau, la fel ca el, piloți de linie, iar cel de-al treilea stropsea cu insecticid cîmpurile, toți avînd experiență în zborul la joasă altitudine. Era misiunea potrivită pentru ei.

Pregătirea misiunii, făcută de un ofițer de marină, durase o oră. Urmau să facă o vizită botei sovietice.

¹ Low Altitude Navigation and Targeting Infrared for Night, dispozitiv în infraroșu pentru zbor la joasă altitudine și tragere pe timp de noapte (n.red)

Richardson citise prin ziare că rușii puneau ceva la cale, iar cînd a aflat la „briefing“ că își trimiteau flota atît de aproape de coasta americană, a fost uluit de îndrăzneala lor. Se înfuriase cînd aflase că unul dintre avionașele lor nenorocite lovise mișelește un Tomcat al marinei aproape omorînd unul dintre piloți. Se întrebase de ce nu li s-a permisese celor din marina militară să le răspundă cum se cuvine. Cea mai mare parte din escadrilele de pe *Saratoga* se putea vedea pe radarele din beton ale bazei de la Loring, aliniate lîngă aparatele B-52, A-6E Intruder și F-18 Hornet, la cîțiva metri de cărucioarele cu muniție. Bănui că misiunea lor nu era decît primul pas, partea cea mai delicată. În timp ce ochii rușilor vor fi ațintiți asupra formației alfa, aflată la limita razei de acțiune a rachetelor antiaeriene SAM, escadrila lui de patru aeronave se va năpusti sub acoperire radar către nava-amiral a flotei, crucișătorul nuclear, *Kirov*. Pentru a transmite un mesaj.

Era surprinzător că îi selectaseră pe cei din Garda Națională pentru această misiune. Aproape o mie de avioane erau mobilizate acum pe Coasta de Est, dintre care o treime fuseseră în rezervă, iar Richardson presupuse că și asta făcea parte din mesajul lor. O misiune foarte dificilă era dusă la bun sfîrșit de echipaje din linia a doua, în timp ce escadrilele combatante așteptau pregătite pe pistele din Loring, McGuire, Dover, Pease și numeroase alte baze militare din Virginia și pînă în Maine; avioanele erau alimentate cu combustibil, piloții – instruiți și gata să intre în acțiune. Aproape o mie de aparate! Richardson zîmbi. Nici nu sînt suficiente ținte pentru atîtea.

– Către comandantul escadrilei Linebacker, aici Setry-Delta. Ținta e la 0-4-8, la 80 de kilometri. Direcția: 1-8-5, viteza: 20 de noduri.

Richardson nu confirmă recepționarea mesajului pe canalul radio securizat. Escadrila era în regim EMCON. Orice semnal electronic ar fi putut să-i alerteze pe sovietici. Chiar și radarul pentru tir era scos din uz și funcționau doar senzorii pasivi cu infraroșu și televiziunea cu intensificare de lumină. Aruncă o scurtă privire sînga și în dreapta. „Linia a doua pe naiba!“ își zise el în gînd. Toți cei din escadrila lui aveau cel puțin 4 000 de ore de zbor, mai mult decît aveau majoritatea piloților militari la sfîrșitul carierei, mai mult decît majoritatea astronautilor, iar avioanele lor erau întreținute de oameni care-și iubeau meseria. De fapt, escadrila lui era într-o formă mai bună decît orice

escadrilă obișnuită și avusese mai puține accidente decât puștanii care pilotau aeronavele A-10 prin Anglia și Coreea. Curînd o să afle și rusnăcii toate astea.

Zîmbi ca pentru el. Nici vorbă, era mult mai palpitant decât să faci curse cu un DC-9 de la Washington la Providence și Harford și înapoi zi de zi, pentru US Air¹. Richardson, care fusese pilot de vînătoare, plecase din armată cu opt ani înainte pentru că își dorea un salariu mai mare și tînjea după modul de viață strălucitor al piloților de pe avioanele de linie. Ratase Vietnamul, iar pilotajul unui avion de linie nu-i solicitase niciodată iscusința ca acum; nu avea nimic din senzațiile zborului la rasul copacilor.

Din cîte știa, *Mistrețul* nu mai fusese folosit în misiuni de atac pe mare, iar asta era un alt punct al mesajului pe care-l ducea. Nu era o surpriză faptul că aeronava se preta la așa ceva. Muniția antitanc va fi foarte eficientă împotriva navelor. Proiectilele tunului de bord și bombele Rockeye fuseseră concepute pentru a penetra blindajul tancurilor și n-avea nici o îndoială că același lucru se va întîmpla și vaselor de război cu blindaj subțire. Păcat că era doar o simulare. Era timpul să-i dea cineva o lecție lui Ivan.

Lumina de avertizare a unui senzor radar se aprinse; era în banda S, pentru căutare la suprafață, nu suficient de puternic pentru a se întoarce ecou. Sovieticii nu aveau radare aeropurtate, iar performanțele echipamentelor de la bordul navelor erau limitate de curbura pămîntului. Fasciculul îi trecea chiar pe deasupra capului; îi ghicea ușoara vibrație. Ar fi putut evita detectarea cu mai mult succes dacă ar fi zburat la 15 metri în loc de 30, dar ordinele erau stricte.

– Escadrila Linebacker, aici Sentry-Delta. Dispersați-vă și atacați! ordonă AWACS.

Avioanele A-10 renunțară la formația strînsă de pînă acum, distanțîndu-se la cîțiva kilometri unul de altul. Conform ordinelor, trebuiau să se depărteze pînă ajungeau la o distanță de aproximativ 45 de kilometri între avioane. Această manevră dura cam patru minute. Richardson se uită la ceasul digital: escadrila Linebacker era punctuală. În spatele lor, aparatele Phantom și Corsair din formația de asalt, urmau să se îndrepte spre sovietici, cît să le atragă atenția. „Ar trebui ca de acum să-și facă apariția“, își zise el...

Dispozitivul HUD arăta două mici proeminente la orizont. Era ecranul de protecție format din distrugătoarele tip *Udaloi* și

¹ Companie aeriană civilă americană (n.red.)

Sovremenii. Ofițerul care condusese pregătirea misiunii le arătase profilul acestor nave și niște fotografii cu ele.

Bip! se auzi un semnal de avertizare. Un radar în bandă X, pentru ghidarea rachetelor, trecu peste avionul lui și pierdu contactul, iar apoi încercă să-l regăsească. Richardson activă sistemele de bruiaj ECM. Distrugătoarele erau acum la numai 8 kilometri. Asta însemna 40 de secunde. „Liniște, tovarăși“, își spuse el în gând.

Începu să facă manevre bruște, urcînd, apoi coborînd, întorcînd spre stînga, spre dreapta, fără o schemă prestabilită. Era doar un joc, dar nu avea nici un sens să-i facă viața mai ușoară lui Ivan. Dacă nu ar fi fost o simulare, Mistrețul s-ar fi năpustit fulgerător în urma unui roi de rachete antiradar și însoțite de o avion specializat Wild Weasel, care să deruteze sistemele de comandă ale rachetelor rusești și să le distrugă. Acum totul se întîmpla foarte repede. Un distrugător apăru la orizont în calea lui, iar el viră ușor, evitîndu-l la nici un sfert de kilometru. Mai avea vreo trei kilometri pînă la Kirov, adică 18 secunde.

Sistemul HUD îi arăta o imagine intensificată. Structura piramidală cu catarge și antene radar îi acoperi tot parbrizul. În jurul crucișătorului se vedeau luminițe intermitente. Richardson viră mai mult spre dreapta. Trebuia să treacă la 100 de metri de navă, nici mai mult, nici mai puțin. Avionul lui va trece cu viteză prin fața provei, iar ceilalți – pe lîngă pupa sau babord. Nu voia să fie prea aproape de navă. Verifică din nou dacă sînt blocate siguranțele armamentului de la bord. Nu avea nici un rost să se lase luat de val. Dacă ar fi fost un atac adevărat, în momentul ăsta ar fi apăsât pe trăgaci și o rafală de proiectile ar fi străpus blindajul subțire al compartimentelor de muniție de la prova lui *Kirov*, aruncînd în aer rachetele de croazieră și antiaeriene depozitate acolo într-o explozie enormă, spulberînd suprastructura ca pe o jucărie.

La 150 de metri, pilotul armă suportul rachetelor de semnalizare, din containerul aflat chiar lîngă LANTIRN.

– *Acum!*

Acționă comanda și lansă șase rachete de semnalizare cu magneziu de mare intensitate. Toate cele patru avioane ale escadrilei Linebacker acționară la fel în intervalul citorva secunde. *Kirov* fu scaldat brusc de o orbitoare lumină alb-albastră. Richardson trase de manșă, într-un viraj în urcare pe lîngă crucișător. Lumina strălucitoare îl jena și pe el, dar putea

vedea liniile frumoase ale navei de război sovietice în timp ce aceasta manevra pe marea agitată, iar marinarii ei alergau pe punte în toate părțile, ca niște furnici. „Dacă nu era doar o simulare, ați fi fost toți morți pînă acum, ați înțeles?”

Richardson deschise radioemîțătorul:

– Comandantul escadrilei Linebacker către Sentry-Delta, spuse el în clar. Robin Hood, repet, Robin Hood. Escadrila Linebacker, vă vorbește comandantul, urmați-mă. Ne întoarcem acasă!

– Escadrila Linebacker, aici Sentry-Delta. V-ați descurcat excelent! îi răspunse surpraveghetorul. Vă informăm că două Forger de pe *Kiev* sînt la 48 de kilometri est de voi și se apropie. Dar trebuie să se grăbească dacă vor să vă ajungă. Vă ținem la curent. Terminat.

Richardson făcu repede niște calcule. Probabil că nu aveau cum să îi ajungă din urmă, dar și dacă reușeau, Regimentul 107 Vînătoare avea pregătite 12 aparate Phantom.

– Ia te uită, șefu'! zise Linebacker 4, care tocmai își lua locul în formație cu precauție. I-ai văzut pe grozavii ăștia care se iau după noi? Fir-ar să fie, chiar că le-am băgat spaima-n oase!

– Fiți atenți la Forger, îi avertiză Ricardson, zîmbind în spatele măștii de oxigen. Aviatori din linia a doua, pe naiba!

– Las' să vină, răspunse Linebacker 4. Dacă vreunul dintre nenorociții ăștia îmi taie calea, va fi ultima lui greșală!

Linebacker 4 era puțin prea agresiv pentru gustul lui Richardson, dar era un pilot pe cînte.

– Escadrila Linebacker, aici Sentry-Delta. Aparatele Forger s-au întors acasă. Drumul e liber. Terminat.

– Confirm, terminat. Bun. Escadrilă, ne întoarcem acasă. Cred că ne-am cîștigat banii pe luna asta, zise Richardson și se uită să se asigure dacă era pe frecvența corectă. Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul Barry Friendly (Prietenosul), zise el, recurgînd la o glumă care circula în Departamentul de relații publice al U.S. Air și care devenise o tradiție în Regimentul 175. Sper că v-a plăcut această călătorie și vă mulțumim că ați ales compania Mistrețul.

Kirov

La bordul navei *Kirov*, amiralul Stralbo se grăbea să ajungă de la centrul de informații pe puntea de comandă, dar era prea tîrziu. Detectaseră raidul la joasă altitudine cu doar un minut

înainte să treacă de linia distrugătoarelor. Lumina strălucitoare care-i înconjurase din toate părțile rămăsese deja în spatele cruciatorului de luptă, iar unele rachete încă mai ardeau la suprafața apei. Membrii echipajului erau destul de șocați, după cum a putut să observe.

– Tovarășe ~~amiral~~ cu 60-70 de secunde înainte să ne atace am văzut pe radar formația de atac de deasupra noastră, dar cele patru – cred că patru erau – au acționat sub raza de acțiune a radarului nostru. Am reușit să ochim două dintre ele în ciuda bruiajului.

Stralbo se încruntă. Performanțele lor erau departe de a-l satisface. Dacă atacul ar fi fost real, *Kirov* era acum cel puțin grav avariat. Americanii ar sacrifica bucuroși două avioane de vînătoare pe un cruciator nuclear. Dacă toate avioanele americane atacă în felul ăsta, atunci...

– Americanii sînt de-o aroganță fantastică! șuieră *zampolit*-ul flotei.

– A fost o prostie să-i provocăm, observă Stralbo pe un ton acru. Știam eu c-o să se întîmple așa ceva, dar m-așteptam să vină de pe *Kennedy*.

– A fost o greșeală, o eroare de pilotaj, îi răspunse ofițerul politic.

– Așa este, Vasili. Iar *asta* n-a fost nici pe departe o eroare! Americanii ne-au trimis un mesaj, ne-au spus că sîntem la 1 500 kilometri de țărmlor fără să avem o acoperire aeriană adevărată și că dispun de peste 500 de avioane de vînătoare care abia așteaptă să se arunce asupra noastră. Între timp, *Kennedy* ne blochează la est ca un lup turbat. Nu sîntem într-o poziție bună.

– Americanii nu pot fi atît de nechibzuiți.

– Ești așa de sigur, tovarășe ofițer politic? Absolut sigur? Dar dacă unul dintre avioanele lor comite o așa-zisă eroare de pilotaj? Și ne scufundă un distrugător. Și președintele american sună direct la Moscova să-și prezinte scuzele înainte ca noi să putem raporta ceva? Ei se jură că n-a fost decît un accident și promit să-l pedepsească pe pilotul imbecil și dup-aia ce mai urmează? Chiar crezi că imperialiștii sînt atît de previzibili la distanțe atît de mici de propriul țărmlor? Eu nu cred. Cred că ei se roagă să găsească și cel mai mizerabil pretext să ne atace. Vino la mine în cabină! Trebuie să analizăm situația.

Cei doi s-au dus la pupa. Cabina lui Stralbo era în stil spartan. Singura decorațiune era o fotografie cu Lenin ținându-le un discurs soldaților din Gărzile Roșii.

– Care este misiunea noastră, Vasili? îl întrebă Stralbo.

– Să venim în sprijinul submarinelor, să le ajutăm să caute...

– Exact. Misiunea noastră este să-i sprijinim, nu să inițiem noi operațiuni de atac. Americanii nu ne vor în zona asta. Obiectiv vorbind, eu îi înțeleg. Cu toate rachetele noastre reprezentăm o amenințare permanentă.

– Dar ordinele noastre spun să nu-i amenințăm! protestă *zampolit*-ul. De ce am vrea să-i atacăm chiar în țara lor?

– Bineînțeles, dacă imperialiștii recunosc că sîntem niște pașnici comuniști! Ce mai, Vasili, ei sînt inamicii noștri! Normal că nu au încredere în noi. Și bineînțeles că vor să ne atace și sub cel mai mărunț pretext. Deja s-au amestecat în căutarea submarinului, pretinzînd că ne ajută. Nu le convine deloc că sîntem aici și, dacă ne lăsăm provocați de acțiunile lor agresive, nu facem decît să cădem în capcana lor, zise amiralul, uitîndu-se fix la biroul lui. Foarte bine, o să schimbăm situația. Voi ordona flotei noastre să renunțe la orice acțiune care ar putea părea oricît de puțin agresivă. Vom înceta toate operațiunile aviatice care nu țin de patrulele locale obișnuite. Nu vom hărțui în nici un fel unitățile flotei lor din apropiere. Nu vom mai folosi decît radarele de navigație obișnuite.

– Și?

– Și ne vom călca pe mîndrie și vom fi sfioși ca niște șoricei. Oricum ne-ar provoca, nu răspundem.

– Unii o vor numi lașitate, tovarășe amiral, îl avertiză *zampolit*-ul.

Stralbo se așteptase la răspunsul ăsta.

– Vasili, chiar nu înțelegeți? Prin atacurile lor virtuale, deja ne-au transformat în niște victime. Ne forțează să activăm cele mai noi și mai secrete sisteme de apărare, așa încît să strîngă informații privind radarele și sistemele noastre de tir. Ei examinează performanțele avioanelor noastre de vînătoare și ale elicopterelor, manevrabilitatea navelor și, cel mai important, strategiile și sistemele noastre de comandă. Trebuie să punem capăt acestei situații. Misiunea noastră inițială este mult prea importantă. Dacă vor continua să ne provoace, vom acționa ca și cînd misiunea noastră este într-adevăr pașnică – așa și e, în ceea ce-i privește – și vom protesta în virtutea nevinovăției noastre. O să-i facem pe

ei agresori. Dacă totuși continuă cu provocările, vom urmări și noi care le sînt tacticile, dar nu le vom divulga nimic despre ale noastre. Sau poate preferi să îi lăsăm să ne distragă de la îndeplinirea misiunii noastre?

Zampolit-ul mormăi ceva care însemna că-i dă dreptate. Dacă misiunea lor ~~peșue~~ ~~acuzatia~~ de lașitate ar fi fost într-adevăr o problemă minoră. Dacă găseau submarinul renegat, deveneau eroi dincolo de orice alte considerente.

Dallas

„Cîte ore or fi trecut de cînd sînt de cart?” se întreba Jones. Ar fi putut să afle destul de ușor prin simpla apăsare a unui buton al ceasului digital, dar a preferat să n-o facă. Ar fi fost prea deprimant. „Trebuia eu să am gura mare – *sigur că da, domnule comandant* – pe dracu!” înjură el în gînd. Detectase un submarin pe o rază de aproximativ 30 de kilometri – nu era sigur, totul s-a întîmplat foarte repede –, iar Atlanticul ăsta afurisit era lat de 5 000 de kilometri. Acum avea nevoie de tot norocul din lume să-l găsească din nou.

Măcar s-a ales cu un duș ca la Hollywood din toată treaba asta. În mod normal, un duș pe o navă amărîtă însemna să te uzi vreo cîteva secunde și să te săpunești un minut, după care mai aveai parte de cîteva secunde în care să încerci să scapi de toată transpirația. Te curățai cît de cît, dar deloc satisfăcător. Și încă era mai bine decît înainte, așa le plăcea să spună celor mai în vîrstă. Dar înainte, venea adesea răspunsul lui Jones, marinarii trăgeau la vîsle sau rămîneau fără diesel sau baterii, ceea ce era cam același lucru. Un duș ca la Hollywood era lucrul la care un marinăr începea să viseze după cîteva zile pe mare. Să lași apa să curgă, un jet continuu de apă minunat de caldă. Comandantul Mancuso avea obiceiul de a oferi această desfătare a simțurilor ca recompensă pentru o performanță extraordinară. Pentru oameni însemna un scop tangibil pentru care să merite să muncească. Nu puteai să cheltuiești mai mult cînd erai pe submarin, unde nu găseai nici bere, nici femei.

Filmele vechi, da, mai erau și ele o miză. Arhiva de pe navă n-ar fi fost deloc rea, dacă aveai timp să cauți prin harababura de acolo. Pe *Dallas* mai erau și două computere Apple și cîteva zeci de jocuri. Jones era campionul navei la Choplifter și Zork. Computerele se foloseau și în scopuri instructive, desigur, pentru

examele practice și pentru teste de învățare programate, în cea mai mare parte a timpului.

Zona de patrulare a lui *Dallas* era la est de Marile Bancuri. Orice navă care tranzita Ruta Unu era probabil că va trece pe aici. Se deplasau cu cinci noduri, remorcînd și sonarul extern BQR-15. Întîlniră tot felul de contacte. Pentru început, trecură cu viteză pe lîngă ei jumătate din submarinele rusești, multe dintre ele urmărite de nave americane. Un *Alfa* trecu rapid, cu peste 40 de noduri, la nici un kilometru de ei. „Ar fi fost atît de simplu“, își spunea atunci Jones. *Alfa* făcea atîta zgomot, încît îl puteai auzi și dacă lipeai un pahar de carenă și fu nevoit să dea la minimum toate amplificatoarele ca să nu surzească. Păcat că n-au putut să tragă în el. A fost așa de simplu să-l detecteze, iar soluția deschiderii focului era atît de la îndemînă, încît și un puști cu o riglă de calcul demodată putea s-o facă. Acel *Alfa* se oferise pe tavă. Pe urmă trecură niște submarine din clasa *Victor*, apoi *Charlie* și la urmă cîteva *November*. Jones ascultase cum navele de suprafață se îndreptau spre vest, multe dintre ele cu circa 20 de noduri, făcînd un zgomot asurzitor. Dar ele erau foarte departe și nu era treaba lui să le urmărească.

Încercaseră să găsească o țintă anume în ultimele două zile, iar Jones nu reușise să doarmă decît cîte o oră cînd se mai ivea ocazia. „De, pentru asta mă plătesc“, reflectă el apatic. Nici măcar nu era prima oară, mai trecuse prin asta, dar știa că va fi foarte fericit cînd o să se termine.

Dispozitivul evazat pe care-l remorcau se afla la capătul unui cablu de 300 de metri. Jones îi spunea „momeala pentru balene“. Pe lîngă faptul că era sonarul lor cel mai sensibil, avea și rolul de a-l proteja pe *Dallas* de orice urmăritor nedorit. În mod normal, sonarul de pe un submarin funcționează în orice direcție, mai puțin spre pupa, o zonă căreia i se spunea „con de liniște“. Cu ajutorul lui BQR-15, lucrurile se schimbau. Jones auzise tot felul de lucruri: submarine și nave de suprafață, care erau un fundal permanent, și uneori chiar aeronave care zburau la mică altitudine. Odată, în timpul unui exercițiu, în Florida, auzise zgomotul unor pelicani care se scufundau în apă și el nu și-a dat seama ce-ar putea să fie pînă cînd comandantul a ridicat periscopul să verifice. Altă dată, în zona Bermudelor, au auzit și niște balene care se împerecheau. Ce zgomote impresionate! Jones făcuse o copie în scop personal

a înregistrării respective; erau femei cărora li se părea interesant și excitant. Zîmbi în sinea lui.

În acest moment zgomotul de la suprafață era considerabil. Programele de prelucrare a semnalului filtrau majoritatea zgomotelor, dar din cînd în cînd, la cîteva minute, Jones asculta sunetul original, să se asigure că nu filtrau mai mult decît trebuie. Mașinile erau destul de imbecile; Jones se întreba dacă nu cumva SAPS lăsa să se piardă o parte din semnalul atipic prin circuitele computerului. Acest lucru reprezenta o problemă, mai degrabă o problemă de programare: îi spuneai mașinii să facă ceva și te trezeai că face și cînd nu trebuie. Jones se distra studiind programele. Știa niște colegi de facultate care scriau programe pentru computere personale; unul chiar făcea bani buni la Sierra On-Line Systems.

„Iar visezi cu ochii deschiși“, Jonesy, se dojeni el. Nu era așa ușor să stai să ascuți ore în șir ceva fără sens. „Ar fi fost o idee bună, își zicea el, dacă li s-ar permite operatorilor de la sonar să citească în timpul serviciului.“ Dar era un tip suficient de rezonabil încît să nu vină chiar el cu o asemenea sugestie. Thompson ar putea să accepte, dar comandantul și toți ofițerii superiori erau de modă veche și aveau ca regulă de fier să se monitorizeze în permanență fiecare instrument cu maximum de concentrare. Lui Jones nu i se părea o idee foarte inteligentă. La sonar era altfel. Oboseai prea repede. Drept urmare, Jones avea mereu casetele cu muzică și jocurile. Se putea pierde în orice fel de diversiune, mai ales cînd era vorba de Choplifter. Trebuie să ai ceva de făcut, se justifica el, măcar o dată pe zi. Uneori și la serviciu. Chiar și șoferii de camion, care nu erau tocmai intelectuali, aveau radio sau casetofon pentru a combate monotonia. Cu atît mai mult marinarii de pe un submarin nuclear care costa aproape un miliard...

Jones se aplecă, lipindu-și căștile pe urechi. Rupse o pagină cu mîzgăleli din caiet și-și notă ora pe o foaie nouă. Apoi reglă niște parametri de intrare, care deja erau aproape la maximum, și renunță din nou la prelucrarea computerizată a sunetului. Zgomotul asurzitor de la suprafață aproape că-l buimăci complet. Jones îl răbdă un minut, eliminînd manual unele zgomote pentru a scăpa de cel mai insuportabil zgomot de înaltă frecvență. „Aha!“ își zise el. Poate că-l încurca SAPS-ul un pic, dar era prea devreme să fie sigur.

Cînd Jones se întîlnise prima oară cu aceste echipamente, la specializarea în sonare, simțise dorința puternică de a i le arăta și fratelui său, care făcuse un masterat în electronică și acum era consultant în industria discografică. Patentase deja 11 invenții. Dar echipamentul de pe *Dallas* l-ar fi făcut să-i iasă ochii din cap. Mărina dispunea de niște sisteme de prelucrare digitală a sunetului mult mai avansate decît orice tehnologie existentă pe piață. Păcat că era ultrasecretă, la fel ca partea cu energia nucleară...

— Domnule Thompson, zise Jones încet și fără să se întoarcă spre el, ați putea să-l rugați pe comandant să ne rotim cumva mai spre est și să reducă viteza cu un nod, două?

Thompson ieși pe culoar ca să-i transmită solicitarea.

În 15 secunde s-au dat ordine noi privind cursul și viteza submarinului. După încă zece secunde, Mancuso era deja la sonar.

* Comandantul aștepta de mult momentul ăsta. Cu două zile în urmă devenise limpede că fostul lor contact nu acționase așa cum se așteptau ei, nu urmasse Ruta Unu și nici nu încetinisese. Comandantul Mancuso se înșelase undeva; estimase greșit și traiectoria musafirului lor? Ce semnificație avea faptul că prietenul lor nu intrase pe ruta aceea? Jones găsisese deja un răspuns la întrebarea asta. Era vorba de un submarin nuclear strategic. Comandanților de submarine nucleare nu le place viteza.

Jones îi întîmpină, ca de obicei, stînd pe scaun, aplecat peste masă, făcîndu-le un semn cu stînga să tacă, în timp ce, la capătul cablului, sonarul se poziționa pe azimut est-vest. Uitase și de țigara încă aprinsă lăsată în scrumieră. Un dublu casetofon funcționa încontinuu în cabina sonarului, iar casetele erau înlocuite din oră în oră și păstrate pentru analize ulterioare la țarm. Lîngă el mai era un casetofon pentru înregistrările folosite la bordul lui *Dallas* pentru reexaminarea contactelor. Jones întinse mîna și îl porni, apoi se întoarse către comandant cu un zîmbet șters și obosit.

— Da, șopti el.

Mancuso îi făcu semn spre microfon. Jones clătină din cap.

— E prea slab. Abia l-am prins de data asta. E spre nord, așa zice, dar am nevoie de timp să-mi dau seama.

Mancuso se uită la acul pentru intensitate pe care i-l arăta Jones. Era aproape la zero. La fiecare 50 de secunde se mișca foarte slab. Jones nota ceva cu febrilitate.

– Nenorocitele alea de filtre SAPS îmi scot o parte din semnal!!! Avem nevoie de amplificatoare mai performante și de comenzi manuale ~~mai bune~~ la filtrare!!

Mancuso își spuse că situația era ușor ilară. Îl privea pe Jones la fel cum o privise pe soția lui când îl născuse pe Dominic și cronometra variațiile de intensitate așa cum cronometrase și contracțiile nevastei. Dar asemănarea se oprea aici. Când îi explicase tatălui despre detectarea cu sonarul, o comparase cu senzația pe care o aveai în prima zi din sezonul de vânătoare, când auzi frunzele foșnind și știi că nu sînt pașii unui om. Acum era și mai palpitant. Vînau oameni asemenea lor, aflați într-o navă asemenea navei lor...

– Devine mai puternic, zise Jones, rezemîndu-se și aprinzîndu-și o țigară. Vine spre noi. Eu zic că are direcția 3-5-0 sau mai degrabă 3-5-3. Încă e slab semnalul, dar sigur e amicul nostru. L-am prins.

Jones decise că-și poate permite o mică obraznicie. Își cîștigase puțină îngăduință din partea lor.

– Mai așteptăm sau îi luăm urma?

– Așteptăm. N-are nici un rost să-l speriem. Îl lăsăm să se apropie frumușel, timp în care facem figura cu gaura în apă, apoi ne luăm după el să-l urmărim o vreme. Mai vreau o casetă cu înregistrarea de cînd a apărut semnalul și mai vreau ca BC-10 să facă o scanare cu SAPS. Folosește instrucțiunea de evitare a algoritmilor de prelucrare. Vreau analiza contactului, fără interpretări. Rulează-l la fiecare două minute! Vreau să-i înregistrăm semnătura, s-o arhivăm digital și s-o prelucrăm. Vreau să știu totul despre acest submarin, zgomotele de propulsie, semnătura reactorului, totul. Vreau să știu exact cine este.

– E un rusnac, domnule, veni observația lui Jones.

– Dar care anume? întrebă Mancuso zîmbind.

– Am înțeles, domnule comandant.

Jones pricepuse. Mai avea de lucru încă două ore, dar măcar întrezărea sfîrșitul suferințelor lui. Mancuso se așeză și își puse niște căști și luă o țigară de la Jones. De o lună tot încerca să se lase de fumat. O să aibă șanse mai mari pe uscat.

HMS *Invincible*

Ryan era îmbrăcat în uniforma de la Royal Navy. Era ceva temporar. Încă un semn că misiunea lui fusese atât de rapid hotărâtă era că avea doar o uniformă și două cămăși. Toată garderoba lui fusese dată la curățat și între timp nu avea decât niște pantaloni din Anglia și un pulover. „E tipic, își zicea el, să nu știe nimeni de prezența mea.” Uitaseră complet de el. Nu avea nici mesaje de la președinte – nu că ar fi așteptat el vreodată asemenea mesaje –, iar Painter și Davenport abia așteptau să-și scoată din minte că fusese și el pe *Kennedy*. Greer și judecătorii probabil că se ocupau de cine știe ce nimicuri, poate se distrau că Jack Ryan se plimbă pe băni guvernului.

Nici vorbă de plimbare de plăcere. Jack redescoperise că era de vulnerabil la răul de mare. *Invincible* trecuse de Massachusetts, așteptând sosirea navelor de suprafață rusești și urmărind energic orice submarine rusești din zonă. Se deplasau în cerc pe oceanul agitat. Toți aveau sarcini precise, numai el nu. Piloții intrau în tură de două ori pe zi sau chiar mai des; făceau exerciții alături de colegii lor din U.S. Air Force și U.S. Navy, care se aflau la bazele de la țarm. Navele se antrenau în tactici de luptă la suprafață. După cum spusese amiralul White la micul dejun, deveniseră o prelungire destul de reușită a exercițiilor NIFTY DOLPHIN. Lui Ryan nu prea-i plăcea să fie în plus. Fără îndoie, toți se purtau politicos cu el. Iar ospitalitatea era într-adevăr coplesitoare. Avea acces la postul de comandă și, când se uita cum urmăreau britanicii submarinele, totul îi era explicat atât de detaliat, încât chiar înțelegea pe jumătate.

Acum citea în cabina lui White, locul care devenise reședința lui la bordul navei. Prevăzător, Ritter îi îndesase în geantă și un studiu de la CIA. Intitulat *Lost Children: A Psychological Profile of the East Bloc Defectors*¹, documentul de 300 de pagini era opera unui comitet de psihologi și psihiatri, colaboratori ai CIA și ai altor servicii de spionaj, pentru a-i ajuta pe cei care cereau azil politic să se adapteze la viața din SUA și, n-avea nici o îndoială, să ajute și la identificarea elementelor de risc din interiorul CIA. Nu că ar fi fost multe, dar, ca în orice întreprindere Compania, existau două fațete ale problemei.

¹ Copii pierduți: Profilul psihologic al dezertorilor din Blocul de Est (n.t.t)

Ryan admise că era un material destul de interesant. Nu se gândise niciodată serios la contextul care-l determina pe un transfug să ia decizia respectivă, imaginându-și că dincolo de Cortina de Fier se întâmplau destule încât să determine orice ființă rațională să riște orice să evadeze în vest. Dar nu era atât de simplu; din ~~cite citea acum~~ nu era deloc simplu. Fiecare dintre cei care veneau era deosebit în felul lui. Un individ era deranjat de nedreptățile vieții în regimul comunist și tânjea după dreptate, altul – după dreptul la confesiune religioasă, după o șansă de a se dezvolta ca individ, altul pur și simplu voia să se îmbogățească, după ce citise despre capitaliștii veroși care exploatau masele și-și spusese că a fi exploatator are și părți bune. Lui Ryan i se părea cinic, dar interesant în același timp.

Un alt tip de transfug era impostorul, cel care era plantat în CIA ca o sursă permanentă de dezinformare. Dar genul ăsta de caracter era periculos pentru ambele tabere. Ar fi putut, în cele din urmă, să devină un dezertor adevărat. „America, își zise Ryan zîmbind, putea fi destul de seducătoare pentru cineva obișnuit cu viața cenușie din Uniunea Sovietică.” Majoritatea erau totuși inamici periculoși. Din cauza asta, niciodată nu trebuia să ai încredere într-un azilant. Niciodată. Un om care-și părăsise țara o dată o putea face și a doua oară. Și idealiștii aveau îndoieli și mari muștrări de conștiință pentru faptul că-și părăsiseră țara mamă. Într-o notă de subsol era declarația unui medic care spunea că pentru Alexandr Soljenițin cea mai mare pedeapsă fusese exilul. Ca patriot adevărat, zilele trăite departe de casă au fost o suferință mai mare decât dacă și-ar fi dus existența într-un gulag. Lui Ryan i se păru bizar, dar nu atât de bizar încât să nu fie adevărat.

Restul documentului trata problema adaptării lor în noua țară. Nu puțini azilanți sovietici s-au sinucis după cîțiva ani. Unii pur și simplu nu s-au putut obișnui cu libertatea, la fel cum pușcărișii, după mulți ani de detenție, adesea nu reușesc să trăiască fără un control din afară asupra vieților lor și ajung să comită noi delictе cu speranța că se vor întoarce în mediul pe care îl consideră mai sigur. De-a lungul anilor, CIA crease și perfecționase un protocol de abordare a acestei probleme și un grafic anexat ilustra că, în total, cazurile de inadaptare aveau o rată mult mai scăzută. Ryan citi pe îndelete tot materialul. În timpul doctoralului în istorie la Georgetown University, dedicase o parte din timpul liber participării la niște cursuri de psihologie.

Rămăsese cu impresia că psihiatrii nu știau mai nimic, că se adunau și conveneau asupra unor idei pe care să le poată folosi toți... Clătină din cap. Soția lui spunea uneori același lucru. Medic specialist în chirurgie oftalmologică într-un program de schimb de experiență la spitalul londonez St. Guy's, Caroline privea totul dintr-un unghi practic. Dacă cineva avea o problemă la ochi, ori o rezolva, ori nu. „Fiecare minte umană funcționează altfel, conchise Ryan după ce termină de citit documentul pentru a doua oară, și fiecare transfug trebuie considerat un individ diferit de ceilalți, trebuie tratat cu mare atenție și compasiune de un ofițer care avea și timpul și dispoziția s-o facă așa cum se cuvine.“ Se îndreabă dacă el personal ar putea s-o facă.

Chiar atunci intră în cabină amiralul White:

– Te-ai plictisit, Jack?

– Nu chiar, domnule amiral. Când ne întâlnim cu sovieticii?

– Chiar în seara asta. Băieții voștri le-au făcut viața amară din cauza incidentului cu aeronava Tomcat.

– Foarte bine. Poate se trezesc toți înainte să se întâmple ceva într-adevăr grav.

– Crezi că se va întâmpla așa ceva? întrebă White așezându-se.

– Domnule amiral, dacă ei urmăresc într-adevăr un submarin cu rachete nucleare, da. Dacă nu, atunci înseamnă că se află aici cu alt scop și m-am înșelat de la bun început. Mai mult de atât, va trebui să accept că m-am înșelat toată viața și cine știe câtăș mai avea de trăit în cazul ăsta...

Spitalul militar din Norfolk

Tait se simțea mai bine. Dr. Jameson preluase cazul pentru câteva ore, lăsându-l să se odihnească pe o canapea în camera de gardă unde dormise aproape cinci ore. Era cel mai lung somn de care avusese parte într-o singură repriză, dar era suficient cât să arate după aceea indecent de energic în ochii întregului personal din secție. Dădu un telefon și comandă niște lapte. Fiind mormon, Tait evita orice conținea cofeină – cafea, ceai, chiar și băuturile cu aromă de cola –, dar, deși genul ăsta de autodisciplină nu era ceva neobișnuit la un medic, cu atât mai puțin la un ofițer, el nu se gîndea prea mult la aspectul ăsta decît în rarele ocazii cînd își susținea în fața colegilor lui avantajele longevității sale. Tait își bău laptele și se bărbieri la toaletă, apărînd în scurt timp gata de o nouă zi de muncă.

– Ați mai aflat ceva despre expunerea la radiații, Jamie?

Din laboratorul de radiologie se auzi imediat:

– Au adus un ofițer de pe submarine, specialist în radiații, care a cercetat toate hainele pacientului. Este posibil să fi fost o contaminare de 20 de razi, dar nu e o valoare suficient de mare pentru efecte fiziologice sigure. Cred că a fost mai degrabă faptul că infirmiera i-a luat o mostră de pe dosul palmei. Extremitățile se poate să fie încă afectate de șocul vascular. Asta ar explica și scăderea leucocitelor. E o posibilitate.

– În rest, care e starea lui?

– E mai bine. Nu cu mult mai bine, dar e mai bine. Mă gândesc că a început să-și facă efectul keflinul.

Doctorul se uită prin dosarul lui.

– Leucocitele încep să se apropie de numărul normal. I-am făcut o transfuzie acum două ore. Compoziția sîngelui se apropie de parametrii normali. Presiunea arterială e 10 cu 6, pulsul este 94. Acum 10 minute avea temperatura 38 cu 2, fluctuează de cîteva ore.

– Inima lui arată destul de bine. Chiar cred că o să supraviețuiască dacă nu intervine ceva neașteptat.

Jameson își repetă în gînd că în cazuri de hipotermie extremă se poate ivi ceva neașteptat și după o lună sau chiar mai mult.

Tait examinează analizele, amintindu-și că în urmă cu cîteva ani era asemenea lui Jamie. Un tînăr medic strălucit, convins că poate vindeca toate bolile lumii. Era un sentiment foarte plăcut. Păcat că experiența – în cazul lui, cei doi ani petrecuți la Danag – ștergea orice urmă a acelui sentiment. Cu toate astea, Jamie avea dreptate; erau suficiente îmbunătățiri în starea pacientului de față încît șansele lui să pară considerabil mai mari.

– Și rușii ce mai fac? întrebă Tait.

– Pecikin e în tură acum. Cînd i-a venit rîndul, s-a schimbat în halat. Știți că l-a lăsat pe căpitanul Smirnov să-i păzească hainele – se aștepta să-l tîlhărim sau ce?

Tait îi explică tînărului că Pecikin era agent KGB.

– Serios? Poate că are și vreo armă ascunsă pe undeva?

Jameson chicoti:

– Dacă-i așa, trebuie să aibă mare grijă. Și noi avem trei pușcași marini aici.

– Pușcași marini?! Pentru ce?

– Am uitat să-ți spun. Un reporter a aflat că avem un rusnac internat aici și a încercat să se strecoare în secție. L-a oprit o

asistentă. Amiralul Blackburn a aflat și s-a urcat pe pereți de furie. Toată secția e închisă. Și, pînă la urmă, ce atîta secretomanie?

– N-am idee, dar așa stau lucrurile. Ce părere ai de Pecikin ăsta?

– Nu știu ce să zic. Nu am mai cunoscut nici un rus pînă acum. Nu prea zîmbesc. După cum stau cu rîndul să-l supra-vegheze pe pacient, ai zice că se așteaptă să-i facem felul.

– Sau poate că el poate să spună ceva ce ei nu vor s-auzim? se întrebă Tait. N-ai uneori impresia că poate nu vor ca el să supraviețuiască? Mă refer la faptul că nu au vrut să ne spună de pe ce fel de submarin provine.

Jameson reflectă puțin.

– Nu. Rușii pînă la urmă sînt secretoși în orice privință, nu? Oricum, Smirnov și-a revenit cît de cît.

– Du-te și dormi puțin, Jamie!

– Am înțeles, domnule.

Jameson se îndreaptă spre camera de gardă.

„L-am întrebat despre ce fel de submarin era vorba, rememorează medicul, pentru a afla dacă era un vas cu propulsie nucleară sau nu. Și dacă ei au crezut că i-am întrebat dacă era un submarin nuclear purtător de rachete? Se leagă cumva, nu? Mda. Un submarin cu rachete chiar în zona coastei americane și cu toată activitatea asta în Atlanticul de Nord. E și Crăciunul. Dumnezeu mare! Dacă ar face așa ceva, n-ar face-o într-un asemenea moment, nu?” Străbătu culoarul. O asistentă ieși dintr-o cameră cu o probă de sînge pe care o ducea la laborator. Asta se întîmpla din oră în oră și în timpul ăsta Pecikin rămînea singur cu pacientul pentru cîteva minute. Tait merse mai departe și, uitîndu-se pe geam în salon, îl văzu pe rus cum stătea pe scaun lîngă un colț al patului și-și privea compatriotul, care era încă inconștient. Era îmbrăcat în uniformă verde a spitalului. Făcute special pentru a fi îmbrăcate repede, ele aveau două fețe, cu buzunar pe fiecare dintre ele, așa încît un medic observa pe loc dacă erau pe dos. În timp ce Tait îl privea, Pecikin strecură mîna pe sub guler, spre piept.

– Doamne!

Tait se repezi și trecu printre ușile batante. Surprins în prima clipă, Pecikin rămase pironit de uimire cînd doctorul îi smulse din mîna țigara și bricheta, apoi se înfuriase cînd fu luat din scaun și împins cu putere spre ușă. Din punct de vedere fizic, Tait nu

era în avantaj, dar impulsul momentului a fost suficient pentru a-l azvîrli pe celălalt afară din încăpere.

– Gârzi! strigă Tait.

– Ce înseamnă asta? vru să știe Pecikin.

Tait îl ținea de guler. Într-o clipă auzi niște pași grăbiți apropiindu-se de-a lungul holului.

– Ce s-a întîmplat, domnule doctor? întrebă cu răsuflarea tăiată un caporal din infanteria marină care avea un Colt 45 în mîna dreaptă, în momentul în care se opriase lîngă ei.

– Tocmai a încercat să-mi ucidă pacientul!

– Cum?! făcu Pecikin roșu de furie.

– Caporal, de acum postul tău este aici, la ușa salonului acestuia. Dacă domnul acesta mai încearcă să intre în salon, îl împiedici cu orice mijloace. Ai înțeles?

– Da, domnule! zise caporalul și se întoarse către rus. Domnule, vă rog să vă îndepărtați de ușa aceea.

– Ce înseamnă insulta asta?!

– Domnule, vă rog să vă îndepărtați de ușa aceea imediat, spuse pușcașul introducînd pistolul în toc.

– Ce se întîmplă aici? întrebă și Ivanov, care avu inspirația să folosească un ton calm, rămînînd totodată la o distanță de vreo trei metri.

– Domnule doctor, vreți sau nu ca marinarul dumneavoastră să supraviețuiască? îl întrebă Tait, încercînd să se calmeze.

– Cum adică... Bineînțeles că vrem să supraviețuiască. Cum puteți la îndoială așa ceva?

– Atunci de ce tovarășul Pecikin a încercat să-l omoare?

– Ba nu am făcut așa ceva! strigă Pecikin.

– Dar ce a făcut, mai exact?

Înainte ca Tait să-i poată răspunde, Pecikin vorbi foarte repede în rusă, apoi din nou în engleză.

– Nu voiam decît să scot o țigară. Pur și simplu. Nu am nici o armă. Nu vreau să omor pe nimeni. Nu voiam decît să fumez o țigară.

– Pe tot palierul sînt semne care indică fumatul interzis, mai puțin în holul de la intrare, nu le-ați văzut? Erați într-un salon de terapie intensivă, la un pacient cu respirație artificială, unde aerul și lenjeria sînt foarte bine oxigenate și nu voiăți decît să aprindeți o nenorocită de brichetă! zise doctorul care recurgea foarte rar la asemenea cuvinte urîte. Sigur că da, o să vă ardeți

și dumneavoastră un pic și totul o să pară un simplu accident, dar puștiul ăla ar muri sigur! Eu știu cine ești, Pecikin, și cred că nu ești tâmpit. Dispari din secția mea!

Infirmiera, care asistase la tot episodul, intră în salonul pacientului. Ieși îndată cu un pachet de țigări, două erau deja scoase, cu o brichetă ușoară de plastic și cu o expresie nedumerită.

Pecikin era pămîntiu la față.

– Domnule Tait, vă asigur că nu aveam o asemenea intenție. Și ce spuneți că s-ar întîmpla?

– Tovarășe Pecikin, zise Ivanov încet în engleză, s-ar produce o explozie și un incendiu. Nu puteți să aprindeți focul lîngă o sursă de oxigen.

– *Nicevo!*

Pecikin tocmai pricepuse ce însemnase gestul lui. Așteptse într-adevăr să plece infirmiera pentru că personalul din spital nu te lasă niciodată să fumezi dacă ceri voie. Habar n-avea cum e în spitale și, fiind agent KGB, era obișnuit să facă orice voia. Începu să vorbească în rusește cu Ivanov. Doctorul rus arăta de parcă ar fi fost un părinte care asculta justificările copilului care spărsese o cană. Răspunsul lui era destul de dezghețat.

În ceea ce-l privea, Tait începuse să se întrebe dacă nu cumva reacția lui fusese exagerată – pînă la urmă, orice fumător era din capul locului un prost.

– Domnule Tait, spuse în cele din urmă Pecikin, vă jur că nu știam nimic despre toată chestia asta cu oxigenul. Poate sînt eu mai prost.

– Doamnă, zise Tait întorcîndu-se spre infirmieră, de acum pacientul nu va mai rămîne nici o secundă nesupravegheat de personalul nostru, nici măcar o secundă. Trimite pe cineva de la laborator să ia probele de sînge și ce mai e. Și, dacă te cheamă directorul, întîi găsești pe cineva care să stea în locul tău aici.

– Am înțeles, domnule doctor.

– Nu mai vreau să aud de acte de indisciplină, domnule Pecikin. Dacă mai încălcați regulile o singură dată, nu mai aveți dreptul să intrați în secție. Ați înțeles?

– Dumneavoastră sînteți șeful aici, domnule doctor, și permiteți-mi să vă prezint scuzele mele.

– Tu rămîi aici, îi spuse Tait pușcașului marin.

Plecă nervos, clătînînd din cap, furios din cauza rușilor, jenat de propria reacție, regretînd că nu mai e la Bethesda, unde-i era locul, și că, la o adică, nici nu știa să înjure ca lumea. Luă liftul de serviciu pînă la etajul 1 și cinci minute îl căută ofițerul de la informații care venise cu avionul la spital odată cu el. Pînă la urmă îl găsi într-o sală de jocuri, unde se distra cu *Pac Man*.

Se retraseră în biroul liber al administratorului spitalului și discutară acolo.

– Chiar credeți că încerca să-l omoare? întrebă neîncrezător ofițerul.

– Ce puteam să cred? veni replica lui Tait. Dumneata ce părere ai?

– Aș zice că pur și simplu a dat-o-n bară. Și ei vor ca puștiul să trăiască – ba nu, în primul rînd vor să vorbească – mai mult decît noi.

– De unde știi?

– Pecikin sună la ambasada lor din oră în oră. Supraveghem toate telefoanele, normal. Ce vă închipuiți?

– Și dacă e doar o stratagemă?

– Dacă e un actor așa de bun, atunci să joace în filme, că-i păcat. Aveți grijă de puști să reziste în continuare, domnule doctor, și lăsați restul pe seama noastră. E o idee bună totuși să țineți pușcașul ăla pe aproape. Asta o să-i mai sperie un pic. Să nu pierdeți nici o ocazie să le băgați frica-n oase. Cînd credeți că își va recăpăta cunoștința?

– Nu putem ști deocamdată. Încă are febră și e foarte slăbit. Dar ei de ce nu vor ca el să vorbească? întrebă Tait.

– Ca să afle ei mai întîi de pe ce submarin e. Interlocutorului lui Pecikin i-a scăpat o vorbă la telefon. Delicată problemă! Extrem de delicată! Probabil că sînt foarte preocupați de asta.

– Dar noi știm de pe ce submarin e?

– Clar, zise ofițerul tachinîndu-l.

– Și ce naiba se întîmplă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu pot să vă spun nimic, domnule doctor.

Ofițerul zîmbi ca și cum știa totul, dar de fapt nu știa nimic mai mult.

Şantierul naval din Norfolk

USS *Scamp* era la chei când o macara imensă îl așeza pe *Avalon* pe suport. Comandantul urmărea nerăbdător toată operațiunea din vârful chioşcului. El și nava lui fuseseră chemați la țarm în timp ce urmăreau două submarine din clasa *Victor*, fapt care nu l-a bucurat deloc. Comandantul submarinului de atac tocmai participase la un exercițiu de căutare și salvare DSRV cu câteva săptămîni în urmă, iar acum avea lucruri mai bune de făcut decît să facă pe balenă mamă pentru jucărica asta nenorocită. În afară de asta, minisubmarinul ăla fixat deasupra sasului de evacuare de la pupa îi va reduce viteza maximă cu zece noduri. Plus că mai era vorba de patură și mîncare pentru încă patru oameni. *Scamp* nu era așa de mare.

Cel puțin vor primi provizii proăspete. *Scamp* era în larg de cinci săptămîni când au primit ordin să se întoarcă. Rezervele de legume proăspete se terminaseră și s-au bucurat de posibilitatea de a li se aduce la bord mîncare proaspătă. Oricine se satură ușor de mîncarea de fasole. În seara asta aveau roșii, salată și porumb proaspăt, nu conservat. Dar asta nu compensa faptul că în larg erau nave rusești care chiar îi îngrijorau.

– Totul e amarat? strigă comandantul către puntea spate.

– Da, domnule. Sîntem gata să așteptăm semnalul, îi răspunse locotenentul Ames.

– Atenție sala mașinilor! spuse comandantul prin stație. Vreau să fiți gata de plecare în zece minute.

– Sîntem pregătiți, domnule.

Un remorcher stătea pe aproape să-i ajute să iasă din port. Ordinele de misiune se aflau la Ames, iar asta era un motiv în plus de enervare. Era clar că n-o să mai urmărească submarine în condițiile astea, nu cu afurisitul de *Avalon* la bord.

Octombrie Roșu

– Ia uită-te aici, Sviadov, îi făcu semn Melekin, o să îți arăt cum gîndește un sabotor.

Locotententul se apropie să se uite. Inginerul-șef îi arăta o vană de inspecție de la schimbătorul termic. Înainte să mai primească vreo explicație, Melekin se duse direct la telefonul de pe peretele etanș.

– Tovarășe comandant, sînt Melekin. Am găsit-o. Solicit ca reactorul să fie oprit pentru o oră. Șenila funcționează și cu baterii, nu?

– Sigur că da, tovarășe inginer-șef, îi răspunse Ramius. Continuă!

Melekin se întoarse către adjunctul său:

– Oprește reactorul și treceți șenila pe baterii!

– Imediat, tovarășe.

Ofițerul începu să acționeze comenzile.

Cît se căutase scurgerea fusese chinuitor pentru toți. Din momentul în care au aflat că aparatele de măsură Geiger au fost sabotate și că Melekin și Borodin le-au reparat, s-a trecut la o verificare completă a compartimentului reactorului, o sarcină diabolic de complicată. Nu se pusese nici o clipă problema unei scăpări majore, altfel Sviadov ar fi căutat-o cu o mătură; dar chiar și o scurgere minoră ar fi putut să-l lase fără o mînă. Au dedus că trebuia să fie o scurgere minoră în partea de joasă presiune a sistemului. Nu? Faptul că nu știau cu siguranță îi frămînta pe toți.

Verficarea făcută de inginerul-șef și de secund durase nu mai puțin de opt ore, timp în care reactorul fusese oprit. Asta a însemnat oprirea curentului electric în toată nava, cu excepția luminilor de avertizare și a șenilei. Chiar și aerul condiționat fusese oprit. Din cauza asta membrii echipajului au început să bombăne.

Problema era că Melekin tot nu reușea să găsească unde e scurgerea și, cînd ecusoanele fuseseră dezvoltate cu o zi înainte, nu aveau nimic! Cum era posibil?

– Ia zi, Sviadov, ce vezi? îl întreabă Melekin din spatele lui.

– E vana de siguranță pentru apă.

Aceasta era deschisă numai în port, cînd reactorul era rece, și se folosea pentru a goli sistemul de răcire și pentru a verifica dacă nu apăruse o contaminare atipică a apei. Era un obiect banal, solid, o vană de debit mare cu o roată imensă pentru manevră. Țeava de evacuare de sub ea era filetată, nu sudată.

– O cheie, te rog, îi spuse el locotenentului.

„Melekin își predă lecția“, se gîndea Sviadov. Era profesorul cel mai calm atunci cînd încerca să le comunice ceva important. Sviadov se întoarse cu o cheie specială pentru țevi, lungă de aproape un metru. Inginerul-șef așteptă pînă cînd reactorul fu

oprit, apoi mai verifică în două rînduri manometrele pentru a fi sigur că țevile nu mai erau sub presiune. Melekin era un tip foarte meticulos. Odată fixată cheia a rotit-o încet. Capătul țevii ieși destul de ușor.

– Vezi dumneata, tovarășe locotenent, spirele filetului de la țeavă meș pînfă la teaca supapei. Cum de se permite așa ceva? Vana asigură toată rezistența la presiune. Țeava filetată e numai o îmbinare pentru direcționarea fluidului. Combinația asta nu compromite rezistența la presiune.

– Așa este. Îmbinarea cu filet nu e suficient de rezistentă pentru presiunea totală a instalației.

Melekin desfăcu racordul în totalitate cu mâinile. Era perfect executat, spirele încă aveau luciul din uzinaj.

– Și chiar aici a fost sabotajul.

– Nu înțeleg.

– Cineva a analizat totul foarte atent, tovarășe locotenent, zise Melekin cu un ton admirativ și furios în același timp. La presiunea obișnuită a sistemului, pentru viteza de croazieră, adică la 8 kgf/cmp, corect?

– Da, tovarășe, iar la viteză maximă presiunea e cu 90% mai mare, spuse Sviadov, care știa totul pe dinafară.

– Numai că noi recurgem rareori la viteza maximă. Aici avem o porțiune inactivă a derivației. Acum problema e că s-a făcut aici un orificiu mic, de nici măcar un milimetru. Uite!

Melekin se aplecă să-l examineze personal. Sviadov se bucura că putea să păstreze distanța.

– Nu are nici măcar un milimetru. Sabotorul a desfăcut racordul, a dat o gaură și l-a pus la loc. Acest orificiu atît de mic lasă să scape o cantitate mică de abur, foarte lent. Aburul nu se ridică pentru că racordul e lipit de flanșă. Ia uitați-vă la lucrarea asta! Este perfectă, vedeți, pur și simplu perfectă. Aburul nu poate să o ia în sus. Nu poate decît să preseze pe toată lungimea filetului, de jur împrejur, ieșind în cele din urmă pe lîngă țeava de evacuare. Nici nu e nevoie de mai mult. E suficient ca să contamineze tot compartimentul cu o cantitate mică.

Melekin își ridică privirea.

– Cineva e foarte isteț. Suficient de isteț să știe cu precizie cum funcționează sistemul ăsta. Cînd am redus alimentarea cu energie să verificăm scurgerea dinainte, nu mai era destulă presiune în derivație să mai forțeze aburul să iasă prin filet și nu

puteam să găsim scurgerea. Nu este presiune suficientă decât la un regim normal de funcționare, dar atunci când suspectezi că există o scurgere, reduci puterea. Și dacă am fi mers cu putere maximă, cine știe ce s-ar mai fi întâmplat!

Melekin clătină din cap admirativ.

– Cineva a ~~fost foarte~~ foarte isteț. Sper să-l cunosc într-o zi. Da, sper să-l cunosc și eu pe istețul ăsta. Pentru că, atunci când o să dau ochii cu el, o să iau un clește mare pentru tăiat tablă, și vocea lui Melekin scăzu în intensitate, restul fiind rostit în șoaptă, și-i tai „biluțele“! Tovarășe, dă-mi trusa de sudură electrică. Pot să rezolv singur problema în câteva minute.

Căpitanul Melekin era un om de cuvânt. N-a vrut să lase pe nimeni să se apropie cât a lucrat. Era instalația lui și, prin urmare, responsabilitatea lui. Sviadov era foarte mulțumit că lucrurile stăteau așa. O picătură de oțel inoxidabil a fost introdusă în locul respectiv și, pentru a proteja filetul, Melekin a pilit-o cu instrumente folosite de bijutieri. Apoi a aplicat un strat etanș pe bază de cauciuc peste filet și a pus totul la loc. Toată operațiunea a durat 28 de minute după ceasul lui Sviadov. Așa cum i se spusese la Leningrad, Melekin era cel mai bun inginer de submarine.

– Faceți un test de presiune statică, la 8 kgf/cmp, îi ordonă el ofițerului subinginer.

Reactorul a fost reactivat. După cinci minute, presiunea creștea uniform pînă la valoarea nominală. Melekin ținu timp de zece minute un aparat de măsură sub țeava de evacuare și nu obținu nimic, nici măcar în cel de-al doilea mod de lucru. Se duse apoi la telefon pentru a-i raporta comandantului că problema scurgerii de radiații fusese rezolvată.

Melekin îi lăsă pe recruți să intre din nou în compartiment să pună toate instrumentele de lucru la loc.

– Ați văzut cum se face, tovarășe locotenent?

– Da, tovarășe. Și numai scurgerea aia a reușit să provoace toată contaminarea?

– Evident.

Sviadov avea îndoielile lui. Compartimentul reactorului era un labirint de țevi și garnituri, iar actul ăsta mărunț de sabotaj probabil că s-a făcut destul de repede. Dacă mai erau și alte bombe cu ceas ascunse undeva prin sistem?

– Poate îți faci prea multe griji, tovarășe, îi zise Melekin. Da, și eu m-am gândit la asta. Când ajungem în Cuba, o să fac un test static la putere maximă pentru a controla tot ansamblul, dar, pentru moment, nu cred c-ar fi o idee bună. O să continuăm cu schimbul cartului la fiecare două ore. Există posibilitatea ca sabotorul să fie chiar unul dintre membrii echipajului nostru. Dacă e așa, n-o să mai permit ca oamenii să stea în zona asta suficient cât să mai poată face și alte prostii. Aveți sarcina să țineți sub observație tot echipajul.

A DOUĂSPREZECEA ZI

MĂRTI, 14 DECEMBRIE

Dallas

– Ivan nebunul! strigă Jones suficient de tare să fie auzit la postul de comandă. Întoarce la tribord!

– Domnule comandant! repetă Thompson avertismentul.

– Opreți mașinile! ordonă imediat Mancuso. Pregătiți nava pentru ultrasilențios!

La trei sute de metri în fața lui *Dallas*, contactul tocmai începuse o curbă foarte strânsă spre dreapta. O făcea de când reapăruse, la fiecare două ore, deși nu suficient de regulat încât *Dallas* să deducă vreun tipar. Comandantul submarinului își știe bine meseria, oricine ar fi el, se gândește Mancuso. Submarinul nuclear sovietic descria un cerc complet așa încât sonarul montat la prova să poată să semnaleze orice navă din conul de tăcere.

Contracararea acestei manevre era cel puțin riscantă, ba chiar periculoasă așa cum o făcea Mancuso. Când *Octombrie Roșu* își schimbă cursul, ca la orice navă, pupa se rotește în sens opus. Ca o barieră de oțel stătea acum chiar în calea lui *Dallas* pînă la sfîrșitul primei părți a rotirii, iar submarinul de atac de 7 000 de tone avea nevoie de o distanță considerabilă pentru a se opri.

Numărul exact al coliziunilor dintre submarinele sovietice și cele americane era un secret bine păzit, dar se știa că astfel de accidente avuseseră loc. Rușii aveau tactica de a-i forța pe

americani să păstreze distanța, supranumită în marina americană „Ivan nebunul“.

În primele ore de urmărire, Mancuso avusese grijă să păstreze distanța. Observaseră că acest submarin nu schimba direcția rapid, ci manevra pe îndelete, urcînd cu 15-20 de metri în timp ce întorcea, înclinîndu-se aproape ca o aeronavă. Bănuia că, foarte inteligent, comandantul rus nu exploata toată manevrabilitatea navei, lăsînd unele performanțe ale acesteia imprevizibile pentru virtualii inamici. Toate astea îi permiteau într-adevăr lui *Dallas* să îl urmărească îndeaproape și îi dădeau lui Mancuso posibilitatea să reducă drastic viteza și să să înainteze inercial, așa încît abia evita contactul cu pupa submarinului rusec. Devenise atît de bun în chestia asta, puțin prea bun, vorbeau în șoaptă ofițerii lui. Ultima oară numai 50 de metri i-au despărțit de elicele lui. Intervalul mare în care întorcea contactul lor făcea ca nava rusească să descrie un cerc complet în jurul lui *Dallas*, iar cel din urmă doar adulmeca urma prăzii.

Evitarea coliziunii era partea cea mai periculoasă a manevrei, dar nu era singura. Și *Dallas* trebuia să rămînă invizibil pentru sonarul pasiv al „prăzii“ lui. Pentru ca inginerii americani să facă asta, trebuia să reducă alimentarea cu energie în reactorul S6G la o fracțiune din capacitatea totală. Din fericire, reactorul era capabil să dezvolte o putere atît de mică fără să recurgă la pompa de răcire; apa de răcire era transferată prin circulație normală. În plus, pe navă se instituia și un regim strict de liniște. Atunci pe *Dallas* era interzisă orice activitate care ar fi putut produce zgomot, iar echipajul respecta acest regim, încît și conversațiile de la masă încetau.

– Scade viteza, raportă locotenentul Goodman.

Mancuso hotărî că nu există riscul de a-l aborda pe rus și merse în cabina sonar.

– Ținta încă mai întoarce spre dreapta, raportă Jones în șoaptă. Ar trebui să fie clar acum. Distanța pînă la pupa este de 200 de metri, poate ceva mai mică... Da, acum avem liber, relevmentul se schimbă mai rapid. Viteza și zgomotul mașinilor sînt constante. Un viraj lent la tribord.

Cînd Jones îl zări pe comandant cu coada ochiului, se întoarse să-și dea cu părerea:

– Domnule, tipul ăsta e foarte sigur pe el. Vreau să zic foarte sigur.

– Fii mai explicit, zise Mancuso, gândindu-se că știa și el răspunsul.

– Domnule, el nu reduce viteza, ca noi, și noi virăm mai rapid. E ca și cum... ca și cum ar face-o din obișnuință, știți? Ca și cum se grăbește să ajungă undeva și nici nu-i trece prin minte că ar putea să fie cîmpul de urmele... stați puțin! Da, bun, tocmai se pregătește să redreseze nava, se mișcă la dreapta, să zicem vreo jumătate de kilometru... Încă mai încetinește. Iar o să facă o tură în jurul nostru. Domnule comandant, dacă el știe că îl urmărește cineva, atunci chiar joacă tare. Frenchie, tu ce crezi?

Laval, operatorul-șef de la sonar, clătină din cap:

– Nu știe că sîntem aici.

Nu mai voia să mai zică și altceva. După el, Mancuso era imprudent hotărînd să-l urmărească atît de aproape. Tipul avea curaj dacă manevra un 688 în felul ăsta, dar, dacă făcea o greșală mică, se trezea cu gălețușa și lopățica pe plajă.

– Trece la tribord. Nici un „ping“ de la sonor, zise Jones și introduse cîteva cifre pe o tastatură. Domnule, cu rata asta de rotire unghiulară și viteza actuală înseamnă o rază de girație de 300 de metri. Credeți că sistemul ăsta de propulsie ciudat folosește și la schimbarea direcției?

– Se poate.

Mancuso luă o pereche de căști și le conectă să asculte.

Zgomotul era același. Un filfiit și, la fiecare 40-50 de secunde, un huruit de frecvență joasă. Fiind atît de aproape, auzeau și gîlgîitul, și vibrațiile pompei de la reactor. Se auzi un sunet metalic, poate un bucătar care mișca vreo tigaie sau un grătar. Pe nava lor nu exista obligația de a păstra liniștea absolută. Mancuso zîmbi în sinea lui. Ca o pisică ce se furișă în casă, mergeau atît de aproape de un submarin inamic – nu, nu inamic, nu chiar inamic – și auzeau tot. În alte condiții ar fi putut asculta conversațiile de la bord. Nu suficient de bine încît să și înțeleagă, desigur, dar ca la un dineu unde auzai flecăreala a zeci de persoane în același timp.

– Trec pe la pupa și încă virează. Raza de girație e probabil de 300 de metri sau mai mult, observă Mancuso.

– Așa e, domnule comandant, confirmă Jones.

– Nu-și poate folosi cîrma la maxim, iar tu ai dreptate, Jonesy, pare să fie foarte obișnuit cu manevrele astea. Hm, rușii ar trebui să fie, din cîte se spune, paranoici toți, da' nu și-al nostru.

„Cu atît mai bine“, îşi zise Mancuso în sinea lui.

Dacă s-ar fi întîmplat să audă zgomotul lui *Dallas*, acum era momentul, cînd sonarul de la prova era îndreptat aproape tîntă spre ei. Mancuso îşi scoase căştile să poată asculta singur zgomotul pe care-l făcea nava lui. *Dallas* era ca un mormînt. Consemnul „Ivan nebunul“ fusese transmis şi în cîteva secunde tot echipajul reacţionase la ordinul implicit. „Cum poţi să răsplateşti un echipaj întreg?“ se întrebă Mancuso. Ştia că îi pune să muncească mult, uneori prea mult. Dar, ce naiba, chiar erau buni.

– E la babord, zise Jones. La travers în clipa asta! Viteza e aceeaşi, a mers ceva mai drept, poate, distanţa cam 300 de metri.

Operatorul de la sonar îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi îşi şterse mîinile transpirate.

Atmosfera era tensionată, e adevărat, dar, dacă stăteai şi-l ascultai pe puştiul ăsta, nici nu-ţi dădeai seama. Toţi membrii echipajului se comportau ca nişte adevăraţi profesionişti.

– A trecut la babord şi cred că manevra s-a terminat. Fac pariu că a luat curs la 1-9-0. Iar am reuşit, domnule, zise el ridicînd privirea spre comandant şi zîmbind.

– Foarte bine. Vă felicit pe toţi.

Mancuso se întoarse la postul de comandă. Toţi îl aşteptau nerăbdători. *Dallas* era oprit şi cobora încet datorită asietei sale uşor negative.

– Porniţi maşinile! Aduceţi viteza la 13 noduri.

După cîteva secunde, se auzi un zgomot aproape imperceptibil pe măsură ce reactorul creştea regimul. Apoi indicatorul de viteză se ridică brusc. *Dallas* se pusese din nou în mişcare.

– Atenţiune, vă vorbeşte comandantul, zise Mancuso prin sistemul de comunicaţii general.

Difuzoarele erau oprite, iar cuvintele lui vor fi transmise de către oamenii de cart întregului echipaj.

– Încă o dată ruşii s-au învîrtit în jurul nostru fără să ne detecteze. Felicitări, toţi aţi acţionat foarte bine. Acum putem să respirăm iar liniştiţi, mai spuse el şi puse receptorul în furcă. Domnule Goodman, hai să le luăm urma!

– Am înţeles, domnule. Timona, cinci grade stînga.

– Am înţeles, cinci grade stînga, repetă acesta ordinul şi roti cîrma în acelaşi timp.

După zece minute, *Dallas* era din nou pe urmele contactului de mai devreme.

La postul de comandă al armelor se pregătise o soluție de tragere gata în orice moment să fie pusă în aplicare. Torpilele Mark 48 abia dacă aveau distanță suficientă să se armeze înainte de a lovi ținta în 29 de secunde.

Ministerul Apărării, Moscova

– Cum te mai simți, Mișa?

Mihail Semionovici Filitov ridică privirea din spatele unui teanc de dosare. Încă era aprins la față și agitat. Dimitri Ustinov, ministrul apărării, își făcea griji pentru vechiul lui prieten. Ar fi trebuit să mai rămână în spital câteva zile, așa cum îi recomandase și doctorul. Dar Mișa nu fusese niciodată omul care să asculte de sfaturile altora, ci doar de ordine.

– Mă simt bine, Dimitri. Când ieși din spital întotdeauna te simți mai bine, și mort să fii, zise Filitov zâmbind.

– Totuși pari bolnav, observă Ustinov.

– Ei! La vârsta noastră, părem bolnavi oricum. Bei ceva, tovarășe ministru? întrebă Filitov scoțind din sertarul biroului o sticlă de votcă Stolicinaia.

– Bei cam mult, dragă prietene, îl muștră Ustinov.

– Ba nu beau destul. Dacă luam mai mult antigel săptămîna trecută, nu mai răceam.

Umplu pe jumătate două pahare fără picior și-i întinse unul musafirului său.

– Ia, Dimitri, că afară e frig.

Cei doi băură din lichidul limpede, după care răsufară zgomotos.

– Eu deja mă simt mai bine, zise Filitov rîzînd răgușit. Ia spune-mi, ce s-a ales de dezertorul ăla lituanian?

– Nu știm sigur, răspunse Ustinov.

– Tot n-ați aflat nimic? Da' poți să-mi zici ce spunea scrisoarea aia?

Ustinov mai bău puțin înainte să înceapă să-i explice. Când termină de povestit, Filitov, șocat, se rezemă de birou.

– Dumnezeu! Și încă nu l-au găsit? Cîte capete o să pice?

– Amiralul Korov e mort. A fost arestat de KGB, bineînțeles, și a murit la puțin timp după aia, de hemoragie cerebrală.

– Mai precis o hemoragie de calibrul nouă milimetri, nu mă-ndoiesc, adăugă cu răceală Filitov. Și de câte ori nu v-am spus? La ce naiba e bună flota? Putem s-o folosim împotriva chinezilor? Sau dacă ne amenință trupele NATO? Nu. Realizezi câte ruble costă să construiești și să alimentezi cu combustibil jucăriile astea pentru Gorșkov? Și la ce folosesc? La nimic. Acum c-a pierdut un submarin, nu-l găsește toată flota asta afurisită. Bine că nu mai trăiește Stalin.

Aici Ustinov era de acord. Era destul de bătrîn să-și amintească ce se întâmpla pe atunci cu oricine raporta ceva ce nu era un succes absolut.

– Oricum, Padorin s-ar putea să-și salveze pielea. Mai e un element de rezervă pe submarin.

– Padorin! repetă furios Filitov și mai luă o gură de votcă. Eunucul ăla nenorocit! Nu l-am văzut decît de trei ori, cred. Rece ca un pește, prea rece și pentru un comisar. Nu rîde niciodată, nici măcar cînd bea. Ce mai rus! Cum se face, Dimitri, că Gorșkov mai ține atîția nenorociți bătrîni pe lîngă el?

Ustinov zâmbi uitîndu-se la băutura limpede:

– Așa cum și eu îi țin pe ai mei, Mișa.

Amîndoi izbucniră în rîs.

– Și cum zici că o să-și scape pielea tovarășul Padorin salvînd secretele noastre? O să inventeze vreo mașină a timpului?

Ustinov îi povesti prietenului său ce știa. Nu erau prea mulți oameni cu care ministrul apărării să poată vorbi așa și să se simtă bine în prezența lor. Filitov avea pensie de colonel de blindate și încă mai purta uniforma cu mîndrie. Prima oară cînd luptase era a patra zi din Marele Război pentru Apărarea Patriei, cînd fasciștii se îndreptau spre est. Locotenentul Filitov îi înfruntase la sud-est de Brest Litovsk cu un detașament de tancuri T-34/76. Fiind un ofițer strălucit, supraviețuise primei confruntări cu tancurile lui *Guderian*, se retrăsese în ordine și condusese acțiuni de hărțuire fără întrerupere timp de mai multe zile înainte să fie prins în marea încercuire din Minsk. Reușise să lupte și să scape din capcana aceea și mai tîrziu și din cea de la Viasma și comandase un batalion de avangardă al contraatacului lui Jukov la suburbiile Moscovei. În 1942, Filitov luase parte la contraofensiva dezastruoasă de la Harkov, dar reuși din nou să scape, de data asta pe jos, conducînd rămășițele zdrobite ale regimentului lui prin albia înfiorătoare a rîului Nipru. Mai tîrziu,

în același an, a condus un alt regiment în ofensiva care a nimicit armata italiană pe flancul Stalingradului și i-a încercuit pe nemți. Fusesse rănit de două ori în campania de atunci. Filitov își câștigase reputația unui comandant bun și norocos în același timp. Dar norocul l-a părăsit la Kursk, când s-a confruntat cu divizia SS *Das Reich*. Conducându-și oamenii într-o înfrâncată luptă de tancuri, Filitov și vehiculul lui au intrat direct într-o ambuscadă a tunurilor de 88 de milimetri. Era un miracol că reușise să scape cu viață. Încă mai avea pe piept cicatricele de la tancul care a luat foc și abia dacă-și mai putea mișca mîna dreaptă. A fost suficient pentru a pensiona un comandant merituos, de trei ori Erou al Uniunii Sovietice și avînd zeci de decorații.

După luni întregi în care fusese plimbat de la un spital la altul, ajusesse să lucreze ca reprezentat al Armatei Roșii în fabricile de armament care fuseseră mutate în Urali, la est de Moscova. Cu zelul care-l făcuse un combatant de prim rang avea să slujească Statul și mai bine în spatele frontului. Organizator înăscut, Filitov era necruțător cu directorii fabricilor pentru a stimula producția și-i convingea pe inginerii proiectanți să facă acele schimbări mici, dar adesea cruciale la produsele lor, ceea ce însemna salvarea multor echipaje și câștigarea bătăliilor.

În aceste fabrici s-au întîlnit prima oară Filitov și Ustinov, veteranul plin de cicatrice și *aparaticul* aspru trimis de Stalin să găsească mijloace pentru a-i opri pe invadatorii blestemați. După cîteva discuții aprinse, tînărul Ustinov a înțeles că pe Filitov nu-l speria absolut nimic și că nu se lăsa dus cu vorba în probleme privind controlul calității și eficacitatea pe cîmpul de luptă. În mijlocul unei asemenea dispute, Filitov l-a tîrît pur și simplu pe Ustinov în turela unui tanc și i-a ținut un curs de instrucție militară ca să-și susțină punctul de vedere. Ustinov era genul de om căruia nu trebuia să-i arăți ceva de două ori, așa încît în scurt timp au devenit buni prieteni. Nu putea să nu admire curajul unui soldat care putea să-l refuze și pe comisarul poporului în probleme de armament. Pînă la jumătatea anului 1944, Filitov devenise angajat permanent în subordinea lui, ca inspector special, pe scurt, un om cu greutate. Cînd era o problemă la o fabrică, Filitov avea grijă să fie rezolvată rapid. Decorațiile și cicatricele erau de obicei suficiente să-i convingă pe directorii din fabrică să-și schimbe optica, iar

dacă nu, Mișa avea o voce puternică și un vocabular care să-l rușineze și pe un sergent-major.

Fără să fi fost vreodată un înalt oficial al Partidului, Filitov îi dădea șefului lui informații valoroase de pe teren. Mai colabora încă mult cu echipele care concepeau și produceau tancurile și adesea lua câte un prototip sau vreun model din producție ales la întâmplare și-l supunea unei serii de teste cu o echipă de veterani aleși pe sprânceană, să se convingă singur cât de bine mergeau lucrurile. Cu toată infirmitatea lui, se spunea că Filitov era printre cei mai buni trăgători din Uniunea Sovietică. Și era și modest. În 1965, Ustinov s-a gândit să-i facă o surpriză prietenului său avansându-l la gradul de general și s-a cam înfuriat când a văzut reacția lui Filitov: nu voia pentru că nu își câștigase avansarea pe câmpul de luptă și după el asta era singurul mod în care se făcea un asemenea pas. O remarcă relativ lipsită de conotații politice, fiindcă Ustinov purta uniforma de mareșal al Uniunii Sovietice, ca răsplată pentru munca de partid și managementul industrial, dar demonstra totuși că Filitov era cu adevărat omul nou sovietic, mîndru de el, dar și conștient de limitele sale.

Mare păcat, își spunea Ustinov, că Mișa avusese atîta ghinion în viață. Fusese căsătorit cu o femeie încîntătoare, Elena Filitova, dansatoare în Kirov pe vremea cînd o întîlnise tînarul ofițer. Ustinov și-o amintea cu oarecare invidie; fusese o soție de militar perfectă. Dăruise Statului doi fii deosebiți. Muriseră amîndoi între timp. Primul, în 1956; era doar un puști, elev la școala militară, și fusese trimis în Ungaria fiindcă era un om de încredere din punct de vedere politic. Acolo a fost omorît de contrarevoluționari înainte să împlinească 17 ani. Fusese un soldat adevărat și-și asumase riscurile meseriei lui. Însă cel mai mic dintre băieți murise într-un accident la instrucție, fusese spulberat pur și simplu din cauza unei culate defecte la un tanc nou-nouț T-55, în 1959. Era o rușine. Elena a murit și ea la puțin timp după aceea, de inimă rea. Foarte trist.

Filitov nu se schimbase prea mult. Obişnuia să bea peste măsură, ca mulți alți militari, dar era un băutor pașnic. Prin 1961, își amintea Ustinov, se apucase de schiat pe teren variat. Îl înzdrăvenea și-l extenua, ceea ce probabil și dorea, în afară de singurătate. Rămăsese însă un om care știa să asculte. Cînd

Ustinov avea vreo idee nouă de fluturat prin Politburo, de obicei i-o spunea mai întâi lui Filitov, să-i vadă reacția. Un om deloc sofisticat, Filitov se pricepea extraordinar de bine, cu instinctul unui soldat, să găsească punctele slabe și să se folosească de punctele lui forte. Era de neîntrecut ca ofițer de legătură. Puțini oameni reușiseră să obțină distincțiile lui militare pe câmpul de luptă și să rămână în viață. Asta atrăsese și atenția altora asupra lui, iar ofițeri mult mai mari în grad încă îl ascultau.

– Prin urmare, Dimitri Fedorovici, crezi că va reuși? Se poate ca un om să distrugă un submarin? vru să știe Filitov. Tu te pricepi mai bine ca mine la rachete.

– Sigur că se poate. Nu e decît o problemă de matematică. O rachetă are suficientă energie să topească un submarin.

– Și cu omul nostru cum rămîne? întrebă Filitov.

Rămăsese militarul de carieră și de aceea își făcea griji pentru un om curajos care era singur pe un teritoriu inamic.

– O să facem tot ce ne stă în putință, bineînțeles, dar nu prea sînt speranțe.

– Dar trebuie salvat, Dimitri! Cu orice preț! Poate ai uitat, dar un asemenea tînăr valorează mai mult decît faptele lui, nu sînt doar niște roboți care-și fac datoria. Ei sînt niște modele pentru tinerii noștri ofițeri și, dacă rămîn în viață, valorează cît o sută de tancuri sau nave. Așa e-n luptă, tovarășe. Am uitat lucrurile astea și uite ce-am pățit în Afganistan!

– Ai dreptate, prietene, dar, ce să faci la cîteva sute de kilometri de coasta americană? Și poate chiar mai puțin.

– Gorșkov mereu ne spune ce minunății poate să facă flota lui; lasă-l să rezolve situația! zise Filitov și-și mai turnă un pahar. E ultimul, cred.

– Să nu te mai duci la schi, Mișa.

Ustinov observă că-și făcuse obiceiul să se fortifice înainte să plece la drum cu mașina prin pădurile de la est de Moscova.

– Îți interzic, mai adăugă el.

– Azi nu, Dimitri, îți promit. Deși cred că mi-ar face bine. Azi o să mă duc la saună să stau în aburi și să storc și restul de otravă din corpul ăsta bătrîn. Vii și tu?

– Trebuie să lucrez pînă tîrziu.

– Sauna îți face bine, insistă Filitov.

Dar își pierdea timpul și amîndoi o știau prea bine. Ustinov era membru al „nobilimii“ și nu voia să frecventeze saunele publice. Mișa nu avea asemenea acre.

Dallas

La exact 24 de ore de cînd îl urmăreau pe *Octombrie Roșu*, Mancuso convocă o ședință cu ofițerii superiori la popotă. Situația se stabilizase întru cîtva. Mancuso reușise chiar să doarmă printre picături vreo patru ore și aproape că se simțea iarăși ca un om normal. Acum aveau timp suficient să obțină o imagine detaliată a „vînatului“ cu ajutorul sonarului, iar computerul tocmai îmbunătățea o clasificare a semnăturilor acustice care urma să fie transmisă pe toate celelalte nave de atac americane în următoarele săptămîni. După ce urmăriseră submarinul, aveau un model foarte fidel al zgomotelor produse de sistemul de propulsie și, datorită deplasărilor în cerc care s-au repetat din două în două ore, și-au făcut o imagine asupra dimensiunilor navei și asupra caracteristicilor reactorului.

Secundul, Wally Chambers, rotea un creion printre degete, ca pe o baghetă de dirijor. În cele din urmă spuse:

— Jonesy are dreptate. E același tip de reactor pe care îl au și navele din clasa *Oscar* sau *Taifun*. Mai puțin zgomotos, dar în esență semnătura acustică este aceeași. Problema e ce alimentează. După cum sună, s-ar părea că elicele se rotesc într-o canalizație sau vreo carcasă. O elice direcționlă, intubată sau poate un dispozitiv de tip tunel. Parcă am încercat și noi varianta asta, nu?

— Asta a fost demult, zise locotenentul Butler, ofițerul mecanic. Am auzit de ea cînd eram la Arco. N-a funcționat, dar nu-mi aduc aminte de ce. Oricum, depășea zgomotul propulsiei clasice. Huruitul totuși... E într-adevăr un fel de armonică, dar de la ce provine? Știți că fără ea nici nu i-am fi detectat de la bun început.

— Se poate, zise Mancuso. Jonesy spune că programele pentru prelucrarea semnalului au încercat inițial să elimine zgomotul ăsta, ca și cum sovieticii ar fi știut cum funcționează SAPS și ar fi făcut un sistem special să-l păcălească.

Toți știau principiile pe baza cărora funcționa SAPS, dar e probabil că nu erau 50 de oameni în toată țara care să poată explica în detaliu cum merge.

— Oricum, sîntem toți de acord că e vorba de un submarin strategic? întrebă Mancuso.

Buttler încuviință.

– Nici nu se pune problema să încapă un reactor ca ăsta în coca unui submarin de atac. Și, ce e mai important, acționează ca un submarin strategic.

– Ar putea fi un *Oscar*, sugerează Chambers.

– Nu se poate. ~~De ce~~ să trimiți un *Oscar* atît de departe în sud? *Oscar* e o platformă antinavă. Mda, tipul ăsta comandă un submarin cu rachete. A parcurs ruta la viteza de acum și asta chiar e tipic pentru o navă de tipul acesta, observă locotenentul Mannion. Dar ce pun la cale cu toată agitația, în afară de submarinul ăsta? Asta e întrebarea esențială. Poate că încearcă să se strecoare în apropierea coastei americane doar ca să afle dacă se poate. N-ar fi prima oară și toată activitatea din rest ar fi o diversiune excelentă.

Toți au cîntărit cîteva momente posibilitatea asta. Ambele tabere o încercaseră. Cel mai recent, în 1978, un submarin strategic sovietic din clasa *Yankee* s-a apropiat de marginea platformei continentale de lîngă New England. Obiectivul era să vadă dacă Statele Unite îl vor detecta sau nu. Și-l detectaseră, dar întrebarea următoare era dacă să reacționeze, ca să știe și sovieticii că au aflat.

– Păi cred că putem să lăsăm partea de strategie pe seama celor de la țarm. Hai să-i anunțăm printr-un mesaj. Locotenent Mannion, spune-i ofițerului de cart să ne aducă în 20 de minute la adîncimea periscopului. O să încercăm să ne strecurăm fără să ne observe.

Mancuso se încruntă. Nu era deloc ușor.

După o jumătate oră, *Dallas* transmise prin stația radio următorul mesaj:

Z140925ZDEC

STRICT SECRET THEO

Exp: USS DALLAS

Dest: COMSUBLANT

Spre informare: CINCLANTFLT

A. USS DALLAS Z090414ZDEC

1. CONTACT ATIPIC DETECTAT DIN NOU 0538Z 13 DEC.
POZIȚIA CURENTĂ LAT 42 GRADE 35' LONG 49

GRADE 12'. DIRECȚIA 194 VITEZA 13 ADÎNCIMEA 200. L-AM URMĂRIT ACUM 24 DE ORE FĂRĂ SĂ FIM DETECTAȚI. CONTACTUL ESTE EVALUAT CA UN SSBN DIN FLOTA ROȘIE, DE DIMENSIUNI MARI, CARACTERISTICILE REACTORULUI SE ÎNCADREAZĂ ÎN CLASA TAIFUN. CONTACTUL FOLOSEȘTE UN SISTEM DE PROPULSIE NOU FĂRĂ REPETĂM FĂRĂ ELICE. AM STABILIT UN PROFIL DETALIAȚ AL SEMNĂTURII ACUSTICE.

2. REVENIM LA OPERAȚIUNILE DE URMĂRIRE. SOLICITĂM MISIUNI SUPLEMENTARE ÎN ZONA OPERAȚIONALĂ. AȘTEPTĂM RĂSPUNSUL LA 1030Z.

Centrul de Comandă COMSUBLANT

„Perfect!“ își spuse Gallery.

Apoi se întorse în biroul lui, avînd grijă să închidă ușa în urmă înainte să ridice receptorul pe linia codată către Washington.

– Sam, sînt Vince. Fii atent, *Dallas* ne raportează că urmărește un submarin strategic rusesc cu un sistem nou de propulsie, silențios, la vreo 990 de kilometri sud-vest de Marile Bancuri, direcția 1-9-4, viteza 13 noduri.

– Excelent! E vorba de Mancuso? întrebă Dodge.

– Da, Bartolomeo Vito Mancuso, italianul meu preferat, îi confirmă Gallery.

Nu fusese o treabă ușoară să-l aducă la comanda acestei nave, din cauza vîrstei. Dar Gallery a insistat pînă a reușit.

– Sam, ți-am zis eu că puștiul e bun, zise el.

– Doamne, tu vezi cît sînt de aproape de grupul *Kiev*? întrebă Dodge cu ochii la harta tactică.

– Da, sînt destul de aproape, fu de acord și Gallery. Dar nici *Invincible* nu-i prea departe și l-am trimis și pe *Pogy* acolo. L-am trimis cînd l-am chemat înapoi pe *Scamp*. Bănuiesc că *Dallas* o să aibă nevoie de ceva ajutor. Întrebarea e cît de vizibili vrem să fim.

– Păi nu prea vizibili. Ascultă, Vince, trebuie să vorbesc cu Dan Foster.

– Bine. Iar eu trebuie să-i dau un răspuns lui *Dallas* în – fir-ar să fie – în 55 de minute. Știi de ce. El trebuie să abandoneze

urmărirea ca să ia legătura cu noi de la suprafață și apoi să se strecoare din nou pe urmele lui. Grăbește-te, Sam!

Pentagon

– Mda. Între *Kiev* și *Kinok*. Drăguț.

Generalul Harris scoase un marker din buzunar pentru a-l reprezenta pe *Octombrie Roșu*. Era o bucățică de lemn în formă de submarin, care arbora drapelul cu cap de mort al piraiților. Harris avea un simț al umorului mai bizar.

– Și președintele zice că putem să-l păstrăm? întrebă el.

– Dacă putem să-l aducem la locul și la momentul dorit, îi răspunse generalul Hilton. *Dallas* poate să comunice cu el prin semnale luminoase?

– Isteață chestie, domnule general.

Foster clătină din cap, apoi adăugă:

– Hai să le luăm pe rînd. Mai întîi le trimitem acolo pe *Pogy* și pe *Invincible*, după aia ne gîndim cum să-l avertizăm. Cu traiectoria asta înseamnă că se îndreaptă direct spre Norfolk, din păcate. Poți să-ți închipui ce curaj are tipul ăsta? În cel mai rău caz, putem oricînd să-l escortăm către port.

– Dar atunci va trebui să le dăm nava înapoi, obiectă amiralul Dodge.

– Avem nevoie de o variantă de rezervă, Sam. Dacă nu putem să comunicăm la timp cu el, măcar să avem niște nave care să-l însoțească și să-l împiedice pe *Ivan* să tragă.

– Dreptul maritim e domeniul dumneavoastră, nu al meu, domnule general Barnes, comentă Șeful Statului-Major al Aviației. Dar din punctul meu de vedere asta ar fi orice între piraterie și o declarație de război. Nu e și-așa suficient de complicat exercițiul?

– Aveți dreptate, domnule general, zise Foster.

– Domnii mei, cred că avem nevoie de puțin timp în care să reflectăm asupra situației. Bun, încă mai avem timp, dar deocamdată să-i spunem lui *Dallas* să rămînă pe poziție și să stea în continuare după coada nenorocitului, zise Harris. Și să raporteze orice schimbare de curs sau de viteză. Cred că avem cam 15 minute să ne ocupăm de asta. După aceea putem să le scoatem înaintea lui pe *Pogy* și pe *Invincible*.

– Ai dreptate, Eddie, zise Hilton și apoi se întoarse către amiralul Foster. Dacă sînteți de acord, s-o facem chiar acum.

– Trimite mesajul, Sam, ordonă Foster.

– Am înțeles.

Dodge luă telefonul și îi ordonă amiralului Gallery să trimită răspunsul.

Z141030ZDEC

STRICT SECRET

Exp: COMSUBLANT

Dest: USS DALLAS

A. USS DALLAS Z140925ZDEC

1. CONTINUAȚI URMĂRIREA RAPORTAȚI ORICE SCHIMBARE DE CURS SAU VITEZĂ. VĂ VIN AJUTOARE.

2. TRANSMISIUNILE ELF¹ „G” ÎNSEAMNĂ ORDINE NOI PENTRU VOI.

3. ARIA VOASTRĂ OPERAȚIONALĂ NU ESTE RESTRICȚIONATĂ. FELICITĂRI DALLAS. SUCCES ÎN CONTINUARE. VICEAMIRALUL GALLERY.

– Bun, acum hai să analizăm situația! zise Harris. Încă nu s-a aflat cu siguranță ce pun la cale rușii, nu?

– La ce te referi, Eddie? îl întrebă Hilton.

– În primul rînd, la structura forțelor rusești. Jumătate dintre nave au mult armament antiaerian și antinavă și nu sînt echipate pentru lupta antisubmarin. De ce să-l mai aducă și pe *Kirov* la urma urmelor? E adevărat că e o frumoasă navă-amiral, dar și *Kiev* putea să joace rolul ăsta foarte bine.

– Am discutat deja problema asta, interveni Foster. Pur și simplu cred că au făcut o listă cu forțele pe care le puteau trimite la o asemenea distanță și cu o viteză mare de deplasare și au trimis tot ce era disponibil. La fel și cu submarineele. Jumătate dintre ele sînt submarine de atac împotriva navelor de suprafață cu o utilitate restrînsă în confruntările cu alte submarine. Eddie, motivul a fost că Gorșkov vrea să aibă aici toate vasele de care dispune. O navă care are capacități limitate tot e mai bună decît

¹ *Extremely Low Frequency* – Frecvență foarte joasă (n.red.)

nimic. Chiar și niște nave *Ecou* mai vechi ar putea avea noroc, iar Serghei probabil că se roagă pentru asta.

– Chiar și așa, și-au împărțit forțele de suprafață în trei grupări; fiecare dotată cu elemente antiaeriene și antinavă, dar destul de puține nave antisubmarin. Și nu au trimis nici un avion din Cuba. Asta chiar e scufundat, le atrase atenția Harris.

– Ar contrazice varianta lor oficială. Nu poți să cauți un submarin scufundat cu o aeronavă. Adică ar putea, dar, dacă încearcă să folosească escadrila de Bear din Cuba, președintele o să se înfurie rău, zise Foster. O să-i hărțuim cât să nu mai reușească să facă nimic. Pentru noi ar fi o operațiune tehnică, dar ei pun la socoteală și aspectul politic în tot ce fac.

– Da, dar tot nu se explică. Navele antisubmarin și elicopterele de căutare pe care le au trimit semnale în toate părțile, pare că au înnebunit. Nu-i exclus să cauți așa un submarin scufundat, dar *Octombrie Roșu* nu e scufundat, nu?

– Eu nu te înțeleg, Eddie, zise Hilton.

– În condițiile astea, tu cum ai căuta un submarin pierdut? Îl întrebă Harris pe Foster.

– În nici un caz așa, răspunse Foster după o pauză. Dacă folosești sonare active, de suprafață, o să-l pui în gardă înainte să ajungă aproape. Toate submarinele strategice au sonare pasive. O să-i audă venind și o să o șteargă din calea lor. Ai dreptate, Eddie, nu prea se leagă.

– Și navele lor de suprafață ce naiba pun la cale? întrebă și Barnes nelămurit.

– Doctrina navală a sovieticilor e să folosească nave de suprafață pentru a sprijini operațiunile submarinelor, îi explică Harris. Gorșkov e un teoretician destul de bun în probleme tactice și uneori destul de inventiv. Sînt mai mulți ani de cînd a spus că, pentru ca submarinele să opereze eficient, trebuie să fie susținute de aeronave sau de nave de suprafață aflate în imediata apropiere sau la distanțe foarte mici. Nu pot să folosească forțe aviatice la o distanță atît de mare de țara lor fără să recurgă la o bază din Cuba, iar găsirea unei nave care e cine știe unde în oceanul ăsta și nici nu vrea să fie găsită este o misiune extrem de dificilă.

– Pe de altă parte, măcar știu încotro se îndreaptă nava lor, numărul de zone posibile e limitat și acelea sînt împînzite cu 58 de submarine. Prin urmare, scopul forțelor de suprafață nu e să

participe la urmărirea propriu-zisă, deși, dacă ar avea norocul să poată s-o facă, nu s-ar supăra deloc. Scopul forțelor de suprafață e să ne împiedice pe noi să ne amestecăm în activitatea submarinelor trimițând cât mai multe forțe de suprafață în zonele respective; e probabil că vom fi ocupați să le supraveghem pe acestea, zise Harris și făcu o pauză. E o mișcare inteligentă. Noi ar trebui să-i ajutăm, nu? Și din moment ce ei sînt într-o misiune „de salvare“, trebuie să facem și noi, mai mult sau mai puțin, ce fac ei, așa că vom utiliza în larg sonarul activ și ei pot să se folosească de capacitățile noastre antisubmarin în interesul lor. Iar noi le facem jocul.

– De ce? întreabă din nou Barnes.

– Ne-am angajat să îi ajutăm în operațiunile de căutare. Dacă o să găsim nava lor, rușii vor fi suficient de aproape încît să afle, s-o vadă pe sonar, s-o localizeze și să tragă-n ea. Ce mai putem să facem? Nimic.

– După cum spuneam, ei și-au propus să o localizeze și să tragă de pe submarinele lor. Să dea de ea cu navele de suprafață ar fi noroc curat și nu prea poți să te bazezi pe așa ceva. Așa încît, obiectivul principal al flotei de suprafață e să asigure paza submarinelor lor și să ne țină pe noi la distanță. Abia în al doilea rînd ele vor acționa ca hăitași și vor aduce prada în bătaia puștii și, din nou, din moment ce noi trimitem impulsuri de sonar, înseamnă că-i ajutăm. Noi sîntem calul după care se ascunde vînătorul, mai spuse Harris clătînd din cap cu un sentiment de admirație, dar și invidie. Nu-i rău deloc, nu? Dacă *Octombrie Roșu* îi aude apropiindu-se, o să se grăbească mai tare să ajungă în portul pe care l-o alege comandantul submarinului și intră direct în cursa lor bine gîndită. Dan, care zici c-ar fi șansele să-l încolțească dacă vine spre Norfolk?

Foster se uită spre hartă. Submarinele rusești erau împrăstiate în fața tuturor porturilor de la Maine pînă în Florida.

– Păi submarinele lor sînt mai multe decît porturile noastre. Acum noi știm că tipul ar putea fi prins și nu e decît o zonă limitată în afara fiecărui port, chiar și dincolo de limitele teritoriale... Ai dreptate, Eddie. Au șanse mari să-și prindă prada. Grupurile noastre de suprafață sînt prea departe să mai intervină cumva. Submarinele noastre nici nu știu ce se întîmplă, am primit ordine să nu le spunem nimic și, chiar dacă aveam voie să

le spunem, ce-ar fi putut să facă? Să tragă în submarinele rusești înainte să deschidă ele focul și să înceapă un război?

Foster oftă și mai spuse:

– Trebuie să-l prevenim cumva.

– Dar cum? îl întreba Hilton.

– Cu sonarul, un mesaj în cod Morse, sugera Harris.

Amiralul Dodge clătină din cap.

– Se aude prin carenă. Dacă presupunem în continuare că numai ofițerii sînt implicați, atunci înseamnă că ar putea să afle așa și echipajul, iar consecințele ar fi imprevizibile. Credeți că putem să folosim navele *Nimitz* și *America* să-i ținem departe de coastă? Curînd vor fi suficient de aproape să ia parte la operațiune. Fir-ar să fie! Nu vreau ca tipul ăsta să vină așa de aproape și să fie făcut zob chiar lîngă noi.

– E imposibil, zise Harris. De cînd cu raidul de pe *Kirov* afișează o cumîntenie suspectă. Iar joacă teatru. Pun pariu că și ei s-au prins. Știu că, avînd așa de multe nave care operează în apropierea coastei americane, riscă oricînd să ne provoace și s-au gîndit că ei fac prima mișcare, noi plusăm, ei strîng rîndurile... așa că, dacă îi hărțuim în continuare, o să fim noi personajul negativ. Operațiunea lor e de salvare, nu amenință pe nimeni. Azi scria în *Washington Post* că un supraviețuitor rus se află în Spitalul Militar din Norfolk. Oricum, vestea bună e că au calculat greșit viteza lui *Octombrie Roșu*. Grupurile astea două o să treacă pe lîngă el prin stînga și prin dreapta și, cu avantajul lor de șapte noduri, o să-l depășească sigur.

– Și să nu ținem cont deloc de grupurile lor de suprafață? întreba Maxwell.

– Nu, veni răspunsul lui Hilton. Asta le va spune că nu mai credem varianta lor oficială. O să se întrebe de ce și, oricum ar fi, noi tot trebuie să sprijinim grupurile lor de suprafață. Reprezintă o amenințare indiferent dacă se joacă de-a flota comercială.

– Ceea ce putem face e să lăsăm impresia că renunțăm la *Invincible*. Cu *Nimitz* și *America* gata să intre în joc, putem să-l trimitem acasă. Dat fiind că ele o să treacă pe lîngă *Octombrie Roșu*, putem să ne folosim de șansa asta. Îl trimitem pe *Invincible* ca și cum s-ar întoarce acasă și-l interpunem între flota rusă și *Octombrie Roșu*. Oricum, trebuie să găsim o modalitate să comunicăm cu submarinul rusc. Deja îmi imaginez cum să

dispunem optim toate forțele, dar problema asta trebuie rezolvată, domnii mei. Pentru moment, sînteți de acord ca *Invincible* și *Pogy* să îl intercepteze?

Invincible

– Cît de departe e? întrebă Ryan.

– La 325 de kilometri de noi. Am putea ajunge acolo în zece ore, îi răspunse comandantul Hunter marcînd pe hartă poziția lor. *Pogy* vine dinspre est și ar trebui să se poată întîlni cu *Dallas* cam la o oră după noi. Asta înseamnă că vom fi la 160 de kilometri est de grupul de suprafață cînd va ajunge și *Octombrie*. Fir-ar să fie, *Kiev* și *Kirov* sînt la 160 de kilometri est și respectiv vest de ei.

– Crezi că știe și comandantul submarinului? întrebă Ryan apreciînd din ochi distanțele de pe hartă.

– E puțin probabil. E la mare adîncime și sonarele lor pasive nu sînt la fel de bune ca ale noastre. Nici condițiile de navigare nu prea îi sînt de ajutor. Un vînt de 20 de noduri poate să dea peste cap sonarul, chiar și la adîncimea la care sînt acum.

– Trebuie să-l prevenim, zise amiralul White uitîndu-se la mesajul despre operațiuni. Și fără să folosim mijloace acustice.

– Și cum naiba s-o facem altfel? Nu poți comunica la adîncimea aia prin radio, observă Ryan. Pînă și eu știu atîta lucru. Ce Dumnezeu, a bătut omul aproape 6 500 de kilometri și-l omoară cînd a ajuns să vadă capătul drumului.

– Și cum putem să comunicăm cu un submarin?

Comandantul Barclay luă o poziție solemnă și spuse:

– Domnii mei, noi nu încercăm să comunicăm cu un submarin, ci doar cu un om.

– La ce te-ai gîndit? vru să afle Hunter.

– Ce știm noi despre Marko Ramius? întrebă Barclay cu ochii ca două lame.

– E un cowboy, e tipic pentru un comandat de submarin, își închipuie că poate să păsească pe apă, zise căpitanul Carstairs.

– Și că și-a petrecut timpul mai ales pe submarine de atac, adăugă Barclay. Marko e în stare să parieze pe orice că ar putea să se strecoare într-un port american fără să fie detectat. Trebuie să-i zdruncinăm un pic convingerea asta că să-l prevenim.

– Dar pentru asta trebuie mai întîi să vorbim cu el, adăugă imediat Ryan.

– Păi asta o să și facem, spuse Barclay zâmbind, avînd deja un plan. Este un fost comandant de submarine *de atac*. Probabil că are încă reflexul de a se gîndi cum să-și atace inamicii. Și cum procedează în cazul ăsta un comandant de submarin?

– Cum? întrebă și Ryan.

Răspunsul lui Barclay era evident. Au mai dezbătut ideea lui încă o oră, apoi Ryan a transmis-o la Washington spre aprobare. A urmat un schimb foarte rapid de informații tehnice. *Invincible* urma să aibă întâlnirea în timpul zilei și nu mai era timp suficient. Operațiunea fu decalată cu 12 ore. *Pogy* li se alătură, funcționînd ca avanpost sonar la 35 de kilometri est de *Invincible*. Cu o oră înainte de miezul nopții, transmitătorul ELF din nordul Michiganului lansa mesajul: „G”. După încă douăzeci de minute, *Dallas* se ridica la suprafață pentru noi ordine.

A TREISPREZECEA ZI

MIERCURI, 15 DECEMBRIE

Dallas

– Ivan nebunul, strigă iar Jones, virează la stînga!
– Opriți mașinile! ordonă Mancuso ținînd în mînă un mesaj pe care îl tot citea de mai multe ore.

Nu părea prea încîntat de ce citise.

– Mașinile sînt oprite! răspunse ofițerul de cart.

– Cu toată viteza înapoi!

– Cu toată viteza înapoi, domnule!

Ofițerul transmise comanda cu o expresie nedumerită.

Pe toată nava *Dallas* echipajul auzi zgomotul foarte puternic al supapelor care se deschiseră ca să lase aburul să treacă peste paletele turbinei care și-a schimbat sensul mișcării, rotind elicea în sens invers. Rezultatul fu o vibrație instantanee și zgomotul de cavitație de la pupa.

– Cîrma dreapta!

– Am înțeles! Cîrma toată dreapta!

– Dom' comandant, aici sonarul, avem cavitație, se auzi Jones prin stația de la bord.

– Foarte bine! veni răspunsul tăios al lui Mancuso.

Nu înțelegea rostul ordinelor pe care le primise și, cînd nu înțelegea ceva, se enerva.

– Viteza patru noduri! raportă locotenentul Goodman.

– Cîrma la zero, opriți mașinile!
– Cîrma la zero, domnule, opriți mașinile, răspunse imediat timonierul.

Nu voia să mai strige la el comandantul.

– Cîrma e la zero, domnule comandant.
– Dumnezeuule ~~mare~~ izbucni Jones la sonar. Ce face comandantul?

Într-o clipă Mancuso era în compartimentul sonarului.

– Ei încă mai execută întoarcerea spre stînga, domnule. Acum e în spatele nostru, după ce am întors și noi, spuse Jones pe un ton cît mai neutru.

Mancuso observă însă că suna aproape ca o acuzație.

– Speriem vînatul, Jonesy, îi zise rece lui Jones.

„Tu ești șeful“, îi răspunse în gînd Jones, destul de isteț cît să nu mai adauge nimic. După cum arăta comandantul, ai fi zis că-i venea să-i zboare capul cuiva, iar Jones își epuizase rezervele de răbdare pe o lună. Își trecu imediat căștile pe mufa de la sonarul remorcat.

– Zgomotele motorului se reduc, să trăiți. Încetinește, zise Jones.

Făcu o pauză. Trebuia să raporteze și restul.

– E destul de sigur că ne-a auzit.

– Așa și trebuia, veni răspunsul lui Mancuso.

Octombrie Roșu

– Tovarășe comandant! Submarin inamic! raportă grăbit micimantul.

– Un inamic? întrebă Ramius.

– Un submarin american. Probabil că ne urmărește de mai multă vreme și a trebuit să dea înapoi să evite o ciocnire atunci cînd ne-am întors. Sigur e american, la o distanță mai mică de un kilometru.

Îi dădu căștile și lui Ramius.

– Un 688, îi spuse Ramius lui Borodin. Fir-ar să fie! Probabil că a dat din greșală peste noi în ultimele două ore. Ce ghinion!

Dallas

– Bun, Jonesy, lansează o căutare cu sonarul activ!

Dallas se mai roti puțin înainte să se oprească.

Jones ezită un moment, urmărind mai departe sonarul pasiv. Apoi puse în funcțiune echipamentele sonarului activ aflate în sfera de la prova.

Ping! O undă sonoră fu direcționată către țintă.

Pong! Unda se reflectă de carena de oțel, întorcându-se la Dallas.

– Distanța pînă la țintă e de 960 de metri, spuse Jones.

Semnalul reflectat a fost prelucrat de computerul BC-10 și au obținut cîteva detalii.

– Configurația țintei indică un submarin nuclear strategic din clasa *Taifun*. Unghi aproximativ 70. Acum s-a oprit.

Alte cinci impulsuri reflectate confirmară ultima informație.

– Oprește semnalele acustice, zise Mancuso.

Simțea și o oarecare satisfacție că apreciasse corect contactul. Dar nu prea mare.

Jones opri alimentarea cu energie a sistemului. „Pentru ce naiba o mai făcuse și p-asta?” se întreba el. Și-așa numai că nu-i citise numărul de serie de la pupa.

Octombrie Roșu

Acum cei de pe submarin știau că fuseseră găsiți. Unda sonar rezonase în tot corpul navei. Nu era un sunet plăcut pentru cei care lucrau pe un submarin. „Cu atît mai puțin dacă puneați la socoteală și un reactor cu probleme”, se gîndi Ramius. Poate totuși reușea să se folosească de situația asta...

Dallas

– E cineva la suprafață, zise deodată Jones. Aștia de unde naiba au mai apărut? Domnule comandant, nu era nimeni, dar nimeni acum un minut și acum am sunete de motor. Sînt două, poate chiar mai multe. Mai exact două escorteare și... ceva mai mare. Parcă stăteau să ne aștepte pe noi. Acum un minut nu era nici un zgomot. Fir-ar al naibii! N-am auzit absolut nimic.

Invincibile

– Ne-am sincronizat destul de bine, zise amiralul White.

– Am avut noroc, îi atrase atenția Ryan.

– Și norocul face parte din joc, Jack.

HMS *Bristol* a fost primul care a detectat cele două submarine și schimbarea de direcție a lui *Octombrie Roșu*. Chiar și la opt kilometri submarinele puteau fi identificate cu mare greutate. Manevra „Ivan nebunul” se încheiase la patru kilometri jumătate mai încolo și navele de suprafață reușiseră să obțină poziția lor exactă datorită receptării impulsurilor sonarului activ de pe *Dallas*.

– Mai vin și două elicoptere, domnule, raportă căpitanul Hunter. O să ajungă aici într-un minut.

– Semnalați lui *Bristol* și lui *Fife* să stea cu prova în vânt. Vreau ca *Invincible* să stea între ele și contact.

– Am înțeles, domnule.

Hunter transmise ordinul mai departe la cabina radio. Comandanților distrugătoarelor li se păru ciudat ordinul de a-și ascunde navele după portavion.

În câteva clipe, două elicoptere Sea King se opriră, rămaseră în aer la 15 metri și coborîră sonarele imersabile la capătul unor cabluri, în timp ce încercau să rămână în același loc. Aceste sonare erau mult mai slabe decât cele de pe nave și aveau caracteristici specifice. Datele pe care le obțineau erau trimise prin conexiune digitală la centrul de comandă de pe *Invincible*.

Dallas

– Sînt englezii, anunță Jones. Sînt două elicoptere, tip 195, cred. Asta înseamnă că vasul ăla mare dinspre sud e un portavion al lor, cu două nave de escortă.

Mancuso încuviință.

– E HMS *Invincible*. A fost în aceeași zonă cu noi în exercițiul NIFTY DOLPHIN. Asta înseamnă școala britanică și cei mai buni operatori ASW.

– Vasul mare se deplasează spre noi, domnule. Viteză zece noduri. Elicopterele, în număr de două, au detectat ambele submarine. Nu aud nici un alt submarin în vecinătate.

Invincible

– Avem contact pe sonar, se auzi prin stație o voce metalică. Două submarine, la trei kilometri de *Invincible*, relevment 0-2-0.

– Acum urmează partea mai grea, zise amiralul White.

Ryan și cei pentru ofițeri din Royal Navy implicați în misiune se aflau pe puntea de comandă a vasului amiral, iar ofițerul antisubmarin era la centrul de comandă de sub ei. *Invincible* se deplasa încet spre nord, ușor spre stînga față de traiectoria contactelor.

Toți cei cinci scrutară cu binocluri foarte puternice zona în care se aflau contactele.

– E, hai, căpitane Ramius, șopti Ryan. Se zice c-ai fi mare expert. Dovedește-ne-o!

Octombrie Roșu

Ramius se întoarse la postul de comandă și se uită încruntat la hartă. Una era să dea peste el un *Los Angeles* rătăcit, și alta un grup operativ. Unde mai pui că erau și nave englezești? De ce? Probabil aveau vreun exercițiu. Americanii și englezii lucrau des împreună, iar *Octombrie Roșu* dăduse pur și simplu peste ei. Mda. Acum trebuia mai întîi să evadeze ca să poată duce la bun sfîrșit ce-și propusese. Atît de simplu. Oare chiar era simplu? Un submarin, un portavion și două distrugătoare, toate pe urmele lui. Altceva? Trebuia să afle dacă mai era și altceva ca să poată să scape de toți. Iar asta o să-i ia aproape toată ziua. Deocamdată trebuia să afle cine sînt inamicii. În plus, le va arăta și lor că este sigur pe el, că putea și să-i vîneze el dacă-și punea mintea cu ei.

– Borodin, adu nava la adîncimea periscopului! Echipajul la posturile de luptă!

Invincible

– Hai, Marko, îl îndemnă și Barclay. Avem un mesaj pentru tine, băiete.

– Elicopterul 3 raportează că ținta se ridică la suprafață.

– Perfect! zise Ryan bătînd nerăbdător cu degetele în balustradă.

White ridică o stație.

– Cheamă unul dintre elicoptere înapoi.

Distanța pînă la *Octombrie Roșu* se redusese la doi kilometri și ceva. Unul dintre elicoptere se ridică și se roti în aer, strîngînd cablul sonarului.

– Adîncimea contactului este de 150 de metri și scade.

Octombrie Roșu

Borodin golea progresiv apa din tancurile de balast. Submarinul își mări viteza la patru noduri, cea mai mare parte a forței necesare pentru schimbarea adâncimii provenind de la cîrmele de adâncime. *Starpom* era atent să ridice nava încet la suprafață, în timp ce Ramius o dirija direct spre *Invincible*.

Invincible

– Hunter, ești pregătit pentru mesajul Morse? îl întrebă amiralul White.

– Da, domnule amiral, veni răspunsul lui Hunter.

Toți erau foarte emoționați. Ce șansă extraordinară!

Ryan simțea un nod în gît. În ultimele cîteva ore, în timp ce *Invincible* înfrunta marea agitată, stomacul lui se cam revoltase. Pastilele pe care i le dăduse medicul de pe vas îi fuseseră de ajutor, dar starea de agitație de acum îi înrăutățea și mai mult situația. Erau aproape 25 de metri de la punte pînă la nivelul apei. „Măcar dacă o fi să vomit, își zicea el, am liber. Fie ce-o fi!”

Dallas

– Se aud zgomote înfundate în carenă, zise Jones. Cred că se ridică la suprafață.

– La suprafață? se miră Mancuso. Da, se leagă. Căpitanul e un cowboy. Vrea să vadă ce adversar are înaintea să încerce să evadeze. Se leagă. Fac pariu că habar n-are unde-am fost noi în ultimele zile.

Comandantul se duse la prova, la postul de comandă.

– Se pare că se ridică la suprafață, domnule, zise și Mannion în timp ce urmărea monitorul. E aiurea!

Mannion își făcuse o părere foarte exactă despre comandanții de submarine după modul în care foloseau periscopul. Prea mulți dintre ei își petreceau timpul trăgînd cu ochiul la ce face lumea. Se întreba cît din comportamentul lor era o reacție implicită la izolarea impusă de munca pe submarine sau pur și simplu de dorința de a se convinge că mai există și lumea din afară, să se asigure că instrumentele funcționau bine. Profund uman, era de părere Mannion, dar asta te făcea vulnerabil...

– Urcăm și noi, domnule?

– Da, încet și cu grijă.

Invincible

Cerul era pe jumătate acoperit cu nori pufoși, dar cu umbre plumburii, care anunțau ploaia. Dinspre sud-vest bătea un vînt de 20 de noduri și valurile de doi metri înălțime erau agitate, talazuri cu creste albe brăzdînd întinderea întunecată. Ryan văzu cum *Bristol* și *Fife* stăteau în post în direcția vîntului. Comandanții probabil că bombăneau ceva la adresă ordinelor primite. Escortoarele americane, care fuseseră detașate cu o zi mai devreme, erau în drum spre *New Jersey*.

White ridică din nou telefonul:

– Capitan, anunță-mă imediat ce ai contact radar în zona respectivă! Toată lumea să supravegheze sectorul. Vreau să fiu informat cu privire la orice, *repet*: orice semnal al sonarului din zonă... Exact. Și adîncimea țintei? Foarte bine. Recheamă și cel de-al doilea elicopter, vreau să fie amîndouă sub vînt.

Căzuseră de acord asupra faptului că un semnal luminos intermitent era cea mai bună metodă de a transmite mesajul. Numai cineva care se afla chiar în linie dreaptă putea să-l citească. Hunter se apropie de dispozitiv ținînd în mînă foaia pe care i-o dăduse Ryan. Toți marinarii care-și aveau postul acolo de obicei dispăruseră.

Octombrie Roșu

– Adîncime 30 de metri, tovarășe comandant, raportă Borodin. În postul de comandă echipajul era pregătit de luptă.

– Periscopul, zise Ramius calm.

Tubul metalic se ridică suierînd sub forța presiunii hidraulice. Comandantul Ramius își scoase cascheta și i-o dădu unui subofiter de cart aplecîndu-se pentru a privi prin ocular.

– Aha, avem deci trei nave imperialiste. HMS *Invincible*. Ce nume de navă! zise el batjocoritor spre ceilalți. Și două escortoare: *Bristol* și un crucișător din clasa *County*.

Invincible

– Periscop la prova tribord!

– Îl văd și eu! zise Barclay arătîndu-l cu mîna. Uite-l!

Ryan se chinui să-l identifice.

– L-am găsit.

Era ca o coadă de mătură care se stătea vertical, la o distanță de circa un kilometru jumătate. Când apele se mișcau deasupra ei, începea să strălucească și partea vizibilă din josul periscopului.

– Hunter, șopti White.

În stînga lui Ryan, ~~capitanul~~ începu să miște clapeta care acționa lampa de semnalizare.

Octombrie Roșu

Ramius nu observă de la început. Scruta orizontul să vadă dacă mai sînt și alte nave sau avioane. Când parcurse toată linia orizontului, lumina strălucitoare îi atrase privirea. Încercă imediat să interpreteze semnalul. Îi trebui un moment ca să înțeleagă.

AAA AAA AAA OCTOMBRIE ROȘU OCTOMBRIE ROȘU
POȚI SĂ CITEȘTI POȚI SĂ CITEȘTI ROG UN SINGUR
SEMNAL CU SONARUL ACTIV DACĂ POȚI SĂ CITEȘTI
ROG UN SINGUR SEMNAL CU SONARUL ACTIV DACĂ
POȚI SĂ CITEȘTI AAA AAA AAA OCTOMBRIE ROȘU
OCTOMBRIE ROȘU POȚI SĂ CITEȘTI POȚI

Mesajul se tot repeta. Semnalul era sacadat și bizar. Dar Ramius nu observă. Traduse în gînd mesajul din engleză, gîndindu-se la început că e pentru un submarin american. Când îl traduse simți că îi tremură articulațiile degetelor.

– Borodin, zise el în cele din urmă, după ce citise mesajul pentru a patra oară, o să exersăm o soluție de tragere asupra lui *Invincible*. Telemetrul periscopului s-a blocat. Un singur „ping“, tovarășe. Numai unul, să stabilim distanța.

Ping!

Invincible

– Un semnal dinspre zona contactului, să trăiți. Pare de pe o navă sovietică, se auzi în difuzor.

White ridică telefonul.

– Mulțumesc. Ține-ne la curent.

Apoi îl închise.

– Așadar, domnii mei...

– A răspuns! strigă Ryan încântat. Transmiteți-i și restul, pentru numele lui Dumnezeu!

– Imediat.

Hunter rînjea ca un nebun.

OCTOMBRIE ROȘU OCTOMBRIE ROȘU TOATĂ FLOTA SOVIETICĂ TE CAUTĂ TOATĂ FLOTA SOVIETICĂ TE CAUTĂ CURSUL ESTE BLOCAT DE NUMEROASE VASE DE SUPRAEAȘĂ ȘI SUBMARINE DE ATAC AȘTEAPTĂ SĂ TE ATACE MERGI LA 33 N 75 V UNDE AVEM NAVE CARE TE AȘTEAPTĂ REPETĂM MERGI LA 33 N 75 V UNDE AVEM NAVE CARE TE AȘTEAPTĂ DACĂ AI ÎNȚELES ȘI ACCEPȚI ROG UN SINGUR SEMNAL DIN NOU

Octombrie Roșu

– Care este distanța pînă la țintă, Borodin? întrebă Ramius, regretînd că nu are mai mult timp la dispoziție în vreme ce mesajul se tot repeta.

– 2 000 de metri, tovarășe comandant. O țintă foarte apetisantă dacă...

Dar vocea *starpom*-ului se stinse cînd văzu expresia de pe chipul comandantului său.

„Ne știu numele, se gîdea Ramius, ne știu numele! Cum e posibil? Și știau cu exactitate unde o să ne găsească! De unde?! Ce ar putea ști americanii? De cînd ne urmărește *Los Angeles*? Hotărăște-te! Trebuie să te hotărăști.“

– Tovarășe, trimite un semnal către țintă. Unul singur.

Invincible

– Și încă un semnal, domnule amiral.

– Mulțumesc, zise White și se întoarse spre Ryan. Ei, Jack, se pare că interpretarea ta a fost corectă. Îmbucurător de bună!

– Îmbucurător pe naiba, domnule! Am avut dreptate. Fir-ar să fie!

Ryan ridică brusc mîinile în aer uitînd de orice rău de mare. Se mai calmă. Momentul cerea mai multă demnitate.

– Vă rog să mă scuzați, domnule amiral. Trebuie să rezolv niște probleme.

Dallas

„Toată flota sovietică te caută... Mergeți la 33 N 75 V.”

„Ce naiba se întâmplă?” se întreba și Mancuso, care prinsese ultima parte a celui de-al doilea mesaj.

– Dom’ comandant, aici sonarul. Am receptat zgomote înfundate în cărenă dinspre țintă. Își schimbă adâncimea. Zgomotul mașinilor în creștere.

– Coboară periscopul.

Mancuso ridică receptorul.

– Ai făcut o treabă bună. Jones, mai e ceva?

– Nu, domnule. Elicopterele au plecat și nu mai sînt misiuni de la navele de suprafață. Ce se întâmplă, domnule comandant?

– Habar n-am, zise Mancuso clătînd din cap.

Mannion îl aduse pe *Dallas* în poziția de a-l urmări pe *Octombrie Roșu*. „Ce însemnau toate astea?” se întreba comandantul. De ce un portavion britanic îi trimitea mesaje unui submarin rusesc și de ce își dădeau întâlnire în largul coastelor Carolinei? Și ale cui erau submarinele care-i blocau drumul? Exclus. Pur și simplu era exclus...

Invincible

Ryan era în centrul de comunicații de pe *Invincible*.

„MAGUL CĂTRE OLYMPUS, scria el cu dispozitivul special de codare pe care i-l dăduse CIA-ul la plecare, AM CÎNTAT LA MANDOLINĂ AZI. CÎNTĂ DESTUL DE BINE. O SĂ DAU UN MIC CONCERT, LA LOCUL ȘTIUT. MĂ AȘTEPT LA RECENZII BUNE. AȘTEPT ȘI ALTE INSTRUCȚIUNI.”

Ryan se amuzase de parolele pe care trebuia să le folosească în misiune. Acum rîdea din cu totul alte motive.

Casa Albă

– Prin urmare, observă Pelt, Ryan se așteaptă ca misiunea să aibă succes. Totul merge conform planului, dar nu a folosit parola pentru succes garantat.

Președintele se lăsă pe spate, relaxîndu-se.

– E sincer. Oricînd poate interveni ceva. Oricum, trebuie să recunoști că situația se prezintă destul de bine.

– Planul pe care l-au propus șefii de stat-major e de-a dreptul nebunesc, domnule președinte.

– Se poate, dar ai tot încercat să-i găsești o hibă în ultimele zile și uite că n-ai reușit. Peste puțin timp, toate piesele vor fi la locul lor.

„Președintele vrea să pară sigur pe el“, conchise Pelt. În general îi plăcea să pară sigur pe el.

Invincible

„OLYMPUS CĂTRE MAGUL. ÎMI PLACE MUZICA VECHE LA MANDOLINĂ. CONCERTUL SE APROBĂ“, zicea mesajul.

Ryan se rezemă confortabil și bău puțin coniac.

– Păi asta-i foarte bine. Mă întreb ce mai spune planul în continuare.

– Bănuiesc că Washingtonul ne va anunța. Deocamdată, zise amiralul White, va trebui să ne întoarcem spre vest ca să ne interpunem între *Octombrie* și flota sovietică.

Avalon

Locotenentul Ames privea cu atenție prin micul hublou de la prova lui *Avalon*. Submarinul *Alfa* era așezat pe partea stângă. Era clar că lovise fundul mării cu pupa, mai întâi într-un mod violent. O pală de elice era smulsă, iar cîrma era zdrobită. Era posibil ca toată pupa să fie distrusă, dar era greu de spus din cauza vizibilității reduse.

– Încet înainte! ordonă el.

În spatele lui un sublocotenent și un maestru monitorizau instrumentele și se pregăteau să pună în funcțiune brațul mecanic care fusese atașat minisubmarinului înainte de plecare. Pe el erau montate o cameră video și câteva reflectoare. În felul ăsta aveau un cîmp vizual mai mare decît le ofereau hublourile. DSRV înainta cu o viteză de numai un nod. Vizibilitatea era sub 20 de metri în ciuda milionului de candelă ai farurilor de la prova.

Fundul mării era în această zonă o pantă înșelătoare de aluviuni presărată cu stînci. Părea că singurul lucru care împiedicase ca submarinul *Alfa* să alunece mai jos era cîrma sa înfiptă în mîl ca o ancoră.

– Doamne Dumnezeule! zise ofițerul, care văzu primul.

În corpul navei era o spărtură, așa părea.

– Accident din cauza reactorului, diagnostică Ames cu o voce detașată. Ceva a topit carena. Dumnezeu mare, e din titan! A trecut direct prin ea, din interior spre exterior. Și mai e una. Sînt două spărturi. Asta e mai mare, diametrul ei pare să aibă un metru. E clar, ~~ce e distrus~~ nava, oameni buni. Iată două compartimente inundate.

Ames verifică adîncimea: 600 de metri.

– Se înregistrează?

– Da, domnule, răspunse electricianul. Groaznică moarte și-au găsit. Bieții nenorociți.

– Da, depinde ce puneau la cale.

Ames manevră minisubmarinul în jurul provei submarinului scufundat, acționînd cu prudență elicile orientabile și reglînd asieta încît să ajungă de cealaltă parte a epavei culcate pentru a inspecta și partea superioară a submarinului distrus.

– Vezi vreo urmă a unei fisuri în carenă?

– Nu, îi răspunse sublocotenentul, numai cele două găuri de la materia topită. Mă întreb cum s-a ajuns aici.

– Sindromul China. În cele din urmă chiar s-a întîmplat cuiva.

Ames clătină din cap. Dacă era ceva ce li se repeta tot timpul în marină în privința reactoarelor nucleare era importanța măsurilor de securitate.

– Adu traductorul lîngă carenă! O să vedem dacă mai există supraviețuitori înăuntru.

– Da, domnule.

Electricianul acționă comenzile brațului mecanic în timp ce Ames încerca să mențină neschimbată poziția lui *Avalon*. Nici una din sarcini nu era ușoară. DSRV-ul oscila, aproape sprijinindu-se pe epavă. Dacă existau supraviețuitori, aceștia ar fi trebuit să se afle la postul de comandă sau la prova. La pupa n-ar fi putut supraviețui nimeni.

– Bun, avem contact.

Cei trei ascultau cu maximă atenție, sperînd să audă ceva. Meseria lor era să găsească nave scufundate și să salveze supraviețuitorii și, lucrînd la rîndul lor pe un submarin, își luau munca în serios.

– Poate că dorm.

Sublocotenentul acționă sonarul de localizare. Undele de înaltă frecvență răsunară prin ambele nave. Sunetul ar fi trezit și

morții, dar nu primiră nici un răspuns. Rezervele de aer de pe *Politovski* se epuizaseră cu o zi înainte.

– Asta e, șopti Ames.

Făcu manevrele de ridicare a navei în timp ce electricianul comanda retragerea brațului mecanic, căutînd un punct în care să depună un *transponder*¹ de sonar. Aveau să se întoarcă atunci cînd vremea de la suprafață se va ameliora. Marina nu ar fi ratat această șansă de a inspecta un *Alfa*, iar *Glomar Explorer* stătea nefolosit undeva pe Coasta de Vest. Oare o să o reactiveze? Ames ar fi pariât că da.

– *Avalon*, *Avalon*, aici *Scamp* – vocea de la radio era distorsionată, dar inteligibilă, întoarceți-vă imediat. Răspunde.

– *Scamp*, aici *Avalon*. Ne ridicăm acum.

Scamp tocmai fusese atenționat de un mesaj ELF și se ridicase pentru puțin timp la adîncimea periscopului pentru a primi un ordin de misiune FLASH.

– MERGEȚI CU TOATĂ VITEZA SPRE 33N 75 V.

Mesajul nu spunea și de ce.

Sediul CIA

– CARDINAL mai e cu noi, îi spuse Moore lui Ritter.

– Slavă Domnului, zise Ritter așezîndu-se.

– E un semnal pe drum. De data asta nu și-a mai riscat viața ca să ni-l aducă. Poate că statul în spital l-a speriat puțin. O să fac o altă ofertă ca să îl recuperăm.

– Iar?

– Bob, trebuie să facem o ofertă!

– Știu. Și eu am trimis una acum cîțiva ani, știi și tu. Ticălosul ăla bătrîn nu vrea să se lase, pur și simplu. Doar știi cum e, unii tînjesc după aventură. Sau poate nu și-a potolit încă furia... Tocmai m-a sunat senatorul Donaldson.

Donaldson era președintele Comisiei pentru Supravegherea Activității Serviciilor Secrete.

– Serios?

– Vrea să afle ce știm noi despre ce se întîmplă. Nu vrea să creadă versiunea oficială cu misiunea de salvare și e de părere că noi mai știm și altceva.

Judecătorul Moore se rezemă de spătarul fotoliului.

¹ Dispozitiv de marcare/identificare a locului și a obiectului respectiv (n.red.)

– Mă întreb cine i-a băgat în cap una ca asta.

– Mda. Am eu o idee pe care putem s-o punem la încercare. Cred că e și timpul și e o șansă de mîna întîi.

Cei doi înalți funcționari mai discutară încă o oră. Înainte ca Ritter să plece spre Capitoliu, aveau deja acordul președintelui.

Washington

Donaldson îl lăsa pe Ritter să aștepte în anticameră un sfert de oră în timp ce el citea ziarul. Voia ca Ritter să știe care-i e locul. Observațiile unor directori de la serviciile secrete despre scurgerile de informații din Senat redeschiseseră o rană mai veche pentru senatorul de Connecticut și era important pentru oficialii numiți și civili să înțeleagă care era diferența dintre ei și aleșii poporului.

– Regret că a trebuit să aștepți, domnule Ritter, zise Donaldson fără să se ridice și fără să-i întindă mîna.

– Nu-i nimic, domnule senator. Am profitat de ocazie și am mai citit o revistă. De obicei nu prea am timp, din cauza programului încărcat.

Amîndoi au început să tatoneze terenul.

– Și ce zici că pun la cale sovieticii?

– Domnule senator, înainte să abordăm acest subiect, trebuie să vă spun ceva. A trebuit să-l anunț pe președinte despre înfîlnirea noastră. Informațiile pe care vi le ofer sînt doar pentru dumneavoastră și nimeni altcineva nu trebuie să le mai afle. Dar absolut nimeni. Ordinele vin direct de la Casa Albă.

– Dar mai sînt și alte persoane în Comisie, domnule Ritter.

– Domnule senator, dacă nu îmi dați cuvîntul dumneavoastră de onoare, adăugă Ritter cu un zîmbet, nu pot să vă spun nimic. Așa am primit ordin. Eu lucrez în executiv, domnule senator. Iar ordinele le primesc de la președintele țării.

Ritter spera că reportofonul înregistra tot.

– De acord, spuse Donaldson fără tragere de inimă.

Era deranjat de toate restricțiile astea prostesti, dar mulțumit să afle în sfîrșit mai multe.

– Continuă!

– La drept vorbind, nu știm exact ce se întîmplă, zise Ritter.

– A, deci m-ai pus să jur că păstrez secretul ca să nu mai spun nimănui chestia asta, că iarăși CIA-ul n-are habar de ce se întîmplă?

– Am spus că nu știm exact ce se întâmplă. Dar știm câte ceva. Informațiile noastre provin cu precădere de la israelieni și o parte de la francezi. Din ambele surse am aflat că marina sovietică are probleme mari.

– Asta mi-am închipuit și eu. Au pierdut un submarin.

– Cel puțin unul; dar nu asta e cheia problemei. După părerea noastră, cineva a jucat o festă conducerii Flotei Nordului. N-aș putea spune cu siguranță, dar cred că polonezii au fost.

– De ce tocmai polonezii?

– Nu știu sigur, dar și francezii, și israelienii au legături strânse cu polonezii și, în plus, polonezii au neînțelegeri vechi cu sovieticii. Dar știu, sau cred că știu, că orice s-a întâmplat nu e opera unei agenții de spionaj din vest.

– Și ce se întâmplă pînă la urmă? întrebă Donaldson nerăbdător.

– Cel mai probabil e că a produs cineva un fals, posibil să fie chiar trei, cu scopul de a provoca haos în marina sovietică, iar situația a scăpat de sub control. Mulți se zbat acum să-și scape pielea, din cîte povestesc israelienii. Bănuiesc că au reușit să schimbe ordinele de misiune ale unui submarin și au redactat și o scrisoare falsă din partea comandantului navei respective, în care amenința cu lansarea unor rachete. Partea de necrezut e că sovieticii au căzut în plasă, zise Ritter, apoi se încruntă. Poate că totuși am înțeles noi greșit. Tot ce știm cu siguranță e că cineva, probabil polonezii, le-au întins o capcană de zile mari rușilor.

– Dar nu noi, spuse Donaldson sarcastic.

– Nu, domnule senator, cu siguranță! Dacă am fi încercat așa ceva și chiar dacă am fi reușit, ceea ce era cu totul improbabil, ar putea să ne facă și ei aceeași figură. Așa încep războaiele și știți bine că domnul președinte n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

– Dar e posibil să fie cineva în CIA căruia nu-i pasă de ce crede președintele.

– În nici un caz nu în subordinea mea! Ar însemna să risc tot ce am. Chiar credeți că am putea conduce o asemenea operațiune și după aceea să ne ascundem atît de bine? Ce Dumnezeu, domnule senator, mi-aș dori eu să se poată.

– Dar de ce tocmai polonezii și de ce ei au fost capabili s-o facă?

– Am tot primit de ceva vreme informații despre un grup disident din spionajul lor, care nu prea îi au la inimă pe ruși. Și

sînt o serie de motive posibile. E o aversiune bazată pe istoria lor, iar rușii uită că polonezii sînt, întîi de toate, polonezi și abia după aceea comuniști. Părerea mea e că e legat și de papă, poate chiar mai mult decît de problemele cu legea marțială. Știm sigur că vechiul nostru prieten, Andropov, a inițiat o repunere în scenă a conflictului dintre ~~Henry~~ al II-lea și Becket. Papa i-a adus Poloniei un prestigiu imens și a făcut lucruri de care și membrii de partid sînt mîndri. Iar Ivan a venit și a scuipat peste țara lor și după una ca asta ne mai întrebăm de ce sînt furioși? Cît despre capacitățile lor, uneori se uită ce spionaj de excepție au avut polonezii dintotdeauna. Ei sînt cei care au spart cifrul Enigma în 1939, nu britanicii. Sînt foarte eficienți, din aceleași considerente ca israelienii. Ambii au dușmani și la est, și la vest. Așa se formează agenți foarte buni. Știm sigur că au mulți oameni infiltrați în Rusia, muncitori cu contract pe termen limitat care lucrează pentru Narmonov în schimbul sprijinului economic acordat țării lor. Mai știm și că mulți ingineri polonezi lucrează pe șantierele navale sovietice. Recunosc că e bizar, dar nici una din cele două țări nu are o tradiție maritimă adevărată, dar polonezii construiesc o bună parte dintre navele comerciale sovietice. Șantierelor lor sînt mult mai eficiente decît cele rusești și în ultima vreme au furnizat sprijin tehnic, mai ales la controlul calității, șantiierelor de construcții navale.

– Deci spionajul polonez le-a jucat o festă sovieticilor, conchise Donaldson. Iar Gorșkov e unul dintre cei care au fost intransigenți față de această intervenție, nu?

– Așa e, dar probabil că nu el era vizat. Scopul adevărat era să pună toată Moscova într-o postură stîngenitoare. Faptul că această operațiune denigrează flota sovietică nu e semnificativ în sine. Obiectivul e să provoace un haos în structurile militare de conducere și toate firele duc la Moscova. Ce mi-ar plăcea să știu exact ce s-a întîmplat acolo! Din cîte știm noi, operațiunea pare o capodoperă, demnă să rămînă în istorie. Încercăm să aflăm și mai multe. La fel și englezii, francezii și israelienii. Benny Herzog din Mossad e furibund. Israelienii au obiceiul să le mai întindă cîte o capcană ca asta vecinilor lor, din cînd în cînd. Oficial au declarat că nu mai știu nimic altceva în afară de ce ne-au spus. Se poate. Dar să se fi furnizat polonezilor vreun ajutor tehnic. Greu de spus. Cert e că din punct de vedere strategic flota sovietică reprezintă o amenințare pentru Israel. Dar

avem nevoie de mai mult timp să studiem problema asta. Legătura cu Israelul a fost prea rapidă.

– Dar pînă la urmă nu știți ce se întîmplă, ci doar cum a fost posibil și de ce.

– Domnule senator, nu e deloc ușor. Mai acordați-ne puțin timp! Poate că deocamdată nici nu vrem să știm mai mult. În concluzie, cineva a lansat o colosală dezinformare în rîndurile flotei sovietice, cu implicații incredibile. Probabil că nu au vrut decît să-i sperie puțin, dar e clar că treaba a scăpat de sub control. Cum și de ce s-a întîmplat nu știm încă. Puteți fi sigur însă că oricine a inițiat operațiunea se chinuiește acum să șteargă orice urmă.

Ritter voia ca senatorul să înțeleagă bine.

– Dacă sovieticii află cine a făcut-o, reacția lor o să fie urîță, puteți să fiți sigur de asta. În cîteva săptămîni poate o să aflu mai multe. Israelienii ne-au rămas datori pentru cîteva lucruri și în cele din urmă tot o să ne zică și nouă.

– În schimbul a două avioane F-15 și o companie de tancuri, spuse în treacăt Donaldson.

– Și încă e un preț mic.

– Dar dacă noi tot nu sîntem implicați în toată treaba asta, ce atîta secretomanie?

– Mi-ați dat cuvîntul de onoare, domnule senator, îi reaminti Ritter. În primul rînd, dacă e vreo scurgere de informații, ne-ar mai crede sovieticii că n-avem nici o legătură? Puțin probabil! Încercăm să disciplinăm puțin jocul spionajului. Vreau să zic că sîntem adversari, dar să avem mai multe servicii de spionaj în conflict ar însemna să irosim prea multe forțe și e periculos pentru ambele părți. În plus, dacă aflăm vreodată ce și cum s-a întîmplat, s-ar putea să vrem și noi să folosim aceeași schemă.

– Motivele tale sînt contradictorii.

Ritter zîmbi.

– Așa sînt și regulile spionajului. Dacă aflăm cine a făcut-o, putem să folosim informația în avantajul nostru. Oricum, domnule senator, mi-ați promis ceva și eu îi voi raporta acest lucru domnului președinte cînd mă întorc în Langley.

– Foarte bine.

Donaldson se ridică. Discuția era pe punctul de a se încheia.

– Sper că ne veți ține la curent.

– Asta e datoria noastră, domnule senator, zise Ritter ridicându-se și el.

– Așa e. Îți mulțumesc că ai venit.

Nu au dat mîna nici de data asta.

Ritter ieși pe hol fără să mai treacă prin anticameră. Se opri puțin să arunce o privire spre inima clădirii Hart. Îi aducea aminte de hotelul Hyatt din zonă. Contrar obiceiului său, coborî pe scări în loc să ia liftul. Cu puțin noroc, tocmai repurtase o victorie importantă. Mașina îl aștepta afară, așa că îi spuse șoferului să-l ducă la sediul FBI.

– Nu e o operațiune CIA? întrebă Peter Henderson, primul asistent al senatorului.

– Nu, eu îl cred, zise Donaldson. Nu e aîť de inteligent să pună la cale așa ceva.

– Nu înțeleg de ce președintele nu scapă de el, comentă Henderson.

– E drept, la ce fel de om e, poate-i mai bine că e incompetent, răspunse senatorul.

Cînd ajunse la birou, Henderson coborî jaluzelele venețiene, deși soarele bătea în partea cealaltă a clădirii. După o oră, șoferul unui taxi Black & White aflat în trecere privi în sus și reținu acest detaliu.

În seara respectivă, Henderson a lucrat pînă tîrziu. Clădirea Hart era aproape goală, dat fiind că majoritatea senatorilor erau plecați din oraș. Donaldson rămăsese pentru a rezolva cîteva probleme personale și ca să vadă ce se mai întîmplă. În calitate de președinte al Comisiei pentru Supravegherea Activității Serviciilor Secrete, avea în perioada asta mai multe îndatoriri decît și-ar fi dorit. Henderson luă liftul și coborî în holul principal, reprezentînd imaginea perfectă a unui asistent de senator: costum gri din trei piese, geantă diplomat de piele, foarte scumpă, o frizură pe măsură și mers grăbit. Ieși din clădire și un taxi Black & White apăru după colț, iar din el coborî cineva. Henderson urcă imediat.

– La Watergate, zise el.

Și nu mai spuse nimic altceva decît după ce ajunseră la cîteva străzi mai încolo.

Henderson avea o garsonieră modestă într-un imobil din complexul Watergate, o ironie a sortii la care și el se gîndea de multe ori. Cînd ajunse la destinație, nu îi dădu bacșiș șoferului. O femeie urcase deja în mașină cînd el intra în casă.

– La Georgetown University, vă rog, zise ea.

Era o femeie tânără, cu părul roșcat și cu un teanc de cărți în mâini.

– Aveți cursuri seara? o întrebă taximetristul uitându-se în oglinda retrovizoare.

– Am examen, îi răspunse ea cu o urmă de neliniște în glas. La psihologie.

– Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci când ai examen e să te relaxezi, o sfătuî șoferul.

Agentul special Hazel Loomis făcu o mișcare greșită și îi alunecară cărțile. Poșeta îi căzu pe jos.

– Fir-ar să fie! zise ea aplecându-se.

Când își ridică poșeta luă minireportofonul lăsat sub scaunul șoferului de un alt agent.

Într-un sfert de oră era la universitate. Drumul costă 3,85 dolari. Loomis îi dădu cinci dolari șoferului spunându-i să păstreze restul. Apoi traversă campusul și se urcă într-un Ford care o transportă direct la clădirea Hoover. Câtă muncă să pregătească totul și uite că mersese așa de ușor!

– Mereu e ușor când îți iese ursul în bătaia puștii, îi zise inspectorul care condusese cazul în timp ce coti la stînga, pe Pennsylvania Avenue. Problema e să afli întîi unde e ursul.

Pentagon

– Domnii mei, ați fost convocați aici pentru că fiecare dintre dumneavoastră este un ofițer de informații, cu experiență în probleme legate de submarine și de relațiile cu rușii, le spuse Davenport celor patru ofițeri care erau acum în biroul lui. Am mare nevoie de ofițeri cu calificarea dumneavoastră. Misiunea pe care v-o propun este pe bază de voluntariat. Poate să aibă un grad de risc considerabil, dar la momentul ăsta nu putem fi siguri. Ceea ce pot să vă spun este că o asemenea misiune e visul oricărui ofițer din spionaj, un vis despre care nu va putea povesti niciodată nimănui. Dar noi sîntem obișnuiți cu asta, nu-i așa? Davenport zîmbi, lucru care nu se întîmpla prea des. După cum se spune și prin filme: dacă vreți să fiți implicați, bine; dacă nu, puteți pleca în momentul ăsta și n-o să mai vorbim despre asta niciodată. Cerem mult atunci cînd pretindem ca, fără să știe în ce constă, cineva să își asume o misiune care ar putea fi periculoasă.

Bineînțeles că nici unul dintre cei de față nu plecă. Cei pe care îi chemase nu cedau așa ușor. În plus, s-ar fi aflat cumva, și Davenport avea o memorie foarte bună. Erau profesioniști. Ceea ce compensa viața de militar și un salariu mai mic decât ar fi putut câștiga în lumea reală era tocmai șansa puțin probabilă, dar reală, de a ~~șansa~~ ~~șansa~~.

– Vă mulțumesc. Cred că veți fi de acord că merită.

Davenport se ridică și îi înmînă fiecăruia câte un plic maro.

– Veți avea foarte curînd șansa de a examina un submarin nuclear sovietic, pe dinăuntru!

Patru perechi de ochi clipiră la unison a uimire.

33N 75V

Submarinul american *Ethan Allen* se afla în zona de patrulare de mai bine de 30 de ore. Se deplasa descriind un cerc cu o rază de opt kilometri la o adîncime de 60 de metri. N-aveau nici un motiv să se grăbească. Submarinul avea o viteză suficientă cît să mențină direcția, iar reactorul lui funcționa la 10% din capacitate. Maistrul timonier dădea o mîna de ajutor la bucătărie.

– E prima oară cînd fac asta pe un submarin, zise unul dintre ofițerii de pe *Allen* care făcea pe bucătarul și bătea o omletă.

Maistrul timonier oftă imperceptibil. Ar fi trebuit să aibă la bord un bucătar de meserie, dar al lor era foarte tînăr și toți cei aflați acum pe navă aveau o vechime de cel puțin 20 de ani. Toți erau tehnicieni, mai puțin maistrul timonier, care, într-o zi bună, reușea să facă cel mult niște pîine prăjită.

– Dumneavoastră obișnuiți să gătiți acasă?

– Mai gătesc uneori. Părinții mei au avut un restaurant în Pass Christian. Asta-i omleta specială în stil Cajun, cum o făcea mama. Mare păcat că nu avem biban. Aș putea să fac niște chestii tare bune cu un biban și puțină lămîie. Dumneavoastră pescuiți?

– Nu prea.

Micul grup de ofițeri și tehnicieni lucrau într-o atmosferă relaxată, iar maistrul timonier era obișnuit cu disciplina și cu o ierarhie mai rigidă.

– Domnule comandor, pot să vă întreb ce naiba căutăm noi aici?

– Și eu aș vrea să știu. În esență, așteptăm ceva.

– Dar ce?

— Zău dacă știu. Vrei te rog să-mi dai cubulețele de șuncă? Și, dacă poți, vezi ce mai face pîinea din cuptor. Ar trebui să fie gata de-acum.

New Jersey

Comandantul Eaton era uluit. Grupul lui de luptă se afla la 30 de kilometri sud de ruși. Dacă nu ar fi fost întuneric, ar fi putut vedea structura semeată a lui *Kirov* decupată la orizont. Navele de escortă erau așezate într-o singură linie dreaptă în fața crucișătorului, trimițînd întruna semnale sonar în căutarea unui submarin.

De cînd aviația lansase atacul cu rachete de semnalizare, sovieticii erau foarte cuminți, ceea ce era neobișnuit din partea lor. *New Jersey* și navele din escortă țineau permanent sub observație formația rusească și două avioane Sentry o supravegheau la rîndul lor pentru mai multă siguranță. Redesfășurarea de forțe a rușilor făcuse ca grupul *Kirov* să cadă în sarcina lui Eaton. Lui îi convenea. Turelele principale erau pregătite, tunurile erau încărcate cu proiectile de 305 milimetri, iar la centrul de coordonare al tragerii personalul era gata să intre în acțiune. La 45 de kilometri sud de ei se afla *Tarawa*, cu escadrilele de Harrier gata de zbor în cinci minute. Probabil că sovieticii știau, chiar dacă în ultimele două zile elicopterele lor antisubmarin nu se apropiaseră la mai puțin de opt kilometri de vreo navă americană. Bombardierele Bear și Backfire care treceau pe deasupra capului înspre și dinspre Cuba — erau puține, și chiar și acelea se întorceau în Rusia cît de repede puteau — probabil că raportau cu exactitate ce vedeau. Navele americane erau în formație de atac extinsă, rachetele de pe *New Jersey* și de pe escortele lui primind permanent informații de la senzori. Iar rușii le ignorau. Singurele lor emisii electronice erau radarele de navigație obișnuite. Destul de ciudat.

Nimitz ajunsese în raza de acțiune a aviației, după ce parcursese în forță 8 000 de kilometri, venind din Atlanticul de Sud; portavionul și navele de escortă cu energie nucleară, *California*, *Bainbridge* și *Truxton*, erau la numai 700 de kilometri sud și în urma lor, la o jumătate de zi de marș pe mare, sosea grupul de luptă *America*. *Kennedy* era poziționat la 800 de kilometri est de ei. Sovieticii trebuiau să ia în calcul pericolul

pe care-l reprezentau regimentele de aviație de pe cele trei portavioane chiar în coasta lor și de sutele de aparate cu baza pe uscat, care veneau dinspre sud trecînd progresiv de la o bază la alta. Poate că asta era explicația pentru pasivitatea rușilor.

Bombardierele Backfire erau preluate cu schimbul tocmai din Islanda, mai ~~întîi de avioane~~ Tomcat din regimentul de aviație de pe *Saratoga*, apoi de aparatele Phantom care operau din Maine și care le-au lăsat apoi în grija unor Eagle și Fighting Falcon, în timp ce ei coborau de-a lungul coastei spre sud, pînă în Cuba. Nu existau îndoieli în privința seriozității cu care Statele Unite tratau problema, deși unitățile americane nu-i mai hărțuiau pe ruși. Și Eaton nu putea decît să se bucure că așa stăteau lucrurile. Hărțuirea nu mai putea aduce nici un avantaj tactic și, oricum, dacă ar fi fost nevoie, grupul lui de luptă putea să treacă de la pace la stare de război cam în două minute.

Imobilul Watergate

– Scuzați-mă, tocmai m-am mutat la parter și încă nu mi-am instalat telefon. Îmi permiteți, vă rog, să dau un telefon de la dumneavoastră?

Lui Henderson nu-i trebui prea mult să se hotărască. Avea 1,60 metri, părul roșcat, ochii cenușii, o fizionomie potrivită, un zîmbet seducător și era îmbrăcată elegant.

– Sigur că da. Bine ați venit la Watergate! Intrați, vă rog.

– Mulțumesc. Eu sînt Hazel Loomis. Prietenii îmi spun Sissy, zise ea întinzîndu-i mîna.

– Peter Henderson. Telefonul e în bucătărie. Vă conduc imediat.

Era perfect. El tocmai pusese punct unei relații de durată cu una dintre secretarele senatorului. Și amîndurora le fusese destul de greu.

– Sper că nu vă deranjez. Nu aveți pe cineva în vizită, nu?

– Nu, eram singur cu televizorul. Ați venit de curînd în Washington? Viața de noapte nu e așa grozavă aici. Cel puțin nu atunci cînd a doua zi trebuie să te duci la muncă. Dumneavoastră unde lucrați? Înțeleg că sînteți singură, nu?

– Exact. Lucrez la DARPA ca programator. Din păcate, nu prea pot să vă spun mai multe despre asta.

„Ia te uită! Numai vești bune“, se gîndi Henderson.

– Uite și telefonul!

Loomis aruncă o privire de jur împrejur, ca și cum ar fi evaluat cum sînt aranjate lucrurile. Apoi scoase din poșetă o monedă și i-o întinse lui Henderson. Acesta izbucni în rîs.

– Primul apel e gratis și, sincer, puteți să folosiți telefonul meu oricînd.

– Știam eu că o să fie mai draguț decît cînd stăteam în Laurel, zise ea formînd numărul. Alo, Kathy? Sînt Sissy. Acum m-am mutat și încă nu mi-am instalat telefon... A, un tip de aici a fost foarte amabil și m-a lăsat să sun de la el... Bun, atunci ne vedem mîine la prînz. Pa, Kathy.

Loomis se mai uită o dată în jur și spuse:

– Cine v-a decorat apartamentul?

– Eu singur. Am urmat cursuri de artă, la Harvard și cunosc niște magazine foarte drăguțe în Georgetown. Poți să cheltuiești destul de puțin dacă știi de unde să cumperi.

– Mm, chiar că mi-ar plăcea să arate așa și la mine! Puteți să-mi arătați și restul casei?

– Sigur că da. Mai întîi dormitorul?

Henderson o spusese rîzînd, semn că nu are intenții necuviincioase, pe care bineînțeles că le avea, dar știa să aibă răbdare în asemenea situații. Făcînd turul casei, care dură cîteva minute, Loomis se asigură că nu mai era nimeni înăuntru. După un minut, cineva ciocăni la ușă. Henderson bombăni ceva pe un ton prietenos.

– Sînteți Pete Henderson? îl întrebă un bărbat îmbrăcat într-un costum sobru.

Henderson purta niște blugi și o cămașă sport.

– Da, ce doriți? întrebă el și făcu un pas înapoi, bănuind despre ce era vorba.

Cu toate astea, rămase uimit de ceea ce urmă.

– Sînteți arestat, domnule Henderson, zise Sissy Loomis arătîndu-i legitimația. Sînteți acuzat de spionaj. Aveți dreptul să nu spuneți nimic și aveți dreptul la un avocat. Dacă renunțați la dreptul de a tăcea, tot ce veți spune se înregistrează și poate fi folosit împotriva dumneavoastră. Dacă nu aveți un avocat sau nu vă puteți permite, vom avea grijă să fie numit un avocat care să vă reprezinte. Ați înțeles ce drepturi aveți, domnule Henderson?

Pentru Sissy Loomis, era primul caz de spionaj. Cinci ani se specializase în supraveghere pentru prevenirea furturilor bancare

și de multe ori jucase rolul de casieră și lucrase cu un revolver Magnum 357 în sertarul pentru bani.

– Doriți să renunțați la aceste drepturi?

– Nu, răspunse Henderson cu o voce iritată.

– Ba o să renunțați, n-aveți grijă, îi zise inspectorul. O să vezi.

Se întoarse către ceilalți agenți care-l însoțeau.

– Întoarceți pe dos tot apartamentul. Dar cuțat, domnii mei, și fără zgomot. Nu vrem să trezim pe nimeni. Dumneavoastră, domnule Henderson, o să mergeți cu noi. Puteți să vă schimbați hainele, dacă vreți. Putem să tratăm problema mai ușor sau mai dur. Dacă ne promiteți că veți coopera, am putea renunța la cătușe. Dar dacă încercați cumva să fugiți, mai bine vă luați gândul, vă spun eu.

Inspectorul lucra în FBI de 20 de ani și niciodată nu scosese pistolul la mînie, pe cînd Loomis împușcase mortal doi oameni. El era agent FBI de modă veche și nu putea să nu se întrebe ce ar fi crezut domnul Hoover despre asta, ce să mai vorbim de noul lor director evreu.

Octombrie Roșu

Ramius și Kamarov discutară cîteva minute cu harta în față, trasînd mai multe cursuri posibile înainte de a se decide asupra unuia. Echipajul nu dădea nici o atenție discuției lor. Nimeni nu-i încurajase vreodată să știe cum se lucrează cu hărțile. Comandantul se duse la peretele dinspre pupa și ridică receptorul.

– Tovarășe Melekin, spuse el și așteaptă cîteva secunde. Aici comandantul, au mai apărut probleme la reactor?

– Nu, tovarășe comandant.

– Perfect. Ai grijă ca lucrurile să meargă în continuare încă vreo două zile, mai spuse Ramius și închise.

Mai era jumătate de oră pînă la schimbarea cartului.

Melekin și Kiril Surzpoi, subinginerul, lucrau în compartimentul mașinilor. Melekin supraveghea turbinele, iar Surzpoi – sistemele reactorului. Fiecare era ajutat de cîte un miciman și trei recruți. Fiecare aparat de măsură, fiecare instrument din compartimentul mașinilor fusese inspectat și unele chiar desfăcute complet și reasamblate de cei doi ofițeri superiori, ajutați de Valintin Bugaiev, geniul electronist de pe submarin care ținea și

orele de educație politică pentru marinari. Recruții din sala mașinilor erau cei mai speriați de pe navă. Toți știau de presupusa contaminare; pe un submarin secretele nu rezistă prea mult. Pentru a le ușura sarcina, marinarii obișnuiți făceau de cart cu rîndul. Comandantul spunea că au ocazia să facă policalificarea în care el credea atît de mult. Membrii echipajului erau însă de părere că e un mod sigur de iradiere. Bineînțeles, disciplina era respectată. Și asta, pe de-o parte, datorită încrederii oamenilor în comandantul lor, pe de alta, datorită instruirii. În cea mai mare parte, era vorba însă de conștiința că ar fi apărut mai multe probleme dacă nu-și îndeplineau ordinele imediat și cît mai entuziașt.

– Tovarășe Melekin, strigă Surzpoi, observ o fluctuație de presiune în circuitul principal, la aparatul numărul șase.

– Vin acum.

Melekin veni repede și îi făcu semn micimanului să se dea la o parte cînd ajunse la panoul de comandă al căpitanului.

– Alte instrumente proaste! Celelalte indică valori normale. Nu-i ceva important, zise calm inginerul-șef, avînd grijă să-l audă toți cei de față. Apoi toată echipa de supraveghere văzu cum inginerul-șef îi șopti ceva asistentului lui. Tînărul clătină încet din cap, în timp ce cu amîndouă mîinile acționa diferite comenzi.

O sonerie puternică pe două tonuri și un girofar roșu de alarmă se declanșară imediat.

– Oprește reactorul! ordonă Melekin.

– Oprim reactorul, zise Surzpoi și strivi butonul de oprire de urgență.

– Mergeți la prova! le ordonă Melekin celorlalți.

Toți se executară fără ezitare.

– Tu de-acolo, cuplează alimentarea cu baterii la motoarele șenilei, acum!

Subofițerul se grăbi să acționeze comenzile necesare, înjurînd că ordinul se schimbaseră. Totul dură 40 de secunde.

– Gata, tovarășe ofițer!

– Fugi!

Subofițerul fu ultimul care ieși din compartiment. Se asigură mai întîi că ușile erau închise înainte să alerge către postul de comandă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Ramius cu o voce egală.

– Alarmă de radiație în compartimentul schimbătorului de căldură!

– Bine, mergi la prova și fă un duș, tu și ceilalți care erai de cart.

Ramius îl băt看 pe umăr pe miciman.

– Am mai avut și înainte probleme de-astea. Membrii echipajului așteaptă să iei decizii pentru ei.

Ramius ridică receptorul. A fost numai o fracțiune de secundă înainte să fie ridicat și receptorul de la capătul celălalt al firului.

– Ce s-a întâmplat, tovarășe?

Toți cei din cabina de comandă urmăreau expresia comandantului în timp ce asculta răspunsul. Nu puteau decît să-i admire calmul desăvîrșit. Alarmerle de radiație răsunaseră în tot corpul navei.

– Perfect. Bateriile n-o să mai reziste prea multe ore, tovarășe. Trebuie să ne ridicăm la adîncimea periscopului. Pregătiți-vă să porniți dieselul. Da, mai zise el și închise.

– Tovarăși, ascultați-mă bine, spuse Ramius cu o voce netulburată. A apărut o defecțiune minoră la sistemele de comandă ale reactorului. Alarma pe care ați auzit-o nu semnala o scurgere de radiații, ci o problemă a sistemelor de comandă, ale reactorului. Tovarășii Melekin și Surzpoi au executat o închidere de urgență a reactorului, dar el nu mai poate funcționa cum trebuie fără aceste sisteme. Vom continua așadar călătoria noastră cu motorul diesel. Pentru a preveni orice posibilitate de contaminare cu radiații, zona reactorului a fost izolată și toate compartimentele, în primul rînd cele de la mașini, vor fi ventilate cu aer de la suprafață cînd ne ridicăm. Kamarov, tu o să mergi la pupa să te ocupi de comenzile de aclimatizare. Eu preiau comanda.

– Am înțeles, tovarășe comandant! zise Kamarov și plecă imediat la pupa.

Ramius luă microfonul pentru a informa echipajul. Toți așteptau vești. La prova, cîțiva membri ai echipajului comentau în șoaptă că „minor“ e un cuvînt care se folosește mult prea des și că submarinele nucleare nu mergeau cu diesel și nici nu ventilau aerul ridicîndu-se la suprafață fără un motiv serios.

După ce făcu un anunț concis, Ramius dădu ordinele necesare pentru ridicarea submarinului la suprafață.

Dallas

– Pe mine unul mă depășește, domnule, zise Jones clătînînd din cap. Au încetat și zgomotele reactorului, pompele au fost de mult oprite și el merge cu aceeași viteză. Pe baterii, bănuiesc.

– Al naibii sistem de baterii au ei dacă reușesc să meargă cu ditamai nava așa repede, observă și Mancuso.

– Și eu am făcut niște calcule pe tema asta acum cîteva ore, spuse Jones ridicînd o foaie să-i arate. Sînt pentru o navă din clasa *Taifun*, cu un coeficient destul de bun, așa încît probabil nu e deloc exagerat.

– Unde ai învățat să faci asta, Jonesy?

– Domnul Thompson s-a ocupat de chestiile de hidrodinamică. Partea de electricitate e destul de simplă. Poate că are ceva mai exotic, niște celule de combustibil. Dacă merge cu baterii obișnuite, atunci înseamnă că are destulă energie electrică să asigure demarajul simultan al tuturor mașinilor din Los Angeles.

Mancuso clătina din cap.

– Nu poate să dureze prea mult.

Jones ridică o mîină.

– Scîrîie carena... Se pare că se ridică puțin.

Octombrie Roșu

– Ridicați *schnorchel*-ul¹, zise Ramius și se uită prin periscop ca să vadă dacă se ridicase. Bun, nu sînt alte nave. Asta e o veste bună. Se pare că am scăpat de urmăritorii imperialiști. Ridică și antena ESM. Hai să ne asigurăm că nu e nici un avion care să ne spioneze cu radarul!

– Liber, tovarășe comandant.

Bugaiev regla antena ESM.

– Nu e nimic, nici măcar avioane de pasageri.

– Deci chiar am scăpat de șobolanii ăia, zise Ramius și ridică din nou receptorul. Melekin, poți să deschizi admisia principală și să ventilezi compartimentul mașinilor, după care pornește motorul diesel.

¹ Tub care permite alimentarea cu aer de la suprafață a motoarelor diesel, în timp ce submarinul se află în imersiune (n.red.)

Nu trecu nici un minut și toți cei de la bord simțiră o vibrație puternică în momentul în care porni imensul motor diesel al lui *Octombrie Roșu*. Tot aerul din compartimentul reactorului fu înlocuit cu aer de afară, cel contaminat fiind evacuat în mare.

Motorul continuă să vibreze încă două minute și în toată nava oamenii ~~șteptau~~ să audă schimbarea de regim care însemna că grupul electrogen a pornit și că putea genera energie pentru încărcarea bateriilor. Dar nu porni. După încă 30 de secunde, se opri.

Telefonul de la postul de comandă începu să sune și Ramius ridică imediat receptorul.

– Ce se întâmplă cu motorul diesel, tovarășe inginer-șef? întrebă comandantul fără nici o introducere. Am înțeles. O să trimit pe cineva. Aha. Bine.

Ramius se uită în jur, zîmbind cu buzele subțiate și fără pic de culoare. Tînărul inginer Sviadov stătea undeva în spatele camerei.

– Am nevoie de cineva care se pricepe la motoarele diesel ca să-l ajute pe tovarășul Melekin.

– Eu am crescut la o cooperativă, zise Bugaiev. De mic mi-a plăcut să mă joc cu motoarele de pe tractor.

– Ar mai fi o problemă...

Bugaiev dădu din cap subtil.

– Asta am înțeles, tovarășe comandant, dar avem nevoie de diesel, nu-i așa?

– O să țin minte, tovarășe, șopti Ramius.

– Atunci să-mi faceți cinste cu niște rom în Cuba, zise Bugaiev zîmbind îndrăzneț. Sper să cunosc și eu o tovarășă cubaneză, preferabil una cu părul lung.

– Îmi permiteți să vă însoțesc, tovarășe? îl întrebă Sviadov cam agitat.

El tocmai intra de cart și se apropia de compartimentul reactorului, cînd au dat peste el mai mulți membri ai echipajului care fugeau de acolo.

– Hai mai întâi să vedem care este natura problemei, zise Bugaiev și se uită spre Ramius așteptînd să încuviințeze.

– Da, avem timp suficient. Bugaiev, te aștept să-mi raportezi personal în zece minute.

– Am înțeles, tovarășe comandant.

– Sviadov, tu vei ocupa postul locotenentului, zise Ramius arătînd spre consola antenă-ESM. Și profită de ocazie să mai înveți cîte ceva!

Locotenentul respectă ordinul. Comandantul părea foarte preocupat de ceva. Sviadov nu-l mai văzuse niciodată așa.

A PAISPREZECEA ZI

JOI, 16 DECEMBRIE

Un elicopter Super Stallion

Zburau cu o viteză de 150 de noduri la 600 de metri deasupra mării întunecate. Elicopterul Super Stallion era destul de vechi. Construit pe la sfârșitul Războiului din Vietnam, primele lui misiuni au fost să curețe câmpurile de mine din apropierea portului Hai Phong. Asta fusese prima lui sarcină, să tracteze o sanie acvatică și să joace rolul unui dracor de mine. Acum aparatul Sikorski era folosit în alte scopuri, în principal la misiuni de transport greu la mare distanță. Cele trei motoare cu turbină de deasupra fuzelajului asigurau o putere suficient de mare pentru a putea transporta un pluton de soldați cu echipament complet la o distanță foarte mare.

În seara asta, pe lângă echipajul obișnuit de trei persoane, mai ducea patru pasageri și o cantitate mare de combustibil în rezervoarele suplimentare. Pasagerii erau grupați în partea din spate a cabinei și discutau între ei încercând să acopere zgomotul motoarelor. Conversația era foarte animată. Ofițerii de informații îndepărtaseră pericolul misiunii lor – nu avea nici un sens să zăbovească prea mult asupra posibilității asteia – și făceau speculații legate de ce ar putea găsi la bordul unui submarin rusesc. Fiecare lua în calcul și poveștile care ar fi urmat după aceea și considera că era mare păcat că nu vor putea să spună

nimic. Cu toate astea, nici unul nu dădu glas acestui gând. Probabil c-ar fi putut să-i numere pe degete pe cei care vor afla toată povestea; ceilalți nu puteau decât să vadă fragmente dispartate care mai tîrziu ar fi putut fi integrate în cine știe cîte alte operațiuni. Orice agent sovietic care încerca să afle în ce a constat această misiune s-ar fi trezit în fața unui labirint cu pereții albi.

Desfășurătorul misiunii era destul de strîns. Elicopterul zbura pe un traseu special spre HMS *Invincible*, de unde aveau să-și continue zborul spre *Pigeon* la bordul unui elicopter Sea King al Royal Navy. Absența aparatului Stallion de la aeroportul militar din Oceana pentru cîteva ore va fi considerată o misiune de rutină.

Motoarele elicopterului funcționau la regim maxim și înghițeau o cantitate enormă de combustibil. Aeronava era acum la 600 de kilometri de coasta americană și mai avea de parcurs încă 120 de kilometri. Zborul către *Invincible* nu era direct, avea o traiectorie menită să-i înșele pe cei care i-ar fi urmărit pe radar. Piloții erau obosiți. Era cam mult să stai patru ore într-o carlingă înghesuită; în plus, se știe că aeronavele militare nu prea se laudă cu un confort sporit pentru pasageri. Instrumentele de zbor străluceau roșu-stins. Cei doi piloți erau atenți la monitorizarea orizontului artificial; plafonul coborît de nori nu le permitea să-și stabilească repere fixe, iar zborul de noapte deasupra apei avea efect hipnotizant. Totuși nu era o misiune neobișnuită. Piloții mai trecuseră prin asta în multe rînduri și erau atenți ca orice șofer pe o stradă alunecoasă. Era un pericol obiectiv, dar care făcea parte din rutina meseriei lor.

– Juliet 6, ținta are direcția 0-8-0, la o distanță de 110 kilometri, îi informă Sentry.

– O fi crezînd că ne-am rătăcit? protestă comandantul John Marcks prin stație.

– Sînt din Air Force, îi răspunse copilotul. Nu prea se pricepe la zborurile deasupra apei. Își închipuie că te pierzi dacă n-ai șosea.

– Hm, chicoti Marcks. Tu cu cine ții diseară, la meciul cu Eagles?

– Cu Oilers. Pariez trei jumate.

– Șase jumate. Fundașul lui Philly e încă rănit.

– Atunci cinci dolari. Te las mai moale.

Marcks zîmbi. Adora să parieze. În ziua în care Argentina atacase insulele Falklands îi întrebaseră pe toți din escadrilă dacă voiau să parieze pe Argentina cu 7 puncte.

La nici un metru deasupra capetelor lor și un metru în spate, motoarele funcționau cu mii de rotații pe minut, pentru a acționa cele șapte ~~pele ale~~ rotorului principal. Nu aveau de unde să știe că în cutia de transmisie apăruse o fisură care se tot lărgea, chiar lângă bușteanul de alimentare cu ulei.

– Juliet 6, ținta voastră tocmai a lansat un avion de vânătoare care să vă escorteze. Vă veți întâlni în 8 minute. Se apropie dinspre ora 11.

– Ce drăguț din partea lor! zise Marcks.

Harrier 2-0

Locotenentul Parker pilota un Harrier care urma să-l escorteze pe Super Stallion. Pe scaunul din spate al avionului din Royal Navy stătea un sublocotenent. Scopul lui real nu era să escorteze elicopterul pînă la *Invincible*, ci să verifice încă o dată dacă erau submarine sovietice care ar fi putut să-l observe pe Super Stallion în timpul zborului și să se întrebe unde se ducea.

– Activitate în apă? întrebă Parker.

– Nimic.

Sublocotenentul se ocupa de sistemul de detecție în infraroșu, cu care baleie toată zona din stînga și din dreapta traiectoriei lor. Nici unul din cei doi nu știa ce se întîmplă, deși amîndoi făcuseră o serie de erori privind deplasarea portavionului lor pe oceanul agitat.

– Încearcă să găsești elicopterul, zise Parker.

– Stai puțin... Uite-l. Chiar la sud de noi.

Sublocotenentul apăsă pe un buton și ecranul pilotului se aprinsese. Imaginea termică ilustra puternic motoarele de deasupra aeronavei în centrul unor lumini verzi mai slabe, punctele calde ale rotorului.

– Harrier 2-0, aici Sentry Ecou. Ținta voastră este la 30 de grade față de voi, la 35 de kilometri, terminat.

– Recepționat. Îl vedem și noi cu infraroșii. Mulțumim, terminat, mai zise Parker. Al naibii de util e Sentry-ul ăsta.

– Sikorski merge cu toată viteza. Ia uită-te la semnătura termică!

Super Stallion

În acel moment cutia de transmisie cedă. Instantaneu, litrii de lubrifiant expulzați se transformară într-un nor unsuros în spatele rotorului și angrenajele delicate începură să se gripeze. Un semnal luminos de alarmă se aprinse la tablourile de bord. Marcks și copilotul se aplecară în același timp să oprească alimentarea tuturor celor trei motoare. Nu mai avură timp suficient. Transmisia se gripă, iar forța celor trei motoare o rupse în bucăți. Urmă un fel de explozie. Piese smulse trecură prin carlingă și distruseră toată partea din față a aparatului. Din cauza cuplului rotorului, Stallion se roti violent și apoi se prăbuși. Doi dintre ocupanții cabinei din spate care-și desfăcuseră centurile de siguranță, fură proiectați în față.

— *MAY DAY, MAY DAY!*¹. Aici Juliet 6, strigă copilotul în radio.

Corpul comandantului Marcks se prăbuși peste panoul de bord, cu o pată de culoare închisă la ceafă.

— Ne prăbușim, ne prăbușim. *MAY DAY, MAY DAY!*

Copilotul încerca să mai facă ceva. Rotorul principal abia se mai rotea, mult prea încet. Decrabotarea automată care ar fi trebuit să îi permită să intre în autorotație și să asigure un minim de control nu funcționa. Toate comenzile deveniseră inutile, iar aparatul se îndrepta vertiginos spre oceanul întunecat. Mai erau 20 de secunde pînă la impact. Copilotul se lupta cu comenzile pentru a recăpăta controlul elicopterului. Cînd a reușit, a fost prea tîrziu.

Harrier 2-0

Pentru Parker nu era prima oară cînd vedea oameni murind. El însuși curmase o viață cînd lansase o rachetă Sidewinder spre un avion de vînătoare argentinian Dagger. Nu îi făcuse deloc plăcere. Dar acum era și mai rău. Sub ochii lui, motorul exterior al lui Super Stallion explodă într-o jerbă de scînteii. Aparatul nu ardea propriu-zis, dar asta nu schimba mare lucru pentru pasageri. Se concentră într-un efort de voință pentru a ridica botul elicopterului și acesta se înalță puțin, dar nu suficient. Stallion izbi violent suprafața apei. Fuzelajul se rupse de la mijloc. Partea

¹ Semn internațional de pericol (n.red.)

din față se scufundă imediat, în timp ce partea din spate se mișcă greoi, ca o cadă înainte să înceapă să se umple cu apă. Din imaginea sistemului în infraroșu, nici unul dintre ocupanți nu reuși să scape, să se salveze de scufundare.

– Sentry, Sentry, ai văzut ce s-a întâmplat? Terminat.

– ~~Sistem~~ ~~po~~-recepție, Harrier. Chiar acum chemăm o misiune de salvare. Poți să mai rămii în zonă?"

– Da, pot să mai stau, zise Parker verificînd rezervele de combustibil. Încă 9-0 minute... rămîn aici.

Parker coborî botul avionului și aprinse farurile de aterizare. În același timp a pornit și sistemul video cu intensificare de lumină.

– Ai văzut, Ian? Îl întrebă el pe colegul din spate.

– Cred că s-a mișcat ceva.

– Sentry, Sentry, e posibil să fie un supraviețuitor în apă. Spune-i lui *Invincible* să trimită încoace un Sea King imediat. Mă apropii să verific. Vă ținem la curent.

– Recepționat, Harrier 2-0. Comandantul vostru a anunțat că un elicopter a decolat deja. Terminat.

Aparatul Sea King al Royal Navy a sosit 25 de minute mai târziu. Un paramedic în costum de scafandru a sărit imediat în apă pentru a-i pune o vestă de salvare unicului supraviețuitor. Nu existau alții, nici epava, numai o pată lucioasă de combustibil care se evaporă în aerul rece. Un al doilea elicopter continuă căutarea, în timp ce primul se grăbea să se întoarcă la portavion.

Invincible

Ryan urmărea de pe punte cum medicii aduceau targa la insulă. Imediat apărură și un marinar cu o servietă în mînă.

– Îi aparține, domnule. Este locotenent-comandor și îl cheamă Dwyer, și-a fracturat un picior și cîteva coaste. Starea lui e destul de gravă, domnule amiral.

– Mulțumesc, îi răspunse White luînd servieta. E vreo șansă să mai avem și alți supraviețuitori?

Marinarul clătină din cap.

– Foarte puțin probabil, domnule amiral. Elicopterul s-a scufundat ca un bolovan.

Apoi, întorcîndu-se spre Ryan, mai zise:

– Îmi pare foarte rău, domnule.

– Mulțumesc, zise el.

– Norfolk în legătură radio, domnule amiral, spuse un ofițer de la transmisiuni.

– Hai să mergem, Jack.

Amiralul îi dădu servieta și îl conduse la cabina de comunicații.

– Elicopterul s-a prăbușit. Avem un supraviețuitor de care ne ocupăm chiar acum, comunică Ryan prin stație.

Pentru o clipă se făcu liniște.

– Cine e?

– Se numește Dwyer. A fost transportat imediat la infirmerie, domnule amiral. E în stare gravă. Oricare ar fi fost misiunea sa, trebuie reconsiderată.

– Receptionat. Terminat, zise amiralul Blackburn.

– Oricare ar fi soluția pentru care optăm, observă amiralul White, este necesar să acționăm rapid. Trebuie să trimitem elicopterul nostru pe *Pigeon* peste două ore și să se întoarcă înainte să apună soarele.

Ryan știa exact ce presupuneau toate astea. Nu erau decât patru oameni în larg care știau și ce se întâmplă și care puteau și să intervină. Iar el era singurul american dintre ei. *Kennedy* era prea departe. *Nimitz* ar fi mai aproape, dar asta presupunea să fie informat prin radio și Washingtonul nu agreea posibilitatea asta. Singura variantă viabilă era să constituie un alt grup de agenți și să-l trimită acolo. Dar timpul presa.

– Să deschidem servieta, domnule amiral. Trebuie să văd care era planul lor.

În timp ce se îndreptau spre cabina lui White cerură ajutorul unui mecanic, ce se dovedi a fi un lăcătuș foarte priceput.

– Of, Doamne! oftă Ryan în timp ce citea conținutul dosarului. Veniți să vedeți.

– Păi e o schemă inteligentă, zise el după câteva minute.

– E interesantă în orice caz, susținu Ryan. Mă întreb cine-i geniul care a conceput așa ceva. Va trebui să mă ocup eu de asta. Dar voi cere permisiunea Washingtonului să iau cu mine câțiva ofițeri.

După zece minute erau din nou în cabina de comunicații. White îi dăduse afară pe toți.

Jack vorbi la telefon prin canalul codat. Amândoi sperau din tot sufletul că mecanismul de protecție funcționa cum trebuie.

– Vă aud foarte bine, domnule președinte. Ați aflat ce s-a întâmplat cu elicopterul.

– Da, Jack, mare păcat. Va trebui să le ții locul.

– Da, domnule, mă așteptam la asta.

– Nu pot să îți ordon s-o faci, dar știi cât e de important. Ești de acord să te implici?

Ryan închise ochii și răspunse:

– Afirmativ.

– Îți sînt recunoscător, Jack.

„Normal că-mi ești recunoscător.“

– Domnule președinte, am nevoie de aprobarea dumneavoastră să iau cu mine niște ajutoare, cîțiva ofițeri britanici.

– Doar unul, zise președintele.

– Domnule președinte, am nevoie de mai mult de atît.

– Unul singur.

– Am înțeles. Plecăm într-o oră.

– Știi ce trebuie să faci, da?

– Da, domnule. Supraviețuitorul avea ordinele la el. Le-am citit deja.

– Succes, Jack.

– Vă mulțumesc, domnule președinte. Terminat.

Jack închise canalul de satelit și se întoarse către amiralul White.

– Numai o dată, o singură dată să se ofere omul voluntar și-o să vadă el pe naiba.

– Ești speriat? întrebă White, care nu părea deloc amuzat.

– Bineînțeles că sînt. Îmi permiteți să iau un ofițer de-al dumneavoastră cu mine? Dacă se poate, unul care să vorbească rusa. Știți ce înseamnă asta.

– Să vedem. Vino!

După cinci minute erau din nou în cabina lui White și așteptau să vină patru ofițeri. Toți erau tineri locotenenți sub 30 de ani.

– Domnilor, începu amiralul, dînsul este comandorul Ryan. Are nevoie de un ofițer care să-l însoțească voluntar într-o misiune importantă. Nu vă putem spune în ce constă și e posibil să presupună un oarecare grad de risc. Ați fost chemați pentru că toți știți limba rusă. Asta e tot ce vă pot spune.

– O să vorbim cu un submarin rusesc? întrebă vesel cel mai în vîrstă. Eu sînt omul pe care-l căutați. Sînt licențiat în rusă și prima mea misiune a fost la bordul submarinului nuclear *Dreadnought*.

Ryan ezită un moment în fața responsabilității morale de a-l accepta înainte să-i spună în ce se implică. Făcu un gest de încuviințare și White le făcu semn celorlalți că pot pleca.

- Jack Ryan, zise el întinzându-i mâna.
- Owen Williams. Despre ce e vorba?
- Submarinul se numește *Octombrie Roșu*...
- *Krasnii Oktiabr*, zise și Williams zîmbind.
- Care încearcă să dezerteze în Statele Unite.

- Da?! De-asta ne-am tot plimbat de colo-colo. Foarte draguț din partea comandantului lor. Cît de siguri sîntem că asta vor?

Ryan îi explică în cîteva minute detaliile informațiilor de pînă atunci.

- I-am transmis instrucțiunile prin semnale Morse și pare să fi acceptat să intre în joc. Dar nu vom ști cu siguranță decît cînd vom ajunge la bord. Se știe că dezertorii se răzgîndesc ușor, mult mai des decît ți-ai putea imagina. Tot mai vrei să vii?

- Cum să pierd o asemenea șansă? Și cum ajungem la bordul submarinului mai exact, domnule comandor?

- Spune-mi Jack. Sînt din CIA, nu din marina militară, îi spuse el, apoi îi destăinui planul lor.

- Grozav. Am timp să-mi iau niște lucruri?

- Cu condiția să te întorci în zece minute, îi răspunse White.

- Am înțeles, domnule.

Williams salută și ieși.

White vorbi la telefon:

- Trimite-l la mine pe locotenentul Sinclair.

Amiralul îi explică lui Ryan că acesta este comandantul detașamentului de infanterie marină pe *Invincible*.

- Poate că ai avea nevoie și de un alt prieten alături.

Celălalt prieten era un pistol automat FN de 9 milimetri, cu un încărcător de rezervă și toc de umăr, ceea ce-l făcea aproape invizibil sub haină. Rupseră și arseră ordinele misiunii înainte să plece.

Amiralul White îi însoți pe Ryan și pe Williams pe puntea de zbor. Se opriră lingă ușă în timp ce motoarele elicopterului Sea King se trezeau la viață.

- Succes, Owen, zise White strîngîndu-i mâna tînărului, care salută și plecă.

- Transmiteți-i complimentele mele soției, domnule amiral, îi spuse Ryan în timp ce dădeau mâna.

- Cinci zile și jumătate de drum de aici pînă Anglia. Probabil că o s-o vezi înaintea mea. Ai grijă de tine, Jack.

Ryan zîmbi strîmb.

– De la evaluarea pe care am făcut-o la CIA mi se trage, nu? Dacă nu mă înșel, e vorba de o călătorie de plăcere, cu condiția să nu se prăbușească elicopterul cu mine.

– Îți stă bine în uniformă, Jack.

Ryan fu luat prin surprindere. Salută și el militărește așa cum fusese învățat la Quantico.

– Vă mulțumesc, domnule amiral. Pe curînd.

White îl urmări cu privirea pînă urcă în elicopter. Mecanicul de bord închise ușile și imediat motoarele lui Sea King începură să vuiască. Elicopterul se ridică în lateral cîțiva metri înălțime, apoi viră la stînga și după o scurtă coborîre luă altitudine îndreptîndu-se spre sud. În mai puțin de un minut, forma întunecată, fără lumini de zbor, dispăru.

33N 75V

La cîteva minute după miezul nopții, *Scamp* și *Ethan Allen* se întîlniră. Submarinul de atac se poziționă la 1 000 de metri în spatele bătrînului submarin nuclear și împreună începură să descrie un cerc larg, în timp ce operatorii sonar ascultau cum se apropie un vas cu motor diesel, nava americană *Pigeon*. Acum trei dintre piesele jocului erau la locul lor. Mai lipseau trei.

Octombrie Roșu

– Nu avem altă soluție, zise Melekin. Trebuie să continui să lucrez la diesel.

– Lasă-ne și pe noi să te ajutăm, spuse Sviadov.

– Voi ce știți despre pompele de combustibil de la motorul diesel? îi întrebă Melekin obosit, dar amabil. Nu, tovarășe. Surzpoi, Bugaiev, mă descurc și singur. N-are rost să vă expuneți și voi. Revin cu un raport într-o oră.

– Îți mulțumesc, tovarășe, îi răspunse Ramius și închise microfonul. Călătoria asta a fost într-adevăr dificilă. Acte de sabotaj. Nu mi s-a mai întîmplat așa ceva niciodată în toată cariera mea pe submarine! Dacă nu reușim să reparăm dieselul... Bateriile nu mai țin decît cîteva ore și reactorul are nevoie de o revizie completă și de verificarea siguranței în funcționare. Vă jur, tovarăși, dacă îl găsesc pe ticălosul care ne-a făcut asta...

– N-ar trebui să cerem ajutor? îl întrebă Ivanov.

– Când sîntem atît de aproape de Coasta de Est și cînd e posibil ca un vas imperialist să ne urmărească iar? Ce fel de „ajutor“ crezi c-am primi, hm? Tovarăși, poate că problema noastră nu e deloc un accident, v-ați gîndit la asta? Poate că am devenit pioni într-un joc ucigaș, zise el clătînînd din cap. Americanii nu trebuie sub nici o formă să pună mîna pe submarinul ăsta!

Sediul CIA

– Vă mulțumesc că ați venit atît de repede, domnule senator. Iertați-mă că v-am trezit așa devreme, îl întîmpină judecătorul Moore pe Donaldson de la ușă și-l invită să intre în biroul lui spațios. Îl cunoașteți pe domnul director Jacobs, nu-i așa?

– Sigur că da. Care-i motivul pentru care s-au adunat aici dis-de-dimineață atîția oameni importanți din CIA și FBI? întrebă Donaldson zîbind.

Era un semn bun. Să fii la conducerea Comitetului era mai mult decît o funcție, era de-a dreptul plăcut, era grozav să fii unul dintre pușinii oameni care știau totul.

Cea de-a treia persoană din încăpere, Ritter, îl ajuta pe un al patrulea să se ridice de pe un scaun cu spătar înalt care nu-i permisesese să vadă cine e acolo. Era Peter Henderson, constată Donaldson surprins. Costumul asistentului său era șifonat și individul arăta de parcă nu dormise toată noaptea. Sentimentul că totul era bine și frumos se stinse brusc.

Judecătorul Moore deveni ușor neliniștit.

– Îl cunoașteți, desigur, pe domnul Henderson.

– Ce înseamnă asta? întrebă Donaldson cu o voce mai calmă decît s-ar fi așteptat ceilalți.

– M-ați mințit, domnule senator, îi zise Ritter. Mi-ați promis că nu veți destăinui nimănui ce v-am spus ieri, deși știați foarte bine că-i veți spune acestui domn...

– Nu i-am spus nimic.

– ... Care-i transmita mai departe unui agent KGB, continuă Ritter. Emil, te rog, continuă tu.

Jacobs puse pe masă ceașca de cafea.

– Îl urmărim pe domnul Henderson de ceva vreme. Contactul lui ne-a pus în încurcătură. Unele lucruri sînt prea evidente. Mulți din Washington merg acasă cu taxiul în fiecare zi. Contactul lui Henderson era un șofer de taxi. Pînă la urmă ne-am dat seama.

– Am aflat de domnul Henderson chiar de la dumneavoastră, domnule senator, îi spuse Moore, apoi îi explică mai detaliat. Acum câțiva ani aveam un agent foarte bun în Moscova, un colonel din Forțele de Rachete Strategice. Ne-a furnizat informații foarte bune timp de cinci ani și tocmai ne pregăteam să-l scoatem din țară împreună cu familia. Știi că așa procedăm; nu poți să ai aceiași agenți la nesfârșit, iar ăstuia chiar îi eram datori. Dar am făcut greșeala să divulg numele lui comisiei pe care-o conduceți. După o săptămână, omul nostru dispăruse pur și simplu. A fost în cele din urmă împușcat, se înțelege. Soția lui și cele trei fiice au fost trimise în Siberia. Din informațiile pe care le avem, se pare că trăiesc într-o tabără de tăietori de lemn la est de Urali. Condițiile tipice, fără apă curentă, cu mâncare mizerabilă și fără servicii medicale și, din moment ce sînt familia unui trădător dovedit, vă imaginați ce iad îndură zilnic. Un om bun a fost omorît și o familie a fost distrusă. Încercați să vă gândiți la asta, domnule senator! Este o poveste adevărată, cu oameni adevărați. La început n-am știut unde s-a produs scurgerea de informații. Suspectul erați dumneavoastră și încă unul, doi, așa că am dat informații false fiecăruia dintre membrii comitetului. A durat șase luni, timp în care numele dumneavoastră a apărut de mai multe ori. După aceea domnul Jacobs i-a verificat pe toți angajații dumneavoastră. Emil, te rog.

– Cînd Henderson era redactor la *Crimson*, revista Universității Harvard, în 1970, a fost trimis în campusul universitar din Kent să facă un reportaj. Vă amintiți, desigur, de „Zilele furiei“, de după incursiunea în Cambogia și de intervenția gărzii naționale. Și eu am fost implicat atunci, așa a vrut providența. Firește că lui Henderson i s-a întors stomacul pe dos. Asta e de înțeles. Dar nu și reacția lui. Cînd a absolvit și a început să lucreze pentru dumneavoastră, a început să discute cu prietenii lui, foști militanți de stînga, despre slujba lui. Așa a ajuns la un contract oferit de ruși, prin care cereau niște informații. Era în timpul bombardamentului de Crăciun și chiar nu i-a plăcut deloc. Le-a dat informațiile. La început erau lucruri mai puțin importante, chestii pe care oricum le puteau afla din ziar după cîteva zile. Așa se întîmplă întotdeauna. Ei au pus momeala și el a început să muște. Bineînțeles, abia după cîteva ani au tras de fir și el nu a mai putut să scape. Știm toți care-s regulile jocului.

Ieri i-am pus în taxi un reportofon. Ați fi uimit dacă ați afla cît de simplu a fost. Și agenții devin mai neatenți cu timpul, ca

noi toți. Pe scurt, sînteți înregistrat cînd promiteați că nu veți mai spune nimănui ce ați aflat și îl avem pe casetă și pe Henderson cum toarnă informațiile la nici trei ore mai tîrziu unui agent KGB. Dumneavoastră nu ați încălcat nici o lege, domnule senator, Henderson da. A fost arestat aseară, la ora 9. Sub acuzația de spionaj avem și dovezi cu care s-o susținem.

– N-am știut nimic despre toate astea, zise Donaldson.

– Nici nu ne-am imaginat c-ați fi știut, îi răspunse Ritter.

Donaldson se întoarse către asistentul lui.

– Ce ai de spus în apărarea ta? –

Henderson nu răspunse nimic. Se gîdea să-i spună ce rău îi părea, dar cîm putea să explice ce simțea? Sentimentul murdar că era agent pentru o țară străină se suprapunea cu plăcerea de-a fi păcălit o legiune de spioni ai guvernului. Cînd a fost prins, toate aceste sentimente s-au redus la teama de ce va urma și ușurarea că acum totul se terminase.

– Domnul Henderson a fost de acord să lucreze pentru noi, îi veni Jacobs în ajutor. Mai exact, imediat ce vă încheiați cariera de senator.

– Asta ce mai înseamnă? întrebă Donaldson.

– Sînteți în Senat de cît timp? De 13 de ani, dacă nu mă înșală memoria, zise Moore.

– Doriți să vedeți cum reacționez la tentativele de șantaj, observă senatorul.

– Șantaj? făcu Moore cu brațele deschise. Ce Dumnezeu, domnule senator, domnul director Jacobs v-a spus deja că nu ați încălcat nici o lege și aveți cuvîntul meu de onoare că nu va exista o scurgere de informații din CIA în legătură cu toate astea. Acum nu mai depinde de noi dacă domnul Henderson va fi găsit vinovat sau nu. „Asistentul unui Senator e acuzat de înaltă trădare. Senatorul Donaldson declară că nu știa nimic de activitatea asistentului său.“

După o pauză, Jacobs continuă:

– Domnule senator, Universitatea din Connecticut v-a oferit un post de profesor universitar la Catedra de științe politice. De ce nu-l acceptați?

– Altfel Henderson merge la închisoare! Vreți să-l am eu pe conștiință?

– E clar că nu va mai putea lucra pentru dumneavoastră, după cum e clar și că va bate la ochi dacă va fi dat afară după aștia ani de muncă exemplară în slujba dumneavoastră. Dacă, pe de altă

parte, vă veți hotărî să nu mai fiți o persoană publică, nu va fi deloc surprinzător dacă n-o să mai poată găsi o slujbă la fel de importantă în subordinea altui senator. Și uite-așa o să se angajeze în sfera finanțelor, unde o să aibă acces în continuare la tot felul de informații secrete. Numai că de acum înainte, preciză Ritter, noi o să hotărîm care secrete o să ajungă la ruși și care nu.

– Nu există prescriere pentru faptele de spionaj, sublinie Jacobs.

– Dacă o să afle sovieticii..., încep Donaldson și se opri.

Pînă la urmă ce-i păsa lui? Nu-i păsa nici de Henderson, nici de cine știe ce rus născocit. Trebuia să-și salveze imaginea și să minimizeze pierderile.

– Ați cîștigat, domnule judecător.

– Mă gîndeam c-o să vedeți lucrurile la fel ca și noi. Îl voi informa pe președinte. Vă mulțumesc din nou că ați venit, domnule senator. Domnul Henderson o să ajungă mai tîrziu la lucru azi. Să nu vă pară rău de el, domnule senator. Dacă o să intre-n joc de partea noastră, în cîțiva ani poate chiar îl lăsăm în pace. N-ar fi prima oară, dar trebuie să merite șansa asta. La revedere, domnule senator.

Henderson va intra în joc. Alternativa era să-și petreacă restul vieții într-o închisoare de maximă securitate. După ce ascultă caseta cu discuția lui din taxi, recunoscuse totul în fața unui stenograf și a unei camere de filmat.

Pigeon

Călătoria pînă la *Pigeon* fu lipsită de evenimente, slavă Domnului. Nava de salvare cu carenă de catamaran avea la pupa o platformă pentru elicoptere, iar aparatul lui Royal Navy stătu la punct fix cîteva clipe la jumătate de metru deasupra ei, cît săriră jos Ryan și Williams. Cei doi fură conduși imediat pe punte, în timp ce elicopterul se întorse cu zgomot spre nord-est, înapoi acasă.

– Bine ați venit la bord! spuse amabil comandantul. De la Washington mi s-a spus că îmi aduceți niște ordine. Doriți o cafea?

– Aveți cumva și ceai? întrebă Williams.

– Probabil c-o să găsim niște ceai.

– Să mergem undeva unde putem discuta liniștiți.

Dallas

Urma să intre în scenă *Dallas*. Alertat de o transmisiune ELF, Mancuso ridicase nava la adâncime periscopică pentru un scurt interval de timp, noaptea. Apoi decriptă manual, în cabina sa, cuprinzătorul mesaj EYES ONLY¹. Decriptările nu erau punctul său forte și Mancuso avu nevoie de o oră să termine mesajul în timp ce Chambers preluă comanda submarinului și îl readuse pe urmele contactului de mai devreme. Un marinar care trecea pe lângă cabina comandantului auzi din interior o înjurătură spusă printre dinți. Când Mancuso ieși din cabină, avea un zîmbet mulțumit. Nici la jocurile de cărți nu se pricepea.

Pigeon

Pigeon era unul din cele două vase moderne concepute pentru operațiunile de salvare a submarinelor, care puteau localiza și puteau ajunge la un submarin nuclear scufundat suficient de repede încît să salveze echipajul. Era dotat cu o multitudine de echipamente sofisticate, dintre care cel mai important era minisubmarinul *Mystic*. Locul acestuia era între cele două carene catamaran ale lui *Pigeon*. Avea și un sonar 3D de putere mică, folosit mai mult ca baliză, în timp ce *Pigeon* descria cercuri la cîțiva kilometri sud de *Scamp* și *Ethan Allen*. Două fregate din clasa *Perry* operau la 25 de kilometri nord, în echipă cu trei avioane Orion pentru curățarea zonei.

– *Pigeon*, aici *Dallas*, verificăm transmisia radio. Terminat.

– *Dallas*, aici *Pigeon*. Vă auzim foarte bine. Terminat.

– Pachetul a ajuns. Terminat.

– Domnule comandant, pe *Invincible* am comunicat folosind semnale luminoase. Știți să mînuieți un proiector? întrebă Ryan.

– Să particip și eu? Serios?

Planul era destul de simplu, chiar nostim. Era evident că *Octombrie Roșu* voia să dezerteze. Exista posibilitatea ca toți cei de la bordul navei să ceară azil politic – variantă puțin probabilă totuși. Planul prevedea să-i evacueze de pe *Octombrie Roșu* pe toți cei care ar fi vrut să se întoarcă în Rusia, apoi să însceneze explozia submarinului cu una dintre încărcăturile puternice de sabordare despre care se știa că le are la bord orice navă rusească.

¹ STRICT SECRET! Citește și distruge! (n.red.)

Cei rămași la bord vor duce nava spre nord-vest, la Pamlico Sound, unde vor aștepta ca toată flota sovietică să plece, convinsă că *Octombrie Roșu* a fost scufundat și avînd echipajul gata s-o confirme. Ce ar fi putut să nu meargă bine? O mie de lucruri.

Octombrie Roșu

Ramius se uită prin periscop. Singura navă vizibilă era *Pigeon*, deși antena ESM îi raporta că există activitate radar de suprafață spre nord, unde patrulau două fregate. Așadar acesta era planul lor. Urmări semnalul luminos și traduse mesajul în gînd.

Spitalul militar din Norfolk

– Vă mulțumim c-ați venit, domnule doctor, îi spuse ofițerul de informații, care ocupase biroul administratorului de la spital. Am înțeles că pacientul nostru s-a trezit.

– Cam acum o oră, îi confirmă Tait. A rămas conștient vreo 20 de minute. Acum doarme.

– Asta înseamnă că o să supraviețuiască?

– E un semn bun, în orice caz. A fost destul de coerent, de unde rezultă că nu i-a fost afectat creierul. Îmi făceam griji în legătură cu asta. Trebuie să recunosc că acum are șanse reale, dar cazurile de hipotermie îți fac surprize neplăcute cînd te aștepti mai puțin. Starea puștiului e gravă, asta nu s-a schimbat.

Tait făcu o pauză.

– Aș vrea să vă întreb ceva. De ce rușii nu se bucură deloc?

– Ce vă face să spuneți una ca asta?

– Nu e greu de observat. În afară de asta, Jamie a găsit în echipă un doctor care înțelege rusa și l-am pus să se ocupe și el de caz.

– De ce nu m-ați anunțat și pe mine?

– Nici rușii nu știu. A fost o decizie medicală. Ține de etică să ai în preajmă un doctor care știe limba pacientului.

Tait zîmbi, mîndru că s-a gîndit singur la această tactică, respectînd în același timp și regulamentul militar, și deontologia medicală. Apoi scoase din buzunar o fișă medicală.

– Oricum, numele pacientului este Andre Katiskin. E bucătar, așa cum bănuiam, și e din Leningrad. Nava lui se numea *Politovski*.

– Complimentele mele, domnule doctor.

Ofițerul își arată aprecierea față de inițiativa lui Tait și nu putea să nu se întrebe cum se face că amatorii erau așa de inspirați când își bagau nasul unde nu le fierbea oala.

– Și pînă la urmă de ce sînt rușii așa nefericiți? întrebă Tait, care nu primise încă un răspuns. Și de ce nu ați trimis chiar dumneavoastră pe cineva sus? Ați știut de la început, nu-i așa? Ați știut de pe ce navă e și ați știut și de ce s-a scufundat... Așa că, dacă ei voiau cel mai mult să afle de pe ce navă era și dacă nu le-a plăcut ce au aflat, asta înseamnă că le-a dispărut încă un submarin aici?

Sediul CIA

Moore ridică receptorul:

– James, vino aici imediat și adu-l și pe Bob!

– Ce s-a întîmplat, Arthur? întrebă Greer un minut mai tîrziu.

– Am primit informații de ultimă oră de la CARDINAL, zise Moore dîndu-le celor doi cîte o fotocopie după mesajul lui. Cît de repede putem să transmitem mai departe mesajul?

– Să-l transmitem acolo? Un elicopter ar ajunge acolo în cel puțin două ore. Trebuie să le parvină mai repede, insistă Greer.

– Totuși nu putem să-l punem în pericol pe CARDINAL și cu asta basta. Redactează un mesaj și pune pe cineva din marină sau din aviație să-l ducă personal.

Nici lui Moore nu-i plăcea soluția, dar n-aveau de ales.

– O să dureze prea mult! obiectă Greer ridicînd vocea.

– Și mie mi-e simpatic puștiul, James. Dar nu ajutăm pe nimeni dacă stăm aici și vorbim. Trebuie să acționăm.

Greer plecă din birou înjurînd ca un bătrîn marinăruș ce era.

Octombrie Roșu

– Tovarăși, ofițeri și marinari de pe *Octombrie Roșu*, vă vorbește comandantul navei.

Marinarii observară că Ramius le vorbea cu o voce joasă. Panica iscată cu cîteva ore înainte ajunsese acum în pragul unei revolte.

– Eforturile noastre de a repara motoarele au eșuat. Bateriile sînt pe terminate. Sîntem prea departe de Cuba pentru a cere ajutorul și *Rodina* nu ne poate ajuta. Nu avem energie electrică nici măcar pentru a menține în funcțiune sistemele de regenerare

a aerului mai mult de cîteva ore. Nu avem altă posibilitate decît să abandonăm nava. Nu e împlîntor faptul că o navă americană e acum atît de aproape și se oferă să ne ajute. Vă spun eu ce s-a împlîntat, tovarăși. Un spion imperialist ne-a sabotat nava și au aflat ce ordine avem. Ne așteaptă, tovarăși, ne așteaptă și speră să-și pună mîna murdară pe nava noastră. Dar n-o să reușească! Echipajul va ieși la suprafață. N-o să ni-l ia pe *Octombrie Roșu*! Eu și ofițerii superiori vom rămîne la urmă să detonăm încărcătura de sabordare. Adîncimea apei e de 5 000 de metri aici. N-o să pună mîna pe submarinul nostru. Toți membrii echipajului, mai puțin cei care sînt de cart, să se adune la pupa. Asta e tot ce am avut de spus.

Ramius se uită de jur împrejur în postul de comandă.

– Am pierdut, tovarăși. Bugaiev, trimite mesajele necesare la Moscova și navei americane. După aceea să coborîm la 100 de metri adîncime. N-o să le lăsăm nici cea mai mică șansă de a ne lua nava. Îmi asum răspunderea pentru această... rușine! Nu uitați ce vă spun, tovarăși. Vina îmi aparține în totalitate.

Pigeon

– Am primit semnalul SSS, zise radiooperatorul.

– Domnule Ryan, ați mai fost vreodată pe un submarin? îl întrebă Cook.

– Nu, sper totuși că e mai sigur decît să zbori cu avionul, încercă el să glumească.

În realitate, era foarte speriat.

– Păi atunci hai să mergem pe *Mystic*.

Mystic

Micul submarin de salvare DSRV consta de fapt în trei sfere metalice sudate împreună, cu o elice, acoperit de jur împrejur de un bordaj metalic exterior care să asigure protecția porțiunilor expuse la presiuni mari. Ryan intră primul, urmat de Williams. Acolo găsiră scaune pe care se așezară răbdători. Trei marinari erau deja la post.

Mystic era gata de misiune. La comandă, macaraua lui Pigeon coborî submarinul în apa liniștită. Acesta începu imediat să se scufunde, fără ca motoarele electrice să facă cel mai mic zgomot. Sonarul său localizează imediat submarinul rusesc, la o

jumătate de kilometru și la o adâncime de 90 de metri. Echipajului i se spusese că e o misiune de salvare obișnuită. Erau profesioniști. În numai zece minute, *Mystic* se afla deasupra sasului de evacuare de la prova submarinului nuclear.

Elicele orientabile l-au poziționat cu grijă și un tehnician a verificat dacă tunelul de cuplare se îmbinase cum trebuie. Apa din tunelul de trecere dintre *Mystic* și *Octombrie Roșu* a fost evacuată brusc într-un compartiment de joasă presiune din DSRV. Astfel s-a asigurat etanșarea legăturii dintre cele două nave și apa rămasă a fost pompată afară.

– Cred că acum mingea e în terenul vostru, îi spuse locotenentul dirijându-l pe Ryan către trapa din partea inferioară a tunelului de trecere.

– Așa se pare, îi răspunse Ryan sprijinindu-se pe un genunchi și lovind de câteva ori cu pumnul în metalul trapei.

Nici un răspuns. Atunci încercă o mișcare de răsucire. Se auziră alte trei lovituri drept răspuns și Ryan răsuci roata de blocare din mijlocul trapei. Când ridică puțin capacul, văzu un altul sub el, deja deschis. Urma încă unul, perpendicular, care era închis. Ryan trase aer în piept și coborî scara din cilindrul vopsit în alb, urmat de Williams. După ce ajunse jos, Ryan ciocăni în ultima trapă.

Octombrie Roșu

Acesta se deschise imediat.

– Domnilor, sînt comandorul Ryan, din U.S. Navy. Vă putem ajuta cu ceva?

Interlocutorul lui era un bărbat mai scund și mai îndesat decît el. Avea trei stele pe epoleți, o colecție impresionantă de decorații pe piept și o dungă lată aurie la mîneacă. Așadar, așa arăta Marko Ramius...

– Vorbiți rusește?

– Nu, domnule comandant. Cu ce fel de probleme vă confrunțați?

– Avem o scurgere masivă la reactor. Nava este contaminată în întregime de la postul de comandă pînă la pupa. Trebuie s-o evacuăm.

Cînd auzi cuvintele „scurgere“ și „reactor“, Ryan simți cum îl trece un fior. Își aminti ce convins fusese că scenariul lui era corect. Pe uscat, la sute de kilometri, într-un birou confortabil,

înconjurat de prieteni – sau, în orice caz, de oameni care nu-i erau dușmani. Privirile persoanelor aflate de față erau ucigătoare.

– O, Doamne! Atunci să trecem la treabă! Putem să transportăm 25 de oameni o dată.

– Stați puțin, domnule comandor Ryan. Ce se va întâmpla cu oamenii mei? Întrebă tare Ramius.

– Vor fi tratați ca oaspeți, bineînțeles. Dacă au nevoie de consultații medicale, le vor primi imediat. Vom parcurge procedurile necesare cât mai repede, să se poată întoarce în Uniunea Sovietică. Doar nu credeți că-i băgăm la închisoare.

Ramius mormăi ceva și se întoarce să vorbească în rusă cu ceilalți. În elicopter, pe când veneau de pe *Invincible*, Ryan și Williams căzură de acord să nu spună de la început că locotenentul știa rusa, iar Williams purta acum uniforma americană. Nici unul nu-și făcea probleme că vreunul dintre ruși va observa diferența de accent.

– Tovarășe Petrov, i se adresează Ramius, dumneavoastră veți merge cu primul grup. Să îi supravegheați, tovarășe doctor! Să nu-i lăsați pe americani să li se adreseze în particular și nici să nu permiteți ca vreunul să se depărteze de grup. Veți aborda un comportament corect, nici mai mult, nici mai puțin!

– Am înțeles, tovarășe comandant.

Ryan îl urmărea pe Petrov cum număra oamenii când ieșeau prin bocaport și urcau scara. Când terminară, Williams verifică mai întâi trapa lui *Mystic* și apoi cel din sasul de evacuare al lui *Octombrie Roșu*. Ramius trimise un miciman pentru o verificare suplimentară. Apoi auziră cum se decupla DSRV-ul și se îndepărta.

Tăcerea care urmă fu lungă și apăsătoare. Ryan și Williams stăteau într-un colț al compartimentului, iar Ramius și oamenii lui în celălalt. Lui Ryan îi amintea de anii de liceu, când fetele și băieții se adunau în grupuri separate, între care păstrau distanța. Când un ofițer scoase o țigară, încercă să spargă gheața.

– Îmi dați și mie o țigară, vă rog?

Borodin scutură pachetul și din el ieși pe jumătate o țigară. Ryan o luă și Borodin i-o aprinse cu un băț de chibrit.

– Mulțumesc. M-am lăsat de fumat, dar când stau sub apă într-un submarin cu reactorul defect... Sper că nu e periculos, nu?

Primul contact al lui Ryan cu țigările rusești nu a fost prea fericit. Tutunul negru, de proastă calitate, îi dădea ameteți, lăsând

un iz înțepător în jurul lor, unde mirosea deja a transpirație, varză și ulei de motor.

– Cum se face că erați în zonă? întrebă Ramius.

– Ne îndreptam către coasta Virginiei, domnule comandant. S-a scufundat un submarin rusesc acolo săptămîna trecută.

– Da? întrebă Ramius, admirînd versiunea lor oficială. Un submarin sovietic?

– Da, domnule. Nava făcea parte din clasa pe care noi o numim *Alfa*. Asta e tot ce știu sigur pînă acum. Au găsit un supraviețuitor care e acum la spitalul militar din Norfolk. Îmi permiteți să vă întreb cum vă numiți?

– Marko Alexandrovici Ramius.

– Eu sînt Jack Ryan.

– Owen Williams, zise și celălalt și dădură mîna pe rînd.

– Aveți familie, domnule Ryan? îl întrebă Ramius.

– Da, domnule comandant. Sînt însurat, am un băiat și o fată. Dumneavoastră?

– Nu, nu am familie.

Apoi se întoarse și îi zise ceva în rusă unui subofiter.

– Mergi tu cu următorul grup. Ai auzit ce instrucțiuni i-am dat tovarășului doctor?

– Da, tovarășe comandant! îi răspunse tînărul.

Deasupra se auzeau motoarele electrice ale lui *Mystic*. Imediat urmă zgomotul metalic al tunelului care se fixă pe sasul de evacuare. Nu trecuseră decît 40 de minute de cînd plecaseră, dar parcă ar fi trecut o săptămîna. „Dumnezeule mare, și dacă reactorul chiar era defect?” se întreba Ryan.

Scamp

La trei kilometri și jumătate de acolo, *Scamp* se oprise lîngă *Ethan Allen*. Cele două submarine făcură schimb de mesaje. Operatorul sonar de pe *Scamp* observase că trecuseră trei submarine în ultima oră. *Pogy* și *Dallas* se aflau acum între *Octombrie Roșu* și celelalte două submarine americane, iar operatorii sonarelor urmăreau atent orice interferență și orice vas care ar fi putut trece prin preajmă. Zona de transfer era destul de departe de țărm să evite traficul de coastă, tancurile petroliere și vasele comerciale, dar nu aveau siguranța că nu va apărea vreun vas izolat.

Octombrie Roșu

Cînd cel de-al treilea grup de marinari porni sub comanda locotenentului Sviadov, un bucătar de la capătul rîndului a plecat, spunînd că vrea să-și ia casetofonul pentru care strînsese bani luni în șir. Nimeni nu observă că nu se mai întoarse, nici chiar Ramius. Marinarii, inclusiv micimarii cu experiență, se înghesuiau să iasă de pe submarin. Nu mai rămăsese decît un grup pregătît de plecare.

Pigeon

La bordul lui *Pigeon*, marinarii sovietici erau duși direct în careu, la masă. Americanii îi urmărea pe colegii lor ruși îndeaproape, dar fără să spună nimic. Rușii găsiră masa pusă, cu pîine prăjită, șuncă, ouă și cafea. Petrov era bucuros. Nu era greu să supraveghezi niște oameni cît timp aceștia mîncau ca niște lupi flămînzi. Ajuțați de un subofițer care făcea pe translatorul, mai cerură niște șuncă și primiră din belșug. Bucătarii aveau ordin să-i îndoape pe ruși cît puteau. Așa erau toți ocupați cu ceva și nu observară un elicopter venit de pe uscat care debarcă 20 de oameni, unul dintre ei îndreptîndu-se imediat spre punte.

Octombrie Roșu

– Ultimul grup, murmură Ryan ca pentru el.

Mystic venise din nou. Ultimul transport durase o oră. Cînd s-au deschis trapele, locotenentul de pe DSRV a coborît la ei.

– Următorul transport o să mai întîrzie, să trăiți. Bateriile ni s-au cam consumat. Se reîncarcă în 90 de minute. E vreo problemă?

– Vom face cum spuneți dumneavoastră, îi răspunse Ramius.

Apoi traduse și pentru oamenii lui și îi ordonă lui Ivanov să se ocupe de următorul grup.

– Ofițerii superiori vor rămîne ultimii. Avem o sarcină de îndeplinit.

Ramius făcu o pauză, apoi strînse mîna tînărului ofițer și-i spuse:

– Dacă se întîmplă ceva, să transmiți la Moscova că ne-am făcut datoria.

– Așa voi face, tovarășe comandant, spuse Ivan cu o voce gătită de emoție.

Ryan urmărea marinarii care plecau. Mai întâi s-a închis capacul de pe *Octombrie Roșu*, apoi cel de pe *Mystic*. După un minut, s-a auzit iar zgomotul metalic și minisubmarinul s-a ridicat. Auzi motoarele electrice și cum se îndepărtează rapid și simți că pereții vopsiți în verde îl sufocă. Era înspăimântător și-n avion, dar măcar acolo aerul nu amenința să te strivească. El era sub apă, la 450 de kilometri de țărm, în cel mai mare submarin din lume, cu numai zece oameni la bord care puteau să-l manevreze.

– Domnule comandor Ryan, îi spuse Ramius luînd poziția de drepti, eu și ofițerii mei cerem azil politic în Statele Unite... Și vă oferim acest mic cadou, zise el făcînd un semn către pereții de oțel.

Ryan își pregătise deja răspunsul:

– Domnule comandant, în numele președintelui Statelor Unite, am onoarea să vă accept cererea. Bine ați venit în lumea liberă, domnilor!

Nici unul dintre cei de față nu știa că stația de la bord era pornită. Indicatoarele luminoase erau deconectate de mai multe ore. Mai în față cu două compartimente, bucătarul îi asculta spunîndu-și că avusese dreptate să rămînă la urmă, regretînd pe de altă parte că nu se înșelase. „Și acum ce-i de făcut?” se întreba el. Trebuia să-și facă datoria. Suna destul de simplu, dar își va aminti el exact cum trebuia procedat pînă la capăt?

– Nu știu ce-aș putea să vă spun, mai zise Ryan dînd mîna cu fiecare. Ați reușit. E incredibil, dar ați reușit!

– Scuzați-mă, domnule comandant, zise Kamarov. Știți cumva limba rusă?

– Din păcate, nu. Dar știe locotenentul Williams, aici de față. În locul meu ar fi trebuit să fie un grup de ofițeri care știau toți rusește, dar elicopterul lor s-a prăbușit în mare ieri-seară.

William le traducea. Patru dintre ofițerii ruși nu știau engleza.

– Și acum ce se va întîmpla?

– Peste cîteva minute, un fost submarin nuclear va exploda la trei kilometri de aici. Un vechi submarin american. Presupun că le-ați spus oamenilor dumneavoastră că veți saborda submarinul. Doamne ferește, sper că nu le-ați dezvăluit adevăratele dumneavoastră intenții.

– Ca să izbucnească un război pe nava mea? zise Ramius rîzînd. Nu, domnule Ryan. Și după aceea?

– Cînd toată lumea va fi convinsă că *Octombrie Roșu* s-a scufundat, o să mergem în Golful Ocracoke și o să așteptăm. Navele americane *Dallas* și *Pogy* ne vor escorta. Nava poate fi condusă numai de cei rămași?

– Cei care au rămas aici pot să conducă orice navă din lume! zise Ramius, mai întîi în limba rusă.

Oamenii lui au zîmbit.

– Și credeți că marinarii noștri nu vor ști ce s-a întîmplat cu noi?

– Exact. De pe *Pigeon* o să se vadă o explozie subacvatică. Nu au de unde să știe că nu e unde cred ei, nu? Știți că flota sovietică are foarte multe nave în apropierea coastei americane în momentul ăsta? După ce pleacă, atunci o să vedem unde putem să păstrăm cadoul ăsta pe termen lung. Nu știu unde o să fie. Oamenii dumneavoastră, firește, sînt oaspeții noștri. Mulți americani o să vrea să discute cu dumneavoastră. Deocamdată, fiți siguri că veți fi tratați foarte bine, mai bine decît v-ați putea imagina.

Ryan era sigur că fiecare va primi o sumă considerabilă din partea celor de la CIA. Nu le-a spus nimic, pentru că nu voia să-i insulte după un asemenea act de curaj. A fost destul de surprins cînd a citit că persoanele care cer azil politic rareori se așteaptă să primească bani, în orice caz nu-i cer aproape niciodată.

– Și cum rămîne cu educația politică? întrebă Kamarov.

Ryan izbucni în rîs:

– Domnule locotenent, cineva din personalul nostru o să vă ia deoparte și o să vă explice cum merg lucrurile în țara noastră. O să dureze vreo două ore. După aceea, puteți să să ne spuneți imediat unde greșim. Dacă toți ne spun asta, de ce n-ați face-o și dumneavoastră? Dar nu pot să mă ocup eu acum de educația politică. Deși, poate nu mă credeți, o să vă facă plăcere, probabil chiar mai mult decît mie. Eu n-am trăit niciodată într-o țară care nu era liberă și poate nu știu să apreciez cum trebuie ce am aici. Deocamdată, cred că aveți de lucru.

– Așa este, zise Ramius. Dar veniți, noii mei tovarăși, o să vă punem și pe dumneavoastră la treabă.

Ramius îl conduse pe Ryan printr-un șir de uși etanșe. După cîteva minute se aflau în compartimentul rachetelor, o sală mare, în care douăzeci și șase de cilindri de culoare verde-închis se înălțau între cele două punți. Scopul final al unui submarin

nuclear cu 200 de focoase termonucleare. Amenințarea conținută de această incintă îți zbîrlea părul. Nu erau niște concepte abstracte, ci erau obiecte reale. Pasarela pe care mergeau era un grilaj, în timp ce puntea inferioară era solidă. După ce traversară compartimentul și apoi încă unul, ajunseră la postul de comandă. În submarin era o liniște stranie; Ryan înțelegea acum de ce toți marinarii erau superstițioși.

– Stați aici, îi spuse Ramius arătându-i locul timonierului din stînga cabinei.

Ryan observă manșa asemănătoare cu aceea a avioanelor și un set de instrumente.

– Ce trebuie să fac? întrebă Ryan așezîndu-se.

– Veți conduce submarinul, domnule comandor. N-ați mai făcut-o pînă acum?

– Nu, domnule comandant. N-am mai fost niciodată pe un submarin.

– Dar sînteți ofițer în marină!?

Ryan clătină din cap:

– Nu. Sînt agent CIA.

– CIA? rosti acronimul, de parcă ar fi fost otrăvitor.

– Știu, știu, făcu Ryan dezarmat și se rezemă cu capul de cîrmă. Ne spun Forțele din Umbră. Domnule comandant, forța din umbră din fața dumneavoastră probabil c-o să se scape pe ea înainte să scăpăm de toată povestea asta. Eu lucrez la birou și credeți-mă că nu-mi doresc nimic mai mult decît să ajung acasă la soția și la copiii mei. Dacă aveam minte, rămîneam în Annapolis și-mi vedem de cărțile la care scriu.

– Scrieți cărți? Cum adică?

– Domnule comandant, eu sînt de profesie istoric. Mi s-a propus acum cîțiva ani să lucrez în CIA ca analist. Știți ce înseamnă asta? Că agenții îmi furnizează tot felul de date și eu trebuie să văd ce înseamnă. Am intrat în încurcătura asta incredibilă din greșală. Pe dracu', normal că nu mă credeți, dar așa e. Oricum, am scris niște cărți de istoria marinei militare.

– Ia spuneți-mi niște titluri, îi ceru Ramius.

– *Options and decisions*¹, *Doomed Eagles*² și una care o să apară la anul *Fighting Sailor*³, o biografie a amiralului Halsey.

¹ Variante și decizii (n.tr.)

² Vulturii blestemați (n.tr.)

³ Soldatul din marina militară (n.tr.)

Prima carte tratează bătălia din Goful Leyte. A fost publicată o recenzie în *Morskoj Sbornik*, din câte mi s-a spus. Analiza deciziile tactice luate în timpul luptei. Ar trebui să fie câteva exemplare la biblioteca Academiei Frunze.

Ramius tăcu pentru câteva clipe.

– A, o știu. ~~Am citit-o~~ parțial. Dar vă înșelați, domnule Ryan. Halsey a acționat prosteste.

– O să vă descurcați foarte bine în țara noastră, domnule comandant. Deja sînteți critic literar. Domnule Borodin, pot să vă cer încă o țigară?

Borodin îi aruncă un pachet nou și chibrituri. Ryan își aprinse o țigară. Era oribilă.

Avalon

Cea de-a patra cursă a lui *Mystic* către submarinul rusesc era un semnal pentru *Ethan Allen* și *Scamp* să intre în acțiune. *Avalon* înaintă câteva sute de metri către bătrînul submarin nuclear. Comandorul adunase deja oamenii în compartimentul torpilelor. Peste tot pe navă fuseseră deschise toate bocaporturile, ușile și trapele. Unul dintre ofițeri li se alătură celorlalți. În urma lui se vedea un fir negru care ducea la fiecare dintre bombe de la bord. Îl conectă la un dispozitiv de detonare cu cronometru.

– Totul e pregătit, domnule comandant.

Octombrie Roșu

Ryan îl urmări pe Ramius ordonînd oamenilor lui să-și ia în primire posturile. Majoritatea plecară la pupa, să se ocupe de mașini. Ramius avu eleganța să dea ordinele în engleză, repetîndu-le apoi în rusă pentru cei care încă nu înțelegeau noua lor limbă.

– Kamarov și Williams, mergeți la prova și blocați toate ușile etanșe! Apoi îi explică lui Ryan: Dacă se întîmplă ceva, ceea ce nu e cazul, nu avem suficienți oameni să facă reparații. Așa încît închidem ermetic toată nava.

Lui Ryan i se păru logic. Își puse o ceașcă goală drept scrumieră pe tabloul de bord. În cabina de comandă nu rămăseseră decît el și Ramius.

– Cînd trebuie să plecăm? întrebă Ramius.

– Când sînteți gata, domnule. Trebuie să ajungem în Golful Ocracoke cînd e marea înaltă, cam la opt minute după miezul nopții. Avem șanse să reușim?

Ramius se uită pe hartă.

– Fără probleme.

Kamarov îl conduse pe Williams prin cabina de comunicații, de lîngă postul de comandă. Lăsară în urmă ușa etanșă deschisă și merșeră la prova, pînă în compartimentul rachetelor. Acolo coborîră pe o scară și traversară puntea inferioară pînă la peretele despărțitor dispre prova. Trecură de mai multe uși spre compartimentele cu provizii, verificînd pe fiecare dacă ușa este închisă și asigurată. Cînd ajunseră aproape de prova, urcară pe o altă scară spre compartimentul torpilelor, închizînd ușa în urma lor, și apoi merșeră spre pupa prin depozitul de torpile și cușetele echipajului. Amîndoi încercau un sentiment straniu la bordul unei nave fără echipaj și făcură totul fără grabă. Williams se uita atent în fiecare compartiment, iar Kamarov îi răspundea la întrebări. Locotenentului îi făcea plăcere să îi răspundă în limba lui. Amîndoi erau niște ofițeri foarte buni și împărtășeau un romantic sentiment de atașament față de profesia lor. În ceea ce-l privea, Williams era impresionat de *Octombrie Roșu* și i-a și spus-o de mai multe ori. O serie de detalii mărunte s-au bucurat de o atenție deosebită. Puntea era acoperită cu dale. Toate ușile etanșe aveau pe margine garnituri groase de cauciuc. Aproape că nu făceau nici un zgomot în timp ce se plimbau dintr-o parte în alta să verifice etanșeitățile și era evident că n-au fost vorbe goale cînd s-a hotărît ca submarinul să fie cu adevărat silențios.

William traducea în rusește o poveste marinărească în momentul în care deschiseră ușa spre puntea superioară a compartimentului rachetelor. Intrînd după Kamarov, își aduse aminte că lăsasera aprinse luminile puternice de pe plafonul compartimentului cu proiectile. Sau se înșela?

Ryan încerca să se relaxeze și nu prea reușea. Scaunul nu era deloc confortabil și îi veni în minte o glumă despre cum se modela noul om sovietic – cu scaunele de pe avioanele de pasageri care transformau orice individ într-un contorsionist în poziții imposibile. La pupa, ofițerii din sala mașinilor începuseră alimentarea reactorului. Ramius vorbi prin stație cu inginerul-șef chiar înainte ca sunetul sistemului de răcire al reactorului să devină asurzitor, începînd să producă aburi pentru turbine.

Ryan ridică brusc capul. Avu impresia că simți sunetul înainte ca urechea să-l perceapă. Un fior îl fulgeră înainte să conștientizeze semnificația zgomotului pe care-l auzise.

– Ce-a fost asta? întrebă automat, dar știind deja răspunsul.

– Ce anume? îl întrebă Ramius, care era la trei metri mai în spate și asculta zgomotul șenilei care pornise în sfârșit.

Un huruit se răspîndi în tot corpul navei.

– Am auzit o împușcătură, ba nu, erau mai multe.

Ramius veni spre el zîmbind amuzat.

– Ați auzit zgomotul șenilei și cred că sînteți pentru prima oară pe un submarin, după cum mi-ați mărturisit și dumneavoastră. Întodeauna e greu prima oară. Chiar și mie mi-a fost greu.

Ryan se ridică în picioare.

– Și asta-i adevărat, domnule comandant, dar n-am confundat niciodată zgomotul unei arme.

Se descheie la haină și scoase pistolul.

– Dați-mi imediat chestia aia, zise Ramius întinzînd mîna spre el. Vă interzic să umblați cu o armă pe submarinul meu!

– Unde sînt Williams și Kamarov? întrebă Ryan ignorînd replica dinainte.

Ramius ridică din umeri.

– Au întîrziat, e drept, dar nava e mare!

– Mă duc la prova să văd ce s-a întîmplat.

– O să rămîneți la postul dumneavoastră! îi ordonă Ramius. Și o să-mi respectați ordinele!

– Domnule comandant, tocmai am auzit zgomote care semănau cu niște focuri de armă, așa încît mă duc la prova să văd dacă totul e în regulă. Vi s-a întîmplat vreodată să tragă cineva în dumneavoastră? Mie da. Am mai multe cicatrice pe umăr care s-o dovedească. Preluati dumneavoastră comanda, domnule!

Ramius ridică telefonul și apăsă pe un buton. Spuse ceva în rușește și apoi închise.

– O să merg cu dumneavoastră și o să vă arăt că nava noastră nu e bîntuită de suflete sau cum le spuneți. Stafii, nu? Stafii, nu avem stafii, zise el, apoi îi făcu un semn spre pistol. Parcă ziceați că nu sînteți spion.

– Domnule comandant, credeți ce vreți, da? E o poveste lungă și o să v-o spun într-o bună zi.

Ryan așteptă să-i vină înlocuitorul pe care era clar că Ramius ținea să-l aștepte. Zgomotul „șenilei“ făcea ca tot submarinul să răsună ca interiorul unui butoi.

Un ofițer despre care nu-și mai amintea cum se numește intră în postul de comandă. Ramius îi spuse ceva ce îl făcu să izbucnească în râs, dar ofițerul se opri când văzu pistolul lui Ryan. Era clar că nici unul din ruși nu prea se bucura că el este înarmat.

– Mergem, domnule comandant? întrebă Ryan făcându-i un semn spre ușă.

– După dumneata, domnule Ryan.

Ușa etanșă dintre postul de comandă și compartimentul următor rămase deschisă. Ryan intră încet în cabina radio, uitându-se repede în stînga și în dreapta. Era liber. Apoi merse spre prova, spre ușa compartimentului rachetelor, care era închisă ermetic. Înaltă de un metru și jumătate și lată de jumătate de metru, ușa era încuiată cu un volant plasat în mijlocul ei. Ryan întoarse roata cu o mîna. Era bine unsă, la fel și balamalele. Deschise ușa încet și se uită în spatele ei.

– Drace! oftă Ryan și îi făcu semn lui Ramius să intre.

Compartimentul rachetelor era lung de peste 60 de metri și era luminat numai de șase sau opt lumini de veghe. Nu era mai multă lumină înainte? La capătul celălalt era o lumină mult mai puternică și lîngă ușa de acolo se vedeau două umbre pe grijaul din față. Nici una nu mișca. Sursa de lumină care îi permise lui Ryan să îi vadă oscila lîngă un tub de rachetă.

– Fantome, domnule? întrebă el în șoaptă.

– E Kamarov, zise Ramius, care mai spusese ceva în rusă.

Ryan trase închizătorul pistolului automat FN ca să aducă un cartuș pe țeavă. Apoi se descălță fără zgomot.

– Lăsați-mă pe mine. Am fost locotenent la pușcașii marini.

„Iar instructajul de la Quantico, își mai spuse el, nu prea avea nici o legătură cu situația de acum.“ Ryan intră în compartiment.

Compartimentul rachetelor ocupa aproape o treime din lungimea submarinului și avea două punți. Cea inferioară era din metal compact. Cea superioară era un grilaj metalic. Pe navele americane acestui loc i se spunea Pădurea din Sherwood¹. Termenul era destul de potrivit. Tuburile rachetelor, cu un diametru de aproape trei metri și vopsite într-o nuanță de verde

¹ Teren de vînătoare (n.tr.)

mai închis decât restul încăperii, semănau cu trunchiurile unor copaci imenși. Închise ușa în urma lui și făcu un pas spre dreapta.

Lumina părea să vină dinspre cel mai îndepărtat tub de rachetă pe rîndul de la tribord. Auzea un zgomot în timp ce lumina se mișca de parcă cineva ținea o lanternă. Sunetul slab se transmitea de-a lungul pereților navei.

„Ce-am făcut să merit așa ceva?“ se întrebă el în șoaptă.

Trebuia să treacă pe lângă cele 13 tuburi de rachete ca să ajungă la sursa luminii șovăitoare, practic să traverseze peste 60 de metri de punte de teren descoperit. Ocoli primul tub, ținînd cu dreapta pistolul la nivelul pieptului, iar stînga lipită de metalul rece al rachetei. Simțea cum mîna îi transpira pe patul de plastic tare ale pistolului. Acesta era și motivul pentru care patul pistolului avea nervuri. Ajunse între primul tub și al doilea, se uită în stînga să se asigure că nu era nimeni și se pregăti să meargă mai departe. Mai erau 12 tuburi.

Grilajul punții inferioare era făcut din bare de metal de 20 de milimetri sudate între ele. Deja îl dureau picioarele. În timp ce se mișca încet în jurul următorului tub, își spunea că se simte ca un astronaut rotindu-se în jurul Lunii și traversînd continuu orizontul. Cu diferența că pe Lună nu te pîndește nimeni ca să te împuște.

O mîna se așază pe umărul lui. Ryan tresări și se întoarse. Era Ramius. Vru să-i spună ceva, dar Ryan puse degetul la buze și clătină din cap. Inima-i bătea atît de tare că ar fi putut să trimită mesaje Morse; își auzea și respirația. Atunci cum de nu-l auzise pe Ramius?

Ryan îi făcu semn că vrea să meargă mai departe prin exterior. Ramius îi arătă că el va merge prin interior. Ryan încuviință. Se hotărî să-și închidă nasturii la haină și să-și ridice gulerul. Mai bine să devină o țintă mai puțin vizibilă fără albul cămășii. Trecu la următorul tub.

Ryan observă că pe tuburi erau marcaje cu vopsea, iar altele proveneau din turnare. Erau scrise cu litere chirilice, probabil chestii inutile de genul „Fumatul interzis“ sau „Trăiască Lenin“. Vedea și auzea totul cu o acuitate crescută, ca și cum cineva îi ascuțise simțurile ca să devină extrem de sensibile. Se lipi de tubul următor și înaintă, cu degetele strînse pe patul pistolului și neputînd să-și șteargă transpirația care i se prelingea către ochi. Nici aici nu era nimic; în stînga era liber...

Trecură cinci minute pînă ajunse la jumătatea compartimentului, între al șaselea și al șaptelea tub. Acum zgomotul din față era mult mai pronunțat. Era clar că o lumină se mișca. Nu mult, dar umbra primului tub tremura abia perceptibil. Probabil o lampă de lucru era conectată la o priză de perete sau cum i-or mai fi spunînd ei pe navă. Ce tot făcea acolo? Umbla la o rachetă? Era unul singur sau erau mai mulți? De ce nu i-a numărat Ramius cînd s-au îmbarcat pe minisubmarin?

„Dar eu de ce nu i-am numărat?“ se întrebă el furios. Mai erau șase.

Ocolind încet următorul tub, îi făcu semn lui Ramius că probabil era un singur om tocmai la capătul celălalt al compartimentului. Acesta încuviință rapid, fiindcă ajunsese și el la aceeași concluzie. Abia atunci observă că Ryan era descăltat și, părăindu-i-se o idee bună, ridică și el piciorul stîng să-și scoată pantoful. Dar degetele înțepenite și stîngace scăpară pantoful care căzu, făcînd zgomot. Pe Ryan îl surprinse exact între două tuburi. Îngheță. Lumina din capăt se mișcă puțin, apoi se stinse. Ryan țîșni spre stînga și se uită din spatele tubului. Mai avea încă cinci. Zări parțial o siluetă, apoi o lumină.

Auzi împușcătura și se feri, auzind cum glonțul se înfige în peretele din spate. Se retrase să se ascundă.

– O să trec în partea cealaltă, îi șopti Ramius.

– Așteaptă semnalul meu.

Ryan îl apucă de braț pe Ramius și se întoarse în dreapta tubului, ținînd pistolul în față. Îi văzu din nou fața celuiilalt și trase primul de data asta, deși știa că n-o să-l nimerească. În același timp, îl împinse pe Ramius spre stînga. Căpitanul alergă în partea cealaltă și se ghemui după un tub de rachetă.

– Te-am prins, strigă Ryan.

– Ba n-ați prins pe nimeni, îi răspunse o voce tînără. Foarte tînără și foarte speriată.

– Ce faci acolo? întrebă Ryan.

– Tu ce crezi că fac, yankeule?

De data asta sarcasmul era evident.

„Probabil că încerci să detonezi un focos“, conchise Ryan. Ce gînd plăcut!

– Atunci o să mori și tu, îi zise Ryan.

Și polițiștii încercau să-i convingă pe suspectii baricadați să renunțe, nu? Un polițist din New York spunea odată la televizor: „Încercăm să-i plictisim de moarte“. Dar ăia erau criminali. Cine

era adversarul lui Ryan? Un marinar care rămăsese în urmă? Sau chiar unul dintre ofițerii lui Ramius care se răzgîndise între timp? Un agent KGB? Un agent GRU care lucra sub acoperire, ca marinar?

– O să mor și eu, repetă vocea.

Lumina se mișcă. Orice făcea el acolo, tot încerca să-și vadă de treabă.

Ryan trase de două ori în timp ce ocoli tubul. Mai avea patru. Gloanțele irosite lovira inutil peretele din față. Exista șansa să fi ricoșat vreunul, dar nu... Se uită spre stînga și văzu că Ramius era încă alături de el înaintînd prin stînga tuburilor. Dar nu avea nici o armă. De ce nu-și luase una?

Ryan trase aer în piept și sări în spatele tubului următor. Celălalt îl pîndise. Ryan se aruncă jos și glonțul trecu pe lîngă el.

– Cine ești? îl întrebă Ryan care se ridică în genunchi și se rezema de tub cu răsufierea întretăiată.

– Un patriot sovietic! Ești dușmanul țării mele și nu te las să pui mîna pe nava asta!

„Vorbește prea mult, își spuse Ryan. Asta e bine. Probabil.“

– Ai și un nume?

– Numele meu n-are nici o importanță.

– Dar familie ai? întrebă Ryan.

– Părinții mei vor fi mîndri de mine.

Deci era un agent GRU. Ryan nu mai avea nici o îndoială. Nu era ofițerul politic al navei. Vorbea prea bine engleza. Probabil că fusese un soi de rezervă pentru ofițerul politic. Deci avea în față un ofițer de informații bine antrenat. Grozav. Un agent de meserie și, așa cum spusese, un patriot. Nu un fanatic, ci un om care încerca să-și facă datoria. Era speriat, dar avea de gînd să meargă pînă la capăt.

„Și să arunce în aer toată nava asta afurisită, cu mine cu tot.“

Totuși, Ryan știa că era în avantaj. Celălalt avea ceva de făcut. Ryan nu trebuia decît să-l oprească sau să-l întîrzie suficient de mult. Se lipi de tub și riscă o privire. Nu mai era nici o lumină pe partea lui. Un avantaj în plus. Ryan putea să-l vadă mai ușor decît era văzut.

– Nu e nevoie să te sacrifici, prietene. Trebuie doar să lași arma jos...

Și apoi? Să fie dus într-o închisoare federală? Era mai probabil c-ar fi dispărut pur și simplu. Moscova nu trebuia să afle că americanii le-au luat submarinul.

– Și CIA n-o să mă omoare, nu? rîse ironic celălalt, dar vocea îi tremura. Nu sînt prost. Dacă tot o să mor, măcar să-mi ating scopul, prietene!

Apoi lanterna se stinse. Ryan se aștepta la asta, doar se întreba cît mai durează. Însemna oare că terminase ce avusese de făcut? Dacă era așa, atunci toți urmau să fie pulverizați. Sau poate că tipul tocmai își dăduse seama cît de vulnerabil era cu lumina aprinsă. Agent antrenat sau nu, era doar un puști, un puști speriat care avea probabil la fel de mult de pierdut ca Ryan. „Pe naiba, își zise Ryan, eu am nevastă și doi copii și, dacă nu pun mîna pe el mai repede, e clar că n-o să-i mai văd niciodată.”

„Sărbători ferice, copilași, tăticul vostru tocmai a fost făcut bucați. Ne pare rău că n-o să aveți ce să puneți în sicriu, numai că...”

Lui Ryan îi trecu prin mînte să se roage puțin. Dar pentru ce? Să-l ajute Dumnezeu să omoare pe altcineva? „Doamne, să-ți spun cum stau lucrurile...”

– Mai sînteți cu mine, comandante? strigă Ryan.

– Da, i se răspunse în rusă.

Acum o să-l preocupe ceva în plus pe agentul GRU. Ryan spera ca prezența comandantului o să-l forțeze pe tînăr să se ascundă mai mult în stînga tubului. Ryan se aplecă și țîșni prin stînga tubului. Mai avea trei tuburi. Ramius înaintă și el pe partea lui. Se trase un foc, iar Ryan își dădu seama după sunet că nu își atinsese ținta.

Trebuia să se oprească, să-și mai tragă sufletul. Respira precipitat. Nu-și găsise deloc momentul potrivit. Fusese locotenent la infanteria marină, trei luni întregi, pînă s-a prăbușit elicopterul, și ar trebui să știe ce să facă! Doar fusese la comandă! Totuși, era mult mai ușor să conduci 40 de oameni înarmați decît să lupți de unul singur.

„Trebuie să găsești o soluție!”

– Poate că reușim să facem o înțelegere, îi sugeră Ryan.

– A, da, putem să alegem prin ce ureche o să-mi intre glonțul.

– Poate chiar o să-ți placă să fii american.

– Și cu părinții mei cum rămîne, yankeule?

– Poate reușim să-i scoatem din țară, zise Ryan care ocolea tubul prin stînga în timp ce aștepta un răspuns.

Apoi sări din nou. Nu mai erau decît două tuburi de rachete între el și prietenul lui din GRU, care probabil încerca să acționeze

manual focoasele și să transforme în plasmă o jumătate de kilometru cubic din ocean.

– Lasă, yankeule, o să murim împreună. Acum nu ne mai desparte decât un *puskatel*.

Ryan făcu un calcul rapid. Nu-și mai amintea de câte ori trăsese, dar pistolul avea 13 focuri. Mai avea destule. Nici n-o să aibă nevoie de încărcătorul de rezervă. Putea să tragă într-o direcție și să se miște în cealaltă, să facă o diversiune. Oare o să scape așa? Pe dracu! În filme întodeauna scăpau. Dar era clar că, dacă nu făcea nimic, nu scăpa.

Ryan trecu pistolul în stînga și cu dreapta căută în buzunarul hainei încărcătorul de rezervă. Îl ținu între dinți cît mută din nou pistolul în dreapta. Ce pistolar lamentabil... Luă încărcătorul cu stînga. Perfect. Trebuia să-l arunce în stînga și să înainteze prin dreapta. O să meargă? Oricare era răspunsul, nu prea avea mult timp de gîndire.

La Quantico învățase cum să folosească o hartă, să evalueze teritoriul, cum să organizeze raiduri ale aviației și tiruri de artilerie, cum să manevreze abil trupele și sprijinul de artilerie și uite ce ajunsese: prizonier într-o țevă de oțel la aproape 300 de metri adîncime, trăgînd aiurea cu pistolul într-o sală cu 200 de bombe de hidrogen!

Era momentul să facă ceva! Știa și ce, dar Ramius se mișcă primul. Cu colțul ochiului văzu silueta alergînd spre peretele din față. Ramius se aruncă pur și simplu spre perete și apăsă un întrerupător în timp ce adversarul trăgea în el. Ryan aruncă încărcătorul în stînga și se repezi înainte. Agentul se întoarse spre stînga să vadă de unde provenea zgomotul, sigur că cei doi puseseră la cale o strategie comună.

În timp ce Ryan parcurgea distanța dintre ultimele două tuburi de rachete, văzu cum Ramius se prăbușește. Ryan se aruncă la podea lîngă ultimul tub. Căzu pe partea stîngă și ignoră durerea care-i fulgerase tot brațul în timp ce se rostogolea să ajungă în poziție de tragere. Tînarul se răsuci spre el cînd Ryan trase șase gloanțe. Ryan nici nu se auzi strigînd cînd trase. Două gloanțe îl atinseră pe agentul GRU. Impactul îl răsuci, ridicîndu-l de la podea. Cînd se prăbuși, pistolul îi căzu din mînă.

Ryan tremura prea tare ca să se poată ridica imediat. Strîngînd încă pistolul în mînă, ochi pieptul victimei. Respira întretăiat, iar inima îi bătea tot mai repede. Ryan închise gura și încercă de mai multe ori să înghită; era complet uscată. Se ridică

încet într-un genunchi. Agentul încă mai trăia. Era întins pe spate, cu ochii deschiși, și respira foarte greu. Ryan se ridică sprijinindu-se pe o mână.

Agentul fusese lovit în două locuri, observă el, în stînga pieptului și mai jos, în abdomen, aproximativ în zona ficatului și a splinei. Rana inferioară era toată o pată roșie, acoperită de mîinile încheștate ale tînarului. Avea douăzeci și ceva de ani, poate chiar mai puțin, iar ochii lui de un albastru-deschis se uitau în sus în timp ce încerca să vorbească. Suferința îi schimonosise chipul în încercarea lui de a articula cuvintele, dar nu reuși decît să bolborosească ceva ininteligibil.

- Domnule comandant, strigă Ryan, sînteți teafăr?
- Sînt rănit, dar cred c-o să supraviețuiesc. Cine e?
- De unde naiba să știu eu?

Ochii albaștri îl fixau insistent. Oricine era el, știa că moartea se apropie. Chipul lui nu mai exprima durere, ci altceva. Tristețe, o infinită tristețe... Încă mai încerca să spună ceva. În colțul gurii se adună o spumă trandafirie. Plămînul era atins. Ryan se apropie, îndepărtă arma cu piciorul și îngenunche lîngă el.

- Am fi putut s-ajungem la o înțelegere, zise el încet.

Agentul încerca să spună ceva, dar Ryan nu-l înțelegea. Blestema, o striga pe mama lui sau era ceva eroic? Jack n-avea să știe niciodată. Ochii s-au mărit pentru ultima oară de durere, o ultimă răsufare agită spuma roșiatică, apoi încheștarea mîinilor crispate pe abdomen slăbi. Ryan îi verifică pulsul la gît. Se terminase.

- Îmi pare rău.

Ryan se aplecase să închidă ochii victimei sale.

Îi părea rău... pentru ce? Picături mici de sudoare îi năpădiră fruntea și simți cum toată forța care îl susținuse în timpul schimbului de focuri îl părăsește. Brusc i se făcu rău.

- Doamne, eu...

Căzu în patru labe și începu să verse violent, iar voma se scurgea prin grilaj pe puntea inferioară, trei metri mai jos. Stomacul încă i se strîngea convulsiv și la un minut după ce se golise. Fu nevoit să scuipe de mai multe ori ca să scape de gustul înfiorător înainte de a se ridica în picioare.

Cu o senzație de amețeală din cauza tensiunii și a adrenalinei pompate în tot organismul, clătină din cap de cîteva ori nedezipindu-și privirea de la tînarul mort care zăcea la picioarele lui. Era timpul să revină la realitate.

Ramius fusese rănit la coapsă. Sîngera. Își acoperise rana cu ambele mîini, pline de sînge, dar nu părea foarte grav. Dacă ar fi fost atinsă artera femurală, comandantul ar fi fost mort pînă acum.

Locotenentul Williams fusese împuşcat în cap şi în piept. Încă mai respira, dar era inconştient. Rana de la cap era uşoară. Cealaltă, aproape de inimă, făcea un zgomot de absorbţie. Kamarov fusese mai puţin norocos. Un glonţ îl lovise între ochi, iar ceafa îi era plină de sânge.

– Dumnezeuule, de ce n-a venit nimeni să ne ajute?! întrebă Ryan când îi trecu prin minte că ar fi existat șansa asta.

– Ușile etanșe sînt închise. Acolo e... cum îi spune?

Ryan se uită în direcția în care îi arăta comandantul. Era sistemul de comunicare intern.

– Ce buton trebuie să apăs?

Comandantul ridică două degete.

– Postul de comandă, sînt Ryan. Am nevoie de ajutor aici, comandantul vostru este rănit.

Imediat se auzi ceva în rusă, o voce tulburată, iar Ramius vorbi tare, ca să se facă auzit. Ryan privi tubul rachetei. Agentul avusese o lampă de lucru asemănătoare uneia americane, un bec cu o dulie metalică și grilaj de protecție. O ușă de vizitare era deschisă în tubul rachetei. Mai în spate, o trapă, care ducea evident în interiorul proiectilului, era deschisă și ea.

– Ce încerca să facă, să detoneze focoasele?

– Imposibil, răspunse Ramius suferind vizibil. Focoasele rachetelor au... noi le spunem sistem de siguranță special. Focoasele nu pot... nu iau foc.

– Atunci ce făcea? insistă Ryan ducându-se la tubul rachetei. Pe jos era un fel de cameră de cauciuc.

– Ce-i asta? întrebă el ridicînd obiectul de pe jos. Era dintr-un material cauciucat susținut de un schelet metalic sau din plastic, avînd într-un colț un ventil pentru umflare.

– Umbla la rachetă, dar avea un echipament de evacuare cu care să poată ieși de pe submarin, zise Ryan. O, Doamne! Un cronometru.

Se aplecă după lampă, o aprinse, apoi făcu un pas înapoi și se uită înăuntrul rachetei.

– Domnule comandant, ce e aici?

– Acolo e dispozitivul de ghidare. Un computer dirijează traiectoria rachetei. Trapa aceea... spuse Ramius respirînd din ce în ce mai greu, permite accesul ofițerului cu armamentul.

Ryan se uită prin deschizătură. Înăuntru erau o mulțime de fire colorate și circuite conectate într-un fel pe care nu-l mai văzuse nîciodată. Scotoci printre fire așteptîndu-se să găsească un cronometru pornit și conectat la batoane de dinamită. Dar nu găsi nimic de genul ăsta.

Acum ce-ar trebui să facă? Agentul încercase să pună ceva la cale, dar ce? Terminase? După ce ar fi putut să-și dea seama Ryan? Pur și simplu, nu putea. Pe de-o parte se gîndea că ar trebui să facă ceva, pe de alta își zicea că ar fi nebun dac-ar încerca.

Ryan luă mînerul cauciucat al lămpii în dinți și începu să umble înăuntru cu ambele mîini. Apucă o grămadă de fire și le trase afară. Numai unele se desprinseră. Le dădu drumul înăuntru și se concentră pe celelalte. Dintre ele se desprinses un ghem de macaroane de plastic și alamă. Smulse și al doilea mînunchi.

– Au! țipă cînd primi un șoc electric.

Urmă un moment ce părea a nu se sfîrși în care aștepta explozia. Dar nu se întîmplă nimic. Mai erau și alte fire de verificat. În mai puțin de un minut, smulse toate firele pe care le văzu și odată cu ele și vreo șase mici montaje provizorii. Apoi lovi cu lanterna tot ce-i ieși în cale și se putea sparge, pînă cînd tot compartimentul arăta precum camera de joacă a băiatului său: plină de bucăți inutile.

Se auziră pași grăbiți apropiindu-se. Borodin intră primul. Ramius îi făcu semn să se ducă spre Ryan și agentul mort.

– Sudeț? făcu Borodin. Sudeț? întrebă din nou uitîndu-se la Ryan. E bucătarul nostru.

Ryan luă pistolul rămas pe punte.

– Uite și cartea lui de bucate. Cred că era agent GRU. Încerca să ne arunce pe toți în aer. Comandante, ce-ar fi să lansăm racheta, să aruncăm mizeria peste bord, ce ziceți?

– Cred că e o idee bună, îi răspunse Ramius, a cărui voce devenise o șoptă răgușită. Mai întîi să închidem trapa de vizitare, pe urmă putem s-o lansăm din cabina de comandă.

Ryan mătură cu mîna toate fragmentele care blocau trapa rachetei și acesta glisă la loc. Ușa tubului era altfel. Proiectată să reziste la presiune, era mult mai grea și se închidea cu două

zăvoare cu arc. Ryan încercă să o închidă. De două ori sări înapoi, dar a treia oară rămase închisă.

Borodin și încă un ofițer îl duceau pe Williams la pupa. Cineva îi strânsese o curea comandantului, exact deasupra rânii de la picior. Ryan îl ajută să se ridice și să meargă. Ramius gemea de durere de fiecare dată când trebuia să miște piciorul stâng.

– Ați riscat nechibzuit, domnule comandant, observă Ryan.

– E nava mea... Și nu-mi place întunericul. A fost din vina mea! Ar fi trebuit să-i număr atent când am evacuat echipajul.

Ajunseră la ușa etanșă.

– Bun, acum trec eu primul, zise Ryan, care pași dincolo și îl ajută și pe Ramius. Cureaua se slăbise și rana sîngera din nou.

– Închideți ușa și încuiați-o, îi ceru Ramius.

Aceasta se închise ușor. Ryan roti de trei ori roata de blocare, apoi reveni să-l susțină pe Ramius. Încă șase metri și ajunseră la postul de comandă. Locotenentul care ținea timona era pămîntiu la față.

Ryan îl ajută pe Ramius să se așeze pe scaunul din stînga.

– Aveți un cuțit?

Ramius scoase din buzunar un briceag și încă ceva.

– Poftim, luați și asta. E cheia de lansare a rachetelor. Nimeni nu poate să le lanseze fără ea. Să rămîna la dumneavoastră, mai spuse el încercînd să rîdă.

Era cheia lui Putin.

Ryan o puse grăbit după gît, desfăcu briceagul și îi tăie pantalonii de jos pînă sus. Glonțul trecuse prin mușchiul coapsei. Scoase o batistă curată din buzunar și o puse pe rana de intrare a glonțului. Ramius îi mai dădu o batistă pe care Ryan o așeză peste locul de ieșire a glonțului. Apoi potrive cureaua peste cele două batiste și o strînse cît de tare putu.

– Poate nevastă-mea n-ar fi de acord, dar cred că o să meargă.

– Ce-i cu nevasta? întrebă Ramius.

– E doctor, mai exact chirurg oftalmolog. Cînd am fost împușcat, ea a făcut pentru mine același lucru.

Gamba lui Ramius începuse să se albească. Cureaua era strînsă prea tare, dar Ryan nu voia să o slăbească pentru moment.

– Cum rămîne cu rachetele?

Ramius îi dădu un ordin locotenentului, care îl transmise mai departe prin stație. După două minute, la postul de comandă veniră trei ofițeri. Viteza fu redusă la cinci noduri, ceea ce dură cîteva minute. Ryan nu se gîndea decît la rachetă și se întreba

dacă reușise să dezamorseze toate capcanele ascunse de agent. Fiecare dintre cei trei ofițeri veni la el și luă câte o cheie de la gît. Și Ramius își scoase cheia de rezervă și i-o dădu lui Ryan. Apoi îi făcu semn spre dreapta compartimentului.

– Comanda rachetelor.

Ryan ar fi trebuit să-și dea seama. În postul de comandă erau cinci panouri, fiecare avînd câte trei rînduri cu câte 26 de becuri și un loc pentru cheie sub fiecare.

– Introduceți cheia dumneavoastră la numărul 1, domnule Ryan!

Jack execută ordinul și ceilalți procedară la fel. Un bec roșu se aprinse și se declanșă un semnal sonor de atenționare.

Panoul ofițerului însărcinat cu rachetele era cel mai complex. Acesta apăsă un buton pentru a inunda tubul rachetei și deschise bocaportul numărul 1. În acel moment beculețul roșu de pe panou începu să lumineze intermitent.

– Întoarceți cheia, domnule Ryan, zise Ramius.

– Asta detonează racheta?

„Dumnezeule, și dacă asta o să se-ntîmple?” se întrebă Ryan.

– Nu, nu. Racheta trebuie armată de către ofițerul cu armamentul. Cu cheia asta se detonează încărcătura explozibilă de gaz.

„Pot să am încredere în el?” se întrebă Ryan. Bineînțeles că era un om cinstit și așa mai departe, dar cum putea să fie sigur că spunea adevărul?

– Acum! ordonă Ramius.

Ryan învîrti cheia odată cu ceilalți. Becul galben de deasupra celui roșu începu să se aprindă intermitent. Becul verde rămăsese stins.

O vibrație surdă parcursese întregul submarin cînd racheta numărul 1 de tip SS-N-20 fu ejectată de către gazul comprimat. Sunetul semăna cu o frînă de camion. Cei trei ofițeri scoaseră cheile din contact. Ofițerul cu armamentul închise imediat bocaportul tubului.

Dallas

– Ce? făcu Jones. Comanda, aici sonarul, contactul nostru tocmai a inundat un tub, poate tubul unei rachete? Doamne Dumnezeule!

Fără să fi primit vreun ordin, Jones mări puterea sonarului și începu să transmită impulsuri acustice de joasă frecvență.

– Ce naiba faci? strigă la el Thompson.

Macuso veni și el într-o clipă.

– Ce se întâmplă? întrebă comandantul.

Jones îi făcu semn spre ecran.

– Submarinul tocmai a lansat o rachetă, domnule. Uitați-vă, sînt două ținte. Dar a rămas acolo. Motorul rachetei nu a fost aprins. Dumnezeuule mare!

Octombrie Roșu

„O să plutească?” se întreba Ryan.

Răspunsul era negativ. Racheta Seahawk era împinsă în sus și spre dreapta de încărcătura de gaz. S-a oprit la 15 metri deasupra lui *Octombrie Roșu*, care și-a continuat drumul. Trapa pe care o închisese Ryan nu era etanșă. Compartimentul se umplu cu apă și inundă sectorul focoaselor. Racheta avea oricum flotabilitate negativă, iar greutatea suplimentară din vîrf o răsturnă. Dezechilibrul asietei îi imprimă o traiectorie excentrică și coborî în spirală ca o frunză. La 3 000 de metri adîncime presiunea apei distruse învelișul care proteja încărcăturile explozive, dar cu această excepție racheta își păstră forma și ajunsese întreagă pe fundul oceanului.

Ethan Allen

Singurul lucru care mai funcționa era cronometrul. Fusese reglat la 30 de minute, ceea ce-i asigurase echipajului timp suficient să urce la bordul lui *Scamp*, care se îndepărta acum cu o viteză de zece noduri. Reactorul vechi fusese oprit. Era complet rece. Numai cîteva lumini de veghe rămăseseră aprinse, întreținute de ultimele rezerve de energie ale bateriei. Cronometrul avea trei circuite redundante de aprindere și toate se declanșează la un interval de o miime de secundă unul de altul, transmițînd un semnal de-a lungul firelor.

Fuseseră puse patru bombe Pave Pat Blue pe *Ethan Allen*. Acestea foloseau exploziv lichid-gaz. Eficacitatea lor era de aproximativ cinci ori mai mare decît a oricărui exploziv chimic obișnuit. Fiecare bombă avea cîte două supape pentru eliberarea gazului și din cele opt supape numai una nu a funcționat. Cînd

s-au deschis, propanul presurizat din interior s-a dilatat violent. Într-o fracțiune de secundă presiunea din vechiul submarin s-a triplat, în timp ce se umplea cu un amestec exploziv de gaz și aer. Cele patru bombe au umplut submarinul *Ethan Allen* cu echivalentul a 25 de tone de trinitrotoluen uniform repartizat în tot corpul navei.

Capsele de inițiere au explodat aproape instantaneu, iar urmările au fost catastrofale: coca de oțel a lui *Ethan Allen*, de altfel extrem de robustă, a plesnit ca un balon. Singurul obiect care nu a fost complet distrus a fost reactorul nuclear, care s-a desprins de epava sfîrtecătă și a căzut cu viteză spre fundul oceanului. Carenă a fost pulverizată în numeroase fragmente torsionate bizar. Echipamentul din interiorul navei a format un nor de metal căzînd lent și împrăștiindu-se pe o zonă întinsă, după ce a parcurs cei cinci kilometri pînă la nisipul tare de pe fundul oceanului.

Dallas

– Fir-ar să fie! făcu Jones scoțînd brusc căștile și căscînd să-și limpezească auzul. Releele automate din componența sonarului i-au protejat urechile de forța adevărată a exploziei, dar ceea ce s-a transmis totuși fusese suficient să se simtă de parcă cineva îi lovise capul cu un ciocan. Explozia a fost simțită, de altfel, de toți cei de la bord.

– Atențiune, vă vorbește comandantul. Ceea ce ați auzit adineauri nu reprezintă nici un pericol pentru noi. Asta e tot ce vă pot spune.

– Ce puternic a fost, domnule! zise Manion.

– Da, dar acum hai să vedem de contactul nostru.

– Am înțeles, domnule, spuse Mannion, uitîndu-se curios la căpitan.

Casa Albă

– I-ai transmis mesajul la timp? întrebă președintele.

– Nu, domnule președinte.

Moore se prăbuși pe scaun.

– Elicopterul a ajuns cu cîteva minute prea tîrziu. Poate că nu e cazul să ne îngrijorăm. Este de așteptat ca Ramius să-i trimită

pe toți la suprafață, în afară de oamenii lui. Bineînțeles că ne facem griji, dar nu putem să mai intervenim în nici un fel.

– Eu i-am cerut personal să se ducă, domnule judecător. Eu.

„Bine ați venit în lumea reală“, domnule președinte, își spuse Moore. Șeful executivului avusese noroc pînă atunci fiindcă nu fusese nevoit să trimită oameni la moarte. More reflectă că era un lucru pe care îl luai în calcul ușor înainte să te implici, dar cu care te obișnuiai foarte greu. El semna condamnări la moarte la tribunal și nu-i era ușor, nici măcar pentru cei care-și meritau soarta cu vîrf și îndesat.

– Domnule președinte, nu putem decît să așteptăm să vedem cum decurg lucrurile. Sursa acestei informații e mai importantă decît orice operațiune.

– Bun. Și cu senatorul Donaldson cum a rămas?

– A acceptat sugestia noastră. Acest aspect al operațiunii a decurs într-adevăr foarte bine.

– Și chiar te aștepti ca rușii să cadă în plasă? întrebă Pelt.

– Le-am pus o momeală foarte reușită și o să mai tragem de fir puțin ca să le atragem atenția. Într-o zi, poate două, o să vedem dacă mușcă. Henderson este una dintre vedetele lor – numele lui de cod e Cassius –, iar reacția rușilor la ce le-am pregătit ne va spune ce fel de informații false putem să le transmitem prin intermediul lui. Ar putea să ne fie foarte util în cele din urmă, dar trebuie să fim atenți. Colegii noștri de la KGB au o metodă foarte directă de a trata cu agenții dubli.

– Nu-l iertăm pentru ce-a făcut decît dacă o să merite, spuse rece președintele.

– Oho, sigur o să merite, replică Moore zîbind. Domnul Henderson e în mîinile noastre.

A CINCISPREZECEA ZI

VINERI, 17 DECEMBRIE

Golful Ocracoke

Era lună nouă. Formația de trei nave intră în golf cu o viteză de cinci noduri chiar la miezul nopții, pentru a profita de flux. *Pogy* era în frunte, deoarece avea cel mai mic pescaj, urmat de *Dallas* și apoi de *Octombrie Roșu*. La posturile de pază situate de o parte și de alta a gurii de vărsare se aflau ofițeri de marină care înlocuiseră oamenii pazei de coastă.

Ryan fusese lăsat să stea sus, în vârful chioșcului, un gest umanitar din partea lui Ramius, pe care l-a apreciat foarte mult. După 18 ore petrecute înăuntrul lui *Octombrie Roșu*, Jack începuse să simtă că se sufocă și era plăcut să revadă lumea, chiar dacă era scufundată în întuneric. Din *Pogy* se vedea doar o luminiță roșie care dispărea dacă o priveai mai mult de câteva secunde. Ryan putea vedea coama albă a valurilor și stelele care se jucau de-a v-ați ascunselea după nori. Dinspre vest bătea un vânt tare, cu o viteză de 20 de noduri.

Borodin, care preluase comanda, dădea ordine scurte în timp ce submarinul înainta pe șenalul navigabil. Acesta trebuia dragat de aluviuni cu regularitate, o dată la câteva luni, în ciuda uriașului dig construit la nord.

Călătoria era ușoară, valurile de un metru înălțime conținând prea puțin pentru masa de 30 000 de tone a submarinului nuclear. Ryan era recunoscător pentru aceasta.

Valurile negre s-au calmat când vasul a intrat în zona adăpostită și o barcă gonflabilă de tip Zodiac s-a îndreptat spre ei.

– Hei, *Octombrie Roșu!* strigă o voce din întuneric.

Ryan distingea cu greu forma specifică a bărcii Zodiac, precedată de mustăți de spumă.

– Pot să răspund eu, domnule Borodin? întrebă Ryan.

Acesta făcu un gest de încuviințare.

– Sînt Ryan. Avem doi răniți la bord. Unul este foarte grav. Avem nevoie urgent de un medic și de o echipă pentru o intervenție chirurgicală. Ne-ați înțeles?

– Aveți doi răniți și vă trebuie un doctor, am înțeles.

Lui Ryan i se păru că vede cum bărbatul duce un obiect în dreptul feței și auzi slab și paraziții de la o stație radio. Era greu de spus cu siguranță din cauza vîntului.

– Bine. Vă trimitem imediat un doctor, *Octombrie Roșu*. Și *Dallas*, și *Pogy* au medici la bord. Vreți să vină?

– Bineînțeles! răspunse Ryan fără să ezite.

– Bine. Urmați-o pe *Pogy* încă vreo trei kilometri și așteptați. Barca accelerează, apoi întorse și dispăru în întuneric.

– Slavă Domnului! spuse Ryan răsufîind mai ușurat.

– Sînteți credincios? îl întrebă Borodin.

– Normal.

Ryan n-ar fi trebuit să fie surprins de întrebarea lui.

– Trebuie să credem în ceva.

– Și de ce spuneți asta, domnule? insistă Borodin în timp ce examina nava *Pogy* cu un binoclu cu vedere nocturnă.

Ryan se întrebă cum să-i răspundă.

– Pentru că, dacă nu credem în nimic, ce rost mai are viața? Ar însemna că Sartre, și Camus, și ceilalți aveau dreptate: totul e haos, iar viața n-are nici un sens. Eu refuz să cred așa ceva. Dacă vreți un răspuns mai bun, am cîțiva prieteni preoți care s-ar bucura să poată discuta cu dumneavoastră.

Borodin nu zise nimic. Dădu un ordin prin microfonul de pe punte și submarinul își schimbă direcția cu cîteva grade la dreapta.

Dallas

La o jumătate de kilometru în urma lor, Mancuso se uita printr-un binoclu pentru vedere de noapte, dotat cu amplificator de lumină.

– Dumnezeu mare! șopti el.

– Aici aveți dreptate, domnule comandant, spuse Mannion zgribulindu-se în vestonul său. Nici mie nu-mi vine să cred. Uite și barca Zodiac.

Mannion îi întinse comandantului un radio portabil folosit pentru acostare.

– Se aude?

– Aici Mancuso.

– Când se oprește prietenul nostru, vreau să transferați zece oameni acolo, inclusiv medicul. Au raportat că au doi răniți care necesită asistență medicală. Să alegeți oameni bine pregătiți, domnule comandant, pentru că vor trebui să ajute la manevrarea navei, dar să fiți foarte atent pe cine trimiteți, să fie oameni care știu să tacă.

– Receptionat. Zece oameni, inclusiv medicul. Terminat.

Mancuso se uită cum barca accelerează spre *Pogy*.

– Vrei să mergi și tu, Pat?

– Clar că vreau... adică da, domnule. Veniți și dumneavoastră?

Mancuso făcea niște calcule.

– Cred că poate Chambers să se ocupe de *Dallas* o zi, două, nu-i așa?

La țârm, un ofițer de marină suna la Norfolk. Clădirea pazei de coastă era aglomerată, în mare majoritate cu ofițeri. O cutie din fibră de sticlă fusese instalată lângă telefon ca să poată comunica în siguranță cu CINCLANT. Se aflau acolo de două ore și urmau să plece curînd. Nimic nu ar fi părut ieșit din comun. Afară, un amiral și doi comandori urmăreau navele cu binoclul. Erau la fel de solemni ca la o slujbă la biserică.

Cherry Point, Carolina de Nord

Comandantul Ed Noyes se odihnea în camera rezervată medicilor de la Spitalul Naval al Bazei Aeriene a Infanteriei Marine din Cherry Point, Carolina de Nord. Medic primar, chirurg, urma să intre de gardă pentru următoarele trei nopți pentru ca apoi să aibă patru zile libere de Crăciun. Era o noapte liniștită. Dar lucrurile aveau să se schimbe.

– Domnule doctor!

Noyes ridică privirea și văzu un căpitan din infanteria marină îmbrăcat în uniforma poliției militare. Doctorul îl cunoștea. Poliția militară le aducea multe cazuri de accidente. Lăsă jos revista *New England Journal of Medicine* și-i spuse:

– Salut, Jerry. A venit vreun caz?

– ~~Domnule doctor~~ domnule doctor, am primit ordin să vă spun să pregătiți tot ce aveți nevoie pentru o operație chirurgicală de urgență. În două minute trebuie să plecăm la aeroport.

– De ce? Ce fel de operație? întrebă Noyes ridicându-se în picioare.

– Nu mi s-a spus, domnule doctor. Știu doar că veți zbura singur către o destinație despre de care nu mi s-a spus nimic. Ordinele vin de la cel mai înalt nivel, asta e tot ce-aș putea să vă zic.

– Fir-ar să fie, Jerry, trebuie să aflu despre ce fel de operație e vorba ca să știu ce să iau cu mine!

– Luați tot, domnule doctor. Eu trebuie să vă conduc pînă la elicopter.

Noyes înjură și se duse în sala de internări. Acolo îl așteptau doi militari. Le dădu patru truse sterile, conținând seturi de instrumente preambalate. Se întrebă dacă ar putea avea nevoie de niște medicamente și se hotărî să ia mai multe și două unități de plasmă. Căpitanul îl ajută să-și pună haina și ieșiră amîndoi afară, unde-i aștepta un jeep. În cinci minute opreau lîngă un Sea Stallion care-i aștepta cu motoarele pornite.

– Ce se întîmplă? îl întrebă Noyes pe colonelul de informații, întrebîndu-se unde era pilotul.

– Mergem în golf, veni răspunsul acestuia. Trebuie să vă debarcăm la bordul unui submarin care are la bord răniți. O să fie doi medici care să vă ajute, dar asta-i tot ce știu, e OK?

Sigur că era OK, n-avea de ales.

Stallion se ridică imediat de la sol. Noyes zburase des cu tipul ăsta de elicoptere. Avea 200 de ore de pilotaj pe elicoptere și încă 300 pe avioane. Noyes era genul de doctor care descoperise prea tîrziu că zborul era la fel de atractiv ca medicina. Nu pierdea nici o ocazie să zboare cu avionul sau elicopterul și adesea acorda familiilor piloților îngrijire medicală specială ca să poată ajunge pe scaunul din spate al cite unui F-4 Phantom. Observă că elicopterul Sea Stallion nu zbura cu viteza obișnuită de croazieră, ci la regimul maxim permis.

Golful Palimco Sound

Pogy opri motoarele cam în același moment în care elicopterul decola din Cherry Point. *Octombrie Roșu* virase ușor spre dreapta și se oprise puțin mai la nord. La fel și *Dallas*. Un minut mai târziu, barca *Zodiac* reapăru lângă *Dallas*, apoi se apropie încet de *Octombrie Roșu*, aproape dispărind sub greutatea persoanelor pe care le transporta.

– Hei, *Octombrie Roșu*!

De data asta, Borodin fu cel care le răspunse. Vorbea engleza cu accent, dar se înțelegea.

– Identificați-vă!

– Sînt Bart Mancuso, comandantul navei americane *Dallas*. Am venit cu medicul de pe nava noastră și cu cîțiva marinari. Vă cer permisiunea de a urca la bordul navei, să trăiți.

Ryan observă grimasa *starpom*-ului. Pentru prima oară Borodin trebuia să accepte ce se întîmpla și era omeneste să existe o luptă interioară.

– Permișiunea este... DA!

Zodiac se lipi de coca bombată. Un om sări pe navă cu o parimă pentru a lega barca. Zece oameni urcară din barcă, unul dintre ei îndreptîndu-se spre chioșc.

– Dumneavoastră sînteți comandantul? Eu sînt Bart Mancuso. Înțeleg că aveți răniți la bord.

– Da, încuviință Borodin, comandantul navei și un ofițer englez, ambii au fost împușcați.

– Împușcați? repetă surprins Mancuso.

– O să discutăm mai târziu despre împrejurări, interveni Ryan. Hai să-l ducem pe doctorul dumneavoastră să se ocupe de ei, da?

– Sigur, unde e bocaportul?

Borodin spuse ceva prin microfonul de pe punte și în cîteva secunde apără un cerc de lumină, la baza chioșchiului.

– Nu avem un chirurg, ci un medic de campanie. Dar e foarte priceput și în cîteva minute o să vină și medicul de pe *Pogy*. Dar dumneavoastră cine sînteți?

– Dînsul e spion, zise Borodin cu o ironie evidentă.

– Jack Ryan.

– Iar dumneavoastră cine sînteți?

– Secundul navei, Vasili Borodin. Sînt *first officer*, parc-așa se spune, nu? Veniți sus, domnule comandant. Vă rog să mă scuzați, sîntem toți foarte obosiți.

– Nu sînteți singurii.

Locul era strîmt și Macurso se aplecă.

– Vreau să știți că ne-a fost foarte greu să vă urmărim. Trebuie să vă felicităm pentru priceperea cu care ați condus submarinul.

Complimentul nu stîrni reacția așteptată din partea lui Borodin.

– Ați reușit să ne detectați și să ne urmăriți. Cum?

– L-am adus cu mine pe cel care a reușit s-o facă, o să îl cunoașteți personal.

– Și noi ce trebuie să facem?

– Ordinele de la țarm spun să așteptăm doctorul și apoi să ne scufundăm. Rămînem ascunși pînă primim ordinul de plecare. Asta o să dureze o zi, poate două. Cred că toți avem nevoie de puțină odihnă. După aceea, ne ducem într-un loc sigur și vă invit la un restaurant italian cum n-ați mai văzut.

Mancuso zîmbi.

– În Rusia aveți mîncare italiană?

– Nu, iar dacă sînteți obișnuit cu mîncarea bună, *Octombrie Roșu* n-o să vă placă.

– Poate o să ne ocupăm de asta. Cîți oameni sînt acum la bord?

– Doisprezece. Zece sovietici, englezul și spionul, zise Borodin și se uită lung la Ryan, zîmbind slab.

– Bine.

Mancuso scoase din buzunarul interior al hainei o stație radio.

– Aici Mancuso.

– Sîntem aici, domnule comandant, îi răspunse Chambers.

– Pregătiți niște mîncare pentru prietenii noștri. Cîte șase porții pentru 25 de oameni. Și trimite un bucătar să le aducă. Vreau să le arătăm ce înseamnă o mîncare pe cinste. E clar?

– Am înțeles, domnule. Terminat.

– Am niște bucătari foarte pricepuți, domnule Borodin. Păcat că nu a fost săptămîna trecută. Am avut lasagna, ca la mama acasă. Lipsea doar o sticlă de Chianti.

– Ei au votcă, observă Ryan.

– Numai pentru spioni, zise Borodin.

La două ore după schimbul de focuri Ryan avea frisoane puternice și Borodin puse pe cineva să-i aducă o sticlă de băutură din rezervele de medicamente.

– Am auzit că pe submarinul dumneavoastră oamenii sînt foarte răsfațați.

– Se poate, zise Mancuso. Dar noi stăm în larg 60-70 de zile la o cursă. E destul de greu, nu credeți?

– Ce-ar fi să coborîm? sugeră Ryan.

Toți fură de acord. Se făcuse frig.

Borodin, Ryan și Mancuso coborîră și îi găsiră pe americani strînși într-o parte a cabinei, iar pe ruși în cealaltă, cum se mai întîmplase. Comandantul american fu cel care sparse gheața.

– Domnule comandant Borodin, el este cel care v-a găsit. Vino încoace, Jonesy!

– Dar nu ne-a fost deloc ușor, domnule comandant. Acum putem trece la treabă? Pot să văd sonarul?

– Bugaiev. Borodin îi făcu semn ofițerului electronist să se apropie, iar acesta îl conduse pe tînărul operator spre pupa.

Jones aruncă o privire la echipamentul din fața lui și mormăi:

– O vechitură. Carcasa avea peste tot fante pentru ventilație. Doamne, mai folosesc încă lămpi cu vid? se întrebă Jones. Scoase din buzunar o șurubelniță să se uite.

– Vorbiți engleza, domnule ofițer?

– Da, puțin.

– Vă rog, îmi arătați schema circuitelor de aici?

Bugaiev clipi. Nici unul dintre recruții lor nu o ceruse niciodată, doar unul dintre micimani. Se duse la raftul din față și scoase un volum cu scheme electronice.

Jones căută numărul de serie al dispozitivului și îl găsi la secțiunea respectivă din manual. Cînd desfăcu schema, constată ușurat că ohmii erau tot ohmi în toată lumea. Începu să urmărească cu degetul pe hîrtie schema și apoi scoase carcasa să se uite înăuntru.

– Supervechitură!

Jones era prea surprins să-și dea seama că a început să vorbească la fel ca în tinerețe.

– Nu vă supărați, ce înseamnă „vechitură“?

– A, scuzați-mă, domnule. E un cuvînt pe care-l folosim în marină. Nu știu cum se traduce în rusă. Îmi pare rău.

Jones se abținu să zîmbească și se întoarse la schemă.

– Aici e un dispozitiv de frecvență înaltă și consum redus, de acord? Îl folosiți pentru mine și chestii de-astea bănuiesc.

Acum era rîndul lui Bugaiev să fie surprins.

– Sînteți specializat în echipamente sovietice?

– Nu, domnule, deși am auzit multe despre el.

„Nu era clar?” se întreba Jones.

– Este un dispozitiv de frecvență înaltă, dar care nu consumă mult. La ce altceva ar putea să fie folosit? Un dispozitiv cu modularea în frecvență, la un consum redus, se folosește la detectarea minelor, la operațiunile sub gheață și de la intrarea în port, nu?

– Așa e.

– Aveți stație *gertrude* la bord?

– Stație *gertrude*?

– Un telefon pentru comunicarea cu alte submarine.

Tipul ăsta chiar nu știa nimic?

– A, da, dar e la postul de comandă și nu funcționează.

– Mhm.

Jones se întoarse la studiul schemei.

– Cred că putem să conectăm un modulator la chestia asta și s-o transformăm într-o stație *gertrude*. Ar putea fi util la o adică. Credeți că ar fi de acord comandantul dumneavoastră?

– O să-l întreb.

Ofițerul se aștepta ca Jones să rămână acolo, dar tânărul îl urmă spre postul de comandă. Bugaiev îi explică lui Borodin sugestia acestuia în timp ce Jones vorbea cu Mancuso.

– Au un mic modulator în frecvență care arată ca vechile *gertrude* de la cursurile despre sonar. Noi avem un modulator de rezervă și m-am gândit că le-aș putea conecta în jumătate de oră fără probleme, zise Jones.

– Domnule Borodin, sînteți de acord? îl întreabă Mancuso.

Borodin avea sentimentul că i se forțează mîna cumva, chiar dacă sugestia lor era foarte rezonabilă.

– Da, să se ocupe de asta omul dumneavoastră.

– Domnule, cît mai stăm aici?

– O zi, două. De ce?

– Nava asta stă cam prost la capitolul confort, știți? Mă gîndeam să aduc și un televizor, un video. Să arunce și ei o privire la viața din Statele Unite.

Mancuso începu să rîdă. Voiau să afle tot ce se putea despre *Octombrie Roșu*, dar aveau timp suficient pentru asta și ideea lui Jones părea un mod foarte bun de a detensiona un pic atmosfera. Pe de altă parte, nu voia nici să provoace o revoltă la bordul navei lui.

– Bine, ia televizorul din careul ofițerilor.

– Am înțeles, domnule comandant.

Barca Zodiac îl aduse pe medicul de pe *Pogy* câteva minute mai târziu, iar Jones plecă spre *Dallas* cu ea. Treptat, ofițerii începură să discute între ei. Doi ruși încercau să discute cu Mannion și se tot uitau la părul lui. Nu mai văzuseră niciodată un negru.

– Domnule comandant Borodin, am primit ordin să iau ceva din cabina de comandă care să identifice... vreau să zic care să fie al navei asteia, îi spuse Mancuso și-i arătă un aparat. Pot să iau acest indicator de adâncime? Unul dintre oamenii mei o să-l înlocuiască.

Aparatul avea un număr de identificare.

– Pentru ce e nevoie de asta?

– Nu știu, dar așa sună ordinul pe care l-am primit.

– Bine, îi răspunse Borodin.

Mancuso îi ordonă unuia dintre marinarii lui să demonteze instrumentul. Acesta luă o cheie cu care deșurubă piulița care fixa acul și cadranul aparatului.

– E puțin mai mare decât al nostru, domnule, dar nu cu mult. Cred că avem unul de rezervă. Pot să-l iau și să-i notez înregistrările?

Mancuso îi dădu stația radio și-i spuse:

– Anunță-l pe Jonesy să aducă și indicatorul ăla de rezervă când se întoarce.

– Am înțeles, domnule.

Omul puse la loc acul indicator după ce scoase cadranul.

Sea Stallion nu a mai aterizat propriu-zis, deși pilotul era tentat să încerce totuși. Puntea era aproape suficient de mare. Așa elicopterul a mai rămas în aer la un metru de punte, iar doctorul a sărit în brațele a doi marinari. Într-o clipă l-a urmat și geanta pe care o luase cu el. Colonelul a rămas în spatele elicopterului și a tras ușa glisantă. Aeronava s-a întors încet să o ia spre sud-vest, iar motorul masiv ridica vapori de apă în aer.

– E ce cred eu? întrebă pilotul prin stație.

– Nu era invers? Credeam că submarinele nucleare au rachetele la pupa. Astea erau în față, nu? Vreau să zic, cârma era în spatele chioșcului, zise copilul batjocoritor.

– Era un submarin sovietic! îi răspunse pilotul.

– Cum?

Dar deja erau prea departe, submarinul rămăsese la mai bine trei kilometri în urma lor.

– Pe punte erau băieți de-ai noștri. Nu erau ruși.

– *Să fiu al naibii!* mormăi maiorul mirat.

Apoi nu mai ~~găsim~~ niciun cuvânt. Colonelul de informații fusese foarte clar: „Să nu vezi nimic, să nu auzi nimic, să nu gîndești nimic și, în orice caz, să nu spui nimic niciodată despre asta“.

– Sînt doctorul Noyes, se recomandă el lui Mancuso cînd ajunsese în cabina de comandă.

Nu mai fusese niciodată pe un submarin și cînd se uită în jur văzu un compartiment plin de instrumente într-o limbă străină.

– Cum se numește nava?

– *Krasnîi Oktiabr*, zise Borodin din spate.

Pe mijlocul caschetei avea o stea roșie strălucitoare.

– Ce naiba se întîmplă? vru să știe Noyes.

– Domnule doctor, îi zise Ryan luîndu-l de braț, aveți doi pacienți la pupa. Ce-ar fi să ne ocupăm de ei?

Noyes îl urmă la infirmerie.

– Ce se întîmplă? întrebă el din nou, de data asta în șoaptă.

– Rușii au pierdut un submarin, îi explică Ryan, și acum a intrat în posesia noastră. Iar dacă spuneți cuiva despre...

– Am înțeles perfect, dar nu vă cred.

– Nici nu trebuie să mă credeți. În ce tip de chirurgie sînteți specialist?

– În chirurgie toracică.

– Foarte bine, zise Ryan întorcîndu-se în infirmerie, aveți un pacient care a fost împușcat și are nevoie urgent de ajutorul dumneavoastră.

Williams era întins pe masă, gol. Un marinar aduse tot felul de produse medicale și le puse pe biroul lui Petrov. Dulapul de medicamente de pe *Octombrie Roșu* avea și rezerve de plasmă congelată și cei doi medici care erau deja acolo îi administraseră pacientului două unități. Un tub de drenaj din piept era conectat la un flacon.

– Are un glonț de nouă milimetri în piept, îi spuse unul din medici după ce se făcură prezentările. I s-a pus un tub de drenaj

acum zece ore din câte mi s-a spus. Rănile de la cap par mai grave decât sînt în realitate. Pupila dreaptă e puțin mai închisă la culoare, dar nu e nimic alarmant. Problema serioasă e toracele. Veniți să-l ascultați!

– Semnele vitale? întrebă Noyes căutînd un stetoscop în geantă.

– Puls 110, slab și instabil. Tensiunea opt cu patru.

Noyes deplasă stetoscopul pe pieptul lui Williams și se încruntă.

– Inima nu stă cum trebuie. Pneumotorax pe stînga. Probabil că este mult lichid acolo și inima riscă să se oprească.

Noyes se întoarse apoi către Ryan.

– Vă rog să mă lăsați singur. Am de operat un torace.

– Să aveți grijă de el, domnule doctor. E un tip de nădejde.

– Toți sînt, mormăi Noyes, dîndu-și hăina jos. Hai să facem sterilizarea!

Ryan se întrebă dacă o rugăciune ar ajuta. Noyes se comporta și vorbea ca un chirurg adevărat. Jack spera că asta și era. Se duse la pupa în cabina comandantului, unde Ramius dormea datorită somniferelor. Picioarul nu-i mai sîngera și era clar că unul din cei doi medici de campanie avusese grijă de el. Noyes se va ocupa de el după operație. Ryan se duse la prova.

Borodin simțea că pierduse controlul situației și asta nu-i plăcea, deși încerca o anume ușurare. După două săptămîni de tensiune permanentă, la care s-a adăugat schimbarea de plan ce le-a zdruncinat nervii, ofițerul era mai afectat decât ar fi crezut. Situația de acum era neplăcută: americanii încercau să fie amabili, dar erau atît de agasanți! Cel puțin ofițerii de pe *Octombrie Roșu* nu se aflau în pericol.

Douăzeci de minute mai tîrziu barca Zodiac se întoarse. Doi marinari ieșiră pe punte că să descarce cele peste o sută de kilograme de hrană congelată, după care îl ajutară pe Jones să-și aducă echipamentele electronice. Mai dură cîteva minute pînă cînd puseră mîncarea în congelator și cei doi marinari se întoarseră tulburați după ce găsiră acolo două cadavre întepenite și un al treilea înghețat bocnă. Nu avuseseră timp să mute cele două cadavre recente.

– Am adus totul, domnule comandant, raportă Jones.

Îi dădu cadranul aparatului de măsurare a adîncimii.

– Ce-i cu astea? întrebă Borodin.

– Am adus modulatorul ca să instalăm telefonul, zise Jones arătându-i o cutie mică. Restul e un mic televizor color, un video și niște casete cu filme. Comandantul nostru s-a gândit că poate ați vrea să vă odihniți puțin și-n același timp să vă faceți o imagine asupra vieții în America, știți?

– Filme? întrebă Borodin clătînind din cap. Filme de cinema?

– Normal, chicoti Mancuso. Și ce ne-ai adus, Jonesy?

– Păi am adus *E.T.*, *Star Wars*, *Big Jake* și *Hondo*.

Evident Jones a vrut să fie atent ce aspecte ale Americii urmau să vadă rușii pentru început.

– Vă rog să mă scuzați, domnule Borodin. Echipajul meu are gusturi cam limitate în materie de cinema.

În momentul acela, Borodin s-ar fi mulțumit cu *Crucișătorul Potemkin*. Resimțea puternic oboseala acumulată.

Bucătarul se agita la pupa cu tot felul de legume proaspete.

– O să vă aduc cafeaua într-un minut, îi zise el lui Borodin trecînd spre bucătărie.

– Aș vrea să mănînc ceva. Nici unul dintre noi n-a mai mîncat de o zi întreagă, spuse Borodin.

– Aduceți și mîncare! strigă Mancuso spre pupa.

– Am înțeles, domnule comandant. Lăsați-mă puțin să mă obișnuiesc cu bucătăria.

Mannion se uită la ceas.

– Douăzeci de minute, domnule.

– Avem la bord tot ce ne trebuie?

– Da, să trăiți!

Jones realizează o derivație la generatorul de impulsuri al amplificatorului sonar și conectă acolo modulatorul. Era chiar mai simplu decît se așteptase. Apoi luă un microfon adus de la o stație radio de pe *Dallas* și îl conectă la sonar înainte să-l alimenteze cu curent. Mai întîi trebui să aștepte ca aparatul să se încălzească. Jones nu mai văzuse atîtea tuburi electronice de cînd îl ajuta pe tatăl său la repararea televizoarelor, și asta fusese demult.

– *Dallas*, aici Jones, se aude?

– Da.

Se auzea cu paraziți, ca la o stație de taximetru.

– Mulțumesc. Terminat, mai spuse el și-l închise. Merge. A fost destul de ușor, nu?

„Asta e recrut pe naiba. Și cică nu avea experiență în echipamente sovietice!“ gîndi ofițerul electronist de pe *Octombrie*.

Nu i-a trecut prin minte nici o clipă că echipamentul sovietic era copie fidelă a unui sistem american deja depășit.

– De cînd lucrați la sonar?

– De trei ani și jumătate. De cînd m-au dat afară din colegiu.

– Și ați învățat toate astea în trei ani? întrebă ofițerul neîncrezător.

– Ce mare scofală? replică el ridicînd din umeri. Mă joc cu stații radio și alte chestii de genul ăsta de cînd eram mic. Vă deranjează dacă pun niște muzică?

Jones se hotărîse să fie deosebit de drăguț. Nu avea decît o singură casetă cu un compozitor rus, *Spargătorul de nuci*, pe care o adusese împreună cu patru casete cu Bach. Lui Jones îi plăcea să asculte muzică în timp ce se delecta cu schemele circuitelor. Tînarul operator se simțea ca-n paradis. Toate aparatele rusești pe care le ascultase în ultimii trei ani erau acolo și el avea schemele lor și timp suficient să le deslușească. Bugaiev urmărea fascinat baletul degetelor lui Jones care treceau prin manuale pe fundalul muzicii lui Ceaikovski.

– E timpul să intrăm în imersiune, anunță Mannion de la postul de comandă.

– Foarte bine. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, îi zise el lui Borodin, mă voi ocupa de tancurile de balast. Toate ieșirile și trapele sînt... închise.

Panoul de control pentru imersiune folosea același sistem de semnale luminoase ca pe navele americane, observă Mancuso.

Mancuso mai analiză încă o dată situația. Butler și încă patru ofițeri se ocupau la pupa de „cafetiera” nucleară. Situația se prezenta destul de bine, în condițiile date. Singurul lucru de care se temea era cazul în care ofițerii de pe *Octombrie Roșu* s-ar fi răzgîndit. *Dallas* urma să țină permanent sub observație pe sonar submarinul rusesc. Dacă făcea vreo mișcare greșită, *Dallas* avea un avantaj de zece noduri pentru a bloca șenalul.

– După părerea mea, sîntem gata de imersiune, domnule, spuse Mancuso.

Borodin încuviință și dădu semnalul de scufundare. Era o sonerie, la fel ca pe navele americane. Mancuso, Mannion și ofițerul rus se ocupau de complexe manevre de purjare a apei. *Octombrie Roșu* începu lentă sa coborîre. Cinci minute mai tîrziu se afla pe fundul apei, la 21 de metri adîncime.

Casa Albă

Pelt sună la ambasada sovietică la ora trei dimineța.

– Alex, sînt Jeffrey Pelt.

– Ce mai faceți, domnule Pelt? Trebuie să vă mulțumesc din partea mea și a ~~popoului~~ sovietic pentru acțiunile pe care le-ați întreprins să-l salvați pe marinarul nostru. Am fost informat acum cîteva minute că este conștient și că are toate șansele să își revină complet.

– Da, și mie tocmai mi s-a raportat același lucru. Apropo, cum îl cheamă? vru să știe Pelt.

În același timp, se întreba dacă nu cumva îl trezise pe Arbatov. Se pare că nu.

– Andrei Katiskin, un subofițer bucătar din Leningrad.

– Bine. Alex, am primit informații că nava americană *Pigeon* a salvat aproape în întregime echipajul unui alt submarin sovietic în apropierea coastei Carolinei. Vestea rea e că nava a explodat și s-a scufundat înainte să putem să-i scoatem pe toți. Majoritatea ofițerilor de pe navă și doi dintre ofițerii noștri au murit.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Dimineța, foarte devreme. Îmi pare rău pentru întîrzierea cu care îți transmit mesajul, dar, din cîte ni s-a spus, *Pigeon* a avut probleme cu stația radio din cauza exploziei subacvatice.

– Așa e.

Pelt nu putea să nu admire răspunsul reținut al celuilalt, în care nu se citea nici o urmă de ironie.

– Și unde sînt acum?

– *Pigeon* se îndreaptă spre Charleston, adică spre Carolina de Sud. De acolo o să-i trimitem pe marinarii ruși cu avionul direct la Washington.

– Și submarinul respectiv a explodat? Sînteți siguri?

– Da, unul dintre membrii echipajului a spus că au avut un accident grav la reactor. A fost o întîmplare că *Pigeon* se afla în zonă. Se îndrepta spre coasta Virginiei pentru a examina celălalt submarin pe care l-ați pierdut. Cred că flota voastră are nevoie de modernizare, Alex, observă Pelt.

– O să transmit la Moscova, îi răspunse sec Arbatov. Ne puteți spune unde s-a întîmplat accidentul?

– Mai mult decît atît. Am pregătit un submarin de cercetare la mare adîncime care să caute epava. Dacă vreți, puteți să trimiteți

un expert din marina sovietică la Norfolk și îl ducem să vadă personal ce s-a întâmplat. E bine?

– Ați spus că ați pierdut doi ofițeri? întrebă Arbatov mai mult ca să tragă de timp, surprins de oferta primită.

– Da, amîndoi făceau parte din echipa de salvare. Am reușit să scoatem o sută de oameni de pe submarin, Alex, zise Pelt defensiv. Totuși e ceva.

– Într-adevăr, e remarcabil. Trebuie să iau legătura cu Moscova pentru instrucțiuni. O să vă sun eu. Sînteți cumva la birou?

– Da. La revedere, Alex, mai spuse el și închise.

Apoi se întoarse către președinte.

– Cum m-am descurcat?

– Mai trebuie să lucrezi puțin la sinceritate, Jeff.

Președintele stătea relaxat într-un fotoliu de piele, îmbrăcat în pijama și halat.

– O să muște momeala?

– Sigur. E clar că vor să aibă confirmarea că submarinul a fost distrus. Problema e dacă putem să-i păcălim că așa s-a întâmplat.

– Foster așa crede. Pare destul de plauzibil.

– Hm. Am pus mîna pe navă, nu? zise Pelt.

– Mda. Se pare că povestea cu agentul GRU nu era adevărată sau poate că a fost evacuat odată cu ceilalți. Vreau să-l cunosc și eu pe acest Ramius. Mamă, Doamne! Să bagi spaima-n ei cu accidentul de reactor, normal că i-a scos pe toți de pe navă!

Pentagon

Skip Tyler era în biroul Șefului de Stat-Major al Marinei și încerca să se calmeze. Postul Pazei de Coastă din golf era dotat cu o cameră video pentru noapte, iar înregistrarea fusese trimisă cu elicopterul la Cherry Point și de acolo la Andrews cu un avion de vînaătoare cu reacție. Acum era la un curier care tocmai parca în fața intrării principale de la Pentagon.

– Am de livrat personal un pachet domnului amiral Foster, anunță după cîteva minute un locotenent.

Secretara lui Foster îi făcu semn să intre.

– Bună dimineața, domnule amiral! Acesta e pentru dumneavoastră, zise locotenentul dîndu-i pachetul cu caseta.

– Mulțumesc. Ești liber.

Foster introduse caseta în video. Aparatul era pornit și imaginea apărură imediat.

Tyler stătea lângă Foster și se uita cum imaginea devine din ce în ce mai clară.

– Mda, zise el apreciativ.

– Mda, spuse și Foster.

Imaginea era proastă. Camera video pentru noapte nu producea o imagine clară, întrucât amplifică în mod egal lumina înconjurătoare. Din această cauză se estompau multe detalii. Dar atât cât vedeau era suficient: un submarin purtător de rachete foarte mare, al cărui chioșc se afla mult mai în spate decât la orice submarin occidental. Pe lângă el, *Dallas* și *Pogy* păreau de jucărie. Cei doi se uitară la televizor încă un sfert de oră fără să scoată nici un cuvânt. În afară de camera care se mișca, imaginea era la fel de colorată ca o miră de test.

– Ei bine, zise Foster când se termină înregistrarea, ne-am ales cu un submarin nuclear rusesc.

– Nu e rău! spuse Tyler zîmbind.

– Domnule căpitan, urma să fii comandant pe *Los Angeles*, dacă nu mă înșel.

– Așa e.

– Vă sîntem îndatorați, vă sîntem foarte îndatorați. Ieri am făcut cîteva verificări. Un ofițer rănit pe timpul serviciului nu trebuie neapărat să se retragă decât dacă este evident că nu poate să-și îndeplinească atribuțiile. Un accident rutier petrecut când te întorci de la lucru e un accident de muncă, zic eu, și există cîteva comandanți care au un picior amputat. O să mă duc personal la președinte să-i spun, fiule. Asta înseamnă cel puțin un an pentru a te reobișnui, dar, dacă îți dorești o comandă, ți-o voi obține, îți promit!

Tyler simți nevoia să se așeze. Ar însemna să fie pregătit să-și pună o proteză nouă, un lucru la care se gîndise cîteva luni, și mai însemna cîteva săptămîni de acomodare. După care un an – un an de zile! – în care trebuia să învețe din nou tot ce trebuia să știe înainte să plece în larg... Clătină din cap și-i răspunse:

– Vă mulțumesc, domnule amiral. Nu știți ce înseamnă asta pentru mine, dar răspunsul meu e negativ. Am întors pagina asta. Acum am o altă viață și alte responsabilități și n-aș face decât să ocup locul altcuiva. Știți ce? Dacă mă lăsați să mă uit pe îndelete la submarinul ăla, sîntem chit.

– Te asigur că o să ai ocazia.

Foster sperase că asta va fi răspunsul, de fapt fusese aproape sigur. Păcat. Tyler, după părerea lui, ar fi fost un candidat foarte bun pentru a comanda o navă, dacă nu era problema cu piciorul. Dar nimeni n-a pretins vreodată că viața e dreaptă.

Octombrie Roșu

– Se pare că aveți totul sub control, le spuse Ryan. Se supără cineva dacă mă duc și eu să mă întind puțin?

– Să vă întindeți? întrebă Borodin.

– Adică să mă culc.

– A, duceți-vă în cabina doctorului, e vizavi de cabinetul medical.

În drum spre pupa, Ryan aruncă o privire în cabina lui Borodin și văzu o sticlă de votcă deschisă. Nu prea avea cine știe ce gust, dar era destul de tare. Cușeta lui Petrov era mică și incomodă. Dar lui Ryan nu-i mai păsa. Luă o gură de votcă și se culcă îmbrăcat cu uniformă, care devenise mult prea murdară și soioasă. În cinci minute dormea dus.

Sea Cliff

Sistemul de purificare a aerului nu funcționa cum trebuie, se gîndea locotenentul Sven Johnsen. Dacă răceala lui ar mai fi durat încă vreo două zile, poate că nici n-ar fi observat. *Sea Cliff* tocmai coborîse sub 3 000 de metri adîncime și nu putea să-l repare pînă cînd nu ieșeau la suprafață. Nu era un lucru periculos – sistemele de aclimatizare erau redundante, la fel ca acelea de pe naveta spațială, doar puțin deranjat.

– N-am mai ajuns niciodată la o adîncime atît de mare, zise căpitanul Igor Kaganovici de dragul conversației.

Fusese destul de greu să ajungă pînă aici. Zburase cu un elicopter Helix de pe Kiev pe Tarawa, apoi pînă la Norfolk cu un Sea King al marinei americane. Un alt elicopter l-a dus la bordul navei USS *Austin*, care se îndrepta cu 20 de noduri spre 33N 75V. *Austin* era o navă de debarcare, fiind un vas imens a cărui pupa era un hangar acoperit. În general aceasta era folosit pentru ambarcațiunile de asalt, dar acum transporta minisubmarinul *Sea Cliff*, cu o capacitate de trei persoane care fusese adus tocmai din Massachusetts.

– Chestie de obișnuință, căzu de acord Johnsen, dacă stai să te gîndești – 150 de metri, ori 3000 nu prea mai contează. Mori la fel de repede dacă cedează coca, doar că aici, la adîncime mare, o să rămînă mai puține resturi de adunat.

– Să nu-ți pierzi tonul „optimist“, spuse mecanicul, Jesse Overton. Tot nimic pe sonar?

– Nimic, Jess.

Johnsen lucra împreună cu mecanicul de doi ani. *Sea Cliff* era „copilul“ lor, un mic, dar robust submarin de cercetare, folosit cu precădere în misiuni oceanografice, inclusiv la înlocuirea sau reparațiile senzorilor SOSUS. Pe un submarin de trei persoane ierarhiile nu prea își aveau locul. Overton nu avea cine știe ce educație și nu reușea să vorbească foarte politicos, dar abilitățile sale în a manevra minisubmarinul nu aveau egal, iar lui Johnsen îi convenea să-l lase pe el să se ocupe de asta. Locotenentul trebuia să ducă la bun sfîrșit misiunea.

– Instalația de aer trebuie reparată, observă Johnsen.

– Da, filtrele ar cam trebui schimbate. Mă gîndeam să fac asta săptămîna viitoare. Aș fi putut să le înlocuiesc azi-dimineață, dar m-am gîndit că e mai importantă instalația de comandă.

– Păi și eu zic la fel. Merge bine?

– E ca nouă!

Zîmbetul lui Overton se reflectă în sticla sintetică a hubloului de la babord din fața scaunului comandatului.

Profilul bizar al lui *Sea Cliff* îl făcea greu de manevrat. Era ca și cum nava ar fi știut ce are de făcut, dar nu știa exact cum s-o facă.

– Cît de mare e zona de cercetat?

– Destul de mare. *Pigeon* a spus că după explozie s-au răspîndit fragmente cît vezi cu ochii.

– Cred și eu. Cinci kilometri adîncime și curenți care să le împrăștie.

– Numele navei e *Octombrie Roșu*, nu-i așa, domnule căpitan? Un submarin de atac din clasa *Victor*, parcă așa ați spus.

– Acesta e numele de cod NATO, spuse Kaganovici.

– Dar dumneavoastră cum le ziceți? întrebă Johnsen.

Celălalt nu răspunse. „Ce mare chestie? se întrebă. Pentru cine conta numele clasei de submarine?“

– Trecem pe sonarul de localizare.

Johnsen apăsă mai multe taste și tonalitatea semnalului acustic de înaltă frecvență emis de sonarul montat pe partea inferioară a submarinului invadă habitaculul.

– Iată fundul oceanului!

Pe ecranul galben se vedea conturul alb al acestuia.

– E ceva acolo? întrebă Overton.

– Azi nu, Jess.

Cu un an în urmă fuseseră într-o misiune la câțiva kilometri de locul ăsta și puțin a lipsit să nu lovească o navă Liberty, scufundată în 1942 de un submarin german. Epava stătea vertical, sprijinită de o stîncă. Coliziunea le-ar fi fost cu siguranță fatală, așa că acum amîndoi erau foarte precauți.

– Bun, încep să primesc ecouri puternice. Drept în față, împrăștiate ca un evantai. Încă 150 de metri pînă la fundul oceanului.

– Da.

– Uite o bucată mare de vreo nouă metri, cu diametrul de doi metri jumătate, trei, 30 de grade stînga, distanță 300 de metri. Să mergem întîi acolo.

– Stînga, aprindem reflectoarele.

Șase proiectoare de mare intensitate s-au aprins înconjurînd submarinul într-un glob de lumină. Apa absorbea însă lumina, iar vizibilitatea nu depășea 10 metri.

– Da, iată fundul oceanului, așa cum ai spus, domnule Johnsen, zise Overton.

Opri coborîrea și controlează asieta. Perfect, era aproape neutră.

– Curentul ăsta o să ne consume bateriile.

– Ce viteză are?

– Un nod jumătate, poate două, depide de relief. La fel ca anul trecut. Eu zic că putem rămîne pe aici o oră, cel mult o oră jumătate.

Johnsen era de aceeași părere. Oceanografii nu aveau încă o teorie clară în privința acestui curent de mare adîncime care avea tendința să-și schimbe din cînd în cînd direcția în mod imprevizibil. Oceanul avea multe ciudățenii. De asta Johnsen alesese să-și ia licența în oceanografie, ca să mai dezlege cîteva enigme. Oricum era mai fascinant decît o muncă de rutină. Să navighezi la cinci kilometri adîncime nu era o activitate plictisitoare, cel puțin nu pentru Johnsen.

– Am văzut ceva care strălucea chiar în față. Vreți să-l iau?

– Dacă se poate.

Nu se vedea încă pe nici unul dintre cele trei monitoare de pe *Sea Cliff*, care erau orientate drept înaintea și, respectiv, la 45 de grade în stînga și în dreapta provei.

– Bun, zise Overton punînd mîna pe comanda brațului articulat. Țsta era lucrul la care se pricepea cel mai bine.

– Țți da seama ce e? întrebă Johnsen rîgînd monitorul.

– Un fel de instrument. Puteți să stingeți proiectorul numărul 1? Mă orbește.

– Stai puțin, zise Johnsen și se aplecă să apese pe butonul respectiv.

Proiectorul numărul 1 asigură iluminarea pentru camera video de la prova, de pe care imaginea dispăru instantaneu.

– Bravo, drăguț, acum o să stăm pe loc puțin.

Mecanicul manevra cu stînga la comenzile elicelor direcționale, iar dreapta era în mînușa brațului articulat. Acum era singurul care mai vedea ținta. Overton își vedea zîmbetul reflectat în geam. Mîna lui dreaptă se mișca foarte rapid.

– Te-am prins! strigă el.

Brațul mecanic ridică indicatorul de adîncime pe care un scafandru îl atașase magnetic de prova lui *Sea Cliff* înainte ca acesta să plece din docul de pe *Austin*.

– Acum puteți să aprindeți reflectorul, zise Overton.

Johnsen îl porni și Overton arătă prada spre cameră.

– Vă dați seama ce ar putea fi?

– Pare un indicator pentru adîncime. Dar nu e de-al nostru, observă Johnsen. Dumneavoastră știți ce e, domnule căpitan?

– Da, veni imediat răspunsul lui Kaganov în rusă. Oftă adînc, vrînd să pară trist. E de pe o navă rusească. Nu pot să văd numărul de serie, dar e sigur sovietic.

– Pune-l în coș, Jess, zise Johnsen.

– Am înțeles.

Manevră brațul articulat și puse discul într-un coș sudat de prova, apoi readuse brațul în poziție de repaus.

– Hai să ne ridicăm puțin!

Pe măsură ce *Sea Cliff* se apropia mai mult de fundul oceanului, curenții creați de elice ridicau aluviunile fine. Overton mări puterea motoarelor pentru ca submarinul să se ridice din nou la șase metri.

– E mai bine. Vezi ce face curentul ăsta, domnule Johnsen? Are cel puțin două noduri. Va trebui să scurtăm vizita.

Curentul antrenase norul de aluviuni și-l îndepărta cu o viteză destul de mare.

– Și fragmentul mare unde e?

– Drept înainte, la 100 de metri. Hai să ne asigurăm că e ceea ce căutam!

– Bine. Întăim... Uite ceva, pare un cuțit de bucătărie. Îl luăm?

– Nu, mergem mai departe.

– Bine. Cît?

– 60 de metri. Ar trebui să apară curînd.

Cei doi ofițeri îl văzură pe ecranul televizorului odată cu Overton. La început nu fu decît o imagine spectrală, care se risipi. Apoi apărură din nou.

Overton reacționează primul:

– Măi să fie!

Obiectul avea o lungime mai mare de nouă metri și părea cilindric. Se apropiară din spate și văzură cercul din care patru conuri mai mici ieșeau în afară cu vreo 30 de centimetri.

– E o rachetă, o afurisită de rachetă nucleară rusească!

– Rămîi pe loc, Jess.

– Am înțeles, domnule.

Opri alimentarea cu energie.

– Ziceați că e din clasa *Victor*, îi spuse Johnsen rusului.

– M-am înșelat, îi răspunse Kaganovici cu un tremur nervos.

– Hai să ne uităm mai de aproape, Jess!

Sea Cliff înainte de-a lungul corpului rachetei. Caracterele chirilice erau inconfundabile, deși se aflau prea departe ca să se poată distinge numerele de serie. Era încă o comoară pentru Davey Jones, o rachetă *Seahawk SS-N-20* cu opt focoașe independente de 500 de kilotone.

Kaganovici avu grijă să-și noteze inscripțiile de pe corpul rachetei. Fusese instruit despre rachetele *Seahawk* chiar înainte să plece de pe *Kiev*. În calitate de ofițer de informații, știa mai multe despre armamentul american decît despre cel sovietic.

„Ce convenabil“, reflectă el. Americanii îi permisese să meargă cu unul dintre cele mai avansate submarine de căutare, memorase echipamentele acestuia, iar americanii practic îndeplinsesă și misiunea lor. *Octombrie Roșu* era distrus. Nu mai trebuia decît să-i ducă această informație amiralului Stralbo de

pe Kirov și flota putea să plece de lângă coasta americană. Numai să îndrăznească să vină în Marea Norvegiei să-ncerce să-și facă jocul! Să vedem cine o să câștige acolo!

– Jess, marchează poziția drăciei ăsteia!

– Am înțeles.

Overton apăsa pe un buton largind o baliză repetitoare programată să răspundă numai la un semnal codificat de la sonarele americane. Ea urma să-i ghideze spre rachetă mai târziu, când se vor întoarce cu material de ridicare pentru sarcini mari care să o scoată la suprafață.

– Racheta este proprietatea Uniunii Sovietice, le atrase atenția Kaganovici. Se află în apele internaționale și deci îi aparține țării mele.

– Atunci să veniți să v-o luați! zise americanul pe un ton mușcător.

„Probabil că e ofițer sub acoperire“, gîndi Kaganovici.

– Mă scuzați, domnule Johnsen.

– O să ne întoarcem după ea, zise acesta.

– N-o să reușiți s-o ridicați de acolo. E prea grea, obiectă Kaganovici.

– Cred că aveți dreptate, răspunse Johnsen zîmbind.

Kaganovici îi lăsă pe americani să se bucure de victoria lor mărunță. Ar fi putut fi mai rău. Mult mai rău.

– Mai căutăm și alte resturi ale epavei?

– Nu, o să ne întoarcem, hotărî Johnsen.

– Dar aveți ordin să...

– Domnule căpitan Kaganovici, ordinele mele erau să căutăm rămășițele unui submarin de atac din clasa Victor. În locul lui am găsit mormîntul unui submarin strategic cu rachete nucleare. Ne-ați mințit, domnule căpitan, iar îndatoririle noastre față de dumneavoastră se opresc aici. Cred că ați aflat ce vă interesa. Noi o să ne întoarcem mai târziu ca să luăm ce ne interesează.

Johnsen întinse mîna și acționă comanda de eliberare a les-tului. Masa de metal se desprinsese imediat. Operația îi imprimă submarinului o forță ascensională de 500 kilograme-forță. Acum nu mai puteau rămîne în imersiune nici dacă ar fi vrut.

– Mergem acasă, Jess.

– Am înțeles, domnule.

Întoarcerea la suprafață decurse în tăcere.

Austin

O oră mai târziu, Kaganovici urca pe puntea lui *Austin* și solicita permisiunea de a trimite un mesaj către *Kirov*. Dacă n-ar fi convenit dinainte asupra acestui aspect, comandatul lui *Austin* l-ar fi refuzat. Vestea adevăratei identități a submarinului scufundat se răspîndi imediat. Ofițerul sovietic transmise un grup de cuvinte codificate, însoțite de numărul de serie al aparatului pentru măsurarea adîncimii. Primirea informațiilor a fost confirmată imediat.

Overton și Johnsen îl urmăriră pe rus cum se urcă în elicopter, luînd cu el discul respectiv.

– Nu prea mi-a plăcut tipul, domnule Johnsen. *Keptîn Kagano-bitch*¹. Numele lui sună ca o bîlbîială imbecilă. L-am tras în piept, nu-i așa?

– Mă îndoiesc că voi mai juca vreodată poker cu tine, Jess.

Octombrie Roșu

După șase ore de somn, pe Ryan îl trezi o melodie foarte cunoscută. Mai zăbovi în pat un minut încercînd să se adune, apoi se încălță și se îndreptă spre careul ofițerilor, la prova.

Filmul era *E.T.* Ryan ajusese la timp să vadă genericul final pe micul televizor așezat pe masă. Aproape toți ofițerii ruși și vreo trei americani urmăriseră filmul. Rușii își ștergeau discret lacrimile. Jack își turnă o ceașcă de cafea și se așeză la capătul mesei.

– V-a plăcut?

– A fost magnific! proclamă Borodin.

Locotenentul Mannion zise rîzînd:

– Asta e a doua oară cînd îl vedem.

Unul dintre ruși începu să spună ceva pe limba lui. Borodin făcea pe translatorul:

– Întreabă dacă așa se comportă toți copiii americani, așa de *svobodno* ai zis, Bugaiev?

– Liber, traduse Bugaiev, cu aproximație.

Ryan începu să rîdă.

¹ Joc de cuvinte intraductibil în limba română (n.red.)

– Eu unul n-am fost așa, dar acțiunea filmului se petrece în California și oamenii de acolo sînt puțin duși. Adevărul e că nu, copiii noștri nu se poartă așa, cel puțin nu din cîte știu, și am și eu doi. Dar e drept că, față de sovietici, noi ne educăm copiii să fie mai independenți.

Borodin ~~traduse din~~ nou și apoi le transmise răspunsul rusului:

– Deci nu toți copiii americani sînt așa derbedei.

– Unii sînt. America nu e perfectă, domnii mei. Facem și noi multe greșeli.

Ryan se hotărîse să nu le ascundă adevărul, atît cît putea.

Borodin traduse iar. Reacțiile celor de la masă au fost amestecate.

– Le-am spus că filmul este pentru copii și că nu trebuie luat prea în serios. Mă înșel cumva?

– Nu, zise Mancuso, care tocmai intra. Este o poveste pentru copii, dar eu unul am văzut-o de cinci ori. Bine ai revenit printre noi, Ryan!

– Mulțumesc, domnule comandant. Înțeleg că totul e sub control.

– Clar. Cred că toți aveam nevoie să ne relaxăm puțin. Eu va trebui să pregătesc o nouă scrisoare de recomandare lui Jones. Vom avea o idee foarte bună, zise el făcînd semn spre televizor. O să avem destul timp să fim serioși.

În clipa aceea intră Noyes.

– Cum se simte Williams? întrebă Ryan.

– O să supraviețuiască, zise Noyes turnîndu-și niște cafea. Operația a durat trei ore jumate. Rana de la cap e superficială, cu o hemoragie serioasă, dar așa sînt toate rănilile de la cap. Cealaltă putea să-l termine. Glonțul a trecut pe lîngă pericard. Domnule Borodin, cine i-a acordat primul ajutor?

Starpom-ul făcu semn spre un locotenent.

– El. Nu știe engleza.

– Să-i spuneți că i-a salvat viața lui Williams. Tubul de drenaj a fost esențial. Altfel ar fi murit.

– Sînteți sigur ȕ-o să supraviețuiască? insistă Ryan.

– Sigur că da, domnule Ryan. Doar asta mi-e meseria. O să dureze o vreme și personal m-aș simți mult mai bine dacă l-am interna într-un spital, dar totul e sub control.

– Și comandantul Ramius? întrebă Borodin.

– Nici o problemă. Încă doarme. L-am cusut cum trebuie, fără grabă. Să-l întrebați unde a învățat să acorde primul ajutor.

Borodin îl întreabă imediat.

– Spune mereu că-i place să citească lucrări de medicină.

– Ce vîrstă are?

– 24 de ani.

– Să-i spunei că, dacă vrea să studieze medicina, o să-i spun cum să înceapă. Dacă va face ceea ce trebuie cînd trebuie, are toate șansele să devină medic.

Ținărul ofițer fu foarte măgulit de comentariul lui și îl întreabă ce salariu are un medic în America.

– Eu sînt medic militar și n-am un salariu prea mare. 48 000 pe an, inclusiv primele de zbor. Dacă aș fi civil, aș câștiga mult mai bine.

– În Uniunea Sovietică, preciză Borodin, doctorii sînt plătiți cam ca un muncitor de la fabrică.

– Poate așa se explică de ce doctorii voștri nu sînt buni, îi atrase atenția Noyes.

– Cînd va putea Ramius să preia din nou comanda? întreabă Borodin.

– O să-l mai țin la pat azi, spuse Noyes. Nu vreau ca rana să înceapă din nou să sîngereze. De mîine o să poată face puțină mișcare. Dar cu grijă. Nu vreau să forțeze prea mult piciorul rănit. O să fie bine, domnii mei. Puțin slăbit fiindcă a pierdut sînge, dar o să-și revină complet.

Noyes vorbea pe un ton de parcă ar fi citat din legile fizicii.

– Vă mulțumim, tovarășe doctor, zise Borodin.

Noyes ridică din umeri.

– Doar pentru asta sînt plătit. Pot să vă întreb și eu ceva? Ce naiba se întîmplă aici?

Borodin începu să rîdă în timp ce traducea întrebarea și pentru colegii lui.

– Vom deveni cu toții cetățeni americani.

– Și n-ați venit cu mîna goală, nu? Ați adus și un submarin. La naiba! La început am crezut că e vreo... nu știu cum să-i spun. Ce întîmplare extraordinară! Bănuiesc că e genul de întîmplare care rămîne nepovestită.

– Exact, domnule doctor, zise Ryan zîbind.

– Mare păcat, mormăi Noyes întorcîndu-se la infirmerie.

Moscova

– Așadar, tovarășe amiral, ne raportați îndeplinirea misiunii? întrebă Narmonov.

– Da, tovarășe secretar general, încuviință Gorșkov, uitându-se în lungul masei de conferințe a centrului de comandă subteran.

Erau acolo toți oamenii din cercul restrâns al puterii, plus șefii de stat-major și directorul KGB-ului.

– Americanii i-au permis tovarășului căpitan Kaganovici, ofițerul de informații din flota tovarășului amiral Stralbo, să vadă epava submarinului de la bordul unui vas american de cercetări la mare adâncime. Minisubmarinul a recuperat un fragment din epavă, cadranul indicatorului de adâncime. Obiectele de genul ăsta au un număr de serie, care a fost transmis imediat la Moscova. S-a stabilit că provenea de pe *Octombrie Roșu*. Kaganovici a inspectat și o rachetă care s-a desprins de pe submarin. Era cu siguranță un Seahawk. *Octombrie Roșu* s-a scufundat, nu mai încape nici o îndoială. Misiunea noastră a fost îndeplinită.

– Din întâmplare, îi atrase atenția Mihail Alexandrov, nu e meritul nostru, tovarășe amiral. Flota dumneavoastră nu a reușit să localizeze și să distrugă submarinul. Cred că tovarășul Gherasimov are niște informații pentru noi.

Nikolai Gherasimov era noul șef al KGB-ului. Prezentase deja raportul membrilor biroului politic și abia aștepta să îl aducă la cunoștință și figuranților care se împăunau în uniformă. Voia să le vadă reacția. KGB-ul avea niște conturi de reglat cu ei. Gherasimov expuse succint raportul pe care îl avea de la agentul Cassius.

– E imposibil! zise Gorșkov furios.

– Se poate, admise Gherasimov politicos. Există o probabilitate ridicată ca o informație să fie falsă. Agenții noștri de pe teren investighează chiar acum această posibilitate. Totuși, există niște detalii interesante care vin în sprijinul acestei ipoteze. Tovarășe amiral, permiteți-mi vă rog să le prezint pe scurt. Mai întâi, pentru ce i-au permis americanii unui om al nostru să îi însoțească pe unul dintre submarinele lor de căutare cele mai sofisticate? În al doilea rând, de ce au acceptat de la bun început să coopereze și l-au salvat pe marinarul de pe *Politovski* și ne-au și anunțat c-au făcut-o? De ce? De ce nu l-au ținut ascuns ca să-l

folosească și să-l lichideze? Din sentimentalism? N-aș crede. În al treilea rând, în timp ce ei îl salvau pe acest marinăr, aviația și flota lor ne hărțuiau navele în cel mai agresiv și mai flagrant mod. Apoi au încetat brusc și de-a doua zi se îngrămădeau toți să ne ajute în acțiunile noastre de „căutare și salvare“.

— Asta pentru că Stralbo a luat hotărîrea curajoasă și foarte înțeleaptă să se abțină să răspundă la provocările lor, îi răspunse Gorșkov.

Gherasimov făcu din nou un gest de încuviințare.

— Se poate. A fost o decizie inteligentă din partea amiralului. Unui ofițer nu-i e niciodată ușor să-și calce pe mîndrie în felul ăsta. Pe de altă parte, aș specula că e posibil ca între timp americanii să fi primit informația pe care ne-a transmis-o nouă Cassius. Aș mai crede că americanii s-au temut de reacția noastră în cazul în care am fi suspectat că ei sînt autorii întregii operațiuni, mai exact CIA. Știm că mai multe servicii de spionaj imperialiste s-au întrebat care e scopul acestei operațiuni navale. În ultimele două zile am întreprins propria anchetă. Am aflat, zise Gherasimov uitîndu-se pe foile pregătite, că la șantierul naval pentru submarine din Poliarnîi sînt 29 de ingineri polonezi, majoritatea la controlul calității și cu funcții de inspector, că procedurile de expediere a scrisorilor sînt relaxate, iar tovarășul căpitan Ramius nu s-a dus spre portul New York, așa cum a amenințat c-o va face în presupusa lui scrisoare către tovarășul Padorin, ci se afla la 1000 de kilometri mai la sud cînd submarinul a fost distrus.

— E clar că a fost o dezinformare din partea lui Ramius, obiectă Gorșkov. Ramius voia și să ne atragă atenția, dar să ne inducă în eroare. Din acest motiv am trimis flota spre toate porturile americane.

— Și nu l-am găsit în nici unul, observă în șoaptă Alexandrov. Continuăți, tovarășe!

Gherasimov continuă:

— Indiferent în ce port voia să ajungă, e clar că era la peste 500 de kilometri de oricare dintre ele și sîntem siguri că ar fi putut să ajungă în oricare pe o traiectorie directă. De fapt, tovarășe amiral, după cum ați raportat inițial, ar fi putut să ajungă pe coasta americană după șapte zile de la plecarea în larg.

– Dar ca s-o facă, după cum am explicat săptămîna trecută, însemna să se deplaseze la viteza maximă. Comandanții de pe submarinele strategice nu procedează așa, zise Gorșkov.

– Mi se pare de înțeles, dat fiind ce s-a întîmplat cu *Politovski*, observă Alexandrov. Dar oricine se așteaptă ca un om care a trădat ~~Rodina~~ să fugă ca un tâlhar.

– Și să cadă în capcana pe care i-am întins-o, urmă replica lui Gorșkov.

– Ceea ce nu s-a întîmplat, comentă Narmonov.

– N-am susținut că varianta asta e cea adevărată, după cum nu susțin nici măcar că e cea mai probabilă în acest moment, spuse Gherasimov cu un ton rece și detașat, dar există suficiente dovezi indirecte care s-o sprijine și nu-mi rămîne decît să recomand să se facă o investigație amănunțită de către Comitetul pentru Siguranța Statului, care să analizeze toate aspectele acestei întîmplări.

– Siguranța pe șantierele mele este problema celor de la GRU și a marinei militare, spuse Gorșkov.

– A fost, anunță Narmonov decizia luată cu două ore în urmă. KGB-ul va investiga această afacere rușinoasă pe două direcții. O echipă va cerceta informațiile provenind de la agentul nostru din Washington. O alta va pleca de la premisa că scrisoarea sau presupusa scrisoare de la căpitanul Ramius e reală. Dacă a fost conspirația unor trădători, ea a fost posibilă numai din cauza regulamentului și practicilor curente ca un comandant să-și aleagă singur ofițerii. Comitetul pentru Siguranța Statului ne va raporta dacă este de dorit ca asemenea practici să continue, dat fiind gradul de independență pe care îl au comandanții de navă în ceea ce privește carierele ofițerilor din subordinea lor, dar și față de controlul pe care-l exercită Partidul asupra flotei. Cred că vom începe reformele transferînd mai des ofițerii de pe o navă pe alta. Cînd ofițerii rămîn prea mult pe o navă, ajung uneori să uite față de cine trebuie să fie loiali.

– Ceea ce sugerați dumneavoastră o să distrugă eficiența flotei mele! sări Gorșkov bătînd cu pumnul în masă.

Aceasta fu o greșeală.

– Este flota Poporului, tovarășe amiral, îl corectă Alexandrov. Este flota Partidului.

Gorșkov știa foarte bine a cui fusese ideea. Narmonov avea încă sprijinul lui Alexandrov. Acest lucru consolida poziția

secretarului general, dar nu și a celorlalți oameni de la masă. Dacă puteai să le mai spui oameni.

Padorin era revoltat de sugestia KGB-ului. Ce știau spionii aia nenorociți despre flotă? Ce știa Partidul? Nu erau decât niște oportuniști corupți, toți. Andropov le-o dovedise, iar *Politburo* îi permitea acum mucosului de Gherasimov să atace armata, care păzise națiunea de imperialiști și care o ferise de clica lui Andropov și care fusese mereu slujitorul de nădejde al Partidului. „Dar e o logică în toate astea, nu?” își spuse el. Așa cum Hrușciiov s-a debarasat de Jukov, omul care i-a permis să acceadă la funcția supremă după lichidarea lui Beria, așa și nenorociții ăștia aveau de gând acum să pună KGB-ul în cârca celor care le asiguraseră posturile de la bun început...

— În ceea ce vă privește, tovarășe Padorin, spuse mai departe Alexandrov...

— Da, tovarășe academician.

Pentru Padorin părea să nu mai existe scăpare. Comitetul Politic al Flotei dăduse aprobarea finală pentru numirea lui Ramius la comandă. Dacă Ramius era cu adevărat un trădător, atunci Padorin se cuvenea să fie condamnat pentru că se înșelase atât de grav în evaluarea lui. Iar dacă Ramius nu fusese decât un pion neștiutor, atunci și Padorin, și Gorșkov au fost trași pe sfoară și împinși să acționeze pripit.

Narmonov continuă intervenția lui Alexandrov:

— Tovarășe amiral, credem că toate măsurile secrete pe care le-ați prevăzut pentru securitatea submarinului *Octombrie Roșu* au fost implementate cu succes, exceptând cazul în care căpitanul Ramius a fost nevinovat și a sabordat nava, murind alături de ceilalți ofițeri, împreună cu americanii care e limpede că voiau să fure nava. În orice caz, în așteptarea analizei de către KGB a fragmentelor recuperate de pe epava submarinului, se pare că acesta nu a căzut în mâinile inamicului.

Padorin clipi de mai multe ori. Inima îi bătea cu putere și simțea chiar un junghi în stînga pieptului. Era lăsat să scape? De ce? Abia după o secundă își dădu seama care era explicația. La urma urmelor, el era ofițer politic. Dacă Partidul încerca să restabilească un control politic asupra flotei — pe care de fapt nu-l pierduse niciodată —, atunci *Politburo* nu-și putea permite să lipsească Partidul de reprezentanții săi din structurile de conducere.

Asta însemna ca el să devină marioneta lor, mai cu seamă a lui Alexandrov. Padorin hotărî pe loc că e dispus să accepte.

Dar poziția lui Gorșkov devenea extrem de vulnerabilă. Padorin era sigur că peste cîteva luni flota sovietică va avea un nou comandant, a cărui putere va fi insuficientă să ia decizii fără aprobarea celor din *Politburo*. Gorșkov devenise prea important, prea puternic, iar șefii Partidului nu voiau să aibă în funcții de conducere un om cu atîta prestigiu.

„Am rămas întreg“, își spunea Padorin, uluit de norocul lui.

– Tovarășul Gherasimov, continuă Narmonov, va colabora cu Direcția de securitate politică a serviciului dumneavoastră pentru a evolua procedurile folosite și pentru a vă sugera îmbunătățiri.

Așadar el era acum spionul KGB-ului în structurile de conducere? Măcar rămăsese cu capul pe umeri, cu biroul, cu *dacia* și ieșirea la pensie peste doi ani. Era un preț de nimic. Padorin era mai mult decît mulțumit.

A ȘAISPREZECEA ZI

SÎMBATĂ, 18 DECEMBRIE

Coasta de Est

USS *Pigeon* acostă la cheiul ei din Charleston la 4 dimineța. Marinarii sovietici, adunați în sala de mese a navei, deveniseră o bătaie de cap pentru toată lumea. În ciuda eforturilor pe care le-au făcut ofițerii ruși pentru limitarea contactelor dintre oamenii lor și salvatorii americani, în realitate acestea erau inevitabile. Altfel spus, nevoia i-a obligat să interacționeze. Marinarii de pe *Pigeon* îi îmbuibaseră cu mâncare bună și cea mai apropiată toaletă se găsea la câțiva metri, către pupa. Pe drum, marinarii de pe *Octombrie Roșu* se întâlneau cu cei americani, dintre care unii erau ofițeri care știau rusa deghizați în marinari, iar alții erau recruți specialiști în limba rusă, care fuseseră aduși pe calea aerului chiar când veniseră rușii la bordul navei. Faptul că se aflau pe o navă presupus ostilă și că găsiseră aici oameni prietenoși care vorbeau rusa fusese o combinație irezistibilă pentru unii dintre tinerii marinari. Replicile lor au fost înregistrate de casetofoane ascunse pentru a fi examinate ulterior la Washington. Petrov și cei trei ofițeri nu și-au dat seama de la început ce se întâmplă, dar, când au realizat, au hotărât să-i escorteze pe oameni cu rîndul pînă la toaletă, ca niște părinți protectori. Asta nu l-a împiedicat pe un ofițer de informații în uniformă de șef de echipaj să le ofere azil politic. Oricui voia să rămînă în Statele

Unite i se va permite s-o facă, le-a spus el. În nici zece minute toți membrii echipajului aflaseră.

Nici cînd a sosit momentul mesei pentru marinarii americani, ofițerii ruși n-au putut să le interzică oamenilor lor orice contact și au ajuns să mănînce pe apucate pentru că au patrulet încontinuu ~~printr-o mesă~~. Americanilor pur și simplu nu le-a venit să creadă cînd ofițerii ruși au refuzat în mai multe rînduri invitația lor de a veni la popota ofițerilor.

Pigeon a acostat cu atenție. Nu avea de ce să se grăbească. Cînd pasarela a fost instalată, fanfara aflată pe chei a intonat fragmente din imnul american și din cel sovietic pentru a arăta cooperarea lor în misiunea de salvare. Sovieticii au crezut că sosirea lor va fi discretă, dat fiind că ajungeau în zorii zilei. Dar s-au înșelat. Cînd primul ofițer sovietic a ajuns la jumătatea pasarelei, a fost orbit de 50 de blițuri și de întrebările reporterilor de televiziune. Sculați din pat pentru a ieși în întâmpinarea navei salvatoare, doreau să le ofere telespectatorilor o știre extraordinară, ca de sărbători, la buletinul de dimineată. Pentru ruși, jurnaliștii occidentali erau altfel decît orice văzuseră ei vreodată, iar șocul cultural a dus la un haos total. Reporterii i-au luat deoparte pe ofițeri și le-au blocat calea, spre consternarea marinarilor care încercau să rămînă calmi. Ofițerii au declarat atunci că nu știu nici o boabă de engleză, dar un ziarist, plin de inițiativă, adusese un profesor de rusă de la Universitatea Carolina de Sud din Columbia. Petrov însuși s-a pomenit îngăimînd niște platitudini în fața a șase camere de filmat și regretînd că toată scena nu e doar un vis urît, așa cum părea. Abia după o oră s-a reușit îmbarcarea marinarilor ruși în cele trei autobuze special pregătite pentru ei și să se îndrepte spre aeroport. Pe drum, mașinile și carele de reportaj goneau pe lîngă autobuze și-i chinuiau pe ruși cu flash-uri și cu întrebări pe care aceștia nu puteau să le înțeleagă. Nici la aeroport nu a fost altfel. Aviația militară trimisese un VC-135, dar, pînă să urce în avion, rușii au fost nevoiți din nou să-și croiască drum prin marea de reporteri. Ivanov a fost nevoit să înfrunte un expert în limbi slave, dar a cărui rusă era mutilată de un accent înfiorător. Îmbarcarea a mai durat o jumătate de oră.

În avion, șase ofițeri din aviație au împărțit țigări și mici sticlute de lichior, după ce s-au așezat cu toții în fotolii. Cînd zborul VIP a ajuns la 7 000 de metri altitudine, în avion domnea o bună dispoziție generală. Un ofițer le-a vorbit prin stația de

amplificare și le-a explicat care erau pașii următori. Toți marinarii de pe *Octombrie Roșu* vor fi supuși unui control medical. A doua zi, Uniunea Sovietică avea să trimită după ei un avion, dar toți nădăjduiau că șederea lor se va prelungi cu o zi, două, să poată profita din plin de ospitalitatea americanilor. Echipajul avionului s-a depășit pe sine, povestind istoria fiecărei pietre de hotar, a fiecărui oraș, a fiecărui sat și a fiecărei autostrăzi interstatuale, proclamînd, prin intermediul translatorului, dorința tuturor americanilor de a avea relații pașnice și de prietenie cu Uniunea Sovietică și exprimîndu-și în același timp admirația piloților americani pentru profesionalismul marinarilor sovietici; de asemenea, au deplîns moartea ofițerilor care au avut curajul de a rămîne ultimii pe navă, lăsîndu-i pe oamenii lor să plece primii. Tot scenariul era o capodoperă de duplicitate cu scopul de a-i copleși; și începea să dea rezultate.

Aeronava zbură la joasă altitudine pe deasupra suburbiilor din Washington, apropiindu-se de Baza Andrews a Forțelor Aeriene. Translatorul le-a explicat că dedesubt erau locuințele clasei de mijloc, adică oameni obișnuiți care lucrau pentru guvern sau în industria locală. La sol îi așteptau trei autobuze care, în loc să meargă pe șoseaua de centură din jurul Washingtonului, au traversat orașul. Ofițerii americani din fiecare autobuz și-au cerut scuze pentru traficul aglomerat și le-au spus pasagerilor că aproape toate familiile americane aveau un automobil, multe dintre ele chiar două sau trei, și că oamenii nu recurgeau la transportul public decît pentru a evita plictiseala șofatului. „*Plictiseala* de a-ți conduce mașina personală“, reflectau uimiți marinarii sovietici. Ofițerii lor politici poate aveau să le spună ulterior că nu era decît o minciună sfruntată, dar cum puteai să ignori miile de mașini de pe străzi? În nici un caz nu era o înscenare pregătită special pentru niște marinari în mai puțin de o oră. Trecînd prin sud-estul orașului, au observat că mulți negri aveau mașină. Abia dacă mai erau locuri de parcare suficiente! Autobuzul merse mai departe, spre Mall, unde translatorii își exprimau speranța că vor vedea multe muzee deschise publicului larg. La Muzeul Aerului și al Spațiului, au menționat ei, se găsea o rocă de pe Lună adusă de astronauții misiunii Apollo... Rușii au văzut persoane care făceau jogging și altele care se plimbau fără griji pe acolo. Începură să șoptească între ei în timp ce autobuzele coteau spre nod, către Bethesda, traversînd cartierele cochete din nord-vestul Washingtonului.

La Bethesda au fost întâmpinate de echipe de televiziune care transmiteau în direct pentru cele trei rețele naționale de televiziune și de medici militari și asistenți zîmbitori și prietenoși, care i-au condus în interiorul spitalului.

Zece funcționari ai ambasadei erau prezenți și se întrebau cum ar putea să-țină sub control grupul de marinari, dar se vedeau incapabili să protesteze față de atenția deosebită care le era acordată compatrioților lor în spiritul destinderii relațiilor dintre cele două state. Fuseseră aduși medici de la Walter Reed și de la celelalte spitale guvernamentale pentru a asigura un examen medical rapid, dar complet fiecărui marinar și pentru a verifica, în special, dacă acesta a fost expus la radiații. În drum spre cabinet, fiecare marinar s-a găsit singur cu un ofițer din U.S. Navy, care îl întreba politicos dacă nu vrea să rămână în Statele Unite, explicîndu-i-se fiecăruia în parte că, dacă ia această hotărîre, trebuie să anunțe personal un reprezentat al ambasadei sovietice, dar că, dincolo de asta, i se va permite cu siguranță să rămână. Spre furia oficialilor de la ambasadă, patru marinari au ales exilul, dar unul dintre ei a renunțat după confruntarea cu un atașat al flotei lor. Americanii au avut grijă să înregistreze toate înfîl nirile, așa încît eventualele acuzații ulterioare de intimidare să fie respinse.

Cînd s-au terminat consultațiile – slavă Domnului, nivelul expunerii la radiații a fost foarte mic –, oamenii au fost din nou hrăniți și duși la culcare.

Washington

– Bună dimineața, domnule ambasador, îi spuse președintele.

Arbatov observă că Pelt era din nou lângă șeful lui, în spatele biroului masiv, de modă veche. Nu se aștepta ca întrevăderea să fie plăcută.

– Domnule președinte, mă aflu aici pentru a protesta față de tentativa de răpire a marinarilor noștri de către guvernul Statelor Unite.

– Domnule ambasador, îi răspunse tăios președintele, în ochii unui fost procuror răpirea este un delict abject și detestabil, iar guvernul Statelor Unite nu poate fi acuzat de un asemenea lucru și în nici un caz nu în biroul ăsta! Nu am răpit, nu răpim și nu vom răpi niciodată oameni. E suficient de clar?

– În afară de asta, Alex, spuse Pelt mai calm, oamenii la care te referi nici n-ar mai fi trăit dacă nu eram noi. Ne-au murit doi oameni de nădejde ca să-i salvăm. Ați putea măcar să arătați puțină recunoștință pentru eforturile noastre de a vă salva echipajul și poate chiar să faceți un gest de compasiune față de americanii care și-au pierdut viața pentru asta.

– Guvernul meu a remarcat eforturile eroice ale celor doi ofițeri americani și chiar dorește să-și exprime recunoștința lui și a poporului sovietic pentru salvarea marinarilor noștri. Cu toate astea, stimăți domni, s-au făcut eforturi deliberate să-i ispitească pe acești oameni să-și trădeze țara.

– Domnule ambasador, anul trecut cînd traulerul dumneavoastră a salvat echipajul avionului nostru de patrulă, ofițerii din armata sovietică le-au oferit bani, femei și alte ispite oamenilor noștri cu condiția ca ei să divulge informații secrete sau să consimtă să mai rămînă în Vladivostok, nu-i așa? Nu-mi spuneți că nu știți nimic despre asta. Știți bine că astea-s regulile jocului. La momentul respectiv, noi nu am obiectat, sau mă înșel? Nu, noi am fost recunoscători că au scăpat cu viață cei șase aviatori, iar acum, firește, toți s-au întors la serviciul lor. Rămînem recunoscători pentru preocuparea umanitară a Guvernului dumneavoastră față de viețile unor cetățeni americani obișnuiți. În cazul de față, fiecărui ofițer și recrut i s-a spus că poate să rămînă dacă dorește. Nu s-au făcut presiuni de nici un fel. Fiecărui rus care și-a exprimat dorința de a rămîne aici i s-a spus să ia legătura cu un oficial al ambasadei sovietice pentru a vă da șansa să-i explicați dacă a făcut un pas greșit. E clar că așa e cîstit, domnule ambasador. Nu le-am oferit nici bani, nici femei. Noi nu avem obiceiul să cumpărăm oamenii și în nici un caz, niciodată, nu-i răpim. Autorii răpirilor sînt oameni pe care eu îi trimit la închisoare. Chiar am reușit să-l trimit la scaunul electric pe unul. Să nu mai îndrăzniți niciodată să mă acuzați de așa ceva, spuse în încheiere tăios președintele.

– Guvernul pe care îl reprezintă dorește ca toți oamenii noștri să se întoarcă în patria mamă, insistă Arbatov.

– Domnule ambasador, orice persoană de pe teritoriul Statelor Unite, indiferent de naționalitatea ei și de modul cum a ajuns aici, are dreptul la protecția pe care i-o asigură legile noastre. Tribunalele noastre au dat sentințe în acest sens în mai multe rînduri și, potrivit legilor noastre, nici un om, bărbat sau femeie, nu poate fi constrîns să facă ceva împotriva voinței sale

decît dacă a primit pedeapsa respectivă în justiție. Cu asta subiectul e încheiat. Mai am o întrebare pentru dumneavoastră. Ce căuta un submarin nuclear purtător de rachete la 500 de kilometri de coasta americană?

– Un submarin nuclear, domnule președinte?

Pelt luă o fotografie de pe biroul președintelui și i-o dădu lui Arbatov. Era un cadru de pe înregistrarea video făcută de *Sea Cliff*: o rachetă nucleară balistică SS-N-20.

– Submarinul se numește, mă rog se numea, *Octombrie Roșu*, spuse Pelt. A explodat și s-a scufundat la 500 de kilometri de coasta Carolinei de Sud. Alex, avem un acord că nici o navă de genul ăsta să nu se apropie la mai puțin de 800 de kilometri de țărmul altei țări. Vrem să știm ce căuta submarinul acolo. Să nu-mi spuneți că racheta e o înscenare de-a noastră. Chiar dacă am fi dorit o asemenea năzdrăvănie, n-am fi avut timpul necesar. Este o rachetă sovietică, domnule ambasador, iar submarinul respectiv mai avea încă 19, zise Pelt, strecurînd intenționat o cifră greșită. Guvernul Statelor Unite dorește explicații din partea guvernului sovietic în legătură cu modul în care a ajuns aici submarinul – ceea ce reprezintă o violare a acordului nostru – și de ce un număr mare de nave rusești e atît de aproape de Coasta de Est.

– Probabil că este vorba despre submarinul pierdut, sugeră Arbatov.

– Domnule ambasador, spuse președintele pe un ton blajin, pînă joi submarinul nu era pierdut, la șapte zile după ce ne-ați spus de el. Pe scurt, domnule ambasador, explicația pe care ne-ați dat-o vinerea trecută nu coincide cu faptele pe care le-am stabilit pe baza dovezilor.

– De ce ne acuzați de fapt? protestă Arbatov iritat.

– De nimic, Alex, firește, spuse președintele. Dacă acel acord nu mai este în vigoare, atunci asta e! Cred că am analizat această posibilitate săptămîna trecută. Cetățenii americani vor afla în cursul zilei de astăzi despre aceste evenimente. Sînteți suficient de familiarizat cu țara noastră încît să vă imaginați reacția popoului american. Eu doresc o explicație. Pentru moment, nu văd nici un motiv pentru ca flota sovietică să mai rămînă în apropierea coastei americane. Operațiunea de „salvare” s-a încheiat cu succes și prelungirea prezenței flotei sovietice aici nu poate fi decît o provocare. Vreau ca dumneavoastră și guvernul pe care-l reprezentați să luați în calcul rapoartele pe care eu le primesc

acum de la comandanții mei sau, dacă preferați, ce i-ar spune conducătorii militari ruși secretarului general Narmonov dacă rolurile ar fi inversate. Eu cer în continuare o explicație. Dacă n-o primesc, nu pot să trag decît cîteva concluzii și aș prefera să nu fiu nevoit să aleg una dintre ele. Vă rog să transmiteți acest mesaj guvernului dumneavoastră și să le spuneți că, întrucît cîțiva marinari ruși au optat pentru a rămîne aici, cu siguranță că vom afla foarte curînd ce s-a întîmplat de fapt. Vă doresc o zi bună.

Arbatov ieși și o luă spre stînga, pentru a părăsi clădirea prin aripa de vest. Un pușcaș marin îi deschise ușa, cu o politete care nu se regăsea și în privirea lui. Șoferul ambasadorului, care-l aștepta afară într-o limuzină Cadillac, îi deschise portiera. Era șeful antenei politice a KGB-ului la Washington.

– Așadar? întrebă el verificînd traficul de pe Pensylvannia Avenue înainte să întoarcă la stînga.

– Așadar, înțîlnirea a mers așa cum am prevăzut, iar acum putem fi absolut siguri de ce ne răpesc oamenii, îi răspunse Arbatov.

– Și asta ce înseamnă, tovarășe Arbatov? insistă șoferul.

Nu lăsa să se vadă că e iritat. Cu numai cîțiva ani înainte, scursura asta din Partid n-ar fi îndrăznit să-l lase să aștepte pe un ofițer superior din KGB. Era o rușine ce ajunsese Comitetul pentru Siguranța Statului după moartea tovarășului Andropov. Dar lucrurile aveau să reîntre în normal. Era sigur de asta.

– Președintele ne-a acuzat că am trimis submarinul intenționat în apropierea țărmului lor și am violat protocolul secret din 1979. Îi rețin pe oamenii noștri pentru a-i interoga, a le spăla creierele și ca să afle care erau ordinele submarinului. De cît timp are nevoie CIA-ul pentru a reuși? O zi? Două? întrebă Arbatov, clătînd din cap furios. Poate știu deja. Cu niște droguri, poate și femei, le-au și dezlegat limbile. Președintele a invitat guvernul sovietic să-și imagineze ce presiuni fac asupra lui șefii militari de la Pentagon. Și ce-i spun să facă! Nu prea e nici un mister aici, nu? Vor pretinde că făceam repetiții pentru un atac nuclear surpriză sau poate chiar eram pe cale să-l declanșăm! De parcă nu noi sîntem cei care fac eforturile cele mai mari pentru o coexistență pașnică! Sînt paranoici, se tem de ceea ce s-a întîmplat și sînt furioși.

– Nu puteți să-i condamnați, tovarășe! spuse șoferul, care înregistra tot, structura informațiile, le analiza și-și compunea

deja raportul personal pentru Centrala de la Moscova. Președintele a mai spus că nu mai există nici un motiv ca flota noastră să rămână în apropierea țărmului american.

– Și cum s-a exprimat? A fost o cerere?

– În termeni amabili. Mai calm decît mă așteptam. Tocmai asta mă pune pe gînduri. Cred că pun ei ceva la cale. Cînd agiți sabia, faci zgomot, dar cînd o scoți din teacă, nu. Așteaptă o explicație pentru toată povestea asta. Ce să-i spun? Ce s-a întîmplat de fapt?

– Bănuiesc că nici noi n-o să aflăm vreodată.

Agentul aflate povestea originală, oricît de incredibil părea. I se părea uluitor că marina militară și GRU au permis o asemenea eroare. Versiunea agentului Cassius era mai puțin nebunească. Șoferul însuși o transmisese la Moscova. Dar era posibil ca America și Uniunea Sovietică să fie victimele unei a treia părți implicate? Era vorba de o operațiune ratată, iar americanii încercau să afle cine era responsabil și cum se întîmplase ca să încerce și ei schema altă dată? Exista o logică în asta, dar restul? Se încruntă cu ochii la traficul de pe șosea. Ordinele de la Moscova spuneau clar: dacă era o operațiune a celor de la CIA, trebuia să afle imediat. În acest caz, CIA reușise o acoperire surprinzător de eficientă. Totuși, era posibil să acoperi o asemenea operațiune? El nu credea să se poată. Oricum, împreună cu oamenii lui, trebuia ca în următoarele săptămîni să încerce să penetreze orice acoperire, să afle ce se știe la Langley și pe teren, în timp ce restul departamentelor din KGB vor face același lucru în alte părți ale lumii. Dacă CIA se infiltrasă în structurile de putere ale Flotei Nordului, el va afla. Era sigur de asta. Aproape că-și dorea să i se dea ocazia. GRU ar fi fost responsabil de toată catastrofa și ar fi căzut în dizgrație după ce profitase cîțiva ani de faptul că KGB își pierduse prestigiul. Dacă presupunerile lui erau corecte, *Politburo* lăsase KGB-ul să facă ce vrea cu GRU și cu armata, permițîndu-i Centralei de la Moscova să inițieze propria investigație în legătură cu evenimentele petrecute. Indiferent ce vor afla, KGB-ul va ieși cu fața curată și va pune în umbră armata. Într-un fel sau altul, organizația lui tot va descoperi ce s-a întîmplat cu adevărat, iar dacă și rivalii lor o să aibă de suferit, cu atît mai bine...

Imediat ce ambasadorul sovietic ieși, Pelt deschise o ușă laterală a Biroului Oval, iar judecătorul Moore își făcu apariția.

– Domnule președinte, a trecut ceva vreme de când mă ascundeam prin vestiare așa.

– Și chiar vă așteptați să-și facă efectul? întrebă Pelt.

– Da, sînt sigur, zise Moore așezîndu-se într-un fotoliu confortabil.

– Nu e cam periculos, domnule judecător? îl întrebă Pelt. Mă refer la planificarea unei operațiuni atît de complexe.

– Tocmai asta-i frumusețea, domnule Pelt, că noi nu punem la cale nimic. Sovieticii o s-o facă în locul nostru. E drept că agenții noștri o să străbată Europa de Est punînd întrebări. Oamenii lui Sir Basil vor face același lucru. Francezii și evreii au început deja fiindcă i-am întrebât dacă știu ce se întîmplă cu submarinul pierdut. KGB-ul o să afle repede și o să se întrebe de ce principalele patru agenții de spionaj occidentale caută răspunsul la întrebări, în loc să se ascundă în cărapacea proprie cum ar fi fost de așteptat dacă ar fi fost operațiunea noastră.

– Trebuie să recunoașteți că sovieticii se confruntă cu o mare dilemă: să aleagă între două scenarii la fel de neplăcute. Pe de-o parte, pot alege să accepte că unul dintre cei mai străluciți ofițeri a comis un act de înaltă trădare la un nivel nemaiîntîlnit. Ați văzut ce dosar are la noi comandantul Ramius. Este o variantă comunistă a cetățeanului american model, el e într-adevăr noul om sovietic. Mai punem la socoteală că o asemenea conspirație presupune încă un număr de ofițeri tot de încredere. Sovieticii nu pot să conceapă că asemenea indivizi ar părăsi vreodată Paradisul Muncitorilor. E paradoxal, recunosc, ținînd cont de eforturile lor înverșunate de a-i împiedica pe compatrioți să plece din țară, dar așa stau lucrurile. Una e cînd fuge o balerină sau un agent KGB și alta e cînd dezertează fiul unui membru al Biroului Politic, un ofițer cu peste 30 de ani de carieră fără cusur. Mai mult, comandanții de navă se bucură de multe privilegii. Dezertarea lui ar fi echivalentul plecării unui milionar newyorkez care a pornit de la zero și care acum s-a dus să trăiască în Moscova. Pur și simplu n-o să le vină a crede. Pe de altă parte, ar putea să înghită povestea pe care le-am plasat-o prin Henderson, tot neplăcută, dar sprijinită de o serie de dovezi suplimentare, în special de eforturile noastre de a-i ispiti pe marinarii lor să ceară azil politic. Ați văzut ce furioși erau din cauza asta. Din punctul lor de vedere, este o sfidare a codului bunelor maniere. Reacția președintelui la vestea că era vorba de un submarin nuclear strategic ar sprijini o dată în plus versiunea lui Henderson.

– Pînă la urmă ce o să aleagă? întrebă președintele.

– Domnule președinte, e în primul rînd o problemă de psihologie, iar mentalitatea sovieticilor este greu de înțeles pentru americani. Dat fiind că au de ales între înaltă trădare colectivă și o conspirație externă, părerea mea e că vor prefera ultima variantă. Acceptarea ideii că a fost într-adevăr o dezertare ar însemna să-și reconsidere propriile certitudini. Cui i-ar plăcea s-o facă? întrebă Moore cu un gest teatral. Ultima variantă înseamnă că cineva din exterior le-a violat siguranța statului, dar e infinit mai convenabilă postura de victimă decît să fii nevoit să recunoști contradicțiile interne ale ideologiei de guvernare. Pe deasupra, KGB-ul este cel care conduce investigația.

– De ce? întrebă Pelt, urmărind cu interes prezentarea judecătorului.

– În ambele cazuri, dezertare sau penetrare a securității operațiunilor flotei, responsabilitatea le revine celor de la GRU. Securitatea forțelor militare și navale intră în atribuțiile acestui serviciu, mai ales după declinul KGB-ului după decesul prietenului nostru Andropov. Sovieticii nu pot pune un serviciu secret să-și investigheze propriile operațiuni, nu în interiorul propriei comunități de spionaj! Așa încît KGB-ul va face tot posibilul să distrugă serviciul concurent. Din perspectiva KGB-ului, o instigare din afară ar fi o variantă mult mai atrăgătoare. Ar explica o operațiune de mare anvergură. Dacă KGB confirmă povestea lui Henderson, asta o să-i convingă pe toți că e adevărată și sigur că o s-o facă și ei o să apară într-o lumină mult mai bună dacă scot la iveală această variantă.

– O să confirme varianta noastră?

– Bineînțeles! În spionaj, dacă faci eforturi destul de mari ca să descoperi ceva, reușești, indiferent dacă e adevărat sau nu. Dumnezeu, îi datorăm acestui Ramius mai mult decît va ști el vreodată! O asemenea șansă apare o dată la o generație. Nu ne permitem s-o ratăm.

– Dar KGB-ul o să profite de conjunctură, observă Pelt. Asta e bine?

Moore ridică din umeri.

– Oricum se va întîmpla mai devreme sau mai tîrziu. Detronarea și poate chiar suprimarea lui Andropov au dat serviciilor secrete ale armatei prea mult prestigiu, așa cum s-a întîmplat cu Beria în anii 1950. Sovieticii depind de controlul politic asupra armatei la fel ca și noi, ba mai mult. KGB-ul va

face treburile murdare în locul lor, lichidind înaltul comandament militar. Oricum se ajungea aici, așa încît am putea profita de momentul ăsta. Nu putem face decît cîteva lucruri.

– La ce vă gîndiți? întrebă președintele.

– O să lăsăm să scape informația că *Octombrie Roșu* a fost urmărit de un submarin american încă din Islanda. Prietenul nostru Henderson se va ocupa de asta.

– Dar de ce? obiectă Pelt. Atunci o să știe că am mințit tot timpul și că iritarea noastră cînd am aflat că era vorba de un submarin cu rachete nucleare era de formă.

– Nu chiar, domnule Pelt, spuse Moore. Faptul că un submarin nuclear rusesc a fost atît de aproape de coasta americană rămîne o violare a acordului și din punctul lor de vedere nu avem de unde să știm ce căuta aici, pînă cînd am ajuns să-i interogăm pe marinarii care au rămas în țară și care, de fapt, o să ne spună lucruri probabil ne semnificative. Sovieticii se așteaptă ca noi să nu fi fost sinceri în totalitate. Faptul că am urmărit submarinul lor și că puteam să-l distrugem oricînd le dovedește duplicitatea noastră, ceea ce vine în întîmpinarea așteptărilor lor. O să le spunem și că *Dallas* a monitorizat prin sonar incidentul de la reactor și asta va explica proximitatea navei noastre de salvare. Ei știu sau, oricum, bănuiesc că am ascuns niște lucruri. Asta le va distra atenția de la ceea ce dorim cu adevărat să ascundem. Rușii au și o vorbă pentru asta. Îi zic „momeală pentru lupi”. Și o să lanseze o operațiune de proporții care să se infiltreze în operațiunea noastră, oricare ar fi ea. Dar n-o să afle nimic. Singurii oameni din CIA care știu ce se întîmplă de fapt sînt Greer, Ritter și eu. Celelalte servicii au chiar ordin să descopere ce s-a întîmplat; cam asta ar fi singura informație pe care ar putea s-o obțină rușii.

– Și Henderson? Cîți dintre oamenii noștri știu de submarin? întrebă președintele.

– Dacă Henderson cîrpește ceva, oricît de puțin, o să-și semneze ordinul de execuție. KGB-ul nu glumește cu agenții dubli și n-o să-l creadă că nu știa că informațiile sînt false. El e conștient de asta și oricum stăm cu ochii pe el pentru orice eventualitate. Cîți dintre oamenii noștri știu despre submarin? Poate o sută și numărul lor o să mai crească puțin, dar nu pierdeți din vedere faptul că ei știu că două submarine sovietice s-au scufundat în apropierea coastei americane și au toate motivele să

creadă că orice echipament de pe submarinele rusești care a ajuns în laboratoarele noastre a fost recuperat de pe fundul oceanului. Firește că o să reactivăm nava *Glomar Explorer* tocmai în scopul ăsta. Ar deveni suspicioși dacă n-am face-o. Ce rost are să-i dezamăgim? Oricum, mai devreme sau mai târziu o să descopere cum s-au petrecut lucrurile, dar pînă atunci nava dezafectată o să fie făcută bucăți și o să ajungă pe fundul mării.

– Deci nu vom putea păstra secretul la infinit? întrebă Pelt.

– La infinit e cam mult. Avem un plan. Pentru viitorul apropiat, secretul ar trebui să fie în siguranță, cu numai o sută de oameni care-l știu. În cel puțin un an, mai probabil în doi sau trei, vor acumula suficiente informații ca să bănuiască ce s-a întîmplat de fapt, dar pînă atunci n-o să mai existe dovezi fizice pe care să le invoce. Iar dacă KGB-ul va descoperi adevărul, credeți că o să aibă vreun interes să-l dezvăluie? Dacă ar afla, GRU sigur l-ar face public, iar haosul provocat astfel în comunitatea lor de spionaj va fi tot în avantajul nostru.

Moore făcu o pauză să ia o țigară dintr-un țigaret de piele. Apoi continuă:

– După cum spuneam, Ramius ne-a oferit șanse extraordinare la mai multe nivele. Iar frumusețea situației că noi nu trebuie să facem mai nimic. Munca de teren o să fie a rușilor, care o să caute ceva ce nu există.

– Și cu dezertorii ce facem? întrebă președintele.

– Domnule președinte, cineva o să se ocupe de ei. Știm cum și rar s-a plîns cineva de ospitalitatea CIA. O să ne ia cîteva luni să-i interogăm, dar între timp o să-i și pregătim pentru viața în America. Vor căpăta o identitate nouă, o meserie, un nou chip dacă e necesar, dar n-o să mai fie nevoiți să muncească nici măcar o zi. Sigur că ei vor dori să muncească. Aproape toți fac așa. Cred că marina militară va găsi ceva pentru ei, consultanți la Departamentul pentru armament sovietic sau ceva de genul ăsta.

– Vreau să-i cunosc și eu, spuse președintele brusc.

– Asta se poate aranja, domnule președinte, dar cu discreție, îl preveni Moore.

– Camp David, ar trebui să fie un loc sigur. Și, domnule judecător, aș vrea să-l aveți în vedere și pe Ryan.

– Am înțeles, domnule. Pe el o să-l aducem destul de repede. Îl așteaptă un viitor de succes în agenție.

Tiuratam, URSS

Motivul pentru care lui *Octombrie Roșu* i se să ceruse între în imersiune cu mult înainte de ivirea zorilor, se afla pe orbită la 800 de kilometri altitudine. Avînd dimensiunea unui autobuz Greyhound, satelitul Albatros 8 fusese lansat cu 11 luni mai devreme de o rachetă purtătoare, de pe cosmodromul din Tiuratam. Enormul satelit de tip RORSAT¹, era destinat supravegherii maritime. Satelitul 8 trecu pe deasupra lui Pamlico Sound la 11.31, ora locală. Era programat să detecteze surse termice pe întregul orizont vizibil, să interogheze tot ce apărea în raza lui vizuală și să urmărească orice corespundea parametrilor de căutare. În timp ce se mișca pe orbită, trecînd pe deasupra navelor din flota americană, *New Jersey* activă dispozitivele de bruiaj pentru a ecrana semnalul. Satelitul înregistrează acest fapt. Bruiajul urma să dezvăluie cîte ceva despre sistemele de luptă electronică folosite de americani. Cînd Albatros 8 trecu pe deasupra Polului, antena parabolică din față detectă semnalul unui alt obiect, satelitul pentru comunicații, *Iskra*.

Cînd satelitul de recunoaștere îl localizează pe vecinul său aflat mult mai sus, printr-o conexiune laser îi transmite tot conținutul bazei de date de pe Albatros. Imediat *Iskra* îl transmite mai departe la stația terestră din Tiuratam. Semnalul mai fu recepționat și de o antenă cu diametrul de 15 metri aflată în vestul Chinei, aparținînd celor de la National Security Agency care, în cooperare cu chinezii, foloseau datele primite în interes personal. Americanii au retransmis datele prin propriul satelit de comunicații la sediul NSA din Fort Meade. Aproximativ în același timp semnalul digital era studiat de două echipe de specialiști, aflate la 8 000 de kilometri distanță una de cealaltă.

– Ce vreme bună! murmură un tehnician. Abia acum avem vreme frumoasă!

– Bucură-te cît mai poți, tovarășe, zise vecinul lui de la pupitrul alăturat.

Acesta urmărea datele transmise de un satelit meteo geosincronic care supraveghea emisfera vestică. A ști cum e vremea într-o țară străină putea avea o mare importanță strategică.

¹ *Radar ocean reconnaissance satellite* (RORSAT), satelit de recunoaștere dotat cu radar. (n.tr.)

– Iată un nou front atmosferic rece care se îndreaptă spre coastă. Iarna a fost ca la noi. Sper că le place.

– Marinarilor noștri sigur n-o să le placă, veni replica tehnicianului, care se înfioră la gândul de a fi în larg în timpul unei furtuni.

Fusese într-o croazieră pe Marea Neagră în vara dinainte și se alesese cu un rău de mare incurabil.

– Ce e asta? Tovarășe colonel!

– Da, răspunse imediat colonelul care supraveghea tura.

– Uitați-vă aici, tovarășe colonel, îi spuse tehnicianul arătându-i monitorul. Aici e Pamlico Sound, la mijlocul coastei americane.

Imaginea termică a apei apărea neagră pe ecran, dar, când tehnicianul reglă aparatul, se transformă în verde cu două pete albe, dintre care una era mai mare. În două rînduri pata mai mare se diviză în două părți. Imaginea arăta suprafața apei, iar o parte din aceasta era mai caldă cu o jumătate de grad față de cît ar fi fost normal. Diferența nu era constantă, dar apărea suficient de clar ca să demonstreze că acolo ceva creștea temperatura apei.

– Să fie lumina soarelui? întrebă colonelul.

– Nu, tovarășe colonel, cerul senin permite încălzirea uniformă a întregii zone, spuse încet tehnicianul.

Întotdeauna devenea mai tăcut când găsea ceva interesant.

– Sînt două submarine, poate chiar trei, la 30 de metri sub apă.

Tehnicianul apăsă pe o tastă și pe ecran apără imaginea radar, în care se vedeau striștiile regulate ale valurilor mici.

– Nu e nimic la suprafață care să producă încălzirea apei, tovarășe colonel. Deci trebuie să fie ceva sub apă. Și nu e sezonul împerecherii la balene. Nu pot fi decît submarine nucleare, probabil două, posibil trei. Părerea mea e că americanii au fost suficient de speriați de desfășurarea forțelor sovietice încît să caute un adăpost pentru submarinele lor cu rachete nucleare. Baza pentru submarinele strategice e la numai cîteva sute de kilometri spre sud. Poate e o navă din clasa *Ohio* care s-a ascuns aici sub protecția unui submarin de atac, exact cum procedăm și noi.

– În acest caz va pleca de acolo curînd. Flota noastră a primit ordin să se retragă.

– Păcat, ar fi interesant să-l urmărim. E o șansă cu care nu ne înfîlnim des, tovarășe colonel.

– Așa e. Ai lucrat foarte bine, tovarășe academician.
După zece minute, informația era transmisă la Moscova.

Statul-Major al Marinei Sovietice din Moscova

– N-o să ratăm șansa asta, tovarășe, zise Gorșkov. Vom rechema flota, dar vom lăsa câteva submarine în urmă pentru spionaj electronic. Probabil americanii o să le ia urma în timpul retragerii.

– Se prea poate, spuse șeful de stat-major.

– *Ohio* o să se îndrepte spre sud, probabil la baza de submarine de la Charleston sau la Kings Bay. Dacă nu, va merge spre nord, la Norfolk. Noi îl avem la Norfolk pe *Konovalov*, iar pe *Șabilikov* aproape de Charleston. Cred că ambele nave o să mai rămână acolo câteva zile. Trebuie să facem ceva ca să le arătăm politicienilor că avem o flotă adevărată. Dacă reușim să urmărim un *Ohio*, e un început.

– O să transmit ordinele necesare într-un sfert de oră, tovarășe Gorșkov.

Șeful de operațiuni se gîndea că e o idee bună. Nu îi plăcuse raportul de la întrunirea *Politburo* pe care i-l adusese Gorșkov, dar, dacă asta însemna debarcarea lui Serghei, el era numai bun să îi ia locul...

New Jersey

Mesajul RED ROCKET tocmai îi fusese înminat lui la Eaton: Moscova transmisese prin satelit un lung mesaj operațional către flota sovietică. Acum rușii chiar erau într-o situație dificilă. Erau înconjurați de trei grupuri de luptă constituite în jurul portavioanelor: *Kennedy*, *America* și *Nimitz*, toate aflate sub comanda lui Josh Painter. Eaton le putea vedea pe toate și primise și pe *Tarawa* pentru a întări grupul de acțiune de la suprafață. Contraamiralul își roti binoclul spre *Kirov*.

– Oamenii să treacă la posturile de luptă!

– Am înțeles, domnule, spuse ofițerul cu operațiunile și anunță prin stația radio. *Blue Boys*, aici *Blue King*. Lumină galbenă, lumină galbenă, executați. Terminat.

Tremură patru secunde pînă cînd claxonul de alarmă de pe *New Jersey* răsună în întreaga navă. Marinarii începură să alerge spre tunuri.

– Distanța pînă la *Kirov*?

– Treizeci și patru de kilometri, domnule. Am avut grijă să fim în raza de acțiune a laserului la fiecare cîteva minute. Sîntem pregătiți să deschidem focul, domnule amiral, raportă ofițerul cu operațiunile. Turelele principale sînt în poziție, iar distanța pînă la țintă este actualizată la fiecare 30 de secunde.

Telefonul de lîngă scaunul lui Eaton începu să sune.

– Eaton la telefon.

– Toate posturile sînt gata de luptă, domnule amiral, raportă comandantul cuirasatului.

Eaton se uită la cronometru.

– Foarte bine, domnule comandant. Oamenii dumitale sînt bine antrenați.

În centrul de conducere a luptei de pe *New Jersey* datele numerice indicau distanța exactă pînă la catargul principal al navei *Kirov*. Întotdeauna, obiectivul principal este evident nava-amiral a inamicului. Întrebarea era cîte lovituri putea să suporte *Kirov* și ce l-ar fi distrus mai întîi: salvele de tun sau rachetele Tomahawk. Ce era important, și ofițerul cu artileria le-o repeta întruna de cîteva zile, era să-l scoată din luptă pe *Kirov* înainte să poată interveni aviația. *New Jersey* nu scufundase niciodată singură o altă navă. De 40 de ani aștepta să i se dea această ocazie.

– Flota sovietică face manevre! anunță ofițerul cu operațiunile grupului.

– Da, să vedem pînă unde ajunge. Să urmărim ce fac!

Formația din care făcea parte *Kirov* se întrepta spre vest cînd primi semnalul. Toate navele din formație întorseră simultan spre dreapta. Manevra încetă atunci cînd ajunseră la curs 0-4-0.

Eaton își scoase ochelarii și îi puse în toc.

– Se întorc acasă. Hai să transmitem asta la Washington și să mai lăsăm o vreme oamenii la posturi!

Aeroportul Internațional Dulles

Sovieticii s-au întrecut pe ei înșiși cînd au fost nevoiți să-și recupereze oamenii din Statele Unite. Au retras de pe cursele internaționale regulate un Iliușin IL-62 al Aeroflot, care a fost trimis de la Moscova direct la Dulles. A aterizat seara. Copie aproape fidelă a avionului britanic VC-10, aeronava cu patru motoare a rulat pe pistă pînă în sectorul cel mai îndepărtat pentru a se realimenta cu combustibil. Pe lîngă cei cîteva pasageri care

nici măcar n-au coborât din avion ca să-și dezmoștească picioarele, se afla un echipaj de rezervă, așa încît avionul să poată decola fără întârziere. Două autobuze au parcurs rapid cei 3 kilometri de la clădirea terminalului pînă la aeronava care aștepta. Înăuntru, marinarii de pe *Octombrie Roșu* priveau peisajul înzăpezit, știind că asta era ultima oară cînd vedeau America. Erau tăcuți, fiind luați pe sus din paturile de la Bethesda și aduși cu autocarul la Dulles cu numai o oră mai devreme. De data asta nu existau reporteri care să-i hărțuiască.

Cei patru ofițeri, nouă micimani și restul echipajului au fost împărțiți cu grijă în mai multe grupuri cînd au urcat la bordul avionului. Înăuntru, fiecare era dus în altă parte. Pentru fiecare ofițer și miciman era pregătit cîte un anchetator de la KGB, iar interogatoriul începu chiar de la decolarea avionului. Cînd Iliușin atinsese altitudinea de croazieră, majoritatea marinarilor se întrebau de ce nu aleseseră să rămînă jos, alături de compatrioții lor trădători. Interogatoriile de genul ăsta erau evident neplăcute.

– Tovarășul comandant Ramius a avut un comportament ciudat? îl întrebă un maior KGB pe Petrov.

– Bineînțeles că nu! veni imediat răspunsul lui, defensiv. Nu știati că submarinul a fost sabotat? Am avut noroc c-am scăpat cu viață!

– Sabotat? Cum adică?

– La reactor. Ar trebui să întrebați pe cineva care știe, eu nu sînt inginer, dar am fost cel care a descoperit scurgerile de radiații. Știți, ecusoanele pentru radiații arătau o contaminare, dar instrumentele din sala motoarelor nu. Nu s-a umblat numai la reactor, erau defecte și aparatele pentru măsurarea radiației. Am văzut cu ochii mei. Inginerul-șef Melekin a trebuit să desfacă mai multe dintre ele și să le repare ca să poată localiza scurgerea. Sviadov știe să vă spună mai multe. El a fost de față.

Ofițerul KGB mîzgălea de zor.

– Și ce căuta submarinul vostru așa aproape de coasta americană?

– Cum adică? Nu știți ce ordine aveam?

– Ce ordine aveati, tovarășe doctor? îl întrebă ofițerul uitîndu-se drept în ochii lui.

Doctorul îi explică pe îndelete, apoi conchise:

– Am văzut personal ordinele. Erau afișate să le vadă toată lumea, așa cum se face de obicei.

– Cine le semna?

– Tovarășul amiral Korov. Cine altcineva?

– Și nu vi s-au părut cam ciudate ordinele respective? Întrebă furios maiorul.

– Dumneavoastră puneți la îndoială ordinele pe care le primiți, tovarășe maior? zise Petrov adunindu-și tot curajul. Eu nu fac niciodată așa ceva.

– Ce s-a întâmplat cu ofițerul politic de pe navă?

Într-o altă parte, Ivanov îi explica unui anchetator cum fusese detectat *Octombrie Roșu* de către navele americane și britanice.

– Dar, spunea el, tovarășul comandant Ramius a scăpat de ele în mod strălucit! Am fi reușit pînă la urmă dacă nu ar fi fost accidentul blestemat de la reactor. Trebuie neapărat să aflați cine a făcut una ca asta, tovarășe căpitan. Vreau să văd cu ochii mei cum îl execută!

Dar ofițerul KGB din fața lui rămase impasibil.

– Și care au fost ultimele cuvinte ale tovarășului comandant?

– Mi-a ordonat să-i țin pe oameni sub supraveghere și să nu-i las să discute cu americanii decît strictul necesar și a spus că americanii n-o să ajungă să pună mîna pe nava noastră.

Ochii lui Ivanov erau plini de lacrimi cînd se gîdea la comandantul și la nava lui, pe care nu avea să îi mai vadă. Era un tînar sovietic mîndru și privilegiat, fiind fiul unui teoretician al Partidului.

– Tovarășe, trebuie să-i găsiți pe ticăloșii care ne-au făcut-o.

– A fost o mișcare foarte inteligentă, povestea Sviadov la cîțiva pași de el, chiar și tovarășul Melekin a găsit-o abia la a treia încercare și a jurat că se va răzbuna pe autorii sabotajului. Am văzut cu ochii mei, spunea locotenentul, uitînd că de fapt nu fusese așa.

Le-a explicat totul în detaliu, ajungînd să le facă și o schemă.

– Despre ultimul accident nu știu nimic. Tocmai atunci trebuia să intru în tură. Melekin, Surzpoi și Bugaiev au lucrat mai multe ore încercînd să pună în funcțiune motoarele auxiliare, zise el, apoi clătină din cap. Am încercat să mă duc să-i ajut, dar tovarășul Ramius mi-a interzis. Am încercat totuși să mă duc, în ciuda ordinului, dar tovarășul Petrov nu m-a lăsat.

După două ore de zbor deasupra Atlanticului, anchetatorii de la KGB s-au strîns ca să-și compare notițele.

– Prin urmare, dacă juca teatru comandantul navei, atunci era al naibii de talentat, spuse colonelul KGB însărcinat cu primele

interogatorii. Ordinele pe care le-a dat sînt impecabile. Ordinele misiunii au fost anunțate și afișate, conform procedurii normale...

– Dar cîți dintre marinari știau cum arată semnătura lui Korov? Și nici pe el nu mai putem să-l întrebăm, nu? spuse maiorul.

Comandantul Flotei Nordului murise în urma unei hemoragii cerebrale la două ore după primul interogatoriu de la Lubianka, spre dezamăgirea tuturor. Oricum, semnătura putea fi falsificată. Avem pînă la urmă o bază de submarine secretă în Cuba? Care e cauza morții *zampolit*-ului?

– Doctorul e sigur c-a fost un accident, veni răspunsul. Comandantul credea că s-a lovit la cap, dar de fapt și-a rupt coloana vertebrală în regiunea gîtului. Părerea mea e că în condițiile astea ar fi trebuit să ia legătura prin radio pentru noi instrucțiuni.

– Aveau interdicție radio, spuse colonelul. Am verificat. E o procedură normală pentru submarinele strategice. Ramius știa tehnici de luptă corp la corp? E posibil să-l fi omorît el pe *zampolit*?

– Se poate, reflectă maiorul care-l interogase pe Petrov. Nu era antrenat în acest domeniu, dar nici nu e greu.

Colonelul nu era sigur dacă să fie de acord cu ei.

– Există vreo dovadă că echipajul a avut bănuieli că se încearcă o dezertare?

Toți au clătinat din cap în semn de negație.

– În rest, serviciul la bordul submarinului se desfășura normal?

– Da, tovarășe colonel, îi răspunse un căpitan tînăr. Ofițerul care a supraviețuit, Ivanov, spune că manevrele evazive pentru a scăpa de urmărirea forțelor imperialiste de suprafață și de submarine au fost fără cusur, conform procedurilor stabilite, și executate strălucit de acest Ramius timp de 12 ore. Nici măcar n-am sugerat că ar putea fi vorba de trădare. Deocamdată.

Toți știau că marinarii vor petrece un timp la Lubianka, pînă cînd se va dovedi că nu au nici un amestec în toată afacerea.

– Bun, zise colonelul, deci pînă acum nu avem nici un indiciu că ofițerii de pe submarin ar fi trădători? Cred că nu. Tovarăși, veți continua interogatoriile mai puțin dur pînă ajungem la Moscova. Lăsați „vînatul“ să se liniștească puțin.

În avion atmosfera deveni mai plăcută. S-au servit gustări și votcă pentru a dezlega limbile și a încuraja o apropiere de ofițerii din KGB, care în tot acest timp nu beau decît apă. Toți marinarii

știau că vor petrece un timp în închisoare și își acceptau soarta într-un mod care imperialiștilor li s-ar fi părut de un fatalism surprinzător. KGB-ul urma să muncească săptămîni întregi ca să reconstituie succesiunea evenimentelor de pe submarin de la desprinderea ultimei parîme la Poliarnîi pînă la îmbarcarea la bordul navei *Mystic*. Alte echipe de agenți erau deja răspîndite în toată lumea pentru a descoperi dacă ceea ce se întîmplase cu *Octombrie Roșu* era opera americanilor de la CIA sau a altor servicii de spionaj. KGB-ul tot va afla adevărul, dar colonelul care se ocupa de caz începea să creadă că răspunsul la întrebările lor nu era de găsit la acești marinari.

Octombrie Roșu

Noyes îi dădu voie lui Ramius să parcurgă singur, dar sub supravegherea sa, cei patru, cinci metri de la infirmerie la cercul ofițerilor. Pacientul nu arăta prea bine, dar mai degrabă pentru că trebuia să facă o baie și să se radă, ca, de altfel, toți ceilalți de la bord. Borodin și Mancuso îl ajutară să se așeze la locul său, în capul mesei.

– Cum vă simțiți? îl întrebă el pe Ryan.

– Bine, mulțumesc, domnule comandant, îi răspunse acesta zîmbind.

În realitate se simțea foarte ușurat pentru că în ultimele ore îi lăsase să se ocupe de navă pe cei care aveau și pregătirea s-o facă. Deși el număra orele care-l despărteau de debarcarea de pe *Octombrie Roșu*, pentru prima oară în ultimele două săptămîni nu avea nici rău de mare și nici nu se simțea înnebunit de groază.

– Piciorul dumneavoastră cum se prezintă?

– Dureros. Trebuie să mă învăț minte să nu mă mai las împușcat. Nu cred că-am avut timp să vă spun că vă datorez viața, ca noi toți, de altfel.

– E vorba și de viața mea, la urma urmelor, răspunse Ryan ușor stînjinit.

– Bună dimineata, domnule comandant! îi spuse bucătarul. Doriți micul dejun?

– Da, mi-e o foame de lup.

– Perfect! Atunci să fie un mic dejun ca în marina americană. Vă aduc imediat și o cafea fierbinte.

Dispăru imediat pe culoar. După 30 de secunde se întoarse cu cafea caldă și o ceașcă pentru Ramius.

– În zece minute vine și masa.

Ramius își turnă o ceașcă de cafea. În farfurioară era un pliculeț.

– Asta ce e?

– *Coffee Mate*, îi răspunse Mancuso zîmbind. E frișcă pentru cafea, domnule comandant.

Ramius desfăcu pliculețul și se uită suspicios în el înainte să-l toarne în ceașcă, după care amestecă bine.

– Cînd plecăm?

– Mîine, nu știm exact ora, răspunse Mancuso.

Dallas se ridică periodic la adîncimea periscopului pentru a primi ordine pe care le transmitea mai departe lui *Octombrie Roșu* prin radio.

– Am aflat cu cîteva ore în urmă că flota sovietică se îndreaptă spre nord-est, către casă. După ce se înserează, o să știm sigur. Băieții noștri îi urmăresc tot timpul.

– Unde o să mergem? întrebă Ramius.

– Lor unde le-ați spus că o să mergeți? vru să știe Ryan. Ce era în scrisoare mai exact?

– Ați aflat de scrisoare... De unde?

– Am aflat. Adică eu am aflat de scrisoare, dar asta e tot ce pot să vă spun deocamdată, domnule.

– I-am scris unchiului Iuri că ne îndreptăm spre New York ca să-i oferim nava cadou președintelui Statelor Unite.

– Dar nu v-ați dus spre New York, obiectă Mancuso.

– Bineînțeles că nu. Am vrut să intru în portul Norfolk. De ce m-aș fi dus într-un port civil cînd era unul militar așa de aproape? Credeți că trebuia să-i spun adevărul lui Padorin? întrebă Ramius și clătină din cap. De ce-aș fi făcut-o? Coasta americană e afît de mare.

„Stimate tovarășe amiral Padorin, mă îndrept spre New York...” Nu-i de mirare că și-au ieșit din minți! se gîndi Ryan.

– Mergem spre Norfolk sau Charleston? întrebă Ramius.

– Spre Norfolk, bănuiesc, zise Mancuso.

– Nu știati că o să trimită toată flota pe urmele voastre? izbucni Ryan. De ce ați mai trimis scrisoarea aia?

– Ca să știe, îi răspunse Ramius. Să știe. Nu mă așteptam să ne localizeze nimeni. Aici ne-ați luat prin surprindere.

Comandantul american încercă să zîbească.

– V-am detectat de cînd erați pe lîngă coasta Islandei. Ați avut mai mult noroc decît vă închipuiți. Dacă ne-am fi întors din Anglia conform graficului, am fi fost cu 25 de kilometri mai aproape de țărm și v-am fi găsit cînd era prea tîrziu. Îmi pare rău, domnule comandant, dar sonarele noastre sînt foarte bune, ca și operatorii. Puteți să-l cunoașteți personal pe cel care v-a luat urma primul. Acum lucrează cu Bugaiev.

– Un *starșina*, zise Borodin.

– Nu e ofițer? întrebă Ramius.

– Nu, e doar un operator foarte bun, răspunse Mancuso surprins. Cine are nevoie de un ofițer ca să urmărească un sonar?

Bucătarul reveni. Viziunea lui privind un mic dejun ca-n marina americană era o farfurie mare cu o felie groasă de șuncă acoperită cu două ouă ochiuri moi, un munte de cartofi, patru felii de pâine prăjită și o cană cu jeleu de mere.

– Să-mi spuneți dacă mai vreți, domnule comandant, îi zise bucătarul.

– Așa arată un mic dejun normal? îl întrebă Ramius pe Mancuso.

– N-are nimic anormal. Personal aș prefera o gofră. Americanii mănîncă mult dimineța.

Ramius ataca deja porția lui. După două zile fără o masă ca lumea și din cauza singelui pierdut, organismul avea nevoie de cît mai multă energie.

– Spuneți-mi, ce anume o să ni se pară cel mai surprinzător în America? îl întrebă Borodin pe Ryan în timp ce-și aprindea o țigară.

Jack îi făcu semn spre farfuria lui Ramius.

– Supermarketurile.

– Magazinele alimentare?! se miră Mancuso.

– În timpul șederii mele pe *Invincible* am citit un raport al celor de la CIA despre oamenii care aleg să vină la noi, spuse el ocolind cuvîntul „dezertori“, care parcă suna umilitor. Se pare că ceea ce-i surprinde cel mai mult pe oameni, pe cei veniți din aceeași regiune ca dumneavoastră, este contactul cu un supermarket.

– Vorbiți-mi despre asta, ceru Borodin.

– E o clădire de dimensiuni comparabile cu un teren de fotbal, mă rog, poate ceva mai mic. Se intră prin față și se ia un cărucior pentru cumpărături. Fructele și legumele proaspete sînt

pe partea dreaptă și se înaintează încet pe stînga prin celelalte raioane. Eu m-am obișnuit cu ele de mic copil.

– Ați spus că sînt fructe și legume proaspete? Și cînd e iarnă, ca acum?

– Care-i problema iarna? interveni și Mancuso. Poate costă un pic mai mult, dar putem oricînd să găsim fructe proaspete. E unul dintre lucrurile după care tînjim cînd ieșim în larg. Proviziiile noastre de fructe, legume și lapte țin cam o săptămînă.

– Găsiți și carne? întrebă Ramius.

– Găsim orice vrem, îi răspunse Ryan. Carne de vacă, porc, miel, curcan sau pui. Fermierii americani sînt foarte eficienți. În Statele Unite se produce suficient să acopere cererea internă și să mai și exporte. Știți că și Uniunea Sovietică importă grîu de la noi. Ce naiba, uneori fermierii sînt plătiți ca să nu cultive pentru a ține sub control supraproducția.

Cei patru ofițeri sovietici nu păreau convinși.

– Și altceva? întrebă Borodin.

– Ce altceva v-ar surprinde? Aproape toată lumea are mașină. Majoritatea sînt proprietarii caselor în care locuiesc. Dacă ai bani, poți să cumperi aproape orice dorești. O familie americană obișnuită are un venit anual de aproape 20 000 de dolari, așa cred. Ofițerii pe care-i vedeți cîștigă mai mult. Adevărul e că în țara noastră dacă te duce mintea – și la dumneavoastră e clar că e așa –, trăiești o viață confortabilă fără să ai nevoie de vreun ajutor. În plus, puteți fi siguri că CIA-ul o să aibă grijă de dumneavoastră. Nu vrem să se plîngă cineva de ospitalitatea noastră.

– Și cu oamenii mei ce o să se întîmple? întrebă Ramius.

– N-aș putea să vă spun cu siguranță, dat fiind că personal n-am mai fost implicat în așa ceva. Cred că vor fi duși într-un loc sigur unde să se poată odihni. Cei de la CIA și din marină o să vrea să discute pe îndelete cu dumneavoastră. E normal, nu? V-am mai spus. Într-un an o să faceți deja ceea ce veți hotărî dumneavoastră.

– Și oricine vrea să ne însoțească la un moment dat în larg e bine-venit, adăugă Mancuso.

Ryan se întrebă cît adevăr putea să fie în cuvintele lui. Marina militară probabil că n-o să-i permită unuia dintre ei accesul pe o navă din clasa 688. I-ar oferi date suficient de valoroase încît să se poată întoarce acasă și să rămînă în viață.

– Cum poate ajunge spion CIA un om simpatic? întrebă Borodin.

– Eu nu sînt spion, domnule, îi repetă Ryan.

Nici nu putea să-i condamne dacă nu-l credeau.

– La sfîrșitul studiilor mele am cunoscut un tip care i-a povestit despre mine unui prieten din CIA, amiralul James Greer. Cu cîțiva ani în urmă am fost invitat să fac parte dintr-o echipă de profesori universitari solicitată pentru a evalua unele rapoarte de informații pentru CIA. La vremea respectivă, eram fericit să-mi scriu cărțile despre istoria marinei militare. La Langley, unde am fost vara pentru două luni, am scris un articol despre terorismul internațional. Lui Greer i s-a părut interesant și acum doi ani mi-a făcut oferta de a lucra la ei cu normă întreagă. Am acceptat. A fost o greșeală din partea mea, zise Ryan, fără s-o creadă cu adevărat.

Sau chiar așa credea?

– Acum un an am fost transferat în Londra la o echipă de evaluare a informațiilor secrete, în colaborare cu serviciile secrete britanice. În mod normal, slujba mea înseamnă să stau la birou și să analizez informațiile trimise de agenții de pe teren. M-am trezit implicat în toată afacerea asta fiindcă mi-am dat seama ce puneai la cale, domnule Ramius.

– Tatăl dumneavoastră a fost spion? întrebă Borodin.

– Nu, tatăl meu a fost ofițer de poliție în Baltimore. Părinții mei au murit într-un accident de avion acum zece ani.

Borodin simți nevoia să-și exprime compasiunea.

– Iar dumneavoastră cum ați ajuns marinar? îl întrebă pe Mancuso.

– De mic voiam să devin marinar. Tata e frizer. Am ales arma submarinelor la Annapolis, pentru că mi s-a părut interesant.

Ryan urmărea ceva cu totul nou pentru el, cum oameni din mai multe colțuri ale lumii, din culturi total diferite, încercau să găsească puncte comune. Și unii, și alții făceau eforturi să descopere asemănările dintre firile și viețile lor, creînd o bază pentru a se înțelege reciproc. Era mai mult decît interesant. Era chiar emoționant. Ryan se întreba cît de greu le era sovieticilor. Probabil mai greu decît îi fusese lui în orice moment al vieții lui. Pentru ei nu mai exista o cale de întoarcere. Se autoexilasera de toată viața lor dinainte, avînd încredere că îi așteaptă ceva mai bun. Ryan spera că vor reuși să parcurgă drumul de la comunism la

libertate. În ultimele două zile descoperise cât de mult curaj le-a trebuit ca să dezerteze. Pistolul îndreptat spre el în compartimentul de rachete era nimic pe lângă gândul de a te rupe de toată viața dinainte. Era ciudat cu câtă ușurință priveau americanii libertatea. Cât de greu le va fi celor din fața lui, după ce și-au riscat viața, să se adapteze la lucrurile pe care Ryan le aprecia atât de rar la adevărata lor valoare? Visul american fusese posibil datorită unora ca ei și aveau nevoie de astfel de oameni ca să păstreze visul. Era ciudat că asemenea oameni trebuiau să vină din Uniunea Sovietică. „Sau poate nu e straniu deloc“, se gândi Ryan, ascultînd conversația care continua.

A ȘAPTESPREZECEA ZI

DUMINICĂ, 19 DECEMBRIE

Octombrie Roșu

„Încă opt ore“, își spuse Ryan în șoaptă.

Cel puțin așa i se spusese. Opt ore de drum pînă la Norfolk. Acum era din nou la comenzile cîrmelor de adîncime, la cererea lui. La afită se pricepea și era clar că trebuia să facă și el ceva. În continuare personalul de pe *Octombrie Roșu* era insuficient. La pupa, aproape toți americanii dădeau o mînă de ajutor în sala motoarelor și la reactor. Numai el, Mancuso și Ramius se aflau la postul de comandă. Bugaiev, ajutat de Jones, se ocupau de sonar, cîțiva metri mai încolo, iar la infirmerie medicii îl îngrijeau pe Williams. Bucătarul alerga de colo-colo cu sendvișuri și cafea, pe care Ryan o găsi cam slabă după ce gustase din cea cu care-l răsfătase Greer.

Ramius se sprijinea de balustrada din jurul suportului de periscop. Rana nu mai sîngera, dar probabil că îl durea mai tare decît ar fi recunoscut, din moment ce îl lăsă pe Mancuso să verifice instrumentele și să conducă nava.

– Cîrma la zero! ordonă Mancuso.

– Cîrma la zero! repetă Ryan întorcînd cîrma spre dreapta ca s-o aducă pe centru și verificînd indicatorul de direcție.

Mancuso se concentrează asupra hărții, nemulțumit că trebuia să piloteze imensul submarin ca la raliu.

– Trebuie să ai mare grijă în zona asta. Din cauza curenților de sud, bancurile de nisip cresc continuu, iar șenalul trebuie dragat în fiecare lună. Furtunile din ultima vreme au agravat lucrurile, zise Mancuso întorcîndu-se la periscop.

– S-ar părea că e o zonă periculoasă, spuse Ramius.

– E cimitirul Atlanticului, îi confirmă Mancuso. Multe nave au fost pierdute în zona Bancurilor Exterioare. Vremea și curenții fac navigația dificilă. Se spune că germanii au avut de furcă aici în timpul războiului. Pe hărțile dumneavoastră nu apar, dar sînt multe epave răspîndite pe fundul oceanului.

Se întoarse la masa cu harta.

– În orice caz, noi vom ocoli zona și ne vom îndrepta spre nord abia aici, zise el trasînd o rută pe hartă.

– Dumneavoastră cunoașteți mai bine zona, fu de acord Ramius.

Navigau în formație de trei. *Dallas* era în frunte, iar *Pogy* venea în urmă. Submarinele se scufundară, ajungînd cu puntea la nivelul apei, fără oameni la posturile de exterior. Observarea era asigurată numai de periscop, radarele nefiind în funcțiune. Nici una dintre nave nu emitea nici cel mai mic zgomot electronic. Ryan aruncă o privire pe hartă. Trecuseră de vărsarea rîului, dar pe hartă erau marcate în continuare bancuri de nisip pe o distanță de cîțiva kilometri. *Octombrie Roșu* trecuse la sistemul de propulsie tip „șenilă”. Descrierea lui Skip Tyler fusese aproape perfectă. Erau mai multe trepte de turbină în interiorul a două tunele, două trepte în prima treime de la prova și altele trei după jumătatea navei. Mancuso și inginerii examină planurile navei cu mare interes, apoi discutară pe larg despre calitatea proiectului sistemului de propulsie.

Cît despre Ramius, nici nu voia să accepte că nava lui a putut fi detectată atît de devreme. Mancuso îl aduse în cele din urmă pe Jones ca să-i arate pe hartă ruta estimată a lui *Octombrie Roșu* de cînd se afla în apropierea Islandei. Deși cu o diferență de cîțiva kilometri față de datele din jurnalul de bord al submarinului rusesc, asemănarea era prea mare ca să fie o simplă coincidență.

– Sonarul dumneavoastră e probabil mai performant decît am estimat, mormăi Ramius la cîțiva pași de postul lui Ryan.

– E destul de bun, admise Mancuso. Dar ce-i mai important e că Jonesy e cel mai bun operator de sonar pe care l-am avut vreodată.

– Pe cât e de tânăr, pe atât de priceput.

– Ne vin mulți tineri bine pregătiți, zise Mancuso zîmbind. Nu cîți am vrea noi, bineînțeles, dar băieții noștri sînt voluntari toți. Știu ce-i așteaptă. Criteriile de selecție sînt severe, iar instrucția este dură.

– Comanda, aici sonarul, se auzi vocea lui Jones. *Dallas* intră în imersiune.

Mancuso își aprinse o țigară îndreptîndu-se spre stația de comunicații. Apăsă interiorul pentru sala mașinilor.

– Spuneți-i lui Mannion că avem nevoie de el la prova. Începem scufundarea în cîteva minute. Da, mai zise el și închise.

Apoi reveni lîngă hartă.

– Înseamnă că rămîn în serviciu mai mult de trei ani? întrebă Ramius.

– Da, bineînțeles. Altfel ar pleca exact cînd ar fi și ei instruiți ca lumea, nu?

„De ce nu puteau și sovieticii să găsească asemenea oameni și să-i păstreze?“ se întrebă Ramius. Știa prea bine de ce. Americanii își hrăneau bine oamenii, le ofereau condiții confortabile, îi plăteau decent și le acordau încredere... Era vorba de toate lucrurile pentru care se luptase el timp de 20 de ani.

– Vreți să mă ocup de tancurile de balast? întrebă Mannion intrînd în cabină.

– Da, Pat, începem scufundarea în două, trei minute.

Mannion se uită în trecere pe hartă în drum spre panoul de comenzi. Ramius se îndreptă spre hartă schiopătînd.

– Nouă ni s-a spus că ofițerii americani sînt aleși din rîndurile burgheziei ca să îi comande pe marinarii obișnuiți, proveniți din clasa muncitoare.

Mannion manevra rapid comenzile de purjare. Și nu erau deloc puține. Cu o zi înainte își petrecuse două ore ca să înțeleagă sistemul lor complex.

– Așa e, domnule. Ofițerii noștri provin din clasa conducătoare. Uitați-vă la mine, zise el cu o figură inexpressivă.

Mannion avea tenul măsliniu și vorbea cu un accent din Bronx.

– Dar dumneata ești negru, obiectă Ramius, nesesizînd ironia.

– Sîntem o navă multietnică, zise Mancuso uitîndu-se din nou prin periscop. Comandantul e italo-american, avem un navigator de culoare și operatorul de la sonar e cam sărit de pe fix.

– Să știți că v-am auzit, domnule! strigă Jones fără să mai recurgă la stație. *Dallas* ne-a trimis un mesaj. Totul este în regulă. Ne așteaptă. O vreme n-o să mai trimită alte mesaje.

– Aici comanda, am înțeles. În sfârșit liberi. Începem scufundarea când doriți, domnule, îi spuse Mancuso lui Ramius.

– Tovarășe Mannion, inundați tancurile de balast, spuse Ramius.

Octombrie Roșu nu ieșise în totalitate la suprafață și rămăsese pregătit pentru imersiune.

– Da, domnule, zise locotenentul acționând toate întrerupătoarele de pe rîndul de sus al tabloului de comenzi hidraulice.

Ryan tresări. Parcă ar fi trăs apă la un milion de toalete simultan.

– Asietă minus cinci ordonă comandantul.

– Minus cinci, confirmă Ryan împingînd manșa. Cîrmele sînt coborîte la cinci grade.

– Se scufundă încet, observă Mannion, urmărind cadranul înlocuit al indicatorului de adîncime. El al naibii de mare.

– Da, spuse Mancuso.

Acul indicator trecu de 20 de metri.

– Asietă zero, ordonă Ramius.

– Cîrmele la unghi zero, domnule, zise Ryan.

Submarinul se stabilizează abia după 30 de secunde. Reacționa foarte lent la comenzi. Ryan trăise cu ideea că submarinele se conduc la fel de ușor ca avioanele.

– Mai dă-i puțin, Pat. Îi mai trebuie un grad ca să-și mențină asietă, spuse Mancuso.

– Mhm, făcu Mannion încruntîndu-se în timp ce se uita la indicatorul de adîncime.

Tancurile de balast erau complet inundate, iar echilibrarea se făcea cu ajutorul rezervoarelor de asietă mult mai mici. Abia după cinci minute au reușit să echilibreze nava.

– Îmi pare rău. Din păcate e prea mare ca să se stabilizeze repede, zise Mancuso stînjénit.

Ramius era impresionat, dar nu-i dorea să se vadă. Se așteptase ca americanul să aibă nevoie de mai mult timp pentru a se acomoda. Să echilibrezi un submarin necunoscut cu atîta finețe din prima încercare...

– Acum putem să ne întoarcem spre nord, spuse Mancuso.

Depășiseră deja cu peste trei kilometri ultimul banc de nisip marcat pe hartă.

– Domnule comandant, vă recomand să schimbăm cursul la 0-0-8.

– Cîrma stînga, zece grade, îi ordonă Ramius lui Ryan. Să ajungem la 0-0-8.

– Bine, stînga, zece grade, răspunse Ryan cu ochi la indicatorul cîrmei și la girocompas. Drum la 0-0-8.

– Aveți grijă, domnule Ryan. Submarinul se întoarce încet, dar, odată ce a început manevra, trebuie să dai mult înapoi...

– În sens opus, îl corectă politico Mancuso.

– Da, să rotești de cîrmă în sens opus, ca să-l aduci pe traiectoria pe care o voiai.

– Am înțeles.

– Domnule comandant, aveți probleme cu girația? întrebă Mancuso. Cînd vă urmăream cercul descris părea foarte mare.

– Cînd folosim șenila, așa e. Curentul de apă din tunele lovește cîrma cu putere și creează vibrații dacă virezi prea strîns. La primele probe pe mare am avut probleme din cauza asta. E de la – cum îi spuneți voi – convergența celor două tunele.

– Se întîmplă și cînd folosiți elicele? întrebă Mancuso.

– Nu, numai cu „șenila“.

Lui Mancuso nu prea-i plăcea ideea. Dar nu conta. Planul era simplu și clar. Cele trei nave trebuiau să se îndrepte direct spre Norfolk. Cele două submarine de atac americane urmau să treacă în față pe rînd cu o viteză de 30 de noduri tatonînd zona, în timp ce *Octombrie Roșu* le va urma cu 20 de noduri.

Ryan slăbea ușor cîrma pe măsură ce prova se întorcea. Dar așteptase prea mult. În ciuda celor cinci grade spre dreapta, prova se roti dincolo de poziția dorită și se auzi cîte un clic acuzator dinspre repetitorul girocompasului la fiecare trei grade pînă cînd se opri la 0-0-1. După încă două minute nava ajunsese pe traiectoria ordonată de comandant.

– Îmi pare rău. Curs stabil la 0-0-8, raportă Ryan în cele din urmă.

Dar Ramius era indulgent.

– Înveți repede, domnule Ryan. Poate că-ntr-o zi o să ajungeți un marinăr adevărat.

– Nu, mulțumesc. Ce-am învățat pe nava asta e că marinarii își merită fiecare bănuț.

– Nu vă place pe submarin? chicoti Mannion.

– Nu prea e loc.

– Asta așa e. Domnule comandant, dacă nu mai aveți nevoie de mine, pot să mă întorc la pupa. La sala mașinilor ducem lipsă de oameni, zise Mannion.

Ramius încuviință. „Chiar face parte din clasa conducătoare?” se întreba el.

V.K. Konovalov

Nava lui Tupolev se întorcea spre vest. În afară de submarinul lui, toată flota primise ordin să revină la bază cu o viteză în jur de 20 de noduri. Tupolev avea să mai înainteze spre apus încă două ore și jumătate. Practic, mergea în sens opus cu o viteză de cinci noduri, adică viteza maximă la care se deplasa fără prea mult zgomot un submarin din clasa *Alfa*. Ideea era ca nava să scape de sub observație în agitația plecării vaselor rusești. Așa deci, un *Ohio* se îndrepta spre Norfolk. Sau mai probabil spre Charleston. În orice caz, Tupolev avea de gând să patruleze în zonă și să-l urmărească. *Octombrie Roșu* fusese distrus. Atît aflase din ordinele primite. Tupolev clătină din cap. Cum a fost posibil să facă Marko una ca asta? Oricare ar fi răspunsul, plătise cu viața pentru trădarea lui.

Pentagon

– Aș sta mai liniștit dacă am avea o acoperire aeriană mai bună, zise amiralul Foster și se rezemă de perete.

– Sînt de acord, domnule amiral, dar n-am vrea nici să bată la ochi, nu? întrebă generalul Harris.

Două avioane P-3B patrulau deja ruta de la Hatteras pînă la coasta Virginiei, pîrînd o misiune obișnuită de antrenament. Majoritatea celorlalte aeronave Orion erau departe, în larg. Flota sovietică ajunsese acum la 650 de kilometri de țarm. Cele trei grupuri de suprafață se reuniseră, înconjurată și de submarinele lor. *Kennedy*, *America* și *Nimitz* se aflau la 800 de kilometri est, iar în urma lor venea *New Jersey*. Rușii aveau să fie supravegheați pînă ajungeau acasă. Formațiunile de luptă americane urmau să-i însoțească pînă în Islanda păstrînd o distanță respectabilă, dar menținînd grupurile de avioane la limita razei de acțiune a radarului, ca nu cumva să-și închipuie că Statele Unite nu iau în serios problema. În ultima parte a drumului vor fi supravegheați de avioanele cu baza în Islanda.

HMS *Invincible* nu mai făcea parte din operațiune și se afla la jumătatea drumului spre casă. Submarinele de atac americane reveniseră la misiunile obișnuite de patrulare și, chiar dacă datele erau deocamdată incomplete, se raporta că submarinele sovietice părăsiseră Coasta de Est. Se deplasau în grupuri dispersate și zgomotul lor îngreuna sarcina avioanelor Orion care patrulau în zonă și care aproape terminaseră stocul de geamanduri sonar. Lipsită de incidente, operațiunea era pe sfârșite, considera J-3.

– Acum mergeți la Norfolk, domnule amiral? întrebă Harris.

– Mă gîndeam să am o întâlnire cu CINCLANT, pentru o conferință de bilanț, știți cum e, răspunse Foster.

– Am înțeles, spuse Harris.

New Jersey

Naviga cu 12 noduri, realimentînd pe fiecare bord cîte un distrugător. Contraamiralul Eaton se afla pe pasarelă. Uite că totul se sfîrșise fără probleme, slavă Domnului. Sovieticii erau la 150 de kilometri în față, încă în raza de acțiune a rachetelor Tomahawk, dar suficient de departe încît să nu mai reprezinte un pericol. În general, era mulțumit. Forțele sale au colaborat cu succes în cadrul operațiunii cu *Tarrawa*, care acum se îndrepta spre Mayport. Spera ca situația să se repete cît mai curînd. Trecuse mult timp de cînd comandantul unui cuirasat nu mai avusese în subordine un portavion. Împreună îl ținură în permanență sub observație pe *Kirov*. Dacă s-ar fi ajuns la o confruntare, Eaton era sigur că l-ar fi dovedit pe Ivan. Mai important, știa că și Ivan era conștient de asta. Nu mai aștepta acum decît ordinul de întoarcere la Norfolk. Ar fi frumos să-și petreacă sărbătorile de iarnă acasă. Era de părere că oamenii lui meritau un asemenea cadou. Mulți dintre cei de la bord nu mai erau la prima tinerețe și aproape toți aveau familii.

Octombrie Roșu

Ping!

Jones își notă ora în carnețel și anunță:

– Domnule comandant, *Pogy* ne-a trimis un semnal acustic.

Pogy se afla la 15 kilometri în fața lui *Octombrie* și a lui *Dallas*. Consemnul era ca, după ce ajungea în fruntea formației și asculta timp de zece minute, să emită un singur semnal cu

sonarul activ, ceea ce însemna că pe o rază de 15 kilometri în fața lui *Pogy* și la 30 în urmă era zona liberă. *Pogy* înainta încet pentru a confirma informația, iar la un kilometru și jumătate de tribordul lui *Octombrie*, *Dallas* naviga cu viteză maximă pentru a lua poziție la 15 kilometri în fața celui alt submarin de atac.

Jones se familiariza cu sonarul rusesc. Cel activ nu era prea rău, a descoperit el. La sistemele pasive nici nu voia să se gîndească. La Pamlico Sound, cît stătuse pe loc *Octombrie Roșu*, nu reușise să localizeze submarinele americane. Și ele se aflau în staționare, iar reactoarele nu funcționau decît să mențină în funcțiune generatoarele, dar nu erau decît la un kilometru și jumătate distanță. Fusese tare dezamăgit că nu le putuse repera.

Bugaiev, ofițerul care-l însoțea, era un tip destul de prietenos. La început a fost puțin distant – „de parcă el era stăpînul, iar eu servitorul“, gîndi Jones – dar numai pînă a observat cum îl trata comandantul. Faptul în sine l-a surprins pe Jones. Deși nu știa foarte multe despre comunism, se aștepta ca toți să fie egali. „E, așa-mi trebuie dacă am citit *Das Kapital* într-un curs de științe politice din anul întîi“. Era mai normal să se uite la rezultatele comunismului. Niște porcării, în cea mai mare parte. Recruții nici măcar nu aveau o sală de mese. Ce idioțenie mai era și asta? Să mănînci în cabina de dormit!

Jones a explorat submarinul vreme de o oră, timp în care ar fi trebuit să doarmă. Mannion l-a însoțit. Au intrat mai întîi în dormitorul echipajului. Ușile dulapurilor personale nu se încuiau, probabil ca ofițerii să poată scotoci în voie. Ceea ce Jones și Mannion făcuseră. Dar nu era nimic interesant. Pînă și revistele porno erau de proastă calitate. Pozițiile erau de-a dreptul tîmpite, cît despre femei... „Ce naiba, își zise Jones, doar am crescut în California. Niște porcării. Nici nu e greu de înțeles de ce voiau rușii să dezerteze.“

Rachetele au fost mai interesante. El și Mannion au deschis un panou de inspecție pentru a examina interiorul unei rachete. N-arăta deloc rău după părerea lor. Destul de multe cabluri nefixate, dar probabil că așa le era mai ușor la probe. Racheta era grotesc de mare. „Deci cu asta voiau să tragă în noi ticăloșii.“ Se întrebă dacă marina o să păstreze cîteva. Dacă ar fi fost vreodată nevoie să-i dea niște bobîrnace lui Ivan, n-ar fi rău să-i trimită și cîteva de-ale lui. „Ce idee *cretină*, Jonesy“, își spuse el în gînd. Nu dorea să vadă vreodată lansate blesternatele alea de rachete. Un lucru era sigur: tot ce era pe navă va fi analizat, testat, desfăcut

bucată cu bucată și iarăși testat... Iar el era expertul nr. 1 al marinei în sonare rusești. Poate c-o să fie și el acolo în timpul analizei... Ar putea chiar să merite să mai rămână câteva luni în plus în marină.

Jones își aprinse o țigară.

– Vreți una de la mine, domnule Bugaiev? îl întreabă el pe ofițer, întinzându-i pachetul.

– Mulțumesc, Jones. Ai făcut o facultate?

Locotenentul luă o țigară de la american; mândria îl împiedicase să ceară. Treptat își dădea seama că tânărul din față era egalul lui în tehnică. Deși nu era ofițer calificat, Jones putea să lucreze la un sonar și să se ocupe de întreținerea dispozitivului la fel de bine ca oricare dintre cei pe care-i știa el.

– Da, domnule.

Nu strica niciodată să i te adresezi cu „domnule” unui ofițer. Mai ales celor încuiați.

– Am fost la California Institute of Technology. Cinci semestre. N-am absolvit facultatea.

– De ce ai plecat?

Jones zîmbi.

– Cum să vă spun, domnule, trebuie să înțelegeți că e un loc destul de bizar Cal Tech. I-am făcut o figură unui profesor. Lucra cu lumină stroboscopică pentru fotografii de mare viteză, iar eu i-am aranjat discret un buton de la care să sting lumina din laborator. Din nefericire, s-a produs un scurtcircuit și a început un mic incendiu.

Incendiu în care a ars tot laboratorul, distrugând date adunate în câteva luni, dar și echipamentul tehnic de 15 mii de dolari. Și am încălcat regulamentul intern.

– Ce specializare aveai?

– Specializarea principală pentru care mă pregăteam era ingineria electrică, avînd ca domeniu secundar ciberneticii. Mai aveam trei semestre. Dar o s-o termin eu, îmi iau și masterul, și doctoratul, și apoi mă întorc să lucrez în marină în calitate de civil.

– De ce lucrezi ca operator la sonar? întreabă Bugaiev așezîndu-se.

Niciodată nu mai avusese o asemenea conversație cu un recrut.

– Ehe, domnule, păi e distractiv! În caz de ceva – știți, o simulare, o urmărire între submarine, ceva de genul ăsta –, eu

sînt șeful. Comandantul nu face decît să reacționeze la informațiile pe care i le dau eu.

– Și-ți place de comandantul vostru?

– Clar! E cel mai bun și am avut trei pînă acum. Comandantul meu e un tip pe cînte. Dacă-ți faci treaba ca lumea, nu se ia de tine. Iar dacă ai ceva să-i spui, te ascultă.

– Zici că o să te întorci la facultate. Cum îți plătești cursurile? Nouă ni s-a spus că numai clasa conducătoare urmează o facultate.

– Asta-i o aiureală, domnule. În California, dacă ești destul de deștept pentru o facultate, o faci. Cît despre mine, am pus deoparte niște bani, nu prea avem pe ce să-i cheltuim pe submarin, nu? Iar marina militară s-a pus pe treabă serios. Am strîns cît să termin și masterul. Dumneavoastră ce specializare aveți?

– Am terminat Academia Navală. Cum aveți și voi la Annapolis. Mi-ar plăcea să fiu licențiat în electronică, zise Bugaiev, mărturisindu-și la rîndul lui visurile.

– Floare la ureche. Pot să vă ajut. Dacă sînteți suficient de bun să intrați la Cal Tech, pot să vă spun cu cine să discutați. O să vă placă în California. Cel mai bun loc pentru a trăi!

– Și aș mai vrea să lucrez pe un computer adevărat, continuă Bugaiev visător.

Jones pufni ușor.

– Atunci cumpărați-vă unul!

– Se poate să cumperi un computer?

– Bineînțeles, avem și noi pe *Dallas* două mici, marca Apple. Unul bun costă cam 2 000 de dolari. E mai ieftin decît o mașină.

– Un computer costă numai 2 000 de dolari? îl întreabă ofițerul rus, devenind de-acum suspicios, convins că Jones își bătea joc de el.

– Poate chiar mai puțin. Dar pentru 3 000 pot să vă fac rost de unul bun de tot. Ce naiba, dacă le spun celor de la Apple cine sînteți, probabil că vă dau unul gratis. Și dacă nu vă place Apple, sînt și Commodore, TRS-80, Atari... Tot ce vreți. Depinde la ce vă trebuie. Să știți că o singură companie, Apple, a vîndut peste un milion. Sînt mici, dar sînt computere adevărate.

– N-am auzit niciodată de... Apple?

– Da, Apple. Doi tipi au pus bazele companiei cînd eu eram în liceu. Între timp au vîndut cam un milion de calculatoare, iar

acum au ajuns bogați! Eu nu am calculator încă, nici nu e loc pe submarin, dar fratele meu are un IBM. Tot nu mă credeți?

– Un om obișnuit să aibă computer personal? E și greu de crezut, spuse el stingînd țigara.

„Tutunul american e cam slab“, își zise el.

– Nu-i nimic, domnule ofițer, puteți să întrebați și pe altcineva. Cum spuneam, sînt două computere Apple și pe *Dallas*, pentru echipaj. Mai sînt și cele pentru controlul tirului, pentru navigație și, bineînțeles, la sonar. Cu celelalte două ne jucăm, sigur o să vă placă jocurile pe calculator. Cînd o să vedeți *Choplifter*, o să vă convingeți că nimic nu se compară cu el. Mai sînt și alte chestii, programe educative și lucruri de genul ăsta. Sincer, domnule Bugaiev, puteți să intrați în orice centru comercial și o să găsiți un magazin de unde să luați un computer. O să vedeți că așa e.

– Și cum folosiți computerul la sonar?

– O să dureze ceva să vă explic, dar o să-i cer permisiunea domnului comandant, zise Jones, amintindu-și că omul din fața lui le era într-un fel încă inamic.

V.K. Konovalov

Submarinul *Alfa* naviga încet la marginea platformei continentale, cam la 80 de kilometri nord-est de Norfolk. Tupolev ordonă ca reactorul să fie redus la 5% din capacitatea totală, atît cît să alimenteze echipamentele electrice. În felul ăsta, submarinul reducea aproape total zgomotul. Ordinele se transmiteau din om în om. *Konovalov* intrase în regim de tăcere absolută. Chiar și la bucătărie era interzis să se gătească din cauza zgomotului produs de vasele de metal pe grătare. Pînă la noi ordine, echipajul trebuia să mănînce numai sendvișuri cu brînză. Dacă trebuia neapărat să comunice, o făceau în șoaptă. Oricine ar fi făcut cel mai mic zgomot i-ar fi atras atenția comandantului, iar marinarii lui știau ce înseamnă asta.

Centrul de ascultare SOSUS

Quentin analiza datele trimise prin conexiune digitală de cele două avioane Orion. Escortat de două submarine de atac USS, *Georgia*, un submarin strategic cu defecțiuni, se îndrepta spre Norfolk după ce avusese un accident la una dintre turbine. Nava

rămăsese în larg, a precizat amiralul, din cauza operațiunilor sovietice din apropierea coastei, și acum doreau să revină în port, pentru reparații. *Georgia* trebuia să se întoarcă în larg cât mai repede, întrucît transporta 24 de rachete Trident, ceea ce însemna un procent destul de însemnat din forța de descurajare a Statelor Unite. Reparația navei devenise o chestiune de maximă prioritate odată ce rușii plecaseră. Nu exista nici un pericol în timpul transferului, dar voiau ca avioanele Orion să verifice mai întâi dacă nu au rămas în urmă submarine sovietice profitînd de dezordinea retragerii.

La 80 de kilometri sud-est de Norfolk, un P-3B patrula la o altitudine de 300 de metri. Aparatura în infraroșu nu indica nimic suspect, nici o amprentă termică la suprafață, iar dispozitivul MAD nu a semnalat nici o perturbare detectabilă a cîmpului magnetic, deși la un moment dat s-a aflat la mai puțin de 100 de metri de *Alfa*. Coca lui *Konovalov* era fabricată din titan – material nemagnetic. Nici baliza sonar lansată la 10 kilometri sud de poziția submarinului, nu a interceptat sunetul reactorului. Informațiile erau trimise continuu la Norfolk, unde oamenii lui Quentin le introduceau în computer. Problema era că nimeni nu ținuse o evidență a submarinelor rusești.

„Bun, reflectă comandorul, asta se explică.“ Unele submarine au profitat de ocazie ca să se îndepărteze de pozițiile lor cunoscute. Există posibilitatea ca unul sau două să fi rămas în urmă, a raportat el, dar nu aveau dovezi în acest sens. Se întrebă ce punea la cale CINCLANT. Evident, ceva ce îl încînta în mod deosebit. Operațiunea împotriva flotei sovietice a fost un succes din cîte știa, iar un submarin *Alfa* se scufundase în apropiere. „Cît o să mai dureze pînă-l scot de la naftalină pe *Glomar Explorer* ca să se ocupe de asta?“ Se întrebă dacă o să aibă ocazia să arunce și el o privire la epavă. Ce ocazie formidabilă!

Nimeni nu lua prea în serios operațiunea curentă. Și nu era greu de înțeles de ce. Dacă *Georgia* revenea în port cu avarii la mașini însemna că nu avea viteză, iar un *Ohio* care se deplasa încet făcea tot atîta zgomot cît o balenă virgină, hotărîtă să rămînă așa. Dacă CINCLANTFLT era într-adevăr îngrijorat de soarta submarinului american, nu ar fi trimis în recunoaștere doar două avioane P-3B cu echipaje de rezerviști. Quentin ridică receptorul și sună la CINCLANTFLT ca să comunice că nu erau indicii ale vreunei activități ostile în zonă.

Octombrie Roșu

Ryan se uită la ceas. Trecuseră deja cinci ore. Ceea ce însemna foarte mult când erai prizonierul unui scaun; uitându-se cu coada ochiului la hartă, își făcu socoteala că opt ore fusese o evaluare prea optimistă. Sau poate n-a înțeles el bine. *Octombrie Roșu* înainta de-a lungul platformei continentale și în scurt timp amorasă un viraj spre vest, către țărmul Virginiei. Poate că o să mai dureze încă patru ore. Dar nu se putea să ajungă prea curînd. Ramius și Mancuso păreau destul de obosiți. Toți erau obosiți. Mai ales cei din sala mașinilor... ba nu, bucătarul. Alerga de colo-colo cu sendvișuri și cafea pentru toată lumea. Mai ales rușii păreau tare înfomețați.

Dallas/Pogy

Dallas îl depăși pe *Pogy* cu viteza de 32 de noduri, ajungînd iarăși în față, urmat la cîțiva kilometri de *Octombrie Roșu*. Comandantului Wally Chambers, care era de cart, nu-i plăcea să gonească legat la ochi timp de 35 de minute, în ciuda faptului că *Pogy* îl anunțase că drumul e liber.

Pogy notă cînd *Dallas* trecu pe lîngă el și manevră ca să-l poată urmări pe *Octombrie Roșu* cu sonarul lateral.

– E destul de zgomotos la 20 de noduri, le spuse colegilor operatorul-șef de la sonarul lui *Pogy*. *Dallas* nu face atîta gălăgie nici la 30.

V.K. Konovalov

– Se aud zgomote dinspre sud, zise un miciman.

– Ce fel de zgomote? întrebă Tupolev, care se tot învîrtea pe la ușa lor de cîteva ore, făcîndu-le viața amară operatorilor de la sonar.

– Încă nu putem ști, tovarășe comandant. Oricum, cursul rămîne neschimbat. Se îndreaptă spre noi.

Tupolev se întoarce la postul de comandă. Ordonă să se reducă și mai mult puterea reactorului. Se gîndi să-l oprească de tot, dar reactorul avea nevoie de un anumit timp ca să pornească din nou și nu puteau ști la ce distanță se afla contactul. Comandantul fumă trei țigări înainte să se întoarcă la sonar. Nu dorea

să-i transmită starea de agitație micimanului. Era cel mai bun operator pe care-l avusese vreodată.

– Are o singură elice, tovarășe comandant, e o navă americană, probabil clasa *Los Angeles*, viteză 35 de noduri. Cursul nu s-a schimbat decît cu două grade într-un sfert de oră și... Stați puțin! Tocmai a oprit motoarele.

Maistrul principal, care avea în jur de 40 de ani, își fixă căștile pentru a asculta mai bine. Auzi cum se reduceau zgomoatele de cavitație, apoi se opriă complet și contactul dispăru.

– S-a oprit să asculte, tovarășe comandant.

Tupolev zîmbi.

– N-o să ne audă, tovarășe. Gonește ca nebunul și apoi se oprește. Se mai aude și altceva? E posibil să escorteze o altă navă?

Ofițerul se concentră din nou asupra sunetelor din căști și efectua cîteva reglaje ale aparaturii.

– Poate că... E mult zgomot de la suprafață, tovarășe, și nu reușesc... Stați puțin. Parcă se aude ceva. Ultima noastră țintă era la 1-7-1 și zgomotul de acum vine de pe un submarin la 1-7-5. E foarte slab, tovarășe căpitan. Un semnal, un singur semnal de pe sonarul activ.

– Iată-l! exclamă Tupolev rezemîndu-se de peretele etanș, ai făcut o treabă bună, tovarășe. Acum trebuie să avem răbdare.

Dallas

Maistrul principal Laval declară sectorul curat. Receptorii sensibili ai lui BQQ-5 nu detectară nimic, nici chiar după ce folosiră sistemul de prelucrare a semnalului. Chambers roti prova așa încît un singur semnal acustic să ajungă la *Pogy*, care la rîndul ei îi transmise un semnal lui *Octombrie Roșu*, ca să confirme primirea. *Pogy* se deplasa cu 30 de noduri, urmată de cel mai nou submarin nuclear al U.S. Navy.

V.K. Konovalov

– Mai sînt două submarine. Unul cu o singură elice, celălalt cu două, bănuiesc. Semnalul e încă slab. Submarinul cu o singură elice se întoarce mult mai rapid. Americanii au submarine cu două elice, tovarășe căpitan?

– Cred că da.

Tupolev își puna aceeași întrebare. Diferența dintre semnăturile lor acustice nu era atât de pronunțată. Oricum ar fi, o să afle. *Konovalov* înainta pe furiș cu două noduri, la 150 de metri de adâncime. Nava din față, orice ar fi fost, părea să vină direct spre ei. Bun, pînă la urmă tot o să le dea o lecție imperialiștilor.

Octombrie Roșu

– Poate să-mi țină cineva locul puțin la cîrmă? întrebă Ryan.

– Ai nevoie să-ți dezmorești picioarele? spuse Mancuso apropiindu-se.

– Da. Mi-ar plăcea să fac o excursie pînă la toaletă. O să-mi explodeze vezica de la atîta cafea.

– Îți țin eu locul, zise comandantul american așezîndu-se pe scaunul pe care stătuse Ryan.

Jack se opri la cea mai apropiată toaletă. Două minute mai tîrziu, deja se simțea mai bine. Cînd ajunse din nou în cabina de comandă făcu cîteva genuflexiuni, apoi se mai uită puțin la hartă. Era o impresie ciudată, chiar sinistră, să vezi coasta americană marcată cu caractere chirilice.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Cu plăcere, zise acesta ridicîndu-se.

– E clar că nu ești marinar, domnule Ryan, spuse Rămius, care-l urmărise pînă atunci fără să spună nimic.

– Nici n-am pretins c-aș fi, domnule, zise Ryan politicoș. În cît timp ajungem la Norfolk?

– În vreo patru ore, îi răspunse Mancuso. Ideea e să ajungem după ce se înnoptează. Au găsit un mijloc să intrăm neobservați, dar nu știu exact cum.

– Am părăsit golful ziua. Dacă ne-a văzut atunci cineva? întrebă Ryan.

– Eu n-am observat pe nimeni, dar, dacă era, n-a văzut decît trei chioșcuri de submarin fără nici un număr de serie.

Plecaseră ziua de acolo ca să profite de „fereastra” din aco-perirea satelitului rusesc.

Ryan își aprinse o nouă țigară. Nevasta o să-i facă scandal că a fumat, dar la bordul submarinului nu putea să nu se simtă teribil de tensionat. Postul său la cîrmă îl obliga să stea fără să facă altceva decît să urmărească cele cîteva instrumente. Submarinul era ușor de menținut în imersiune, dar singura dată cînd a încercat un viraj a observat tendința navei de a-și schimba

traectoria în orice direcție. „La peste 30 000 de tone nici nu e de mirare“, se gândi el.

Pogy/Octombrie Roșu

Pogy trecu vijelios pe lângă *Dallas* cu 30 de noduri și menținu viteza încă 20 de minute, oprindu-se la peste 16 kilometri în urma lui, adică la aproape cinci kilometri de *Konovalov*, al cărui echipaj abia mai îndrăznea să respire. Sonarul de pe *Pogy*, deși nu includea sistemul de prelucrare a semnalului BC-10/SAPS, era almînter o capodoperă, dar nu puteai să auzi ceva ce nu scotea nici un zgomot, precum *Konovalov*.

Octombrie Roșu trecu la rîndul lui pe lângă *Dallas* la ora 15.00, după ce primi semnalul că drumul e liber. Echipajul obosise și abia aștepta să ajungă la Norfolk la două ore după apusul soarelui. Ryan se întreba cît de repede o să găsească o cursă spre Londra. CIA, se temea el, o să vrea să-l chestioneze în amănunt. Mancuso și marinarii lui de pe *Dallas* se întrebau dacă o să ajungă să-și vadă familiile de Crăciun. Nu prea trăgeau speranță.

V.K. Konovalov

– Orice avem noi aici, e mare, e foarte mare, după mine. Traectoria de acum o să-l aducă la mai puțin de cinci kilometri de noi.

– E un *Ohio*, cum au zis și de la Moscova, comentă Tupolev.

– După cum sună, e un submarin cu două elice, tovarășe comandant, spuse micimantul.

– Iar clasa *Ohio* are doar o elice. Știu.

– Da, tovarășe. În orice caz, o să ajungă foarte aproape de noi în 20 de minute. Celălalt submarin de atac are cel puțin 30 de noduri. Dacă menține viteza asta, o să treacă prin spatele nostru, la 15 kilometri.

– Și americanul celălalt?

– E la cîțiva kilometri înspre larg, navighează cu viteză redusă, la fel ca noi. N-aș putea spune exact la ce distanță e. Aș putea afla cu sonarul activ, dar atunci...

– Sînt conștient de consecințe, i-o tăie Tupolev.

Se întoarce la postul de comandă.

– Anunță echipajul să fie pregătit pentru manevrare. Oamenii sînt la posturile de luptă?

– Da, tovarășe comandant, îi răspunse un *starpom*. Avem o soluție de tragere excelentă pentru submarinul de atac american, mă refer la cel care vine cu viteză. Gonind așa, ne face sarcina mai ușoară. Putem să-l localizăm și pe celălalt în cîteva secunde.

– În sfîrșit, o veste bună, zise Tupolev. Vedeți de ce sîntem în stare dacă ne surîde norocul?

– Ce vom face, mai exact?

– Cînd trece pe lîngă noi submarinul cel mare, ne apropiem și-i tragem una peste fund. Americanii și-au făcut numărul. Acum e rîndul nostru. Spune-le inginerilor să mărească puterea. Peste puțin timp o să avem nevoie de putere maximă.

– Dar o să facem zgomot, tovarășe comandant, îl preveni *starpom*-ul.

– Așa e, dar n-avem de ales. Creștem puterea la 10%. Submarinul *Ohio* n-are cum să ne audă și probabil că nici submarinul care e mai aproape.

Pogy

– De unde s-a auzit? întrebă operatorul-șef de la sonar reglîndu-și aparatele. Comanda, aici sonarul, avem un contact din direcția 2-3-0.

– Aici comanda, te ascult, răspunse imediat Wood. Poți să identifici sursa?

– Nu, domnule comandant. Acum a apărut. Sînt niște zgomote foarte slabe de reactor și de motor. Nu reușesc încă să citesc semnătura acustică... zise el dînd la maximum potențiometrul de volum. Dar sigur nu e de-al nostru. Domnule, cred că avem un *Alfa*.

– Doamne! Trimite-i imediat un semnal lui *Dallas*!

Operatorul încercă, dar, la 32 de noduri, *Dallas* naviga prea repede pentru a putea recepționa cele cinci semnale rapide. *Octombrie Roșu* era la numai zece kilometri de ei.

Octombrie Roșu

Ochii lui Jones se îngustară brusc.

– Domnule Bugaiev, spuneți-i comandantului că tocmai am auzit două semnale acustice.

- Două?
- Oricum, mai mult de unul, dar nu am reușit să le număr.

Pogy

.. Comandantul Wood se hotărî. Pînă atunci, ideea era să trimită cu sonarul numai semnale de slabă intensitate și bine direcționate, pentru a reduce posibilitatea de a-și trăda poziția. Dar *Dallas* nu recepționase semnalele respective.

– Putere maximă. Transmite către *Dallas* un semnal cît mai puternic.

.. – Am înțeles.

Operatorul-șef setă comenzile la punctul maxim. Au fost necesare cîteva secunde pînă ce sistemul a fost pregătît să lanseze o serie de impulsuri de o sută de kilowați.

Ping ping ping ping ping!

Dallas

– Ooo! exclamă Laval. Comanda, aici sonarul, avem semnal de pericol de la *Pogy*!

– Stop mașinile! ordonă Chambers. Liniște absolută.

– Mașinile stop.

Într-o clipă, locotenentul Goodman transmise ordinul mai departe. La pupa, echipa de la reactor reduce cerința de aburi, mărind temperatura din reactor. Astfel neutronii puteau fi eliberați și reacția de fisiune era încetinită rapid.

– Cînd viteza scade la patru noduri, mașinile să fie la o treime, îi spuse Chambers ofiterului de cart în timp ce el se îndrepta spre cabina sonarului. Frenchie, am nevoie urgent de datele astea.

– Viteza este încă prea mare, domnule, zise Laval.

Octombrie Roșu

– Domnule căpitan Ramius, cred că ar trebui să încetinem, zise Mancuso prudent.

– Semnalul nu s-a repetat, îl contrazise Ramius.

Cel de-al doilea semnal direcțional nu ajunsese la ei, iar *Dallas* avea în continuare viteză prea mare pentru a-l putea localiza pe *Octombrie Roșu* și să a-i retransmite semnalul de pericol.

Pogy

– Domnule comandant, *Dallas* a stopat mașinile.

Wood își mușcă buza de jos.

– Bine, acum hai să-l găsim pe ticălos! Inițiază o căutare cu sonarul activ, la putere maximă.

Apoi se întoarce la postul de comandă:

– Toată lumea la posturile de luptă.

În două secunde soneria de alarmă răsună în întreaga navă. *Pogy* era deja în stare de alertă și peste 40 de secunde întregul echipaj se afla la posturile de luptă, la postul de control al tirului aflându-se secundul navei, locotenent-comandantul Tom Reynolds. Ofițerii și inginerii din subordinea lui așteptau datele pe care să le introducă în computerul Mark 117 pentru conducerea tragerii.

Cupola sonar de la prova lansa prin apă impulsuri de mare intensitate. La 15 secunde de la primul semnal apărui pe ecranul lui Palmer un semnal reflectat.

– Comanda, aici sonarul, avem un contact confirmat, pe direcția 2-3-4, la aproximativ cinci kilometri. Probabil clasa *Alfa* după semnătura reactorului, zise Palmer.

– Dă-mi o soluție de tragere! imediat Wood.

– Da, domnule.

Reynolds urmărea informațiile de intrare în timp ce un grup de ofițeri desena cu creionul pe hartă. Oricât era de bun computerul, mai bine să aibă și o rezervă. Datele defilau pe ecranul computerului. Cele patru tuburi lanstorpilor de pe *Pogy* erau armate cu două rachete antinavă Harpoon și două torpile Mark 48. Pentru moment nu erau utile decât torpilele. Cele mai puternice arme din dotare erau cele tip Mark 48; cu ghidare prin cablu și capabile să găsească ținta datorită propriului sonar activ, se deplasau cu o viteză de peste 50 de noduri, transportând o încărcătură explozibilă de jumătate de tonă.

– Domnule comandant, avem soluții de tragere pentru ambele torpile. 4 minute și 35 de secunde.

– Sonar, oprește semnalele acustice! zise Wood.

– Am înțeles. Am oprit semnalele!

Palmer întrerupse alimentarea cu energie a sistemelor active.

– Unghiul de înălțare al țintei este aproape zero. E cam la aceeași adâncime cu noi.

– Foarte bine, sonar. Urmărește-l în continuare!

Acum Wood cunoștea poziția țintei. Dacă ar mai fi emis semnale acustice, nu ar fi făcut decît să-și trădeze poziția.

Dallas

— *Pogy* caută cu sonarul pe cineva. Au primit un ecou din direcția 1-9-1, zise Laval, operatorul-șef de la sonar. Mai e un submarin în zonă. Nu știu cine e. Recepționez zgomote de reactor și de mașini, dar nu sînt suficiente pentru semnătura acustică.

Pogy

— Submarinul nuclear nu s-a oprit încă, raportă Palmer.

— Domnule comandant, zise Reynolds ridicîndu-și privirea de la traiectoriile schițate pe hîrtie, dacă-și menține cursul, o să ajungă între noi și țintă.

— Minunat! Înainte o treime, cîrma babord, 20 de grade.

Woods se îndreptă spre cabina sonar, în timp ce oamenii executau ordinele primite.

— Operator, mărește puterea și pregătește-te pentru un semnal puternic pentru submarinul nuclear!

— Am înțeles, domnule, zise Palmer. Sîntem gata.

— Direct la țintă! Să nu ratăm și de data asta.

Wood se uita la indicatorul de direcție de pe ecranul sonarului. *Pogy* întorcea cu viteză, dar nu suficient pentru cît ar fi avut el nevoie. *Octombrie Roșu*, despre care nu știau decît el și Reynolds că e o navă sovietică, deși marinarii începuseră și ei să bănuiască ceva, se apropia prea repede.

— Sîntem gata, domnule comandant.

— Pornește-l!

Palmer apăsă pe butonul de comandă pentru impulsuri acustice.

Ping ping ping ping ping!

Octombrie Roșu

— Domnule! strigă Jones. Un semnal de pericol!

Mancuso se repezi la telegraf fără să mai aștepte reacția lui Ramius.

Trecu manetele pe STOP și abia atunci se uită la Ramius.

– Îmi pare rău, domnule comandant.

– Ai procedat corect, răspunse el privind harta încruntat.

Imediat începu să sune telefonul. Ramius ridică receptorul și spuse câteva cuvinte în rusește, după care închise.

– Le-am zis că avem o problemă, dar încă nu știm exact despre ce e vorba.

– Chiar așa e, zise Mancuso venind și el lângă hartă.

Zgomotul mașinilor se reducea treptat, dar mai încet decât ar fi vrut americanul. *Octombrie* nu făcea prea mult zgomot pentru un submarin rusesc, dar pentru el da.

– Verificați dacă sonarul a localizat ceva, sugeră Ramius.

– Da, răspunse Mancuso și făcu vreo doi pași spre pupa. Jonesy, ia vezi dacă e ceva.

– Am înțeles, domnule, dar n-o să fie ușor cu scula asta.

Deja orientase vectorii senzorilor în direcția celor două submarine care-l escortau. Jones își reglă caștile și începu să umble la comenzile de amplificare. Nu aveau nici prelucrarea semnalului, nici dispozitive SAPS și traductorii nu făceau nici doi bani! Dar nu era momentul să se enerveze. Sistemele sovietice erau manevrate electromagnetic, nu electronic, cum știa el. Încet și cu mare atenție, orientă receptoarele direcționale din domul sonar prova, în timp ce cu dreapta frământa nervos, cu ochii închiși, un pachet de țigări. Nici nu îl observă pe Bugaiev, care era lângă el și asculta aceleași zgomote.

Dallas

– Ce-am mai aflat? îl întrebă Chambers pe operatorul-șef de la sonar.

– La un moment dat am prins direcția, după aceea nimic. *Pogy* i-a transmis un impuls sonor, dar prietenul nostru a oprit mașinile după ce l-a lovit în plin semnalul și acum nu-l mai văd. *Pogy* a primit un ecou puternic. Probabil că e foarte aproape, domnule căpitan.

Chambers devenise ajutor de comandat doar de patru luni. Era un ofițer strălucit și cu șanse mari să treacă la comanda propriului vas, dar nu avea decât 33 de ani și nu lucrase pe submarin decât în cele patru luni. Cu un an și jumătate înainte fusese instructor la reactoare, în Idaho. Severitatea cerută de funcția lui, ca principal responsabil cu disciplina în lipsa lui Mancuso, ascundea însă mai multă nesiguranță decât ar fi vrut să

recunoască. Acum era în joc cariera lui. Era conștient de importanța misiunii asteia. Viitorul lui depindea de deciziile pe care le va lua în cel mai scurt timp.

– Îl poți localiza cu un singur semnal acustic?

Operatorul-șef se gîndi un moment.

– Nu eîť să obținem și o soluție de tragere, dar ceva tot aflăm.

– Atunci transmite un singur impuls, acum.

– Am înțeles!

Laval tastă cîteva comenzi pentru a pregăti sonarul activ.

V.K. Konovalov

Tupolev tresări: Acționase pripit. Ar fi trebuit să aștepte pînă treceau de el, deși, dacă aștepta prea mult, trebuia să-și schimbe poziția și acum toate submarinele inamice se aflau în jurul lui, aproape fără nici un zgomot care să le trădeze.

Cele patru submarine se deplasau cu viteză mică, atît cît să le permită să mențină adîncimea. Submarinul *Alfa* era orientat spre sud-est și toate patru formau un trapez cu latura mare spre ocean: *Pogy* și *Dallas* la nord de *Konovalov*, iar *Octombrie Roșu* la sud-est de el.

Octombrie Roșu

– Cineva a trimis un impuls, șopti Jones. Relevment aproximativ nord-vest, dar nu face suficient zgomot ca să aflăm semnătura acustică. Dacă ar trebui să fac pariu, aș zice că e foarte aproape.

– De unde știi? întrebă Mancuso.

– Am ascultat impulsul direct, unul singur pentru determinarea distanței. Provenea de la un BQQ-5. Apoi am auzit și ecoul dinspre țintă. Se pot face calcule în mai multe moduri, dar cel mai probabil e că se află între noi și ceilalți, ceva mai la vest. Știu că e puțin, dar deocamdată astea-s toate datele.

– La o distanță de zece kilometri, poate chiar mai aproape, comentă Bugaiev.

– E destul de puțin, dar e un început. N-avem prea multe date. Îmi pare rău, domnule. Asta-i tot ce putem face, zise Jones.

Mancuso încuviință și se întoarse la postul de comandă.

– Care sînt noutățile? întrebă Ryan.

Manșa era împinsă în față la maximum pentru a menține adâncimea navei. El încă nu-și dădea seama de gravitatea situației.

– E un submarin inamic în apropiere.

– Ce se știe despre el? întrebă Ramius.

– Destul de puțin. Se află la nord-vest, la o distanță necunoscută, dar probabil nu foarte departe. Se știe sigur că nu e american. Norfolk ne-a transmis că zona e liberă. Concluzia e evidentă. Stopăm tot?

– Stopăm tot! repetă automat Ramius, ridicînd telefonul pentru a da cîteva ordine.

Motoarele de pe *Octombrie Roșu* furnizau energie cît să înainteze cu două noduri, la limită pentru menținerea cursului, dar insuficient pentru păstrarea adâncimii. Datorită flotabilității ușor pozitive, *Octombrie* urca spre suprafață, cu aproape un metru pe minut, în ciuda poziției cîrmelor de adâncime.

Dallas

– Să ne întoarcem spre sud! Nu-mi place deloc gîndul că *Alfa* o să fie mai aproape decît noi de prietenul nostru. Curs 1-8-5, două treimi, spuse în cele din urmă Chambers.

– Am înțeles, zise Goodman. Dreapta 15, schimbăm direcția la 1-8-5.

– 15 grade la tribord, domnule, spuse timonierul în timp ce executa ordinul. Cîrma e la 15 grade spre dreapta, curs nou, 1-8-5.

Cele patru tuburi de lanstorpile de pe *Dallas* erau încărcate cu trei Mark 48 și o torpilă momeală, un MOSS¹ foarte scump. Una dintre torpile era orientată spre submarinul *Alfa*, dar soluția de tragere era destul de imprecisă. „Peștele“ trebuia să găsească singur ținta în ultima parte a traiectoriei. Cele două torpile de pe *Pogy* erau aproape perfect orientate.

Problema era că nici una dintre nave nu avea dreptul să deschidă focul. Ambele submarine de atac acționau în conformitate cu regulile de luptă obișnuite. Nu puteau să tragă decît în legitimă apărare și să-l apere pe *Octombrie Roșu* prin manevre indirecte, care să-l înșele pe adversar. Mai rămînea întrebarea dacă submarinul *Alfa* știa de *Octombrie Roșu*.

¹ *Mobile submarine simulator*, Simulator de submarin în mișcare (n.red)

V.K. Konovalov

– Curs spre submarinul *Ohio*, ordonă Tupolev. Vitează trei noduri. Trebuie să avem răbdare, tovarăși. Acum, că americanii știu unde sîntem, n-o să mai trimită nici un impuls acustic spre noi. Iar noi o să ne strecurăm ușor din poziția pe care o știau.

Elicea de bronz a lui *Konovalov* începu să se învîrtă mai repede. Decuplind unele sisteme electrice secundare, inginerii reușiră să mărească viteza navei fără să fie nevoie să crească și energia furnizată de reactor.

Pogy

Pe cel mai apropiat submarin de atac, *Pogy*, contactul deveni mai slab, afectînd și datele privind poziția navei rusești. Comandantul Wood se întrebă dacă să încerce să mai obțină încă o dată direcția submarinului inamic cu sonarul activ, dar se hotărî să renunțe. Dacă-l folosea din nou, s-ar fi aflat într-o postură asemănătoare unui polițist care caută noaptea cu lanterna un hoț. Impulsurile sonarului i-ar fi spus țintei mai multe despre el decît invers. În asemenea cazuri, se folosea sonarul pasiv.

Operatorul-șef raportă trecerea lui *Dallas* pe la babord. Și Wood, și Chambers decisera să nu recurgă la telefoanele subacvatice pentru a comunica. Nu-și permiteau să facă nici cel mai mic zgomot.

Octombrie Roșu

Trecuse deja o jumătate de oră de cînd se deplasau cu viteză foarte mică. În postul lui, Ryan fuma țigară de la țigară, cu palmele transpirate și făcînd eforturi să-și păstreze calmul. Nu era instruit pentru asemenea confruntări, să stea închis într-un tub de oțel, fără să vadă sau să audă nimic. Știa că undeva, pe aproape, era un submarin rusesc și cunoștea ce ordine primise acesta. Dacă își dădeau seama cine erau de fapt... Atunci ce urma? „Cei doi comandanți sînt incredibil de stăpîni pe ei“, își spuse el.

– Submarinele americane pot să ne protejeze? întrebă Ramius.

– Și să tragă într-un submarin rusesc? zise Mancuso clătînd din cap. Numai dacă trage el primul și dacă trage în ei. În condiții normale de luptă, noi nu contăm.

– Cum?! înlemni Ryan.

– Doar nu vrei să începeți un război? întrebă Mancuso zîmbind, deși nu i se părea amuzantă situația. Asta o să se întîmple dacă nave de luptă din două țări încep un schimb de focuri. Trebuie să găsim o soluție mai isteată.

– Stați liniștit, domnule Ryan, spuse Ramius. Pentru noi e ceva obișnuit. Submarinul care e pe urmele noastre încearcă să ne găsească, iar noi căutăm să ne ascundem. Spuneți-mi, domnule Mancuso, la ce distanță de coasta Islandei ne-ați detectat?

– Nu am examinat încă harta dumneavoastră cu atenție, zise Mancuso încercînd să-și amintească. Poate la vreo 30 de kilometri.

– În acest moment avem 13 noduri; zgomotele cresc mai rapid decît viteza. Cred că putem să ne deplasăm ușor spre est, fără să fim detectați. O să folosim șenila, la o viteză de șase noduri. După cum știți, sonarele rusești nu sînt așa de eficiente precum cele americane. Ce părere aveți, domnule comandant?

Mancuso încuviință:

– E nava dumneavoastră. Dacă-mi permiteți, părerea mea ar fi s-o luăm spre nord-est. Așa am ajunge într-o oră sau chiar mai devreme în spatele navelor noastre de atac.

– Da, zise Ramius schiopătînd pînă la panoul de comandă pentru a deschide trapele tunelelor, apoi întorcîndu-se lîngă telefon ca să dea ordinele necesare.

Într-un minut, șenila porni și viteza submarinului începu să crească ușor.

– Dreapta, zece grade, spuse Ramius. Cîrmele de adîncime la zero.

– Cîrma la zece grade dreapta, reduc planurile de scufundare.

Ryan îndeplinea ordinele bucuros că putea să contribuie cu ceva.

– Direcția e 0-4-0, îi spuse lui Ryan Mancuso cu ochii pe hartă.

– 0-4-0, trecînd prin 3-5-0.

De la postul său, Ryan auzea zgomotul apei prin tunelul de la babord. Cam la fiecare minut se auzea un uruit ciudat timp de trei-patru secunde. Indicatorul de viteză din fața lui depăși patru noduri.

– Ți-e teamă, domnule Ryan? surise Ramius.

Jack înjură în gînd. Apoi spuse cu o voce tremurată:

– Sînt puțin obosit.

– Știu cât de dificil e pentru dumneata. Te descurci foarte bine pentru cineva care n-a fost niciodată instruit pentru așa ceva. O să ajungem ceva mai târziu în Norfolk, dar de ajuns ajungem, o să vedeți. Ai mai fost pe un submarin strategic, domnule Mancuso?

– Sigur că da. Domnule Ryan, stați liniștit. Așa e mereu pe submarine. Când cineva ne caută, noi dispărem pur și simplu.

Comandantul american ridică privirea de la hartă. Pusese niște monede în dreptul pozițiilor presupuse ale celor trei submarine. Se gândise să folosească ceva mai vizibil, dar renunță. Pe harta Coastei de Est erau niște notații foarte interesante, cum ar fi pozițiile de lansare prestabilite pentru rachetele nucleare. Serviciile de informații ale marinei vor înnebuni când vor afla.

Octombrie Roșu se deplasa spre nord-est cu șase noduri. *Konovalov* – spre sud-est cu trei. *Pogy* se îndrepta spre sud cu două, iar *Dallas* tot spre sud, cu 15. Toate cele patru submarine erau într-un cerc cu un diametru de 9 kilometri și se îndreptau aproximativ spre același punct.

V.K. Konovalov

Tupolev era încântat. Din motive obscure, americanii aleseseră să acționeze conservator, în ciuda așteptărilor lui. Ar fi fost mai inteligent, după părerea lui, ca unul dintre submarinele de atac să se apropie și să-l hărțuiască, permițându-i submarinului cu rachete să treacă liniștit însoțit de cealaltă escortă. Ce să-i faci, pe mare nimic nu se repeta exact la fel. Mai bău puțin ceai și alege un sendviș.

Micimantul de la sonar sesiză un hureit ciudat. Nu dură decât câteva secunde, apoi dispăru. „Ca un zgomot seismic îndepărtat“, își zise el inițial.

Octombrie Roșu

Submarinul se ridicase din cauza flotabilității pozitive, iar acum Ryan trebuia să orienteze cîrmele de adîncime la un unghi de coborîre de cinci grade pentru a reveni la adîncimea de o sută de metri. Îi auzi pe cei doi comandanți vorbind despre absența termoclinei. Mancuso îi explica lui Ramius că nu e neobișnuit pentru zona respectivă, mai ales după furtuni puternice. Amîndoi

fură de acord că aveau ghinion că se întâmplase așa. Un strat termic i-ar fi ajutat să se strecoare mai ușor.

Jones era în fața ușii dinspre pupa a cabinei de comandă și-și freca urechile. Căștile rusești nu excelau la confort.

– Domnule comandant, primesc niște semnale dinspre nord, tot apar și dispar. Nu am reușit să stabilesc direcția de deplasare.

– Cine e? întrebă Mancuso.

– Nu știu. Sonarul activ nu-i prea rău, dar cel pasiv nu-i bun de nimic. Nu mergem chiar orbește, dar pe-aproape.

– Bine, dacă auzi ceva, anunță-ne!

– Am înțeles, domnule. N-aveți cumva niște cafea? M-a trimis domnul Bugaiev să caut.

– O să trimit pe cineva.

– Perfect, zise Jones și se întoarse la muncă.

V.K. Konovalov

– Tovarășe comandant, am un contact, dar încă nu știu ce e, raportă micimantul prin telefon.

Tupolev se întoarse la sonar mușcând dintr-un sendviș. Rușii interceptaseră foarte rar submarine de tip *Ohio*, mai exact de trei ori, și de fiecare dată pierduseră urma „vînatului“ după cîteva minute, încît nimeni nu știa cum arată caracteristicile clasei respective.

Micimantul îi întinse o pereche de căști de rezervă.

– S-ar putea să dureze cîteva minute, tovarășe comandant. Tot apare și dispare.

Apele din apropierea coastei americane, deși aproape izoterme, nu erau ideale pentru sonare. Curenții mai slabi sau vîrtejurile formau fronturi verticale care reflectau sunetul și-l reorientau aproape aleator. Tupolev se așeză și ascultă cu răbdare. Abia după cinci minute semnalul așteptat reapăru.

Micimantul îi făcu un semn cu mîna.

– Acum, tovarășe comandant.

Tupolev păli.

– Relevmentul?

– Semnalul e prea slab și prea scurt, dar cu o eroare de plus-minus trei grade: de la 1-3-6, la 1-4-2.

Tupolev azvîrli căștile pe masă și se duse la prova. Îl luă de braț pe ofițerul politic și-l duse imediat la popotă.

– Este *Octombrie Roșu*!

– Imposibil. Comandantul flotei a anunțat că s-a confirmat distrugerea lui în urma unei inspecții vizuale a epavei, spuse *zampolit*-ul clătînînd din cap cu convingere.

– Am fost păcăliți. Semnătura acustică a șenilei e unică, tovarășe. Americanii au pus mîna pe el și e aici, aproape. Trebuie să-l distrugem!

– Ba nu. Trebuie să luăm legătura cu Moscova și să le cerem instrucțiuni.

„*Zampolit*-ul e un bun comunist, dar, fiind ofițer pe nave de suprafață, nu știe multe despre submarine!“ gîndi Tupolev.

– Tovarășe *zampolit* o să dureze cîteva minute să ieșim la suprafață și poate încă 10-15 să trimitem mesajul la Moscova, încă 30 să ne dea un prim răspuns, după care o să ne ceară și să *confirmăm*! Adică o oră, două, trei? Între timp, *Octombrie* n-o să mai fie aici. Ordinele noastre inițiale sînt încă operaționale și nu avem timp să mai luăm legătura cu Moscova.

– Și dacă vă înșelați?

– Eu nu mă înșel, tovarășe! spuse printre dinți comandantul. O să raportez contactul în jurnalul de bord și o să scriu care au fost recomandările mele. Dacă îmi interziceți să fac ce trebuie, o să scriu și asta! Tovarășe, nu mă înșel. Dar dumneavoastră o să aveți probleme mari, nu eu. Hotărîți-vă!

– Sînteți absolut sigur?

– Foarte sigur!

– Bine, zise *zampolit*-ul parcă dezumflat. Și cum veți acționa?

– Cît mai curînd posibil, înainte ca americanii să aibă posibilitatea să ne distrugă. Întoarceți-vă la post, tovarășe ofițer!

Cei doi se întorseră la postul de comandă. Cele șase tuburi lanstorpilor de la prova lui *Konovalov* erau armate cu torpile Mark-C de 533 de milimetri, ghidate prin radio. Nu trebuia decît să le spună încotro să țîșnească.

– Sonar, lansează o căutare cu toate sistemele active, drept înainte! ordonă comandantul.

Micimanul apăsă pe butonul respectiv.

Octombrie Roșu

– Ah! făcu Jones smucindu-se. Domnule, cineva ne caută cu sonarul activ! La babord, la mijloc, poate ceva mai spre prova. Nu e una dintre navele noastre.

Pogy

– Comanda, aici sonarul, *Alfa* a localizat submarinul nuclear! *Alfa* are direcția 1-9-2.

– Înainte două treimi, ordonă imediat Wood.

– Înainte două treimi, domnule.

Mașinile lui *Pogy* reveniră în forță și în scurt timp elicea învolbura apele întunecate.

V.K. Konovalov

– Distanța pînă la țintă 7 600 de metri. Elevație: zero, raportă micimantul.

Deci acesta era submarinul după care fuseseră trimiși, își zise el. Tocmai își pusese o pereche de căști care-i permiteau să raporteze direct comandantului și ofițerului de la controlul tragerii.

Starpom-ul era răspunzător de controlul tirului. Introduse rapid datele în computer. Era o simplă problemă de geometrie.

– Avem o soluție de tragere pentru torpilele unu și doi.

– Pregătiți!

– Inundăm tuburile, zise *starpom*-ul apăsînd chiar el pe butoanele respective, pe deasupra subofițerului. Trapele externe ale tuburilor sînt deschise.

– Verificați din nou soluția de tragere! spuse Tupolev.

Pogy

Operatorul de la sonar fu singurul care auzi acel zgomot scurt.

– Comanda, aici sonarul, submarinul *Alfa* tocmai a inundat tuburile torpilelor. Ținta are direcția 1-7-9.

V.K. Konovalov

– Soluție confirmată, tovarășe comandant, zise *starpom*-ul.

– Lansați torpilele unu și doi, ordonă Tupolev.

– Lansat unu... Lansat doi.

Konovalov se cutremură de două ori cînd aerul comprimat ejectă torpilele acționate electric.

Octombrie Roșu

Jones fu primul care le auzi.

– Elice de mare viteză la babord! spuse el tare și clar. Torpile în apă la babord!

– *Rîl nalieva!* ordonă automat Ramius.

– *Ce?* întrebă Ryan.

– Stînga, cîrma la stînga! strigă Ramius dînd cu pumnul în balustradă.

– Stînga tot, executarea! spuse Mancuso.

– Cîrma la stînga, tot. Ryan răsuci timona pînă la capăt și o menținu așa în timp ce Ramius împinse telegraful la viteză maximă.

Pogy

– Sînt doi pești în apă, spuse Palmer. Își schimbă direcția dispre dreapta spre stînga. Repet, direcția ambelor torpile se schimbă rapid de la dreapta la stînga. Ținta lor e submarinul nuclear.

Dallas

Și aici fură auzite plecînd torpilele. Chambers ordonă viteză maximă și să întoarcă spre stînga. Nu avea prea multe variante din cauza torpilelor și hotărî să facă ce-l învățase școala americană: să schimbe cursul cît mai repede.

Octombrie Roșu

– Indicați-mi cursul, ceru Ryan.

– Jonesy, spune-mi unde-s torpilele! strigă Mancuso.

– 3-2-0. Torpilele vin spre noi, răspunse imediat Jones, încercînd să obțină ultimele lor coordonate.

Nu era momentul s-o dea în bară.

– Cîrma la 3-2-0, Ryan, ordonă Ramius, dacă putem să întoarcem așa repede.

„Mersi“, își spuse Ryan furios, uitîndu-se la girocompasul care se rotea la 3-5-7. Cîrma era la capăt și după creșterea puterii motoarelor șenilei se simțea prin roata cîrmei vibrația cauzată de efectul de retur al curentului de apă.

– Două torpile care se apropie, direcția 3-2-0, repet, direcția constantă, raportă Jones pârînd mult mai detașat decît era în realitate.

– Fiți atenți, băieți...

Pogy

Pe ecranul tactic se vedeau *Octombrie Roșu*, submarinul rusesc din clasa *Alfa* și cele două torpile. *Pogy* era la 6 kilometri nord de ei.

– Putem să tragem? întrebă ajutorul de comandant.

– Să tragem în *Alfa*? se miră Wood clătînd din cap energic. Nu, fir-ar al naibii! Oricum n-ar mai conta acum.

V.K. Konovalov

Cele două torpile Mark C aveau viteza de 41 de noduri, o viteză mică pentru această distanță, dar astfel puteau fi dirijate mai ușor de sonarul de pe *Konovalov*. Timpul estimat pînă la impact era de șase minute și unul deja trecuse.

Octombrie Roșu

– Trec de 3-4-5 și reduc puțin cîrma, raportă Ryan.

Mancuso nu mai spunea nimic. Ramius recursese la o tactică pe care n-o prea agrea, să întoarcă și să înfrunte torpilele. Profilul țintei era minim în acest fel, dar le facilita soluția geometrică de interceptare. Teoretic, Ramius știa fără îndoială caracteristicile torpilelor rusești. Cel puțin Mancuso așa spera.

– Curs 3-2-0, stabilizat, spuse Ryan fără să ridice privirea de la repetitor, de parcă ar avea importanță.

Se felicita că se dusesse la toaletă cu o oră înainte.

– Domnule Ryan, unghi maximum de coborîre.

– Cîrmele de adîncime la maximum, confirmă Ryan manevrînd comenzile.

Îi era frică, cel mai mult să nu cumva să facă el vreo greșală. Trebuia să pornească de la premisa că ambii comandanți știau ce fac. Nu avea de ales. Oricum, știa un singur lucru. Torpilele autoghidate pot fi păcălite. La fel ca și semnalele radar orientate către pămînt, impulsurile sonarului pot deveni neclare, mai ales dacă ținta e aproape de fundul mării sau de suprafață, zone unde

sînt șanse mari ca impulsurile să se reflecte. Dacă *Octombrie Roșu* cobora la adîncime mai mare, putea să dispară într-o zonă opacă, cu condiția să coboare suficient de rapid.

V.K. Kononov

– Aspectul țintei s-a schimbat, tovarășe căpitan. Ținta devine mai mică, spuse micimanul.

Tupolev se gîndi puțin. Cunoștea toate tacticile de luptă ale marinei sovietice și mai știa că Ramius era autorul unei părți semnificative a ei. „Marko ar face exact ce ne-a învățat și pe noi, se gîndi Tupolev. Să întoarcă nava în întîmpinarea torpilei ațintite spre el pentru a reduce secțiunea transversală a țintei și apoi să se ascundă în ecourile înșelătoare de la fundul oceanului.”

– Ținta o să încerce să se scufunde în stratul reflectorizant de la fundul oceanului. Fii pregătit!

– Am înțeles, tovarășe comandant. Dar poate să ajungă pe fundul mării suficient de repede? întrebă *starpom*-ul.

Tupolev făcu eforturi să-și aducă aminte care erau caracteristicile de manevrare ale lui *Octombrie Roșu*.

– Nu, n-o să poată să ajungă pînă acolo într-un timp atît de scurt. Al nostru e.

„Îmi pare rău, vechiul meu prieten, dar nu am de ales“, își spuse el.

Octombrie Roșu

Ryan tresărea de cîte ori impulsurile sonarului loveau coca dublă.

– Nu putem să-l bruiem? sugera el.

– Ai răbdare, domnule Ryan, spuse Ramius.

Nu mai fusese niciodată confruntat cu torpile reale armate, dar se pregătise de sute de ori pentru o asemenea situație de-a lungul carierei lui.

– Mai întîi să-și închipuie că ne-a prins.

– Aveți torpile-momeală? întrebă Mancuso.

– Avem patru în compartimentul torpilelor, la prova, dar nu are cine să le lanseze.

„Cei doi comandanți se prefăceau că au totul sub control“, observă Ryan cu amărăciune, întepenit de frică. Nici unul nu

voia să se arate speriat în fața celui alt. Erau antrenați să se prefacă așa de bine.

– Domnule, strigă Jones, cei doi pești cu direcția constantă 3-2-0 au fost activați. Repet, din momentul ăsta torpilele sînt active. La naiba, sună ca niște 48-uri. Domnule comandant, după cum sună, sînt torpile Mark 48.

Ramius abia aștepta:

– Da, am furat de la voi sonarul pentru torpile acum cinci ani, dar nu și motoarele torpilelor. *Bugaiev!*

La sonar, Bugaiev pornise dispozitivul de bruiaj de cînd se lansaseră torpilele. Acum sincroniza impulsurile dispozitivului cu cele ale torpilelor care se apropiau tot mai mult. Impulsurile erau programate la aceeași frecvență purtătoare și aceeași rată de repetiție a semnalului. Sincronizarea trebuia să fie perfectă. Dacă se emiteau ecouri ușor distorsionate, se puteau crea ținte false. Nu foarte multe și nici foarte departe de ei. Numai cîteva, aproape, și ar fi putut să îi deruteze pe operatorii de la controlul tirului de pe *Alfa*. Apăsă pe taste cu mare grijă, mișcînd întruna țigara americană din colțul gurii.

V.K. Konovalov

– Al naibii! Ne bruiază!

Micimanul își ieși din fire pentru prima oară cînd apărură încă două puncte. Pe lîngă sunetul mai slab de la contactul real mai erau două, unul la nord, mai aproape de ei, celălalt la sud, mai îndepărtat.

– Tovarășe căpitan, ținta folosește un echipament de bruiaj sovietic.

– Ați văzut? îi spuse Tupolev *zampolit*-ului. Fii foarte atent! îi ordonă el *starpom*-ului.

Octombrie Roșu

– Cîrmele în urcare, maxim! strigă Ramius către Ryan.

– Am ridicat cîrmele.

Ryan s-a smucit înapoi trăgînd cu putere manșa, atît de mult încît îi intrase în burtă. Spera că Ramius știa ce făcea.

– Jones, dă-ne timpul și distanța!

– Da, domnule.

Bruiajul le dădea pe sonar o imagine proiectată pe câmpurile principale.

– Două torpile, relevment 3-2-0. Prima e la 1 800 de metri, a doua la 2 100 de metri. Unghi de coborîre la prima! „Pește” numărul 1 coboară ușor, domnule!

– „Poate că Bugaiev nu e așa de prost”, la urma urmelor, își spuse Jones. Dar trebuiau să scape de cele două torpile.

Pogy

Comandantul era foarte furios. Afurisitele de reguli de angajare în luptă nu-i permiteau să facă nimic, decît poate...

– Sonar, trimite-i un impuls acustic nenorocitului! Putere maximă, sparge-i timpanele!

Din BQQ-5 pleacă valuri de energie acustică care izbîră în plin submarinul *Alfa*. *Pogy* nu avea voie să deschidă focul, dar poate că rușii nu știau asta, iar undele sonore ar fi putut interfera cu sonarul lor de ghidare.

Octombrie Roșu

– Atenție!... una din torpile ne-a localizat, domnule. Dar nu știu care.

Jones dădu la o parte una din căști și așteptă cu mîna pregătită s-o smulgă și pe cealaltă. Sonarul de pe una din torpile îi urmărea. Ghinion. Dacă erau ca torpilele Mark 48... Jones știa foarte bine că nu prea dădeau greș. Auzi variația zgomotului de elice cînd una din ele trecu pe sub *Octombrie Roșu*.

– O torpilă ne-a ratat! „Pește” numărul 1 a trecut pe lîngă noi. „Pește” numărul 2 vine direct spre noi, timpii de răspuns se micșorează.

Apoi întinse o mînă și-l bătui pe umăr pe Bugaiev. Poate că era într-adevăr geniul despre care vorbeau rușii.

V.K. Konovalov

A doua torpilă Mark C despica apa cu o viteză de 41 de noduri, astfel încît viteza relativă față de țintă era de aproape 55 de noduri. Ghidarea ei era un proces complicat. Neputînd să imite sistemul de achiziție computerizat al torpilei americane Mark 48,

sovieticiirecurseră la soluția de a retrimite raportul sonarului de ochire al torpilei înapoi la submarinul care o lansase, printr-un conductor izolat. *Starpom*-ul putea să aleagă pentru ghidarea torpilei între informațiile oferite de sonarul de la bordul submarinului și cele provenind de la sonarul autonom al torpilei. Primul „pește“ fusese păcălit de țintele false pe care le crease bruiajul acordat pe frecvența sonarului de pe torpilă. Pentru al doilea, *starpom*-ul se folosea de sonar de joasă frecvență, de la prova lui *Konovalov*. Acum știa că prima torpilă trecuse pe sub țintă. Asta însemna că ținta era punctul din centru. Cu o schimbare rapidă de frecvență, curăță imaginea sonarului pentru câteva secunde, înainte ca modul de bruiaj să se schimbe. Calm și competent, *starpom*-ul îi comandă celei de-a doua torpile să selecteze ținta din mijloc. Pe care o lovi în plin.

Focosul de 250 kilogame lovi ținta oblic, puțin mai în spate de mijlocul navei, chiar în fața postului de comandă. Într-o milisecundă explodă.

Octombrie Roșu

Forța exploziei îl aruncă din scaun pe Ryan, care se lovi cu capul de punte. După șocul din primul moment, urechile-i țiuiau și nu mai vedea nimic. Impactul exploziei scurtcircuită panourile electrice și abia după câteva secunde se aprinseră luminile roșii de avarie. La pupa, Jones își smulsese căștile de pe urechi la timp, dar nu și Bugaiev, care încercase pînă în ultimul moment să deturneze torpila care venea spre ei. Acum se zvîrcolea pe podea, pradă unor dureri atroce, cu timpanul spart și complet surd. În sala mașinilor, oamenii se ridicau de pe jos. Aici nu se stinseră luminile și prima acțiune a lui Melekin fu să privească panoul de control ca să identifice avariile.

Explozia se produsese la contactul cu coca exterioară, fabricată din tablă subțire de oțel. Dincolo de ea se aflau rezervoarele de balast pline cu apă, o structură asemănătoare unui stup de celule amortizoare, fiecare de doi metri în diametru. În spatele acestora erau buteliile de aer comprimat și bateria submarinului. Coca interioară presurizată se afla după acestea. Torpila lovise în centrul unei plăci de oțel blindate din coca exterioară, la mai mult de un metru de oricare dintre suduri. Forța exploziei deschisese o breșă de 4 metri în diametru, sfișiasse tancurile de balast și

perforase cel puțin șase rezervoare de aer comprimat, dar o mare parte din energie se disipase deja. În cele din urmă afectă și 30 dintre bateriile mari de nichel și cadmiu. Inginerii sovietici le plasaseră intenționat în zona respectivă. Știuseră că acolo vor fi greu de întreținut, de reîncărcat și expuse la contaminarea cu apa oceanului. Însă acceptaseră toate dezavantajele datorită obiectivului secundar de a blinda suplimentar coca internă. Iar acum bateriile fură cele care îl salvară pe *Octombrie Roșu*. Fără ele, forța exploziei s-ar fi concentrat pe coca presurizată. Impactul fu atenuat semnificativ de sistemul defensiv stratificat, fără echivalent în tehnologia occidentală. La o joncțiune a carenei interioare, apărură o fisură și acum apa țîșnea în cabina radio ca dintr-o conductă sub presiune, dar în rest coca era întreagă.

La postul de comandă, Ryan își luase locul la timonă și încerca să-și dea seama dacă mai funcționau instrumentele. Auzea apa curgînd în compartimentul alăturat de la prova. Nu știa ce să facă, dar își dădea seama că nu era momentul să intre în panică, oricît de mult simțea nevoia să se elibereze de tensiunea acumulată.

– Ce trebuie să fac?

– Mai ești cu noi? întrebă Mancuso, căruia luminile roșii de avarie îi confereau un aspect spectral.

– Nu, sînt mort, ce naiba... Ce trebuie să fac?

– Domnule Ramius, unde sînteți? întrebă Mancuso și-l văzu pe comandant ținînd o lanternă luată din suportul de pe peretele din spate.

– Coborîm pînă ajungem la fundul oceanului.

Ramius luă telefonul și sună la sala mașinilor ca să ordone oprirea lor. Melekin o făcuse deja.

Ryan împinse manetele în față. „După ce că suntem într-un submarin afurisit cu o gaură la mijloc, ei vor și să *coborîm!* bombăni el în gînd.

V.K. Kononov

– Lovitură confirmată, tovarășe căpitan, îi raportă micimanul. Mașinile sînt oprite. Se aud zgomote de carenă, își schimbă adîncimea.

Încercă să trimită câteva impulsuri acustice, dar nu obține nici un ecou. Ecouri ale exploziei inițiale, încă se propagau în ocean.

Ținta nu mai era vizibilă din cauza miliardelor de bule de aer care creaseră o zonă „opacă“. Toate impulsurile sonarului activ erau reflectate, iar ascultarea sonarului pasiv era îngreunată de ecouri. Nu se știa cu singuranță decât că una din torpile și-a atins ținta, probabil cea de-a doua. Ca operator cu experiență, încercase să deosebească semnalul de zgomot și reconstruise corect majoritatea evenimentelor.

Dallas

– Unu la zero pentru băieții răi! spuse operatorul-șef de la sonar.

Dallas înainta prea rapid pentru a se folosi de sonar, dar nu puteau să nu simtă o asemenea explozie. Tot echipajul a auzit-o prin carenă.

La postul de comandă, Chambers marca pe hartă poziția lor, la trei kilometri de locul unde fusese *Octombrie Roșu*. Toți ceilalți din încăpere își vedeau de treabă fără să pară afectați. Zece dintre colegii lor tocmai fuseseră loviți, iar inamicul lor era de cealaltă parte a frontului de undă.

- Reduceți la o treime, ordonă Chambers.
- Mașinile înainte, o treime, repetă ofițerul.
- Sonar, am nevoie de informații, ceru Chambers.
- Acum le pregătim, domnule.

Operatorul-șef Laval făcea eforturi să interpreteze ceea ce auzise. Abia după câteva minute *Dallas* redusese viteza la mai puțin de zece noduri.

– Comanda, aici sonarul. Submarinul nuclear a fost lovit de o torpilă. Nu-i mai aud motoarele... dar nu se aud nici zgomotele specifice dezmembrării. Repet, nu se aud zgomote specifice dezmembrării.

- Submarinul *Alfa* se aude?
- Nu, domnule, e prea mult zgomot în apă.

Chambers se strîmbă. „Ești ofițer și ești plătit să gîndești, își spuse el. Mai întâi vezi ce se întîmplă. Apoi vezi ce poți să faci în situația respectivă. Analizezi posibilitățile și treci la acțiune.“

- Care e distanța aproximativă pînă la țintă?

– În jur de 8 000 de metri, să trăiți, îi răspunse locotenentul Goodman citind ultima soluție din computer pentru controlul tirului. E de cealaltă parte a zonei opace.

– Coborîți la 180 de metri.

Ofițerul de cart transmise ordinul timonierului. Chambers studie situația și se hotărî asupra strategiei pe care s-o abordeze. Ar fi preferat să fie și Mancuso și Mannion de față. Comandantul și ofițerul-navigator erau ceilalți doi membri din ceea ce era un fel de stat-major la bordul lui *Dallas*. Simțea nevoia să se consulte cu alți ofițeri experimentați, dar pe navă nu mai erau alții.

– Atenție. Ne scufundăm. Perturbațiile de la explozie o să se mențină o vreme. Iar dacă se deplasează, atunci se vor ridica spre suprafață. Bun, deci ne scufundăm sub zona opacă. Mai înții trebuie să localizăm submarinul nuclear. Dacă nu mai e aici, înseamnă că s-a scufundat pe fundul oceanului. Aici nu sînt decît 270 de metri, așa încît submarinul ar putea fi foarte bine acolo, cu echipajul în viață. În orice caz, și dacă e pe fundul oceanului sau nu, trebuie să ne interpunem între el și submarinul *Alfa*.

„Iar dacă *Alfa* mai trage odată, continuă el în gînd, o să-l distrug cu toate regulamentele lor afurisite!“ Trebuia să-l păcălească el cumva. Dar cum? Și unde era *Octombrie Roșu*?

Octombrie Roșu

Se scufunda mai repede decît s-au așteptat. Explozia spărsese unul dintre tancurile mici pentru echilibrarea asietei, astfel încît flotabilitatea negativă era mai accentuată decît estimaseră ei inițial.

Fisura din cabina de comunicații era deranjantă, dar Melekin o observă imediat pe panoul de control al avariilor și reacționă prompt. Fiecare compartiment avea cîte o pompă electrică. Cea din cabina radio, ajutată și de pompa principală pe care o activase Melekin, reușea să facă față inundației. Stațiile radio erau distruse, dar nimeni nu intenționa să trimită vreun mesaj.

– Coborîm, cîrma, dreapta maxim, îi spuse Ramius lui Ryan.

– Cîrma la dreapta maxim, cîrmele de adîncime sînt în poziție verticală, zise Ryan. O să ne lovim de fundul oceanului?

– Încearcă să n-o faci, îi răspunse Mancuso. Asta ar putea agrava fisura.

– Grozav, mormăi Ryan.

Octombrie Roșu încetini coborîrea, virînd către est cînd ajunse sub zona opacă. Ramius voia să o interpună între ei și submarinul *Alfa*, iar Mancuso își spuse că pînă la urmă au șanse să scape. Dar, dacă supraviețuiau, voia neapărat să arunce și el o privire la planurile navei.

Dallas

– Sonar, trimite două impulsuri acustice de intensitate slabă spre submarinul nuclear. Dar, domnule Laval, aș vrea să nu mai audă și altcineva semnalul.

– Am înțeles.

Operatorul-șef făcu reglajele necesare și lansă cele două semnale.

– Perfect! Cabina de comandă, aici sonarul, l-am găsit! Relevment 2-0-3, distanță 1 800 de metri. Nu este pe fundul mării. Repet, *nu* este pe fundul mării.

– Cîrma 15 grade la stînga, curs 2-0-3, ordonă Chambers.

– 15 grade stînga, am înțeles! confirmă timonierului. Noul curs este 2-0-3. Domnule, cîrma e acum la 15 grade.

– Frenchie, spune-mi mai multe despre submarinul nuclear!

– Domnule aud... niște zgomote de pompă, cred... se mișcă încet, acum are cursul 2-0-1. Pot să-l urmăresc cu sonarul pasiv, să trăiți.

– Thompson, trasează cursul submarinului nuclear! Domnule Goodman, mai avem racheta MOSS gata de lansare?

– Da, domnule! îi răspunse ofițerul de la torpile.

V.K. Konovalov

– L-am distrus? întrebă *zampolit*-ul.

– Probabil că da, îi răspunse Tupolev, nici el sigur de rezultat. Trebuie să ne apropiem ca să ne convingem. Drept înainte, încet.

– Drept înainte, încet.

Pogy

Pogy se afla la 1 800 de metri de *Konovalov* și continua să-l hărțuiască folosind sonarul activ.

– S-a pus în mișcare, să trăiți. Atît cît să-l văd pe sonarul pasiv, raportă operatorul-șef Palmer.

– Foarte bine, oprește semnalele, spuse Wood.

– Da, să trăiți. Am oprit semnalele.

– Avem o soluție de tragere?

– Totul e pregătit, îi răspunse Reynolds. Mai e un minut și 18 secunde. Ambele torpile sînt gata.

– Înainte, viteza: o treime!

– Înainte, o treime!

Pogy încetini. Comandantul se întreba ce pretext ar putea invoca să tragă.

Octombrie Roșu

– Domnule comandant, un sonar american ne-a trimis un semnal acustic de la nord-nord-est. Un impuls de intensitate slabă, probabil că e pe-aproape.

– Crezi că putem lua legătura prin telefonul subacvatic?

– Da, domnule!

– Domnule Ramius, îmi acordați permisiunea să iau legătura cu nava mea, întrebă Mancuso.

– Da.

– Jones, stabilește legătura!

– Am înțeles! Frenchie, aici Jonesy, mă auzi? strigă operatorul și se uită la microfon încruntat. Frenchie, răspunde!

Dallas

– Comanda, aici sonarul, Jonesy ne-a contactat prin telefonul subacvatic.

Chambers ridică receptorul aflat la postul de comandă.

– Jones, aici Chambers. Care e starea navei?

Mancuso luă microfonul.

– Wally, sînt Mancuso, zise el. Am fost loviți de o torpilă la mijlocul navei, dar rezistă.

– Puteți să vă interpuneți?

– Da. Începem chiar acum. Terminat.

Chambers închise telefonul.

– Goodman, inundă tubul pentru MOSS. Noi venim în urma lui. Dacă submarinul *Alfa* trage în simulator, îi eliminăm. Pregătește-o pentru o distanță de 1 800 de metri, apoi s-o ia spre sud.

– Am înțeles, domnule. Am deschis trapa exterioară.

– Lansează-o!

– Am lansat, domnule!

Momeala înaintă cu 20 de noduri pentru a se îndepărta de pe *Dallas*, apoi încetini. Torpila avea în porțiunea anterioară un puternic emițător sonar care pornea o bandă de casetofon și transmitea sunetele specifice unui submarin din clasa 688. Din patru în patru minute trecea de la modul de operare sonor la cel silențios. *Dallas* venea la o mie de metri în urma torpilei momeală, coborînd cîteva sute de metri sub traiectoria acesteia.

Konovalov se apropia precaut de frontul de bule de aer, urmat la nord de *Pogy*.

– Trage în simulator, nenorocitul, spuse încet Chambers.

Dar toți cei din centrul de atac îl auziră și încuviințară fără să clipească.

Octombrie Roșu

Ramius estimează că acum zona opacă se afla între ei și submarinul *Alfa*. Ordonă ca mașinile să fie repornite, iar *Octombrie Roșu* se îndreaptă spre nord-est.

V.K. Konovalov

– Cîrma la stînga, zece grade, ordonă Tupolev cu voce scăzută. O să ocolim zona moartă pe la nord, ca să vedem dacă ținta a supraviețuit. Mai întîi trebuie filtrat zgomotul.

– Nimic nou, deocamdată, raportă micimanul. Nu sînt zgomote de impact cu fundul mării, nici ale distrugerii navei... Avem un contact nou, la 1-7-0... E o altă semnătură, tovarășe comandant, are o singură elice... Pare să fie un submarin american.

– Încotro se îndreaptă?

– Spre sud, cred. Da, spre sud... Acum se aude altfel. Sigur e american.

– Un submarin american a lansat un simulator. Îl ignorăm.

– Îl ignorăm? întrebă *zampolit*-ul.

– Tovarășe ofițer politic, dacă v-ați fi îndreptat spre nord și apoi ați fi fost lovit de o torpilă, v-ați duce spre sud? Da, dumneavoastră așa ați face, dar nu și Marko. E prea evident. Americanul ăsta ne întinde o cursă ca să ne îndepărteze de *Octombrie Roșu*. O manevră stângace. Marko ar proceda altfel. El ar merge spre nord. Îl cunosc bine, știu cum gândește. Acum se îndreaptă spre nord sau nord-est. Dar americanii ar fi lansat un simulator dacă *Octombrie* ar fi distrus. De unde deducem că e doar avariat. O să-l găsim și o să-l lichidăm, spuse Tupolev calm, absorbit cu totul de vânătoarea lui *Octombrie Roșu*, rememorînd tot ce învățase de la maestrul lui.

Acum le va dovedi tuturor că el era noul maestru. Nu avea muștrări de conștiință. Tupolev își împlinea destinul...

– Dar americanii...

– Nu vor trage, tovarășe, zise Tupolev cu un zîmbet vag. Dacă ar fi putut să tragă, pînă acum ne elimina cel aflat la nord. Nu au voie să tragă. Mai întîi trebuie să ceară permisiunea s-o facă, la fel ca noi, cu deosebirea că noi avem deja permisiunea asta și sîntem în avantaj. Acum ne aflăm în locul unde a fost impactul cu torpila, iar cînd trecem de zona turbulențelor, o să-l găsim din nou. Și atunci n-o să ne mai scape.

Octombrie Roșu

Nu puteau să recurgă la șenilă. Era parțial distrusă de torpilă. *Octombrie Roșu* înainta cu șase noduri, propulsat de elice, care făceau mai mult zgomot decît celălalt sistem de propulsie. Semăna destul de mult cu un exercițiu obișnuit de protejare a unui submarin strategic. Numai că la exerciții se presupunea întotdeauna că submarinele de atac din escortă puteau să tragă pentru a-l înlătura pe inamic...

– Cîrma la stînga, ne întoarcem, ordonă Ramius.

– Cum? întrebă Mancuso uluit.

– Domnule Mancuso, ia gîndiți-vă puțin, spuse Ramius uitîndu-se la Ryan ca să se asigure că acesta îndeplinea ordinul primit.

Ceea ce și făcea, fără să înțeleagă de ce.

– Ia gîndiți-vă, domnule Mancuso, repetă Ramius. Ce se întîmplă de fapt? Moscova i-a ordonat unui submarin să rămînă

în urmă, probabil unuia din clasa *Politovski*, sau *Alfa*, cum îi spun americanii. Îi cunosc pe toți comandanții submarinelor din clasa asta. Toți tineri și ă... agresivi, nu? Da, ăsta e cuvântul. Probabil că și-a dat seama că nu am fost distruși. Dacă știe că am scăpat, o să vrea să ne urmărească în continuare. Deci nu ne rămîne decît să ne întoarcem ca o vulpe și să-l lăsăm să treacă pe lîngă noi.

Lui Mancuso nu-i plăcea soluția. Ryan simțea asta și fără să-l privească.

– Nu putem trage. Nici oamenii dumneavoastră nu au voie. Nu putem să fugim de el, e mai rapid ca noi. Nu putem nici să ne ascundem, sonarul lui e mai bun. Se va îndrepta spre est, o să se folosească de viteza navei să ne ajungă și de sonar să ne găsească. Dacă mergem spre vest, avem cele mai mari șanse să scăpăm. Nu se așteaptă la mișcarea asta.

Lui Mancuso tot nu-i plăcea ideea, dar, trebuia să recunoască, era o soluție inteligentă. Prea inteligentă. Se întoarse la hartă. Nu era nava lui, totuși.

Dallas

– Ticălosul ăsta a trecut pe lîngă simulator fără să clipească. Ori l-a ignorat, ori nu l-a auzit. Acum e la travers de noi, o să ajungem în puțin timp chiar în unghiul mort al sonarului, raportă Laval.

Chambers înjură printre dinți.

– A căzut și varianta asta. Cîrma dreapta, 15 grade.

Măcar *Dallas* nu fusese detectat. Submarinul reacționează rapid la comenzi.

– Treceam în spatele lui.

Pogy

Pogy era la un kilometru și jumătate de babordul lui *Alfa*. Îl urmăreau pe sonar pe *Dallas* și observă că își schimbă direcția. Comandantul Wood nu mai știa ce să mai facă. Cea mai simplă soluție ar fi fost să tragă, dar nu îi era permis. Se gîndi dacă s-o facă pe cont propriu. Instinctul îi spunea să tragă. Submarinul

Alfa îi „vîna“ pe americani... Dar nu putea să cedeze instinctelor. Pe primul plan era datoria.

„Nimic nu e mai grav decît excesul de încredere în sine“, reflectă el cu amărăciune. Premisa întregii operațiuni a fost că nu vor avea pe nimeni prin preajmă, iar, dacă ar fi apărut cineva, submarinele de atac ar fi trebuit să avertizeze submarinul nuclear din timp. Toată întîmplarea avea o morală, dar Wood nu avea dispoziția necesară să se gîndească acum la asta.

V.K. Konovalov

– Avem un contact, raportă micimantul la microfon. În față, aproape drept înainte. Merge cu elice și înaintează cu viteză mică. Relevment 0-4-4, distanța necunoscută.

– E *Octombrie Roșu*? întrebă Tupolev.

– Nu știu deocamdată, tovarășe comandant. Ar putea fi un submarin american. Vine chiar spre noi, cred.

– Fir-ar al naibii! izbucni Tupolev uitîndu-se prin cabina de comandă.

Era posibil să fi trecut pe lîngă *Octombrie Roșu*? Sau poate acesta fusese distrus deja?

Dallas

– El știe că sîntem aici, Frenchie? întrebă Chambers revenind la sonar.

– Imposibil, zise Laval clătînd din cap. Sîntem exact în fața lui. Stați puțin... spuse operatorul și se încruntă. Avem încă un contact, mult în spatele submarinului *Alfa*. Probabil e *Octombrie Roșu*. Dumnezeuule mare! Cred că se întoarce. Folosește elicele, nu chestia aia ciudată.

– Care e distanța pînă la *Alfa*?

– Mai puțin de 3 000 de metri, domnule.

– Drept înainte, viteza: două treimi! Zece grade stînga! ordonă Chambers. Frenchie, trimite un semnal, dar cu sonarul pentru gheață. Poate nu știe ce e. Fă-l să creadă că noi sîntem submarinul *Octombrie Roșu*.

– Am înțeles, domnule!

V.K. Konovalov

– Impuls acustic de înaltă frecvență la pupa! strigă micimantul. Nu seamănă cu sonarul pe care-l au americanii, tovarășe căpitan.

Tupolev fu luat prin surprindere. Era un submarin american? Cel de la babord sigur era american. Atunci însemna că ăsta e *Octombrie Roșu*. Marko îl păcălise. Așteptase în liniște să treacă pe lângă el ca să poată să tragă în ei!

– Mașinile înainte, cîrma la stînga, maxim!

Octombrie Roșu

– Avem un contact! strigă Jones. Drept înainte. Stați puțin... E submarinul *Alfa*! E foarte aproape! Întoarce! Cineva îi trimite impulsuri acustice din partea cealaltă. Doamne, chiar că-i aproape! Domnule comandant, submarinul *Alfa* nu apare punctiform. Am semnale distincte de la mașini și elice.

– Domnule Ramius, zise Mancuso.

Cei doi comandanți se uitară unul la celălalt cu același gînd, ca și cum ar fi comunicat prin telepatie. Ramius încuviință.

– Află distanța pînă la *Alfa*.

– Jonesy, trimite-i nenorocitului un impuls acustic! strigă Mancuso alergînd spre pupa.

– Da, să trăiți.

Sonarul era setat la maxim. Jones trimise un singur impuls, pentru a afla distanța.

– Submarinul e la 1 400 de metri. Elevație zero. Sîntem la același nivel.

– Domnule Mancuso, spuneți-i operatorului dumneavoastră să afle distanța și direcția submarinului! spuse Ramius apăsînd cu putere pe semnalizatorul electric.

– Jonesy, acum tu te ocupi de controlul tirului. Găsește-i coordonatele!

V.K. Konovalov

– Un impuls la tribord de la un sonar activ, distanța necunoscută, direcția 0-4-0. Ținta dinspre larg a măsurat distanța pînă la noi, spuse micimantul.

– Află distanța! ordonă Tupolev.

– E prea în urmă, tovarășe comandant. Deja dispăre la pupa.

Unul din ele era *Octombrie Roșu*, dar care? Putea să-și asume riscul de a trage asupra unui submarin american? Imposibil.

– Soluție de tragere pentru submarinul din față?

– E nerecomandabil, îi răspunse *starpom*-ul. Face manevre și accelerează.

Micimanul se concentrează asupra țintei dinspre vest.

– Tovarășe comandant, contactul din față nu e sovietic. Repet, nu e sovietic. Contactul din față e american.

– Care din ele? urlă Tuploev.

– La vest și la nord-vest sînt nave americane. Ținta de la est e necunoscută.

– Stînga maxim!

– Cîrma la stînga maxim, confirmă cîrmaciul.

– Ținta e în spatele nostru. Trebuie s-o ochim și să tragem în timpul întoarcerii. Fir-ar să fie, avem viteză prea mare. Redu la o treime!

În mod normal, *Konovalov* vira cu rapiditate, dar reducerea vitezei transformă elicea într-o frînă care încetinește manevra. Cu toate astea, Tupolev acționase bine. Trebuia să îndrepte tuburile torpilelor în direcția țintei și să încetinească suficient încît sonarul să-i poată da o soluție de tragere precisă.

Octombrie Roșu

– Bun, *Alfa* virează în continuare de la dreapta spre stînga... Zgomotele de propulsie sînt mai slabe. Au redus din putere, spuse Jonesy nedezipindu-și ochii de pe ecran.

Prin minte îi treceau cu rapiditate calcule privind traiectoria, viteza și distanța.

– Distanța la 1 100 de metri. Încă mai întoarce. O să facem ce cred eu?

– Așa se pare.

Jones trecu sonarul activ pe modul automat.

– Trebuie să vedem cît întoarce. Dacă e istet, o ia spre sud și o să fugă cît poate.

– Atunci roagă-te să nu fie istet, spuse Mancuso de pe culoar. Pregătiți!

– Pregătiți, spuse Ramius, întrebîndu-se dacă următoarea torpilă o să-i omoare.

– Continuă să vireze. Acum sîntem la babordul lui, zise Jones ridicînd privirea. Mai întîi termină manevra de întoarcere. Iată și impulsurile.

Octombrie Roșu accelerează pînă la 18 noduri.

V.K. Konovalov

– L-am prins, spuse micimanul. Distanța: 1 000 de metri, direcția: 0-4-5. Elevație: zero.

– Fiți pregătiți pentru tragere! ordonă Tupolev.

– Unghiul trebuie să fie zero. Ne mișcăm prea rapid, spuse *starpom*-ul.

Pregăti soluția de tragere cît de repede putu. Submarinele se apropiau acum unul de celălalt cu peste 40 de noduri.

– Numai tubul cinci e pregătit de tragere! Tubul inundat, trapa exterioară deschisă. Pregătit!

– Trageți!

– Tubul cinci, lansat! spuse *starpom*-ul apăsînd cu putere pe butonul de comandă.

Octombrie Roșu

– Distanța s-a redus la 900 de metri, elice de toată viteza! O torpilă în apă drept înainte! Un „pește“ vine direct spre noi!

– Ignoră, urmărește submarinul *Alfa*!

– Am înțeles! *Alfa* e la 2-2-5 și se stabilizează. Trebuie să virăm la stînga, domnule!

– Ryan, cinci grade stînga, curs 2-2-5, îi ordonă el lui Ryan.

– Torpila se apropie cu viteză, domnule, spuse Jones.

– Las-o! Urmărește submarinul!

– Am înțeles. Relevment 2-2-5. La fel ca „peștele“.

Viteza rezultantă acoperi rapid distanța dintre cele două submarine. Torpila se apropia de *Octombrie Roșu* cu o viteză și mai mare, dar avea încorporat un dispozitiv de siguranță. Pentru a nu exploda de la lansare, torpilele nu se armară decît la 500–1 000 de metri de nava care le lansase. Dacă *Octombrie Roșu* se apropia de *Alfa* suficient de repede, putea să scape.

Octombrie Roșu depășise 20 de noduri.

– Distanța pînă la submarinul *Alfa* e de 700 de metri, relevment 2-2-5. Torpila este foarte aproape, mai sînt cîteva secunde pînă la impact.

Jones se făcu mic, fără să-și dezlipească nici o clipă privirea de la ecran.

Clăng!

Torpila se înfipse în centrul probei emisferice a lui *Octombrie Roșu*. Mecanismul de siguranță îi mai lăsa încă o sută de metri pînă la detonare. În urma impactului, torpila se sparse în trei bucăți, care rămăseră în urma submarinului ce accelera.

– O torpilă falsă! zise Jones rîzînd. Slavă Domnului! Ținta e în continuare la 2-2-5, distanță 700 de metri.

V.K. Konovalov

– Nici o explozie? se miră Tupolev.

– Din cauza mecanismelor de siguranță! scrișni *starpom*-ul. Asta fiindcă a trebuit să lanseze torpila prea repede.

– Și ținta unde e acum?

– Relevment constant 0-4-5, tovarășe comandant, îi răspunse micimanul și se apropie cu viteză.

Tupolev păli:

– Cîrma la stînga maxim, cu toată viteza!

Octombrie Roșu

– Virează! Alfa virează spre dreapta! zise Jones. Relevment 2-3-0, ușor neclară. Trebuie o corecție spre dreapta, domnule!

– Cinci grade dreapta, îi ordonă Ramius lui Ryan.

– Cîrma e la cinci grade dreapta, îi răspunse el.

– Ba nu, cîrma la zece grade dreapta! reveni Ramius asupra ordinului anterior.

Desenase traiectoria celuiilalt submarin pe hîrtie. În plus, cunoștea bine submarinul *Alfa*.

– Dreapta, zece grade, spuse Ryan.

– Efectul de proximitate, distanța actuală 400 de metri, relevment 2-2-5 față de centrul țintei. Ținta se extinde la stînga și la dreapta, mai mult la stînga, anunță Jones rapid. Distanța 300 de metri și scade. Unghiul de elevație zero, sîntem la același nivel

cu ținta. Distanța 250 de metri, relevment 2-2-5 față de centrul țintei. Nu putem să ratăm, dom' comandant.

– O să intrăm în plin! strigă Mancuso.

Tupolev ar fi trebuit să schimbe adâncimea navei. Dar el se baza pe viteza și manevrabilitatea submarinului *Alfa*, uitînd că Ramius cunoștea bine capacitățile navei.

– Contact foarte puternic... Ecou instantaneu, domnule.

– Pregătiți-vă pentru impact!

Ramius uitase să porneasă alarma de coliziune. O activă cu doar cîteva secunde înaintea impactului.

Octombrie Roșu îl lovi pe *Konovalov* ceva mai în spate de mijlocul navei, sub un unghi de 30 de grade. Forța coliziunii zdrobi coca din titan a lui *Konovalov* și turti prova lui *Octombrie Roșu* ca pe-o cutie de bere.

Ryan nu se asigurase bine înainte de impact. Fu proiectat în față și se lovi cu capul de panoul de control. La pupa, Williams fu aruncat din pat, dar Noyes îl prinse înainte să se lovească de podea cu capul. Sistemele sonar ale lui Jones fură măturate pur și simplu. *Octombrie Roșu* trecu pe deasupra lui *Konovalov*, cu chila rașchetîndu-i puntea în momentul în care inerția îi imprimă o mișcare ascendentă.

V.K. Konovalov

Konovalov fusese proiectat cu multe compartimente etanșe. În situația de față, acest lucru nu îi fu de ajutor. Două dintre compartimente fură instantaneu inundate de apa oceanului, iar perețele etanș dintre postul de comandă și compartimentele de la pupa cedă după cîteva clipe din cauza unei deformări a carenei. Ultimul lucru pe care îl văzu Tupolev fu valul înspumat care venea dinspre tribord. Submarinul *Alfa* se aplecă spre babord, răsucit din cauza frecării cu chila lui *Octombrie Roșu*. În cîteva secunde, submarinul se răsturnă. În interiorul lui, oamenii se rostogoleau ca niște jucării. Jumătate din echipaj se îneca deja. Se desprinse de *Octombrie Roșu*, iar compartimentele inundate îl traseră spre fundul oceanului, cu pupa înainte. Ultimul act conștient al ofițerului politic fu să tragă de mînerul balizei de avarie, dar în zadar: submarinul era răsturnat și cablul se încurcă în resturile navei. Singurul semn al mormîntului lui *Konovalov* erau miliardele de bule de aer care se ridicau la suprafață.

Octombrie Roșu

- Mai trăim? întrebă Ryan sîngerînd abundent.
 - Cîrmele de adîncime în poziție de urcare! strigă Ramius.
 - Cîrmele sînt ridicate! zise Ryan trăgînd de manșă cu stînga în timp ce cu dreapta își acoperea rănile.
 - Raportați avariile! ordonă Ramius în rusește.
 - Reactorul e intact, îi răspunse imediat Melekin. Panoul de avarie arată gură de apă în compartimentul torpilelor. Am introdus aer sub presiune înăuntru, pompa este pornită. Recomandăm ieșirea la suprafață pentru evaluarea avariilor.
 - *Da!* îi răspunse Ramius în limba rusă.
- Șchiopătă pînă la panoul de control și evacua apa din tancurile de balast.

Dallas

- Dumnezeu mare, zise operatorul-șef de la sonar, cineva s-a ciocnit de altcineva. Aud zgomotele de colaps ale navei care se scufundă și zgomote de urcare pentru cealaltă. Dar nu-mi dau seama care-i unul și care-i celălalt. Ambele au mașinile oprite.
- Aduceți nava la adîncime periscopică imediat! ordonă Chambers.

Octombrie Roșu

Era 16.54, ora locală, atunci cînd *Octombrie Roșu* ieși la suprafața Oceanului Atlantic pentru prima oară, la 70 de kilometri sud-est de Norfolk. Nici o altă navă nu era la vedere.

– Sonarul e distrus, domnule comandant, zise Jones apăsînd pe taste. E făcut praf, e mort. Mai sînt niște hidrofoane laterale ca vai de ele. Nimic activ, nici stația *gertrude*.

– Du-te în față, Jonesy! Te-ai descurcat foarte bine.

Jones scoase și ultima țigară din pachet.

– Și altă dată, cu plăcere... dar să știți că plec la vară, trebuie.

Bugaiev venea în urma lui la prova, încă asurzit și amețit după impactul cu torpila.

Octombrie plutea nemișcat la suprafață, cu etrava în apă și canarisit la babord 20 de grade din cauza tancurilor de balast distruse.

Dallas

– Ca să vezi! zise Chambers. Apoi luă microfonul. Vă vorbește comandantul navei. Au reușit să distrugă submarinul *Alfa*! Oamenii noștri sînt în siguranță. Acum ne ridicăm la suprafață. Pregătiți echipele de salvare și avarii!

Octombrie Roșu

– Sînteți bine, domnule Ryan? îl întrebă Jones uitîndu-se atent la fața lui. Arătați de parcă ați spart niște geamuri cu capul, domnule.

– Trebuie să ne facem griji cînd nu sîngerează, spuse Ryan amețit.

– Probabil că aveți dreptate, zise Jones tamponîndu-i tăieturile de pe față cu batista lui. Dar sper măcar că nu conduceți mereu așa prost, domnule.

– Domnule comandant Ramius, îmi permiteți să urc pe punte și să iau legătura cu nava mea? întrebă Mancuso.

– Sigur, s-ar putea să avem nevoie de ajutor la reparații.

Mancuso își puse haina, verificînd dacă stația radio mai era în buzunar, unde o lăsase. Peste 30 de secunde se afla pe punte. În timp ce scruta orizontul, *Dallas* ieși la suprafață. Cerul era mai frumos ca oricînd.

Nu distingea figura celui alt de la distanța de 400 de metri, dar probabil că era Chambers.

– *Dallas*, aici Mancuso.

– Domnule comandant, sînt eu, Chambers. Sînteți bine?

– Da! Dar s-ar putea să avem nevoie de ajutor. Prova e sifonată și am încasat o torpilă la mijloc.

– Se vede, Bart. Ia uită-te în jos!

– Dumnezeule mare!

Spărtura cu marginile sfișiate era spălată de valuri, pe jumătate afară din apă, iar submarinul era foarte înclinat la prova. Mancuso se miră cum de încă mai plutea, dar nu era deloc momentul pentru întrebări.

– Apropie-te, Wally, și scoate barca!

– Imediat. Echipele de salvare și avarii sînt pregătite, iar eu... iată-l și pe celălalt prieten al nostru, zise Chambers.

Pogy ieși la suprafață la 300 de metri în fața lui *Octombrie Roșu*.

– *Pogy* spune că zona e liberă. Nu sîntem decît noi. Parcă am mai auzit asta! zise *Chambers* fără nici o urmă de veselie. Ce ziceți de o transmisie radio?

– Nu, hai să vedem mai întîi dacă ne descurcăm!

Dallas se apropie de *Octombrie Roșu*. În cîteva minute, submarinul lui *Mancuso* opri la 60 de metri de babord, iar cei zece oameni din barcă își croiau drum luptînd cu valurile. Pînă acum numai cîțiva oameni de la bordul lui *Dallas* știau ce se întîmplă de fapt. Acum aflaseră toți. Îi vedea cum arătau spre navă și vorbeau aprins. Ce mai poveste pentru ei!

Avariile nu erau atît de grave pe cît se temeau ei. Compartimentul torpilelor nu era inundat, dar un senzor deteriorat în urma impactului dăduse o alarmă falsă. Tancurile de balast de la prova erau sparte iremediabil, dar submarinul era atît de mare, iar rezervoarele atît de compartimentate, încît prova nu coborîse decît cu 2,5 metri. Înclinarea către babord nu prezenta pericol. În două ore fisura din cabina radio era reparată și, după o lungă discuție între *Ramius*, *Melekin* și *Mancuso*, se decise că puteau intra din nou în imersiune cu condiția să mențină o viteză redusă și să nu depășească adîncimea de 30 de metri. Era clar că vor ajunge la *Norfolk* cu întîrziere.

A OPTSPREZECEA ZI

LUNI, 20 DECEMBRIE

Octombrie Roșu

Ryan era acum din nou în vârful chioșcului datorită lui Ramius, care îi spusese că merită răsplătit. La rîndul său, Jack îl ajută pe comandant să urce scara pînă pe pasarelă. Mancuso îi însoți. La postul de comandă se afla acum un echipaj american și fusese suplimentat numărul celor din sala mașinilor, așa încît acum se puteau organiza oarecum pe carturi. Problema infiltrației din cabina radio nu se rezolvase în totalitate, dar fisura era deasupra liniei de plutire. Compartimentul fusese golit de apă și canarisirea lui *Octombrie Roșu* se redusese cu 15 grade. Prova rămînea afundată, dar se compensa parțial datorită golirii tancurilor de balast neafectate. Etrava turtită îi dădea submarinului un aspect asimetric, greu de sesizat sub cerul înnorat. *Dallas* și *Pogy* se aflau în imersiune, undeva în spate, urmărind apariția altor nave în timp ce se apropiau de capurile Henry și Charles. Mult în urma lor se îndrepta spre șenal un vas care transporta gaze naturale lichefiate. Paza de coastă interzisese traficul obișnuit pentru a permite bombei plutitoare să navigheze fără probleme pînă la terminalul de gaz natural de la Cove Point în Maryland. Aceasta era acoperirea. Ryan se întreba cum de l-a convins marina pe comandantul navei să pretindă că are probleme la mașini sau altceva de genul ăsta, încît să întîrzie

sosirea. Erau cu șase ore în urma programului stabilit. Cei din marina militară au fost probabil foarte agitați pînă ce submarinul s-a ridicat în sfîrșit la suprafață, cu 40 de minute în urmă, cînd au fost detectați imediat de o aeronavă Orion care patrula în zonă.

Luminile roșii și verzi ale geamandurilor le făceau cu ochiul, dansînd la intrarea în port. În spatele lor vedea luminile tunelului din Chesapeake Bay, dar nu se distingeau farurile mașinilor. Probabil CIA înscenase un teribil accident pentru a închide traficul, poate un camion sau chiar două, pline cu ouă sau benzină. Ceva creativ.

– E prima oară cînd vedeți America? întrebă Ryan, mai mult de dragul conversației.

– Da, n-am mai fost în nici o țară occidentală. Am fost o dată în Cuba, dar sînt mulți ani de atunci.

Ryan se uită spre nord și apoi spre sud. Din cîte își dădea seama, intraseră deja în port.

– Atunci vă urez bun venit acasă, domnule comandant Ramius. În ceea ce mă privește, eu sînt foarte fericit c-ați ajuns aici.

– Chiar mai fericit că ai ajuns și dumneata, observă Ramius.

Ryan începu să rîdă zgomotos.

– Să fiu al naibii dacă nu-i așa. Mulțumesc din nou că m-ați lăsat să stau aici, la suprafață.

– O favoare pe care o meritați, domnule Ryan.

– Mă cheamă Jack, domnule.

– Vine de la John, nu-i așa? îl întrebă Ramius. John e la fel cu Ivan, nu?

– Se apropie remorcherul, le arată Mancuso.

Comandantul american avea o vedere foarte bună. Ryan zări cu ajutorul binoculului vasul abia după un minut. Era o umbră care abia se distingea în noapte, la mai bine de un kilometru de ei.

– *Sceptre*, aici remorcherul *Paducah*. Se aude? Terminat.

Mancuso a scos din buzunar stația radio.

– *Paducah*, aici *Sceptre*. Bună dimineată! spuse el cu accent britanic.

– Domnule comandant, vă rog să ne urmați.

– Foarte bine, *Paducah*. Așa o să facem. Terminat.

HMS *Sceptre* era numele unui submarin de atac englez. „Cine știe pe unde era, se gîndi Ryan, patrulînd în jurul insulelor Falkland sau prin altă zonă îndepărtată, așa încît venirea ei la Norfolk să nu fie decît un fapt de rutină, deloc neobișnuit și greu de dezmințit.” Era clar că se avusese în vedere posibilitatea ca un

agent străin să devină suspicios în legătură cu sosirea unui submarin necunoscut.

Remorcherul se apropie cam la o sută de metri, apoi întoarce ca să-i conducă, cu o viteză de cinci noduri. Nu era aprinsă decât o singură lumină roșie de navigație.

– Sper să nu dăm peste nave civile, spuse Mancuso.

– Dar ai spus că e închisă intrarea în port, zise Ramius.

– E posibil să vină din larg vreun aiurit cu o barcă cu pânze. Publicul are trecere liberă prin șantier spre canalul Dismal Swamp, și ai naibii nici nu-s vizibili pe radar.

– Era o nebunie!

– E o țară liberă, domnule comandant, îi spuse calm Ryan. O să mai treacă o vreme pînă o să înțelegeți cu adevărat ce înseamnă libertatea. Cuvîntul e adesea folosit greșit, dar cu timpul o să vă convingeți cît de înțeleaptă a fost decizia pe care ați luat-o.

– Dumneavoastră locuiți aici? îl întreabă Ramius pe Mancuso.

– Da, escadra mea are baza în Norfolk. Eu locuiesc în Virginia Beach, cam pe acolo. Probabil că n-o să ajung acasă prea curînd. O să ne trimită din nou în larg. N-au de ales. Și uite-așa mai trece un Crăciun departe de ai mei. Riscurile meseriei.

– Aveți familie?

– Da, domnule comandant. Sînt căsătorit și am doi băieți. Michael are opt ani, iar Dominic – patru. S-au obișnuit să nu-l prea vadă pe tati.

– Și dumneata? îl întreabă el pe Ryan.

– Am un băiat și o fată. Sper că o să ajung acasă de Crăciun. Îmi pare rău, domnule comandant. Știți, o vreme am avut și eu îndoielile mele. După ce se mai liniștesc lucrurile, mi-ar plăcea să ne întîlnim să sărbătorim.

– O să aveți o notă de plată imensă, zîmbi Mancuso.

– O trimit la CIA.

– Și CIA ce va face cu noi? întreabă Ramius.

– Cum vă spuneam, domnule comandant, peste un an o să aveți fiecare un rost aici, oriunde o să alegeți să stați și orice veți dori să faceți.

– Pur și simplu?

– Pur și simplu. Ne mîndrim cu ospitalitatea noastră și, dacă sînt transferat înapoi de la Londra, dumneavoastră și colegii sînteți oricînd bine-veniți în casa mea.

– Remorcherul cîrmește la stînga, le arată Mancuso.

Conversația devenise prea siropoasă pentru gustul lui.

– Dați ordinele necesare, domnule comandant, îi spuse Ramius.

La urma urmelor, era portul lui Mancuso.

– Cîrma la stînga, cinci grade, zise Mancuso la microfon.

– Cinci grade la stînga, am înțeles, răspunse timonierul. Domnule comandant, cîrma este la cinci grade stînga.

– Foarte bine.

Paducah se angajă pe șenalul principal, trecînd pe lîngă *Saratoga*, care aștepta sub o macara imensă, și se îndreaptă spre lungul șir de docuri care se întindea de-a lungul șantierului naval din Norfolk. Șenalul era liber, nu se vedeau decît remorcherul și *Octombrie Roșu*. Ryan se întrebă dacă *Paducah* avea un echipaj obișnuit sau acesta era format numai din amirali. Ambele variante erau la fel de probabile.

Norfolk, Virginia

După 20 de minute ajungeau la destinație. Docul 8-10 era nou, construit special pentru submarinele strategice din clasa *Ohio*. Arăta ca o cutie uriașă de beton cu o lungime de 300 de metri și mai lată decît ar fi fost nevoie, iar un acoperiș de oțel îi proteja de sateliții spion care ar fi încercat să afle dacă docul e ocupat sau nu. Se afla în zona de securitate maximă a bazei navale și trebuia să treci de mai multe bariere de gărzi înarmate – formate din infanteriști de marină și nu din civili – ca să te apropii de doc, nici vorbă să și intri.

– Stop mașinile! ordonă Mancuso.

– Mașinile stop! domnule.

Octombrie Roșu încetinise de cîteva minute și mai parcursese 200 de metri pînă se opri. *Paducah* le dădu ocol pentru a împinge prova. Ambii comandanți ar fi preferat să intre fără ajutor în doc, dar prova avariata le îngreuna manevrele, făcîndu-le nesigure. Remorcherului cu motor diesel îi trebuiră cinci minute ca să alinieze etrava către intrarea în docul umplut cu apă. Ramius dădu personal ordine către sala mașinilor ultimelor sale comenzi pe acest submarin. Nava înaintă ușor în apa întunecată, pînă sub acoperiș. Mancuso le ordonă marinarilor de pe punte să se ocupe de parimele aruncate de pe chei și submarinul se opri chiar în mijlocul bazinului. Poarta de care trecuseră se închidea și peste se trase o prelată de mărimea unei vele mari. Numai după ce prelata fu bine așezată, se aprinseră luminile de deasupra docului

și un grup de ofițeri începu să strige ca suporterii înfierbîntați de la un meci de fotbal. Nu mai lipsea decît o fanfară.

– Am terminat cu mașinile, se adresă Ramius în rusă echipajului din sala mașinilor. Apoi continuă în limba engleză cu o undă de tristețe în voce: Iată-ne. Am ajuns.

Macaraua coborî spre ei, oprindu-se pentru a ridica pasarela de serviciu, pe care o așeză cu mare atenție la prova submarinului. Cînd pasarela fu fixată, doi ofițeri cu galoane pînă la coate începură să meargă – mai exact să alerge – pe ea. Ryan îl recunoscu pe cel din față. Era Dan Foster.

Șeful Statului-Major al Flotei îi salută pe ofițeri cînd ajunse la marginea pasarelei, apoi își ridică privirea spre submarin.

– Vă cer permisiunea să urc la bordul navei.

– Se...

– Aprobă, îi suflă Mancuso.

– Se aprobă, zise răs-picat Ramius.

Foster sări pe navă și urcă grăbit scara exterioară a chioșcului. Nu era ușor, dat fiind că nava încă mai avea o înclinare considerabilă la babord. Foster răsufli greu cînd ajunse sus.

– Domnule comandant Ramius, permiteți-mi să mă prezint. Sînt Dan Foster.

Mancuso îl ajută pe comandantul flotei să treacă de balustradă. Brusc spațiul mic deveni foarte aglomerat. Amiralul american și comandantul rus dădură mîna, apoi Foster îi strînse mîna și lui Mancuso. Jack rămase la urmă.

– Se pare că uniformă ta ar trebui aranjată puțin, Ryan. Și fața la fel.

– Da, în sfîrșit, am avut niște probleme.

– Se vede. Ce s-a întîmplat?

Ryan nu mai stătu să-i explice. Coborî fără ca măcar să-și ceară scuze. Nu era lumea lui. La postul de comandă toți zîmbeau stingher, fără să spună nimic, de parcă se temeau că frumusețea momentului s-ar evapora prea repede. Pentru Ryan acesta deja trecuse. Se uită după ușa către punte și ieși afară, luînd tot ce adusesese la bord. Străbătu pasarela, răzbind prin mulțimea adunată. Nimeni nu-i acordă atenție. Doi infirmieri aduceau o targă și Ryan se hotărî să aștepte pe marginea docului pînă îl scoteau pe Williams. Ofițerul britanic pierduse toată aventura, fiind conștient doar în ultimele trei ore. Ryan așteptă, fumînd ultima lui țigară rusească. Targa pe care era

imobilizat Williams fu scoasă de câțiva oameni. În urma ei veneau Noyes și medicii de pe submarin.

— Cum te mai simți? îl întrebă Ryan mergînd pe lîngă targă pînă la ambulanță.

— Simt că am ajuns pe uscat. Slavă Domnului!

— Și curînd o să simți cum e să stai într-un pat de spital. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Ryan, îi spuse doctorul grăbit. Hai să mergem, oameni buni!

Infirmerii urcară targă în ambulanța parcată chiar dincoace de porțile imense. Într-un minut, plecase deja.

— Dumneavoastră sînteți domnul comandor Ryan? îl întrebă un sergent din infanteria marină după ce îl salută regulamentar.

Ryan răspunse la salut.

— Da.

— Vă așteaptă o mașină, domnule. Vă rog să mă urmați.

— După dumneata, sergent.

Mașina care-l aștepta era un Chevrolet gri al marinei militare care îl duse direct la aeroportul militar din Norfolk. Aici Ryan urcă într-un elicopter. Deja era prea obosit să-i mai pese chiar dacă urca într-o sanie cu reni. În timpul călătoriei de 35 de minute pînă la baza militară Andrews, Ryan stătu în spate singur și se uită prin hublou. Cînd ateriză îl aștepta o altă mașină, care îl transportă direct la Langley.

Sediul CIA

Era 4 dimineța cînd Ryan intră în biroul lui Greer. Amiralul era înăuntru, împreună cu Moore și Ritter. Amiralul îi oferî ceva de băut. Nu cafea, ci un pahar de whisky Wild Turkey. Cei trei directori îi strînseră mîna.

— Stai jos, băiete, îi zise Moore.

— Te-ai descurcat al naibii de bine, îi spuse Greer zîmbind.

— Mulțumesc, îi răspunse Ryan și bău cu nădejde. Acum ce urmează?

— Acum o să te interogăm, îi răspunse Greer.

— Ba nu, domnule amiral. Acum o să zbor și eu spre casă.

Ochii lui Greer luciră vesel și amiralul îi puse în brațe un plic pe care îl scoase din buzunarul hainei.

– Ai locuri rezervate la cursa Dulles–Londra de la ora 7.05 a.m. E primul avion spre Londra. Și chiar trebuie să faci o baie, să te schimbi și să îți iei păpușa Barbie care schiază.

Ryan dădu peste cap paharul. Efectul neașteptat al băuturii îl făcu să lăcrimeze, dar reuși să nu tușească.

– Se pare că uniforma asta a văzut multe, observă Ritter.

– Și eu la fel.

Jack strecură mâna în interiorul hainei și scoase un pistol automat.

– Și ăsta a fost folosit.

– Împotriva agentului GRU? Nu a fost evacuat cu restul echipajului? Întrebă Moore.

– Știați de el? Știați și nu mi-ați transmis nimic, pentru numele lui Dumnezeu!

– Liniștește-te, băiete, îi zise Moore. Am ratat cu jumătate de oră. Ghinion, dar uite c-ai scăpat. Asta contează.

Ryan era prea obosit să mai ție, prea obosit pentru orice, de fapt. Greer scoase un reportofon și o foaie plină cu întrebări.

– Williams, ofițerul englez, e destul de grav, le povestea Ryan două ore mai târziu. Totuși doctorul a spus că o să supraviețuiască. Submarinul rămîne acolo. Prova e făcută praf și mai e și o gaură de toată frumusețea unde ne-a lovit torpila. Au avut dreptate în legătură cu navele *Taifun*, domnule amiral, rușii le-au construit foarte robust, slavă Domnului. Știți, poate că au rămas supraviețuitori pe submarinul *Alfa*...

– Îmi pare rău pentru ei, zise Moore.

Ryan înclină încet capul.

– Mi-am imaginat. Nu-mi place să știu că lăsăm niște oameni să moară.

– Nici nouă, spuse judecătorul Moore, nici nouă, dar, dacă salvăm pe cineva de pe nava aia, atunci cu toate greutățile prin care am... prin care ați trecut, totul ar fi zadarnic. Ai vrea așa ceva?

– Oricum sînt șanse de unu la o mie, zise Greer.

– Nu știu ce să zic, spuse Ryan terminînd al treilea pahar și simțindu-se, firește, toropit.

Se așteptase ca Moore să nu fie interesat să salveze eventualii supraviețuitori de pe *Alfa*. Dar Greer îl surprinse. Așadar bătrînul lup de mare fusese pervertit de toată afacerea – sau de faptul că

lucra la CIA – și uitase codul de onoare al marinarului. Și acum ce se putea spune despre Ryan?

– Nu știu, chiar nu știu.

– E război, Jack, îi zise Ritter pe un ton mai blînd decît de obicei. Un război în toată regula. Te-ai descurcat excelent, băiete.

– Într-un război te descurci excelent dacă te întorci acasă viu, spuse Ryan ridicîndu-se, și asta intenționez și eu să fac chiar acum.

– Lucrurile dumitale sînt în baie, îi răspunse Greer uitîndu-se la ceas. Ai timp să te bărbierești dacă vrei.

– A, uitasem.

Ryan scoase o cheie de sub guler. I-o dădu lui Greer.

– Nu pare mare lucru, nu? Dar cu ea poți să omori 50 de milioane de oameni. „Numele meu este Ozymandias, rege al regilor! Priviți-mi lucrarea, atotputernicilor și dispăreți!” Ryan se duse la baie, dîndu-și seama cît e de beat dacă a ajuns să-l citeze pe Shelley.

Ceilalți se uitară în urma lui. Greer opri reportofonul și se uită la cheia pe care o ținea încă în mînă.

– Mai vrei să i-l prezinți președintelui?

– Nu, nu cred că e o idee bună, zise Moore. Puștiul e pe jumătate distrus și nu pot să-l condamn. Lasă-l să ia avionul, James. O să trimitem o echipă la Londra mîine sau poimîine să încheie discuția.

– Bine, zise Greer uitîndu-se la paharul gol. Cam devreme pentru băutură, nu credeți?

Moore goli și el cel de-al treilea pahar.

– Probabil. Dar a fost deja o zi bună, deși încă n-a răsărit soarele. Hai să mergem, Bob. Mai trebuie să ne ocupăm de ceva.

Șantierul naval din Norfolk

Mancuso și oamenii lui se îmbarcară pe *Paducah* înainte de zorii zilei și se întorseră la bordul lui *Dallas*. Submarinul din clasa 688 ieși în larg imediat și înainte să răsară soarele era din nou sub apă. *Pogy*, care nici nu intrase în port, urma să-și continue misiunea inițială, dar fără medicul de la bord. Ambele submarine primiră ordin să rămînă în larg încă 30 de zile, timp în care toți membrii echipajului urma să fie încurajați să uite tot ce au văzut, au auzit sau i-a nedumirit.

Octombrie Roșu rămase singur în docul care se golea, păzit de 20 de infanteriști de marină înarmați. Nu era ceva neobișnuit pentru docul 8-10. Un grup de ingineri și tehnicieni atent selecționați începuseră deja să-l inspecteze. Primele lucruri pe care le scoseră de pe navă fură cărțile cu coduri din seif și mașinile de cifrat. Ele aveau să fie transportate la National Security Agency în Fort Meade, pînă la prînz.

Ramius, ofițerii lui și efectele personale lor fură transportați cu autocarul spre aeroportul de pe care plecase și Ryan. După o oră, ajunseseră deja într-o locuință sigură a CIA, undeva la sud de Charlottesville, în statul Virginia. Se culcară imediat, mai puțin doi dintre ei, care rămaseră treji în fața televizorului, deja uluiți de viața pe care o descopereau în Statele Unite ale Americii.

Aeroportul Internațional Dulles

Ryan pierdu răsăritul. Se îmbarcă într-o cursă TWA 747 care plecă din Dulles conform orarului, la 7.05 a.m. Era înnorat și cînd avionul străpunse plafonul de nori spre lumină, Ryan reuși să facă ceva cu totul nou pentru el. Pentru întâia oară în viața lui, Ryan adormi în timp ce zbura cu avionul.

MULȚUMIRI

Pentru informații tehnice și consiliere, îi sînt recunoscător în special lui Michael Shelton, fost pilot în marină; lui Larry Bond, al cărui joc tactic maritim *Harpoon* a fost preluat pentru instruirea cadeților din corpul ofițerilor în rezervă din marină; domnilor doctori Gerry Sterner și Craig Jeschkee; și locotenentului comandor Gregory Jound, din United States Navy.